Trần Thanh Vân

Thái Dương Huyền công

Vnthuquan.net, 2009.

Trần Thanh Vân

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 1

Nhất thiên bang giả nhân giả nghĩa
Chốn bùn đen sen vẫn hoàn sen

Tiểu tử ấy thật đáng ghét thật!... Ực!... Mà thôi, lão nhị không nghe phó hương chủ nói sao? Ực, ực... chuyện đâu rồi sẽ vào đó mà thôi! Khà, khà... ực... khà, khà... Gã đại hán mặt đỏ gay vì men rượu, đang vừa ngã ngớn, vừa nói bằng một giọng phấn khích. Nói xong, gã còn phát lên tràng cười dài, đan xen vào đó là những tiếng nấc, do hơi rượu bốc lên tạo thành.

Một gã khác, xem chừng là thủ lĩnh của nhóm bảy người đang quây quần quanh tiệc rượu, đã chếch choáng khi đang vừa hậm hực, vừa nói lên ý của gã:

- Trương huynh đệ nói không sai! Nhưng Hồ Đằng Giao ta càng lúc càng thấy chướng mắt! Hừ... không cho tiểu quỷ ấy một bài học thì hắn cứ thọc gậy bánh xe chúng ta suốt!

Một gã khác có dáng người loắt choắt, nhỏ thó nhất trong đám bảy tên này, nghe Hồ Đằng Giao lão nhị nói thế, gã liền ngăn lại:

- Hồ lão nhị! Thôi mà, chấp nhất làm gì tiểu quỷ ấy. Ai bảo chúng ta ăn vụng mà không biết chùi mép làm gì? Hơn nữa, hương chủ đâu có quở trách bọn ta vì cái việc đó đâu.

- Nhưng thấy cái mặt nhâng nhâng của tiểu quỷ đó là ta không làm sao chịu được! Hừm, mở miệng ra thì cứ môn quy với môn quy!

Cha chả! Ai lại không biết môn quy của Nhất Thiên Bang chúng ta chỉ là chiếc bánh vẽ chứ!

Gã mặt loắt choắt dù có say cũng không đến nỗi quên suy nghĩ! Gã còn biết thế nào là lợi hại, đúng, sai... Cho nên khi gã nghe Hồ lão nhị oang oang nói quá đáng. Tuy rằng lão nói đúng với sự thực, nhưng nơi này đâu phải là nơi để Hồ lão nhị muốn nói gì thì nói. Gã có vóc dáng nhỏ thó liền suỵt khẽ một tiếng để ngăn lại, sau đó gã đảo tròn mắt, nhấp nháy mắt và nói:

- Suỵt... Hồ lão nhị! Dù lão nhị không thiết sống nữa, thì cũng đừng làm liên lụy đến huynh đệ chứ! Nơi này là nơi nào, lão lú lẫn cả rồi sao?

Ầm... Hồ Đằng Giao đúng là rượu đã bốc lên làm mờ lý trí của lão. Đã không để vào tai lời khuyên can của gã mặt choắt, Hồ lão nhị lại còn vỗ vào bàn đánh "ầm" một tiếng, đoạn đứng bật dậy la toáng lên: - Tiểu Đa Tinh ngươi có tư cách gì mà lên mặt dạy dỗ Hồ Đằng Giao ta hử? Ừ! Thì ta nói như thế đấy! Ta nói không đúng sao? Các ngươi thừa biết như vậy cơ mà?

Trước thái độ hùng hùng hổ hổ của Hồ Đằng Giao, Tiểu Đa Tinh mặt choắt đưa tay xua nhanh, đoạn lớn tiếng phân biện:

- Này! Các huynh đệ đều nghe tận tai đấy nhé! Tiểu Đa Tinh này đã có lời khuyên ngăn nhưng Hồ lão nhị không nghe theo thì... có hậu quả gì, Tiểu Đa Tinh này hoàn toàn không biết đến! Đừng có trách sao Tiểu Đa Tinh này không bảo trước đấy nhé.

Ngay sau câu nói này của Tiểu Đa Tinh lập tức năm tên còn lại trong tiệc rượu đều nhao nhao cả lên. Hai trong năm gã này về hùa với Hồ Đằng Giao lão nhị lên tiếng mắng chửi gã loắt choắt Tiểu Đa Tinh:

- Nhân thử Đa Tinh! Ngươi làm vậy sao phải? Không phải chúng ta là huynh đệ sinh tử chi giao hay sao? Không phải mọi lợi nhuận trước đây Hồ lão nhi chia sớt đồng đều cho chúng ta sao? Sao chưa gì ngươi đã như con rùa thụt cổ vậy?

Ba gã còn lại cũng lên tiếng phản bác: - Cực khổ, hoạn nạn thì chung chia, phúc lộc thì chung hưởng, điều đó là lẽ đương nhiên rồi! Nhưng... còn đây là vấn đề liên quan đến sống chết, lỗi ai làm thì người đó chịu, sao lại kéo cả bọn ta vào? Không phải Tiểu Đa Tinh đã khuyên ngăn rồi sao? Hừ... cứ rượu vào thì lời ra. Lần trước cũng tình cảnh như thế này, cũng do Hồ lão nhị xuất ngôn bất cẩn, đã khiến tên tiểu quỷ đó nghe được gây thành chuyện lỡ vỡ...

Không ngờ sự việc lại xảy ra như thế này... Bàn rượu đang vui vầy lại chia thành hai nhóm, mà phe nhóm của Hồ Đằng Giao lão nhị chỉ có ba người, ít hơn nhóm của Tiểu Đa Tinh! Hồ Đằng Giao giận đến xám mặt, nhưng cũng quá rõ là... do lỗi của lão mà ra cả.

Đã thế, Tiểu Đa Tinh lại còn thêm: - Hồ lão nhị! Việc gì thì La Hương chủ còn bỏ qua được, chứ như lời nói vừa rồi của Hồ lão nhị, nếu cấp thượng ty trong bang nghe được thì Tiểu Đa Tinh này cam đoan đến mười La Hương chủ cũng phải bó tay thôi!

Tuy đang giận đến run người vì huynh đệ lão đã không ủng hộ lão nhưng lời của Tiểu Đa Tinh đã như gáo nước lạnh dội vào đầu lão! Hồ lão nhị tỉnh cả rượu... Lão tiu nghỉu nói:

- Thôi được, cứ coi như Hồ Đằng Giao ta nói lỡ lời đi! Nhưng mà này Tiểu Đa Tinh, việc này thì ta nghe lời ngươi, còn vấn đề trừng trị tên tiểu quỷ ấy ngươi cũng không nên ngăn cản ta làm gì! Ngươi cũng phải để ta trút bớt cơn giận trong lòng chứ!

- Miễn cưỡng, Tiểu Đa Tinh tán đồng, nhưng gã không thể không

nói. - Lão muốn thế cũng được, nhưng có ba việc này Tiểu Đa Tinh ta mạo muội cáo tri cho lão nhị rõ. Một là tiểu quỷ ấy... dù sao cũng là một đứa bé, tuổi chưa đến mười lăm.

- Không đợi ngươi nhắc ta cũng thừa biết như vậy. nhưng, nếu lúc này không răn dạy tiểu quỷ, để hắn lớn hơn chút nữa miệng mồm dẻo hơn bọn ta làm sao chịu đựng nổi chứ? Nói xuôi theo Hồ Đằng Giao, Tiểu Đa Tinh gật đầu, nêu tiếp vấn đề thứ hai: - Rõ là như vậy rồi, Hồ lão nhị! Còn việc thứ hai là tiểu tử ấy võ công còn rất non kém, khó mà chịu nổi một cái búng tay của Hồ lão nhị! Lão nhị nhớ kỹ điều này kẻo lại quá tay. Còn đụng đến vấn đề thứ ba mà Tiểu Đa Tinh này sắp nói đến đây là huynh đệ há không quên là do tiểu tử chuyên cần luyện tập, dù là những thế võ nhập môn của La hương chủ nên gần như La hương chủ đã xem tiểu tử ấy là đệ tử kế truyền! Đấy, đệ chỉ có vài ý kiến thô thiển, mong Hồ lão nhị liệu mà suy tính trước sau.

Thế là bàn rượu ngỡ đã tan vì sự phân hóa lúc nãy, bây giờ lại xôm tụ hẳn lên. Chuyện ấm ức trong lòng đã được giải tỏa nên bảy tên này thả cửa chuốc chén đến mềm môi. Riêng Hồ lão nhị lâu lâu lại cứ lớn tiếng một hai đòi trừng trị tên "xú tiểu quỷ":

- Hực... Xú tiểu quỷ cậy La hương chủ chỉ vẽ cho vài thế võ quèn... Hực... hắn ngỡ hắn đã được lòng hương chủ... H ực... Tiểu tạp chủng đó so bì sao được huynh đệ chúng ta... đã... đã có bằng ấy năm thâm giao với hương chủ chứ?

Thế là cả bọn chung bàn liền lè nhè lên tiếng tán thành. Rồi mạnh tên nào tên ấy uống. Cả bọn không hề để tâm đến một vị cô nương sắc diện trông cũng dễ coi, đang ngồi ở bàn gần đó nhìn dò xét bọn chúng đã từ lâu. Và đợi đến lúc này vị cô nương kia mới đứng dậy

bỏ đi, sau khi để lại nén bạc trên bàn và ra dấu cho tiểu nhị biết đấy là tiền thanh toán bữa ăn.

Ném mình vào bóng đêm, vị cô nương đó biến mất ngay tăm dạng. Để lại phía sau là ngôi tửu điếm còn sáng ánh đèn, chứa bên trong toàn là những tay bợm nhậu đang lè nhè, ỏm tỏi vang cả một góc của tiểu trấn...

Đến một căn nhà mái ngói khá khang trang, phía trước sân chỉ có một đứa bé tạng người nhỏ nhắn đang nghiêm nghị đứng nép vào một góc tối để canh gác, vị cô nương liền dừng chân, khẽ hắng giọng một tiếng nhỏ.

Đĩnh đạc đúng với cương vị một người tuần phòng về đêm, đứa bé cố trầm giọng xuống nhưng vẫn không sao che giấu được âm thanh của một đứa bé con, hỏi:

- Là ai? Hãy báo danh? Đến đây có việc gì? Vị cô nương nọ muốn cười khì lên vì thái độ kẻ cả, muốn làm người lớn của đứa bé. Nhưng cô ta cố nén lại! Vừa khoa chân bước đến vùng sáng do ánh đèn từ khung cửa chiếu hắt ra ngoài, vị cô nương này lên tiếng đáp:

- Là ta! Tuần giám của tổng đàn! La hương chủ có ở đây không, tiểu thiếu hiệp? Chắc có lẽ do đã quen với cương vị này, đứa bé không vì danh xưng Tuần giám của tổng đàn mà sợ hãi, đứa bé vẫn bằng giọng trầm giả tạo, lên tiếng hỏi:

- Có tín vật để chứng minh thân phận hay không? Gật đầu, vị cô nương trong lòng thầm phục sự cẩn thận của đứa bé. Không nhanh, không chậm, vị cô nương lấy từ bọc áo ra một tiêu kỳ nhỏ bằng gấm đoạn màu vàng sáng, phất qua phất lại trước mặt đứa bé.

Đứa bé khi nhìn được chữ Tuần thêu trên một mặt của ngọn tiêu kỳ, và khẳng định rõ mặt kia có thêu chữ Thiên, liền cung chân lại,

nghiêm giọng nói:

- Do tiểu nhân đang có phận sự trên người, nên không hành lễ được, mong Tuần giám bỏ lỗi cho! La hương chủ đang ở trong thư phòng, Tuần giám cứ tự tiện tiến vào hội diện với La hương chủ, tiểu nhân không tiện đưa đường!

Thu ngọn tiêu kỳ lại, vị cô nương nọ nhoẻn miệng cười, khen ngợi:

Tiểu thiếu hiệp làm đúng, bản Tuần giám không trách cứ đâu. Nếu đã thế, bản Tuần giám đành phải tự thân hành đi vào thôi.

Vị cô nương nọ nói xong đã thoăn thoắt tiến vào theo vùng sáng bước vào gian chính của ngôi nhà.

Còn lại một mình đứa bé, nó vẫn cứ lẳng lặng đứng ở góc tối làm phận sự của nó một cách bình thản, không biết rằng số phận của nó đang được vị cô nương nọ và La hương chủ của nó định đoạt ở bên trong.

Sau khi đã phân ngôi chủ khách xong, vị cô nương vừa mới đến liền lên tiếng quở trách vị La hương chủ:

- Hương chủ! Bản tuần giám không ngờ hương chủ quản cố thuộc hạ không được chu đáo lắm. Vừa mới rồi đây, chính tai bản Tuần giám nghe Hồ Đằng Giao ba hoa với đồng bọn tại
một tửu điếm đang có nhiều khách nhân. Hương chủ có biết lão họ Hồ nói gì không?

Nhìn thần sắc trầm trọng của vị La hương chủ, Tuần giám của Nhất Thiên Bang không xót xa, nói tiếp luôn:

- Lão nói: "Môn quy của Nhất Thiên Bang chỉ là chiếc bánh vẽ!". Hương chủ! Là bang chúng, lại xem thường bang quy như vậy, hương chủ định xử trí lão Hồ Đằng Giao ra sao? Và hương chủ có biết rằng hương chủ phải có một phần trách nhiệm trong lời phát

ngôn này không?

Vị La hương chủ là Tam bộ thôi sơn La Giải nhăn mặt và nói: - Hồ Đằng Giao nói lời xằng bậy, lọt vào tai Tuần giám tội thật đáng chết! Nhưng xin Tuần giám mở lượng hải hà tha chết cho hắn một phen! Thuộc hạ sẽ nghiêm trị hắn... ít nhất là ba ngày trọng cấm!

Cô nàng Tuần giám của Nhất Thiên Bang lắc đầu, đáp: - Hương chủ quá mềm yếu với thuộc hạ như vậy, chẳng trách Hồ Đằng Giao hết phạm sai lầm này đến sai lầm khác! La hương chủ, Hồ lão nhị đã làm gì sai và bị tên xú tiểu quỷ nào đó
phải mạch báo cho hương chủ vậy?

Tam bộ thôi sơn La Giải không ngờ vị Tuần giám hỏi đến điều này, nên hắn liền mất đi vẻ bình tĩnh của người có tuổi trên tam tuần, đang giữ cương vị chủ gia đàm đạo với khách, tuy có cương vị cao hơn hẳn nhưng tuổi tác thì chỉ độ đôi mươi, còn thua kém hắn xa... Hắn lúng túng:

- Cũng chẳng có... chẳng có gì đáng để nói... để nói đâu. Tuần giám! Đó chỉ là việc... việc sanh ý bình thường của huynh đệ thôi!

Nói đến đây, Tam bộ thôi sơn La Giải cố gắng gượng nói lớn tiếng, ý như phân minh: - Tuần giám nên hiểu và thông cảm giùm cho! Huynh đệ trong hương ngoài việc kiếm tiền để độ nhật, còn phải dâng nộp về cho đàn chủ theo hạn lượng đã đề ra, thì những chuyện... như vầy, cũng là phải lẽ thôi mà!

- La hương chủ muốn nói đến trộm cướp phải không? Đã lỡ leo lên lưng cọp, Tam bộ thôi sơn La Giải đánh liều, nói huỵch tẹt luôn:

- Chính vậy! Thuộc hạ thiết nghĩ, khắp thập tam tỉnh ở Đại giang nam bắc, nơi nào có người Nhất Thiên Bang chúng ta thì những nơi đó ngoài việc trộm cướp ra, họ cũng không sao tìm đủ số kim ngân

dâng nộp lên trên!

Như thừa hiểu được vấn đề này, Tuần giám của Nhất Thiên Bang tuy bỏ qua nhưng vẫn nói: - Đành là vậy, nhưng phải làm thế nào cho khéo chứ! Tên tiểu quỷ ấy là tiểu quỷ nào? Sao lại không rõ vấn đề này, mà loạn động lên như vậy? Rồi há lẽ vì việc này, hương chủ lại để thuộc hạ xâu xé nhau sao?

Nhắc đến việc này, Tam bộ thôi sơn La Giải bật cười giải thích: - Tuần giám! Phải công nhận rằng tôn chỉ của Nhất Thiên Bang chúng ta và bang quy nữa đã làm khối người tưởng thật! Tên tiểu quỷ đó cũng thế! Hà... hà... hà...

Tam bộ thôi sơn La Giải thích chí, hắn cười ngặt ngoẽo... Cô nàng Tuần giám của Nhất Thiên Bang đanh mặt lại, không hài lòng trước lối ăn nói suồng sả của vị hương chủ nhỏ bé đối với nàng ta.

Nhưng dẫu sao nàng cũng không thể lên tiếng khiển trách hắn được, vì cơ bản điều La Giải nói đây là sự thực.

Sự khó chịu của vị Tuần giám biểu hiện khá rõ nên Tam bộ thôi sơn La Giải dù sao cũng là kẻ khá lọc lõi, hiểu được. Hắn liền ngưng dần tiếng cười. để đánh động tánh hiếu kỳ của vị Tuần giám, Tam bộ thôi sơn La Giải hạ thấp giọng khi nói rõ việc có liên quan đến tên xú tiểu quỷ nọ:

- Tên xú tiểu quỷ mà Hồ Đằng Giao lão nhị ghét cay, ghét đắng, Tuần giám biết đấy là ai không?

Vừa nói Tam bộ thôi sơn La Giải vừa hấp háy mắt, liếc nhìn xeo xéo về phía ngoài ngôi nhà, giúp cho cô nàng Tuần giám hiểu được phần nào. Nàng hỏi như để minh định:

(Thiếu 3 trang...)

... nói với Văn Đức Chính bằng giọng nghiêm nghị: - Văn chấp sự!

Đây là Tuần giám của bản bang. Nhân Tuần giám đi qua đây thi hành phận sự, thấy Văn chấp sự triệt để thi hành đúng tôn chỉ và bang quy của bản bang nên Tuần giám cao hứng muốn thành toàn cho Văn chấp sự trên con đường lập thân xử thế. Vậy kể từ bây giờ Văn tiểu huynh đệ sẽ là người tùy tùng của Tuần giám, thân phận của huynh đệ đương nhiên là ngang hàng với La Giải này! Chúc cho Văn tiểu huynh đệ danh thành công toại!

Văn Đức Chính có cách xử sự không khác nào người lớn tuổi, đã từng kinh lịch giang hồ, khiến cho vị Tuần giám có muốn cười trước lời khoa trương sáo rỗng của Tam bộ thôi sơn La Giải cũng không thể cười vào đâu được. Văn Đức Chính thi lễ, nhưng không phải là khép nép, cầu cạnh. Nó nói lớn, rõ ràng:

- Đa tạ thịnh tình của Tuần giám! Hạ nhân chỉ còn biết nói "Cung kính bất như tòng mạng". Đoạn quay sang Tam bộ thôi sơn La Giải, Văn Đức Chính khom mình thật sâu, lễ thật trọng hậu, xong lại nói:

- Hương chủ! Ơn nghĩa sâu dày của hương chủ đối với họ Văn này xin được khắc sâu vào tận tâm can, phế phủ! Nguyện sẽ có ngày đền đáp. Tuần giám, hạ nhân đã sẵn sàng.

Nhún vai một cái, cô nàng Tuần giám quay sang nhìn La hương chủ kín đáo nở một nụ cười nửa miệng.

Đáp lại, Tam bộ thôi sơn La Giải khẽ đằng hắng một tiếng, rồi vòng tay lại, ra ý tiễn chân. Cô nàng Tuần giám khẽ gật đầu, đoạn từ từ bước đi, nàng chỉ ném lại một câu gọi Văn Đức Chính đi theo:

- Ê hèm! Lên đường thôi Văn... thiếu hiệp. Không nói không rằng, Văn Đức Chính ung dung đi theo ngay. Đợi hai người đi được một đỗi xa, Tam bộ thôi sơn La Giải mới ôm bụng cười ngặt ngoẽo. Hắn cười vì bỗng dưng vị Tuần giám rước giùm hắn cái của nợ. "Để

xem cô nàng có chịu nổi cái thói rởm đời, mở miệng ra toàn là những câu sáo ngữ của thằng bé ấy không cho biết?".

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng
Hồi 2
Giữa chợ đời nhân thế bôn danh
Người trẻ tuổi vốn dòng hào kiệt

Đi được một đỗi đường, cô nàng Tuần giám do chỉ đi theo cước bộ của một người thường nhân nên có hơi lạnh do sương khuya thấm dần vào y phục. Nhìn lại nàng thấy đôi chân ngắn củn cỡn của Văn Đức Chính, do chỉ là một đứa bé đang thoăn thoắt đều đặn đi theo nàng một cách lặng lẽ... Thoáng có hơi bực dọc, cô nàng Tuần giám lên tiếng phá tan sự tĩnh mịch lúc đêm về:

- Này! Ngươi... à, Văn thiếu hiệp không thể đi nhanh hơn nữa được sao? Có biết khinh công không?

Do cố gắng đi cho kịp cước bộ của vị tuần giám nên Văn Đức Chính không nghe lạnh, bù lại nó đã mệt lắm rồi nhưng vẫn cắn răng chịu đựng. Nghe vị Tuần giám hỏi, nó vừa thở dồn dập, vừa trả lời:

- Khinh công? Cái này... hạ nhân không... chưa từng nghe biết đến! Chán nản, cô nàng tuần giám dừng lại, nàng không để cho Văn Đức Chính kịp mừng vì được dịp nghỉ ngơi mà nàng nắm tay Văn Đức Chính vừa động thân bằng khinh thân pháp vừa nói:

- Đi như thế này biết bao giờ mới đến nơi? Đi nào! Do Văn Đức Chính chưa từng nghe biết đến khinh thân pháp, đột nhiên thấy vị Tuần giám giữ chặt nên nó liền kêu lên:

- Nam nữ hữu biệt! Tuần giám hãy buông tay hạ nhân ra nào! Chỉ nói được trọn câu thì Văn Đức Chính có muốn nói nữa cũng không sao lên tiếng được, vì lúc này tốc độ phi hành của hai người đã quá nhanh. Cho nên những luồng gió thổi tạt vào mắt, mũi, miệng của Văn Đức Chính khiến nó cơ hồ muốn ngộp thở, mắt thì cay xè, dù đã nhắm chặt lại. Còn miệng của nó muốn hé ra để nói thì gió đã ùa vào đến tắt cả khí quản.

Kinh sợ, Văn Đức Chính chỉ còn biết quay ngang đầu, tránh không cho gió thổi ngay vào chính diện! Đến lúc đó, nhờ đã quay ngang, Văn Đức Chính hé mắt ra nhìn, nó càng kinh hãi hơn khi thấy qua

ánh sao đêm những hàng cây hai bên đường lướt qua người nó vùn vụt.

Đôi khi có một cành cây dại đưa ra ngoài đường ngang tầm người Văn Đức Chính do tốc độ cao nên quật vào người nó đau đến rát bỏng. Cố nhịn đau, Văn Đức Chính kêu lên: - Dừng lại, Tuần giám! Đi nhanh thế này vào ban đêm, không khéo va vào cây cối té chết mất!

Cô nàng Tuần giám lúc này không còn thấy lạnh nữa, nàng phấn khích cười lên và nói:

- Ha ha ha... thế nào, Văn thiếu hiệp? Đi nhanh thế này có thích không? Đến khinh công còn không biết làm sao Văn tiểu anh hùng lập nghiệp được?

- Tuần tự nhi tiến! Là anh hùng hay không là do ở cái chí! Nếu hạ nhân gặp được minh sư chỉ dạy, lo gì không có một thân võ học hơn người! Tuần giám, lịnh tôn sư của tuần giám là ai? Tuần giám có thể cầu xin người cho hạ nhân được bái sư không?

Cô nàng Tuần giám cười khúc khích: - Sao Văn thiếu hiệp không bái ta làm sư phụ? Văn Đức Chính lắc đầu quầy quậy: - Như thế làm sao được? Nam nhân sao lại bái nữ nhân làm sư phụ? Vẫn tiếp tục bôn hành, cô nàng tuần giám lớn tiếng hỏi: - Sao lại không được? Nữ nhân thì đã làm sao? Bái sư là bái người có võ công cao hơn mình để học nghệ, cớ sao lại phân biệt nữ và nam?

Văn Đức Chính đã định nói: "Nữ nhân không đáng làm sư phụ của nam nhân!" Nhưng sợ làm mất lòng vị Tuần giám nên Văn Đức Chính ngậm miệng lại, không nói nữa. Lườm thằng bé học đòi làm người lớn, vị tuần giám ngỡ là nó đã đuối lý, bèn thôi, không hỏi nữa.

Một lúc sau, cô nàng Tuần giám chuyển sang đề tài khác hỏi: - Thế... Văn thiếu hiệp định học võ công để làm gì? Hai hạt lệ tràn ra khỏi bờ mắt, Văn Đức Chính đưa tay gạt thật nhanh, vừa phân bua, vừa đáp:

- Ngọn gió thật là... cay xé tròng mắt... Đương nhiên là sẽ dùng võ công để hành hiệp trượng nghĩa, xóa bỏ bất công theo đúng tôn chỉ thế thiên hành đạo của bản bang, chứ còn gì nữa?

Cô nàng tuần giám đã cười thầm trong lòng khi nghe Văn Đức Chính nói lời cả quyết như thế. Xem như là... Nhất Thiên Bang quả tuân hành đúng theo tôn chỉ... giả tạo này! Nhưng không nỡ nói ra sự thực cho Văn Đức Chính nghe vì xét ra nàng ta cũng là một phần tử trung kiên của Nhất Thiên Bang.nàng nghĩ thầm:

"Từ từ rồi tiểu tử ngươi cũng phải thay đổi lập trường, vì... dù sao

ngươi cũng đã là người Nhất Thiên Bang!"

Rồi nàng lại nghĩ: "Sao bỗng dưng mình phải làm mặt giả nhân, giả nghĩa với hắn ta? Hắn chỉ là thằng bé vô danh tiểu tốt, có đáng gì để ta giả vờ hòng thu phục hắn! Giết phức hắn đi cho xong!"

Chỉ vì Văn Đức Chính đang được cô nàng tuần giám nâng ở đằng trước, nên nó không nhìn được trong đêm đen cặp mắt đang lóe hàn quang độc ác của vị tuần giám mà nó đang đặt trọn niềm tin! Nhưng sao chiếu mệnh của Văn Đức Chính vẫn còn tỏa sáng, nên ngay lúc cô nàng tuần giám đang định nhả kình lực vào người Văn Đức Chính để chấn đứt tâm mạch thì đã có bóng người hiện thân ngáng đường.

Đang chạy lại có kẻ ngáng đường, cô nàng Tuần giám như tìm được chỗ để trút cơn giận. Nàng đập một chưởng vào bóng người này, miệng quát lên lanh lảnh:

- Sao lại dám ngăn đường ta? Đáng chết! Kình lực theo tay cô nàng Tuần giám xô ào ào vào bóng đen, chỉ thấy bóng đen vẫy mạnh tả thủ một cái.

Lập tức luồng kình lực của cô nàng Tuần giám bị chận lại, và phát lên một tiếng nổ xé tai. …m...

Thân hình của bóng đen chỉ chao khẽ một cái, còn cô nàng Tuần giám phải buông tay Văn Đức Chính ra, kịp thời nương theo dư kình bay tuốt về phía sau hơn một trượng.

Cô nàng Tuần giám còn đang loạng choạng thì bóng đen đã lao tới và rút kiếm định thích vào người nàng ta.

Văn Đức Chính đang đà đẩy tới của cô nàng Tuần giám, bất thình lình lại bị buông tay... Nếu không nhờ chưởng kình xô dạt đẩy mạnh vào thân thì Văn Đức Chính ắt đã lao vào thân cây ở bên đường đến vỡ mặt!

Dù chưởng kình như quả tạ đập vào lồng ngực đau điếng, nhưng kịp thấy cô nàng Tuần giám bị nguy hiểm, bất kể đang đau đớn như dần, Văn Đức Chính xê thân hình sang bên tả, dừng lại, giơ hai tay ra, ngăn động tác bạo lực của bóng đen nọ, Văn Đức Chính hét lên:

- Các hạ không thấy hổ thẹn hay sao, khi dang tay đánh một người trong tay không một tấc sắt, và lại là nữ nhân nữa?

Bóng đen nọ không nói không rằng, đâm ngay trường kiếm có hình thù quái lạ vào ngay tâm thất của tên lõi con đáng ghét... Thì đã có tiếng nói châm chích của cô nàng tuần giám vang lên:

- Hắn không có võ công đó, cứ việc hạ thủ đi Lưu Thái Hào Kim xà kiếm đại hiệp! Đã bị Văn Đức Chính mắng té tát vào vào mặt, trong khi là một đại hiệp nổi danh lại gây sự, hà hiếp một nữ nhân trong

tay không một tấc sắt, bây giờ lại bị nữ nhân đó châm biếm khi định giết người vô tội, không có một chút võ công, dù không tin nhưng cây Kim xà kiếm ngoằn ngoèo uốn lượn như quái xà cũng được Lưu Thái Hào đại hiệp xoay ngang vung đốc kiếm vào bờ vai của thằng lõi con không biết sợ chết.

Đúng như lời cô nàng Tuần giám vừa bảo! Văn Đức Chính không đứng vững thân hình sau cái đẩy nhẹ của Lưu Thái Hào đại hiệp, nó đã ngã dúi dụi sang một bên.

Lợi dụng dịp may này, cô nàng Tuần giám vội tung một lúc ba chiêu chưởng liên hoàn vào bóng đen bây giờ đã thấy rõ là đấy là Kim xà kiếm Lưu Thái Hào đại hiệp, tuổi độ tứ tuần. - Âm phong chưởng! Té ra Âm phong tán nhân đã là người Nhất Thiên Bang à? Vừa quát lên lời nhận định, Kim xà kiếm Lưu Thái Hào đã vung tít ngọn Kim xà kiếm lao vào chận đón ba chiêu chưởng của cô nàng Tuần giám.

Thấy sau ba chưởng thế liên hoàn vẫn không làm gì được Kim xà kiếm đại hiệp, cô nàng Tuần giám vừa vung tay rộng ra, vừa nói:

- Kim xà kiếm quả nhiên lợi hại! Đón đỡ thử tuyệt kỹ thành danh của Âm phong tán nhân xem nào!

Theo tay cô nàng Tuần giám, ba ánh chớp lao như tên bắn về các đại huyệt của Lưu Thái Hào đại hiệp.

Keng keng keng... Chỉ một cái hoành tay, ngọn Kim xà kiếm đã đẩy bật ba ánh chớp từ tay cô nàng nọ phát xuất ra, kêu lên ba tiếng chói tai.

Kim xà kiếm Lưu Thái Hào cười lớn: - Ha ha ha... quả đúng là tuyệt kỹ Thiết kỳ châm của lão Âm phong! Được, đã thế thì ta bắt giữ tiểu tỳ để xem lão Âm phong còn nói gì nữa không cho biết!

Nói xong Lưu Thái Hào tấn công tới tấp, vây kín thân hình vị Tuần giám của tổng đàn Nhất Thiên Bang trong bóng kiếm trùng trùng. Vừa đỡ rối tay, rối chân, cô nàng Tuần giám vừa luống cuống hỏi:

- Lưu Thái Hào! Lão đừng ỷ lớn hiếp nhỏ nha! Tại sao vô cớ lão đòi bắt giữ ta? Lão không ngại thế lực của Nhất Thiên Bang ra sao?

Thân danh là đại hiệp, sau năm chiêu vẫn chưa bắt giữ được cô ả tuổi chừng đôi mươi, Lưu Thái Hào giận dữ, quát to như sấm:

- Từ lâu ta đã hồ nghi về ý đồ của Nhất Thiên Bang bọn ngươi, nay ta đã rõ mưu đồ đen tối ấy rồi! Ta phải bắt giữ ngươi để chuộc lại tự do cho Bát quái môn đã bị bọn Nhất Thiên Bang khả ố bọn ngươi bắt giữ! Hừ, giỏi lắm, té ra tiện tỳ đã đạt tới tám phần chân truyền của Âm phong tán nhân... xem đây!

Tuy không biết tí gì về võ công ngoài vài chiêu võ vẽ sơ đẳng do

Tam bộ thôi sơn La hương chủ của Nhất Thiên Bang chỉ dạy để làm vui, nhưng bây giờ đứng ngoài quan chiến Văn Đức Chính cũng nhận thấy người nọ được Tuần giám gọi là Kim xà kiếm Lưu Thái Hào đại hiệp, có hơn được Tuần giám là ở chỗ lão ta có binh khí, còn Tuần giám thì không! Cúi người xuống, Văn Đức Chính nhặt lấy ngọn ám khí khi nãy do Tuần giám phóng ra đã đụng vào Kim xà kiếm văng bật ra gần chỗ Văn Đức Chính đứng.

Vừa cầm vào tay, Văn Đức Chính lấy làm ngạc nhiên... nó mới hiểu tại sao Kim xà kiếm Lưu Thái Hào lại gọi ngọn ám khí này là Thiết kỳ châm! Té ra, đấy là một quân cờ được đúc bằng sắt luyện! Một mặt của quân cờ sắt được khắc kỳ hiệu thứ bậc của con cờ, còn mặt kia lại có một mũi cương châm ngắn, nhọn và đen nhánh.

Khi Văn Đức Chính nghe lão Lưu Thái Hào nói xấu về Nhất Thiên Bang lại còn lộ rõ quyết tâm bắt giữ Tuần giám, người cùng nhà tất phải bênh nhau, cho nên Văn Đức Chính vụt mạnh Thiết kỳ châm vào Lưu Thái Hào, miệng thì lên tiếng đánh động:

- Lão tặc vô sĩ! Xem thiết kỳ châm đây! Dù đang sắp sửa uy hiếp và bắt giữ được ả nọ là người Nhất Thiên Bang, dù vẫn biết Văn Đức Chính thằng lõi con không chút võ công, nhưng Lưu Thái Hào khi nghe hô Thiết kỳ châm thì lão không thể không lưu tâm đối phó! Vì Kim xà kiếm Lưu Thái Hào thừa biết Thiết kỳ châm có tẩm độc và rất ít được Âm phong tán nhân dùng đến tuyệt kỹ này, do đó, thay vì thanh kiếm Kim xà sắp điểm vào huyệt định thân của cô nàng, thì Lưu Thái Hào chỉ thích nhẹ vào vai tả của nàng ta mà thôi, khi lão phải đảo người tạt kiếm đẩy Thiết kỳ châm đang lao vào lão.

Keng... Nhu một ánh chớp, cô nàng Tuấn giám hữu thủ giữ bờ vai tả cung người chạy đi. Trước khi lao người đuổi theo, Kim xà kiếm Lưu Thái Hào nhân đà vọt đi đã tiện chân thưởng cho Văn Đức Chính một cước té lộn nhào xuống đất. Lão Kim xà kiếm còn ném lại một câu hăm dọa:

- Tiểu tử! Khôn hồn hãy tránh xa bọn Nhất Thiên Bang! Lần sau ta không tha đâu... tha đâu...

Âm thanh của lão Kim xà kiếm Lưu Thái Hào đại hiệp vang dội vào núi rừng lọt vào tai Văn Đức Chính lúc này đang lồm cồm bò dậy, như thúc bách nó phải quay người chạy bán sống bán chết đuổi theo hướng cô nàng Tuần giám và Lưu Thái Hào vừa chạy đi.

Mặc dù là đêm đen, nhưng giữa bầu trời đầy sao thì bóng đêm không là trở lực đáng kể cho những tay giang hồ cự phách, có võ công vào hàng cao thủ. Nhưng lại là trở ngại thập phần gian nan

của Văn Đức Chính, một đứa bé tuổi chỉ mười lăm và võ công chỉ vào loại mèo quào, chó cắn.

Do đó, chưa kể đến vấn đề Văn Đức Chính đã lạc phương hướng thì nó đã ít ra là năm lần vấp vào các nhánh rễ cây mọc loạn và ngã té sấp mặt.

Mò mẫm quanh quẩn trong vòng mười trượng vuông, Văn Đức Chính không thể nào tìm lại được chỗ giao chiến lúc nãy, vì nó biết rằng chỗ ở sát ngay bên đường sơn đạo, nó có khả năng tìm được hướng đi mà vị Tuần giám lúc nãy đã định đưa nó đi. Hoặc ngược lại, nó có thể đi trở về Hương đàn của vị Tam bộ thôi sơn La Giải, chờ vị Tuần giám đến đấy tìm nó!

Nhưng bây giờ thì bóng tối bao trùm vạn vật, chung quanh là rừng rậm, chỉ có mỗi mình nó là sinh vật duy nhất còn đứng ngơ ngác ở giữa rừng, nếu không kể đến sự hiện diện đâu đây của các loài dã thú đang tỏa ra hoạt động, kiếm ăn về đêm!

Không nghĩ đến dã thú thì không sao, nhưng một khi Văn Đức Chính đã nghĩ đến thì trong tâm tưởng của nó như đã thấy hùm, beo, cọp, gấu... đang chực chờ gần đây nhằm lao vào xâu xé nó.

Run bắn cả người, Văn Đức Chính leo đại lên một thân cây gần ngay bên nó. Và, nó đành ngồi chết cứng, ôm ghì lấy thân cây chờ trời sáng.

Mãi đến khi tiếng gà rừng xao xát gọi, Văn Đức Chính mới choàng mình tỉnh giấc! Và nó thoáng mừng rỡ khi phát hiện cách nó không xa về mé hữu chính là... con đường sơn đạo!

Tìm được đường sơn đạo, mà nó đã ngỡ mình đã đi lạc quá xa, và quan yếu nhất là nó vẫn còn sống. Văn Đức Chính từ trên cây nhảy ào xuống, chạy bổ ra sơn đạo.

Vượt qua chỗ giao đấu đêm qua, như sực nhớ đến một việc, Văn Đức Chính ngừng chân, chạy quành lại chỗ đó.

- Sau một lúc tìm kiếm dưới ánh sáng nhập nhòe của buổi bình minh sắp lên, Văn Đức Chính mới tìm được vật nó cần tìm! Đó là một ngọn thiết kỳ châm!

Yên tâm, sau khi để thiết kỳ châm vào bọc, Văn Đức Chính bèn nhắm về một hướng của sơn đạo và đi lần theo.

Xa xa, văng vẳng đưa đến tai Văn Đức Chính là tiếng chân của nhiều người ở phía trước. Nó đã ngỡ đấy là những người bần hàn đang gánh từng gánh rau bó củi đi vào trấn vào lúc sớm sủa để đổi lấy thực phẩm dùng trong ngày nên nó khoa chân cố đi nhanh hơn, hầu vầy đoàn cùng họ đến lánh sự cô đơn, thui thủi một mình trên đường!

Nào ngờ, khi đến gần hơn mắt có thể nhìn và phân biệt rõ từng bóng người nó mới biết nó đã lầm! Những người khá đông đi phía trước nó không phải là những người buôn gánh, bán bưng mà còn tệ hơn thế nữa! Đó là những người hành khất.

"Những tay hành khất này nghe nói chưởng có bang có hội, đâu như La hương chủ đã gọi là... Cái Bang thì phải? Nhưng không biết tốp người này có phải là Cái Bang hay không?"

Để đề phòng, Văn Đức Chính chỉ dám đi theo xa xa ở phía sau mà thôi. Những người hành khất cứ cắm cúi mải miết đi... Theo ánh dương quang lên cao dần, Văn Đức Chính nhận định rõ bọn họ gồm gần mười người, hầu hết là người lớn tuổi, và toàn bộ là nam nhân. Tất cả đều trang bị đầy đủ bị gậy, đủ bộ lệ của người hành khất! Kể cả đứa bé đi sau cùng cũng thế! Hắn, tên hành khất bé con, lâu lâu lại quay đầu nhìn về phía sau. Và lần nào cũng thế, hắn nhăn mặt lè lưỡi chừng như thích thú khi thấy một tay oắt con đi theo xa xa ở đằng sau.

Văn Đức Chính không sao chịu được thái độ nháng nháo của hắn, mỗi lần bắt gặp tên ăn mày con quay cả thân người ra sau thì Văn Đức Chính đều giả vờ không trông thấy bộ tịch nhăn nhó như muốn trêu ngươi của hắn. Hoặc giả Văn Đức Chính lập nghiêm dáng đi đứng, chỉnh sắc mặt lại không để vào mắt thái độ bỡn cợt của hắn.

Như không chịu được thái độ cầu cao của Văn Đức Chính, tên ăn mày con len lén dừng người lại, tạt vào vách rừng ra vẻ như muốn đi giải. Chờ cho Văn Đức Chính đến gần, hắn nhảy vụt ra cản đường, hất mặt hỏi Văn Đức Chính:

- Ê! S ao nhà ngươi dám theo dò xét tiểu gia? Ngươi là ai, bang phái nào? Đã không màng đến hắn, đương nhiên Văn Đức Chính không muốn dòng dài phí thời gian, lạng người sang một bên, Văn Đức Chính khoa chân định đi tiếp.

Gã ăn mày con tuổi độ chừng mười ba mười bốn nhưng thân pháp khá nhanh lẹ! Chỉ đảo người một cái gã đã lại ngáng trước mặt Văn Đức Chính.

Không để gã kịp lên tiếng, Văn Đức Chính vội nói: - Tại hạ và tiểu huynh đệ nước sông, nước giếng chẳng đụng nhau, hà cớ gì lại sân si gây sự? Xin tiểu huynh đệ hãy nhường đường.

Khoái trá khi nghe đối phương nói chuyện thật đường hoàng, gã ăn mày con vỗ vào vai Văn Đức Chính đánh bộp một cái, đoạn nói:

- Té ra chúng ta đều là giang hồ đồng đạo! Võ công của ngươi kém thế sao? Này, ngươi là người bang phái nào vậy?

Do bất phòng, phần thì tỷ lực của gã tiểu hành khất khá mạnh, nên

sau một cú phát vào vai của gã Văn Đức Chính loạng choạng như người say rượu. Bất mãn vì hành vi thô lỗ này, Văn Đức Chính trầm giọng lại nói:

- Tại hạ là người Nhất Thiên Bang! Sao tiểu huynh đệ lỗ mãng thế! - Hoét... Gã tiểu hành khất vừa nghe đối phương nói xong, liền chúm môi thổi lên một tiếng rõ mạnh khiến cho Văn Đức Chính ngờ vực, không hiểu gã làm vậy là có ý gì?

Ngay sau đó, gã tiểu hành khất lại quát tướng lên hỏi: - Nói sao? Ngươi là người Nhất Thiên Bang à? Xem gậy của Tiểu Hầu Thông ta lấy mạng ngươi đây!

Thế là chưa biết ất giáp gì Văn Đức Chính đã ăn ngay một gậy vào giữa lưng đau điếng. Rõ ràng Văn Đức Chính thấy gã hét xong đã vung gậy đập ngang vào chính diện, vừa khoa tay loạn lên. Văn Đức Chính vừa lùi bộ, nào ngờ... nhoáng một cái, không hiểu gã tiểu hành khất làm thế nào lại đập trúng vào hậu tâm.

Phần thì vì đau, phần thì phẫn nộ, Văn Đức Chính xoay người ra sau, nhằm ngay gã tiểu hành khất ra một quyền theo chiêu Hắc hổ thâu tâm.

Những tưởng gã sẽ phải lúng túng và chịu thua ngay vì chiêu này là một trong ba chiêu được Văn Đức Chính sử dụng thuần thục nhất, và là chiêu đắc ý nhất. Theo lời La hương chủ lúc truyền thụ cho nó đã bảo như thế của Tam bộ thôi sơn La Giải.

Nào ngờ, khi quyền sắp đụng vào người gã tiểu hành khất thì Văn Đức Chính đã thấy gã biến đâu mất tiêu! Rồi kế đó, Văn Đức Chính phải chúi người ra trước cơ hồ sắp té vì... lại lãnh một gậy của gã bổ mạnh vào lưng.

Trước sau hai lần ăn hai gậy, Văn Đức Chính mắt tóe đom đóm lửa, còn chưa kịp nói gì thì đã nghe có tiếng người hỏi gã tiểu hành khất:

- Tiểu Hầu Thông! Sao lại vô cớ đánh người gây bát nháo thế? Nhìn lại, Văn Đức Chính lo ngại khi thấy nhóm người hành khất lúc nãy đã đi xa. Bây giờ đang lố nhố đứng gần đó! Người vừa lên tiếng hỏi gã tiểu hành khất là một vị trung niên vắt trên vai lần lượt có đến năm chiếc túi vải vá đùm, vá đụp, nhiều hơn những tay hành khất còn lại. Vị này vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn dò xét Văn Đức Chính.

Gã Tiểu Hầu Thông đáp nhanh: - Lục thúc thúc! Hắn là cẩu tặc Nhất Thiên Bang đó! Nhóm hành khất vừa nghe đến danh tự Nhất Thiên Bang tức thì lộ vẻ sửng sốt... Vị trung niên đeo năm túi thì ngờ vực nhìn tên oắt con đã bị Tiểu Hầu Thông đánh cho nhừ tử...

Văn Đức Chính nhịn đau, đứng thẳng lên dõng dạc nói: - Quân tử bất hí ngôn! Tại hạ, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, nguyên là Văn Đức Chính, thuộc hạ Nhất Thiên Bang đây! Đường sơn đạo không của riêng ai, sao vị tiểu huynh đệ này chưa gì đã giở thói vũ phu đánh người? Chư liệt vị là người lịch đã nhiều, vậy hãy phán định xem tại hạ và tiểu huynh đệ này ai là người có lỗi?

Ngỡ đã nghe lầm, vị hành khất trung niên không tin lời hoa mỹ đó lại được thốt ra từ miệng một tên lõi con, lại là người Nhất Thiên Bang giả nhân giả nghĩa.

Vị trung niên còn chưa biết nói gì, thì một người hành khất trong bọn đã lớn tiếng:

- Phân đà chúng ta vừa tan tác cũng là do bọn Nhất Thiên Bang, thằng lõi này ắt cũng là một trong số hung thủ! Chúng ta cứ giết nó cho rồi, còn lôi thôi làm gì nữa chứ?

Khi khổng khi không Văn Đức Chính lại nghe người này lớn tiếng đòi giết nó, hồn bất phụ thể, nó vừa lui chân lại vừa kêu lên:

- Người quân tử chỉ hơn nhau bằng lời lẽ chứ không phải mỗi chút mỗi động chân tay à nha! Được nước Tiểu Hầu Thông lăm lăm gậy trúc xấn tới gần Văn Đức Chính, gã nhăn nhở cười:

- Có vay có trả! Nhất Thiên Bang gây tang tóc cho Cái Bang tiểu gia, vậy tiểu gia thích động tay động chân thì đã sao?

Hai lần ăn gậy, Văn Đức Chính thừa biết rằng với võ vẽ vài thế quyền nó không là gì so với tên tiểu hành khất này. Hơn nữa in như là gã nói đúng! Nếu quả Nhất Thiên Bang đã đánh phá phân đàn Cái Bang của gã thì bảo sao gã lại không đánh nó là người của Nhất Thiên Bang để trả hận? Nhưng không lẽ kẻ ăn bánh người trả tiền? Chuyện của Cái Bang đâu có liên quan gì đến nó?

Bất giác, trong lúc không tự chủ, Văn Đức Chính cầm ngay lấy Thiết kỳ châm từ trong bọc áo ra, nó đe dọa:

- Này! Nếu ngươi còn làm khó ta thì... thì đừng trách ngọn Thiết kỳ châm này sẽ ghim vào người ngươi nhé.

- Khoan nào! Tiểu Hầu Thông lùi lại. - Đừng có lỗ mãng! Vị hành khất trung niên đeo năm túi thốt lên lên tiếng ngăn gã tiểu hành khất lại! Liền ngay sau đó, vị trung niên hành khất hướng về Văn Đức Chính mà hỏi:

- Tiểu huynh đệ là chi của Âm phong tán nhân? Đã là người chính phái sao tiểu huynh đệ tự vùi mình vào chốn tanh hôi, mạo xưng là người Nhất Thiên Bang, suýt nữa đã gây lầm lẫn to tát?

Cái này mới thiệt là khó giải thích! Được sự giáo dưỡng từ thuở ấu thơ, Văn Đức Chính đã thấm nhuần đạo lý của người anh hùng,

quân tử, há có thể hai lời, chối bay nó không phải là người Nhất Thiên Bang sao? Do đó Văn Đức Chính đành cắn răng nói:

- Tại hạ là người Nhất Thiên Bang thì đã sao nào? Như thế đã là tội chết ư? Không ngờ lời nói cương cứng này của Văn Đức Chính lại phát sinh hiệu lực! Nhóm người Cái Bang lập tức lộ vẻ hằm hè, riêng vị hành khất trung niên thì lại nói: - À! Té ra tiểu huynh đệ không muốn để lộ hành tàng! Được, được! Đã thế thì... chúng tôi không lỗ mãng phá bĩnh việc của tiểu huynh đệ nữa. Thôi, chúng ta đi nào!

Theo hiệu lệnh của vị trung niên đeo năm túi, cả bọn hành khất đều động thân bỏ đi. Văng vẳng, Văn Đức Chính còn nghe vị trung niên đang bảo nhóm đồng hành: - Âm phong tán nhân là một trong Ngũ kỳ... là người hiệp nghĩa... Gì gì nữa thì Văn Đức Chính không nghe thêm được, nhưng với bấy nhiêu lời thôi đủ làm cho nó thêm rối trí.

Nhất Thiên Bang là chánh đạo lại gây căm phẫn cho giới võ lâm? Nhu việc bắt giữ chưởng môn Bát quái môn và việc phá tan một phân đàn Cái Bang là đúng hay sai?

Đầu óc non nớt của Văn Đức Chính mơ hồ cảm nhận rằng phải dè dặt dò xét lại hành vi so với tôn chỉ thế thiên hành đạo của Nhất Thiên Bang.

Còn đang dụ dự bất quyết chưa biết phải làm gì thì Văn Đức Chính bất ngờ nhảy nhổm lên khi có ai đó phác nhẹ vào vai một cái.

Thần hồn nát thần tính! Văn Đức Chính ngỡ tên tiểu Cái Bang lại lén quay về gây sự, nó liền nhanh chân xoay người, tay vung ra đã định ném Thiết kỳ châm vào gã.

- Cất đi! Đừng loạn động! Là ta đây mà, coi chừng Thiết kỳ châm có tẩm độc đấy! Tiếng nói thánh thót rót vào tai Văn Đức Chính khiến nó ngờ ngợ... Khi nhìn được đây chính là... cô nàng Tuần giám đêm qua đã bỏ chạy đi, thì Thiết kỳ châm đã được nó ném ra rồi.

Lo sợ, Văn Đức Chính trố mắt nhìn cô nàng Tuần giám dùng ống tay áo cuốn gọn Thiết kỳ châm lại... đoạn cô nàng cầm lấy chìa ra cho Văn Đức Chính.

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng
Hồi 3
Vỡ lẽ nhất thiên bang
Chàng Văn quyết ly khai

Tuần giám giai nhân của tổng đàn Nhất Thiên Bang vừa trao Thiết kỳ châm ra, vừa nói với Văn Đức Chính:

- Này! Ta cho tiểu thiếu hiệp để hộ thân! Ha ha ha... nhìn bọn Cái Bang kính cung chi điểu trước Thiết kỳ châm, lại ngộ nhận tiểu thiếu hiệp là truyền nhân của gia sư, ta thấy thú vị thật. Ha ha ha...! Này, nhớ kỹ nha! Chất độc này hễ thấy máu là phong hầu chết ngay đấy. Thế nào! Được một mẽ thất kinh hồn vía hở?

Nhìn cô nàng Tuần giám đang nở nụ cười hàm tiếu tươi tỉnh, Văn Đức Chính như bị hớp hồn trước vẻ đẹp như tiên nữ của nàng vào lúc ánh dương quang buổi bình mình đang rực rỡ.

Một lúc sau, vừa đưa tay nhận lại Thiết kỳ châm, Văn Đức Chính vừa hỏi: - Bọn Cái Bang sao lại... cho Nhất Thiên Bang chúng ta tàn phá phân đàn của họ? Sự thực như thế nào Tuần giám?

Đưa chân đi theo cô nàng Tuần giám, Văn Đức Chính thất thần khi nghe nàng thú nhận: - Đêm qua, bị lão Kim xà kiếm đuổi nà, ta có chạy loạn vào một phân đà của chúng! Thấy ngứa mắt ta phá phách một chập. Hà hà... không ngờ lại gây rắc rối cho tiểu thiếu hiệp.

- Là Tuần giám đã làm việc này, sao vậy? Hai bên có thù hằn gì hay sao? Khinh ngạo, cô nàng đáp: - Cần gì phải có thù hằn? Bọn họ dám đụng đến Nhất Thiên Bang sao? Hừ, trước sau gì võ lâm Trung nguyên cũng thuộc về Nhất Thiên Bang chúng ta mà thôi, sợ gì bọn Cái Bang cùng khổ đó?

Như áng mây đen che phủ tâm trí nhỏ bé, Văn Đức Chính nuốt nước bọt xuống khỏi cổ như nuốt một quả đắng, nó bần thần hỏi:

- Nhưng... lịnh tôn sư là người trượng nghĩa cơ mà! Và Nhất Thiên Bang đã có tôn chỉ rõ ràng như vậy, sao Tuần giám lại đi ngược tôn chỉ bản bang?

"Vậy là La hương chủ nói đúng! Thằng lỏi con này quả nhiên đã đặt trọn niềm tin vào tôn chỉ của bản bang! Hừ, chán thật!".

Sát cơ lại dấy lên trong lòng cô nàng Tuần giám, nàng ta đã định giết bỏ Văn Đức Chính chỉ trong một chưởng... Nhưng khi tay đã nâng lên, nàng ta liền nhớ lại cử chỉ hào hiệp của tên oắt con, dám đương đầu với Kim xà kiếm lão tặc nhân để bênh vực cho nàng, nàng bèn hạ tay xuống.

Trong lúc vô tình, Văn Đức Chính nào biết nguy cơ đang đổ đầu của nó. Nó đang chờ cô nàng Tuần giám đáp lời.

- À... trượng nghĩa! Muốn bảo trì phong độ võ lâm, tránh đi loạn lạc thì trước nhất bang phái chúng ta phải có chỗ đứng vững chắc! Phải được mọi người suy tôn uy phục. Vậy... để đạt được điều này

trước tiên ta phải gạt bỏ những thành phần đối kháng! Gia sư cũng thế, người đã vì nghĩa cả, hy sinh cả thanh danh. Muốn tự tồn, đương nhiên gia sư phải đi chung đường với Nhất Thiên Bang! Có thế, giang hồ mới thật sự an hưởng thái hòa.

"Ngụy biện...". Không cần ai bày vẽ, chỉ dạy, Văn Đức Chính cũng thấy lời lẽ của vị Tuần giám thật khó nghe... Té ra gần hai năm nay nó đã mù quáng tin vào tôn chỉ thập phần hoa mỹ, giả dối của bọn Nhất Thiên Bang...

Vỡ lẽ ra, Văn Đức Chính lại muốn ly khai Nhất Thiên Bang, ly khai ngay lập tức vị Tuần giám mặt hoa da phấn nhưng nội tâm thì... xem ra khá tàn ác!

Nó hỏi: - Bây giờ... Tuần giám định đi đâu? Gần như đoán được tâm ý của Văn Đức Chính, cô nàng Tuần giám mắt lộ hung quang, định dò hỏi lại ý tứ của nó thì đã nghe: - Cô nương! Tại hạ có hơi đường đột, dám hỏi cô nương có phải là cao đồ của Âm phong Tán nhân Nhị kỳ lão?

Đang lúc bất ngờ, cô nàng Tuần giám chưa kịp lên tiếng thì Văn Đức Chính đã nói: - Nhân huynh là ai? Sao lại biết Tuần giám của tại hạ là cao đồ của Âm phong lão nhân gia? Quay lại nhìn, cô nàng Tuần giám thấy ngay một trang thư sinh tuấn tú đang từ trong rừng bước ra, tay phe phẩy chiếc quạt xếp màu trắng ngà.

"Người giang hồ phao truyền có một nhân vật lợi hại vừa mới xuất thế, trang phục nho sinh, tay không lúc nào rời chiếc quạt ngà".

Cô nàng Tuần giám long mắt nhìn không chớp: - Thiếu hiệp có phải là... Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên? Trang thư sinh dò xét kỹ nàng giai nhân tuyệt sắc đang đứng trước mặt... không đáp lời, thư sinh lại lẩm bẩm:

- Là cao đồ Âm phong lão... và là Tuần giám! Vậy, Lưu Thái Hào đại hiệp nói quả không
sai!

Nghe trang thư sinh nói quá rõ như thế, cô nàng Tuần giám quát lên:

- Đúng thì sao nào? Các hạ muốn gì đây? Đưa tay phe phẩy chiếc quạt, trang thư sinh nghiêm giọng: - Nào có gì! Là Hàn Nhược Thuyên ta chỉ ngạc nhiên khi biết Âm...

...

(thiếu 3 trang)

... đủ để cho nàng ta khẳng định tâm tư của nó! Cũng bởi bản tánh hiếu sát, nên Liễu Hà Như lẳng lặng lấy ra một ngọn Thiết kỳ châm, ám khí thành danh của Âm phong tản nhân vẩy về hướng Văn Đức Chính bỏ chạy.

Thoạt nhìn thấy cử động mờ ám này của đối phương, Hàn Nhược Thuyên đã đề phòng, vì chàng thừa biết sự lợi hại của Thiết kỳ châm nếu một khi nàng ta sử dụng. Nhưng tiếp đó, không ngờ nàng ta lại ném về phía tên oắt con đang chạy đi mà Hàn Nhược Thuyên đã ngỡ nó là đồng bọn của nàng này đang chạy đi để kêu thêm viện thủ.

Dù chưa hiểu nguyên nhân như thế nào, nhưng Hàn Nhược Thuyên không thể làm ngơ... "Có thể đây là đòn sát nhân diệt khẩu không chừng!". Nghĩ thế nên Hàn Nhược Thuyên xòe mạnh quạt ngà trên tả thủ phất một luồng kình đẩy chệch hướng đi của Thiết kỳ châm và quát:

- Đồ ty tiện! Trước mặt ta lại dám dùng Thiết kỳ châm đoạt mạng người à! Tiếng quát lớn của Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên làm sao Văn Đức Chính lại không nghe? Còn người nào nữa ở đây ngoài nó đã khiến cho Hàn Nhược Thuyên phải kêu lên?

Bủn rủn tay chân, Văn Đức Chính sợ hãi do đó không để ý dưới chân nên đã vấp vào một nhánh rễ cây, ngã soài ra đó.

Cái ngã của Văn Đức Chính làm cho Liễu Hà Như đắc ý, vì ngỡ Thiết kỳ châm do nàng ta phóng ra không chệch mục tiêu, dù Hàn Nhược Thuyên đã quạt một luồng kình lực định cản phá.

Còn Hàn Nhược Thuyên thì thoáng lo ngại! Vì nếu đã như thế, có nghĩa là thủ pháp ném ám khí của Liễu Hà Như đã đạt đến mức xuất quỷ nhập thần.

Nào ngờ ngay lúc đó Văn Đức Chính đã lồm cồm ngồi dậy! Sau một lúc mò mẫm dò tìm, Văn Đức Chính đã hai tay giữ hai ngọn Thiết kỳ châm: một do Liễu Hà Như vừa ném ra, và một là do lúc nãy nàng ta đưa cho Văn Đức Chính làm vật hộ thân!

Chạy đến chỗ hai người giao chiến độ hai trượng, do không thể vào gần được, bởi kình phong hai bên tỏa ra, Văn Đức Chính trịnh trọng nói:

- Hành vi ám muội này của Tuần giám họ Văn này khó thể quên! Quân tử báo thù mười năm cũng không muộn! Ngọn Thiết kỳ châm này có ngày họ Văn ta sẽ gởi lại cho Liễu Tuần giám.

Mặc cho hai người truyền nhân của Ngũ kỳ tán nhân giao đấu. Văn Đức Chính trước khi rời đi đã nói thêm với Bạch phiến thư sinh:

- Đa tạ Hàn nhân huynh đã lên tiếng đề tỉnh. Ân tình này hẹn ngày sau Văn Đức Chính sẽ báo đáp! Cáo biệt.

Trước Hàn Nhược Thuyên và Liễu Hà Như qua lại vỏn vẹn được mười chiêu. Tự lượng sức mình Liễu Hà Như biết nàng ta không sao bằng được Hàn Nhược Thuyên không phải tại nàng có công

phu tu vi kém hơn, mà vì Âm phong chưởng là loại cương kình, không hợp lắm đối với thể chất một nữ nhân. Tới đây, nàng cầm cự được là nhờ sự chểnh mãng của Hàn Nhược Thuyên khi phải lo lắng cho Văn Đức Chính. Còn hiện tình bây giờ, lợi dụng Hàn Nhược Thuyên thoáng xúc động mối chân tình, chắc có lẽ do lời đáp tạ của Văn Đức Chính, Liễu Hà Như nhanh nhẹn tốc đánh ra một chưởng vũ bão làm cho Hàn Nhược Thuyên phải cấp tốc lạng người tránh né. Nhân đó, Liễu Hà Như thoát ra, vẫy thêm hai ngọn Thiết kỳ châm vào thượng, hạ bàn của Văn Đức Chính đang rảo bước bỏ đi:

- Tiểu quỷ! Cho ngươi chết! Làm sao Văn Đức Chính ngờ được Liễu Hà Như mặt dày vẫn đang tay dùng thủ pháp ám muội để đánh lén, quyết giết nó cho bằng được. Do đó, khi nó vừa nghe tiếng hét của Liễu Hà Như thì cơ hồ như Thiết kỳ châm đã bay đến ngay sát bên mình.

Cũng may, Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên vốn lòng hào hiệp và thủ pháp không kém phần nhanh nhạy, chàng ta ném ngay chiếc quạt ngà nhằm ngay huyệt Trung chù ngay bắp chân dưới của Văn Đức Chính.

Chiếc quạt xé gió bay đi! Nhờ nặng hơn và nhờ thủ kình mạnh hơn nên chiếc quạt đã kịp thời điểm trúng yếu huyệt Trung chù, khiến cho Văn Đức Chính khuỵu người xuống... Kịp lúc với tai nghe tiếng hét lanh lảnh của Liễu Hà Như, Văn Đức Chính biết ngay là có biến liền nhân đà đó đã lăn người sang một bên.

Ngọn Thiết kỳ châm ở trên hụt mục tiêu lao vù qua khoảng không trước mặt Văn Đức Chính. Còn ngọn thứ hai, đáng lý ra Văn Đức Chính vô phương thoát được, nhưng nhờ cú ngã lăn người sang bên đã làm cho ngọn Thiết kỳ châm này đâm sượt qua vai tả Văn Đức Chính, xé rách một mảng y phục ngay trên vai. Chính chỗ hở da thịt này gây cảm giác lành lạnh trên da thịt của Văn Đức Chính khiến nó ngỡ rằng đã bị Thiết kỳ châm chạm vào.

Mắt thấy rành rành như thế nên Liễu Hà Như cũng đã ngờ rằng trước sau gì tên tiểu quỷ họ Văn cũng phải phong hầu mà chết! Nàng ta nhân lúc Hàn Nhược Thuyên phân tâm đã vẫy ngay một ngọn Thiết kỳ châm nữa vào Hàn Nhược Thuyên.

Đây chỉ là đòn nhử, mục đích của Liễu Hà Như là thoát thân, kẻo Hàn Nhược Thuyên vây ngặt thì nàng ta khó bề chống cự nổi.

Quả đúng là như thế! Thiết kỳ châm đối với thân thủ cỡ Hàn Nhược Thuyên thì việc tránh né chỉ là việc hoàn toàn dễ dàng. Nhưng rốt cuộc Liễu Hà Như đã chạy biến đi mất tiêu.

Nhìn thấy Văn Đức Chính đang tái xám mặt mày, hữu thủ giữ chặt bờ vai tả. Hàn Nhược Thuyên đến gần và lên tiếng hỏi:

- Nào, đưa xem nào! Thiết kỳ châm có... Văn Đức Chính tuy còn nhỏ nhưng hùng tâm quả không kém người đứng tuổi, nó vội buông tay hữu ra, và nói:

- Không sao! Chỉ là... chỉ là sượt da thôi! Chất độc của Thiết kỳ châm cũng không đến nỗi như cô nương họ Liễu bảo!

Đã biết quá rõ về Thiết kỳ châm và chất độc Tán xạ đoạt hồn nên dù Văn Đức Chính là người lạ mặt, và dù nó đã cam đoan là không sao nhưng Hàn Nhược Thuyên không thể không ghé mắt nhìn qua bả vai của nó.

Khi thấy tiểu tử họ Văn chỉ bị Thiết kỳ châm đánh sượt rách áo mà không hề hấn gì, Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên chắt lưỡi:

- May cho tiểu huynh đệ lắm! Bằng không giờ này tiểu huynh đệ đâu còn nói năng gì được nữa!

Vòng tay lại, Văn Đức Chính chia tay: - Đa tạ Hàn nhân huynh quan hoài! Giờ thì... xin cáo biệt! - Tiểu huynh đệ định đi đâu? Về lại sơn môn à? Văn Đức Chính lắc đầu thảm não: - Họ Văn này tứ cố vô thân! Sơn môn nào mà Hàn nhân huynh bảo đi về? Trên bước đường lưu lạc, Văn Đức Chính này nguyện sẽ tìm được minh sư để luyện một thân võ học.

Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên kinh ngạc khi nghe Văn Đức Chính bộc bạch. Hàn thư sinh không ngờ đến vấn đề này, nên hỏi:

- Thế nào? Vậy là... tiểu huynh đệ đây chưa từng bái sư à? Thế sao lại gia nhập Nhất Thiên Bang?

... (thiếu 1 trang) Thư, Tửu, Hoạ tiểu huynh đệ có nghe chưa? Cái này thì ít ra hai lần Văn Đức Chính đã nghe nói đến. Một là từ Kim xà kiếm Lưu Thái Hào đại hiệp, hai là từ Liễu Hà Như Tuần giám của Nhất Thiên Bang... nhưng Ngũ kỳ tãn nhân danh vọng thế nào, thì nó không sao hiểu được, nên Văn Đức Chính tròn mắt hỏi:

Phải chăng trên giang hồ, Ngũ kỳ tán nhân được liệt vào hàng đại cao thủ, võ công cái thế, không người đối địch?

Đỏ mặt, lúng túng, nhưng Hàn Nhược Thuyên biết rõ là Văn Đức Chính hỏi thực tình, chứ không phải hàm ý châm chọc, nên đáp:

- Biển học mênh mông, gia phụ làm sao dám xưng là vô địch cái thế! Tiểu huynh đệ, hiện tình trên giang hồ ngoài chưởng môn nhân của cửu môn phái và bang chủ nhị bang là Cái Bang và Nhất Thiên Bang thì còn ai là đối thủ của Ngũ kỳ tán nhân mà gia phụ là một trong số đó? Bởi thế... ý ta muốn tiến dẫn tiểu huynh đệ đến những

nhân vật này! Như thế tiểu huynh đệ mới hy vọng có ngày đủ lực vùng vẫy ngang dọc trên giang hồ.

- Hàn nhân huynh! Ngoài những nhân vật nhân huynh vừa kể đến không còn có ai có võ công cao hơn sao? Còn... Vũ Văn lầu chủ thì sao?

Hàn Nhược Thuyên ngờ vực nhìn chằm chặp vào Văn Đức Chính... "Nếu tiểu tử này đã nghe nói qua về Vũ Văn Hoá Quang lầu chủ, thì tiểu tử không phải tầm thường như ta tưởng đâu!".

Nhưng Hàn Nhược Thuyên không thể không đáp khi đụng phải cái nhìn bức thiết, không phải là van xin, cũng không phải là bức bách của Văn Đức Chính:

- Đã mười lăm năm rồi, kể từ ngày Đại thiên lầu bị hủy hoại, ta mới nghe tiểu huynh đệ nhắc đến Vũ Văn lầu chủ là lần thứ nhất! Tiểu huynh đệ, võ công của Vũ Văn lầu chủ, theo gia phụ đã đăng phong tạo cực, xuất thần nhập hóa, đạt mức vô tưởng. Nào có nhân vật nào dám sáng ngang bằng với lầu chủ? Tại sao tiểu huynh đệ lại nhắc đến?

Văn Đức Chính mắt chợt sáng lên... nó cướp lời, không phải để đáp, mà để hỏi Hàn Nhược Thuyên:

- Hàn nhân huynh! Nói như vậy thì... chúng ta vô phương tìm được Vũ Văn lầu chủ sao? Ngoài ra, nhân huynh còn biết nhân vật nào có võ công lợi hại ngang ngang tầm Vũ Văn lầu chủ không?

Vừa định hỏi tại sao Văn Đức Chính nghe biết đến Vũ Văn lầu chủ, thì lại nghe nó hỏi sang vấn đề... quan yếu mà chính Hàn Nhược Thuyên cũng đã bao lần băng khoăng. Nên Hàn Nhược Thuyên mơ màng nói:

- Tung tích của Vũ Văn lầu chủ, đấy chỉ là nghi án bấy lâu nay của võ lâm Trung nguyên... làm sao chúng ta tìm được, giải thích nghi án này? Còn người có võ công cao ấy à? Có thì cũng có... nhưng đã lâu lắm rồi, ta e... họ đã hóa ra người thiên cổ cả rồi! Trên dưới cũng không kém hơn một bách tuế đâu!

- Là ai? Hàn nhân huynh có biết rõ không? Nói đi nhân huynh! Nói đi nào! Đến lúc này Văn Đức Chính mớ thể hiện được tâm tính của một đứa bé tuổi chỉ mười lăm qua những lời vòi vĩnh, xin Hàn Nhược Thuyên mau nói cho nó nghe: Ai là người có võ công ngang ngang tầm cỡ với... Vũ Văn lầu chủ? Dù là họ đã chết từ lâu, theo như lời thố lộ của Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên.

Phải có một điều gì bức xúc lắm mới khiến cho Văn Đức Chính có thái độ nôn nóng khác thường này!

Nhưng là điều gì? Do còn đang cố nhớ lại những gì gia phụ là Đồ

thủ tán nhân Hàn lão đã nói qua nên Hàn Nhược Thuyên không nghĩ đến điểm lạ lùng này. Hàn Nhược Thuyên đáp:

- Âm dương lưỡng nghi chưởng Song lão quái! - Âm dương lưỡng nghi chưởng Song lão quái à? Danh xưng gì mà lạ quá vậy, Hàn nhân huynh?

Lập lại danh xưng do Hàn Nhược Thuyên vừa bảo, Văn Đức Chính tuy hỏi vậy nhưng đã
khắc ghi sâu vào tâm khảm danh xưng của hai nhân vật này.

Hàn Nhược Thuyên lắc đầu, đáp: - Ta cũng chỉ nghe bảo thế mà thôi, nào đã được gặp! Họ gồm hai người, một nam một nữ! Là phu thê huynh muội đồng môn! Nhưng họ đã biệt tích giang hồ gần cả trăm năm rồi, không nghe có hậu nhân hay truyền nhân gì cả! Mà sao tiểu huynh đệ lại muốn hỏi đến điều này?

Cụp mắt lại lẫn tránh ánh mắt nhìn hồ nghi của Hàn Nhược Thuyên, Văn Đức Chính ấp úng đáp:

- Là... là biết đâu lòng trời dun rủi, Văn Đức Chính này sẽ tìm gặp bí kíp võ học của họ lưu lại hậu thế thì sao? Họ thường xuất hiện ở đâu, Hàn nhân huynh?

"Khó lòng đoán được tâm ý của tiểu tử này! Nó quả là kín đáo! Mà biết đâu... nó nói thật thì sao?".

Nghĩ thế nên Hàn Nhược Thuyên không nở làm Văn Đức Chính thất vọng: - Ta cũng có nghe nói mà thôi à nha! Nghiêu Long Sơn! Đó là địa bàn Song lão quái thường hiện thân thuở sinh tiền. Tiểu huynh đệ định thế nào?

- Từ đây muốn đến Nghiêu Long sơn phải đi hướng nào? Và... có xa lắm không, Hàn nhân huynh?

Hàn Nhược Thuyên nặng giọng lại: - Năm trăm dặm về hướng bắc, tiểu huynh đệ định đi đến đấy thật sao? Làm sao... - Đa tạ sự chỉ giáo của nhân huynh! Xin cáo biệt! Không ngại đường xa, không ngại gian nan vất vả. Văn Đức Chính bỏ mặc Hàn Nhược Thuyên ngơ ngác đứng đó, đi về phương trời xa xăm, mờ mịt...

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 4
Đơn độc về Ngiêu long sơn
Bất công đày đoạ cứ đuổi theo

C ước lực của một đứa bé tuổi chỉ mười lăm, đơn độc kiêm trình cao lắm chỉ được hai mươi dặm một ngày. Đó là không nói đến thời gian tìm vật thực để lót dạ. Cho nên, sau hai mươi ngày dong ruổi, Văn Đức Chính chỉ đi được già nửa đoạn đường về Nghiêu Long sơn xa xôi!

Những mệt mỏi, gian nan, vất vả trên đường đối với Văn Đức Chính, một đứa bé lòng nung chí cả, không là trở ngại lớn! Duy về vấn đề tìm vật thực trên đường đi mới là khó khăn lớn nhất đối với nó! "Vô công bất thọ lộc". Từ lâu Văn Đức Chính đã xem đây là đạo lý làm người của nó. Có làm có hưởng.

Đem công sức đổi lấy bát gạo là việc thường nhật của bất cứ một thường nhân nào, nhưng ai là người chịu thuê một đứa bé, sức trói gà không chặt như Văn Đức Chính?

Đã từng chịu cảnh sống kham khổ nên Văn Đức Chính lần lựa cũng qua được hai mươi ngày. Lúc no bù lúc đói! Lúc no thì đi nhanh, còn lúc đói thì... sức đến đâu đi đến đó!

Vừa đặt bước chân đầu tiên cho ngày thứ hai mươi mốt, Văn Đức Chính đã có cảm nhận
đầu tiên trong ngày hôm nay là: "Tìm được một nhà dân thường ở vùng đồi núi này là điều khó thể có!".

Từ chiều ngày hôm qua, khi chìa tay nhận số thực phẩm mà Văn Đức Chính đã đổi bằng công sức của chính nó bỏ ra trong suốt một buổi chiều hái dưa phụ cho gia chủ, Văn Đức Chính đã nghe được lời cảnh tỉnh của gia chủ:

- Từ đây đi về phía bắc, không còn những cánh đồng xen kẽ với núi đồi nữa! Chỉ toàn là đồi trơ, núi trọc tiếp liền nhau mà thôi!

Bởi đã được cảnh báo trước, Văn Đức Chính không nản lòng khi ngay lúc này, ánh mắt đầu tiên của nó nhìn về phía bắc xa xôi chỉ thấy những ngọn núi nhấp nhô, liền nhau thành một dãy, và... kéo dài mãi đến vô tận!

Vừa hăm hở bước đi, sau một đêm ngủ đẫy giấc, Văn Đức Chính thầm hy vọng:

"Sẽ tìm được trái rừng, nước suối cầm cự trong suốt chặng đường còn lại! Cùng bất đắc dĩ mới phải dùng đến số lương khô đã được gia chủ ruộng dưa ngày hôm qua hậu hĩnh tặng cho, vì ngày mùa thu hoạch đã chấm dứt!"

Đường đi càng lúc càng lên cao dần, và theo thời gian trôi, mặt nhật cũng mỗi lúc mỗi cao hơn!

Đường dốc cao thì cước lực của Văn Đức Chính đương nhiên phải giảm. Vầng kim ô càng lúc càng đứng bóng thì tất nhiên nó lại càng thêm mõi mệt vì nắng, khát!

Nắng chói chan vắt cạn sức lực nhỏ bé của Văn Đức Chính. Đường đá núi dốc làm bước chân của nó phải loạng choạng. "Bây giờ mà được lao ngược xuống dốc ắt phải khỏe bằng thích!" Tự nhủ nhầm, Văn Đức Chính vừa tiếp tục leo lên vừa sắp đặt lại cách đi đứng: "Nếu những ngày tới đây vẫn lại đồi núi giăng giăng suốt lộ trình thì cứ chiều mát ta leo lên! Mệt đến đâu nghỉ lưng đến đó, còn lúc trời nắng thì lại nghỉ! Như vậy mới có lợi."

Mắt hoa, chân chồn... một bóng cây râm mát tít trên cao là chỗ nghỉ chân lý tưởng cho Văn Đức Chính.

Ba mươi trượng đường dốc cuối cùng này, để đến được bóng cây đó, Văn Đức Chính cứ ngỡ là nó không sao đi được nữa!

Nhưng... cuối cùng rồi nó cũng đến được! Những nỗi vui mừng, dồn dập ngập trời trong lòng Văn Đức Chính lúc này. Một là đã có chỗ mát để ngã lưng, nghỉ mệt. Hai là... phía sau bóng cây đại thụ đơn độc đã là triền núi thoai thoải dốc xuống, dẫn vào một khe núi giữa ngọn núi này và ngọn núi nữa, kế tiếp liền sau đó.

Chính vì Văn Đức Chính đã quá mỏi mệt và mắt đã hoa nên Văn Đức Chính không lưu tâm đến một sự lạ! Đó là ngay dưới gốc đại thụ có một thạch bàn khá to, và ngay trên thạch bàn đã có ai đó dùng vật cứng vạch nhiều nét dọc ngang, tạo thành một bàn cờ! Và bàn cờ này đã được lấp hơn một nửa là những quân cờ, chỉ còn non nửa vị trí còn lại được để trống.

Phải một lúc lâu sau đó, khi Văn Đức Chính đã thấy khỏe khoắn nhờ vào thức ăn khô mang theo bên người, và khi Văn Đức Chính đang dõi mắt nhìn bao quát một vòng địa thế đỉnh và các triền núi bao quanh, Văn Đức Chính mới nhìn thấy những quân cờ này.

Lạ... mà không lạ! Không lạ vì những quân cờ này trông rất quen mắt với nó! Giống như... Thiết kỳ châm mà cô nàng Liễu Hà Như, tuần giám của Nhất Thiên Bang đã sử dụng.

Và... lạ, lạ vì Văn Đức Chính ngờ vực: "Không lẽ... tuần giám đang truy đuổi ta sao?" Và nó lại tự minh định: "Nếu không thì còn ai

ngoài Liễu tuần giám có những quân cờ này? Và... không thể vì tình cờ nó và Liễu tuần giám song hành cùng đi về một hướng?"

Để kiểm định chắc chắn rằng nó nhớ không lầm, Văn Đức Chính đưa tay vào bọc áo lấy ra một ngọn Thiết kỳ châm để so sánh với những quân cờ trước mặt, ngay trên thạch bàn.

Quả nhiên là không khác một mảy may! Nếu có khác thì chỉ vì những quân cờ trước mắt có đến hai loại, đen và trắng! Và điểm sai biệt nữa đó là những quân cờ trước mặt đã được chủ nhân ấn sâu mặt có mũi cương châm ngập vào đá, giữ cho quân cờ nằm yên vị trên thạch bàn. Đen và trắng xen nhau, nằm đều tăm tắp trên mặt thạch bàn, không quân cờ nào nhô cao hơn quân cờ nào!

Thái độ săm soi những quân cờ trên mặt thạch bàn và nhìn chằm chặp vào quân cờ Thiết kỳ châm trên tay của Văn Đức Chính đã khiến cho một người đang ẩn mặt trên tàng cây đại thụ hồ nghi và... nôn nao!

Do võ công của người ẩn mặt này vào hàng cao thâm, huống chi Văn Đức Chính là đứa bé không có võ công, nên nó không thể nào phát hiện được sự hiện diện của người này!

Nhưng nếu Văn Đức Chính có chút lịch duyệt hơn một tí nữa, nó sẽ nhận ra bóng của người này qua ánh nắng buổi trưa in xuống mặt thạch bàn, lẫn vào trong bóng lá cây của cổ đại thụ và cũng đủ để biết rằng trên ngọn cô phong này, ngoài nó ra còn có một người nữa đang ẩn nấp ngay trên tàng cây...

Văn Đức Chính cầm Thiết kỳ châm trên tay, sau một lúc xăm xoi đã tìm cách ấn quân cờ này vào mặt thạch bàn, ngay một chỗ trống, gần với số quân cờ có sẵn ở đó.

Ý của Văn Đức Chính là chỉ muốn ấn thử vào, để sau đó xác định lại thử xem có phải những quân cờ có sẵn phải chăng cũng có những mũi cương châm như Thiếy kỳ châm của tuần giám họ Liễu không mà thôi!

Mũi cương châm dù cứng như sắc luyện, nhưng một khi không có nội lực phổ vào thì dù Văn Đức Chính có cố công đến đâu đi nữa, vẫn không sao cắm Thiết kỳ châm vào mặt thạch bàn được!

Chán nãn, Văn Đức Chính lôi Thiết kỳ châm ra, xăm xoi một lúc nữa mặt thạch bàn, rồi lại cố cắm Thiết kỳ châm vào, ở vị trí khác! Và đó là chỗ mà thạch bàn có sẵn một vết rạn, cũng gần với số quân cờ đã được sắp bày!

Lần này thì Văn Đức Chính đã thành công!

Xoa hai tay vào nhau, tự mình tán thưởng mình. Văn Đức Chính hớn hở sau khi đã tự kết luận:

"Số quân cờ ở đây không giống lắm với Thiết kỳ châm của Liễu tuần giám vì Thiết kỳ châm của Liễu tuần giám có độ dầy dầy hơn số quân cờ này! Có nghĩa là thiết kỳ châm của Liễu tuần giám nặng hơn, và hình như là to hơn số quân cờ ở đây!"

Cùng với sự tự tán thưởng của Văn Đức Chính, một giọng nói từ thinh không bỗng vang lên, tán thưởng Văn Đức Chính:

- Hay! Tiểu tử khá thật! Chỉ có thế mà lão phu nghĩ không ra! Giật bắn người, Văn Đức Chính vừa loạng choạng phải chống tay lên những quân cờ, vừa dáo dác nhìn lên tàng cây, tìm xem ai là người vừa phát thoại một cách bất ngờ như thế:

Vù... Một vị lão nhân có vóc tầm thước, tuổi độ lục tuần, y phục tuyền gấm bạch, để râu ba chòm đã hoa râm theo tiếng động trong gió đã hiện thân đứng gần bên Văn Đức Chính. Đưa tay lôi Văn Đức Chính đứng dậy, rời xa mặt thạch bàn có bàn cờ trên đó, vị lão nhân nói:

- Đừng, tiểu tử! Đừng xóa mất thế cờ hay của lão phu!

Nói xong, vị lão niên bỏ mặc Văn Đức Chính ngơ ngác đứng đó, lão ta cứ đăm đăm nhìn lại bàn cờ...

May mà những quân cờ đã được ghim chặt vào thạch bàn nên vẫn giữ nguyên được vị trí của nó. Không bị cái trống tay của Văn Đức Chính làm lệch lạc vị trí.

Chỉ có quân cờ do Văn Đức Chính đặt vào, do chỉ cắm hờ ngay vào vết rạn nứt của thạch bàn, nên không vững chắc lắm, đã do cái chống tay của nó nên quân cờ không ở ngay vị trí cũ mà nó đã cắm vào.

Vị lão niên đưa tay sửa lại quân cờ và ấn nhẹ vào một cái... thế là quân cờ này đã nằm ngay
ngắn với những quân cờ kia ngay.

Gật đầu tán thưởng, vị lão niên lên tiếng: - Tiểu tử, ngươi... thật là cao cờ! Người là người quen với tiểu Liễu? "Tiểu Liễu, Lão nói đây là ai?" Vừa nhủ thầm Văn Đức Chính vừa lắc đầu nói:

- Tiểu bối... không biết chơi cờ! Thôi nhìn vào bàn cờ, vị lão niên quay ngang nhìn chằm chặp và Văn Đức Chính dò xét... một lúc mới nói:

- Khó được... khó có được! Đã cao minh lại còn khiêm tốn, khá lắm đó tiểu tử! Vị lão niên vừa vuốt râu, vừa khen ngợi Văn Đức Chính! Làm cho Văn Đức Chính phải
một phen lúng túng, và khiến cho vị lão niên tin rằng lão ta đã nhận định không lầm về nhân cách của tiểu tử đứng kề bên.

Văn Đức Chính thấy vậy, liền nói lãng sang chuyện khác: - Lão

trượng vừa mới nói tiểu Liễu, đấy là ai thế, lão trượng? Được Văn Đức Chính nhắc nhở, vị lão niên liền ồ lên một tiếng, đoạn đáp: - Liễu Hà Như! Đó là đồ đệ của ta. Tiểu tử ngươi có thiết kỳ châm của tiểu Liễu trong tay hẳn có quen biết?

Văn Đức Chính đáp: - Tiểu bối có biết, nhưng... không quen! Nói vậy lão trượng đây là Âm phong tán nhân Nhị kỳ trong Ngũ kỳ tán nhân Cầm, Kỳ, Thi, Tửu, Hoạ?

Lão niên đúng là Âm phong tán nhân, chuyên thú chơi cờ. Tự phụ là đệ nhất kỳ vương trong giang hồ! Lão đang chờ một câu tán dương của Văn Đức Chính về thuật chơi cờ của lão, dù rằng Văn Đức Chính vừa vô tình đặt một quân cờ vị trí mà lão đã nghĩ không ra.

Nào ngờ, ngay sau khi minh định được lão là ai, Văn Đức Chính là nghé con, nào biết sợ cọp, nhớ lại hành vi tàn ác của Liễu Hà Như đối với nó và nghĩ đến hành vi giả nhân giả nghĩa của Nhất Thiên Bang mà Âm phong tán nhân bây giờ đã là người của bang phái này, nên Văn Đức Chính hỏi:

Lão trượng đã là một trong Ngũ kỳ tán nhân sao lại không phân biệt trắng đên, lại gia nhập vào Nhất Thiên Bang định mưu đồ bá chủ thiên hạ? Lão trượng có biết lệnh đồ Liễu Hà Như đã bao phen giết hại người vô tội hay không? Đến tiểu bối đây, võ công không có mà lệnh đồ đang tâm định dùng thiết kỳ châm này đoạt mạng! Hành vi này đâu phải của bậc trượng phu, danh xưng là Ngũ kỳ tán nhân như... lão trượng?

Lòng tự phụ đã không được tâng bốc, đề cao, trái lại còn bị Văn Đức Chính nói chạm nọc, dấy lên lòng tự ái của bậc cao nhân, xem dưới mắt không người. Âm phong tán nhân giận đến xanh xámcả mặt mày:

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa, sao dám trịch thượng thốt lời dạy bảo bậc tôn trưởng? Ai đã xúi bảo ngươi? Nói mau.

Văn Đức Chính cao giọng, đáp: - Đạo lý làm người dạy rằng không vì bả hư danh mà quên đi điều nhân nghĩa! Tiền bối nào cần phải ai chỉ dạy mới nói được điều này! Điều phải thì chói tai, lão trượng thứ cho. Cáo biệt!

- Đứng lại! Văn Đức Chính nghe lão Âm phong tán nhân quát lớn mà giật mình kinh sợ, nó lại sợ lão điên tiết lên thì nó sẽ hết đời! Vì chỉ so với Liễu Hà Như nó không còn là gì, thì nói gì đến lão Âm phong tán nhân là sư phụ của Liễu tuần giám.

Nào hay, sau khi quát xong, Âm phong tán nhân chỉ nói: - Nghĩ tình ngươi giúp ta đi được một nước cờ hay, công đó với tội này ta

không trách ngươi loạn ngữ, kẻo ngươi lại bảo ta ỷ lớn hiếp nhỏ. Nhưng ngươi định đi đâu?

Thở một hơi dài nhẹ nhõm, Văn Đức Chính đưa tay chỉ vào khe núi mé dưới đáp: - Hướng đó, xuyên qua khe núi. Có gì không lão trượng? - Ngươi muốn đi đâu thì đi. Nhưng không được đi vào khe núi đó. Ngạc nhiên, Văn Đức Chính hỏi: - Tại sao? Tiểu bối cần phải qua đó để đi thêm về phía bắc, sao lại không đi được lão trượng?

- Ta đã bảo không đi được là không đi được! Ngươi đừng có rườm lời, nếu không đừng có trách ta nhé!

Ngao ngán, Văn Đức Chính nhìn ngọn núi cao trước mặt. Đó là hướng duy nhất còn lại nếu nó muốn đi thêm về phía bắc, về Nghiêu Long sơn, Văn Đức Chính hỏi:

- Thế còn leo lên đỉnh thì sao? - Cứ tự tiện, miễn ngươi không vào khe núi là được rồi. Đi đi! Văn Đức Chính vừa định lên tiếng hỏi Âm phong tán nhân xem có phải trong khe núi mé dưới có gì nguy hiểm hay không nhưng nó đành ngậm miệng lại, vì lão đã có bảo nó không được hỏi, không được rườm lời.

Bất đắc dĩ, nó đành phải theo triền núi ngắn nhất, đi lần xuống dưới sự quan sát kỹ lưỡng của Âm phong tán nhân.

Chuẩn bị đặt chân lên đoạn đường dốc cao của ngọn núi kế tiếp, Văn Đức Chính bất thần ngó lại phía sau...

Khi thấy Âm phong tán nhân vẫn đang dõi nhìn theo nó, xem nó có đi vào khe núi hay không, Văn Đức Chính nghe giận lên anh ách... Giẫm chân thình thịch, nó phát tiết cơn giận vào những bước chân vội vàng, phăng phăng leo lên ngọn núi dốc.

Mặt đá dưới chân Văn Đức Chính dưới sức nung nóng của mặt trời quá ngọ, tỏa ra hơi nóng hừng hực làm cho nó càng thêm sôi giận hơn.

"Bất công! Phách lối! Ngang ngược! Cao xanh hỡi cao xanh! Biết chừng nào Văn Đức Chính này có một thân võ công cao cường, hầu xóa bỏ được bao bất công trên đời này?"

Bởi hậm hực nên với sức lực cỏn con Văn Đức Chính không đi lên được bao nhiêu đã thở dốc vì mệt nhoài.

Mồ hôi nhễ nhại tuôn trên gương mặt trẻ thơ, và hòa vào đó là đôi dòng lệ thảm. Càng ấm ức bao nhiêu, Văn Đức Chính càng cố sức bấy nhiêu và rồi dẫn đến một kết quả tất yếu. Đó là Văn Đức Chính không so gượng được nữa. Nó đã phải ngồi tựa lưng vào một phiến đá chênh vênh trên triền núi, chui rúc vào bóng râm bé nhỏ của phiến đá để lẩn trốn cái nắng như thiêu như đốt, để khỏi bị lăn ngược

xuống triền dốc vì đã quá mỏi mòn.

Nghiến răng căm hận, Văn Đức Chính ngồi im, chờ cho nắng chiều đến, dịu hơn ánh nắng gay gắt ban trưa này.

Nhờ thế, nên lòng của nó lắng dịu lại dần dần theo cái dịu từ từ của ánh nắng. "Nhẫn nhục, nhẫn nhục, Văn Đức Chính! Cố nhẫn nhục mà sống, như mi đã từng nhẫn nhục bao lâu này vậy!"

Tự khích lệ lấy bản thân, cuối cùng, Văn Đức Chính đã thấy tâm hồn bình thản lại, nhẹ lại... cũng vừa lúc nắng chiều đã buông xuống, bóng râm mát của tảng đá bây giờ đã dài ra, lớn ra.

"Lên đường!" Tự quyết định như thế, Văn Đức Chính lại tiếp tục đi lên theo triền dốc với một khí thế hừng hực, khác hẳn lúc vừa rồi.

Mãi đến khi ánh hoàng hôn buông phủ, màn đêm sắp kéo về, Văn Đức Chính nhìn lại ngọn cô phong đằng sau, nơi nó đã gặp Âm phong tán nhân lúc trưa, và nó tự khẳng định được nó đã đạt được độ cao ở nơi này ngang bằng với đỉnh ngọn cô phong bên kia.

Giữa vài tia nắng chiều còn sót lại, Văn Đức Chính không thấy ngao ngán chút nào khi nhìn về phía trước. Nó muốn leo lên đến đỉnh ngọn núi này, nếu cứ đi luôn trong đêm ắt phải qua giờ tý mới đến nơi.

Không ngần ngại khi chỉ có một mình chơ vơ giữa lưng chừng ngọn núi hiu quạnh. Văn Đức Chính lại tiếp tục di chuyển như nó đã dự định: Lợi dụng cái mát mẻ lúc về đêm để vượt những chặng đường gian nan, vất vả nhất.

Nhưng... Trời già lại cứ hay trêu ngươi! Đã thế Văn Đức Chính lại còn gặp trở ngại. Đi lên chưa được mười trượng, có tiếng quát lớn xé toạc màn đêm vang lên: - Tiểu tử đứng lại! Đêm hôm khuya khoắt ngươi đi đâu đây?

Giật mình, Văn Đức Chính dừng chân và đưa mắt dáo dác nhìn quanh trong bóng đêm, xem ai vừa quát và người đó đứng ở đâu?

Bầu trời đêm ở vùng núi cao luôn lẫn khuất có sương mù giăng phủ, nên dù đã cố dò tìm nhưng Văn Đức Chính không thể phát hiện được bóng người nào cả. Nhưng nó vẫn lên tiếng đáp:

- Tiểu bối nhân lúc khí trời mát mẻ định tìm đường thượng đỉnh, không hiểu có gì không phải với tôn huynh?

- Câm, ai huynh đệ với tiểu tử ngươi? Xuống đi, tìm nẻo khác mà đi, lối này khách có người nào qua cả.

Do không biết đối phương là ai, và do Văn Đức Chính thấy uổng phí cho công sức đã bỏ ra để leo được đến đây. Bây giờ nếu tuân lời người lạ mặt này leo trở xuống thì hỏi ai mà không căm tức. Nên Văn Đức Chính cao giọng trẻ thơ hỏi:

- Vùng sơn dã này không là của riêng ai, sao tôn giá lại ngăn đường cản lối của tại hạ? Tôn giá không sợ vương pháp sao?

- Hắc hắc... vương pháp à? Được! Đã thế lão gia đưa tiểu tử ngươi về âm cảnh. Xuống đó mà đầu cáo với lão Diêm vương rằng lão gia đây là người Nhất Thiên Bang nhé.

Bỗng không chếch về mé tả của Văn Đức Chính xuất hiện một luồng kình phong dũng mãnh, xô đập vào người nó một cái thật mạnh. Chưa hết, luồng dư kình còn cuốn lốc ngươi nó lên, quăng vào khoảng không một quãng dài vô tận...

Do không có võ công nên Văn Đức Chính nào đủ mục lực để nhận biết chỗ nó vừa dừng chân lại kề bên ngay một khe vực sâu thăm thẳm...

Đang trên đà bốc lên cao, rồi lại rơi xuống vùn vụt, Văn Đức Chính còn nghe đối phương không biết mặt thích thú cười rú lên và nói:

- Hắc hắc... ai bảo tiểu tử ngươi đi vào cấm địa của Nhất Thiên Bang làm chi. Hắc hắc... Thân người của Văn Đức Chính không ngừng rơi, và càng rơi càng nhanh. Rơi mà không hiểu nó đang rơi ở đâu, chỗ nào, sâu bao nhiêu? Chỉ biết là lúc này thân hình của nó xé gió lao xuống sàn sạt, không va vào đâu, không đập vào đâu.

Chỉ trong vài cái chớp mắt, Văn Đức Chính mới cảm nhận được thực tại qua trí tưởng tượng non nớt của nó qua địa hình khu đồi núi này. Nó biết là nó đã bị người dùng chưởng phong đưa nó vào hiểm cảnh, rơi xuống vực thẳm và đi đến tuyệt lộ.

"Chết! Rồi cuộc đời Văn Đức Chính ta cũng phải kết cục thế này sao? Chết oan ức, tức tưởi như thế này sao? Hoàng thiên hữu nhãn hay vô nhãn đây? Trời già sao nỡ bất công quá vậy?"

Gặp cảnh khốn cùng dẫn vào tử lộ này, đa phần ai ai cũng đều lo sợ đến thất thần, mất cả hồn vía, còn Văn Đức Chính thì không. Người nó đang lông lốc xoay tròn lúc quay mặt lên, lúc úp mặt trở xuống, nhưng lúc nào nó cũng vẫn mở trừng trừng đôi mặt bé thơ không chút sợ hãi.

Nó đang chờ đợi bàn tay khô lạnh của tử thần đến bóp nghẹt yết hầu nó, dẫn nó về Quỉ môn quan.

Nhưng rồi cái lạnh tột cùng của khe vực đã bóp nghẹt trái tim nó, sức gió mạnh tạo áp lực lên phế phủ làm nghẽn yết hầu nó. Trước khi ngất đi, nó còn cố nhận thức được một điều trong mơ hồ:

"Đến rồi! Đã đến Quỉ môn quan rồi!"

... Không sớm cũng không muộn, lúc tri giác trở lại với Văn Đức Chính thì nó đã nhìn thấy ánh trăng nằm treo giữa đỉnh đầu.

Không nhớ hiện cảnh lúc này nó đang ở đâu, vầng trăng vừa đập

vào mắt là Văn Đức Chính đã nhẩm thử xem hôm nay là ngày nào mà bóng trăng tròn vành vạch?

Mười lăm hay mười sáu? Nếu là mười sáu thì khi bóng trăng lên đến đỉnh đầu thì phải là giờ tý.

Giờ tý! Giờ khắc này gợi cho Văn Đức Chính nhớ đến hiện tại, theo đúng dự định thì đáng lý ra giờ tý là giờ nó đã có mặt ở đỉnh núi, nơi nó định vượt qua để đi tiếp về Nghiêu Long sơn mới phải. Vậy tại sao nó lại nằm ở đây? Đây là đâu?

Chỉ mới nghĩ đến điều này, Văn Đức Chính đã cựa mình định nhổm dậy... Nào hay, nó chỉ vừa khẽ cựa mình thì nơi nó nằm bỗng đu đưa, đu đưa... Văn Đức Chính cảm nhận được ngay dưới lưng nó là một đống gì đó nhùng nhằng, toàn thân dây và nhợ.
"Vực thẳm!" Vừa xác nhận được là nó đã rơi vào vực thẳm, thì thân người Văn Đức Chính liền như bị
hụt hẫng, lại tiếp tục rơi xuống nữa...

Lần này Văn Đức Chính không phải chờ đợi lâu như lần trước đó, chờ đợi tử thần đến rước nó đi.

Xoạt... xoạt... Một dãy liền những âm thanh phát ra do thân hình của Văn Đức Chính va đập vào những nhành cây dày đặc vang lên.

Kéo theo đó là những nỗi đau nhức từ những nơi thân thể cọ quẹt vào cây cối dẫn truyền lên tận tâm não của Văn Đức Chính.

Bình! Thân thể Văn Đức Chính đập vào nền đất vang lên tiếng kêu khe khẽ. Chưa đến nỗi hoang mang vì cú té ngã đau điếng, thì lại có bóng đen dài và trơn tuột lao vút qua người Văn Đức Chính, đồng thời cuộn chặt quanh thân nó thành nhiều vòng chặt cứng.

Lúc mà Văn Đức Chính tỉnh hồn lại được thì chính là lúc chiếc mồm há rộng, toát đầy khí xú uế đang lăm lăm chực mổ vào mặt nó.

Dưới ánh trăng vằng vặc, Văn Đức Chính thất kinh cả hồn vía khi nhìn thấy hai đốm sáng xang lập lòe chập chờn ngay trên đầu.

Chẳng thà do rơi xuống vực thẳm nát tan xương thịt, ngoài khả năng chống đỡ mà chịu chết thì thôi, không có gì đã nói. Còn đây lại là hiểm cảnh khác, Văn Đức Chính há lẽ dễ dàng buông xuôi tay chịu chết?

Do vậy, bất chấp hiểm nguy, Văn Đức Chính vùng mạnh song thủ. Một thì giữ chặt lấy yết hầu con vật quái dị, lúc này Văn Đức Chính đã nhận định được đó là con rắn cực dài, cực lớn. Tay còn lại thì cứ đập liên hồi vào nơi có hai đốm sáng ngời ngời từ mắt của quái xà.

Dù những cú đập của Văn Đức Chính hoàn toàn vô lực đối với quái xà nhưng cũng làm cho quái xà nổi hung lên.

Quái xà vặn vẫy mình, cuộn chặt thân thể Văn Đức Chính mạnh

hơn làm cho xương cốt của nó và của Văn Đức Chính chuyển động kêu răng rắc đến ghê người.

Và chiếc đầu của quái xà luân phiên lắc lư qua lại vừa cố tránh nắm quyền bé nhỏ của Văn Đức Chính vừa gắng sức mổ phập vào mặt Văn Đức Chính...

Da con quái xà lại luôn luôn trơn tuột, nên Văn Đức Chính đã mấy lần suýt vuột tả thủ đang giữ và xô vào yết hầu con quái xà do con quái xà vùng vẫy quá mạnh.

Thời gian cầm cự tự nãy đến lúc này không là bao lâu, nhưng đối với Văn Đức Chính nó ngỡ đã lâu lắm rồi. Và sức lực của Văn Đức Chính cơ hồ đã cạn liệt.

Bất ngờ, ngay lúc này gần chỗ Văn Đức Chính và con quái xà đang giằng công hỗn loạn, lại có những ánh đuốc bùng cháy lên.

Văn Đức Chính nào dám sơ hốt, quay sang nhìn quanh xem ánh đuốc từ đâu mà có, nhưng nhờ vào ánh đuốc mà Văn Đức Chính đã nhìn kỹ được con quái xà đang cùng nó giành giật chiến thắng.

Đó là con quái xà kỳ dị nhất mà dù Văn Đức Chính đã từng nghe nhiều người nói đến, vẫn chưa nghe ai nhắc đến con quái xà này.

Ngay chỏm đầu của quái xà nổi gồ lên hẳn một bướu nhỏ, trông từa tựa con mắt thứ ba của quái xà. Và trên ngay chỗ đó là một cái sừng nhỏ không khác nào chiếc sừng tê thu nhỏ lại. Chiếc sừng này cong quắp đầu nhọn xuống nhòm thẳng vào chiếc bướu nhỏ như để bảo vệ, che chở cho cái bướu.

Văn Đức Chính lại nghe có tiếng nhiều người lao xao, sợ hãi nói: - ‘i chà! Độc giác long vương. - Còn thằng bé nào đây? Xem ra thằng bé ắt là chết mất chứ chẳng chơi đâu. - Bẩm Tôn đường chủ! Thiên niên chu quả đang độ chín tới. Làm thế nào tiến vào thu thập được đây?

- Đã có lệnh của bang chủ nhờ Độc tửu tán nhân dụ quái xà Độc giác để thu thập thiên niên chu quả. Bây giờ tình cờ lại có đứa bé đang cầm giữ quái xà, các ngươi còn chờ gì nữa? Sao không mau đến hái chu quả?

Loáng thoáng nghe lời đối thoại qua tai, Văn Đức Chính không hiểu được điều gì ngoài việc biết tên gọi của con quái xà có một chiếc sừng này là Độc giác long vương.

"Rồng, rắn sao lẫn lộn được? Quái xà này chỉ nên gọi là Độc giác xà vương thì đúng lý hơn. À, làm thế nào ta bẻ được chiếc sừng này của nó được đây? Xem ra chỗ nhô cao như chiếc bướu ở phía giữa hai mắt con quái xà này là chỗ hiểm của nó thì phải..."

Còn thiên niên chu quả là cái quái gì thì Văn Đức Chính không biết,

và cũng không cần phải biết đến trong lúc thập tử nhất sinh này.

Nghĩ được chỗ có cái bướu như con mắt nhứ ba là chỗ hiểm ác của quái xà, nên hữu quyền của Văn Đức Chính thay vì đập vào đầu, vào mắt con quái xà lại xoay sang đập, gõ vào chỗ có cái bướu quái dị.

Cũng ngay chính lúc đó, có một bóng người len lén đi vòng phía sau lưng Văn Đức Chính, len lỏi vào giữa những lùm cây um tùm, gây nên nhiều tiếng sột soạt...

Con độc giác long vương vội quay đầu, kéo luôn cả cánh tay bé con của Văn Đức Chính theo, nó đang nhìn chằm chặp về hướng có bóng người đang vạch lùm cây tiến vào.

Nhờ chiếc đầu con độc giác long vương xoay ngang, nên chỗ có chiếc bướu lộ rõ lên trong tầm mắt của Văn Đức Chính.

Không bỏ lỡ thời cơ, Văn Đức Chính đập thật mạnh hữu quyền vào ngay cái bướu, phía dưới đầu cong nhọn của chiếc sừng nhỏ quái dị.

Phần thì đau, còn phần nữa thì có lẽ do con độc giác long vương đang lo lắng khi Thiên niên chu quả gì đó sắp sửa lọt vào tay người kia đang tìm cách đến gần để hái, nên con độc giác long vương quẫy mình một cái thật mạnh, buông bỏ Văn Đức Chính ra và đồng thời lao vút thật nhanh đến chỗ người kia.

Tên nọ đang cố vạch lùm cây um tùm, thò tay chỉ còn độ một thước mộc nữa là sẽ hái được trái Thiên niên chu quả màu đỏ bóng ngời dưới ánh đuốc bập bùng của động bọn đang chiếu vào thì hắn bỗng lạnh mình khi có một luồng gió kình cực mạnh xô vào người hắn.

- ‘i chao! Trương Thất, coi chừng Độc giác long... Hắn chỉ nghe được đến thế đã hồn bất phụ thể, rụt vội tay về và ngã mình ra sau tránh cái lao hung hiểm của bóng đen láng nhuốt mà hắn đã nghe đồng bọn cáo giác là con Độc giác long vương tuyệt độc.

Nhưng không kịp nữa rồi. Sức lao của con Độc giác long vương hắn không sao né nhanh bằng. Hắn bỗng nghe đau nhói ở bờ vai, tức thì hắn đang đà té ngã đã hôn mê thần trí.

Những lời cuối cùng hắn còn nghe được là tiếng đồng bọn hoảng sợ kêu lên: - Độc tửu, độc tửu đâu? Khách khanh ơi, cứu cứu... Độc giác long vương đã nổi hung lên rồi... Thiên niên chu quả... thiên niên chu quả...

Cái quẫy mình và lao đi cực mạnh của con Độc giác long vương đã làm cho thân người bé nhỏ của Văn Đức Chính bay bỗng lên không...

Và rồi... Soạt... Soạt... Thân hình của Văn Đức Chính từ trên cao lại

một lần nữa rơi vào giữa bụi lùm cây um tùm.

Sức nặng của thân người Văn Đức Chính đã xé toạc bụi lùm rộng ra, gây thành những tiếng động xé tai...

Văn Đức Chính ngỡ như thân thể nó phen này sẽ bị rách toác hở cả thịt xương vì bị các nhành cây và gai góc vướng vào gây ra.

Thân hình dài ngoằn của con Độc giác long vương cuốn thành nhiều vòng quanh người Văn Đức Chính lúc này theo đà nhả ra và lao đến của quái xà đã vất Văn Đức Chính lên không và lao vào theo hướng lao đi của quái xà. Nghĩa là lao thẳng vào chỗ có Thiên niên chu quả.

Vô tình, từ trên không rơi xuống, sau nhiều lần bị những nhành cây rậm rạp giữ lại, rồi bị gãy rời dưới sức rơi xuống của Văn Đức Chính. Cuối cùng Văn Đức Chính bị giữ lại lơ lửng giữa các nhành cây rậm rạp và gần kề với Thiên niên chu quả.

Dưới những ánh đuốc bập bùng còn sót lại do những tên đồng bọn với tên lúc nãy cố len vào hái Thiên niên chu quả vất xuống và bỏ chạy đi vì bị con Độc giác long vương truy đuổi, Văn Đức Chính nhìn rõ được sự hình thành kỳ diệu của Thiên niên chu quả đang độ chín tới.

Một màng tơ mỏng óng ánh sắc bạc đang từ từ phồng to ra, nức toát và lộ hẳn ra một quả nhỏ bằng nắm tay đứa bé con độ năm, bảy tuổi, màu đỏ rực rỡ như chu sa.

Tuy không biết sự quí báu của Thiên niên chu quả ra sao, nhưng lúc này mùi thơm ngạt ngào từ quả đỏ tỏa ra làm cho Văn Đức Chính cũng phải ngây ngất say mê.

Tư thế treo lơ lửng lúc này của Văn Đức Chính thật là tuyệt diệu cho nó. Đầu dưới, thân trên, Thiên niên chu quả chỉ treo lơ lửng ngay trên miệng của Văn Đức Chính không đầy một gang tay. Và từ chiếc màng tơ óng ánh bạc bao ngoài quả lạ đã xuất hiện vài giọt mật quả thơm ngát, sóng sánh chẳng khác nào mật ong.

Một giọt mật quả do đã quá tròn đầy, rơi xuống ngay vào miệng của Văn Đức Chính. Tinh thần sảng khoái, sự đau đớn mệt nhọc từ lúc giao chiến với Độc giác long vương trong cơ thể Văn Đức Chính đã bay biến đi đâu mất.

Ngây ngất, mơ màng, Văn Đức Chính chép chép miệng, nhắm mắt tận hưởng dư vị thơm ngon của mật quả.

Thiên niên chu quả là loại thực thảo kỳ tuyệt nhất nhân trần, do linh khí của đất trời sanh ra, ngàn năm mới một lần sanh hoa, và ngàn năm nữa mới kết quả. Chỉ đúng vào lúc đêm trăng tròn nhất, sáng nhất, mọc ngay giữa đỉnh đầu, đó là lúc âm khí vượng nhất, Thiên

niên chu quả mới đúng độ chín nhất. Nó căng mọng ra và tự xé màng bao bọc quanh nó, để phơi mình dưới ánh trăng vằng vặt.

Sự quí báu của Thiên niên chu quả không thể nào kể xiết được. Chỉ biết là, nếu người bình thường thì chỉ một giọt mật quả từ màng bao phía ngoài Thiên niên chu quả thôi cũng đủ tiêu trừ bách bệnh, kháng lại mọi lam sơn chướng khí, giữ mãi tuổi thanh xuân, trường sanh bất lão. Chứ không nói đến trái thiên niên chu quả.

Còn người trong giới giang hồ võ lâm, thì chỉ vì Thiên niên chu quả có thể gây nên loạn lạc sóng gió, đẫm máu khắp giang hồ, bởi vì nhân vật võ lâm nào phục được Thiên niên chu quả sẽ phát sinh một nội lực khủng khiếp, đến gần hai giáp tý (một trăm hai mươi năm) công phu tu vi! Và sẽ được xem là thiên hạ đệ nhất nhân.

Nói rõ về nội lực bản thân thì tuy theo các trường phái nội công nếu là nội công tâm pháp thượng thừa của phật môn hay đạo gia thì cứ một năm tu luyện không cần phải có dược lực hổ trợ thì được xem là một năm công lực tu vi. Và đời người ngắn ngủi, dễ có mấy ai đạt được đến trăm năm công lực? Dù có tu luyện theo nội công tâm pháp từ lúc mới sinh đi chăng nữa, biết người đó có thượng thọ được trăm năm hay không? Bởi thế cho nên, các loại dược thảo quí hiếm phát sinh thêm nội lực bản thân cho người phục dược mới được người giang hồ xem trọng hơn tính mạng.

Còn riêng đối với người tu luyện nội công theo đường lối tà đạo, được các loại độc dược hổ trợ thì dù có đạt được trăm năm công lực cũng phải đánh đu với thiên mạng. Đem số mạng đánh đổi với sự thành tựu một thân công lực hơn đời. Dù có đạt đến cảnh giới tối thượng nhưng chỉ một chút sơ sẩy trong lúc công phu thì mọi công lao đều phải đổ sông đổ biển, và tánh mạng thì... như chỉ mành treo chuông. Bởi thế, đối với hạng người này, họ lại còn cần đến thiên niên chu quả, thiên niên hà thủ ô, vạn niên tuyệt liên tử... hơn những người tu luyện nội công theo đường lối chánh tông gấp trăm lần ngàn lần. Vì nội lực bản thể của họ qua đó sẽ đạt được độ cao tối thượng mà không phải nguy hiểm đến sanh mạng như các loại độc dược hổ trợ thông thường.

Nhưng, thiên niên chu quả còn quí hiếm hơn các loại dược thảo trân quí khác ở chỗ nó chỉ tồn tại trên trần thế không đến nửa canh giờ. Sau đó, nó sẽ héo úa ngay, không còn tạo nên những kỳ tích nhiêu.

Do không biết đến đặc tính này của thiên niên chu quả, nên chi suýt chút nữa là Văn Đức Chính đã để bỏ lỡ mất cơ hội ngàn năm có một này.

Còn đang lâng lâng tận hưởng dư vị ngon lành của trước sau hai ba giọt mật quả tuần tự rơi xuống ngay miệng nên Văn Đức Chính không ngờ đang có một người lợi dụng Độc giác long vương còn đang truy đuổi bọn người vừa cầm đuốc sáng lập lòe đến khuấy phá linh vật mà con Độc giác long vương đã canh chờ biết bao lâu nay để chính nó được thu thập thiên niên chu quả.

Người này len lén đến gần bụi lùm có thiên niên chu quả, không dám gây lên tiếng động, sợ con Độc giác long vương phát hiện sẽ quay về tấn công hắn.

Nhưng người này nào ngờ rằng chính mùi thơm dìu dịu tỏa lan ra đã dẫn dụ con Độc giá long vương quay lại.

Và con Độc giác long vương đã quay lại thật. Tiếng động vi vu do Độc giác long vương lao về tạo ra đã làm cho người này hoảng kinh hồn vía. Không hiểu là do lòng tham quá độ hay bởi vì đây là trách nhiệm bắt buộc phải hoàn thành? Mà người này dù đã biết con Độc giác long vương tối độc đã quay lại, nhưng vẫn cố vươn tay thật nhanh, cố hái cho được thiên niên chu quả.

Tiếng rít gió ngày càng lớn từ cửa miệng của con Độc giác long vương gây ra, và tiếng sột soạt bất ngờ do người này vươn người, vươn tay cố hái cho được thiên niên chu quả đã khiến cho Văn Đức Chính sực tỉnh.

Mọi động tác đồng loạt xảy ra nhanh không thể tưởng. Khi tay người nọ chỉ còn trong gang tấc đã hái được thiên niên chu quả thì Văn Đức Chính đã thò tay giữ lại.

Trong khóe mắt của Văn Đức Chính, và dưới ánh sáng le lói còn sót lại của một vài ngọn đuốc vất bỏ chỏng gọng dưới đất gần đó, Văn Đức Chính kịp thấy người này há miệng phun ra một vùng vân vụ trắng lờ mờ, sực nức mùi rượu, phủ chụp đầy gương mặt đang thất thần vì sợ hãi của Văn Đức Chính. Và sau đó, có lẽ vì ngại con Độc giác long vương đã gần kề sát bên thân nên người này giật tay lại, vụt khỏi cánh tay của Văn Đức Chính đang giữ chặt với một lực đạo thật là kinh khiếp. Tay còn lại người này vơ vội một bầu rượu to đùng, ánh lên sắc đen tuyền, đưa lên miệng tu một hơi dài.

Đoạn người này há to miệng đã ngậm đầy rượu ra phun một lần nữa một màn vân vụ trắng đục vào ngay đầu con Độc giác long vương đang cách thân người này không đầy một thước.

"Ra đây là độc tửu mà lúc nãy có người lớn tiếng kêu lên đây mà!" Một tia chớp lóe lên trong tâm trí bé thơ của Văn Đức Chính như vậy khiến cho hắn càng thêm sợ hơn. Sợ độc tửu đoạt mạng nó!

Nhưng chỉ không đầy cái chớp mắt, mùi thơm quyến rũ của thiên

niên chu quả và sự tranh đoạt ác liệt giữa bọn người này và con Độc giác long vương đã gây nên tính hiếu kỳ cho Văn Đức Chính. Mà phải nói phần nhiều là do mùi thơm càng lúc càng sực nức của thiên niên chu quả đã đến độ chín mùi đã gây sự hứng thú cho Văn Đức Chính thì đúng hơn.

Văn Đức Chính không cần phải gắng sức nhiều, chỉ cần cong người lên, há miệng ra, thì quả đỏ có tên là thiên niên chu quả đã lắp đầy miệng nó.

Nhờ thiên niên chu quả đã đủ độ chín, nên nó mềm nhủn và tan ngay ra trong miệng vừa ngậm lại của Văn Đức Chính.

Ngọt... thơm... ngon... và đầy ứ nước, đã khiến Văn Đức Chính phải cong người lên thêm nữa mới nuốt được số nước này xuống khỏi miệng.

Ực... Ực... Ực... Tiếng nuốt ừng ực quá to trong tai Văn Đức Chính đã làm cho nó không nghe được tiếng tháo chạy của người kia.

Người kia đã sai lầm khi dùng độc tửu đối kháng lại Độc giác long vương là loại quái xà tuyệt độc nhất trần. Chẳng khác nào ánh sáng đom đóm, lập lòe đòi so sánh với vầng trăng sáng đêm rằm...

Vừa phun độc tửu ra, người nọ biết ngay là không xong, khi nhìn thấy con Độc giác long vương há miệng nuốt hết toàn bộ màn vân vụ trắng lờ mờ và lại càng tăng thêm sinh khí nhờ vào độc tửu.

Lợi dụng lúc con Độc giác long vương quay đầu, uốn thân quanh chỗ có thiên niên chu quả đã đủ độ chín, người này quay người, càn luôn cả gai góc và tháo chạy lấy thân ngay.

Văn Đức Chính cũng không nghe tiếng giận dữ gầm rít lên của con Độc giác long vương khi phát hiện thiên niên chu quả đã biến mất. Thay vào đó là một người nữa đang tòn teng treo lơ lửng trên những cành cây còn sực nức mùi thơm của thiên niên chu quả.

Độc giác long vương nổi hung tánh lên, quật thân ầm ầm, lao vào một lần nữa cuốn chặt thân thể Văn Đức Chính.

Văn Đức Chính vừa nuốt xong ngụm nước cuối cùng từ thiên niên chu quả tươm ra thì đã nghe khắp người đau nhức, và lại bị một phát đau nhói vào bờ vai tả.

Kinh tâm tán đởm khi biết đã bị Độc giác long vương cuốn quanh thân lại còn bị miệng con Độc giác ngậm chặt vào bờ vai, Văn Đức Chính bất kể sống chết, đã quay đầu, nhè vào chỗ có chiếc sừng nhỏ cong của con Độc giác long vương mà ngoạm vào.

Hình thù là chiếc sừng, mọi người ai ai khi vừa nhìn thấy cứ ngỡ là nó rất rắn chắc. Nào ngờ, đó chỉ là khối u như chiếc mào của các

loài chim trĩ. Nó mềm và sọng đầy máu...

Động tác ngoạm và nuốt nước xuống khỏi cổ là động tác Văn Đức Chính vừa làm xong đối với thiên niên chu quả, nên theo bản năng, Văn Đức Chính vẫn cứ ngoạm chiếc độc giác của con Độc giác long vương và nuốt liên hồi khỏi cổ những thứ nước từ chiếc sừng con quái xà tuôn ra đầy miệng Văn Đức Chính.

Quả nhiên, chiếc sừng là chỗ hiểm duy nhất của con Độc giác long vương tối độc này. Máu từ chiếc sừng tuôn ra, phần thì bị Văn Đức Chính nuốt, phần thì chảy ngược xuống đất đã làm cho con Độc giác lon vương dần dần bị kiệt lực. Thân mình con Độc giác long vương cứ cuốn lại mãi và chiếc đầu của nó cố vùng vẫy mong thoát được cú ngoạm ngay vào chỗ nhược của Văn Đức Chính đang ngoạm vào.

Như đã nói, đây là chỗ nhược hiểm của quái xà nên sức lực của Độc giác long vương bị kềm chế, không còn mạnh mẽ như lúc đầu nữa. Nên Văn Đức Chính vẫn dễ dàng giữ chặt chiếc sừng của nó ở trong miệng.

Cứ mỗi lần Văn Đức Chính cong thân lên để uống máu con quái xà vào bụng, thì con quái xà lại cố trì xuống khiến cho Văn Đức Chính càng thêm lo nhại.

Và rốt cuộc khi đã quá no không thể nuốt được nữa thì Văn Đức Chính do có hơi lơi lỏng đã để xổng khỏi miệng chiếc sừng của con quái xà.

Thất thần, Văn Đức Chính sợ con quái xà sau khi thoát được lại cắn mổ vào tiếp nên Văn Đức Chính cong đầu cố ngoạm lại một lần nữa chiếc sừng mềm rũ này.

Nào ngờ, Văn Đức Chính lại ngoạm trật, và bắt buộc phải ngoạm vào cục bướu nhỏ ngay dưới chiếc sừng trông từa tựa là con mắt thứ ba của nó.

Vừa ngoạm được chỗ này, Văn Đức Chính cảm nhận được da thịt con quái xà này sao lại

quá mềm mại quanh chỗ có cục bướu. Ngược lại, có một vật tròn và tanh hôi khủng khiếp từ cục bướu vọt ngay vào miệng Văn Đức Chính, văng tuột luôn vào cổ và xuống bụng Văn Đức Chính nhanh không thể tưởng.

Từ khi vật tròn, cứng và tanh hôi rời khỏi thân con Độc giác long vương thì có ngay hai hiện tượng phát sinh xảy ra cho hai bên đang ghìm giữ lẫn nhau là con Độc giác long vương và Văn Đức Chính.

Đối với Văn Đức Chính thì ngay khi vật này lọt xuống bụng thì lập tức phát sinh ra một sức nóng kinh hồn ngay trong ngũ tạng lục phủ

của Văn Đức Chính. Cái nóng cháy ruột cháy gan, khiến cho Văn Đức Chính bị choáng váng cả người. Miệng phải rời bỏ ngay chỗ đang ngoạm vào con quái xà Độc giác.

Còn đối với con Độc giác long vương khi nó vừa bị Văn Đức Chính ngoạm vào chỗ nhược và khi bị mất viên nội đơn liền bủn rủn toàn thân, rơi xuống đất đánh phịch. Lôi cả Văn Đức Chính đã hôn mê trầm trọng té xuống.

Sau một lúc quằn người đau đớn, con Độc giác long vương rướn thân bảy lượt và chết ngay đương trường.

Còn Văn Đức Chính ngay khi bị té xuống đất, cái chạm thân này bình thường ắt nó đau đớn lắm, nhưng lúc này lại tạo cho nó một cảm giác sảng khoái không thể nào ngờ được.

Đứng vùng dậy, Văn Đức Chính trong cơn sảng cuồng quá độ, đã lao đi ào ào, va đập thân người ầm ầm vào các bờ núi đá, tảng thạch bàn to lớn. Nhưng càng va đập, Văn Đức Chính càng thích, càng thống khoái. Cho nên, bất kể thân hình đã rách nát và máu me đã đẫm đầy thân thể, Văn Đức Chính vẫn tiếp tục tự va quật thân người vào bất kỳ vật cứng nào trên đường chạy...

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 5
Âm dương tuyệt tác duyên kỳ ngộ
Đụng nhất thiên bang gặp hiểm nguy

C hỉ sau chừng nửa trống canh, kể từ lúc bị Độc giác long vương truy đuổi, bọn người kia mới lần lần hồi tỉnh lại. Cả bọn đồng sợ môn qui nghiêm ngặt, nên sau khi xác thực là họ vẫn còn sống, không bị chất tuyệt độc của con Độc giác long vương làm thiệt mạng đều quày quả quay lại và kiểm điểm lại nhân số.

Đứng đầu cả bọn lúc này là tên đường chủ họ Tôn. Họ Tôn vừa cố che giấu sự bẽn lẽn do đã cuống cuồng bỏ chạy chẳng khác nào bọn thuộc hạ, vừa nghiêm nghị ban lệnh:

- Không biết Độc tửu của Đệ nhị khách khanh có tiêu trừ được quái xà hay không? Và không biết đã quá giờ thu thập Thiên niên chu quả hay chưa? Tất cả hãy mau quay lại Tuyệt Sinh nhai và tra tìm xem sao nào!

Thế là cả bọn dưới sự dẫn đầu có phần nào dè dặt của Tôn đường

chủ, đồng quay lại Tuyệt Sinh nhai, là nơi đã phát hiện có thiên niên chu quả.

Nào ngờ, đi chưa được bao nhiêu trượng đường, tất cả nhóm người này đã nghe có tiếng ầm ầm vang dội từ phía Tuyệt Sinh nhai đưa lại.

Cả bọn khựng người, dừng chân, dóng tai để nghe ngóng. Tên họ Tôn đường chủ bởi võ công cao thâm hơn tất cả số còn lại, đã nghe rõ ràng tiếng động ầm đùng là tiếng chân nện thình thịch trên đất, và hình như đang hướng về phía này.

Tôn đường chủ biến hẳn sắc mặt, nghĩ thầm: "Lúc nãy bọn ta đã phải một phen chết hụt, may nhờ Độc giác long vương còn lo mất Thiên niên chu quả, nên đã không đuổi tận. Bây giờ thì không lẽ con quái xà đã thu thập xong Thiên niên chu quả và đang đuổi theo đệ nhị khách khanh hay sao? Rõ ràng có tiếng chân người chạy và có tiếng quật ầm ầm của con Độc giác long vương kia mà?

Vừa nghĩ đến đây thì trong nhóm người còn lại cũng đã nghe rõ y như tên Tôn đường chủ

đã nghe. Tên này sau khi suy đoán đã nói lên đúng ý nghĩa của tên Tôn đường chủ:

- Bẩm Tôn đường chủ, dường như... dường như con quái thú đang... đang truy đuổi Độc tửu khách khanh thì... thì phải!

Âm trầm nét mặt, tên Tôn đường chủ tái hẳn sắc mặt và lặng lẽ gật đầu, xác nhận tên nọ đã nói đúng.

Số còn lại vừa nhìn thấy cử chỉ và nét mặt biểu hiện rõ ràng dưới ánh trăng sáng vằng vặc thì đã nhao nhao lên bàn luận:

- Làm thế nào bây giờ? Đến Độc tửu lão nhân gia còn... còn phải bỏ chạy, thì... thì... - Chết... chết hết rồi. Tôn đường chủ ơi! - Con quái... con quái thú đuổi đến rồi... làm thế nào đây? - Suỵt! Khe khẽ thôi! Đừng gây náo loạn kẻo Độc giác long vương chú ý đến bọn ta thì khốn cả lũ bây giờ!

- Hé! Chắc là phải... phải mạnh ai người nấy chạy, như lúc nãy quá? Những tiếng nhao nhao này, dù lớn hay nhỏ đều không qua được đôi tai tinh tường của tên Tôn đường chủ. Và cả tiếng chân giẫm chạy thình thịch từ đằng kia đang đến gần đây cũng không bị tên họ Tôn bỏ sót. Hắn bèn nảy ra một ý nghĩ và thì thào ban lệnh:

- Nghe đây, tất cả chia ra và nép thật kín đáo vào hai bên vách núi. Nhớ đừng gây náo động. Đợi cho con Độc giác long vương quái quỉ đi qua, hãy cấp tốc lao ngược đến Tuyệt Sinh nhai tìm thiên niên chu quả nghe không? Ai bất tuân thì đừng trách họ Tôn này độc ác, trừng trị thẳng tay nhé. Nào!

Theo hiệu lệnh của vị đường chủ không biết của bang phái nào, tất cả đều rụt rè, bước nhẹ chân ẩn kín mình vào hai bên vách núi. Khoảng cách giữa hai bên chỉ hơn một trượng mà thôi nên không tên nào dám chễnh mãng vì sợ Tôn đường chủ ra tay trừng phạt.

Không được bao lâu, tiếng chân chạy và tiếng va quật ầm ầm vào các chướng ngại vật đã truyền đến tận tai số người này. Họ không cần dóng tai nghe ngóng cũng nghe được tận tường. Và dĩ nhiên, cả bọn đều dáo dác ngó quanh quất chuẩn bị tìm đường tháo chạy một khi gặp nguy hiểm.

Tên họ Tôn cũng không còn hơi sức đâu để dõi nhìn và dò xét xem ai trong số thuộc hạ tỏ ra bất tuân thượng lệnh nữa. Chính vị đường chủ cũng nhớm người nhiều lần trong tư thế sẵn sàng bỏ chạy trước, nếu vừa phát hiện được con Độc giác long vương xuất hiện.

Trong hoàn cảnh mà tinh thần bị khủng hoảng như thế này thì chỉ cần một người rụt rịch bỏ chạy thì tất cả sẽ làm theo như máy. Nghĩa là cũng cuống cuồng giẫm đạp lên nhau mà chạy.

Đúng như thế! Và sự việc xảy ra y như by. Sau khi lắng nghe và phân tích kỹ, mười phần thì hết chín phần tên đường chủ họ Tôn đã tin rằng tiếng va đập ầm ầm mà cả bọn đã nghe không phải là tiếng động do con quái thú Độc giác long vương gây ra. Nhưng chưa kịp lên tiếng đề tỉnh cho thuộc hạ yên tâm thì đã có một tên do căng thẳng quá độ, không chịu nổi được nữa đã cong người bỏ chạy. Và lại còn kêu vang lên trong đêm đen:

- Tới rồi... Tới rồi... Con Độc giác long vương đến rồi đó. - Bịch... Bịch...
- Vù... Vù...
- Soạt...
- Vút...
- Chạy... chạy!

- Tôn đường chủ ơi! Chạy mau lên! Con quái thú đến rồi kia kìa!

Thế là thần hồn nát thần tính, dù chưa thấy tăm dạng con quái thú đâu, dù đã tin rằng con Độc giác long vương chắc chắn là đã không tạo nên những tiếng động đó, nhưng vị đường chủ họ Tôn cũng đã phải cung người, vượt chạy tới tận lực bình sinh, qua mặt luôn cả tên đã bỏ chạy đầu tiên.

Và sau khi đã vượt được hơn ba mươi trượng đường, sức chạy theo bản năng tự nhiên giảm lần. Kế đó lý trí đã trở lại với tên Tôn đường chủ. Hắn nghi hoặc... vì không nghe tiếng chạy đuổi theo cật lực, nếu quả là con Độc giác lo vương đang đuổi ở phía sau.

Ngược lại, tiếng động ầm ầm vang lên vẫn cứ đều đều đi đến gần

chỗ Tôn đường chủ dừng chân, như tốc độ lúc đầu hắn đã phát hiện được.

Hành động dừng chân đột ngột này của Tôn đường chủ đã kịp thời làm cho một ít người trong số thuộc hạ đã bỏ chạy theo ngạc nhiên. Và khi nhìn được nét mặt đăm chiêu tư lự, không có vẻ gì lo lắng sợ hãi của tên Tôn đường chủ thì số người này như phát sinh lòng quả cảm. Họ cũng đình thân dừng lại, tụ tập đứng gần vị Tôn đường chủ.

- Các ngươi nghe kỹ xem! Hình như tiếng động không do con quái thú gây nên. Vì tốc độ di chuyển của con Độc giác long vương đâu có chậm đến thế, phải không?

Nghe Tôn đường chủ phân tích như thế, số người này liền nghe kỹ lại một lần nữa. Và họ tự minh định là lời của Tôn đường chủ nói ra thật là chí lý.

Do đó, có một tên bạo gan hơn nói: - Đi! Chúng ta hãy quay lại xem thử kẻ nào dám giả thần giả quỉ hí lộng bọn ta thế? Một tên đã nói thì cả bọn đồng ứng tiếng theo ngay. Tôn đường chủ cũng giận thực sự, vì trước sau hai lần đã làm trò cười cho bọn thuộc hạ. Nên phất tay hạ lệnh:

- Tiến lên nào! Nhưng, nói sao thì nói, bọn người do Tôn đường chủ cầm đầu lúc đi trở lại vẫn không sao nhanh bằng lúc họ chạy.

Do vậy, nên khi bọn họ đi trở lại vị trí cũ, chỗ họ đã tụ tập lúc nãy thì đã hết nghe tiếng động ầm ầm nữa rồi.

Kinh nghi, cả bọn đưa mắt nhìn nhau và chờ lệnh tiếp của Tôn đường chủ. Là thủ lãnh, đương nhiên họ Tôn không thể không tỏ ra can đảm hơn. Nên sau chốc lát chần chờ, tên họ Tôn đã khoát tay ra hiệu và cố lấy hết can đảm tiến đầu về phía trước.

Năm trượng. Mười trượng... Hai mươi trượng... Nhờ vẫn dóng tai để nghe ngóng, nên Tôn đường chủ đã nghe có tiếng rên hừ hừ vọng lại. Nghe rõ là tiếng rên của người, không phải do quái thú gây nên, Tôn đường chủ liền xăng xái bước đi nhanh hơn, gần như là chạy.

Cả bọn còn lại liền lúp xúp đi theo, nhưng khách hiểu được nguyên nhân.

Khi đi thêm được năm trượng đường nữa, có tên trong số đi sau đã nghi hoặc hỏi: - Hay đấy là tiếng kêu do Đệ nhị khách khanh phát ra, Tôn đường chủ? Còn đang lưỡng lự chưa biết đúng sai thế nào thì có tiếng người cười to: - Ha ha ha... thân danh là khách khanh của Nhất Thiên Bang uy trấn giang hồ Độc tửu tán nhân ta lại khiếp nhược kêu rên thế sao?

Dứt tiếng nói, Tôn đường chủ và thuộc hạ đã thấy dưới ánh trăng sáng bàng bạc có một người xuất hiện. Hai tay của người này cầm theo hai món đồ. Một là bầu rượu, vật bất ly thân của Độc tửu tán nhân, một trong Ngũ kỳ tán nhân vang danh thiên hạ võ lâm hơn hai mươi năm dư. Tay còn lại là một hình hài con người bé loắt choắt, y phục rách bươm và máu me đang bê bết khắp người.

Từ cửa miệng của hình nhân đẫm máu này vẫn đang không ngừng phát ra tiếng kêu rên. Kèm theo đó là những cái run cầm cập, hai hàm răng va đập vào nhau liên hồi. Có lẽ do đang quá lạnh thì phải?

Vừa vất hình hài bé nhỏ xuống đất, ngay trước mặt bọn người kia, Độc tửu tán nhân vừa

khoát lác: - Do ta đang dùng Độc tửu cùng Độc giác long vương phân tài cao hạ, nên tiểu tử này đã ăn mất Thiên niên chu quả. Tôn đường chủ hãy mau hỏa tốc đưa tiểu tử này về dâng lên cho bang chủ liệu phương thu hồi dược thảo trân quí. Nhớ kỹ lưỡng nhé Tôn đường chủ, lấy công này chuộc tội sơ xuất lúc nãy nhé! Thôi trách nhiệm của Độc tửu tán nhân ta thế là xong, ta đi đây!

Nhoáng một cái, thân hình của Độc tửu tán nhân đã mất dạng, không kịp để Tôn đường chủ hỏi qua về kết quả cuộc giao tranh giữa Độc tửu và con quái xà.

Để lại giữa đương trường là hình nhân một đứa bé đang công rúm thân thể, không hiểu vì lạnh hay vì đau đớn mà kêu lên luôn miệng.

Mãi đến khi Tôn đường chủ đặt tay vào hình nhân này mới cảm nhận được cái lạnh từ trong thân thể đứa bé phát ra. Thảo nào đứa bé lại không run lên sao được?

Biết rằng đứa bé này đã ăn được Thiên niên chu quả và kể như là trọng phạm của bang phái. Nhưng dù sao vẫn chỉ là một đứa bé và lại còn đang co quắp vì lạnh nên Tôn đường chủ sai phái thuộc hạ:

- Các ngươi đưa đứa bé này tìm nơi tắm táp cho sạch sẽ! Sau đó cấp tốc hồi sơn phục dịch bang chủ ngay.

Một loạt tiếng dạ vang lên, và có ngay hai tên đến đưa hình nhân đẫm máu đi. Sau một lúc lâu chờ đợi, Tôn đường chủ và số thuộc hạ còn lại vẫn không thấy hai tên kia đưa đứa bé trở lại, cả kinh, Tôn đường chủ vẫy tay ra hiệu cho cả bọn đi tìm tung tích hai gã nọ.

Đến ngay chỗ có bụi lùm từ đó phát sinh loại dược thảo trân quí là Thiên niên chu quả, Tôn đường chủ và bọn người đi theo đã phát hiện hai tên nọ đang nằm chết cứng cạnh thân xác của con Độc giác long vương với thân thể tím đen vì độc.

"Độc thủ của quái thú sao?"

Tự nghĩ thầm, Tôn đường chủ nhẹ chân tiến lại gần mong tìm được thi thể hoặc hình nhân đẫm máu của đứa bé còn sống đang vất vưởng đâu đó.

Nhưng vẫn không sao tìm thấy đứa bé đâu cả. Đến một cọng tóc cũng không có. Thất thần vì sợ hãi, Tôn đường chủ bối rối không biết làm cách nào về phục lệnh với bang chủ đây.

Sau một lúc rối rắm như tơ vò, chợt nghĩ đến một người, Tôn đường chủ đành dẫn cả bọn đổ xô đi tìm người đó, sau câu dặn dò:

- Mau đến cáo tri tự sự với Đệ nhất khách khanh là Âm phong tán nhân, xem người có phương thế nào không? Nhớ các ngươi phải giữ kỹ mồm miệng nếu không muốn bay mất đầu nhé?

Không gian vắng lặng liền trở về dưới đáy Tuyệt Sinh nhai sau khi bọn người Tôn đường chủ bỏ đi xa.

Nhưng không phải hoàn toàn vắng lặng, vì đã có một bóng người xuất hiện, tay giữ đứa bé có thân hình đẫm máu lúc này đã im hơi lặng tiếng chắc đã bị bế trụ huyệt đạo. Người này đắc ý mỉm cười bí ẩn nhìn về hướng bọn Tôn đường chủ vừa bỏ đi, đoạn xoay thân lao vun vút về hướng ngược lại đi mất. Vẫn mang theo đứa bé còn đang run lên khe khẽ vì lạnh từ trong xương tủy lạnh ra.

Trời đã sáng hẳn, trên đường xuôi về nam có một dòng suối lớn cắt ngang, đang cuồn cuộn đổ nước vào lòng sông rộng lớn về phía hạ lưu con suối.

Ngay bên bìa con suối có một bóng người cao lớn đang thích thú vốc nước suối lên xối rửa vào thân một người nữa bé nhỏ hơn.

Dưới ánh dương quang dần dần lố dạng và theo từng vốc nước xối rửa của người cao lớn, tức thì khuôn mặt và hình hài bé nhỏ dần dần lộ rõ ra...

Đó là một cậu bé tuổi độ chừng mười lăm với khuôn mặt đỏ hồng vì nóng nên nhờ vào từng vốc nước suối mát lạnh đã lần lần hạ thân nhiệt xuống.

Y phục của đứa bé đã rách tơi tả, nhưng ở những nơi lộ hẳn da thịt thì vẫn thấy lành lặn, không một vết trầy xước nào trên làn da đang đỏ nhuận.

Người có thân hình cao lớn, sau khi đã lau sạch sẽ những vết máu trên người đứa bé, mới vui vẻ ngoắc tay vào sau lưng, lôi ra một bầu rượu to đùng ánh màu đen tuyền lấp lánh phản chiếu lại ánh dương quang của buổi bình minh đưa lên miệng...

Đặt bầu rượu xuống cạnh chỗ ngồi va vào nền đất lẫn lộn sỏi đá kêu lên một tiếng coong trong trẻo.

Tiếng kêu này và qua nắng được bầu rượu phản quang lại đủ

chứng tỏ bầu rượu này không phải là một bầu rượu bình thường mà bất kỳ tửu điếm nào cũng có.

Chẳng những khác thường ở chỗ có hình dạng to lớn mà thôi, đây lại là bầu rượu được tôi bằng sắt luyện cực kỳ cứng rắn. Lắm lúc có thể dùng bầu rượu này làm binh khí cũng được.

Khà ra một hơi dài mãn nguyện, người cao lớn tiếp tục ngắm nhìn đứa bé đang khó nhọc thở hổn hển vì nóng bức trong người. người này khe khẽ lắc đầu, lẩm bẩm thành tiếng:

- Lạ thật! Chu quả thuộc dương... phản ứng tất yếu dĩ nhiên phải là nóng bức như thế mới đúng. Nhưng tại sao đêm qua đứa bé lại phát lạnh? Lạ thật... không lẽ do độc tánh của Độc giác long vương phát tác? Khó hiểu thật! Dù độc tánh mạnh đến đâu thì đáng lý phải bị dược lực của chu quả hóa giải hết mới phải chứ? Có đâu lại phát lạnh đến kinh nhân thế này? Khó hiểu...

Bỗng có tiếng hỏi bất ngờ từ phía sau, làm cho người cao lớn sững người vì lo ngại: - Lão tửu đang gặp việc gì khó hiểu vậy? Thì ra đây là lão Độc tửu tán nhân, một trong Ngũ kỳ tán nhân. Xét lại mọi việc xảy ra từ đêm qua đến giờ, mới rõ mưu đồ thâm độc của lão Độc tửu. Lão ta sau khi cuống cuồng bỏ chạy khi thấy Độc tửu của lão không là gì so với khả năng tích độc của con Độc giác long vương. Sau đó, len lén quay lại khi phát hiện mọi tiếng động đều im bặt, lão đã phát hiện tiếp một việc lạ. Đó là đứa bé nọ bằng cách không rõ, đã giết được con độc giác long vương, và nó đang cuồng điên tự va quật thân mình vào các tảng đá to lớn ở trong Tuyệt Sinh nhai.

Tiếng ầm ầm vang lên do các cú va quật người vào vật chướng quái cứng rắn đã làm cho lão Độc tửu kinh tâm táng đởm, sợ cho đứa bé ăt phải chết bởi những va chạm kinh hồn này.

Nào ngờ kỳ tích đã xuất hiện. đứa bé đã không hề hấn gì mỗi khi va chạm toàn thân nó vào đá tảng, ngược lại xem ra đứa bé có vẻ thống khoái hơn là lão tưởng.

Kinh lịch phong phú đủ để lão Độc tửu tán nhân lý giải được hiện tượng này, tất cả đều do hiệu lực kỳ diệu của Thiên niên chu quả.

Do đó, lão độc tửu nẩy sinh tham vọng. Lão vận dụng tâm cơ gian ngoa suốt cuộc đời của lão để tìm cách chiếm đoạt được bé làm của riêng. Làm truyền nhân cũng được nếu không tìm được phương cách để thu hồi toàn bộ dược liệu trân quí là Thiên niên chu quả còn đang tiềm ẩn trong người đứa bé.

Vì thế, lão đã len lén dùng cách không điểm huyệt đứa bé ấy sau khi đã đi theo và chứng kiến tận mắt những kỳ tích một thời gian

lâu. Lão đã nghe sau đó tiếng khác chuyện của bọn người Tôn đường chủ.

Lão lấy thoái làm tiến! Lão giả vờ trao đứa bé lúc này toàn thân đã đẫm đầy máu cho bọn Tôn đường chủ và thuộc hạ...

Rồi lão lại giả vờ bỏ đi, xem như không mảy may quan tâm đến công lao hãn mã, nếu lão tự thân đưa đứa bé về phục lệnh bang chủ.

Nhưng lão không bỏ đi hẳn. Lão nấp gần đó, do võ công của lão cao thâm hơn đường chủ họ Tôn, vì xét ra lão Độc tửu là một trong Ngũ kỳ tán nhân, và lại được bang chủ trọng dụng xem lão là một khách khanh, một cấp thuộc hạ vào hàng thượng khách của bang phái.

Đợi cho hai tên thuộc hạ đưa đứa bé đi tắm táp cho sạch sẽ, Độc tửu tán nhân đã đi theo một cách kín đáo và âm thầm hạ thủ hai tên thuộc hạ xấu số. Sau khi đã ngụy trang cái chết của hai gã này bằng độc chất tiết từ trong thân hình con Độc giác long vương, lão Độc tửu tán nhân đã lặng lẽ đưa đứa bé ấy đến tận đây mới dám tắm gội sạch sẽ cho đứa bé...

Đã gian thì đương nhiên lão Độc tửu phải ngoan. Sau cái sững người lo ngại vì có tiếng người phát ra trong lúc không ngờ, Độc tửu tính thật nhanh trong lòng:

"Ta đã trao đứa bé có thân hình đẫm máu cho Tôn Gia Sơn có nhiều người chứng kiến. Ta đã rời đi hai tay không cũng đã có nhiều người chứng kiến. Đứa bé này bây giờ đã sạch sẽ, khác hẳn đứa bé toàn thân đẫm máu tối qua, thì có ai bắt bẽ được ta? Huống chi đây lại là lão Âm phong tán nhân?"

Suy tính nhanh nhạy, lão Độc tửu đáp: - À! Tưởng ai xa lạ, nào ngờ lại là Kỳ lão hữu. Thế nào! Lão Kỳ rảnh rỗi lại nảy ý đi du sơn ngoạn thủy hay sao vậy?

Vừa đối đáp, Độc tửu tán nhân vừa quay lại xạ cái nhìn gian manh của loài độc xà vào Âm phong tán nhân, lúc này đã đến gần lão và đang chăm chú quan sát đứa bé đang nằm thiêm thiếp cạnh bờ suối.

Âm phong tán nhân ra vẻ ngạc nhiên: - '! Đứa bé này ta trông quen mặt lắm. Lão đệ bắt gặp đứa bé này ở đâu vậy? Lão Độc tửu tán nhân còn đang bối rối trước lời nói có vẻ thật tình của Âm phong tán nhân, lão hữu đứng vào hàng thứ hai trong Ngũ kỳ tán nhân. "Lão Kỳ định bắt bí ta hay sao cà? Sao lão dám nói đứa bé này trông rất quen mặt?" Nhưng ngay lúc ấy, Âm phong tán nhân vừa đưa chân bước đến gần đứa bé, vừa lên tiếng

hỏi: - Sao lại thế này? À, phải rồi! Thảo nào ta trông hắn có vẻ quen quen. Đứa bé này lúc trưa ngày hôm qua ta gặp hắn định đi vào khe núi dẫn vào Tuyệt Sinh nhai đây mà.

- À... à! Chẳng lẽ thế này, đêm qua sau khi rời Tuyệt Sinh nhai, trên đường xuôi ta gặp đứa bé này trúng phong hàn vì nhiễm sương lạnh. À... à... ta thấy gân cốt đứa bé này cũng à... vào loại khá, nên định thu hắn làm truyền nhân. Thế nào? Có gì không phải sao, lão hữu?

Âm phong tán nhân sau khi nghe lão Độc tửu tán nhân ấp úng giải thích, liền phát sinh sự nghi ngờ. Lão ta đưa tay định chạm vào mạch môn của đứa bé xem có phải đứa bé bị nhiễm sương hàn thật như lời lão Độc tửu đã nói hay không thì lão Độc tửu đã đưa tay chận lại nói:

- Lão Kỳ định làm gì thế? - Hừ! Lão Tửu định lấp liếm qua mặt Âm phong tán nhân ta hay sao? Đứa bé đang nóng bức nhưng hơi thở trầm sâu như thế này lại bị nhiễm phong hàn được hay sao? Lão Tửu! Chúng ta giao tình đã mấy mươi năm, tâm ý lão ta không rõ còn ai rõ hơn ta? Có phải đứa bé này, đêm qua...

- Đêm qua làm sao? Tuy ngoài miệng hỏi cứng, nhưng Độc tửu tán nhân vẫn thầm kinh sợ. Vì Âm phong tán nhân đã tinh ý lật được lẽ trái trong câu chuyện giả tạo mà lão vừa bịa ra.

May sao, không hiểu vì nguyên cớ gì, khi không đứa bé lại trở nên run lập cập, răng va đập vào nhau lốp cốp, chứng tỏ một lần nữa đứa bé lại phát lạnh, giống y như tình trạng đêm qua lúc lão Độc tửu trao lại cho bọn Tôn Gia Sơn đường chủ và bọn thuộc hạ đương quyền.

Hình thái này khiến Âm phong tán nhân nhất thời cứng họng, không sao đối đáp và nói tiếp ý mà lão định dùng để bắt bí lão Độc tửu.

Âm trầm, xảo quyệt, Âm phong tán nhân hỏ Độc tửu: - Không có gì, đêm qua sau khi lão Tửu trao người cho Tôn Gia Sơn, ngoại đường đường chủ Nhất Thiên Bang chúng ta thì...

- Thì thế nào? - Hừm! Tôn Gia Sơn tắc trách nhiệm vụ, nhất thời sơ ý đã bị ai đó đoạt người trên tay. Sau khi Tôn Gia Sơn cáo từ, ta đã theo dấu và đã tìm đến đây. Không ngờ ta lại lầm, theo đúng dấu xuôi nam của lão đệ. Thôi! Bỏ đi, không nói đến việc này nữa vậy. Lão đệ định thế nào? Không định hồi sơn phục lệnh bang chủ à? Sao bỗng dưng lão đệ lại phát sinh từ tâm, định thu truyền nhân lúc tuổi đã xế chiều?

Qua được quan ải khó khăn này, Độc tửu tán nhân âm thầm trút

một hơi dài nhẹ nhõm. Lại nghe Âm phong tán nhân nhắc đến việc hồi sơn phục lệnh, lão Độc tửu trợn mắt, nghiến răng nói:

- Sao? Các ngươi có quyền thu truyền nhân còn ta thì không sao? Hừm! Hồi sơn phục lệnh à? Lão Kỳ không quên lời giao ước giữa ta và tên tiểu tử bang chủ ẩn mặt giấu tên không dám thò mặt ra à? Chỉ khi nào có lệnh hiệu triệu kèm theo tín vật thì ta mới phải hồi sơn. Còn thời gian dư thừa là của ta, tùy ta quyết định. Đi đâu, về đâu là việc của ta. Ta thu truyền nhân đấy thì đã sao nào?

Vẫn thái độ âm hiểm Âm phong tán nhân nửa tán dương, nửa mai mỉa: - Phải công nhận rằng Âm phong tán nhân ta không sao bằng được lão Độc tửu, vì ta không đủ giảo quyệt nên đã bị bang chủ giữ trọn cả hồn lẫn xác kể từ lần bang chủ bất ngờ xuất hiện và bằng thần công tuyệt thế thu phục luôn hai sư đồ ta. Này lão tửu, lão có nghiệm ra thần công của bang chủ xuất xứ từ đâu không nào?

Chính điều này là mối trăn trở từ mười năm nay, vấn vương tâm tưởng của lão Độc tửu tán nhân nên khi nghe Âm phong tán nhân hỏi, lão Độc tửu liền hậm hực đáp:

- Hừ! Phải chi có lão Cầm cùng chung một số phận, may ra qua lão Cầm chúng ta có thể suy nghiệm được xuất xứ loại thần công quái dị của tiểu tử giấu đầu giấu đuôi đó. Lão Cầm xem ra ẩn thân kín đáo thật!

Nhưng vẫn không hay bằng lão Thư! Lão Tửu nghĩ sao về sự tăng tiến võ công một cách bất ngờ của lão Thư?

Hồi tưởng lại lần hội diện bất ngờ của tứ kỳ trong Ngũ kỳ tán nhân gồm: Kỳ, Thư, Tửu, Họa cách đây mười năm, vắng mặt lão đại là Cầm trung hữu kiếm và tên tiểu tử bang chủ Nhất Thiên Bang không mời mà đến, Độc tửu tán nhân mơ màng nói:

- Kỳ, Tửu, Họa sau một chiêu đã bại trận, cam tâm làm tay sai cho người. Còn lão Thư cầm cự được đến ba chiêu. Quái lạ! Nhưng nghĩ lại lão Thư thà chết còn hơn thuận phục, sống dở, chết dở như bây giờ. Nhưng thôi, đấy là việc đã qua. Ta chỉ lo cho số phận của ta mà thôi. Lão Kỳ này, ở lại mà cúc cung tận tụy nhé, ta đi đây!

Nói xong, vẫn y cách thức cũ, một tay thì Độc tửu vơ bầu rượu to đùng bằng sắt luyện, một tay thì xách đứa bé còn đang lạnh run như quạ quắp gà con định động thân bỏ đi, thì...

- Độc tửu khách khanh đệ nhị, lão có nhận ra vật này không? Quá đỗi bất ngờ, Độc tửu tán nhân thần tính kinh dị khi nhìn thấy cái nút bầu rượu bằng ngọc lưu ly to bằng quả quít được lão Tửu xem quí như sinh mạng đang nằm gọn trong lòng bàn tay dài ngoẵn của lão

Âm phong tán nhân, đệ nhất khách khanh của Nhất Thiên Bang.

Cái nút ngọc là tín vật do lão Độc tửu tự tay trao cho tên tiểu tử bang chủ Nhất Thiên Bang ẩn mặt sau khi đã bại trận dưới một chưởng của gã cách đây gần mười năm. Được xem là hiệu lệnh triệu hồi của bang chủ Nhất Thiên Bang đối với cá nhân lão Độc tửu.

Độc tửu tán nhân buông đứa bé trong tay rơi xuống đất đánh phịch một cái, đoạn gằn giọng quát hỏi:

- Lệnh gì? Lão Kỳ nói đi! Nở nụ cười âm hiểm trên môi, Âm phong tán nhân vừa đề phòng lão Độc tửu phát tác, vừa nói:

- Khẩu lệnh của bang chủ: Đệ nhị khách khanh đưa đứa bé này hồi sơn phục lệnh ngay lập tức!

Cơ thể to lớn đã tụ đầy dẫy kình lực của lão Độc tửu tán nhân nhất thời run bắn lên. …m!

Không chỗ phát tiết, Độc tửu tán nhân quật mạnh bầu rượu bằng sắt luyện xuống mặt đất làm phát ra tiếng kêu dữ dội.

Ngay sau đó, tại chỗ bầu rượu nện vào đã xuất hiện một hố to bằng miệng thúng, và sâu hơn hai thước.

Âm phong tán nhân tán dương lấy lòng: - Thần lực của lão đệ đã tăng tiến được nửa phần. Thảo nào đêm qua lão đệ đã giết được Độc giác long vương. Công này quả không nhỏ đâu, tuy không hái được Thiên niên chu quả.

Đối với Âm phong tán nhân thì lão ta rất cần những lời tán dương nhưng đối với lão Độc tửu thì...

- Không cần lão Kỳ phải khen ngợi! Được! Hận này có ngày ta quyết đòi lại ở lão đấy, lão Kỳ ạ! Cả tên bang chủ khốn kiếp kia cũng vậy, dám trao tín vật cho lão Kỳ thao túng ngược lại ta! Đi!

Xảo quyệt, Âm phong tán nhân nói: - Miễn phải đưa tiễn nhe, lão tửu! Ta còn bận việc khác do bang chủ giao phó. Lão Tửu nhớ là phải có đứa bé cùng hiện diện trước mặt bang chủ đấy!

Chờ cho lão Độc tửu tán nhân đi khuất trên đường lộn ngược về phương bắc, Âm phong tán nhân liền thò tay vào bọc, lôi ra một chiếc hộp giấy nhỏ và mở ra.

Thì ra trong đó là con chim câu để đưa tin.

Âm Phong Tán Nhân lại rút từ...

... (mất một trang)

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 6

Ngũ kỳ tán nhân đang phân rã
Anh hùng trẻ tuổi mất cơ may

V ừa đi được nửa dặm đường, đứa bé đang bị lão Độc tửu giữ trong tay, tuy đã bị lão phong bế huyệt đạo bỗng dưng vùng mạnh một cái, thoát khỏi tay lão và vung chân chạy loạn.

Thịch... thịch... Vút! Không hổ là một cao thủ lừng danh được liệt vào Ngũ kỳ tán nhân trên giang hồ. sau một chớp mắt bàng hoàng, chỉ một cái nhún chân lão Độc tửu tán nhân đã sừng sững đứng chận đường đứa bé.

Có hơi kinh hãi khi Độc tửu tán nhân nhìn thấy cặp mắt ngầu đỏ gần như kẻ cuồng trí trên gương mặt non trẻ của đứa bé. Độc tửu tán nhân không kịp tìm hiểu xem tại sao huyệt đạo của nó đã bị lão ta phong bế bằng độc môn thủ pháp, bỗng tự nhiên lại được giải khai. Lão đã vội cất giọng nửa vỗ về, nửa dọa nạt:

- Nào ngoan nào tiểu tử, thế... thế đấy! Bằng không đầu ngươi sẽ bị bẹp dí dưới thiết đại tửu của ta bây giờ. Nào... nào...

Đứa bé ngơ ngơ ngác ngác, không hiểu lão già quái dị đang nói gì, và làm như nó phát hoảng khi thấy có người chận ngang lối đi của nó. Nên nó gầm gừ lên như dã thú, và lui dần lui dần theo nhịp bước chân tiến lại gần của lão Độc tửu tán nhân.

Và nó cong người chạy tạt sang một bên, định lòn vòng sau lưng lão già chạy thoát đi. - Tiểu tử đáng chết này!

Bùng... Một phần vì giận đứa bé dám trái ý lão, phần nữa thì Độc tửu tán nhân định lợi dụng dịp này giết thác đứa bé để lão không ăn được thì quyết phá cho hôi, không để ai khác ngoài lão được hưởng dược vật trời ban đang còn ẩn tàng trong châu thân đứa bé. Do đó, lão quật một chưởng chí mạng vào ngay thân hình bé nhỏ kêu đánh sầm một tiếng.

Nghĩ lại, Độc tửu tán nhân cũng có phần nào e dè bang chủ Nhất Thiên Bang nên tuy đã có lời đe dọa trước, nhưng lão không dám dùng đến Thiết đại tửu là chiếc bầu rượu làm bằng sắt luyện của lão để đập vào đầu đứa bé.

Đứa bé lăng lông lốc, thân hình sau khi bị chưởng phong quật vào người nhưng xem ra đứa bé hầu như không bị hề hấn gì. Ngược lại, tâm thần đứa bé dường như tỉnh táo lại được một chút.

Lơ lơ láo láo nhìn trừng trừng vào Độc tửu tán nhân, thái độ của đứa bé làm lão ta điên tiết hơn.

Hừ lên một tiếng căm gan, Độc tửu tán nhân tiếp tục vung chưởng

đập đùng đùng vào đứa bé có sức chịu đựng kỳ lạ.

Đùng... Đùng... Đùng... Thân hình đứa bé theo những cú chạm chưởng cứ lăn tròn về phía hậu... Càng điên tiết vì thấy đứa bé cứ nhe răng nhởn nhơ như cứ trêu ngươi lão, nên Độc tửu tán nhân càng đập liên hồi kỳ trận, từng loạt chưởng gần như tận lực bình sinh của lão vào thân hình đang cuộn tròn lăn trên đất của đứa bé. Vừa đánh, lão vừa nghiến răng, trợn mắt và hét toáng lên:

- Giỏi cho tiểu tử! - Cho ngươi chết nè! - Hừ! Ngươi không phải là người chắc! - Đáng giận thật! Cứ như đập vào đá vậy! - Chết này! - Chết này! Đập cơ hồ đã thấm mệt mà đứa bé vẫn cứ trơ trơ, giận sôi gang, lão Độc tửu tán nhân vơ lấy bầu rượu bằng sắt luyện quơ lên không cao khỏi đầu, định quất ngay xuống đầu của đứa bé, bỗng...

- Lão Tửu, định làm gì thế? Hoảng kinh, Độc tửu tán nhân quay người về hướng phát ra tiếng quát hỏi, đoạn lão trợn đến gần rách cả khóe mắt khi nhìn ra kẻ vừa quát tháo, can thiệp vào việc của lão là.. Âm phong tán nhân.

- Này lão Kỳ! Lão lại dám theo dò xét Độc tửu ta à? Hay là muốn xem Độc công của ta tăng tiến đến mức độ nào?

Cười cười nham hiểm, Âm phong tán nhân hất đầu về phía đứa bé đứng thẳng người đang kinh ngạc nhìn hai lão già bằng dáng vẻ đã thập phần tỉnh táo. Lão hỏi Độc tửu tán nhân:

- Lão Tửu! Dường như sức chịu đựng của lệnh đồ có liên quan đến... Ha ha... - Liên quan đến gì thì mặc ta! Lão không biết lão đã vô tình xen vào nội tình của sư đồ ta rồi sao?

Chột dạ, Độc tửu tán nhân vội vàng khỏa lấp, không cho Âm phong tán nhân được chen vào việc của lão, vì đó là điều cấm kỵ đương nhiên của giang hồ võ lâm, là luật bất thành văn mà mọi người bất kỳ ai cũng phải tuân thủ!

Âm phong tán nhân gật đầu liền mấy cái đoạn đáp lại: - Liên quan đến gì thì... lão đệ hãy tự hỏi lòng lão đệ. Nhưng ta nhắc lại một lần nữa cho lão đệ rõ, đó là lão đệ phải đưa đứa bé hoàn toàn bình yên về phục lệnh bang chủ đấy nhé. Đừng nói là ta đã không nhắc nhở. Còn nội tình của lão đệ không bận gì đến ta mà ta phải xen vào. Cáo biệt!

Trước khi bỏ đi, Âm phong tán nhân còn nghe đứa bé lẩm nhẩm thành tiếng: - Sao ta lại ở đây? Lão già kia không phải là... là Âm phong tán nhân mà ta đã gặp sao? Văn Đức Chính, Văn Đức Chính! Ngươi đã bị sao rồi?

Vừa đi Âm phong tán nhân vừa nghĩ:

"Đúng như ta đã nghĩ, đứa bé này đúng là đứa bé ta đã gặp trên đỉnh cô phong... Thì ra đứa bé có tên gọi là Văn Đức Chính. Hừ! Lão Tửu định mưu mô ăn mảnh một mình đây sao? Không dễ dàng như lão tưởng đâu lão Tửu ạ!"

Hậm hực nhìn Âm phong tán nhân đã đi khuất. Độc tửu tán nhân bước lại gần đứa bé và cất vội Thiết đại Tửu vào sau lưng.

- Lão là... có phải lão trượng đã xưng danh là Độc tửu đấy không? Có phải lão đã xuất hiện định đoạt lấy Thiên niên chu quả lúc con Độc giác long vương đang... đang uy hiếp tiểu bối đấy không?

"Vậy nó đã hoàn toàn tỉnh táo rồi. Ta có thể hỏi nó về mọi việc đã xảy ra đêm nọ được rồi!" Nghĩ vậy, nên Độc tửu tán nhân liền cất tiếng hỏi: - Tiểu tử còn nhớ đến ta à? Thế nào? Tiểu tử đã nuốt được Thiên niên chu quả, định quên ơn Độc tửu tán nhân ta đã cản phá con quái xà cho ngươi sao? Hề hề...

- Nói sao? Vậy lão trượng đây là một trong Ngũ kỳ tán nhân đó sao? Có nghĩa là lão trượng và Âm phong tán nhân đã là người Nhất Thiên Bang rồi sao?

Gật đầu, Độc tửu tán nhân hoang mang hỏi lại: - Sao tiểu tử biết? Là người Nhất Thiên Bang thì đã sao? Không tốt à, tiểu tử? - Không phải mới rồi đây Âm phong tán nhân và lão đã nói phải về phục lệnh bang chủ đó sao? Vậy là lão và Âm phong tán nhân đều là khách khanh gì đó của Nhất Thiên Bang? Còn Nhất Thiên Bang thì sao đấy à? Hừ... Văn Đức Chính này dù còn ấu trĩ nhưng nhất quyết không đội trời chung với Nhất Thiên Bang đâu, Độc tửu tán nhân lão trượng ạ!

Những tưởng Độc tửu tán nhân nổi cơn thịnh nộ giống như Âm phong tán nhân khi nghe nói như thế, nào ngờ đâu tình thế diễn ra ngược lại...

- Ha ha ha... Khá! Khá lắm tiểu tử! Lão cười vui, nhưng nét mặt vẫn đầy vẻ gian ngoa, xảo trá. Lão lại nghiêm giọng nói tiếp: - Mà này tiểu tử! Những lời này ngươi nói với ta thì không sao, nhưng... Hừm! Với lão Âm phong tán nhân ngươi chớ nói như thế nhé, vì... lão xem ra tận trung với Nhất Thiên Bang lắm đấy!

Tâm trí non nớt của Văn Đức Chính ngay lúc này ghi nhận được một điều là không phải bất kỳ ai đã gia nhập vào Nhất Thiên Bang đều là tự nguyện, hoặc họ có động cơ nào đó riêng lẽ, hoặc họ đã bị ép buộc nên khẩu phục mà tâm bất phục.

Do vậy, nên Văn Đức Chính bắt đầu nhìn lão Độc tửu tán nhân bằng cái nhìn khác, khác xa so với lão Âm phong tán nhân.

"Nhưng sao lão Độc tửu lại không dám chống đối lại việc gia nhập

vào Nhất Thiên Bang? Sao lão không dám hành động như phụ thân của Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên? Hay lão đang có mưu đồ gì đây?"

Còn đang nghĩ ngợi lung tung do đầu óc non nớt của một đứa trẻ con thì Văn Đức Chính đã nghe lão Độc tửu tò mò hỏi:

- Này, tiểu tử chưa nói rõ cho ta nghe, tại sao ngươi diệt được con Độc giác long vương tuyệt độc thế?

Cố nhớ lại mọi tình tiết, Văn Đức Chính vì không đủ trí nhớ để suy đoán rõ ràng nên mơ hồ đáp:

- Tiểu bối không nhớ rõ lắm, chỉ biết là trong lúc tình cờ, tiểu bối bắt buộc phải ngoạm vào chiếc sừng ngay trên đầu con quái xà. Sau đó... sau đó thì tiểu bối hôn mê, không còn biết gì nữa cả. À không, tiểu bối nhớ rồi, dường như có một vật gì đó, ngay dưới cái sừng của nó đã chạy tọt vào miệng tiểu bối thì phải. Tiểu bối cũng không rõ lắm.

Trố mắt kinh ngạc, Độc tửu tán nhân không hiểu thế là thế nào qua lời đáp mơ hồ của đứa bé có tên là Văn Đức Chính.

Vì qua kiến thức của lão thì Độc giác long vương là loài thú nửa rắn, nửa kỳ lân. Nó là con của cha kỳ lân, mẹ rắn. do đó vẫy của nó cực kỳ cứng rắn, không binh khí nào chém hoặc đâm trúng được nó, nói gì đến chiếc sừng tê của nó.

Nhớ lại Văn Đức Chính đã qua giai đoạn ngớ ngớ ngẩn ngẩn nên Độc tửu tán nhân thấy khó tin lời nó nói. Và lão ta kinh ngạc nhìn đứa bé là vì thế.

Còn đang định hỏi lại cho rõ hơn thì Độc tửu tán nhân thấy một đạo nhân trung niên, tay vung vẫy nhọn phán quan bút đang lừng lửng từ bìa rừng gần đó bước ra. Độc tửu tán nhân giả vờ niềm nở cất tiếng hỏi:

- '! Kìa lão ngũ! Sao lại lang thang thế? Hay lão đã gặp lão Kỳ rồi nên định đến đây giám sát...

Tiếng kêu của lão Độc tửu đã buộc Văn Đức Chính ngoái đầu nhìn lại xem ai vừa đến mà lão ta lại thân mật gọi là lão ngũ?

Vừa nhìn được nhân dạng người này và chưa biết đấy là ai, Văn Đức Chính lại nghe đoạn sau câu nói của lão Độc tửu liền kinh nghi trong lòng. Nó đành phải quay lại, nhìn sửng vào Độc tửu tán nhân và lên tiếng hỏi:

- Trưởng lão! Vị đây là... Do trong lòng quá kinh dị, nên Văn Đức Chính đã không chờ Độc tửu tán nhân nói hết, đã cướp lời lão ta. Thì bây giờ đến lượt nó đã không sao hỏi được tròn câu. Vì Văn Đức Chính chợt nghe đau nhói ngay sau lưng, rồi không còn nghe,

còn biết gì nữa.

Khi không Độc tửu tán nhân thấy người kia bất thình lình hạ thủ điểm huyệt đứa bé, lão thất thanh và tức giận nạt to lên:

- Lão Họa! Lão làm gì thế! Lão có biết đứa bé này Độc tửu ta có trách nhiệm đưa nó an toàn về giao phó cho bang chủ không?

Mặc cho Độc tửu tán nhân cứ la cứ hỏi, đạo nhân trung niên vừa được lão Độc tửu kêu là lão Họa vẫn điềm nhiên, vung phán quan bút trên tay. Lão điểm loạn xạ gần như khắp châu thân của Văn Đức Chính.

Thấy lão đạo nhân kia vẫn không xem lời nói của mình ra gì, Độc tửu tán nhân cả giận. Lão xông ngay đến, khua song thủ nhằm ngăn chận hành động rõ là xem thường lão của lão đạo nhân.

Có lẽ lão đạo nhân nọ là lão hữu và cũng là kỳ phùng địch thủ của Độc tửu tán nhân hay sao đây nên đạo nhân này tuy vẫn tiếp tục dùng phán quan bút điểm vào người Văn Đức Chính, nhưng cũng kịp thời rút từ lưng ra ngọn phán quan bút thứ hai.

Lập tức, đạo nhân trung niên lớp thì điểm, lớp thì thích vào song thủ của Độc tửu tán nhân.

Đã không ngăn trở được hành động bất thường của đạo nhân, lại còn bị đạo nhân ra tay chống lại, nên Độc tửu tán nhân càng sôi giận hơn.

Độc tửu tán nhân vung tít song quyền, miệng thì hét lớn: - Lão Họa! Lão định khiêu chiến với Độc tửu này sao? Vẫn điềm nhiên vừa chống cự với Độc tửu tán nhân, vừa chăm chú điểm khắp các huyệt đạo trên thân người Văn Đức Chính. đạo nhân trung niên không một lời đối đáp, có lẽ đạo nhân này không muốn bị phân tâm.

Bị khinh thường quá mức, Độc tửu tán nhân hăm dọa một lần nữa: - Này lão Họa! Lão nên biết rằng dù thủ pháp Lan Hoa phất huyệt thủ của lão có cao siêu, nhưng vẫn không quan được Thiết đại tửu pháp của ta đâu đấy nhé. Nếu lão Họa không chịu dừng tay, đừng trách Độc tửu ta không nể nang mối giao tình giữa chúng ta mấy mươi năm nay đấy.

Cố điểm thêm vài cái nữa, đạo nhân trung niên lập tức thu lại song bút, và nhảy lui ra xa hơn trượng.

Vừa đưa tay gạt những giọt mồ hôi đẫm đầy trên gương mặt, đạo nhân trung niên hổn hển

đáp lại:

- Lão Tửu! Họa điểm ta làm thế hoàn toàn vì lão, lão không biết hay sao? Thấy đối phương đã chịu dừng tay, đồng thời thấy Văn Đức Chính vẫn an toàn không chút suy suyển, Độc tửu tán nhân sau

khi hừ lạnh một tiếng, liền tức giận hỏi:

- Sao lại vì ta? Họa điểm lan hoa nhất tuyệt thủ lão nếu không phân giải rõ ràng, đừng trách ta không nễ nang gì lão là một trong Ngũ kỳ tán nhân như ta!

Hóa ra đạo nhân trung niên này là lão Họa, một trong Ngũ kỳ tán nhân: Cầm, Kỳ, Thi, Tửu, Họa. Thảo nào đạo nhân dám đương trường so tay với Độc tửu tán nhân.

Đạo nhân cười hiền hòa giải thích: - Ta đã chứng kiến cuộc đấu khẩu giữa lão và lão Kỳ. Hành vi của lão Tửu vừa rồi đối với tiểu tử họ Văn này, ta làm sao không hiểu rõ tâm ý lão, lão Tửu?

- Tâm ý của ta làm sao? Lão Họa đừng có quàng xiên, gán ghép cho ta nhé! Họa điểm Lan hoa phất huyệt thủ phớt lờ lời chống chế của lão Tửu, nói:

- Thế nào, lão Tửu? Lan hoa phất huyệt thủ của ta lúc này thế nào? Ta làm thế là có ý gì, lão Tửu có hiểu không?

...?

Thấy Độc tửu tán nhân tuy có gian ngoa, nham hiểm nhưng vẫn không thể nào suy luận được hành động kỳ bí lúc mới rồi, nên lão Họa lại nói:

- Lão Tửu nghĩ sao? Nếu đứa bé có cốt cách tân kỳ này và thiên niên chu quả đang tiềm phục trong thân thể nó lọt vào tên bang chủ mà lão Tửu xem là thối tha?

....?

- Phải nói là vì lão Tửu, và cũng chính vì ta, nên mới rồi ta đã dùng thủ pháp tối thượng kiềm tỏa hoàn toàn mọi nội lực đang tuôn tràn đầy dẫy trong người đứa bé này. Để khi lão Tửu đưa nó về hội diện với bang chủ, lão Tửu có thể dễ dàng lấp liếm việc đứa bé này đã nuốt gọn thiên niên chu quả, cũng như lão Tửu sẽ che dấu được âm mưu của lão cũng như hành động ném đá giấu tay của lão. Ta nói thế có đúng hay không, lão Tửu?

Dù là bắt nọn hay không bắt nọn, nhưng những lời lão Họa vừa nói đã hoàn toàn đúng với sự thực đã xảy ra, nên Độc tửu tán nhân bàng hoàng khôn xiết. Lão lúng túng một lúc, mới nêu câu hỏi:

- Sao lão Họa biết là ta... Hừm! Mà thôi. Sao lần này tốt với ta vậy lão Họa? Không phải từ lúc nào, lão, lão Thư và lão Cầm không xem ta và lão Kỳ ra gì sao?

Thở ra một hơi nhẹ, đạo nhân trung niên đáp: - Đành là vậy! Nhưng... dù sao nếu gặp nạn tai thì không lẽ ta lại quên lão Tửu và lão Kỳ cùng chung hàng ngũ với ta và lão Thư hay sao? Còn lão Cầm thì... không phải trước đây lão Cầm luôn thân thiết với lão và

lão Kỳ hay sao? Đâu phải lão Cầm chỉ thân thiện với ta và lão Thư thôi.

Độc tửu tán nhân lúc này mới nghe trong người nhẹ nhõm, kể từ khi lão Kỳ nhân danh bang chủ hạ lệnh cho lão đưa Văn Đức Chính về phục lệnh. Lại còn lấp lửng cái kiểu như đã biết tỏng hành vi ám muội của lão... Độc tửu tán nhân nhìn lão Họa bằng ánh mắt hàm ý biết ơn, đoạn nói:

- Được! X em ra Độc tửu ta phải xem xét lại thái độ ta đã từng đối xử không phải với lão Họa và lão Thư. Còn riêng đối với lão Cầm, ta cũng đã từng lấy làm lạ khi thấy lão cứ lừng thừng, nửa tà nửa chánh. May mà lão Cầm đã biệt tích đâu mất, bằng không nếu tên tiểu tử bang chủ Nhất Thiên Bang mà có thêm lão Cầm bên cạnh, thì ta e mấy cái mạng già chúng ta khó có thể tồn tại được với lão Cầm và Kỳ. Bây giờ lão Họa định đi đâu?

Nhún vai và nhỏ nhẹ, Họa điểm Lan hoa phất huyệt thủ đáp: - Còn đi đâu nữa khi đã bị người kiềm chế? Ta đã được lão Kỳ phân phó cùng với lão Tửu đưa đứa bé về phục lệnh bang chủ. Lão thấy thế nào? Có đáng hận không nào? Thôi, chúng ta đi thôi. Kẻo lão Kỳ lo ngại và ton hót với bang chủ. Hừ!

Đi ngay phía sau lão Độc tửu tán nhân đang vác đứa bé có tên Văn Đức Chính đi đàng trước, Họa điểm Lan hoa phất huyệt thủ ngửa mặt lên trời thầm khấn:

"Nếu cao xanh còn thương tưởng đến võ lâm Trung nguyên, thì đừng để đóa kỳ hoa được trời xanh chọn lực này lọt vào tay kẻ ác. Nếu không ắt võ lâm Trung nguyên sẽ đến ngày tận diệt. Văn Đức Chính, hành động của ta ngày hôm nay hy vọng mai này ngươi sẽ thấu hiểu được lòng ta và đừng trách cứ ta!"

Lão Họa đã làm gì trên thân Văn Đức Chính và lão đã nghĩ gì chỉ có lão biết và đất trời biết! Chỉ biết rằng lòng của lão Họa luôn vì nền chính nghĩa của võ lâm, và lão đang đặt niềm kỳ vọng to tát vào Văn Đức Chính. Cũng như trước đây khá lâu, lão Họa và lão Thư đã từng đặt niềm tin tưởng tuyệt đối vào lầu chủ trẻ tuổi, có tên là Vũ Văn Hóa Quang vậy.

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 7
Nghiêu long sơn đường xa diệu vợi
Tình cờ biết gốc nhất thiên bang

L úc tỉnh lại, Văn Đức Chính nằm im trên vai lão Độc tửu tán nhân và chán ngán nghĩ lung tung:

"Hừ... Thân danh là Ngũ kỳ tán nhân, được người người ca tụng, thế mà trước sau đã có ba người trong năm người đã cam tâm làm chó săn cho bọn Nhất Thiên Bang xảo trá, ác độc. Lão đang đi đằng sau ta còn là ai nữa nếu không là lão Họa, một trong Cầm Kỳ Thư Tửu Họa, Ngũ kỳ tán nhân? Xem ra chỉ còn mỗi phụ thân của Hàn Nhược Thuyên là còn giữ được bản sắc chân chính của một trượng phu quân tử! Và xét cho cùng, thế lực của Nhất Thiên Bang càng lúc càng mạnh, càng lúc càng vững chắc. Văn Đức Chính ta thù gia chưa báo, cơ hội luyện được một thân võ học như phụ thân càng lúc càng khó khăn. Phụ thân ơi! Sao nỡ bỏ hài nhi bơ vơ vất vả thế này?

Than thân trách phận nhưng do Văn Đức Chính đã quen vất vả vì đã lênh đênh cơ khổ từ bé nên Văn Đức Chính nuốt vội giọt lệ buồn tủi đang chực trào ra. Và để quên đi cơn đau lòng này, Văn Đức Chính ngẫm nghĩ lại mọi việc vừa mới xảy ra gần đây, mà đã mấy lần nó đã ngỡ nó không sao còn sống được nữa.

Ngay sau khi đã thoát khỏi những vòng cuộn chặt thập phần nguy hiểm của con Độc giác long vương, Văn Đức Chính gần như điên cuồng khi bị cái nóng như thiêu đốt hết ruột gan, lục phủ ngũ tạng. Sau đó nhờ những cú tự quăng thân vào đá, vào các gốc cổ thụ, Văn Đức Chính đã được phần nào sảng khoái.

Rồi lại đến cái lạnh xuất hiện khắp châu thân. Lạnh đến nỗi Văn Đức Chính tưởng chừng như máu huyết đã đông đặc lại, không sao chảy được nữa. Lạnh đến co rút toàn thân, đến hơi thở như cũng muốn đóng thành băng tuyết.

Hết lạnh lại nóng. Cứ thế mà luân phiên không biết đã được bao nhiêu lần, vì Văn Đức Chính đã hôn mê, đã ngây ngây, dại dại.

Chỉ nghĩ đến những cảm giác cực kỳ khốn khổ nhiêu thôi mà Văn Đức Chính đã muốn rùng mình sợ hãi.

Len lén hít nhẹ một hơi khá dài, khá sâu, Văn Đức Chính mừng rỡ khi thấy trong mình nó bây giờ đã hoàn toàn thư thái. Mọi hậu quả do thiên niên chu quả hoặc do cục bướu ngay trên đầu, phía dưới sừng con Độc giác long vương đã không còn xảy ra nữa, đã tan biến đâu mất vào hư vô.

Nhắm mắt lại, Văn Đức Chính không màng quan tâm đến việc Độc tửu tán nhân, có lẽ với cả lão Họa đi theo, đang đưa nó đi về đâu. Nó cứ lâng lâng, tận hưởng cái thú đang vắt va vắt vẻo trên vai một

vị kỳ nhân là Độc tửu tán nhân!

Thật lâu sau đó, Văn Đức Chính nghe lão Họa từ phía sau lên tiếng hỏi lão Độc tửu: - Lão Tửu! Lão có tìm hiểu vì sao Nhất Thiên Bang lại chọn Nghiêu Long sơn làm nơi khai sơn lập phái không lão Tửu?

Vừa nghe được điều này, Văn Đức Chính đã thấy gai gai cả người. Vẫn tiếp tục bôn hành bằng thân pháp mau lẹ, Độc tửu tán nhân đáp: - Nơi nào mà lại chẳng được, bận gì phải nghĩ ngợi cho mệt tâm mệt trí thế lão Họa? Thế lão Họa muốn Nhất Thiên Bang phải chọn nơi nào cho xứng đáng hơn? Thiếu thất sơn? Ngũ Đài sơn? Hay... ngoài quan ải?

Lão Họa bâng khuâng nói: - Theo ta ắt phải có nguyên cớ gì đó khiến Nhất Thiên Bang không muốn tách xa Nghiêu Long sơn. Lão Tửu này! Hay là... lần này hai ta về Nghiêu Long sơn thử tìm hiểu nguyên nhân thế nào nhé, lão Tửu?

Một lần nữa, Văn Đức Chính lại thấy rùng mình khi biết nó đang được hai lão Tửu, Họa đưa ngay về Nghiêu Long sơn, nơi mà nó đã nghe Hàn Nhược Thuyên nói là nơi đã từng có sự xuất hiện của Âm Dương song quái qua tuyệt kỹ danh trấn giang hồ là Lưỡng Nghi chưởng.

Do không kềm được cái rùng mình, nên Độc tửu tán nhân đã biết rằng Văn Đức Chính đã tỉnh dậy. Lão hỏi:

- Đã tỉnh lại rồi hử, tiểu tử? Nghe đây, ta và lão Họa bắt buộc phải đưa ngươi về phục lệnh bang chủ Nhất Thiên Bang. Nếu muốn tốt, cả cho ngươi và tốt cho cả ta, ngươi không được một lời nhắc đến Thiên niên chu quả, nghe không tiểu tử? Bằng ngược lại, ta sợ rằng bang chủ Nhất
Thiên Bang sẽ đem ngươi nấu thành cao, thu hồi lại toàn bộ Thiên niên chu quả đấy. Ngươi có sợ không, tiểu tử?

Dù sao Văn Đức Chính vẫn là một đứa bé con, nghe lão Độc tửu tán nhân nói như thế, nó sợ hãi hỏi:

- Sao lại... sao lại nấu... nấu tiểu bối thành cao ư? Người nào dám làm chuyện thất đức ác độc như thế lão trượng?

Lão Họa vội trấn an: - Yên tâm! Nếu như ngươi không một lời nhắc đến Thiên niên chu quả và Độc giác long vương thì không ai làm gì ngươi đâu. Ai có hỏi đến, thì ngươi chỉ nói là... là...

- Là ta thấy ngươi khổ sở, côi cút, nên muốn thu nạp ngươi làm truyền nhân là được rồi. Độc tửu tán nhân vội xen lời mớm ý cho Văn Đức Chính để khớp với lời lão đã nói với lão Kỳ Âm phong tán nhân.

Nghe cũng chí lý, nên Văn Đức Chính gật đầu liền một lúc mấy

cái: - Phải, phải! Là lão trượng muốn thu nạp tiểu bối làm truyền nhân. Nhưng tiểu bối không đồng ý, phải thế không lão trượng?

Độc tửu tán nhân đỏ mặt, vì vô tình lời của Văn Đức Chính nói như đã xem thường võ học của lão.

…m ừ cho qua, Độc tửu tán nhân nói tiếp: - Ừ! Nói sao cũng được! Hừ... có ta không thu nhận ngươi thì đúng hơn! Văn Đức Chính hoàn toàn không lưu tâm đến lời vừa nói của Độc tửu tán nhân, vì nó đang mãi đuổi theo ý nghĩ riêng của nó.

"Là chính nhân quân tử đâu thể nào có thái độ lập lờ giữa trắng và đen! Có thế nào nói thế ấy, đó mới đúng là đạo lý làm người của một nam nhân đại trượng phu chứ! Để các ngươi xem Văn Đức Chính này ăn nói thế nào cho biết!"

Duy chỉ có lão Họa là đã nghe được lời lầm bầm của lão Độc tửu mà cười thầm. Hơn hai trăm dặm đường còn lại, kể từ Tuyệt Sinh nhai đến Nghiêu Long sơn, nếu cứ theo cước bộ lúc trước của Văn Đức Chính thì phải mất ít nhất là hai mươi ngày đường. Chậm hơn hẳn so với đoạn đi trước, tính từ lúc chia tay với Hàn Nhược Thuyên, vì đoạn đường sau này hầu hết đều phải trèo đèo, leo núi mới đi được.

Nhưng bằng vào thân pháp tuyệt đỉnh công phu của Ngũ kỳ tán nhân nên chỉ sau ba ngày kiêm trình họ đã đưa Văn Đức Chính đến ngay trước lối vào tổng đàn của Nhất Thiên Bang tại Nghiêu Long sơn!

Đường đường là khách khanh đệ nhị và đệ tam nên Độc tửu tán nhân và Họa điểm Lan hoa phất huyệt thủ không theo lề lối bình thường, đã được bang chủ Nhất Thiên Bang qui định, để tiến nhập tổng đàn Nhất Thiên Bang!

Phớt lờ bọn người thuộc hạ đang canh giữ ngay lối vào tổng đàn, Độc tửu tán nhân xăm xăm đi vào, vẫn vác Văn Đức Chính trên vai, theo sau là lão Họa cũng bằng cung cách y như thế.

Hai lão giữ nét mặt nghiêm lạnh, không bận tâm đến những ánh mắt dò hỏi của những kẻ đang giữ phận sự trông coi cấm địa này. Nhưng hai lão nào ngờ việc hồi sơn của hai lão, có một đứa bé đi kèm theo đã được lão Kỳ Âm phong tán nhân bằng chim câu đưa thư báo rõ trước rồi. Cho nên bọn thuộc hạ Nhất Thiên Bang mới đứng yên nhìn hai lão khách khanh, chưa có hiệu lệnh của bang chủ, đã đi ngay vào hậu sảnh, nơi có thư phòng của bang chủ.

Vì dù là thượng khách trong bang, nhưng xét ra, họ vẫn là thuộc hạ của bang chủ. Nên tuy quyền hạn lớn, họ cũng không thể tự tiện không lời báo trước đã đến ngay thư phòng của bang chủ được!

Không hiểu là do ý gì mà Độc tửu tán nhân không đặt Văn Đức Chính xuống đất, để nó tự đi theo bên lão, và tiện cho việc quan sát một lần trong đời khí thế lẫy lừng của một tổng đàn, một bang phái đang đà cực thịnh là Nhất Thiên Bang. Vì thế, tuy nằm trên vai Độc tửu tán nhân nhưng lại ở tư thế nằm sấp, đầu trước, chân sau, và với cước bộ thập phần mau lẹ của nhị lão nên Văn Đức Chính không nhìn được gì ngoài mặt nền được lát bằng đá tảng và đôi chân mang giày vải của hai lão đang thoăn thoắt giao chuyển tiến đi vùn vụt...

Mặt đường rộng hơn trượng, luôn sáng choang ánh đèn lưu ly và không khí có phần nào bức bối, đủ cho Văn Đức Chính biết rằng tổng đàn Nhất Thiên Bang được xây dựng trong lòng một trái núi lớn, và đó chính là Nghiêu Long sơn!

Có một giọng nói trẻ hơn hai lão Tửu, Họa cất lên, đón tiếp nhị lão:

- Nhị lão đã phải hao tổn tâm lực, bản bang chủ chỉ biết nói lời cảm tạ nhị lão mà thôi! Đây là đứa bé nào?

Được dịp, Độc tửu tán nhân nói ngay: - Bang chủ! Lão phu sau khi đã hoàn thành sứ mạng bang chủ đã phân phó, tình cờ có gặp đứa bé này! Lão phu đang định thu nạp nó làm truyền nhân thì gặp kẻ đã chuyên quyền, lợi dụng tín vật của lão phu, mạo xưng lệnh của bang chủ truyền cho lão phu và lão Họa phải cấp thời đưa đứa bé này về đây! Đấy có phải là ý của bang chủ hay không vậy, bang chủ?

Hắn là Độc tửu tán nhân, phải căm tức Âm phong tán nhân nhiều lắm nên đã một hơi dài, lão nói cho hả cơn giận.

Biết tâm ý của lão, và do đã gặp Âm phong tán nhân trước nên bang chủ Nhất Thiên Bang vội nói vuốt:

- Ha ha ha... trách khéo lắm! Ha ha ha... nào là chuyên quyền lợi dụng, lại đến mạo xưng thượng lệnh! Độc tửu tán nhân đừng có hiểu sai ý tốt của Âm phong lão! Đấy chẳng qua là Âm phong lão quá tận tâm với chức phận mà thôi! Ha ha... nếu quả nhiên phúc phận của đứa bé này tốt số, thì bản bang chủ còn tiếc gì không để Độc tửu lão thu làm truyền nhân cơ chứ! Ha ha...

Nói xong, không đợi Độc tửu tán nhân kịp có phản ứng, sẵn đôi tay của Văn Đức Chính đang buông thỏng gần bên thân Độc tửu, bang chủ Nhất Thiên Bang chộp nhanh vào xem mạch nó để thăm dò, trong sự hồi hộp, lo lắng của Độc tửu tán nhân và trong sự điềm nhiên an tường của Họa điểm Lan hoa phất huyệt thủ.

Buông một tràng cười dài lấp liếm sự thất vọng, bang chủ cười xong liền nói: - Tốt! Tốt lắm! Tiểu tử này được mắt xanh Độc tửu

ngó tới, ắt đã tu từ kiếp trước! Ha ha... Lời khen ngợi của Âm phong lão quả là không sai! Ha ha...

Len lén đưa mắt nhìn, Văn Đức Chính không thể nào quan sát được sắc diện của bang chủ Nhất Thiên Bang, nên không rõ lời khen ngợi của lão là lời khen ngợi thực lòng hay giả dối vì lão đã che kín chân diện. Nhưng câu nói này của bang chủ Nhất Thiên Bang lại khiến cho hai lão Tửu, Họa phải hoảng kinh! Vì như thế, có nghĩa là mọi việc có liên quan đến đứa bé và thiên niên chu quả đã được lão Kỳ nham hiểm ton hót trước với bang chủ Nhất Thiên Bang rồi.

Nôn nao trong dạ, Độc tửu tán nhân không hiểu bang chủ sau cái xem mạch thăm dò đã phát hiện được gì hay không? Nên vội hỏi:

- Bang chủ nói như thế... có nghĩa là bang chủ đồng ý cho lão phu nhận lại tiểu tử này. Từ sau cái túi gấm trùm kín, lão bang chủ Nhất Thiên Bang nửa thật nửa giả hỏi: - Độc tửu tán nhân này! Lão có thể cho ta đứa bé này để... Ha ha... làm thư đồng được hay không vậy, lão Tửu?

Mím môi mím lợi một lúc, Độc tửu tán nhân hỏi dò:

- Đây là yêu cầu hay là bang chủ ra lệnh vậy? - Ha ha... yên tâm đi, lão Tửu! Nói thế chứ ta không cần một tên thư đồng vô tích sự như vậy, trách nhiệm của nhị lão đến đây là xong! Còn việc thiên niên chu quả thì bản bang chủ sẽ
làm rõ sau! Vậy nhé, nhị lão có thể đi được rồi!

Bàng hoàng đến gai cả người khi nghe bang chủ Nhất Thiên Bang đòi thu nó làm thư đồng, cho nên Văn Đức Chính cảm thấy hoàn toàn sung sướng lúc nghe lão bang chủ giấu đầu giấu mặt nói tiếp là lão ta không cần gì nó nữa...

"Nghiêu Long sơn là đây rồi, làm sao ta lưu lại gần đâu đây để dò tìm Âm dương song quái?"

Mãi suy tính vẩn vơ nên Văn Đức Chính đã được Độc tửu tán nhân đặt xuống đất lúc nào không biết, và lão ta vừa nói gì đó với nó, nó cũng không hay.

Độc tửu tán nhân gắt gỏng hỏi lại: - Ngươi làm sao thế tiểu tử? Ngươi có đồng ý bái ta làm sư phụ không tiểu tử? Lắc đầu, Văn Đức Chính đáp nhanh:

- Thịnh tình của lão trượng tiểu bối xin được tâm lĩnh mà thôi! - Vì sao, tiểu tử?

- Tiểu bối không việc gì phải giấu diếm! Vì võ công của lão trượng xét ra vẫn không sao bằng được bang chủ Nhất Thiên Bang, phải không?

Giận đến run cả đầu tóc, Độc tửu tán nhân gầm lên: - Tiểu tử! Việc này không phải ngươi muốn mà được đâu! Đã thế ta đành phải cưỡng bách ngươi vậy!

Hoảng kinh, Văn Đức Chính vừa thụt lùi vừa đưa mắt nhìn quanh mong tìm được lối thoát thân. Qua cái đảo nhìn này, Văn Đức Chính mới biết, giờ đây nó đã được lão Độc tửu tán nhân đưa ra khỏi tổng đàn Nhất Thiên Bang rồi và chỗ này là chỗ hoàn toàn vắng người. Chỉ có toàn là núi đá và núi đá. Còn lão Họa trong Ngũ kỳ tán nhân đã bỏ đi đâu lúc nào nó cũng không hề hay biết...

Không cam tâm bái lão chuyên dùng độc mà nên danh làm sư phụ, Văn Đức Chính loạng choạng quay người bỏ chạy.

Địa thế chung quanh chỉ toàn là núi đá, thì hỏi làm sao một đứa bé mới chỉ mười lăm, lại không có võ công hòng thoát được tay một vị kỳ nhân đương thời là Độc tửu tán nhân?

Do đó, chỉ sau một cái lạng người, Độc tửu tán nhân đã đứng ngay trước mặt Văn Đức Chính. Lão cười đanh ác, nhìn chằm chặp vào nó và lên tiếng:

- Tiểu tử! Ta đã quyết lòng rồi! Nếu ta không được ngươi thì đừng mong kẻ nào khác được! Một là ngươi bái ta làm sư phụ, hai là ngươi phải chết. Ngươi muốn thế nàp tiểu tử?

Lùi chân mãi, lùi mãi, khi lưng đã dựa vào vách núi, Văn Đức Chính mới tin rằng số mạng nó đến đây đã tuyệt! Nhưng đạo lý làm người mà nó đã được giáo huấn từ thuở bé thơ không cho nó nói lời trái với lòng nên nó cương quyết thà chết chứ không chịu khuất phục.

- Cho tay vào bọc áo lôi ra Thiết Kỳ châm của Liễu Hà Như tuần giám Nhất Thiên Bang, Văn Đức Chính dư dứ trước mặt, và nói với Độc tửu tán nhân:

- Lão trượng! Lão nhân gia, lão Độc tửu! Nếu lão cưỡng bách ta thì ngọn thiết kỳ trâm này đâm vào lão đó!

Dù không xem Văn Đức Chính là gì, nhưng đối với Thiết kỳ châm có tẩm độc của Âm phong tán nhân, Độc tửu tán nhân cũng phải đôi chút kiêng dè.

Gầm lên một tiếng lão nói: - Hay! Tiểu tử ngươi quả là hết muốn sống rồi! Nói xong, Độc tửu tán nhân khoa tay cầm chiếc bầu rượu to đùng đưa áng ngay trước mặt đoạn vung chưởng từ tay còn lại nhằm đập vào Văn Đức Chính.

Thấy lão ta đã không sợ lại còn hùng hùng hổ hổ, thất kinh Văn Đức Chính ném đại Thiết kỳ châm về phía trước, đồng thời đảo người sang bên tả, tránh chưởng kìng đang lao tới của Độc tửu tán

nhân...

…m... Soạt... Do không quyết giết Văn Đức Chính nên chưởng lực của Độc tửu tán nhân đã được lão hất chệch lên phía trên, va vào vách núi kêu vang lên một tiếng kinh thiên động địa.

Còn Văn Đức Chính sau khi đưa toàn thân sang mé tả, thoát được chưởng lực của lão ta, nhưng dư kình cũng còn đủ lực đưa người nó lăn lông lốc theo vách đá độ một trượng.

Bất ngờ, người của Văn Đức Chính lọt thỏm vào kẽ hở của hai tảng đá kề nhau, đầu trên thì kín đáo nhưng phần dưới thì lộ ra một kẽ hở khá to, đủ chứa thân người một đứa bé nhỏ thó như nó.

Tiếng thân người của Văn Đức Chính lọt vào chỗ hở chỉ có mình nó nghe được, còn Độc tửu tán nhân thì không thể ngờ, cho nên đã bị âm vang chưởng kình đập vào vách đá át mất thính giác.

Đến lúc cát bụi lắng xuống, thì Độc tửu tán nhân không còn thấy hình dáng Văn Đức Chính đâu cả.

Lão giận sôi gan, lượn người qua lại tìm kiếm Văn Đức Chính, vì lão không tin là chỉ mới đó mà nó đã thoát được tai mắt tinh tường của lão.

Còn đang tìm kiếm, thì lại có một tiếng nói của lão Họa từ xa vọng đến. - Lão Tửu! Việc gì mà lão cuống cuồng giận dữ đến thế? Đứa bé đâu rồi? Hậm hực, Độc tửu tán nhân đáp trong kẽ răng: - Lão Họa! Việc gì đến lão mà lão lại xen vào? Không phải lão đã hứa là không can thiệp vào việc giữa ta và tiểu tử ranh ma đó ư? Lão đến đây làm gì?

Họa điểm Lan hoa phất huyệt thủ đáp bằng một giọng nuối tiếc: - Lão Tửu này! Đại trượng phu một lời đã nói thì ngựa tứ cũng không đuổi kịp! Ta đã nói không xen vào việc của lão thì ta nhất quyết không xen. Nhưng còn có một điều mà ta quên chưa nói cho lão Tửu biết!

- Lão còn định nói gì nữa đây, lão Họa? Hay lão định... Dù Độc tửu tán nhân nói bằng giọng giận dữ và dù lão Tửu chưa nói được trọn câu, Họa điểm Lan hoa phất huyệt thủ cũng đã phần nào hiểu được lão Độc tửu định nói gì, nên vội đưa tay ngăn lại và nhanh miệng giải thích rõ:

- Đừng hiểu lầm ta, lão Tửu! Có điều... Ta khuyên lão nên bỏ ý định thu nạp đứa bé làm truyền nhân cho rồi! Vì... lão Tửu hẳn không quên Họa Điểm ta đã thi triển gì trên người đứa bé sao?

Văn Đức Chính lúc này đang cố rúc sâu thân mình nhỏ bé vào kẽ đá và may mắn cho nó, đây là lần may mắn nhỏ nhoi đầu tiên nó đã được trời thương tưởng, ban cho nó chút ân huệ. Là nó đã phát

hiện một đường ruột dê nhỏ, sâu hun hút vào mé trong sâu núi đá lớn Nghiêu Long sơn. Để hai lão kỳ nhân Độc tửu tán nhân và Họa điểm tán nhân không phát hiện được nó, Văn Đức Chính lặng lẽ rúc sâu hơn nữa vào con đường vừa phát hiện.

Do đang lắng tai nghe động tĩnh mé ngoài nên Văn Đức Chính đã nghe được lời hai lão đang nói, không bỏ xót một chi tiết nào.

Và Văn Đức Chính kinh ngạc khi nghe lão Họa Điểm tán nhân đang tiếp tục phân trần cho lão Độc tửu tán nhân nghe:

- Xuất xứ võ học của mỗi người trong năm kỳ nhân chúng ta không ai biết rõ về ai. Lão Tửu có biết không, thủ pháp ta đã thi triển trên người đứa bé chính là "Tỏa căn phong mạch đại thủ pháp" một thủ pháp thượng thừa của Phật môn mà hai mươi năm trước ta được một dị nhân ẩn sĩ truyền lại. Lão đừng hỏi ta vị ấy là ai, ta không biết đâu! Duy chỉ có một điều ta có thể đoan chắc được với lão Tửu rằng thủ pháp này có công năng kiềm hãm lại toàn bộ công phu nội lực của một người, biến người đó không khác nào một thường nhân. Nhưng không phải là đã phế bỏ, và điều đang muốn nói đây, là ta chỉ phong bế được mà không đủ năng lực để giải khai! Có nghĩa là... toàn bộ hiệu năng của thiên niên chu quả và nội đơn của con Độc giác long vương đang tiềm phục trong người đứa bé sẽ vô phương phát huy được! Lão có hiểu điều này không, lão Tửu?

Do chưa biết rõ như thế sẽ ảnh hưởng đến nó như thế nào, nên Văn Đức Chính hoàn toàn thờ ơ khi nghe được lời phân trần của Họa Điểm tán nhân. Nó chỉ chú ý lắng nghe xem hai lão Độc tửu và Họa Điểm đang định giải quyết thế nào về việc của nó trong lúc này mà thôi!

Và Văn Đức Chính nghe Độc tửu tán nhân thét lên be be, trách mắng lão Họa Điểm tán nhân không tiếc lời:

- Lão gọi thế là sao, hử lão Họa? Có phải lão xem ta là trẻ lên ba không, khi lão nói lão thi triển được mà không phương giải khai cái thủ pháp Tỏa cân phong mạch quái quỉ gì của lão? Còn cái gì mà lão nói đó, lão Họa hổ bất thành? Cái gì gọi là nội đơn? Nội đơn nào ở đây, Họa lão quỷ?

Rồi Văn Đức Chính chăm chú lắng nghe lời giải thích tiếp của lão Họa: - Chính nhờ đứa bé đã lấy mất đi nội đơn của con Độc giác long vương nên nó mới chết vì bất lực! Và nội đơn này đã được hòa với huyết độc của con Độc giác long vương, do đứa bé đã ngoạm vào chiếc độc giác uống được, làm thuốc dẫn khiến cho nội đơn hàng ngàn năm của con quái xà đang chu lưu trong người đứa bé! Lão Tửu đừng có trách ta nữa. Vì xét kỹ ra hỏi lão liệu có thể

huấn luyện được một đồ đệ mà nước kiêm đủ Âm dương như vậy hay là không? Vì thiên niên chu quả là loại chí dương, và nội đơn cùng huyết độc con quái xà Độc giác lại là loại chí âm! Hơn nữa, liệu nếu ta không thi triển thủ pháp Tỏa cân phong mạch đại thủ pháp thì lão Tửu có còn sống được dưới tay bang chủ Nhất Thiên Bang khi sự việc về thiên niên chu quả bị vỡ lỡ không?

- ...?

Không nghe lão Độc tửu tán nhân nói gì, mà Văn Đức Chính lại nghe lão Họa Điểm tán nhân tỏ ra tiếc nuối nói:

- Lão đừng nghĩ ta đang thiên phương bách kế để tọa hưởng kỳ thành! Để lão Tửu an tâm, ta sẽ đồng hành cùng lão, ít nhất là nửa năm. Lúc đó, lão Tửu đã biết lời lẽ vừa nói ra với lão là lời tâm huyết, không nửa lời gian dối! Thế nào?

Chắc có lẽ Độc tửu tán nhân và Họa Điểm tán nhân còn nói gì nữa, nhưng do quá nhỏ, hoặc do hai lão vừa nói vừa bỏ đi hay sao mà Văn Đức Chính không nghe thêm được gì nữa.

Sau một lúc nữa hoàn toàn vắng lặng, Văn Đức Chính nửa muốn bò trở ra, nhưng lại sợ hai lão còn đang ở phía ngoài bắt gặp, nửa lại muốn theo đường ruột dê bò sâu vào trong, xem phía trong đường ruột dê dẫn đến đâu, mà Văn Đức Chính nghe có tiếng gió từ trong đó thổi hắt ra mát rượi.

Rốt cuộc, bản thân Văn Đức Chính không thắng nổi tính tò mò nên nó lần lần bò sâu vào... Văn Đức Chính phải bò vì đường ruột dê vừa nhỏ vừa thấp, gần giống như con đường đã được xuyên sơn giáp đục khoét mà tạo thành. Đó là còn may vì Văn Đức Chính vốn là một đứa bé nên có vóc dáng nhỏ thó, con đường ruột dê này nếu gặp người lớn tuổi hơn hoặc có vóc dáng to hơn chút nữa thì vô phương bò vào được.

Thoạt đầu, đường ruột dê vẫn nhỏ và có độ dốc cao lên vừa phải nên Văn Đức Chính không thấy mệt chút nào trong suốt hơn mười trượng đường đầu tiên! Nhưng bắt đầu từ trượng thứ mười một trở đi thì con đường càng lúc càng dốc hơn! Lúc ngoặc tả, lại ngoặc hữu, càng lúc càng rối rắm. May cho Văn Đức Chính là con đường này đã rộng hơn, lớn hơn đôi chút so với đoạn đầu tiên nên dù con đường có dốc nhưng Văn Đức Chính vẫn có thể choãi tay, dạng chân tì vào hai bên thành con đường ghị lại lực kéo trì tuột xuống của con đường dốc.

Đã đôi ba phen, Văn Đức Chính muốn bỏ cuộc vì nó không hiểu nó đang làm gì, và tại sao lại cần phải bò sâu vào tít trong này?

Nhưng, với tâm trí non nớt của Văn Đức Chính, nó nghĩ rằng nếu

nó không bò vào đây thì nó cũng không biết phải làm gì ở Nghiêu Long sơn!

Nguyên chủ đích của Văn Đức Chính là muốn dò la tung tích của Âm dương song lão quái khi đi đến Nghiêu Long sơn. Nhưng giờ đây, Nghiêu Long sơn lại là trụ sở của Nhất Thiên Bang, là tổng đàn của Nhất Thiên Bang.

Bằng vào chút ít suy luận cạn cợt này, Văn Đức Chính cương quyết đi đến cùng, xem rốt cuộc con đường ruột dê này sẽ dẫn đến đâu?

... Không biết đã bò được bao lâu rồi, mà bây giờ Văn Đức Chính đã nghe loáng thoáng có lời ai đó đang đối thoại.

Cẩn trọng từng chút một, Văn Đức Chính tiến sát gần hơn, gần hơn trong con đường tối đen như mực. Và nó đã nghe rõ ràng những lời đối thoại bí ẩn nọ:

- Sư phụ chừng nào bế quan? Văn Đức Chính thảng thốt nghĩ: "Giọng nói này không là giọng nói của bang chủ Nhất Thiên Bang sao? Vậy không lẽ... ta đã mò được vào tổng đàn Nhất Thiên Bang rồi à?"

Rồi nó lại chú tâm nghe giọng nói khác đáp lại câu hỏi của lão bang chủ. Giọng nói này già hơn hẳn so với giọng nói của bang chủ:

- Ta đã tưởng ta sẽ tìm được Lưỡng nghi tam thức của song lão quái! Nào ngờ... dù đã sục tìm kỹ toàn bộ Âm dương động, ta vẫn không sao tìm được! Nhưng...

Giọng nói bỗng bỏ dỡ chừng làm cho Văn Đức Chính thót tim vì ngỡ rằng hai người đối thoại đã phát hiện được có người đang nghe lén câu chuyện của họ... Nhưng không phải thế, vì tên bang chủ đã nôn nóng hỏi: - Nhưng sao, sư phụ? Và giọng già hơn hậm hực nói: - Chỉ vì ngươi sơ thất nên đã không thu thập được thiên niên chu quả! Bằng không thì sư đồ ta đã có thêm luồng nội kình chí dương! Và như thế, thì ta cũng chả cần tìm làm gì Lưỡng nghi tam thức của hai lão quỷ cho khổ tâm! Hừ, đằng đẳng mười lăm năm có được Âm quyết và Dương quyết, nhưng chỉ luyện được phần Âm quyết của mụ quái bà vì nó vốn hợp với công phu của sư đồ ta. Còn Dương quyết vẫn phải bỏ xó xem như tờ giấy vụn! Nếu không có được Lưỡng nghi tam thức như trong phần Dương quyết có ghi kỹ thì sư đồ ta không sao tìm được bí quyết dung hòa, để chúng ta an tâm tự khổ luyện phần Dương quyết! Vậy mà ngươi còn vào đây hỏi xem ta khi nào bế quan ư?

Giọng tên bang chủ thập phần sợ hãi: - Sư phụ! Đồ nhi... đồ nhi quả đáng chết! Nhưng... nhưng việc này là do... do Tôn đường chủ

hơ hỏng, đã đánh tuột mất kỳ vọng của sư phụ! Xin sư phụ rộng dung!

Lại một thoáng im lặng, Văn Đức Chính đã nghe giọng nói của lão già kia cất lên nho nhỏ, vẻ như tự an ủi vang đến tai:

- Cũng may... tên thất phu kia đã bị ta diệt bằng thủ đoạn không đoan chính... Hừm, trên giang hồ lúc này, còn ai có võ công cao thâm bằng ta chứ? Nhưng cũng do ta quá cầu toàn, muốn có đủ tuyệt nghệ Âm dương hai nhà nên mới nấn ná việc đồ bá thiên hạ đến ngày nay... Ha ha... Ngũ kỳ! Ngũ kỳ... rồi đây còn có ai bằng ta! Rồi đây danh xưng Ngũ kỳ sẽ không còn tồn tại! Giang hồ sẽ chỉ còn biết có ta mà thôi! Ta là anh hùng cái thế! Là thiên hạ đệ nhất nhân! Ha ha ha...

Văn Đức Chính dù không có võ công, nhưng qua tiếng cười ngạo mạn khủng khiếp này, Văn Đức Chính cũng biết lão già, sư phụ của tên bang chủ Nhất Thiên Bang có võ công thật là thâm hậu, cao hơn tên bang chủ Nhất Thiên Bang gấp bội. Mà trong khi võ công tên bang chủ căn bản đã cao hơn Ngũ kỳ tán nhân. Như vậy Văn Đức Chính không kinh khiếp sao được?

Một phần do tiếng cười chát chúa đập vào màng nhĩ khiến Văn Đức Chính nghe muốn long đầu nhức óc, phần nữa vì Văn Đức Chính còn đang thầm nghĩ ngợi về điều nó vừa nghe được, vừa phát hiện được.

"Thì ra vị sư đồ lão này đã tìm được di thư võ học của Âm dương song lão quái, và do chưa tìm được cái gọi là Lưỡng nghi tam thức nên đã chọn Nghiêu Long sơn làm nơi khai sáng và làm trụ sở của Nhất Thiên Bang tổng đàn. Hai lão Họa Điểm tán nhân và Độc tửu tán nhân đã nát óc vẫn không sao nghĩ ra nguyên cớ này. Còn ta thì chỉ vì vô tình đã hiểu được căn nguyên! Xét ra ta chui vào đây cũng thu được hai điều lợi, sự bí mật này là một, và biết được di thư võ học của Âm dương song lão quái lọt vào tay lão này đã mười lăm năm nữa là hai. Mười lăm năm... số mười lăm năm này khả dĩ có thể cho ta được một chút đầu mối... Phụ thân ôi! Phụ thân có linh thiêng hãy giúp hài nhi tìm được thù gia!"

Và vì thế, cho nên khi Văn Đức Chính thôi suy nghĩ thì đã không còn nghe bất kỳ tiếng động, hay âm thanh nào khác nữa.

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 8

Vào tịnh thân động được lưỡng nghi chân quyết
Hiểu rõ lòng Âm dương song lão hiệp

Đ oán già đoán non, Văn Đức Chính tin rằng sư đồ lão già nọ ắt đã ly khai từ lâu, và do con đường ruột dê vẫn còn dài thăm thẳm nên Văn Đức Chính tiếp tục bò tới. Con đường đã trở nên ngang bằng hơn, không còn dốc nữa. Văn Đức Chính thấy phấn khích tinh thần, hy vọng là sẽ tìm được lối thoát từ con đường này!

Được khoảng hơn năm trượng đường như vậy, do không gian chung quanh tối tăm nên Văn Đức Chính không thể nào ngờ con đường ruột dê đang ngang bằng đột nhiên lại dốc chúi xuống. Dốc đến độ không ngờ, vì thế đầu dưới chân trên, Văn Đức Chính lao xuống nhanh như tên bắn.

Bùng... Nghe như có tiếng sấm nổ trong đầu, Văn Đức Chính hồn bất phụ thể, ngỡ đầu đã bị vỡ đôi và... Thế là Văn Đức Chính hôn mê trầm trầm.

Cổ nhân nói: Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí! Nhưng Văn Đức Chính hoạn họa gian nan trùng trùng lớp lớp. Hết nạn nọ đến kiếp kia! Ngỡ như đã đến lúc mạt vận, vì gian nan luôn đeo đẳng chẳng khác nào âm hồn bất tận!

Có phải thế hay không thì chưa rõ được, nhưng chỉ biết khi Văn Đức Chính mở mắt ra nhìn đã thấy không gian đang mờ mờ sáng quanh chỗ nó đang nằm.

"Đã thoát ra ngoài rồi hay sao? Ta đã nằm tại đây bao lâu?" Văn Đức Chính nghi ngờ trí nhớ của nó, vì nó tin rằng, sau cú va chạm bất ngờ vào nền đá thì đây là nền đá kia mà, nếu nó chỉ hôn mê trong giây lát mà thôi, cớ sao trời đã sáng bạch như thế này?

Đão mắt nhìn quanh một vòng, Văn Đức Chính hoảng kinh hồn vía vì quanh người nó lúc này rãi rác nhiều đoạn xương trắng hếu!

Thất thần sợ hãi, nó vội vàng lăn người thật nhanh sang một bên, tránh đi đống xương người mà nó đã vô tình từ trên đoạn đường dốc rơi xuống và nằm đè lên...

Cộc... cộc... cộc... Đã thế, Văn Đức Chính trong lúc lăn người đi, lại quơ tay đụng vào một cái khô lâu, làm cho cái khô lâu lăn đi lăn lại, va vào nền đá phát ra những tiếng kêu khô không khốc...

Mặt mày tái xanh, Văn Đức Chính không dám nhìn vào cái khô lâu nữa, và... cái khô lâu đang nhe răng trắng nhởn về phía nó, như đang cười tánh khí nhát gan của Văn Đức Chính vậy! Vừa nhắm mắt, vừa ngoảnh đầu sang phía khác, Văn Đức Chính sau khi đã

bình tâm liền len lén mở mắt ra... để quan sát. - Oái! Văn Đức Chính vừa thất thanh kêu lên một tiếng vừa khiếp hãi nghĩ thầm: "Không lẽ chiếc khô lâu biết bay hay sao kìa? Rõ ràng, ta đã quay mặt hẳn từ đông sang tây, thế sao chiếc khô lâu lại vẫn còn ở ngay phía trước mặt ta? Ma... không lẽ trên dương gian này thật sự có hồn ma, bóng quế sao? Hay là... ta đã chết rồi?"

Toàn thân run lên bần bật khi nghĩ đến điều này. Văn Đức Chính khẽ nghiến hai hàm răng cắn nhẹ vào đầu lưỡi một cái.

"Đau! Ta còn đau thì ta còn sống! Vậy thì... chẳng lẽ có ma quỷ thật à?" Tâm hồn thơ ngây của Văn Đức Chính, qua sự kiện kinh khiếp này, đã như tê cứng thành đá. Đến hơi thở lúc này của nó như không thoát được khỏi lồng ngực đang phập phồng vì tiếng trống ngực đang dậy lên như tiếng trống trận...

"Không lẽ ta đành chịu nhắm mắt ngồi yên như thế này đến chết sao?" Do nghĩ thế, và do không cam tâm chịu chết một cách dễ dàng, nên Văn Đức Chính lại len lén xoay người sang một hướng khác nhưng không xoay ngược hẳn về phía sau. Và nó biết rằng, lần trước nó đã xoay ngược lại như vậy và đã gặp cái khô lâu ngay trước mặt.

Sau khi đã xoay người chênh chếch về mé tả, lần này cẩn trọng hơn, Văn Đức Chính chỉ dám hé mở cặp mắt từng chút, từng chút một. May mắn cho Văn Đức Chính! Lần này trước mặt nó chỉ là một vách động đá bình thường.

Không! Không phải bình thường như mọi vách đá khác mà vách đá này có khắc ở trên cao một hàng chữ to tướng, đập ngay vào mắt của nó. Hàng chữ ghi:

Tịnh thân động. "Tịnh thân?... sao lại là Tịnh thân?... Động đá này, hài cốt kia... không lẽ nơi đây là nơi để lưu giữ những thi thể đã chết kia hay sao?"

Đầu óc non nớt của Văn Đức Chính sau một mạch suy nghĩ này đã tưởng tượng ra rằng, chung quanh nó, ở tại đây... đầy dẫy những bộ hài cốt khô trắng khiến tinh thần của nó càng thêm khiếp đảm...

Phải một lúc thật lâu, đến khi mà giòng mồ hôi lăn trên gò má của Văn Đức Chính nghe nhồn nhột, nó mới lấy hết can đảm khe khẽ quay đầu lần lượt sang hai bên tả và hữu.

Đúng như thế thật! Trong tầm mắt của Văn Đức Chính, bên tả có một cái khô lâu và bên hữu cũng có một cái khô lâu!
"Chỉ có hai cái khô lâu thôi sao?" Vừa tự hỏi thầm, Văn Đức Chính vừa dần dần hoàn hồn lại.

Một lần nữa, Văn Đức Chính lại nhìn hai bên tả hữu và quan sát

thật kỹ, xem có phải là chỉ có hai cái khô lâu thật không? Hay còn những cái khác nữa mà nó đã không nhìn thấy?
"Đúng là chỉ có hai cái! Còn đằng sau ta, liệu còn cái nào nữa không?"

Không dám mở mắt khi đang xoay người, Văn Đức Chính nhắm mắt lại thật chặt! Đợi đến khi đã xoay ngược thân về phía sau, nó mới dám hé mắt ra để nhìn!

"Quả là không còn cái nào khác nữa! Vậy là chỉ có hai bộ hài cốt, vì chỉ có hai cái khô lâu mà thôi!"

An tâm lại phần nào, Văn Đức Chính đã định nhổm người đứng dậy, mong tìm được nơi đang hắt ánh sáng vào Tĩnh thân động để ly khai được nơi kinh khiếp này.

Nào ngờ, Văn Đức Chính vừa mới nhổm người thì một chiếc hộp bằng gì nó không rõ, chỉ thấy chiếc hộp có màu trắng ngà, trông không khác mấy so với màu của những đoạn xương khô đang nằm rãi rác quanh đây, chỉ cách nó hơn một tầm tay với đã đập vào mắt nó!

"Hộp gì đây? Của ai? Chẳng lẽ là của những bộ hài cốt này sao?" Nghĩ đây là vật được táng theo bên mình những người đã chết, Văn Đức Chính lo sợ, không dám đưa tay cầm lấy chiếc hộp trắng ngà kia!

Chậm chạp đứng lên, Văn Đức Chính từ từ đưa mắt nhìn khắp nền động Tĩnh thân. Vững tâm hơn bội phần vì Văn Đức Chính đã minh định được rằng trong lòng Tĩnh thân động chỉ có hai bộ hài cốt.

"Chỉ có hai bộ hài cốt, hay mới có hai bộ mà thôi? Tịnh thân động này ở gần kề với tổng đàn Nhất Thiên Bang, vậy chẳng lẽ Tịnh thân động này là nơi gìn giữ những di thể của các vị bang chủ các đời trước đã quá cố? Nghĩa là trước sau gì trong Tịnh thân động cũng sẽ tiếp tục có thêm nhiều bộ hài cốt nữa! Và như thế cũng có nghĩa là Tịnh thân động này đối với lão già nọ và bang chủ Nhất Thiên Bang ắt sẽ thường xuyên tới?"

Chí nguy! Chí nguy! Văn Đức Chính hớt hơ, hớt hãi, lăng xăng tìm nơi thoát thân kẽo không thôi sư đồ tên bang chủ sẽ đến nơi đây, sẽ phát hiện được nó, Văn Đức Chính đã lẻn mò vào cấm địa của họ thì khốn.

Quanh quẩn một lúc, Văn Đức Chính không sao tìm được vị trí cửa mở ra để ly khai Tịnh thân động ngoài những phát hiện khác khá kỳ lạ! Đó là luồng ánh sáng đang tỏa trong lòng Tịnh thân động là do một viên ngọc to như mắt rồng chiếu ra chứ không phải là do ánh dương quang bên ngoài chiếu sáng vào tận đây.

Kế đó là trên nên động, ngoài hai bộ hài cốt, chiếc hộp trắng ngà và những dấu chân của nó ra thì không còn bất kỳ dấu chân của một người nào khác nữa.

Cộng thêm vào đó là lớp bụi phủ đầy trên nền động, qua những dấu chân của Văn Đức Chính in lên rõ mồn một thì nó hoàn toàn yên tâm!

Nó tin chắc rằng đã trải qua một thời gian dài không có ai lui tới Tịnh thân động, thì hiện tại và tương lai chắc cũng không có ai mò tới đây. Ngoại trừ Văn Đức Chính đã xuất hiện ở Tịnh thân động một cách tình cờ.

Sau khi đã an tâm hẳn, bây giờ Văn Đức Chính mới nhìn vào hai chiếc khô lâu mà bật cười khi nhớ đến thái độ kinh khiếp của nó lúc nãy, đã ngỡ là cái khô lâu biết bay! Bay từ phía trước bay đến phía sau để... hù họa nó! Sự thực không phải như thế, là do hai cái khô lâu ở hai phía, nên khi Văn Đức Chính trốn lánh cái này, xoay ngược về sau lại nhìn thấy cái khô lâu thứ hai!

Hể hả tự cười nó đã quá nhát gan xong Văn Đức Chính đâm ra ngờ ngợ. "Không lẽ đây là hài cốt của Âm dương song lão quái?" Liên tưởng Âm dương song lão quái đến Nghiêu long sơn và đến sự thành lập Nhất Thiên Bang tại đây, Văn Đức Chính cả quyết rằng Tịnh thân động chính là nơi Âm dương song lão quái đã hóa vật. Và như thế thì chiếc hộp trắng ngà kia chính là Lưỡng nghi tam thức gì đó của Âm dương song lão quái mà sư đồ tên bang chủ Nhất Thiên Bang đang lao tâm khổ trí để tìm kiếm.

Những lời ngạo mạn của lão già nọ, và những hành vi xem mạng người như cỏ rác của bọn người Nhất Thiên Bang qua cách hành động của Liễu Hà Như tuần giám và sư phụ của ả là Âm phong tán nhân khiến cho Văn Đức Chính quyết tâm tìm hiểu thực hư về chiếc hộp nọ!

Và nếu quả thật đó chính là Lưỡng nghi tam thức thì dù Văn Đức Chính không cần đến, nó cũng quyết tâm phải hủy bỏ, phá hoại một phen tâm huyết của sư đồ tên bang chủ đang nuôi mộng đồ bá võ lâm Trung nguyên cho bỏ ghét.

Nghĩ thế nào làm thế nấy, Văn Đức Chính hăm hở bước đến nhặt lấy chiếc hộp trắng ngà nọ...

Không cần tìm hiểu sơ lược bên ngoài chiếc hộp, Văn Đức Chính đã bật mở ngay nắp chiếc
hộp.

Quả nhiên bên trong có một tờ hoa tiên mỏng và một tập sách mỏng. Cầm tờ hoa tiên ra khỏi chiếc hộp, trải ra thật phẳng phiu trên

nền Tịnh thân động, Văn Đức Chính đọc được những dòng chữ sau đây:

"Hậu nhân nhã giám, Mỗ đã chiều theo ý Âm lão bà, đã đem Lưỡng nghi chân quyết tam thức táng theo bên mình chờ vào duyên số của hậu nhân do thiên định!

Âm lão bà đã lo ngại, sợ Âm quyết và Dương quyết, sở học một đời của chúng ta sẽ lọt vào tay ác nhân. Như thế, nếu lưu chung Lưỡng nghi chân quyết tam thức có khác nào tạo cho rồng thêm cánh, hổ thêm vây!

Mỗ cũng đã nghĩ rằng Âm lão bà đã quá đa nghi, ở đời dễ có mấy ai nội lực kiêm thông cả Âm dương mà ngại!

Lưỡng nghi chân quyết tam thức này là do chúng ta đã khổ công gần hai mươi năm lao nhọc soạn ra, những mong gặp được người bẩm sinh thiên phú có thể kiêm tu được nước hai nhà qua Âm quyết và Dương quyết của chúng ta lưu lại.

Nhưng mụ đã định thế thì mỗ đành phải chiều theo thôi! Và như vậy, hai mươi năm công khó của chúng ta kể như đổ sông đổ biển! Vì dẫu người nào luyện đủ Âm quyết và Dương quyết thì vẫn không có cách nào hợp nhất được cả hai để phát huy thành Lưỡng nghi chưởng được.

Ngược lại cũng thế, người có được Lưỡng nghi chân quyết tam thức này dù có muốn phát huy thì làm sao có căn cơ về Dương và Âm kình đủ để phát kình.

Thế là Lưỡng nghi hợp chưởng trước đây do chúng ta cùng lúc phát chưởng sẽ mãi mãi thất truyền.

Trừ phi, phải, trừ phi Âm quyết và Dương quyết của chúng ta được hai người phân ra luyện. một chuyên luyện Âm và một chuyên luyện Dương quyết.

Có thế, thì Lưỡng nghi hợp chưởng mới mong có ngày xuất thế. Nhưng dù sao, đấy vẫn không phải là ý muốn của chúng ta. Mỗ và Âm lão bà mong sao chỉ một người mà vẫn phát được Lưỡng nghi chưởng thức chứ không phải là hợp chưởng! Vì uy lực của đơn chưởng sẽ mạnh hơn hợp chưởng ít ra là hai lần.

Và như thế, cái nhục bại năm xưa của chúng ta mới mong có ngày chuộc lại. Chúng ta bị khoác vào người cái ác danh đều do bởi thù nhân sắp đặt. Ngược lại, thù nhân của chúng ta không chuyện ác nào không làm mà lại vẫn nhâng nháo khoác danh Tiên hiền! Trớ trêu thay cho trò đời đen bạc, và cũng vì muốn gìn giữ thanh danh, không để ác anh danh che mờ lý trí nên chúng ta đành chịu ôm nỗi nhục bại chết xuống tuyền đài mà không sao nhắm mắt được.

Ôm giữ Lưỡng nghi chân quyết tam thức vào lòng, cho đến chết Âm lão bà cũng vẫn tin rằng Hoàng thiên ắt bất phụ khổ nhân tâm! Rồi đây mối hận đời của chúng ta cũng sẽ có người thay mặt rữa lại.

Tội nghiệp cho Âm lão bà, và đáng thương cho Âm lão bà. Những lời mỗ viết đây chỉ là gởi gấm đôi niềm tâm sự khôn giải hay cho khuây khỏa mà thôi. Còn trông mong gì nữa chuyện về sau khi hài cốt đã tan thành cát bụi!

Đành vậy!"

Cái đạo lý làm người của Văn Đức Chính đã thấm nhuần từ tấm bé đã khiến Văn Đức Chính phải bàng hoàng khi đọc được tâm sự này của Dương lão quái.

Vốn ghét ác như kẻ thù, Văn Đức Chính khi tìm đến Nghiêu long sơn cũng đã mang đầy ắp

trong tâm trí nỗi ghét cay, ghét đắng Âm dương song lão quái vì căn bản họ vốn là quái kia mà!

Nhưng qua niềm tâm sự này và qua sự sắp đặt khéo léo như thư này của Âm dương song lão quái, Văn Đức Chính đau xót cho tâm huyết của hai lão và nể phục thật sự Âm dương song lão quái!

Đau xót là vì... Âm quyết và Dương quyết của họ thật sự đã rơi vào tay ác nhân là sư đồ bang chủ Nhất Thiên Bang.

Và nể phục là Văn Đức Chính nể phục sự an bày của họ, nhân cách của họ, không để ác danh làm luôn mờ lý trí.

Bởi vì đau xót và nể phục nên Văn Đức Chính bác bỏ hẳn sự nghi ngờ của nó về song lão quái và... cái chết của phụ thân!

Phụ thân nó là ai? Kể từ khi nó hiểu biết cho đến tận bây giờ nó nào dám hở môi nói cho ai biết? Và vì sao phụ thân nó phải chết và chết vì tay ai thì nó đã nguyện với lòng là nó sẽ làm rõ được điều này một khi nó đã có một thân võ học cao cường, đủ để trả thù cho phụ thân!

Còn lúc này, không muốn tâm huyết của Âm dương song lão quái mất đi, và không muốn Lưỡng nghi chân quyết tam thức rơi vào tay ác nhân như họ đã sợ, nên Văn Đức Chính quyết định ngay hai điều:

Một là nó sẽ học cho thuộc Lưỡng nghi chân quyết tam thức này, sau này gặp được người hiệp nghĩa, bậc chính nhân quân tử sẽ giao lại.

Hai là sau khi đã học thuộc xong, nó sẽ hủy hẳn Lưỡng nghi chân quyết tam thức này, phòng sư đồ bang chủ Nhất Thiên Bang sau một thời gian bỏ công truy lùng ắt sẽ gặp được.

Kiến nghĩa vi dõng, Văn Đức Chính lập tức thôi không còn lo lắng

tìm đường thoát thân nữa, mà tập trung toàn bộ trí lực để học cho xong Lưỡng nghi chân quyết tam thức này.

Đối với bất kỳ một nhân vật võ lâm nào, do đã biết qua về nước tâm pháp thì họ dễ dàng thấu hiểu toàn bộ nội dung được ghi trong Lưỡng nghi chân quyết tam thức. Còn đối với Văn Đức Chính thì quả là thập phần khó khăn. Những danh tự xa lạ được Văn Đức Chính đọc và học như một con vẹt mà không hề hiểu được tí gì.

Nào là Âm thịnh Dương suy thì Âm kình lấn át Dương kình sẽ quay ngược lại làm đông đặc huyết mạch của người phát kình.

Nào là Dương thịnh mà Âm suy thì nội hỏa phát sanh, đốt cháy tâm can người phát kình thành tro bụi.

Nào là Âm Dương biến chuyển lúc thịnh lúc suy. Âm làm nên cho Dương, và Dương tác phát thành Lưỡng nghi nhị cực.

Hoặc có lúc Âm hiện mà Dương ẩn, Dương kình hổ trợ cho Âm kình khiến cho Âm kình từ một tăng lên gấp ba bốn lần uy lực.

Cũng như nếu Dương tiến Âm lui thì lúc luồng Dương kình thoát ra được gọi là Tam mụi chân hỏa, sức nóng cao hơn trăm lần so với Dương kình do người chỉ luyện riêng có phần Dương quyết mà thành.

Đọc như vẹt, học như cháo chảy, Văn Đức Chính phải mướt mồ hôi mới đọc đi đọc lại nhiều lần trơn tru, không vấp váp Lưỡng nghi chân quyết tam thức... mà hoàn toàn không hiểu gì hết!

Bần thần do dự một lúc thật lâu, sau khi tin chắc là nó đã thuộc lòng, đã ghi nhớ thật đầy đủ vào phế phủ, Văn Đức Chính mới dám dùng tay xé vụn quyển sách mỏng Lưỡng nghi chân quyết tam thức.

Tính đi tính lại, Văn Đức Chính tin là từ lúc nó bắt đầu chui vào con đường ruột dê cho đến bây giờ chỉ già một buổi. Vì lúc này nó mới nghe đói cồn cào trong dạ.

Xục tìm lương khô còn xót lại trong bọc báo, ăn xong. Văn Đức Chính hối hả tìm cách len lỏi theo đường ruột dê dốc ngược mà nó đã theo đó vào được tận đây để bò trở ra. Vì xét cho cùng không còn con đường nào khác để Văn Đức Chính có thể ly khai Tịnh thân động, nơi quàng hài cốt của Âm dương song lão quái hiệp!

Tự trong thâm tâm, Văn Đức Chính vừa thối lui vừa đặt thêm từ hiệp vào danh xưng của Âm dương song lão quái!

Do phấn kích tinh thần trước nỗi oan khiên của nhị lão nên Văn Đức Chính đã ào ào, leo ngược một hơi thoát được con đường ruột dê dốc đứng.

Không bao lâu, tai Văn Đức Chính lại nghe tiếng đàm đạo của sư

đồ bang chủ Nhất Thiên Bang...

Tên bang chủ Nhất Thiên Bang đang bẩm trình với sư phụ hắn: - Tại Lưỡng tây, thiên niên linh chi thảo của Long ẩn tự đã được họ chế luyện thành linh dược. Sư phụ định lẽ nào? Có cần phải thu hồi toàn bộ linh dược này để sư phụ luyện Dương kinh không?

Lão già nọ trầm ngâm một lúc, sau đó thở dài và nói: - Hàng trăm vị thuốc dược phối chế với thiên niên linh chi thảo thành linh dược nào dễ gì tinh luyện, thu hồi được toàn bộ diệu dược thiên niên linh chi thảo trân quý chứ? Còn nếu để nguyên linh dược này mà dùng ta e... lợi bất cập hại! Dương kinh sợ không tăng tiến, lại phát sinh thêm những hậu quả không hay! Còn gì nữa không?

Chắc hẳn do đã suy tính từ trước nên tên bang chủ vội đáp: - Còn phương thế này nữa, sư phụ chắc đã có nghĩ qua? - Phương thế nào? Nói thử nghe xem! - Là bây giờ sư phụ tìm thêm người tiếp tay, mà người đó phải chuyên về Dương công! Và sau đó...

- Hừ! Ý ngươi muốn nói là ta phải trao phần Dương quyết cho người đó tu luyện, để sau này ta và người đó hợp lực lại với nhau phát thành Lưỡng nghi chưởng như Âm dương song lão quái thuở sanh tiền ư? Ngươi nghĩ xem liệu ngươi có dễ dàng trao toàn bộ công lao của ngươi cho người khác tọa hưởng kỳ thành mà vô công không? Huống chi...

- Huống chi thế nào, sư phụ? - Hừm, huống chi trên giang hồ ngày nay có nhân vật nào nước thuộc loại Dương cương xứng đáng cho sư đồ ta tin tưởng và giao phó Dương quyết, để nhân vật đó cùng chúng ta hoàn thành bá nghiệp kia chứ?

Tên bang chủ Nhất Thiên Bang ậm ừ một lúc đoạn nói: - Nói về nội lực Dương cương thì đồ nhi nghĩ trên giang hồ ngày nay không có ai qua được công phu tuyệt kỹ của...

- Của ai? - Bẩm của Thiếu Lâm phái! - Thiếu Lâm? Ha ha ha... ngươi có cuồng loạn hay không sao lại bảo ta bàn bạc việc gầy dựng bá nghiệp với bọn người đã gạt bỏ thất tình lục dục ở ngoài tai? Bọn đầu trọc chỉ xem danh vị là hư không? Bọn chỉ biết suốt ngày tụng kinh niệm phật, mưu cầu phổ độ chúng sinh chứ? Ha ha ha...

Văn Đức Chính cũng thấy tức cười khi nghe lời đề bạt của bang chủ Nhất Thiên Bang với sư phụ hắn! Vì điều này quả là phi lý, vô nghĩa.

Nhưng không riêng gì lão già nọ giật mình mà Văn Đức Chính cũng phải giật thốt người khi nghe bang chủ Nhất Thiên Bang hớn hở đáp:

- Không đâu, sư phụ! Ít ra theo đồ nhi thì không phải toàn bộ bọn đầu trọc, đồ nhi lâu nay đã phát hiện được một tên trong bọn Thiếu Lâm tuy khoác áo nhà tu mà tâm không tu! Vì căn bản hắn không phải là bậc chân tu đúng nghĩa! Và hắn đang nuôi một tham vọng.

- Nuôi tham vọng? Một tên hòa thượng mà lại có tham vọng sao? Tham vọng gì? - Hắn muốn làm phương trượng Thiếu Lâm phái. - Phương trượng? Cao vọng, tên này ôm ấp một cao vọng không thể tưởng, nếu không muốn nói là ảo vọng? Ha ha ha... nực cười thật! Ha ha ha...

Tùy theo tâm trạng của từng khẩu ngữ của lão già, sư phụ Nhất Thiên Bang bang chủ, mà Văn Đức Chính cũng có chung tâm trạng.

Nghe lão cười, Văn Đức Chính cũng phải ôm bụng, tay che miệng cố kèm nén tiếng cười đang chực phát ra khỏi bờ môi.

Và Văn Đức Chính cũng ngỡ ngàng khi nghe lời đáp của bang chủ Nhất Thiên Bang đáp lại câu hỏi của sư phụ hắn:

- Hắn là ai? Tên hòa thượng giả danh đó? - Bẩm là Thiên Nhất đại sư! Đại sư là một trong Tứ tăng cột trụ của Thiếu Lâm phái! - Thiên Nhất đại sư ư? Thiên Nhất... là Thiên Nhất à? Để xem nào... Lòng thắc thỏm hồi hộp, Văn Đức Chính khấn thầm, mong sao cho lời nhận định cho lão già nọ không lưu tâm đến đề nghị của tên đồ đệ lão, vì nếu đúng là như vậy, nếu đúng là Thiên Nhất đại sư đã biến tâm thì cơ nguy do Âm dương song lão quái hiệp đã lường trước sẽ thật sự xảy ra. Thì Lưỡng nghi tam hợp chưởng sẽ tái hiện, sẽ gây loạn động trên giang hồ vốn đang trong tầm tay khống chế của Nhất Thiên Bang mưu đồ bá nghiệp...

Nhưng... Văn Đức Chính điếng hồn khi nghe lão già nọ lẩm bẩm và tự cười lấy một mình. Lão già nói:

- Điều này quả đúng phải quan tâm đây! Ha ha ha... Dứt tràng cười, lão già tự tán thưởng, lão nói. - Hay! Hay! Bang phái chúng ta là Nhất Thiên Bang mà lão trọc này lại có pháp hiệu là Thiên Nhất! Tấu xảo! Tấu xảo một cách diệu kỳ! Khá lắm đồ nhi. Bắt đầu kể từ hôm nay nhiệm vụ ta giao cho con là hãy liên lạc cho bằng được Thiên Nhất đại sư. Còn những chi tiết khác, đích thân ta sẽ đàm luận với lão sau! Ha ha ha... phen này sự nghiệp của ta ắt sẽ có cơ thành tựu! Ha ha ha...

Nghe tiếng lão già nọ cười khinh ngạo mà Văn Đức Chính ngỡ đất long trời lỡ đến nơi rồi, đại kiếp cho giang hồ võ lâm Trung nguyên đang như cơn giông tố phũ phàng cũng đã chực chờ đến nơi rồi.

Và tình hình của võ lâm Trung nguyên lúc này chẳng khác nào đầu đã kề gần vào gươm sắc! Không những thế, tình hình của Văn Đức

Chính lúc này cũng đang như chỉ mành treo chuông, vì do quá kinh hãi nên Văn Đức Chính đã bất cẩn gây nên một tiếng động khá lớn.

Trong lòng đường ruột dê nhỏ mà dài này, tiếng động như được phóng đại to hơn lên gấp bội và đã truyền tới đôi tai cực kỳ thính nhạy của lão già có võ công cao cường, đang nuôi mộng đồ bá võ lâm, khiến lão lập tức ngưng bặt tiếng cười và quát to như sấm dậy, trời dông:

- Kẻ nào dám vào đây thám thính?

Tiếng quát trả của lão đã che lấp thật nhanh tiếng động do Văn Đức Chính lúc nãy vô ý gây ra, đập vào màng nhĩ của nó khiến nó lùng bùng hai lỗ tai, long đầu nhức óc.

Phần thì tiếng quát làm nó kinh tâm tán đởm, phần thì sợ sư đồ lão già nọ dò la tìm được nơi nó đang ẩn nấp, khiến Văn Đức Chính dù sợ đến mấy cũng không bằng sợ chết nếu một khi nó bị hai người nọ bắt gặp nó đang phục tại đây. Nên hết cả e dè, Văn Đức Chính bương bả chèo tay, chồi chân cố thoát thật nhanh ra khỏi con đường ruột dê. Lúc này đã là cái bẫy thiên nhiên đang trói buột nó.

Đàng sau nó, âm thanh của lão già nọ theo con đường ruột dê vang tới tai Văn Đức Chính lồng lộng những mệnh lệnh nghe đến lạnh người:

- Đỗ thiên Hạo, ngươi bố trí thế nào để cho địch nhân lẻn được vào Âm dương động dò xét hử?

Lại nghe lão già giận dữ hết to hơn: - Có đường ngách nhỏ bí mật ngay phía trên trần động Âm dương! Ngươi mau cho người tỏa ra vây khắp chung quanh Nghiêu long sơn, cố tìm cho được lối đi dặm này! Nhanh lên!

Và tiếp theo sau là tiếng kêu vừa kinh ngạc vừa lo ngại của lão già nọ, ắt lão ta đang dậm chân thình thịch khi phát ra câu nói này vì tiếc rẽ. Lão nói:

- Chết rồi! Lưỡng nghi tam thức của ta! Thôi rồi, còn gì nữa...! Đúng là Âm dương song lão quái! Tức chết đi thôi.

Lão già sư phụ của bang chủ Nhất Thiên Bang đang dở khóc dở cười thì Văn Đức Chính nào có khác gì lão!

Văn Đức Chính đang trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan! Bò thoát ra cũng dở, ở lại đây cũng dở, mà bò lui trở lại thì càng dở hơn nữa. Phía trước bên ngoài vách núi Nghiêu long sơn thì bọn thuộc hạ Nhất Thiên Bang đang vây bủa kín mít. Còn phía sau là Tịnh thân động, không nẻo thoát thân. Bò lui vào đó nếu bị lão già nọ phát hiện tại Tịnh thân động kề cận với hai bộ hài cốt của Âm dương song lão quái hiệp và lại còn có chiếc hộp trắng ngà ở đó nữa thì

chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

Còn ở lại đây như thú mắc bẫy thì hoàn toàn không phải là kế sách hay. — dưới kia, ở Âm dương động, ắt hẳn lão già nọ đã có ý định dứt khoát, nên Văn Đức Chính không còn nghe bất kỳ một động tịnh nào cả! Và như vậy, thì Văn Đức Chính cũng cần phải có thái độ dứt khoát: tiến hay lui?

Đánh đu với số phận, Văn Đức Chính bặm môi bặm miệng bò ào ào trở ra. Có chết cũng phải đánh tan nghi ngờ của lão già nọ về sự liên quan tất yếu giữa nó và Lưỡng nghi chân quyết tam thức mà lão già nọ luôn miệng chỉ gọi là Lưỡng nghi tam thức?

Hắn là do đang tìm sống trong cái chết, nên không bao lâu Văn Đức Chính đã có mặt ngay kẽ hở giữa hai tảng đá, nơi mà nó đã do hẫng chân trong lúc tránh né chưởng kình uy hiệp của lão Độc tửu tán nhân mà vô tình té vào, và phát hiện được con đường ruột dê dài thăm thẳm vào tận Tịnh thân động.

Cẩn trọng, thập phần cẩn trọng, Văn Đức Chính lóng tai nghe ngóng:

"Sao lại im lặng kỳ lạ đến thế này? Bọn thuộc hạ của Nhất Thiên Bang đâu cả rồi? Hay là bọn chúng đang chờ ta ló mặt ra?"

Tâm trạng của những kẻ cùng đường do bị địch nhân truy đuổi luôn luôn là như vậy! Họ luôn tưởng tượng rằng địch nhân có trăm tai nghìn mắt, có tài thông thiên triệt địa, biết rõ họ đang ẩn nấp ở đâu và địch nhân đang giương bẫy sẵn sàng hạ thủ họ nếu họ ló mặt ra bất kỳ ở chỗ nào.

Văn Đức Chính quả đang có tâm tình như thế, và huống chi nó chỉ là một đứa bé, tâm trí non nớt, thì đủ hiểu nó còn lo ngại đến mức nào nữa.

Thập thò một lúc thật lâu, Văn Đức Chính mới thử ném ra ngoài một hòn sỏi nhỏ để dò la động tĩnh.

Một hòn... Hai hòn... Thêm một hòn nữa! Lần này là hòn đá to hẳn hơn cái đầu của nó. Hòn đá được Văn Đức Chính cật lực xô ra, đã lăn lông lốc được một đoạn! Gây to thành một chuỗi tiếng động khiến Văn Đức Chính giật mình đứng tim từng chập.

Và... không gian chung quanh vẫn cứ im ắng, như tự thuở nào im ắng như vậy. Dè dặt trong từng động tác, Văn Đức Chính từ từ ló đầu ra ngoài kẽ hở và nghiêng ngó cẩn thận khắp nơi nó có thể nhìn thấy.

"Không có ai cả! Bọn họ sao lại không xục tìm ở đây? Hay là có ai đó đang đứng chực chờ sẵn ngay bên trên hai tảng đá này?"

Sau đó, bằng quyết tâm sắc đá, nó nhắm mắt lao thục mạng ra

khỏi chỗ nấp, lòng phập phồng chờ tiếng người tri hô lên, khi phát hiện được nó.

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 9
Nhất thiên bang càng lúc càng ngang ngược
Gặp cố nhân hào kiệt không nỡ nhìn

D ời xa Nghiêu long sơn hơn hai dặm đường, buông mình rơi phịch trên tấm thảm cỏ xanh mượt trong một cánh rừng thưa, Văn Đức Chính hào hễn thở gấp gáp sau một lúc bán sống bán chết, chạy một mạch từ Nghiêu long sơn đến đây. Làn gió mát rượi trong lúc hoàng hôn đang buông dần xuống, thổi khô lần lượt những giọt mồ hôi ướt đẫm gương mặt trẻ con, và ướt đẫm y phục đã lâu ngày không thay đổi của Văn Đức Chính.

Dù bây giờ đang quá mỏi mệt, dù bây giờ đang bị cái khát đến khô cổ hành hạ, nhưng Văn Đức Chính cũng vẫn mừng! Mừng vì lúc này đây, nó đã thoát được sự truy lùng của bọn người Nhất Thiên Bang mà càng lúc nó càng căm ghét đến tận xương tủy.

"Thoát là được rồi, còn những việc khác thì để sau này hẳn hay!" Tuy nghĩ như thế, nhưng Văn Đức Chính vẫn cứ nghĩ mãi về nơi mà nó sẽ tìm đến một khi nó ly khai hẳn nơi đây này đó là Thiếu Lâm phái.

Nó nghĩ nó phải tự thân tìm đến Thiếu Lâm phái, tuy nó chưa rõ nơi tọa lạc của Thiếu Lâm tự là ở đâu, để cáo giác về mưu đồ gian xảo của sư đồ tên bang chủ Nhất Thiên Bang nhằm quyến dụ, mua chuộc Thiên Nhất đại sư, một vị cao tăng đắc đạo của Thiếu Lâm phái mà bọn họ đã cho là vị cao tăng này đang có tham vọng lên làm phương trượng Thiếu Lâm phái!

"Bằng mọi cách ta phải phanh phui mưu đồ đen tối này! Quyết không để lão quỷ nọ được toại nguyện! Quyết không cho Lưỡng nghi hợp chưởng được xuất thế từ tay một kẻ đại ác nhân, đại gian xảo!"

Sợ chỉ chậm trễ một khắc thì nguy cơ sẽ đổ sập ngay xuống cho võ lâm, nên Văn Đức Chính không ngại trời tối, đã vội vã lên đường.

Nó chỉ quên một điều là nó không biết phải đi hướng nào nếu muốn đến Thiếu Lâm tự! Chỉ đến lúc bán dạ canh ba, Văn Đức Chính mới

sực nhớ đến thì mọi việc đã dĩ lỡ cả rồi. Lui lại? Rẽ tả? Quanh hữu? Hay tiến tới thêm nữa? Dù đi về bất kỳ hướng nào, Văn Đức Chính cũng không biết rõ có phải đấy là hướng để đi về Thiếu Lâm hay là không nữa?

Đành giao phó cho vận mệnh đưa đẩy vậy! Vận mệnh của võ lâm Trung nguyên và vận mệnh của nó đã xui khiến nó tự đi về hướng này. Tốt hay xấu Văn Đức Chính cũng liều nhắm mắt đưa chân. Đi đến đâu hay đến đấy.

Rốt cuộc, Văn Đức Chính đã trở lại thời gian lưu lạc trước đây, kể từ khi chia tay với Hàn Nhược Thuyên để lên đường tìm về núi Nghiêu long sơn.

"Hàn Nhược Thuyên!... phải chi lúc này ta gặp được Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên, con của Chưởng trung thư tán nhân thì hay biết mấy, khỏi phải mất công lặn lội tìm về Thiếu Lâm tự xa xôi(?)"

Được hành hiệp trượng nghĩa như Hàn Nhược Thuyên đã là ước vọng thầm kín của Văn Đức Chính từ tấm bé. Do vậy, mỗi khi nhớ đến Hàn Nhược Thuyên là nó thầm tiếc rẻ.

"Phải chi ta nói hết mọi việc cho Hàn Nhược Thuyên nghe, có khi ta đã được Hàn Nhược Thuyên giúp cho nhiều cao kiến!"

Nhờ nghĩ ngợi vẩn vơ mà Văn Đức Chính đã đi được đến lúc sáng bạch! Nhìn rõ được quang cảnh quanh nó lúc này, Văn Đức Chính hoàn toàn thất sắc. Ngã lăn người, Văn Đức Chính cuộn tròn thân, quăng mình vào một bụi lùm dày đặc ngay bên lề đường và lo lắng đưa mắt nhìn qua bụi lùm hướng về phía trước, cách nó khoảng độ hai mươi trượng.

May cho Văn Đức Chính là bọn Nhất Thiên Bang đang sừng sộ với hai nhân vật nọ, phần nữa là vì lúc này trời chỉ mới sáng mờ mờ nên bọn họ không phát hiện được nó, một đứa bé, đang lầm lũi đi đến!

Và một cái may nữa cho Văn Đức Chính là hai nhân vật nọ đang lớn tiếng với bọn Nhất Thiên Bang nên nó đã nghe rõ được mọi lời đối thoại của đôi bên!

Một trong hai nhân vật giang hồ, có thân hình tương đối cao hơn đang quát hỏi: - Bản phái và quý bang lâu nay như nước sông nước giếng không đụng nhau, cớ sao hôm nay các người bắt buộc bọn ta phải đổi hướng lộ trình? Các người không hiểu rằng việc làm này của các người là đã xâm phạm vào quy cũ giang hồ hay sao?

Một tên trong tốp Nhất Thiên Bang, có lẽ là thủ lãnh của cả bọn lên tiếng đáp trả, giọng nói thập phần ngạo mạn:

- Tuy tình hảo hữu giữa tệ bang và Hoa Sơn quý phái vẫn được coi

trọng. Nhưng hôm nay, chúng ta tuân lệnh bang chủ bắt buộc ngăn cản tất cả những ai không là người tệ bang thì không cho đi về hướng này! Cảm phiền nhị vị đổi hướng lộ trình, đi đâu cũng được, miễn là không được xuôi nam, thế thôi.

- Thật là phi lý! Không lẽ bang chủ Nhất Thiên Bang đã là minh chủ võ lâm rồi hay sao? Sao lại ra cấm lệnh chết tiệt này? Quý bang không sợ đụng chạm với toàn thể nhân vật trên giang hồ hay sao?

Người thấp bé, nhân vật thứ hai đi chung với người có thân hình cao cao kia chắc do đã bực tức nên sẳn giọng lên tiếng chê trách bang chủ Nhất Thiên Bang khiến cho tên Nhất Thiên Bang nọ sầm mặt xuống nói bằng giọng cực kỳ lãnh đạm:

- Là minh chủ hay không thì không thể nào nói trước được! Nhưng tại đây, vào giờ này, ta yêu cầu nhị vị tuân thủ cho, bằng không...

- Bằng không thì thế nào? Hừ đừng tưởng các ngươi nhân số đông đảo mà Hoa Sơn song kiệt này ngán sợ nhé!

Người thấp bé không dằn được nữa, nên ngay sau khi xưng danh hiệu thì đã rút trường kiếm trên lưng xuống, ra vẻ sẵn sàng giao chiến nếu bọn Nhất Thiên Bang nhất quyết không nhượng bộ.

Tên kia cười lạnh đáp: - Té ra là Hoa Sơn song kiệt! Phiên Thiên Nhất chưởng ta thật là thất lễ! Thất lễ! Do bọn Nhất Thiên Bang đang đứng quay mặt về hướng này, hướng mà Văn Đức Chính đang đi đến, nên mọi biểu hiện trên gương mặt bọn Nhất Thiên Bang, nhất là của tên đầu lãnh vừa xưng là Phiên Thiên nhất chưởng đã được Văn Đức Chính thấy rõ mồn một. Qua cung cách và lời nói của tên Phiên Thiên nhất chưởng, Văn Đức Chính đã có cảm giác rằng:

"Thế là trận giao chiến giữa Hoa Sơn song kiệt và bọn Nhất Thiên Bang đã không thể nào tránh khỏi!"

Nhưng nhân vật thấp bé trong Hoa Sơn song kiệt thì không nghĩ vậy! Ngược lại, vừa nghe tên Phiên Thiên nhất chưởng nói như thế thì nhân vật này đã tưởng đối phương đã phần nào khiếp sợ họ khi vừa nghe danh xưng Hoa Sơn song kiệt, nên nhân vật này liền cao giọng nói:

- Đã biết bọn ta là Hoa Sơn song kiệt, sao còn không mau tránh đường? Còn chờ gì nữa? Nào ngờ, đúng như dự đoán của Văn Đức Chính, tên Phiên Thiên nhất chưởng đã ngửa mặt lên trời, cười lên một tràng dài ngạo nghễ:

- Ha ha, ha ha ha... Làm như bọn Nhất Thiên Bang cũng lấy thế làm thích thú lắm, nên chúng cũng hùa theo tên Phiên Thiên nhất chưởng cười lên ngặt ngoẽo...

- Hố hố... - Kha kha... - Khẹc khẹc... Có lẽ Hoa Sơn song kiệt đang tức giận lắm, nên không ai bảo ai, cả hai cùng lúc quát lên ngăn tiếng cười cuồng dại lại:

- Câm! - Muốn chết hử? Âm thanh của những tiếng cười còn kéo dài thêm một lúc nữa rồi mới tắt hẳn, tên Phiên Thiên nhất chưởng đôi mắt lóe lên hào quang, nhìn trừng trừng vào Hoa Sơn song kiệt, bằng giọng cực kỳ ngạo mạn hắn nói rõ từng tiếng:

- Thịnh danh của Hoa Sơn song kiệt đã vang rền như sấm động bên tai, nhưng... Người có thân hình cao trong Hoa Sơn song kiệt, do phần nào đoán được ý của đối phương, nên không quá đỗi hồ đồ khi nghe đối phương sau một lúc cười cợt lại nói lời tán thưởng, vì thế lúc Phiên Thiên nhất chưởng bỏ lửng câu nói đã dè dặt hỏi ngay:
- Nhưng thế nào? Nhất Thiên Bang bằng hữu sao không nói rõ luôn? Phiên thiên nhất chưởng vẫn tiếp tục ngạo mạn nói:

- Phiên thiên nhất chưởng ta nào dám tự xem là bằng hữu của Hoa Sơn song kiệt! Hai tiếng bằng hữu xin trả lại cho Hoa Sơn song kiệt vậy! Còn ngay lúc này, nếu nhị vị không kịp đổi hướng lộ trình thì dẫu có là chưởng môn Hoa Sơn, Phiên thiên nhất chưởng ta cũng không để vào mắt đâu!

Nghe trọn câu nói của Phiên thiân nhất chưởng xong, Hoa Sơn song kiệt với song kiếm đều run lên bần bật vì... giận đến cực độ!

Người có thân hình cao trong Hoa Sơn song kiệt cố kềm lại cơn giận đang chực tràn ra! Giữ đúng khí độ của môn nhân đệ tử thuộc một danh môn chính phái, người này dằn giọng nói:

- Đã thế thì... Quan Hữu Sang mỗ xin được lãng giáo vài chiêu tuyệt học của... Phiên thiên nhất chưởng các hạ hầu mở rộng tầm mắt! Mời!

Bước tiến lên hai bước, hai tay chắp về phía hậu, Phiên thiên nhất chưởng chừng như đã quá nôn nóng nên hối thúc ngay đối phương:

- Động thủ đi, chớ rườm lời! Không chịu được, Quan Hữu Sang liền vung ngay hữu kiếm, miệng hét lên: - Xem kiếm đây! Từ lâu, Hoa Sơn phái và Võ Đang phái đã nổi danh nhờ vào kiếm pháp và trong hàng ngũ của phái Hoa Sơn hiện nay, thì ngoài vị chưởng môn nhân ra, không còn ai có kiếm pháp cao cường bằng Hoa Sơn song kiệt! Như thế đủ biết Hoa Sơn song kiệt từ hồi đầu đến bây giờ đã phải kềm chế đến mức độ nào khi bọn Nhất Thiên Bang nằng nặc ngăn đường cản lối!

Và khi đã không thể nào tránh được sự tương tranh, khi mà sự ngạo mạn của tên Phiên thiên nhất chưởng đã khích nộ Hoa Sơn song kiệt thì không phải nói cũng đủ hiểu Quan Hữu Sang quyết

không thể nhún nhường được nữa! Vì thế kiếm chiêu theo ngay tiếng hét đã tức thời vũ lộng, bằng khí thế như bài sơn đảo hải, cuồn cuộn tuôn như sóng vỗ bờ, lao ập vào người đối phương là Phiên thiên nhất chưởng.

Phiên thiên nhất chưởng theo như danh xưng, đã thành danh nhờ vào đôi nhục chưởng, hoàn toàn không ngần ngại trước màn kiếm quang dày đặc của Quan Hữu Sang một trong Hoa Sơn song kiệt.

Tuy đã biết danh của đối phương có được không chỉ dựa vào may mắn, mà phải có thực tài rõ rệt, nhưng Phiên thiên nhất chưởng hoàn toàn tin chắc vào khả năng của hắn nên hắn đã gầm vang lên một tiếng:

- Khá lắm! Quả là danh bất hư truyền, đỡ này! Hắn khấn song thủ thật nhanh, một trên một dưới... nhanh đến độ song thủ của hắn như hóa thành hàng chục cánh tay, tạo thành bức tường khí lực chắn ngang màn kiếm quang của Quan Hữu Sang. Như thế đã hết đâu, khi tên Phiên thiên nhất chưởng thấy Quan Hữu Sang nhất thời luống cuống, không ngờ kiếm chiêu bị đôi nhục chưởng của hắn cản lại, thì tên Phiên thiên nhất chưởng đã lợi dụng ngay dịp may hiếm có, nhất tề đẩy mạnh song chưởng ra, động mạnh như búa bổ vào đê công ngay vào chính diện của Quan Hữu Sang.

Không lẽ chỉ mới có một chiêu đã dễ dàng thất thế, như vậy thì còn gì là... thanh danh bao nhiêu năm nay của phái Hoa Sơn. Huống chi, Quan Hữu Sang đường đường cũng là cao thủ trụ cột của Hoa Sơn phái, do vậy, Quan Hữu Sang quyết không để mất tiên cơ, bặm môi mím miệng, truyền nội lực vào hữu kiếm, khiến cho kiếm phong rít lên sàn sạt.

Quan Hữu Sang quyết lòng dùng cương đụng cương với chưởng Phiên thiên nhất chưởng của đối phương, hy vọng rằng đối phương dù nội lực có cao thâm hơn nhưng dẫu sao thì... nhục chưởng làm sao so bì được với trường kiếm sắc bén... nên Quan Hữu Sang giữ chặt kiếm quyết, đẩy mạnh ra và quát: - Đáng chết! Ngay sau tiếng quát này của Quan Hữu Sang, một loạt tiếng động liền phát sinh: …m...

Bùng... Coong... coong... Thì ra, thoạt đầu kiếm phong của Quan Hữu Sang va vào bức tường khí lực của đối phương, sau đó, chưởng kình của Phiên thiên nhất chưởng do quá mạnh đã xô vẹt màn kiếm quang sang một bên, bổ ngay vào giữa ngực Quan Hữu Sang gây nên tiếng động in như một quyền đập vào người một tên bị thịt.

Kế đó, song chưởng của hắn theo đà thi triển trọn chiêu chưởng đã

va tiếp vào trường kiếm của Quan Hữu Sang.

Quan Hữu Sang lãnh gọn một chưởng, khí huyết cơ hồ đã nhộn nhạo, nay lại thấy đối phương cả gan dùng tay trần dám chạm kiếm của mình nên Quan Hữu Sang đành ngậm cứng miệng không cho thổ huyết, quyết đối phó song thủ đối phương bù đắp lại một chưởng mới rồi cho hả dạ.

Nào ngờ, ở cườm tay của tên Phiên thiên nhất chưởng đã được hắn bảo vệ kỹ bằng những vòng sắt luyện, sát ngay vào cổ tay, nên khi trường kiếm của Quan Hữu Sang chạm vào tay hắn thì chỉ chạm vào vòng sắt mà thôi, và tạo nên những tiếng kêu của... kim khí và vào kim khí.

Rốt cuộc, sau đúng một chiêu, Quan Hữu Sang đã thất trận não nề, mà lại còn bị nội thương trầm trọng nữa. Quan Hữu Sang trợn ngược mắt đến rách cả khóe. Thổ ra một búng huyết bầm đen, lảo đảo người, chệnh choạng ngã về phía sau.

Nếu không nhờ nhân vật thấp bé còn lại trong Hoa Sơn song kiệt đưa tay đỡ lại, thì có lẽ Quan Hữu Sang đã ngã bổ ngửa ra đất, và như thế còn gì tánh mạng.

Nhân vật thấp bé khi thấy Quan Hữu Sang đã trụ vững được thân hình, liền hướng về tên Phiên thiên nhất chưởng giận dữ nói:

- Té ra các hạ là cao đồ của Thủ thiết chưởng Phi Khổng lão nhân gia! Thật là thất kính! Nhưng như thế không đủ uy hiệp được Hoa Sơn song kiệt chúng ta đâu! Triệu Cân mỗ xin được thọ giáo! Nào...

Triện Cân là nhân vật nóng tánh nhất trong Hoa Sơn song kiệt, dù biết đối phương là cao thủ nhưng chẳng lẽ dễ dàng cúi đầu chịu cái nhục bại này, nên không ngần ngại thốt lời thách thức đòi lãnh giáo tuyệt học của Phiên thiên nhất chưởng! Nào hay, Triệu Cân vừa nói đến đây thì đã nghe Quan Hữu Sang thều thào nói:

- Triệu sư đệ! Chúng ta... quay lại thôi! Đừng... đừng dây dưa nữa... làm gì. Triệu Cân giật mình, ngỡ vị sư huynh của mình đã bị làm sao, bèn quay lại hỏi dồn dập: - Quan sư huynh! Sư huynh làm sao rồi? Sư huynh lại ngăn đệ ra tay? Có vấn đề gì không? Đưa tay ra ôm ngực, Quan Hữu Sang hổn hển thở, gương mặt đỏ lừ vì huyết khí xung lên, nói:

- Mau... mau đưa ta... quay... quay lại! Đỡ lấy trường kiếm của Quan Hữu Sang, Triệu Cân quàng tả thủ quanh người Quan Hữu Sang, nghiến răng, nghiến lợi, nói với Phiên thiên nhất chưởng và đồng bọn:

- Được! Thanh sơn bất cãi! Cái nhục bại ngày hôm nay Triệu Cân

này quyết sẽ đòi lại sau! Vừa nói xong, Triệu Cân định dìu Quan Hữu Sang bước đi, thì đã nghe tên Phiên thiên nhất chưởng nói:

- Đã muộn rồi! Muốn đi hãy để mạng lại đã! Quay ngược người lại, Triệu Cân quắc mắt hỏi lại đối phương: - Sao? Đi tới nữa thì các ngươi không cho đi, bây giờ quay lại cũng không được sao? Cười lên ngạo nghễ, tên Phiên thiên nhất chưởng cuồng ngạo nói: - Ha ha...! Trước khi động thủ, các ngươi muốn quay lui thì không sao, còn bây giờ, nếu qua được Phiên thiên chưởng của ta thì mới mong toàn mạng! Ha ha... để các ngươi đừng vội đem hư danh ra khoác lác lừa đời nữa! Ha ha...

Phần thì lo ngại cho Quan Hữu Sang lúc này toàn thân đang nóng hầm hập do chưởng kình lúc nãy của đối phương đang công phá kinh mạch, phần thì căm giận đối phương đã xem mình không ra gì. Triệu Cân lúng túng, chưa biết phải xử trí làm sao thì đã có tiếng người từ xa vang tới:

- Phiên thiên chưởng thì đã làm gì ai? Chính bọn Nhất Thiên Bang các ngươi khoác lác lừa đời mà lại cứ mở miệng ra khoa trương là hành hiệp trượng nghĩa!

- Ai? Sao dám càn rỡ! Đây là phản ứng tất yếu của tên Phiên thiên nhất chưởng đang đà thắng thế trước Hoa Sơn song kiệt, lại nghe có người dám kêu đích danh Phiên thiên chưởng chê bai.

Đáp lại câu hỏi của tên Phiên thiên nhất chưởng, một trang thư sinh nho nhã, tay cầm quạt trắng phe phẩy, đang nhàn nhã, từ từ hiện thân.

Vừa nhìn được trang thư sinh này, Văn Đức Chính mừng rỡ, kêu thầm trong lòng: "Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên!" Đằng kia, Triệu Cân cũng đã nhìn vào Hàn Nhược Thuyên bằng ánh mắt kính nể, nói: - Ra là Hàn nhân huynh! Huynh xem bọn này và lối ngăn đường không cho tại hạ và sư huynh theo lối này hồi sơn! Lại còn giở mánh khóe, khéo léo che mắt tệ sư huynh và đả thương...

Cắt ngang lời tỏ bày thập phần trọng vọng tay nho sinh của Triệu Cân, Phiên thiên nhất chưởng hỏi:

- Thế nào là mánh khóe? Há bọn ngươi không rõ ta là đệ tử chân truyền của Thủ Thiết chưởng phi hay sao? Còn ngươi là ai? Tài sức bao nhiêu mà lại chê Phiên thiên chưởng của ta hử? Có dám đối chưởng cùng ta không nào?

Tay vẫn phe phẩy chiếc quạt trắng, Hàn Nhược Thuyên điềm tĩnh nói cùng Triệu Cân: - Triệu huynh! Chuyện nơi này đã có tại hạ. Huynh hãy cấp thời đưa lệnh huynh tìm một giòng suối mát. Sau đó huynh hãy dùng công lực bản thân giúp lệnh huynh một tay xua đẩy

nhiệt công ra khỏi cơ thể. Mau đi đi!

Phiên thiên nhất chưởng thấy trang thư sinh nho nhã, xem dáng vẻ như trói gà không chặt, đã không xem lời hắn vào đâu. Lại chỉ bằng một lời điểm chỉ đã nêu đúng phương pháp hóa giải sự hiệu dụng tối độc của chưởng pháp Phiên thiên đang đốt cháy tâm can Quan Hữu Sang thì đã lấy làm kinh nghi...

"Không lẽ tiểu tử này có liên quan gì đến gia sự? Sao hắn biết được bí pháp độc môn ta mà chỉ điểm cho Hoa Sơn song kiệt?"

Nhưng dẫu có kinh nghi đến đâu, hắn cũng không thể nhắm mắt làm ngơ khi huynh đệ Hoa Sơn song kiệt đang y lời trang thư sinh chuẩn bị động thân dời bước...

Hắn bèn quát lên: - Tiểu tử quả đã xem thường ta! Sao dám tự chuyện giải quyết chuyện người theo cái lối mục hạ vô nhân vậy?

Hắn quắc mắt quát, còn Triệu Cân thì như đã tin tưởng tuyệt đối vào sự hiện diện của Hàn Nhược Thuyên nên vẫn điềm nhanh ly khai. Còn Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên thì từ từ di động đến ngăn lối không cho bọn Nhất Thiên Bang có hành động càn rỡ gì nhằm ngăn chặn Hoa Sơn song kiệt.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên! Vì bọn Nhất Thiên Bang đã theo ánh mắt ra hiệu của Phiên thiên nhất chưởng, nhất loạt lao người ra nhằm cản lối Hoa Sơn song kiệt, cũng bởi Hoa Sơn song kiệt chẳng những bỏ đi mà lại đi ngay về hướng mà bọn Nhất Thiên Bang đang tuân theo lệnh bang chủ, ngăn cản tất cả mọi nhân vật trên giang hồ, không cho đi về phía đó.

Ngay lúc bọn Nhất Thiên Bang động đậy thân hình thì cũng chính là lúc Hàn Nhược Thuyên dùng chiếc quạt đã xếp gọn lại như một đoản kiếm, lao nhanh tốc vào bọn người Nhất Thiên Bang bằng thủ pháp không thủ nhập bách nhân, xem chẳng khác nào Hồ điệp xuyên hoa, len qua len lại giữa bọn chín mười tên Nhất Thiên Bang.

Bóng nhân ảnh của Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên quá nhanh, khiến cho dự mưu của tên Phiên thiên nhất chưởng không thành! Tên Phiên thiên nhất chưởng đã đoán định rằng thế nào tay thư sinh nọ cũng ra tay can thiệp mọi hành động của đồng bọn, nên hắn đã liệu trước sẽ bất kỳ xuất ý tung chưởng Phiên thiên vào tay thư sinh nọ. Nếu đúng là tên thư sinh dám cả gan xen vào việc của hắn.

Nhưng khi hắn vung chưởng thì bóng nhân ảnh của tên thư sinh bạc nhược đã biến mất! Tai của hắn chỉ nghe đồng bọn nhất loạt kêu lên những tiếng đau đớn. Sau đó, khi hắn định lướt mắt

và tên thư sinh nọ xong, hắn sẽ lao nhanh về phía trước tiếp tục đón đầu chận đánh Hoa Sơn song kiệt giờ chỉ còn có một người là có đủ lực giao thủ cùng hắn.

Nào ngờ, hắn vừa nhìn đến thì đã rụng rời tay chân! Đồng bọn hắn tuy đông, nhưng bây giờ đều ngã lăn dài trên đất. Tên nào tên nấy đều đưa tay lên không ôm bả vai thì cũng ôm chân, suýt xoa kêu đau từng hồi.

Nhìn lại Hoa Sơn song kiệt thì... cả hai tuy người đỡ người đi, nhưng cũng đã cách xa hơn hai mươi trượng rồi... bây giờ, dù hắn có muốn đuổi theo gây khó dễ cho Hoa Sơn song kiệt thì dễ gì tên thư sinh nọ chịu đứng yên để hắn tự ý làm theo ước muốn! Vì Bạch phiến thư sinh đang ngang nhiên nhìn hắn và vẫn an tường phe phẩy chiếc quạt trắng.

Theo dõi được đến đây, Văn Đức Chính mới thật sự tin rằng Ngũ kỳ tán nhân quả đúng là danh bất hư truyền. Xem ra bản lĩnh của Ngũ kỳ tán nhân còn trên xa so với người của Thất đại môn phái. Chỉ tiếc là võ công của tên bang chủ quá cao nên chẳng thể trách tại sao Âm phong tán nhân, Độc tửu tán nhân và Hoa điểm tán nhân, cũng đồng thời là những nhân vật trong Ngũ kỳ tán nhân lại chịu cúi đầu khuất phục, khép nép mọi bề trước tên bang chủ Nhất Thiên Bang?

Tên bang chủ đã thế thì sư phụ của hắn còn có võ công cao đến mức nào nữa? Và võ công của lão già nọ đã cao mà vẫn còn thèm thuồng, xem trọng Lưỡng nghi chân quyết tam thức thì đủ hiểu Lưỡng nghi chân quyết tam thức của Âm dương song lão quái hiệp có uy lực đến thế nào? Có nghĩa là, Văn Đức Chính tự nhủ, bằng mọi giá ta không thể để lão già nọ bắt được. Còn nếu vô phúc lão bắt được ta thì ta cũng nhất quyết không để lão chiếm đoạt được kinh văn của Lưỡng nghi chân quyết tam thức.

Càng nghĩ càng sợ, Văn Đức Chính khe khẽ quay lui, không dám đứng lại xem tiếp cuộc giao đầu trước sau gì cũng xảy ra giữa tên Phiên thiên nhất chưởng và Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên.

Khi vừa nhìn thấy Hàn Nhược Thuyên, và sau khi đã chứng kiến xong thần công tuyệt thế của Hàn Nhược Thuyên, Văn Đức Chính đã định chờ để gặp mặt Hàn Nhược Thuyên hầu nói cho chàng ta nghe về mưu định của sư đồ tên bang chủ Nhất Thiên Bang. Nhưng sau khi Văn Đức Chính tự ngẫm nghĩ và so sánh võ công giữa Hàn Nhược Thuyên và Ngũ kỳ tán nhân, giữa Ngũ kỳ tán nhân và tên bang chủ Nhất Thiên Bang và giữa sư đồ tên này và di thư tuyệt học

của Âm dương song lão quái hiệp thì Văn Đức Chính thấy không nỡ lôi kéo Hàn Nhược Thuyên vào vùng nước xoáy mà trong vũng nước này võ công của bất kỳ một người nào cũng đều cao thâm hơn Hàn Nhược Thuyên không biết mấy lần mà nói.

Phần thì không nỡ để Hàn Nhược Thuyên liên can vào, phần thì lúc này Văn Đức Chính đã rõ hướng đi trước mặt là hướng để đi về Hoa Sơn, mà Hoa Sơn song kiệt lúc nãy có nói rõ là hồi sơn chứ không phải là đi về Thiếu Lâm. Nên Văn Đức Chính đã phải vội vàng thối lui, tìm theo lối khác để đi theo chủ đích đã định trước. Điều này là do Văn Đức Chính không rõ hướng đi về
Hoa Sơn phái cũng chính là hướng để đi đến Thiếu thất sơn, nơi tọa lạc Thiếu Lâm phái. Và đây cũng chính là điều gây ra nhiều nỗi khó khăn cho Văn Đức Chính sau này.

Nhưng... tất cả đều do cơ trời xoay chuyển, sắp đặt. Ai mà lường trước được. Đi lui được hơn trăm trượng đường, gặp một lối rẽ nhỏ ở bên tả, Văn Đức Chính liền theo lối rẽ và cắm đầu chạy thục mạng.

Chạy được một đỗi thì lối đi đã bắt đầu lổn nhổn những đá là đá, Văn Đức Chính dừng lại dáo dác nhìn quanh.

- Bé con là ai? Sao lại lang thang một thân một mình thế?

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 10
Phúc lỡ làng giang hồ biến loạn
Ngộ cao nhân hào kiệt bái sư

Đ ang phập phồng lo sợ, sợ đủ trăm điều. Thế mà bỗng dưng lại có người lên tiếng hỏi, dù bằng một giọng hiền hòa, cũng khiến cho Văn Đức Chính phải xiêu hồn lạc phách. Điếng hồn, Văn Đức Chính gần như muốn khuỵu người xuống, nhưng nó đã cố hết sức trong khả năng cỏn con của nó để gượng người lại, và đảo mắt tìm xem ai là người vừa phát thoại.

Đến khi nhìn thấy một lão niên thư sinh đang hiền hòa đưa đôi mắt dịu dàng nhìn nó, quyển sách đang đọc dở được đặt ngay ngắn trên đầu gối, do vị lão niên đang an tọa trên một hòn đá nhỏ, Văn Đức Chính mới thấy bớt sợ hơn và dè dặt ướm lời hỏi:

- Lời nói vừa rồi là của bá bá? Bá bá là ai? Sao lại ngồi đây đọc

sách? Người cao niên thường dễ dàng thân thiện với trẻ thơ, nhất là những người có bộ dạng bên ngoài nho nhã, hay đọc sách thánh hiền như vị lão niên này. Nên khi nghe Văn Đức Chính không đáp mà chỉ hỏi ngược lại như thể muốn dò xét thì vị lão niên nhoẻn miệng cười tươi tắn và đáp:

- Nơi này nguyên chỉ có mỗi mình lão phu tìm đến để đọc sách cho khuây khỏa, vậy nếu lão phu không phải hỏi bé con vừa mới đến thì là ai vào đây? Còn ta là ai, thì có nói ra dẫu bé con không tin thì chỉ là vô ích thôi! Có phải thế không, bé con? Chỉ biết là... lão phu không làm hại gì bé con là được rồi!

Văn Đức Chính ngẫm nghĩ thật nhanh lời nói của vị lão niên, và thấy vị lão niên đã nói không sai! Nếu lão ta cố tình che giấu thân phận bằng cách nêu lên một danh xưng bất kỳ nào đó thì Văn Đức Chính cũng vô phương kiểm chứng. Và dẫu lão ta có nói đúng tên tuổi của lão thì nếu Văn Đức Chính không thể nào biết là không đúng thì cũng chẳng có thể kiểm chứng và như thế cũng đúng là vô ích thật.

Do nghĩ thế, nên Văn Đức Chính vội vàng hoành tay thủ lễ và nói:
- Bá bá nói đúng! Tiểu sinh là Văn Đức Chính, cam bề thất lễ, bá bá tha thứ cho! Vị lão niên thư sinh gật đầu, vừa như tha thứ cho Văn Đức Chính, vừa như khen Văn Đức Chính còn bé mà đã biết giữ gìn lễ nghĩa đối với bậc trưởng thượng dù là hai bên còn xa lạ. Vị lão niên nói:

- Chớ quá thủ lễ! Thế nào? Có việc gì mà tiểu thiếu hiệp xem chừng như sợ hãi quá vậy? Được vị lão niên thư sinh gọi chàng là tiểu thiếu hiệp, Văn Đức Chính phổng mũi, đâm ra thêm kính nể vị lão niên, nên nhanh nhẩu đáp:

- Bá bá biết không, đây là việc của giới giang hồ, tiểu sinh thì không phải nói rồi, chỉ e cho bá bá một là không thích nghe, hai nữa là nghe xong thì liên lụy đến bá bá nên...

- Không sao! Dù lão phu là người đọc sách nhưng cũng phải cần hiểu biết đến những việc bên ngoài. Có thể mới không uổng công đèn sách chứ. Còn vấn đề liên lụy thì... nếu đã đến số chết, thì trên đời này có mấy ai mà tránh được. Nào, nói nghe xem nào!

Cảm phục lão niên tuy là văn nhân bạc nhược, nhưng can trường không kém gì những trang nam tử hán đang độ hoa niên nên Văn Đức Chính bèn nói:

- Nguyên là thế này. — đằng kia đang có một bọn người đang giao chiến. Một bên là bọn người Nhất Thiên Bang đang tuân theo mệnh lệnh vị bang chủ của chúng ngăn cản tất cả mọi người không cho

xuôi nam.

- Không cho xuôi nam? Sao bọn... bọn nào đó ngang ngược quá vậy? Còn đối thủ của họ là ai? Tiểu thiếu hiệp có biết không?

Xem chừng vị lão niên này không chút sợ hãi khi nghe nói đến việc đụng độ của bọn giang hồ võ biền. Vì thế Văn Đức Chính nói tiếp:

- Đầu tiên là hai tay đại kiếm khách có tên là Quan Hữu Sang và Triện Cân. À, họ còn có danh hiệu là Hoa Sơn song kiệt.

- Hoa Sơn song kiệt à? Thế rồi sao nữa? - Bọn bên kia đông người hơn, nhưng chỉ có một tên đầu lãnh có biệt hiệu là Phiên thiên nhất chưởng, xuất trận chỉ sau một chiêu thì Quan Hữu Sang đã phải thua trận. Kế đó, bọn Nhất Thiên Bang định ra tay giết luôn cả hai thì có một vị cứu tinh xuất hiện. Đây là một trang hào kiệt, tuy cũng có dáng dấp bên ngoài là một nho sinh văn nhã. Chàng ta có danh hiệu là Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên.

- Hàn Nhược Thuyên? Tiểu thiếu hiệp biết rõ danh tự từng người như thế kia à? Do được nghiêm huấn từ tấm bé, Văn Đức Chính nào dám khoa trương, khoác lác, do đó nó cứ thật tình đáp:

- Ngoài Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên tiểu sinh biết từ trước ra, còn kỳ dư là do tiểu sinh nghe lóm được mà thôi. Chưa hết đâu bá bá, tên Phiên thiên nhất chưởng đó còn dương dương tự đắc khoe là đệ tử chân truyền của Thủ thiết chưởng phi nào đó nữa. Không ngờ vừa khoe khoang xong thì vị nhân huynh họ Hàn liền xuất hiện. 'i chà! Chỉ trong nháy mắt, Hàn Nhược Thuyên nhân huynh đã đánh ngã một loạt hơn tám, chín người Nhất Thiên Bang. Kế đó, Hàn nhân huynh chuẩn bị động thủ với tên Phiên thiên nhất chưởng...

Vị lão niên chỉ mỉm cười khi nghe Văn Đức Chính huyên thuyên nói một hơi dài. Chỉ đến
khi nó nói đến đây, vị lão niên mới ngắt lời nó và nôn nóng hỏi:

- Thế hai người động thủ ra sao? Văn Đức Chính đỏ bừng mặt, đáp ấp úng: - Tiểu sinh... tiểu sinh vì có... vì có việc bên mình nên... nên không dám ở lâu hơn. Vì thế... vì thế kết quả thế nào thì tiểu sinh cũng không rõ.

Vị lão niên nhẹ buông tiếng thở dài và trầm ngâm một lúc. Sau đó, vị lão niên văn nhân thư sinh nhớ ra liền hỏi:

- Tiểu thiếu hiệp đã quen biết Hàn Nhược Thuyên trong trường hợp nào? Không chút ngần ngừ, Văn Đức Chính liền đem tự sự đầu đuôi kể ra cho vị lão niên nghe. Tuy nó vẫn nghĩ rằng vị lão niên dù có nghe cũng không hiểu được, và nó cũng tin rằng vị lão niên chỉ muốn hỏi cho biết đôi chút ngoài những điều đã đọc trong sách thánh

hiền ra mà thôi. Do đó, Văn Đức Chính lượt thuật qua về sự đụng độ giữa hai cao đồ của hai bậc kỳ nhân đương đại là Liễu Hà Như, ái đồ của Âm phong tán nhân và Hàn Nhược Thuyên là con và là truyền nhân của Chưởng trung thư tán nhân. Nhân đó Văn Đức Chính cũng nói thêm:

- Ngũ kỳ tán nhân năm người, trước sau tiểu sinh đã lần lượt gặp mắt được ba vị. Và bá bá biết không, ba vị tán nhân tiểu sinh đã gặp đều là khách khanh của Nhất Thiên Bang cả! Ngoài vị Chưởng trung thư tán nhân mà theo tiểu sinh biết là thuộc chính phái và vị đứng đầu Ngũ kỳ
tán nhân mà tiểu sinh chưa biết rõ ra thì không ngờ ba vị tán nhân kia đều đang tâm phò trợ cho kẻ ác nhân là bang chủ Nhất Thiên Bang cả. Đúng là đạo cao một thước mà ma cao đến cả trượng.

Gật đầu, vị lão niên văn nhân mỉm cười hỏi: - Té ra tiểu thiếu hiệp đã có dịp gặp gỡ với ba vị tán nhân kia à? Thế tiểu thiếu hiệp nhận xét thế nào về cả ba vị tán nhân đó?

- Âm phong tán nhân thì dường như đã cam tâm khuất phục bang chủ Nhất Thiên Bang, Độc tửu tán nhân và Hoa điểm tán nhân thì lại ngấm ngầm bất phục, nhưng ngoài mặt thì không dám ra mặt chống đối với Nhất Thiên Bang như vị tán nhân Chưởng trung thư. Và cũng bởi vì thế nên tiểu sinh đã tìm mọi cách ly khai hẳn hai vị tán nhân này, nhất là khi Độc tửu tán nhân khăng khăng muốn thu nạp tiểu sinh làm đệ tử của lão...

Nghe đến đây, vị lão nhân văn nhân dường như có vẻ để ý và nhìn lại Văn Đức Chính bằng cái nhìn quan sát tỉ mỉ. Thấy thế, Văn Đức Chính buộc phải ngưng lời và ngạc nhiên theo dõi nét mặt của vị lão niên văn nhân.

Sau một lúc quan sát, sắc diện của vị lão niên càng lúc lão niên càng lúc càng biến đổi do quá kinh ngạc. Thật lâu sau đó, vị lão niên nói như muốn nói cho chính lão nghe thì đúng hơn:

- Tỏa cân phong mạch đại thủ pháp! Sao lão Bạch lại làm thế? Chẳng khác nào lão Bạch đã hủy đi một tinh hoa của đất trời. Sao lạ vậy? Hay là lão Bạch đã thật sự biến tánh?

Văn Đức Chính hồ nghi hỏi: - Bá bá lẩm bẩm gì thế? Ai là lão Bạch? Biến tánh là sao? Thở một hơi dài, vị lão niên không đáp mà lại nói sang vấn đề khác, cấp bách hơn đối với Văn Đức Chính:

- Tiểu thiếu hiệp! Gặp nhau đây mà lão phu không giúp ích gì được cho tiểu thiếu hiệp. Thôi, tiểu thiếu hiệp có việc bận bên mình, lão phu không dám lưu tiểu thiếu hiệp lâu hơn. Nếu sau này có cơ duyên gặp lại, lão phu hy vọng sẽ làm được điều gì đó cho tiểu thiếu

hiệp, để bù đắp lại sự khiếm khuyết ngày hôm nay. Tiểu thiếu hiệp đi đi, trời cũng đã trưa rồi.

Không ngờ đang hàn huyên vui vẻ, vị lão niên văn nhân lại hạ lệnh trục khách. Văn Đức Chính có hơi bàng hoàng, nhưng nghĩ lại, nó đành gật đầu, vòng tay lại chào bái biệt vị lão niên văn nhân:

- Bá bá ở lại, tiểu sinh đi đây! Nói xong, Văn Đức Chính vòng qua sau lưng vị lão niên văn nhân và bước theo con đường lổn ngổn đá, đi sâu vào rừng thẳm núi cao. Quên cả hỏi thăm vị lão niên đường đến Thiếu thất sơn.

Nhìn Văn Đức Chính, một đứa bé, một thân chơ vơ lầm lũi đi về phương trời vô định mịt mù. Vị lão niên không khỏi sinh lòng cảm khái, ngồi trầm ngâm nghị ngợi một lúc lâu...

Khoảng chừng một khắc thời gian sau đó, vị lão niên mới lẩm nhẩm thành tiếng: - Đạo cao một thước, ma cao một trượng. Lão Bạch ạ! Lão đã biến tánh thật rồi sao, lão Bạch?

Liền ngay lúc đó, có tiếng khẽ khàng vang vào tai lão niên, loãng dần vào vùng không gian hoang vắng:

- Phụ thân! Có điều gì khiến cho phụ thân phải xúc động thế?

Quay thân lại, vị lão niên nói với trang thư sinh anh dũng tay cầm quạt trắng đang cung thân đứng hầu:

- Nhược Thuyên! Trọng trách giang hồ bây giờ hầu như chỉ mỗi mình con gánh vác. Con có thấy nặng nề lắm không con?

Thì ra đây là phụ tử Hàn gia, Chưởng trung thư tán nhân Hàn lão, một trong Ngũ kỳ tán nhân danh cao vọng trọng trong thiên hạ lúc bấy giờ. Hàn Nhược Thuyên bỗng dưng nghe phụ thân nói thế, liền kinh ngạc hỏi:

- Sao chỉ còn mỗi một mình hài nhi, phụ thân? Thế còn Bạch thúc thúc Hoa điểm tán nhân thì sao? Và nếu hài nhi tìm được hạ lạc của Cầm đại bá thì không phải chúng ta đã có đủ lực lượng hùng hậu rồi sao, phụ thân?

Chưởng trung thư tán nhân Hàn lão liền lắc đầu nói: - Mới vừa rồi đây ta đã gặp được một đứa bé, tên là Văn Đức Chính, có nói rằng đã từng quen biết con.

- Văn Đức Chính? Y đâu rồi? - Hừm! Vậy là Văn Đức Chính không nói sai. Quả nhiên là y đã gặp con. Con có biết y nói thế nào không? ạch thúc thúc con tuy ngấm ngầm bất phục bang chủ Nhất Thiên Bang, nhưng vừa rồi Bạch thúc thúc con không hiểu vì sao lại thi triển Tỏa cân phong mạch đại thủ pháp, phong bế toàn bộ kinh mạch của Văn Đức Chính, khiến cho Văn Đức Chính sau này dù có gặp minh sư đi nữa, thì vẫn phải vô phương luyện công được. Con

nghĩ xem thế là thế nào? Liệu gia gia còn tin tưởng được ở Bạch thúc thúc con không chứ?

- Phong bế kinh mạch ư? Phụ thân, hay đây là việc làm bất đắc dĩ của Bạch thúc thúc? Và sau này Bạch thúc thúc sẽ giải khai nếu có điều kiện thuận tiện thì sao? Chưởng trung thư tán nhân Hàn lão lắc đầu cười gượng đáp:

- Bạch thúc thúc con chỉ biết thi triển mà không thể giải khai được thủ pháp thượng thừa này, con có hiểu không?

- Như thế có nghĩa là... - Có nghĩa là nếu Văn Đức Chính không có cơ duyên gặp chính người đã truyền dạy Tỏa cân phong mạch đại thủ pháp cho Bạch thúc thúc con, thì suốt đời Văn Đức Chính đừng trông mong gỉ luyện được võ công. Và như thế là phí phạm đi một kỳ hoa tuyệt thế.

- Phụ thân, nếu hài nhi biết Văn Đức Chính là một kỳ tài thì ngày trước hài nhi đã đưa y về gặp phụ thân rồi, và sự tình đâu có xảy ra như vậy.

Ngẩng mặt nhìn trời, Chưởng trung thư tán nhân than thở: - Cơ trời xoay chuyển làm sao chúng ta có thể lường trước được. Không riêng gì con, ta e trên võ lâm bây giờ không ai ngoài ta có thể nhìn được cốt cách tân kỳ tuyệt mỹ của Văn Đức Chính. Kinh mạch toàn thân Văn Đức Chính được sách cổ gọi là Tiềm long ẩn tướng. Nếu theo đường hoạn lộ thì Văn Đức Chính sẽ là bậc thiên tử, còn nếu theo con đường võ học thì y sẽ là một đại kỳ nhân, kỳ nhân của mọi kỳ nhân. Tiếc thay! Tiếc thay!

Tiếc ngẩn tiếc ngơ, Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên thở dài đánh sượt, và chàng ta cũng thầm oán trách Bạch thúc thúc của chàng là Họa điểm Lan hoa phất huyệt thủ tán nhân sao nỡ tuyệt đường tiến thân của một đóa kỳ hoa võ lâm...

Cả hai, Chưởng trung thư tán nhân và Hàn Nhược Thuyên đều lắng đọng tâm tư, ngẫm nghĩ theo mạch suy tư của mỗi người, không buồn trò chuyện với nhau nữa.

x X x

Nhắc lại, Văn Đức Chính sau khi cáo biết vị lão niên văn nhân và bỏ đi theo con đường lổn ngổn đá. Đường đá chông chênh càng lúc càng khó đi, đã mấy lần Văn Đức Chính toan quay lại, tìm đường khác bằng phẳng dễ đi hơn nhưng nghĩ đến sư đồ tên bang chủ Nhất Thiên Bang và toàn thể nhân số thuộc hạ Nhất Thiên Bang đang truy lùng nó, là người đã lẻn bước vào Âm dương động nghe được mưu đồ thầm kín của họ, thì Văn Đức Chính bắt rùng mình sợ hãi. Do đó, nó cố nén mệt nhọc, len lỏi qua từng kẽ đá, qua từng lùm cây gai

góc chắng ngang đường, tiếp tục đi vào sâu hơn.

Mãi miết đi cho đến lúc trời sập tối, Văn Đức Chính phần vì mỏi mệt, phần vì đói khát nên mắt hoa lên, không còn rõ đường đi nữa. Do đó, thay vì Văn Đức Chính tiếp tục men theo lối mòn thì nó đã vô tình đi sâu vào một động thất tối tăm sau khi đã đưa tay vẹt một lùm cây dại tương đối thưa thớt hơn là cánh cửa thiên nhiên dẫn vào động thất.

Đến lúc nhớ lại vì địa hình tương đối đã phẳng phiu hơn lúc trước và do bóng tối dày đặc phủ kín, mà lúc mới tiến vào Văn Đức Chính đã ngỡ đấy là do trời đã vào đêm, Văn Đức Chính kinh hoảng, phải vội vàng quay đầu chạy trở lui.

Tiếng chân của nó gõ xuống nền động vang lên ầm ầm đuổi theo phía sau khiến nó càng cuống cuồng hơn nữa.

Càng luống cuống, càng hãi sợ thì Văn Đức Chính càng chạy nhanh hơn và chạy loạn xạ. Hễ thấy có đường đi lối rẽ là nó lao bổ chạy vào.

Chạy một lúc đã lâu mà sao sao nó thấy nó vẫn còn ở trong lòng động thất, chưa ra đến được bên ngoài. Đến lúc này nó mới thật sự thất kinh hồn vía, nhưng vẫn còn đủ tĩnh táo để biết rằng do lúc vào đã vô tâm không để ý kỹ lối đi, nên bây giờ nó đã lạc lõng giữa những lối đi chằng chịt trong lòng động đá, vô phương tìm được lối trở ra.

Không giống như lúc ở Tịnh thân động của Âm dương song lão quái hiệp, lúc đó, Văn Đức Chính cũng một thân một mình giữa hai bộ hài cốt, nhưng nhờ có ánh sáng mờ mờ của viên ngọc và nhờ vào không gian nhỏ bé nên nó không sợ hãi bằng bây giờ. Động thất rộng lớn, tối tăm, và muôn ngàn lối đi rối rắm, chằng chịt, chẳng khác nào một mê hồn trận.

Hồn xiêu, phách lạc, Văn Đức Chính thẫn thờ bước đi như người mộng du. Cứ đi mãi mà không cần định hướng nữa. Đi được năm, ba trượng, theo hơi gió lạnh đưa vào từ mé tả, thì nó lại rẽ qua mé tả, hoặc hơi gió xuất phát từ phía hữu thì nó quành qua mé hữu...

Đi đến lúc đã chồn chân, thì mắt đã nặng trĩu vì buồn ngủ. Văn Đức Chính cố thêm một lúc nữa và ngã tựa người vào một nơi khuất gió nhất trong lòng động đá ngủ mê mệt.

Không biết có phải vì đã trải qua một thời gian dài đi đi lại lại không tìm được lối ra hay không, mà trong giấc nồng, Văn Đức Chính mơ hồ cảm nhận thấy nó đang là là bay đi lung tung trong lòng động thất tối đen, cũng rẽ tả, cũng quanh hữu và cuối cùng cũng gặp tình cảnh bế tắc trong lòng động.

Bất chợt, Văn Đức Chính đang trong giấc ngủ say lại nghe trong người nóng bức, khó chịu. Hơi thở nó dồn dập, hỗn hển, mồ hôi tươm đầy ướt đẫm y phục nó, khiến nó phải quẫy đạp lung tung. Mơ hồ, trong tai Văn Đức Chính nghe có tiếng người nói như vỗ về, trấn an: - Yên nào, hài tử!

Không hiểu có phải là vì lời nói dịu dàng này hay không mà Văn Đức Chính cảm nhận thấy trong người hoàn toàn khỏe khoắn và nó lại tiếp tục ngủ vùi...

Cũng vẫn trong lúc ngủ, trong người Văn Đức Chính bắt đầu phát sinh một luồng lãnh khí. Lạnh, lạnh từ trong xương tủy lạnh ra, lạnh đến cóng người. Văn Đức Chính theo phản ứng tự nhiên bắt buộc phải co rút toàn thân lại, chống chọi với cái lạnh buốt người. Lần này, trong tai nó nghe có tiếng người kinh ngạc kêu lên nho nhỏ:

- Sao lạ thế này? Âm hàn từ đầu phát sinh thế nhỉ? Lạ quá? Và cứ co rút toàn thân, Văn Đức Chính vẫn tiếp tục ngủ say, mệt nhọc. Cho đến khi tỉnh giấc, Văn Đức Chính mới biết rằng những lời tai nó đã nghe, và những cảm giác nóng lạnh mà tri giác nó ghi nhận được trong lúc ngủ đều là sự thật hiển nhiên, chứ không phải là giấc chiêm bao, mộng mị.

Vì vừa mở mắt, cảm nhận đầu tiên của nó là nó đang nằm trong một động thất nhỏ, ấm áp và có luồng ánh sáng dìu dịu tỏa ra từ một viên ngọc, không khác nào ở Tịnh thân động lúc trước.

Nhưng khác hẳn ở Tịnh thân động là ở nơi đây không có bộ hài cốt nào cả. Trái lại có một đạo nhân râu tóc bạc phơ đang hiền hòa nhìn vào nó.

Vẫn nằm yên, Văn Đức Chính tròn mắt ngắm nhìn trả lại lão đạo nhân với cái nhìn nhiều ý nghĩa: sợ hãi, kinh ngạc, dò xét, thoạt mừng, thoạt lo ngổn ngang trăm mối...

Cuối cùng, lão đạo nhân phải lên tiếng trước: - Hài tử cứ yên tâm! Bần đạo không làm gì con đâu. Thế nào? Hài tử ngủ có ngon không? Văn Đức Chính lồm cồm đứng dậy, dáo dác ngó quanh lòng động một lần nữa, đoạn quay lại nhìn lão đạo, ngờ vực hỏi:

- Vậy là lúc tiểu bối ngủ, những lời nói lọt vào tai tiểu bối là do đạo trưởng nói ư? Đây là đâu? Còn cái hang động tối tăm có trăm ngàn lối đi mà tiểu bối đã lang thang suốt đêm qua đâu rồi?

Lão đạo nhân mỉm cười hiền hòa nhìn nó đáp: - Chúng ta vẫn còn đang ở trong lòng hang động rối rắm đó thôi hài tử. Nhưng hài tử cứ yên tâm, đã có bần đạo ở đây với hài tử thì không việc gì phải lo. Đến lúc nào hài tử muốn ra đi, bần đạo sẽ chỉ đường cho đi, đừng sợ nữa.

Ngạc nhiên, Văn Đức Chính bèn hỏi: - Nói vậy là đạo trưởng đang cư ngụ tại đây? Sao đạo trưởng lại chọn nơi này làm chốn ẩn thân?

- Có gì mà không được? Chẳng lẽ một đạo nhân như bần đạo lại phải cần đến một đạo am thì mới thanh tu được sao? Huống chi Hỗn nguyên loạn động này có ai dám đến mà bần đạo sợ quấy rầy sự thanh tu chứ?

- Hỗn nguyên loạn động! Quả đúng là sự hỗn độn nguyên sơ thuở đất trời còn tối tăm mù mịt. nhưng bằng cách nào đạo trưởng tìm được đến đây? Hay là ai đó đã chỉ vẽ đường đi lối lại cho đạo trưởng?

Lão đạo nhân không đáp, chỉ mỉm cười hỏi lại: - Việc đó bần đạo sẽ giải thích sau. Còn bây giờ hài tử hãy nói đi. Hài tử là ai? Có lai lịch thế nào? Đã gặp những việc gì? Và sao lại phải chạy lạc vào đây?

Văn Đức Chính không khỏi do dự khi nghe đạo nhân hỏi thế. Sau khi đã suy nghĩ kỹ, nó đáp:

- Tiểu bối là Văn Đức Chính. Song thân đã mất từ lúc ấu thơ. Trải qua bao năm dài, tiểu bối luân lạc mong tìm được minh sư để thọ giáo võ công, thì tiểu bối đã gặp nhiều cảnh ngộ khó có thể bằng đôi ba lời tiểu bối nói hết được. Cũng như việc tiểu bối lạc bước vào Hỗn nguyên loạn động này là một trường hợp cụ thể.

Bắt gặp cái nhìn khuyến khích đầy ắp tình thương của lão đạo trưởng, Văn Đức Chính không kềm được ước muốn trút hết ra bao nỗi niềm cay đắng, dãi dầu đã gặp. Nên tuần tự Văn Đức Chính thuật lại tỉ mỉ từ khi đặt chân bước vào một phân đà của Nhất Thiên Bang cho đến tận bây giờ. Riêng có việc Văn Đức Chính đã học thuộc Lưỡng nghi chân quyết tam thức là Văn Đức Chính làm lơ, bỏ qua không nhắc đến mà thôi.

Nghe Văn Đức Chính nói xong, lão đạo nhân hết gật đầu lại lắc đầu, đoạn từ tốn nói: - Hóa ra hài tử đã gặp phải không ít điều cay đắng. Nhưng hài tử đã được hóa công ân tứ ban thọ cho nhiều may mắn, hài tử có biết không? - May mắn? - Ừ! Và Họa điểm tán nhân đã có công gìn giữ mạng sống cho hài tử ít ra là hai lần. †t hẳn điều này hài tử không thể nào đoán biết được, phải thế không?

- Họa điểm tán nhân đã cứu mạng tiểu bối ư? Khi nào? - Ừ! Có nhiều điều hài tử còn không thể biết được, kể cả những điều liên quan đến bản thân hài tử, mà ngoài hài tử ra, chỉ có mỗi mình bần đạo đoán biết được mà thôi.

- Đạo trưởng biết được ư? Đạo trưởng là thần nhân hay sao mà điều gì đạo trưởng cũng biết, mặc dù đạo trưởng chỉ mới gặp tiểu

bối đây thôi?

Lão đạo nhân mỉm cười, khiêm tốn nói: - Tuy bần đạo không dám tự hào là Vạn sự thông nhưng qua kinh nghiệm giang hồ đã nhiều, đọc đã trăm ngàn sách cổ thì việc ức đoán mọi điều qua vài chi tiếc vụn vặt cũng có thể tạm gọi là đúng hoặc không sai với sự thực là bao nhiêu dù không nhìn được tận mắt.

Lần này là lần thứ hai, Văn Đức Chính đã gặp được một người dù tuổi đã cao, nhưng lại dễ dàng cởi mở trong chuyện trò. Lần trước là gặp vị lão niên văn nhân còn bây giờ là một lão đạo nhân. Càng nói chuyện lâu chừng nào, thì Văn Đức Chính càng thấy sinh thêm niềm kính phục. Bất giác, Văn Đức Chính hỏi vị lão đạo nhân:

- Đạo trưởng là nhân vật giang hồ? Bắt gặp cái gật đầu thay lời đáp của lão đạo nhân, Văn Đức Chính hỏi tiếp: - Đạo trưởng có võ công thật sự ư?

Lại gật đầu. - Võ công của đạo trưởng cao hơn Ngũ kỳ tán nhân không? Gật đầu. - So với bang chủ Nhất Thiên Bang thì thế nào? Gật đầu. - Nghĩa là cao hơn? Gật đầu. - Cao hơn Âm dương song lão quái hiệp? Lần này lão đạo nhân không gật đầu, mà lại hỏi:

- Hài tử cần gì mà phải hỏi như thế? Đến bây giờ, Văn Đức Chính mới sụp người xuống trước mặt lão nhân, khấn cầu: - Đạo trưởng! xin hãy rộng lượng thu nạp tiểu bối làm đồ đệ. Hài nhi muốn được bái đạo trưởng làm sư phụ. Đồ nhi khẩn thiết van nài sư phụ rộng dung.

Còn đang theo dõi sắc mặt của lão đạo nhân, Văn Đức Chính chỉ thấy chòm râu bạc của đạo nhân khẽ lung lay theo bàn tay tả của lão đạo nhân đang khe khẽ vẫy, thì liền có một luồng lực đạo xô nhẹ về phía nó, khiến nó không cưỡng nổi phải đứng ngay người lên. Đồng thời đã nghe lão đạo nhân nói:

- Hài tử! Có một điều bần đạo không thể không nói đó là tuy bần đạo cũng muốn thu nạp hài tử làm truyền nhân, nhưng bần đạo vô phương hoá giải được hai luồng kình lực cương nhu đang cùng lúc hiện hữu trong châu thân hài tử. Và điều đó có nghĩa là bần đạo khó có thể đào tạo một cao đồ đúng như ước muốn của hài tử được đâu.

- Kình lực? Hai luồng kình lực gì đang ở trong người hài nhi? Để Văn Đức Chính hiểu thấu đáo hơn, lão đạo nhân liền giải thích... Thì ra do cơ may ngẫu nhiên, Văn Đức Chính đã liên tiếp hai phen gặp kỳ ngộ, mà dù chỉ một lần kỳ ngộ thôi cũng đủ làm cho toàn thể nhân vật trên giang hồ phải ganh tỵ. Đó là thiên niên chu quả, một loại quả hiếm được linh khí của trời đất ngẫu hợp tạo thành, ngàn năm

khó gặp và là loại chí dương trong các loài dương quả. Người nào may mắn phục được thiên niên chu quả sẽ có một nội lực tương đương với công phu tu luyện gần hai giáp tý và đương nhiên đây là loại cương kình cực kỳ dũng mãnh, hùng hậu.

Còn nữa, Văn Đức Chính lại vô tình nuốt được nội đơn hơn ngàn năm tu luyện của con Độc giác long vương. Điều này đến bây giờ Văn Đức Chính mới biết được, lại được huyết của con Độc giác long vương làm dẫn dược, khiến cho trong nội thể của Văn Đức Chính có chứa hơn trăm năm công lực thuộc loại âm hàn vào hạng chí âm...

Chính bởi điều này sẽ gây trở ngại không ít cho Văn Đức Chính vì nếu chỉ luyện tập một loại võ công nhất định, hoặc âm nhu, hoặc cương dương. Vì như thế, Văn Đức Chính không thể phát huy hết mọi nội lực tàng ẩn trong người, dù là dương kình hoặc âm kình.

Bởi một nguyên nhân rất dễ hiểu. Thí dụ như, Văn Đức Chính tập luyện công phu vận khởi và xuất phát dương kình, thì Văn Đức Chính không thể nào phát dương kình với toàn bộ nội lực gần một trăm hai mươi năm công lực do thiên niên chu quả tạo ra. Vì Văn Đức Chính còn phải lưu lại khoảng một nửa nội kình dương cương, để hộ vệ tâm mạch không cho luồng nội kình chí âm dâng lên công phá kinh mạch toàn thân. Và như thế, chẳng khác nào uổng phí đi công năng kỳ diệu của thiên niên chu quả ư?

Nếu Văn Đức Chính khinh suất, phát huy toàn bộ công lực trong người... (thiếu 2 trang)

...

Phần thì mừng vì khi không Văn Đức Chính lại có sẵn hai loại nội lực không ai sánh bằng, khỏi phải tu luyện lâu la. Phần thì ái ngại khi biết nó chỉ dùng được một trong hai loại kình lực, mà lại chỉ vận dụng được hơn một nửa mà thôi, nếu nó không muốn chết. Do đó, Văn Đức Chính không buồn hỏi đến sự liên quan giữa đạo trưởng và Họa điểm tán nhân. Nếu không liên quan thì tại làm sao Họa điểm tán nhân lại biết được thủ pháp Tỏa cân gì đó của lão đạo nhân mà sử dụng?

Đắn đo một lúc, Văn Đức Chính lại hỏi: - Sáu mươi năm công lực. Vậy đã bằng một trong Ngũ kỳ tán nhân chưa? Biết Văn Đức Chính đã quyết lòng bái sư nên lão đạo nhân liền đáp:

- Cầm, Kỳ, Thư, Tửu, Họa không ai có được sáu mươi năm công lực đâu. Nhưng so sánh như vậy là không đủ cơ sở. Bởi một cao thủ ngoài nội công thâm hậu ra, còn phải có một nền võ học tinh kỳ nữa. Nếu hài tử tiếp thu được toàn bộ chân truyền của bần đạo, thì việc đối kháng lại sư đồ bang chủ Nhất Thiên Bang không phải là

điều không làm được. Trừ phi, phải, trừ phi bọn họ luyện được Lưỡng nghi tam thức, hợp chưởng có uy lực vô thượng của Âm dương song lão quái hiệp ngày trước.

Thế là Văn Đức Chính một lần nữa quì xuống hành lễ bái lạy đúng nghi thức bái sư và nói: - Đồ nhi là Vũ Văn Đức Chính, xin khấu đầu ra mắt sư phụ? Chỉ một cái chống nhẹ tay xuống bệ đá làm ghế ngồi, lão đạo nhân đã là đà bay đến gần và đỡ Vũ Văn Đức Chính đứng dậy. Lão đạo nhân không khỏi sửng sốt khi hỏi:

- Sao lại là Vũ Văn? Lại lịch của con thế nào? Còn Vũ Văn Đức Chính không khỏi bàng hoàng há hốc mồm ra khi nhận thấy lão đạo nhân tuy còn hai chi dưới, nhưng lại không động đậy gì được.

Vùng người thoát khỏi vòng tay đỡ của lão đạo nhân, Vũ Văn Đức Chính phục người xuống, đụng tay vào hai chi dưới của lão đạo nhân và hỏi:

- Sư phụ! Sao sư phụ lại bị thế này? Lão đạo nhân bỗng thốt cười lên vui vẻ. Một tràng cười sảng khoái như xua đi những u tối, bí ẩn còn tồn đọng giữa hai sư đồ.

- Hoá ra giữa chúng ta còn nhiều điều phải làm sáng tỏ thêm, phải không đồ nhi? Ha ha ha...

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 11
Khổ luyện võ công thân tuyệt đỉnh
Chu quả nội đơn hoài hy vọng

T hấm thoát hai năm dài khổ luyện võ công, Vũ Văn Đức Chính cũng đã hai năm dài chất chứa trong lòng điều bí ẩn không dám tỏ bày cùng sư phụ. Đó là những kinh văn trong Lưỡng nghi chân quyết tam thức của Âm dương song lão quái hiệp. Vì Vũ Văn Đức Chính biết, qua lời giải thích của sư phụ đã hiểu rằng chỉ cần Vũ Văn Đức Chính tự luyện theo kinh văn này thì cũng đã quá đủ, nếu không muốn nói là thừa để có một thân võ học tuyệt thế không ai bằng.

Nhưng do đã từ lâu Vũ Văn Đức Chính thiếu vắng sự thương yêu che chở của phụ mẫu, nên Vũ Văn Đức Chính cố dằn lòng, chịu nép mình làm thân đệ tử để đổi lấy lòng thương yêu của sư phụ, bù đắp lại những thiếu vắng từ trước đó.

Và đến ngày hôm nay, Vũ Văn Đức Chính sau khi đã học hết mọi

chân truyền của sư phụ, liền lấy hết can đảm tỏ bày điều mà nó đã giấu kín bấy lâu. Vũ Văn Đức Chính nói:

- Sư phụ! Đồ nhi có một điều muốn tỏ bày cùng sư phụ, mong sư phụ thứ cho đồ nhi đã giấu kín, không nói hết mọi điều với sư phụ ngay buổi đầu gặp gỡ.

Sư phụ của Vũ Văn Đức Chính nào phải kẻ kém trí nhận xét. Nếu không thể nói là đạo nhân đã đạt mức vạn sự thông mà đạo nhân không dám vỗ ngực tự xưng. Đã hai năm theo dõi sự chuyên cần khổ luyện của Vũ Văn Đức Chính, đã biết phụ thân của Vũ Văn Đức Chính là ai, và đã hiểu tường tận tánh khí của Vũ Văn Đức Chính, đạo nhân càng ngày càng yên tâm về bản chất và đạo lý làm người của đồ đệ dấu yêu. Đạo nhân không còn sợ thu lầm kẻ ác tâm làm đệ tử, gây nên mối đại họa cho giang hồ.

Nhưng vẫn có một điều làm cho đạo nhân áy náy không yên, đó là sự ưu tư, trầm mặc của ái đồ càng lúc càng nặng nề trên gương mặt.

Nhưng đạo nhân vẫn yên lòng chờ đợi, hy vọng rằng rồi sẽ cũng có một ngày Vũ Văn Đức Chính sẽ nói ra.

Và đúng như thế thật, đạo nhân vẫn hiền hòa gương mặt nói: - Không sao! Nếu con xét rằng con cần phải nói cho sư phụ nghe thì con cứ nói, còn trái lại, sư phụ cũng không trách gì con.

Hai năm trời gắn bó với sư phụ, Vũ Văn Đức Chính vô hình chung đã đặt trọn niềm tin vào sư phụ, đến nỗi sự bí ẩn về phụ thân và cái chết mờ ám của phụ thân, Vũ Văn Đức Chính cũng không hề giấu. Và còn gì nữa mà không nói ra về Lưỡng nghi chân quyết tam thức của Âm dương song lão quái hiệp. Do đó, Vũ Văn Đức Chính bèn nói:

- Đồ nhi có lần thưa với sư phụ về việc đồ nhi vô tình vào được Tịnh thân động của Âm dương song lão quái, và sự lùng sục di học Lưỡng nghi tam thức của nhị lão...

Do Vũ Văn Đức Chính chưa kể rõ cho sư phụ nghe về di thư của Dương lão, nên đến tận bây giờ Vũ Văn Đức Chính, mỗi lần nhắc đến nhị lão đều chỉ dám gọi là Âm dương song lão quái, chứ chưa dám thêm vào chữ hiệp như trong thâm tâm nó đã nghĩ thế.

Còn đạo nhân tuy ngoài miệng nói lời trấn an đệ tử, nhưng trong lòng vẫn phập phồng lo ngại không yên. Sợ điều mà Vũ Văn Đức Chính sẽ làm cho ông ta ngỡ ngàng. Đến khi chỉ nghe Vũ Văn Đức Chính nói lại về Âm dương song lão quái, đạo nhân không giấu được tiếng thở dài. Rồi đạo nhân chờ đệ tử nói tiếp...

- Thật ra thì đồ nhi đã vô tình nhặt được Lưỡng nghi chân quyết

tam thức, kèm theo đó là một bức di thư của Dương lão có nội dung như sau...

Đoạn, Vũ Văn Đức Chính nhắc lại toàn bộ nội dung bức di thư nọ cho sư phụ nghe. Xong xuôi, Vũ Văn Đức Chính e ngại nói tiếp:

- Sư phụ! Không nỡ để tâm huyết một đời lọt vào tay sư đồ tên bang chủ Nhất Thiên Bang là kẻ ác nhân, đồ nhi đã hủy đi chân quyết sau khi đã học thuộc nằm lòng. Ý của đồ nhi là muốn đọc qua cho sư phụ nghe để dựa vào kiến văn của sư phụ xét xem liệu đồ nhi có thể qua đó luyện tập để dung hòa hai luồng nội lực cương nhu đang sẵn trong người đồ nhi không?

Vị đạo nhân nhìn đăm đăm vào Vũ Văn Đức Chính, điều mà vị đạo nhân lo sợ thì lại không xảy đến. Ngược lại, đây là điều vị đạo nhân không ngờ...

- Tại sao đến bây giờ con mới nói cho sư phụ nghe khi con biết rằng nếu dựa theo chân quyết Lưỡng nghi này thì con đã là vô địch nhân, và con không phải phí phạm thời gian đến hai năm qua?

Đỏ bừng nét mặt, Vũ Văn Đức Chính ấp úng một lúc mới nói: - Đồ nhi không dám nói vì sợ... sở học một đời của sư phụ phải thất truyền, và sợ hơn hết là đồ nhi không được gần gũi và hầu cận sư phụ như hai năm qua.

Nghe lời Vũ Văn Đức Chính nói, vị đạo nhân phải cố gắng lắm mới cầm được những giọt châu đang chực trào ra hai khóe mắt đã già.

Một lúc sau, đạo nhân mới bảo: - Được! Con hãy đọc qua một lượt cho sư phụ nghe xem nào. Thấy sư phụ không bắt lỗi, Vũ Văn Đức Chính liền y lời, đọc lại toàn bộ kinh văn trong Lưỡng nghi chân quyết tam thức cho sư phụ nghe qua.

Sau một hồi ngẫm nghĩ, đạo nhân lại bảo Vũ Văn Đức Chính: - Con nhớ không sai chứ? Được, lần này con hãy chậm rãi đọc lại xem... Thập phần lo lắng, Vũ Văn Đức Chính vận dụng hết trí lực, nhớ lại thật đúng, và từ từ đọc lại cho sư phụ nghe một lần nữa.

Vẫn như lần mới rồi, đạo nhân sau khi nhăn tít vầng trán răn reo suy nghĩ rồi mới nói: - Con hãy để sư phụ suy nghĩ thêm nữa mới được. Vì đây là việc hệ trọng, liên quan đến sanh mạng con chứ chẳng d[2212] dàng đâu.

Tuân lời, Vũ Văn Đức Chính liền rời ngay sư phụ để người suy nghĩ. Một ngày trôi qua lặng lẽ. Vị đạo nhân đã thấy bơ phờ nét mặt. Hai ngày nặng nề tiếp theo qua... sắc diện của đạo nhân không còn giữ được nét tươi nhuận hồng hào nữa.

Đến ngày thứ ba, vị đạo nhân mệt nhọc giải thích cho Vũ Văn Đức

Chính nghe: - Thật tiếc cho hai mươi năm tâm huyết của Âm dương song lão quái. Vì theo lời lưu lại trong di thư thì chân quyết Lưỡng nghi này do song lão hợp soạn, nhưng lại chưa từng được thí nghiệm qua. Song lão toàn là nhờ kinh nghiệm đơn phương của từng người mà nêu ra phương pháp để dung hòa nội lực âm nhu và dương cương. Song rất tiếc, đây chỉ là do song lão tưởng tượng mà ra. Họ không từng ở trong tình trạng thực ti[2212]n như con lúc này, nên những kinh văn con có được hoàn toàn phi lý, không thể ứng dụng được. Nếu cưỡng cầu, sư phụ tin rằng con sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, nặng thì chết, nhẹ hơn cũng thành phế nhân. Tiếc thay! Tiếc thay cho Lưỡng nghi Âm dương song lão quái, tâm nguyện vô phương được hoàn thành.

Không phải nói cũng biết, Vũ Văn Đức Chính thất vọng đến chừng nào. Đạo nhân phải lên tiếng trấn an: - Thiên số! Nếu đã do trời xanh sắp bày thì sư phụ tin rằng trên bước đường hành hiệp giang hồ, con sẽ gặp một cơ may nào đó, và biết đâu con sẽ có được phương thế dung hòa được hai loại nội kình mà trời xanh đã ban cho con.

Tiếp sau đó, đạo nhân một lần nữa nhắc nhỡ Vũ Văn Đức Chính: - Danh hiểu của sư phụ, nếu không gặp đích xác cừu nhân con không được tỏ bày cho bất kỳ ai. Riêng phần con, sư phụ cũng mong con giấu kín thân phận, kẻo thù nhân con bị đánh động sẽ trốn mất biệt, e khó trả được thù cho song thân. Còn thái độ của con đối với Âm dương song lão quái, sư phụ không ngăn cấm con tỏ lòng kính trọng đối với song lão, nếu sau này thật sự con xác định được rõ thực hư về nỗi oan khích của song lão. Thế thôi!

Hầu cận sư phụ thêm một ngày cuối, Vũ Văn Đức Chính bịn rịn một lúc lâu trước khi giã từ sư phụ, ly khai hẳn Hỗn nguyên loạn động. Mặc lại thân phận cũ trước đây là Văn Đức Chính, bắt đầu tung bước giang hồ, truy tìm thù gia, trả thù kẻ đã hủy hai chân của sư phụ và làm rõ sự oan khiên của Âm dương song lão quái hiệp. Chưa kể đến việc hành hiệp trượng nghĩa trừ gian giệt bạo. Nhất là chống lại đến cùng bọn Nhất Thiên Bang giả danh, lừa đời, dối người.

x X x

Từ tít đằng xa, nhìn về cuối chân trời, khuất lấp xa xa tận chân mây là dãy Nghiêu long sơn cũng có hình thù tương tợ như thế. Mãnh long giương vây xòe vuốt chuẩn bị tung mình vượt biển Đông, thì Nghiêu long sơn so với các đỉnh núi nhọn hoắc kế tiếp nhau trông chẳng khác nào vây rồng. Còn các móng vuốt thì đó chính là những

vách đá cắt ngang đột ngột, tạo thành những bờ đá nhọn thều lều chực chờ vấu vào bất kỳ một sinh vật nào... một chướng ngại vật nào để tiến thẳng ra khơi xa.

Và cuối dãy Nghiêu long sơn, nơi hướng về biển đông thì ngọn núi cao nhất, khuất dạng dưới những vòm mây mịt mù chính là đầu rồng. Đầu rồng kiêu hãnh vươn cao, cao nghều nghệu, cao tận mây xanh, và quanh năm đầu rồng giấu che vào những đám mây đen, trắng, xám... tùy vào mùa, vào thời tiết. Đúng như câu được dân gian ví von: Thần long kiến vỹ bất kiến thủ!

Và từ ngàn năm trước, đến hàng ngàn năm về sau, không biết đến bao giờ thần longNghiêu long sơn - mới thoát nợ dương trần tung mình lướt vào biển khơi xa nghìn trùng, bay bổng vào không trung cao vời vợi, mặc tình thét gió gào mưa?

Chỉ biết là hiện tại, ngay lúc này cũng như hai năm về trước, dãy Nghiêu long sơn vẫn còn nằm im đó trước mắt Văn Đức Chính (Vũ Văn Đức Chính phần do quyết tâm, phần do có lời sư phụ mách bảo, đã dùng lại cái tên tự thuở nào do chàng tự bỏ bớt một nửa đại tánh, để một lần nữa chàng lại chỉ là Văn Đức Chính).

Hai năm trước Văn Đức Chính đến Nghiêu long sơn với tấm hình hài một đứa bé nhưng chất chứa đầy tâm hồn là một niềm tin sắc đá, không ngại chông gai nguy hiểm. Và lần này, Văn Đức Chính trở lại Nghiêu long sơn thì đã là một trang nam nhi tuấn tú, có thần tính siêu nhiên thoát tục, phong thái tiêu dao, nhưng vẫn đầy ngập trong lòng niềm tự tin còn cao hơn trước đó nữa. Vì bây giờ Văn Đức Chính đã là một cao thủ võ lâm, đến nỗi như Ngũ kỳ tán nhân, như lời sư phụ đã có nói, vẫn không sao bằng được Văn Đức Chính.

Do thế, đối với Văn Đức Chính bây giờ, chông gai, hiểm nguy, gian nan, trắc trở đã không còn là vấn đề gì nữa.

Cắt ngang dòng hồi tưởng về quá khứ, như chỉ mới đây thôi, Văn Đức Chính với bộ y phục trắng tuyền còn mới tinh khôi, cũng phe phẩy tay quạt màu xang thiên thanh, đi bộ bước lần tới chỗ trước đây Văn Đức Chính đã từng theo đó tìm được lối vào Tịnh thân động của Âm dương song lão quái hiệp.

Nơi này vắng người như tự thuở nào vẫn quạnh quẽ như vậy, nhưng Văn Đức Chính vẫn cử bộ chậm chạp bước đi. Văn Đức Chính do muốn trở lại chốn cũ bằng những bước chân thuở xưa, của một đứa bé, nên đã không sử dụng đến thân pháp thượng thừa bằng thân nội lực cao thâm của sư phụ là đại kỳ nhân truyền thọ.

Dù vậy, tuy đích đến còn khá xa, nhưng đôi tai tinh tường thính nhạy của Văn Đức Chính đã nghe có tiếng giao tranh từ xa vẳng

đến...

"Đâu như là ngay chỗ có lối đi vào Tịnh thân động thì phải". Lòng thì nghĩ như vậy, nhưng Văn Đức Chính vẫn không vì thế mà bước đi nhanh hơn. "Việc gì đến ắt phải đến! Không việc gì phải vội!" Và khi chỉ còn cách địa điểm xưa chừng hai mươi trượng. Văn Đức Chính thật sự ngạc nhiên khi nhìn thấy chỗ có lối vào Tịnh thân động, đáng lý phải có hai tảng đá nằm kề nhau che kín lối vào, thì bây giờ hai tảng đá không còn nguyên vị nữa. Chúng đã bị ai đó, chắc phải với một lực lượng hùng hậu, bẫy lăn ra xa khỏi vị trí cũ. Và con đường ruột dê nhỏ bé khi xưa, bây giờ đã được đào thêm ra, khơi rộng thêm ra, tạo thành một lối đi xuyên sơn, đủ cho một người đi lọt mà không phải khom đầu.

Sau khi đã có những nhận định như vậy, bây giờ Văn Đức Chính mới nhìn đến nhóm người đang quần thảo với nhau, ngay trước động khẩu. Do lối đi xưa kia đã khơi rộng ra, nên phải gọi là động khẩu mới hợp tình hợp lý. Và Văn Đức Chính ngỡ ngàng khi nhận diện được số người đang giao chiến này.

Họ gồm hai phe rõ rệt. Một bên là hai tên Nhất Thiên Bang, có lẽ vào hàng đường chủ trở lên vì hai tên này có thân thủ rất khá. Và còn một người nữa cùng phe với hai tên nọ. Chính nhờ vào khuôn mặt người thứ ba này, Văn Đức Chính mới dám khẳng định bọn này là thuộc hạ của Nhất Thiên Bang. Đó chính là... Li[2212]u Hà Như, tuần giám của tổng đàn Nhất Thiên Bang, không rõ đã hai năm trôi qua, nàng ta bây giờ đang giữ cương vị gì trong Nhất Thiên Bang. Nhưng do đã quen thuộc với nàng ta qua cương vị tuần giám nên Văn Đức Chính vẫn cứ gọi nàng ta là Li[2212]u tuần giám như lúc trước vậy.

Phe bên kia có nhân số đông hơn, nhiều hơn phe Nhất Thiên Bang đến hai người. Họ gồm một đạo gia, hai tục gia và hai vị phật môn đệ tử.

Trong số đó có hai nhân vật tục gia mà Văn Đức Chính đã có dịp biết tên, biết mặt. Đó là Hoa Sơn song kiệt, người cao lớn là Quan Hữu Sang, và người thấp bé hơn có tên gọi là Triệu Cân. Sự hiện diện của Quan Hữu Sang lúc này đủ làm cho Văn Đức Chính biết rằng khi xưa, nhờ vào chỉ dẫn của Bạch phiến thư sinh Hàn Nhược Thuyên nên Quan Hữu Sang đã thoát tay tử thần qua độc thủ của tên Phiên thiên nhất chưởng, đệ tử của Thủ Thiết chưởng phi.

Số người còn lại, một đạo gia và hai phật môn đệ tử, thì bằng vào kiến văn uyên bác mà Văn Đức Chính được sư phụ dạy bảo, Văn

Đức Chính cũng d[2212] dàng suy đoán họ chính là môn đồ của Võ Đang và Thiếu Lâm, hai môn phái lớn nhất trong thất đại môn phái đương thời của võ lâm Trung nguyên.

Lúc này, Văn Đức Chính đã đường đường chính chính xuất hiện tại đương trường. Mắt thì vẫn dõi nhìn quan sát trận chiến giữa hai phe, chân thì lại từ từ đi tới động khẩu.

Sự xuất hiện của Văn Đức Chính không làm cho hai phe sửng sốt, vì họ đã phát hiện được từ xa. Nhưng trong thâm tâm họ cũng có phần nào lo ngại, không biết Văn Đức Chính có võ công hay là không qua dáng vẻ văn nhân bạc nhược bên ngoài. Và nếu là Văn Đức Chính có võ công, mười phần họ tin đến chín là như vậy, vì một văn nhân không làm sao dám cô thân độc lực đến vùng núi hoang sơn, hẻo lánh như ở Nghiêu long sơn này. Chỉ liệu Văn Đức Chính có xen vào việc của bọn họ không? Và xen vào phía nào? Là bạn hữu hay là địch nhân đến tiếp viện cho đối thủ?

Cả hai bên cùng nghĩ như vậy trong khi vẫn tiếp tục giao tranh. Hoa Sơn song kiệt đang cùng liên thủ, bằng song kiếm cả hai đang chật vật lắm mới bình thủ được với một trong hai tên Nhất Thiên Bang. Như thế đủ hiểu dưới trướng một dũng tướng không thể không có hùng binh.

Thân thủ của tên này như vậy chẳng trách nào Nhất Thiên Bang bang chủ dám khoa trương mộng làm minh chủ võ lâm.

— mé khác thì vị đạo gia cũng bằng trường kiếm đang đon đả độc đấu với tên Nhất Thiên Bang còn lại.

Tên này dùng đoản côn chống cự với Vô cực kiếm pháp của Võ Đang. Côn pháp của tên này cũng khá điêu luyện. Tuy biết rằng so về binh khí thì ngắn đi một tấc, thì nguy cho sanh mạng ít ra là một lần. Nhưng hắn ta vẫn đương trường giao đấu, có phần trên tay vị đạo gia đệ tử của Võ Đang phái.

Qua hai trận giao chiến này đủ thấy Võ Đang phái được xếp trên Hoa Sơn trong hàng ngũ thất đạp môn phái không phải là không đúng.

Nhưng nếu vì thế mà nói Thiếu Lâm kém hơn Võ Đang phái thì lại không đúng. Bởi tuy hai vị phật môn đệ tử đang liên tay đối địch cùng Li[2212]u Hà Như mà vẫn không hơn được chút nào, nhưng đó chỉ là vì địch thủ của hai vị phật môn đệ tử chính là nữ ái đồ đích truyền của một trong Ngũ kỳ tán nhân. Mà võ công của Ngũ kỳ tán nhân thì trên bậc xa so với võ công của chưởng môn nhân thất đại môn phái.

Do vậy, hai vị phật môn đệ tử cầm cự được với Li[2212]u Hà Như

chứng tỏ rằng tuyệt nghệ của Thiếu Lâm phái không phải là yếu kém.

Li[2212]u Hà Như nói riêng và những tên thuộc hạ của Nhất Thiên Bang nói chung đều không phải là chủ đích cần tìm của Văn Đức Chính. Tuy thế, Văn Đức Chính vẫn còn dùng dằng, chưa vội theo động khẩu đi trở vào Tịnh thân động chỉ là vì Văn Đức Chính có phần nào lo ngại cho những nhân vật võ lâm các phái. Văn Đức Chính sợ bọn họ sơ sẩy, sẽ bị người Nhất Thiên Bang hạ độc thủ, và như thế thì hàng ngũ những nhân vật chính phái sẽ hao tổn đi nguyên khí. Lực lượng chống đối lại Nhất Thiên Bang sẽ sa sút đi, yếu kém đi, và gánh nặng trên vai Văn Đức Chính sẽ nặng nề hơn nhiều.

Điềm nhiên, Văn Đức Chính đứng dựa lưng vào một trong hai tảng đá quen thuộc, bây giờ đã bị đẩy xa vị trí cũ và quan chiến, đề phòng thủ đoạn ám muội nếu có của Li[2212]u Hà Như và hai tên Nhất Thiên Bang đồng bọn với nàng ta.

Việc tọa sơn quan hổ đấu của tay văn nhân bạc nhược vừa xuất hiện thoạt đầu đã làm cho

người thuộc hai phe phải ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó, tất cả đều tập trung tinh thần vào việc giáp chiến, không dám sơ thất.

Bằng La hán quyền và Kim cương chưởng lực, hai vị phật môn đệ tử càng lúc càng xuống tay trước Âm phong thất tuyệt chưởng tuyệt kỹ danh chấn của Âm phong tán nhân, của cô nàng tuần giám tổng đàn Nhất Thiên Bang Li[2212]u Hà Như tuyệt sắc.

Thỉnh thoảng Li[2212]u Hà Như còn cười lên sằng sặc, cợt nhạo thân thủ của hai vị đại sư: - Ha ha... bằng vào thân thủ này, các ngươi lại dám vi lệnh phương trượng chưởng môn của các ngươi chống đối lại bản bang ư? Ha ha ha...

Hoặc là: - Còn kém lắm! Kém lắm! Thảo nào Thiên không lão trọc lại không giữ được thiền trượng của phương trượng, phải trao lại cho Thiên nhất đại sư, ha ha ha...

Là những người quy y, xuất gia đầu Phật từ tấm bé, hai đại sư này không thể có mồm mép nhanh nhẩu bằng cô nàng đối thủ. Và do huệ căn chưa cao, đạo hạnh chưa đủ để xem là hư không thất tình lục dục, nên hai vị đại sư tuy miệng không đối đáp, nhưng cơn giận dữ đã bốc lên phủ kín gương mặt. Thoạt trông như những vị La Hán chầu quanh Phật tổ trên cõi niết bàn.

Hai vị đại sư quên mất một điều căn bản tối kỵ với người luyện võ là một khi trọc khí dâng lên, huyết khí ắt sôi trào, thượng bàn sẽ bị hụt hẫng, quyền pháp chậm lại. Và chưởng kình không còn đủ uy lực cần thiết để đối chọi lại chưởng phong của đối phương.

Đúng như thế thật. Ngay sau câu nói châm chọc của Li[2212]u Hà Như, hai vị đại sư đã gầm lên một tiếng giận dữ, quyền phong vụt ra cương mãnh nhưng... là loạn quyền, không còn theo La Hán quyền, một trong Thất thập nhị huyền công của Thiếu Lâm phái nữa. Và như vậy là hoàn toàn đúng với dự mưu từ trước của Li[2212]u Hà Như.

Đằng kia, Hoa Sơn song kiệt sau một lúc liên thủ thấy vẫn không sao áp đảo được đối phương chỉ có một người, liên tương đồng ý kiến, qua cái hội mắt, hét lên dữ dội, vung ngay song kiếm, một tả một hữu công vào đối phương.

Tả công do Quan Hữu Sang khởi phát, do có tầm cao hơn người, nên Quan Hữu Sang theo chiêu kiếm từ mé tả chém tạt ngược lên trên, uy hiệp hẳn thượng bàn của đối phương. Còn Triệu Cân do có thân hình thấp bé, đã xả kiếm từ phía hữu của địch thủ, kéo dài xuống đan điền quyết tiện ngọt hạ bàn của địch nhân.

Đây là chiêu Song long đoạt mạng, một trong những thức kiếm tuyệt kỹ của Hoa Sơn kiếm pháp. Và còn nguy hiểm hơn cho đối phương là tên Nhất Thiên Bang, chiêu kiếm này không do một người ra chiêu mà đến hai người đã thành danh trên giang hồ là Hoa Sơn song kiệt cùng đánh.

Hợp kiếm này những tưởng sẽ đưa tên Nhất Thiên Bang vào tuyệt lộ. Nào ngờ tên Nhất Thiên Bang thân pháp và thủ pháp quả là tinh diệu.

Chỉ một cái xoay thân và nhún người, hắn đã d[2212] dàng tránh khỏi kiếm chiêu của Triệu Cân phía dưới hạ bàn, và mặt đối mặt với chiêu kiếm phía trên của Quan Hữu Sang. Hắn cười lên khinh ngạo, khi hắn vươn song thủ, một thì nhằm chộp vào tay cầm đốc kiếm của Quan Hữu Sang, còn tay còn lại thì hắn vỗ ngay vào mặt Quan Hữu Sang một chưởng cực kỳ bá đạo.

Nếu Quan Hữu Sang bản lãnh tầm thường thì nội một chiêu này của đối phương, một là Quan Hữu Sang chịu mất kiếm nếu muốn toàn mạng, còn không thì nát bét hết đầu, dù cho Quan Hữu Sang có chém được đối phương một kiếm.

Ngay lúc đó, mới thấy hết sự lợi hại của Hoa Sơn kiếm pháp. Quan Hữu Sang do đã quen liên tay cùng sư đệ mình trải qua nhiều trận giao chiến nên tâm ý của hai ngay lập tức tương thông với nhau.

Quan Hữu Sang vẫn giữ chiêu kiếm như cũ, đầu nhẹ nhàng lách sang một bên, không cần phải tránh thoát chưởng kình của đối phương đập vào, mà chỉ cần lách nhẹ đầu sang một bên để Triệu

Cân có chỗ thích nhẹ kiếm ghim ngay vào tử huyệt Lao cung của địch nhân.

Thế là từ chiêu Song long đoạt mạng, ngay tức khắc biến đổi thành chiêu Họa long điểm nhãn do Triện Cân thi triển. Còn Quan Hữu Sang thì đã sẵn sàng huy động trường kiếm theo chiêu Phụng giao hí cầu, khống chế đối phương nếu đối phương rụt tay về và nhảy lùi sang một bên, gần với vị thế của Quan Hữu Sang đang đứng giữ.

Chỉ trong chớp mắt, Hoa Sơn song kiệt đã hoàn toàn làm chủ tình thế khiến đối phương phải bàng hoàng lo đòn cứu nguy sanh mạng.

Và ngay lúc đó, một chớp lóe cầu vồng phát không hiện ra, đồng thời vang lên một loạt tiếng động do... trường kiếm của vị đạo gia, đệ tử Võ Đang phát va vào đoản côn của tên Nhất Thiên Bang đang giao chiến cùng đạo nhân.

Choang... choang... choang... Tên Nhất Thiên Bang sau một hồi thử qua Võ Đang kiếm pháp, đã chực chờ dịp đến dịp này để nhanh chân nhập nội ngay khi đạo nhân dùng kiếm lao bổng vào địch nhân...

Đã khiến cho đạo nhân thất kinh hồn vía, lật đật thu hồi chiêu kiếm. Thay vì đánh xa đã hoành ngang trường kiếm dùng cứng đụng cứng, đỡ vào ba ngọn côn nhanh như chớp giật, điểm vào các trọng huyệt của đạo nhân.

Vừa dứt những tiếng chạm của binh khí thì tên Nhất Thiên Bang đã không để mất tiên cơ.

Hắn đang tiến sát vào người đạo nhân nên nhanh như tốc vung loạn đoạn côn, dùng côn thay phán quan bút điểm vùi một lúc mười mấy chiêu uy hiệp toàn bộ những trọng huyệt trên người của đạo nhân khiến đạo nhân luống cuống tay chân, muốn dùng kiếm cũng không được mà muốn thoát ra khỏi tầm sát thương của đoản côn cũng không xong.

Tóm lại, vì sự hiện diện của Văn Đức Chính đã khiến cho cục diện trận đấu phải di[2212]n biến nhanh hơn. Và chỉ có mỗi Hoa Sơn song kiệt là cầm chắc cái thắng, còn Võ Đang, Thiếu Lâm ba người đều đang cận kề với cái chết.

Cùng bất đắc dĩ, Văn Đức Chính buộc phải ra tay. Văn Đức Chính đường đường chính chính, quát to lên một tiếng như sấm dậy trời đông: - Dừng tay! Tiếng quát với sáu mươi năm nội lực phổ vào nào phải vừa gì. Nhưng tiếng quát này chỉ có tác dụng đối với những ai đang bị thất thế mà thôi. Còn đối với Hoa Sơn song kiệt, Li[2212]u Hà Như và tên Nhất Thiên Bang đang cùng vị đạo nhân giao chiến

thì d[2212] gì họ nghe theo tiếng quát bảo mà ngừng tay lại! Vì họ đang say men chiến thắng kia mà.

Bởi thế, Văn Đức Chính thừa biết khó mà chỉ dựa vào một tiếng quát có thể ngưng ngang cuộc chiến được, nên tiếp liền sau tiếng quát có giá trị như báo động, Văn Đức Chính lập tức vẫy nhẹ tả thủ, ném chiếc quạt màu xanh xé gió bay đến cuộc chiến giữa vị đạo nhân và tên Nhất Thiên Bang, bắt buộc tên nọ phải lùi thân, tránh nguy cơ bị chiếc quạt như ngọn phi tiêu nhằm đoạt mạng hắn.

Còn người Văn Đức Chính thì đã theo cái nhún chân, lao nhanh như tốc vào trận đấu thập phần kinh thiên giữa Li[2212]u Hà Như và hai vị đại sư thuộc Thiếu Lâm phái. Tiện đà lao người, Văn Đức Chính đã xô nhẹ một luồng kình lực đẩy bắn thân hình tên Nhất Thiên Bang còn lại đang bị trường kiếm của Quan Hữu Sang, một trong Hoa Sơn song kiệt nhằm đâm vào huyệt Linh đài hậu tâm của hắn.

Khi lao đến gần bọn Li[2212]u Hà Như ba người đang giao chiến, Văn Đức Chính nhận thấy Li[2212]u Hà Như đã vận dụng đến độ chót của Âm phong thất tuyệt chưởng vào song thủ, một chưởng lao thần tốc vào đan điền của một vị đại sư, còn một chưởng thì đập như búa bổ vào giữa vùng tâm thất của vị đại sư còn lại. Nàng ta không vì tiếng quát bất thình lình của Văn Đức Chính mà chậm tay hạ thủ.

Văn Đức Chính đành phải áp dụng kế sách "vây Ngụy cứu Triệu" để buộc Li[2212]u Hà Như bỏ dở đòn đánh tối độc, hầu cứu mạng cho cả hai vị đại sư. Chẳng đặng đừng, Văn Đức Chính kêu lên:

- Xem chưởng này! Rồi Văn Đức Chính giương hữu chưởng, đập một luồng kình lực vào Linh đài huyệt của Li[2212]u Hà Như.

Chỉ trong một cái chớp mắt, Li[2212]u Hà Như đang cầm giữ sinh mạng hai đối thủ trong tay thì lại có một luồng kình lực như bài sơn đãо hãi đang cuộn ầm ầm vào phía sau.

Tất nhiên Li[2212]u Hà Như đành phải buông tha hai sanh mạng trước mặt, ngoặc vội song chưởng ngược về phía sau, đỡ thắng vào chưởng kình của nhân vật nào đó đang đánh vào.

Đã đạt được ý định, Văn Đức Chính liền thu chiêu về ngay. Đồng thời nhảy tạt sang một bên, nhường hai chưởng kình của Li[2212]u Hà Như vút qua khoảng không. Một phần cũng do Văn Đức Chính không muốn thắng Li[2212]u Hà Như bằng cách này, sợ nàng ta vừa cho Văn Đức Chính là thiếu quang minh lỗi lạc.

Nào ngờ, Văn Đức Chính vừa thu chiêu nhảy sang một bên xong thì Li[2212]u Hà Như đã chứng tỏ nàng ta quả là dày dạn kinh

nghiệm giao phong. Khi Li[2212]u Hà Như thấy đối phương bỗng nhiên thu chiêu, không dám đối địch thì nàng ta đã cấp tốc xoay người trở lại, song thủ như có phép thần thông biến hóa đã vẫy liên tiếp về phía hai vị đại sư hai ngọn ám khí.

Hai vị đại sư bỗng nhiên được người tiếp trợ, giãi nguy cho họ, thì họ đã nhanh nhẹn nhảy lùi, họ định vừa điều hoà lại chân lực, vừa quan sát kỹ xem ai là người đến cứu nguy. Do đó, họ hoàn toàn không ngờ giai nhân tuyệt sắc nọ lại tung ám khí đến hại mạng họ.

Quá đỗi bất ngờ, hai vị đại sư khi phát hiện được có ám khí đuổi theo thì kể như Nại hà kiều đã xuất hiện ngay trước mắt.

Đòn ám toán đột ngột này đến như Văn Đức Chính cũng không sao lường trước được. Văn Đức Chính đã hoàn toàn quên Thiết kỳ châm, loại ám khí tối độc đã thành danh của sư đồ Âm phong tán nhân. Bởi thế, khi thấy cử động khác thường của Li[2212]u Hà Như, lại thấy từ trong bàn tay nàng ta xuất phát ra hai điểm ngân quang thì Văn Đức Chính liền thất kinh hồn vía. Sợ cho tánh mạng của hai vị đại sư lần này khó mà giữ được toàn vẹn.

Phần thì lo sợ như thế, phần thì Văn Đức Chính căm giận hành vi độc ác của Li[2212]u Hà Như nên lập tức Văn Đức Chính liền hú lên một tiếng thật thanh thoát...

Theo tiếng hú, trung khí đầy dẫy trong người Văn Đức Chính liền dâng cả lên thượng bàn và thân hình Văn Đức Chính liền bay xẹt đến như sao đổi ngôi, đuổi lướt theo hai ngọn ám khí do Li[2212]u Hà Như ném vào hai vị đại sư.

Một đàng là hai ngọn thiết kỳ châm nặng chừng nửa lạng được kình lực bắn đi nhanh không thể tả. Một bên là tấm thân nam nhi đại trượng phu nặng không biết bao nhiêu lần so với hai ngọn thiết kỳ châm, vậy mà Văn Đức Chính vẫn đuổi kịp hai ngọn ám khí độc hại này.

Khi hai ngọn ám khí chỉ còn độ nửa thước nữa là đã cắm phập vào người của hai vị đại sư, thì Văn Đức Chính đã vươn tay ra định tóm gọm hai ngọn Thiết kỳ châm vào lòng bàn tay đang còn cách Văn Đức Chính chỉ trong gang tấc...

Thân pháp bất phàm này của tên thư sinh bạc nhược đã làm Li[2212]u Hà Như kinh sợ và động nộ lên. Không cần phân biệt bạn thù, chẳng cần biết rõ trắng đen, cũng chẳng có một tiếng kêu báo trước. Một lần nữa Li[2212]u Hà Như ném thêm ba mũi Thiết kỳ châm đánh lén vào tay thư sinh vô danh tiểu tốt.

Hành vi ám muội này được sự tán thưởng nhiệt liệt của hai tên Nhất Thiên Bang lúc này đã ngưng chiến, nên hai tên này im hơi

lặng tiếng, đến thở mạnh cũng không dám, sợ tên thư sinh rỗi hơi chen vào việc người phát hiện được và lách tránh. Nhưng cũng có tiếng người thảng thốt kêu lên: - Coi chừng ám khí! - Thiếu hiệp hãy đề phòng. Đó là tiếng kêu của Quan Hữu Sang kêu trước, tiếp theo đó là của vị đạo nhân đệ tử phái Võ Đang.

Quan Hữu Sang có phong độ hơn hẳn sư đệ là Triệu Cân. Tuy bị Văn Đức Chính chen vào, làm Hoa Sơn song kiệt không giết được địch nhân, nhưng dù sao đã là danh môn đệ tử thì Quan Hữu Sang không thể không lên tiếng cảnh tỉnh trước hành vi ám muội của Li[2212]u Hà Như.

Còn vị đạo nhân thì nhờ có Văn Đức Chính mà thoát chết trong gang tấc, nên không phải nói, đạo nhân này cũng phải lớn tiếng tri hô, hy vọng ân nhân của mình kịp thời thoát tay tử thần.

Vừa dứt tiếng kêu thì Hoa Sơn song kiệt và vị đạo nhân tức thì gặp nguy. Do hai tên Nhất Thiên Bang căm giận những người này làm lỡ việc của Li[2212]u Hà Như, đã lao vào tiếp tục quần thảo nữa.

Thế là trường kiếm, đoản côn và chưởng kình lại tiếp tục quấy lộn trong không gian. Nhưng trường kiếm chưa đi hết thế, đoản côn chưa đánh trọn chiêu, chưởng kình chưa đẩy ra xa thì lại có tiếng quát lớn nữa:

- Dừng tay nào! Lần này thì bắt buộc mọi người phải dừng tay. Hai vị đại sư đang nhắm mắt chờ chết cũng phải mở banh mắt ra để nhìn.

Mọi người chỉ thấy tên thư sinh những tưởng là không có võ công đang vung vẫy trong tay tất cả năm ngọn ám khí, và cũng đang trừng mắt nhìn chằm chặp vào Li[2212]u Hà Như đang tái xanh mặt mày vì quá sợ. Thư sinh khẽ gằn giọng nói:

- Cứ mỗi chút là dùng đến thiết kỳ châm? Li[2212]u cô nương tưởng Thiết kỳ châm này là vô địch sao? Li[2212]u cô nương tưởng Tán xạ đoạt hồn trên ngọn Thiết kỳ châm này vô phương có người hóa giải sao?

Do mọi người đều phải lao vào nhau chuẩn bị đối chiêu nữa nên không ai biết tên thư sinh mắt đang tóe hào quang kia đã bằng cách nào mà chẳng những tóm được hai ngọn ám khí phía trước, lại kịp thời thu vào tay ba ngọn phía sau?

Duy chỉ có mỗi mình Li[2212]u Hà Như là đã tận lực sở thị hành động bất phàm của Văn Đức Chính.

Vừa khi nhận biết ngọn ám khí mà Li[2212]u Hà Như sử dụng chính là Thiết kỳ châm, thì Văn Đức Chính cũng không quên đến chất độc Tán xạ đoạt hồn đã được Âm phong tán nhân tẩm vào mũi

cương châm ở mặt sau quân cờ. Nhưng Văn Đức Chính từ sau khi phục được thiên niên chu quả và nội đơn cùng huyết độc ngàn năm của con Độc giác long vương thì toàn thân Văn Đức Chính đã ở trong tình trạng vạn độc bất xâm. Do đó, đối với Tán xạ đoạt hồn thì Văn Đức Chính hoàn toàn vô ngại. Và Văn Đức Chính chỉ xem Thiết kỳ châm là một loại ám khí bình thường như bao ngọn ám khí khác trên võ lâm bao la.

Bởi thế, khi nghe từ phía sau có tiếng rít gió bay đến, lại có tiếng người kêu lên cảnh giác, thì Văn Đức Chính lập tức cong thân đến phía trước, tóm gọn hai ngọn ám khí sắp chạm vào mục tiêu là hai vị đại sư. Tiếp ngay sau đó, Văn Đức Chính quay ngoắc người ra sau, bằng thủ pháp thập phần biến ảo, đã lần lượt tóm luôn ba ngọn ám khí đang theo hình chữ phẩm lao vù vù đến chỗ Văn Đức Chính.

Li[2212]u Hà Như cơ hồ không tin vào điều đã trông thấy, nàng ta há hốc mồm ra khi thấy tên thư sinh non người trẻ dạ, dám đưa bàn tay trần cầm giữ chặt lấy năm ngọn Thiết kỳ châm đã được sư phụ nàng tẩm vào đó độc chất Tán xạ đoạt hồn. Và Li[2212]u Hà Như hồi hộp chờ đợi đối phương sẽ tím bầm thân thể, ngã ra chết bởi kịch độc công phạt. Vì nàng ta thừa biết rằng, Tán xạ đoạt hồn h[2212] thấy máu tức thì phát sinh công hiệu và chưa từng có nhân vật nào thoát chết bởi Thiết kỳ châm do nàng phóng ra lấy mạng.

Nhưng tên thư sinh vẫn an tường, lại còn vận nội lực quát bảo mọi người dừng tay. Sau đó, tên thư sinh bạch y này còn nói với nàng rằng Tán xạ đoạt hồn không làm gì được đối phương.

Tán đởm kinh tâm, Li[2212]u Hà Như lắp bắp nói không thành tiếng: - Sao... sao các hạ biết bản tổng tuần giám đây họ Li[2212]u? Sao... sao các hạ lại... lại không sợ... Tán xạ... tán xạ đoạt hồn?

Không muốn bứt dây động rừng, không màng nhỏ nhen nhắc đến những việc đã qua, Văn Đức Chính lạnh lùng nói:

- Khí thế Nhất Thiên Bang đang lẫy lừng, danh của Li[2212]u tổng tuần giám như sấm rền bên tai. Tại hạ sao lại không biết cơ chứ?

Ngay lập tức có tiếng quát giật giọng của một tên Nhất Thiên Bang: - Tiểu tử là ai? Đã biết uy thế lẫy lừng của bản bang sao lại dám to gan vuốt râu hùm? Đã hai năm qua, Văn Đức Chính đã quên rồi những tiếng quát nạt động một chút là đem Nhất Thiên Bang ra hù dọa người. Bây giờ nghe lại, Văn Đức Chính thấy trong lòng dâng lên niềm căm hận. Văn Đức Chính nghiêm giọng lại bảo:

- Nhất Thiên Bang ta đang nói đến đây không có đến phần các hạ đâu. Đừng có tưởng d[2212] dàng uy hiệp ta bằng lời quát nạt nhé!

Tên Nhất Thiên Bang vừa quát nạt đó, chính là tên lúc nãy nhờ

Văn Đức Chính mà còn sống. Vậy mà hắn đã quên đi điều đó. Càng dở hơn nữa là hắn đã quên tiếng quát nạt cực kỳ hùng hậu của Văn Đức Chính lúc mới rồi, nên hắn liền hùng hùng hổ hổ nhảy bổ vào Văn Đức Chính sau khi nghe Văn Đức Chính cất giọng chê bai.

- Tiểu tử đáng chết! Tiếng quát lớn ngần nào thì chưởng kình xô ra mạnh ngần ấy. Không cần biết ất giáp chi hết, tên Nhất Thiên Bang đã tận lực bình sinh đập ra một chưởng duy nhất.

Đó là chưởng duy nhất nên đấy cũng là một chưởng tối hậu, chưởng quyết định. Hoặc là đối phương chết, hoặc là người phát chưởng phải chết. Nhưng thường thường thì người chủ động phát chưởng đã lường trước sức lực của đối phương nên nếu không công ra thì thôi, một khi đã công ra thì phải thắng. Chắc thắng mới đánh.

Dù không giận, Văn Đức Chính cũng phải đánh. Trước là thử sức cho biết công lực của mình như thế nào lần đầu tiên xuất sơn. Sau nữa là thị uy dằn mặt bọn người Nhất Thiên Bang cho họ biết không phải võ lâm Trung nguyên này không có người.

Do nghĩ thế, nên Văn Đức Chính với năm thành hỏa hầu, bằng một tay đẩy ra luồng cương kình mạnh như thác đổ đầu non, cuốn sầm sầm vào ngay luồng kình phong của tên Nhất Thiên Bang ngạo mạn, lớn lối.

…m! Tiếng nổ xé tai do chưởng kình va đập vào nhau làm mọi người đứng ngoài quan chiến đều thất kinh hồn vía.

Hơn thế nữa, sóng kình tuôn ra làm cho mọi người đều chao đảo thân hình, như thuyền con gặp sóng dữ trên biển cả trùng khơi.

Đá chạy, cát bay! Bụi tung mịt mù. Âm hưởng của tiếng nổ ong ong vào tai mọi người, mãi đến khi cát bụi lắng dần xuống, thì cảnh hãi hùng phơi bày ra trước mắt làm tất cả bọn họ đều quên đi, không biết tiếng vang đang trong tai họ đã hết chưa hay vẫn còn?

Tên Nhất Thiên Bang đã phát chưởng đối chiêu cùng Văn Đức Chính bây giờ toàn thân đã nứt toác ra, thất khiếu đều rỉ máu, và hắn đã chết ngay đương trường. Chết mà không sao nhắm mắt được vì hắn không ngờ là hắn phải chết sau một chưởng duy nhất mà hắn đã tự tin rằng hắn phải thắng.

Hoa Sơn song kiệt tròn mắt kinh ngạc nhìn vào thư sinh không chớp mắt. Vị đạo nhân thuộc phái Võ Đang thì lại đưa tay dụi mắt, ngỡ mình đang chiêm bao.

Còn hai vị đại sư thuộc phái Thiếu Lâm thì cúi đầu, nhắm mắt niệm Phật hiệu, cầu xin Phật tổ thương tình cứu vớt một âm hồn vừa xa rời mãi mãi nhân thế ô trọc.

Còn Li[2212]u Hà Như, tổng tuần giám của tổng đàn Nhất Thiên Bang và tên Nhất Thiên Bang sử dụng đoản côn thì đã lĩnh đi mất dạng từ lúc nào rồi.

Tỉnh lại trước hết và lên tiếng trước nhất là một vị sư trong hai vị đại sư: - Thí chủ là nhân vật hà phương? Hà tánh? Và lệnh sư là bậc cao nhân nào? Những câu hỏi này hầu hết đều được nêu ra để thỏa mãn tánh hiếu kỳ, xuất phát bởi lòng hâm mộ mà thôi. Chứ thật ra, là nhân vật chính phái, lại là người xuất gia đầu phật, vị đại sư này chắc hẳn phải biết rằng hỏi như thế là có hơi sỗ sàng, thiếu hẳn sự tế nhị cần phải có đối với bậc cao thủ võ lâm.

Do đã nghĩ lại như thế, nên vị đại sư này liền nói tiếp sau câu Phật hiệu: - A di đà phật! Thí chủ bỏ lỗi cho, bần tăng là Không Tâm, môn đồ Thiếu Lâm phái, cùng với Không Trí sư đệ là đệ tử của chưởng môn. Ý không... là đệ tử của Thiên Không đại sư.

Ngay tức khắc, Không Trí đại sư cũng nói chen vào: - Bần tăng là Không Trí! Thí chủ có thể cho chúng bần tăng biết cao danh đại tánh không? Còn chưa kịp đáp, thì Văn Đức Chính đã nghe một loạt những lời tán dương và tự giới thiệu: - Thiếu hiệp có thần công thật tuyệt thế, bần đạo là Thanh Phương, môn đồ Võ Đang phái lấy làm hân hạnh được một lần mở rộng tầm mắt.

- Chúng huynh đệ Quan Hữu Sang và Triệu Cân được giang hồ ban cho mỹ danh là Hoa Sơn song kiệt được gặp thiếu hiệp đây thật là tam sanh hữu hạnh, không uổng kiếp giang hồ hiệp lữ!

Đây là lần đầu tiên Văn Đức Chính được một lúc có nhiều người xúm xít khen ngợi nên Văn Đức Chính đỏ bừng gương mặt tuấn tú và lúng túng mất một lúc, sau đó mới hồi đáp:

- Tại hạ có tên là Đức Chính, đại tính chỉ vỏn vẹn mỗi tiếng Văn. Gia sư là một phế nhân, lại là người thô lậu. Tại hạ không dám nêu danh tự sợ làm bẩn tai chư vị anh hùng. Còn việc lúc nãy, cớ sự làm sao chư vị phải cùng bọn Nhất Thiên Bang giao chiến?

Lòng hiếu kỳ chưa được thỏa mãn, bọn người này đã định lên tiếng hỏi rõ thêm, thì vừa nghe được câu hỏi của Văn Đức Chính, liền ỉu xìu ngay nét mặt.

Không Tâm đại sư liền lên tiếng giải thích trước: - A di đà phật! Tệ phái đang được an khương, tất cả tăng chúng đều nhất nhất tuân theo lệnh dụ của gia sư là phương trượng chưởng môn nhân. Bỗng đâu tai họa giáng xuống tệ phái.

- Tai họa thế nào, đại sư? Có phải chăng là lệnh sư đã gặp chuyện bất trắc? Lúc vừa rồi, tuy Văn Đức Chính đã chính tai nghe Li[2212]u Hà Như nói về việc Thiên Không đại sư phải giao lại thiền

trượng và cương vị phương trượng chưởng môn Thiếu Lâm phái, nhưng vẫn không tin hẳn. Bây giờ nghe Không Tâm đại sư nói đến tai họa giáng xuống Thiếu Lâm phái, không kềm được Văn Đức Chính phải lên tiếng hỏi mau thế...

Không Trí đại sư tiếp lời, đáp ngay: - Quả đúng như thế thật. Gia sư sau giờ tụng kinh thường nhật vào buổi sớm đã đột nhiên thoát lực, võ công dường như bị mất hẳn, chẳng khác nào người mới ốm dậy. Sau đó, tuy được sự tận tình cứu chữa của các trưởng lão nhưng gia sư vẫn không sao phục hồi được. Và... và...

Nói đến đây, chừng như khó nói, nên Không Trí đại sư ngắc ngứ một lúc, không sao nói tiếp được. Bắt buộc Không Tâm đại sư phải nói nhưng chỉ dám nói lên khe khẽ:

- Gia sư bị rối loạn tâm trí. Trước sự chứng kiến của các trưởng lão, gia sư chỉ đưa cao thiền trượng và lẩm nhẩm nói "Thiên Nhất... Thiên Nhất!"

- Rồi sao nữa? Có phải Thiên Nhất đại sư ngay sau đó đã tiếm đoạt chức vụ chưởng môn không?

Câu nói này của Văn Đức Chính đã khiến cho hai vị đại sư Không Tâm, Không Trí đều kinh ngạc. Không Tâm đại sư hỏi lại:

- Tiếm đoạt? Văn thí chủ nghĩ sao mà nói như thế? Đến lượt Văn Đức Chính ngắc ngứ, không sao đáp được. Chẳng lẽ lại nói rằng cách đây hai năm, Văn Đức Chính đã nghe và biết đến mưu toan thâm độc này của sư đồ tên bang chủ Nhất Thiên Bang hay sao? Và liệu có ai tin lời Văn Đức Chính hay không?

Cũng may, tuy Văn Đức Chính tuổi đời không cao, nhưng cũng đã ít nhiều trải qua thời gian dài khó nhọc, lăn lóc trên giang hồ, nên Văn Đức Chính đã tìm được cách nói khỏa lấp:

- Thì là không phải lệnh sư đã chỉ đích danh thủ phạm là Thiên Nhất đại sư sao? Và không phải là lúc nãy cô nàng tổng tuần giám đã có nói lệnh sư phải trao lại thiền trượng cho Thiên Nhất đó sao?

Lời giải thích này của Văn Đức Chính thật là chí lý. Khiến cho hai vị đại sư Không Tâm và Không Trí d[2212] dàng liên tưởng lại câu giải thích này với câu châm chọc lúc nãy của cô nàng giai nhân tuyệt sắc đã có nói. Và hai vị đại sư liền nảy sinh mối nghi ngờ về Thiên Nhất sư thúc trong việc kế nhiệm cương vị chưởng môn. Không Tâm đại sư thảng thốt nói: - Đúng như Văn thí chủ đã nói. Quả là sau đó các vị trưởng lão đều nghĩ đây là ý của gia sư muốn trao quyền chưởng môn cho Thiên Nhất sư thúc. Chứ đâu có ai nghĩ đây là lời gia sư muốn ám thị Thiên Nhất sư thúc là...

- E hèm! Sư huynh! Việc này đâu chỉ một đôi lời mà xác định

được đúng sai. Không Trí đại sư vừa lên tiếng nhắc nhở xong thì Không Tâm đại sư đã biết ngay là đại sư đã có lời nói thất thố. Do đó, Không Tâm đại sư vội vã nói nhanh:

- Văn thí chủ, bần tăng lỡ lời, thí chủ đừng bỏ vào tai. Văn thí chủ bảo trọng, huynh đệ bần tăng có việc gấp bên mình, không thể đàm đạo lâu hơn, cáo biệt. A di đà phật!

Dứt tiếng Phật hiệu, thì Không Tâm, Không Trí đã lượn mình bay biến đi mất ngay sau đó.

Rốt cuộc, Văn Đức Chính chưa hiểu lý do tại làm sao đệ tử của ba môn phái lại gặp nhau tại đây, và cùng với bọn Nhất Thiên Bang giao chiến?

Quay người sang Thanh Phương đạo trưởng, Văn Đức Chính vừa lên tiếng định hỏi thì Thanh Phương đạo trưởng đã nói nhanh:

- Vô lượng thọ phật! Văn thiếu hiệp ở lại, bần đạo xin đi trước một bước. Cáo từ! Rồi quay ngoắc người lại, bằng thân pháp "Vân long tam hiện" tuyệt kỹ thân pháp của Võ Đang phái. Thanh Phương đạo trưởng tung người biến mất vào khoảng không...

Còn lại Hoa Sơn song kiệt, cả hai đưa mắt nhìn nhau như để dò hỏi. Đoạn Quan Hữu Sang giải thích điều mà Văn Đức Chính đang thắc mắc.

- Văn thiếu hiệp, nguyên bản phái có việc gấp, gia sư phái huynh đệ tại hạ hoặc đến Thiếu Lâm hoặc đến Võ Đang để hỏi ý nhị vị chưởng môn. Nào ngờ vừa đi được đến đây thì đã thấy bọn Nhất Thiên Bang ba người áp đánh ba vị kia, đều là người chúng huynh đệ đang mong được gặp. Thế chẳng đặng đừng, huynh đệ tại hạ phải vung gươm tương trợ. Kế đó, Văn thiếu hiệp lại đi đến. Việc giải nguy ngày hôm nay, Quan Hữu Sang này nguyện sẽ có ngày đền đáp. Bây giờ huynh đệ tại hạ phải đi đây, cáo biệt!

- Cáo biệt! Triệu Cân nói liền theo sau và cả hai xoay thân đi cùng hướng với hướng vừa đi của Thanh Phương đạo trưởng, và cũng là hướng đi của Không Tâm, Không Trí nhị vị đại sư.

Văn Đức Chính ngơ ngác nhìn theo mọi người cho đến khi bọn Hoa Sơn song kiệt đã khuất dạng hẳn. Văn Đức Chính tự hỏi:

"Thế này là thế nào đây? Bọn người Thiếu Lâm hồi sơn thì ta còn hiểu được, nhưng sao Thanh Phương đạo trưởng lại phải vội vã hồi sơn? Chẳng lẽ Võ Đang phái cũng đang có tình trạng tệ hại đang xảy ra? Và chẳng lẽ Hoa Sơn phái cũng gặp tình trạng tương tự? Vô lý thật! Nhưng mặc kệ họ, ta còn phải dò xét tổng đàn Nhất Thiên Bang cái đã. Không lẽ đã đi được đến đây lại phải bỏ ngang

mà đuổi theo bọn họ sao?"
Thế là Văn Đức Chính hoàn thân đi ngay vào động khẩu trước mặt.

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 12
Nhất thiên bang hạ lạc hà phương
Phái thiếu lâm vì đâu nổi loạn

B iết bao điều kinh ngạc tuôn đến cho Văn Đức Chính kể từ lúc bước vào động khẩu. Trước tiên là những công phu bọn Nhất Thiên Bang đã bỏ ra hầu khơi rộng con đường ruột dê nhỏ hẹp và dài thăm thẳm để có được con đường thênh thang như thế này. Điều đáng lưu tâm là con đường này được đào và giữ nguyên theo phương vị của con đường ruột dê lúc trước. Cũng ngoằn ngoèo, cũng lên cao dần, rồi lại ngang bằng và lại dốc tuột xuống vào ngay Tịnh thân động lúc xưa.

Có khác chăng là lối vào Tịnh thất động được đào thành từng bậc thang một, nên Văn Đức Chính dễ dàng đi xuống đến Tịnh thân động chứ không phải lăn ào ào xuống như lần trước, lúc Văn Đức Chính bị té bay vào.

Điều ngạc nhiên thứ hai là cũng có lối ăn thông vào chỗ trước kia Văn Đức Chính đã nghe lóm được lời mật nghị giữa hai sư đồ tên Nhất Thiên Bang bang chủ. Có lẽ đây chính là Âm dương động.

Điều ngạc nhiên thứ ba kế đó là suốt con đường thông đạo, đâu đâu cũng có gắn những viên dạ minh châu. Tuy không lớn bằng viên dạ minh châu ở bên trong Tịnh thân động mà trước kia Văn Đức Chính đã nhìn thấy, nhưng cũng đủ để người qua lại trên thông đạo nhìn thấy đường đi một cách dễ dàng.

Và cuối cùng, điều ngạc nhiên lớn nhất làm cho Văn Đức Chính hoàn toàn sửng sốt, đó là tịnh không có một bóng người nào trên thông đạo, trong Tịnh thất động và dường như trong Âm dương động cũng không một âm thanh nào, một tiếng động nào chứng tỏ rằng đây là tổng đàn của Nhất Thiên Bang, một bang phái lớn nhất, có khí thế mạnh nhất lúc bấy giờ trên võ lâm Trung nguyên.

"Bọn họ không còn ở đây nữa sao? Bọn họ dễ dàng bỏ một trụ sở nghiêm mật đến thế này sao? Lão sư phụ của tên bang chủ Nhất Thiên Bang không thiết tha gì nữa đối với Lưỡng nghi chân quyết

tam thức nữa sao?"

Đến khi Văn Đức Chính đặt chân được vào Tịnh thất động, thì Văn Đức Chính có thể lý giải được phần nào sự bí ẩn này.

Dù Tịnh thân động đã được dọn dẹp kỹ lưỡng, nhưng vẫn còn có những vết đào xới, tìm kiếm. Và đây là dấu vết của sư đồ tên bang chủ Nhất Thiên Bang truy tìm cho bằng được Lưỡng nghi chân quyết tam thức hòng đạt được ý đồ luyện Lưỡng nghi chưởng để độc bá võ lâm.

Và vẫn còn một mảnh trắng ngà sót lại trong một góc kín của Tịnh thân động. Đó chính là mảnh vụn nhỏ của chiếc hộp đã từng chứa đựng tờ di thư và quyển kinh văn Lưỡng nghi chân quyết tam thức của Âm dương song lão quái hiệp.

Nhắc đến song lão, Văn Đức Chính cảm thấy đau xót cho nắm xương tàn của song lão, đã vì lòng tham không đáy của sư đồ tên bang chủ Nhất Thiên Bang mà song lão đã không yên thân dù đã chết từ lâu. Vì giờ đây, những đoạn xương trắng của song lão đã không còn ở đây nữa là nơi mà song lão đã chọn làm nơi để tịnh thân. †t sư đồ tên bang chủ Nhất Thiên Bang đã đập vụn ra thành bột và vất đi tứ tung trong cơn giận dữ khi họ không tìm được Lưỡng nghi chân quyết tam thức.

Lang thang thả bước chân đi vòng vèo theo đường thông đạo, Văn Đức Chính chỉ bắt gặp ở mọi nơi, ở Âm dương động, ở nơi đã từng là tổng đàn Nhất Thiên Bang, là những cảnh hoang vừa, bỏ phế.

Điều này có nghĩa là bọn Nhất Thiên Bang đã rời đi nơi khác, đã tìm được chỗ khác để lập tổng đàn.

Kết hợp với việc sư đồ tên bang chủ Nhất Thiên Bang đã nhúng tay vào nội bộ của Thiếu Lâm phái, nhớ lại mưu toan trước đây do tên bang chủ Nhất Thiên Bang đã hiến kế cho sư phụ hắn, Văn Đức Chính hiểu rằng sư đồ tên bang chủ Nhất Thiên Bang đã hoàn toàn tuyệt vọng khi không tìm được Lưỡng nghi chân quyết tam thức. Bất đắc dĩ bọn họ phải trao cho Thiên Nhất đại sư phần Dương quyết để luyện tập. Hầu sau này cả hai hợp chưởng tiến tới hoàn thành mộng đồ bá võ lâm Trung nguyên, thỏa mãn tham vọng cuồng loạn của bọn họ.

Bước ra phía ngoài tổng đàn Nhất Thiên Bang thì trời đã tối. Văn Đức Chính ngơ ngẩn, không biết phải đi đâu bây giờ?

Đi về đâu để truy tìm thù gia, tìm kẻ đã gây nên mối hận cho sư môn? Trong lúc dụ dự bất quyết, Văn Đức Chính tình cờ đi theo hướng của các nhân vật võ lâm đã đi trong ngày.

Chắc lưỡi một cái, Văn Đức Chính liền tung người lướt nhanh vào

bóng đêm mù mờ, xuôi thẳng về phía nam...

... Năm ngày đường ròng rã đã trôi qua. Lúc này trời đã về chiều. Văn Đức Chính đứng từ xa nhìn ngọn Thiếu thất sơn đang sừng sững trước mặt. Văn Đức Chính do dự.

"Ta đến đây để làm gì? Nội tình của Thiếu Lâm phái há ta có thể chen vào được sao? Và dẫu có chen vào, thì liệu có cách nào ta có thể vạch mặt lão đại sư Thiên Nhất không? Bằng chứng đâu?"

Đang lúc chưa biết phải làm thế nào, còn đang thơ thẩn tại con đường chính dẫn lên Thiếu Lâm tự thì trong bóng chiều chập choạng một bóng trắng. Không, không phải trắng, mà là một bóng nhân ảnh có y phục màu hồng nhạt đã vụt một cái, lướt qua ngay bên người Văn Đức Chính và lao nhanh như tên bắn, ly khai khỏi Thiếu thất sơn. Để lại quanh chỗ Văn Đức Chính đang đứng một mùi thơm dìu dịu, và tan loãng dần vào không gian đang dần dần nhạt nhòa.

"Là nữ nhân? Sao lại có nữ nhân từ trên Thiếu Lâm tự đi xuống? Đây không phải là điều cấm kỵ từ thuở nào của Thiếu Lâm phái hay sao?"

Mãi lo cảm nhận về sự hiện diện hoàn toàn phi lý của một nữ nhân trong giữa muôn ngàn cao tăng đắc đạo của Thiếu Lâm phái, Văn Đức Chính hầu như không lưu tâm đến thân pháp thập phần xảo diệu của nữ nhân bí ẩn.

Và dù cho Văn Đức Chính có muốn nghĩ đến điều đó đi chăng nữa, thì cũng không sao nghĩ kịp. Vì tiếp ngay sau đó, một loạt những bóng dáng của các nhà sư đã xuất hiện.

Bọn họ lẳng lặng đứng vây quanh Văn Đức Chính, vô hình chung Văn Đức Chính trở thành trung tâm điểm của một nhóm người đầu cạo trọc gồm khoảng hơn hai mươi vị, nhưng không đến ba mươi vị.

Văn Đức Chính không cần phải đếm, chỉ cần đưa mắt nhìn qua một lượt, qua sự dạy dỗ cẩn thận của sư phụ, Văn Đức Chính bằng cái nhìn quan sát tinh tế, đã nhận thấy ngay những nhà sư này đang đứng thành từng tiểu tổ, và mỗi tiểu tổ là ba người.

"Không đến mười tiểu tổ, nhưng lại nhiều hơn bảy tiểu tổ! Rất có khả năng đây là Tam cửu nhị thập thất nhân La Hán trận! Điều này có nghĩa là... tăng chúng Thiếu Lâm đang xem ta là đại địch! Kỳ quái thật!"

Luồng tư duy của Văn Đức Chính nhanh hơn cái chớp mắt, và sau đó, để chứng minh cho Văn Đức Chính thấy... quả đây là La Hán trận thì các tăng chúng Thiếu Lâm phái bắt đầu động thân! Và hai mươi bảy lỗ miệng đã bắt đầu hé ra rập ràng cung niệm Phật hiệu...

- A... Di... Đà... Phật...! Lần niệm Phật hiệu trước vừa dứt thì luồng hợp kình của hai mươi bảy nhà sư đã tuôn trào
ra, ép chặt vào Văn Đức Chính còn đang ngẩn ngơ đứng ngay giữa trung tâm trận!
Lần niệm Phật hiệu thứ hai vừa được khởi xướng, thì bóng nhân ảnh của bọn tăng chúng
Thiếu Lâm đã bắt đầu xoay chuyển.

May cho Văn Đức Chính và đây không hiểu có phải là điều may mắn cho Thiếu Lâm phái hay không? Vì đã có tiếng quát lớn, in như là tiếng sư tử hống, một trong thất thập nhị tuyệt kỹ của Đạt ma lão tổ lưu truyền, vang vọng vào đúng hai mươi tám đôi tai thính nhạy của tất cả mọi người đương cuộc, kể cả Văn Đức Chính.

- Dừng tay! Tăng chúng Thiếu Lâm phái quả là có môn qui nghiêm ngặt. Vừa nghe có tiếng quát tháo dừng lại, thì câu niệm Phật hiệu liền tắt ngang dỡ chừng. Đồng
thời hai mươi bảy tấm cà sa đang dời động liền ngưng thân lại ngay tức khắc.

Một vị đại sư, tuổi ước chừng ngoài ba mươi, có lẽ là vị đứng đầu điều động La Hán trận đã kịp thời lên tiếng:

- A di đà phật! Sư huynh có điều gì phân phó? Hóa ra, vị đã quát bảo dừng tay chính là Không Tâm đại sư, là sư huynh, sư bá của những tăng chúng đang dàn La Hán trận ở đây.

Không Tâm đại sư không đáp lại lời cho vị đại sư vừa hỏi, mà đã vội vàng nói với Văn Đức Chính ngay lúc đại sư hiện thân đứng vào trung tâm trận, gần ngay bên Văn Đức Chính:

- Là Văn thiếu hiệp sao? Thiếu hiệp sao lại đến tệ phái vào giờ này? Và khéo làm sao đã gây sự hiểu lầm cho tăng nhân bổn tự!

Đoạn quay sang vị đại sư đứng đầu nhóm tăng nhân đang bày La Hán trận, Không Tâm khẽ trách:

- Nhất Thiện sư đệ! Sư đệ không nhận ra vị thí chủ đây là vận y phục toàn trắng sao? Sao sư đệ lầm lẫn trông gà hóa cuốc, màu hồng và màu trắng sư đệ không phân biệt được hay sao?

Tiếp đó, Không Tâm đại sư nghiêm giọng và hạ lệnh: - Còn không mau tản ra, truy tầm nguyên hung à? Nhất Thiện đại sư đáp: - Sư huynh! Dẫu sao vị thí chủ này bỗng dưng xuất hiện ở đây... có khả năng là đồng bọn với nguyên hung. Biết đâu đây là kế hoãn binh của bọn họ?

- A di đà phật! Ta không trách sư đệ đã nghĩ thế, vì sư đệ không biết rõ Văn thí chủ đây bằng ta! Đi đi! Việc ở đây đã có ta chủ trì.

Nhất Thiện đại sư lại nói, trước khi dẫn toàn bộ tăng chúng lui đi: -

Được! Mọi trách nhiệm sau này trước phương trượng, sư huynh tự chịu lấy vậy! Nghe những lời đối đáp giữa Không Tâm đại sư và Nhất Thiện đại sư, Văn Đức Chính đã có phần nào hiểu được. Do vậy, Văn Đức Chính liền lên tiếng can ngăn:

- Nhất Thiện đại sư! Hãy nghe tại hạ nói đây! Tại hạ hoàn toàn không có liên can gì đến nguyên hung nào đó mà các vị vừa nói! Nhưng đại sư cũng không cần phải phí công truy tầm nguyên hung nữa! Vì...

- Vì sao thế, Văn thí chủ? Đáp lời Không Tâm đại sư quá nhanh miệng hỏi, Văn Đức Chính vừa nhún vai, vừa nói: - Vì tại hạ tin rằng nguyên hung đã đi xa lắm rồi! Nguyên lúc tại hạ vừa đến đây, thì đã kịp nhìn thấy bóng dáng một nữ nhân, y phục toàn hồng, đã lao nhanh qua người tại hạ! Bằng vào thân pháp đó, thì dù các vị có đuổi theo ngay lúc đó, tại hạ e các vị cũng không sao đuổi kịp. Huống chi là đã phí biết bao thời gian từ nãy đến giờ!

Nhất Thiện đại sư mắt lấp loáng hàn quang, hỏi lại bằng giọng giận dữ nhưng đã được đại sư kềm nén:

- Sao thí chủ biết rõ đấy là nữ nhân? Nếu thí chủ không là đồng bọn, thì làm sao thí chủ biết được điều mà ta không biết?

Dù khiêm tốn đến mấy, Văn Đức Chính cũng phải nói: - Thân pháp của bóng hồng tuy khá nhanh nhưng với dáng người tha thướt, lại có mùi hương thoang thoảng để lại, thì tại hạ làm sao không phân biệt được đấy là nam hay nữ nhân? Đại sư khéo hỏi!

Không Tâm đại sư thấy càng lúc Nhất Thiện đại sư càng thêm nghi ngờ Văn Đức Chính, đại sư bèn lên tiếng giải thích:

- Sư đệ chắc chưa biết, Văn thí chủ đây tuy dáng vẻ bên ngoài bạc nhược yếu đuối nhưng lại ẩn tàng thần công tuyệt thế hơn người! Sanh mạng của ta và Không Trí sư đệ năm ngày trước đây còn lưu giữ được toàn là nhờ Văn thí chủ đây ban cho! Thôi, không phải nói nữa! Bần tăng tin chắc rằng Văn thí chủ đây đã nói điều gì ắt điều đó không sai!

Bỗng dưng Không Tâm đại sư đổi cách xưng hô, tự xưng là "bần tăng", thì Nhất thiện đại sư biết ngay là Không Tâm đại sư đã quyết lòng dùng thân phận vừa là sư huynh, vừa là Phật môn đệ tử cao niên hơn khẳng định mọi điều Văn Đức Chính nói. Và không hài lòng khi thấy Nhất thiện đại sư cứ tiếp tục nghi ngờ đối với bạch y thư sinh này!

Hiểu rõ tâm ý của Không Tâm đại sư khi đại sư bảo "Văn Đức Chính nói điều gì, thì điều đó chắc chắn là không sai" nên Văn Đức Chính liền ứng tiếng, cả quyết nói:

- Tại hạ có thể lập thệ, bảo đảm những điều tại hạ nói đều đúng cả! Đại sư tin hay không là tùy ở đại sư!

Đấy là Văn Đức Chính nói với Nhất Thiện đại sư, nên bất đắc dĩ Nhất Thiện đại sư đành phải nói:

- Bần tăng lỡ lời! Thí chủ thứ cho! Nhìn vẻ mặt của Nhất Thiện đại sư khi dẫn đầu hai mươi sáu tăng nhân bỏ đi, Văn Đức Chính dư biết Nhất Thiện đại sư vẫn không tin lời mình nói! Nhưng cháy nhà... lòi mặt chuột, Văn Đức Chính không buồn lưu tâm đến làm gì!

Đợi tốp tăng nhân đã đi khuất dạng, Văn Đức Chính định lên tiếng hỏi rõ đầu đuôi tự sự thì Không Tâm đại sư đã lên tiếng trước:

- Văn thí chủ! Bần tăng quả có lỗi với thí chủ khi hôm trước đột ngột bỏ đi! Còn việc hôm nay vì hiện tình tệ tự có nhiều rối loạn, thí chủ đừng chấp nhặt làm gì. Đây, thí chủ xem đây. Bỗng dưng có người lưu lại tờ hoa tiên này ngay cánh cổng Đại hồng môn, hỏi làm sao mà tệ sư đệ Nhất Thiện lại không nghi ngờ... à, hiểu lầm Văn thí chủ cho được?

Đỡ lấy tờ hoa tiên trên tay Không Tâm đại sư trao ra, Văn Đức Chính đọc thấy có ghi: "Cảnh báo Thiếu Lâm!

Nếu quý phái còn nghị hòa với Nhất Thiên Bang thì đừng trách bản nhân xem Thiếu Lâm là a tòng!

Khi đó, máu hồng nhuộm đỏ sân Thiếu Lâm thiền viện cũng đừng trách bản nhân đã không cảnh báo trước!"

Phía dưới tờ hoa tiên không có thư danh, thay vào đó là vài nét nguệch ngoạc trông tờ tợ như quần thể những đỉnh núi nhọn, cao! Trên đỉnh cao có một chữ nhỏ viết theo lối chữ thảo! Đó là chữ tiên!

Có vậy thôi! Nhưng cũng làm cho Văn Đức Chính thấy gai gai người. "Có phải đây là người mà... Âm dương song lão quái hiệp đã ám chỉ?... Tiên? Tiên gì? Một người, hay nhiều người? Chính hay tà? Sao lại chống đối Nhất Thiên Bang? Đã thế sao lại gây nỗi niềm oan khiên cho Âm dương song lão quái hiệp? Hay là Âm dương song lão quái hiệp không phải là chánh phái mà là tà môn?

Nhìn thấy Văn Đức Chính bần thần một lúc lâu không nói điều gì, Không Tâm đại sư sốt ruột hỏi:

- Văn thí chủ có nhận được đấy là ai không? Thí chủ có quen biết không? Lắc đầu, Văn Đức Chính đáp khẽ:

- Tại hạ không biết đâu? Duy có điều, tại hạ nghị hoài mà không ra, đây là bang phái nào, dám ngang nhiên khiêu chiến với Nhất Thiên Bang? Và tại sao lại phải cảnh báo quý phái? Chẳng lẽ nhóm người này nghi ngờ điều gì đó ở quý phái, cho quý phái có ý định tiếp

tay cùng Nhất Thiên Bang à?

Không Tâm đại sư cúi đầu xuống, lẫn tránh cái nhìn dò hỏi của Văn Đức Chính, và thở dài một hơi đoạn nhẹ giọng đáp:

- Đấy cũng là do tân chưởng môn phương trượng tệ tự là Thiên Nhất sư thúc mà ra cả! Vừa giữ được thiền trượng phương trượng, là Thiên Nhất sư thúc đã hạ lệnh cấm toàn bộ tăng nhân tệ tự gây hấn với người Nhất Thiên Bang! Nói là để gìn giữ Thiếu Lâm khỏi sa vào vũng nước xoáy của cõi đời ô trọc này! Đang khi bấy lâu nay, toàn thể giang hồ võ lâm Trung nguyên đã xem tệ phái như là Thái sơn bắc đẩu, đã luôn luôn tin tưởng vào sự dẫn đầu của tệ phái mỗi khi võ lâm Trung nguyên gặp đại họa! Thế mà lần này...

- Đại sư! Có phải quý sư thúc đang bế quan luyện công phải không? Không Tâm đại sư bán tín bán nghi, nhìn chòng chọc vào Văn Đức Chính, hạ thật thấp giọng và hỏi:

- Sao Văn thí chủ biết? Văn Đức Chính bỗng cảm thấy toàn thân ớn lạnh! Không đáp lại câu hỏi của Không Tâm đại sư mà Văn Đức Chính lại vội vàng thấp giọng hỏi:

- Đã bao lâu rồi? Hai năm? Một năm? Hay chỉ mới đây thôi? Dù nghi ngờ Văn Đức Chính nhưng trước những câu hỏi dồn dập, xem ra là quan trọng của Bạch y thư sinh này, Không Tâm đại sư không thể nhíu mày... nhớ lại:

- Đâu như là... cũng gần hai năm rồi thì phải! Có việc gì quan trọng lắm à? Dù người tận mắt chứng kiến cảnh hãi hùng, cũng không thể nào thất sắc bằng Văn Đức Chính lúc này.

Vì Văn Đức Chính không ngờ mưu đồ tên bang chủ Nhất Thiên Bang lại được tiến hành một cách nhanh chóng như vậy!

Có nghĩa là việc giao lại cho Thiên Nhất đại sư cương vị chưởng môn phương trượng đúng là do bàn tay của bang chủ Nhất Thiên Bang nhúng vào rồi.

Một là để đáp ứng lại tham vọng của Thiên Nhất đại sư. Hai là để...

- Quý phái có tiên đan diệu dược gì làm tinh tiến công lực bản thân không? Lần này thì Không Tâm đại sư không thể không hỏi với vẻ đặc biệt nghi ngờ:

- Tại sao thí chủ quan tâm đến việc này? Không Tâm đại sư chỉ cần hỏi có bấy nhiêu thôi thì Văn Đức Chính cũng đã hiểu hết toàn bộ sự thật.

Mắt tóe hào quang, Văn Đức Chính lạnh mặt lại chẳng khác nào đã hóa đá, khiến cho Không Tâm đại sư thần tình mười phần lo sợ.

Sợ cho Thiếu Lâm phái đang gặp tình trạng cực kỳ khốn đốn. Sợ Văn Đức Chính không phải là người như đại sư đã nghĩ. Mà là loại

người đang có định ý gì đó có hại cho Thiếu Lâm phái!

Do đó, đại sư Không Tâm đứng yên, chờ phản ứng của Văn Đức Chính để xác định lại xem Văn Đức Chính là địch nhân hay bạn hữu?

Dứt mạch suy tư, Văn Đức Chính nghiêm giọng lại, hỏi nhỏ Không Tâm đại sư: - Trong quý phái hiện giờ, ngoài quý sư thúc ra, còn vị nào quyết định được cho vận mệnh toàn thể tăng nhân quý phái?

Thấy ánh mắt của Không Tâm đại sư thể hiện ý nghi ngờ, Văn Đức Chính phải giải thích thêm, kèm theo đó là lời cam đoan:

- Đại sư đừng nghi ngờ thiện ý của tại hạ. Vì điều tại hạ sắp tỏ bày đây liên quan mật thiết đến vận mệnh võ lâm Trung nguyên, chứ không riêng gì quý phái! Do đó tại hạ cần gặp được những vị đại sư được toàn thể tăng nhân quý phái trọng vọng.

Không Tâm đại sư suy nghĩ một lúc, đoạn dè dặt đáp: - A di đà phật! Điều này bần tăng không thể tự ý quyết định được! Văn thiếu hiệp không thể nào nói rõ hăn được sao?

Văn Đức Chính chỉnh dung lại nghiêm giọng nói: - Không phải tại hạ không tin tưởng đại sư! Nhưng tại hạ không thể nói với đại sư được. Một là đại sư không sao định đoạt được trước vấn đề trọng đại này! Hai nữa là... tại hạ sợ cho tính mạng của đại sư khó toàn mạng một khi đại sư biết được điều bí mật này!

Không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến thế. Không Tâm đại sư dù không tin Văn Đức Chính cũng phải cảm thấy lo sợ. Sợ cho tánh mạng bản thân thì ít, nhưng sợ cho trách nhiệm đại sự phải gánh vác sau này nếu đại sư để lỡ việc thì nhiều hơn! Nên Không Tâm đại sư liền nói:

- Như đã có nói là do bần tăng không quyết định được! Bây giờ Văn thí chủ ngụ ở đâu? Nếu có gì, sau khi thỉnh thị ý kiến của chư vị sư thúc xong, bần tăng sẽ đến liên lạc với Văn thí chủ!

Văn Đức Chính ngớ người ra vì vừa đi đến vùng này, Văn Đức Chính đã đến ngay nơi này, nên nào có chỗ trú ngụ đâu mà bảo rõ cho Không Tâm đại sư đây?

Ngẫm nghĩ một lúc, Văn Đức Chính bèn nói: - Thế này vậy, phía trước không xa, cách nơi này chừng năm dặm có một khoảng rừng thưa! Tại hạ sẽ ở lại đó chờ đại sư đến canh ba! Gặp đại sư xong, tại hạ sẽ liệu tính tìm chỗ ngụ sau vậy! Được không?

Khi thấy Không Tâm đại sư gật đầu biểu thị ý tán đồng, Văn Đức Chính liền quay người bỏ đi đến đó ngay.

Vào đến cánh rừng thưa, do lần đi đến Thiếu Lâm tự, Văn Đức Chính đã nhìn thấy, chàng tìm một chỗ khuất để ẩn mình, lo lắng

chờ Không Tâm đại sư, chờ thời gian trôi dần đến canh ba.

Chốc chốc, những luồng gió đêm mát mẻ thổi qua chỗ Văn Đức Chính ẩn thân, và luồng gió xoay vần quanh quẩn lướt qua lướt lại trong cánh rừng thưa. Khi thì từ ngoài sơn đạo đưa vào, khi thì từ tả, từ hữu, hoặc từ phía hậu Văn Đức Chính đưa đến.

Bất chợt, khứu giác của Văn Đức Chính bắt được mùi thơm dìu dịu... quen thuộc! Định thân nhớ lại, Văn Đức Chính vẫn ngồi yên, hướng vào thinh không mà nói: - Cô nương đã hiện diện sao lại không ra mặt để đàm đạo? Chung quanh hoàn toàn vắng lặng như tờ, ngoài âm thanh vừa phát ra của Văn Đức Chính tịnh không một âm thanh hồi đáp.

Văn Đức Chính lại nói: - Tùy ở cô nương vậy! Xét ra, phàm nhân tục tử như tại hạ làm sao có phúc hậu gặp gỡ tiên nhân!

Ngay lập tức có tiếng thánh thót của một nữ nhân đưa đến: - Khá lắm! Đã biết bản nhân có mặt tại đây, lại còn biết bản nhân là... tiên nhân nữa! Các hạ quả là bất phàm! Chẳng những về võ công mà phần kiến thức cũng uyên bác lắm!

Cả cười, Văn Đức Chính thật tâm nói, không dám khoa trương: - Võ công cô nương mới là bất phàm! Tại hạ không dám nhận lời khen của cô nương đâu! Thật ra tại hạ biết sự hiện diện của cô nương chẳng qua là nhờ vào khứu giác mà thôi! Còn việc biết cô nương thuộc giới tiên, cũng là do tại hạ có xem qua tờ hoa tiên cô nương gởi lại Thiếu Lâm phái mà thôi!

- Khứu giác! Sao lại có khứu giác ở đây? Môn công phu gì lạ thế, các hạ? Văn Đức Chính không nén được tiếng cười vui nhộn: - Ha ha ha...! Cô nương chẳng lẽ đã quên lần đụng mặt bất ngờ ngay chân núi Thiếu thất sơn lúc chiều rồi sao? Lúc cô nương lướt qua người tại hạ bằng thân pháp tinh xảo, tuy tại hạ không có hân hạnh nhìn được dung nhan tuyệt mỹ của cô nương, nhưng vẫn ngửi được mùi hương do cô nương lưu lại! Lúc này, cũng nhờ vào mùi hương đó, tại hạ mới phát hiện được sự hiện diện của cô nương!

- Các hạ... quả là bạo mồm bạo miệng! - Cô nương thứ lỗi cho! Tại hạ quen tánh mất rồi, có thế nào tại hạ nói thế ấy! Thật tâm, tại hạ không dám xúc phạm đến cô nương đâu!

Đến đây, không gian lại tiếp tục tĩnh mịch! Dù Văn Đức Chính có vận dụng toàn bộ thính giác lên để nghe ngóng, vẫn không sao phát hiện được hồng y giai nhân đang ẩn thân nơi đâu! Đó là đã được nghe giai nhân phát thoại một lúc lâu rồi chứ chẳng không! Văn Đức Chính thầm thán phục võ công của hồng y giai nhân! Võ công cao đến bậc này, khiến cho Văn Đức Chính phải nghi ngờ.

"Có đúng là Âm dương song lão quái hiệp đã ám chỉ đến bọn này không? Võ công này, thân thủ này, mười phần đứng đến chín! Nhưng ta phải dọ hỏi làm sao đây? Nhỡ cô ta không nhận thì sao? Vì nếu có phải thì chắc là không do cô ta, mà là bậc trưởng thượng của cô ta thì đúng lý hơn!"

Thấy đã lâu không nghe Văn Đức Chính hỏi han hoặc nói thêm gì nữa, cô nàng dường như không nhịn được, bèn lên tiếng:

- Sao các hạ lại không nói nữa? Nếu vậy, hãy nghe bản nhân hỏi đây. - Cô nương muốn hỏi điều gì? Vả lại...

- Vả lại... làm sao? - Nói chuyện thế này, kẻ nam người bắc, tại hạ nhận thấy nó làm sao ấy! - Làm sao là làm sao? Các hạ há không biết rằng phàm nhân tục tử không được quyền tiếp xúc với tiên nhân sao?

- Cô nương là tiên nhân thật sao? - Thì chính các hạ đã nói như thế ngay từ đầu rồi kia mà? - Văn kỳ thanh bất kiến kỳ hình! Nói như thế, tại hạ quả là có diễm phúc hơn người! Thôi được, tiên nữ muốn hỏi gì thì hỏi đi! Nếu biết tại hạ xin hồi đáp ngay, không hề giấu diếm!

- Bản nhân chỉ e... các hạ không muốn nói mà thôi! - Sao lại không muốn? Tiên nữ biết chắc như thế à? Nghe Văn Đức Chính thay đổi lối xưng hô, luôn gọi nàng ta là tiên nữ, nàng ta bất giác cười lên khúc khích, đoạn hỏi:

- Các hạ... muốn mật báo điều gì với Thiếu Lâm phái mà không dám cho Thiên Nhất lão trọc biết?

Kinh ngạc, Văn Đức Chính không đáp ngay mà lại hỏi: - Sao? Té ra lúc tại hạ và Không Tâm đại sư luận bàn, cô nương vẫn quanh quẩn gần đó sao? Cô nương táo gan thật! Há cô nương không biết hành động của cô nương đã làm cho toàn thể tăng chúng Thiếu Lâm phái phải động nộ sao?

Đáp lại, vị hồng y giai nhân nói bằng giọng ngạo thế khinh đời: - Hừ! Bọn họ động nộ thì đã sao? Liệu bọn họ nếu tìm được bản nhân thì đã làm gì được bản nhân nào?

Khẽ nhíu mày, Văn Đức Chính có hơi khó chịu trước lối trịch thượng, xem dưới mắt không người này. Do đó, Văn Đức Chính liền lên tiếng đề tỉnh cô nàng:

- Thiếu Lâm phái tuyệt kỹ hơn người, đã là Thái sơn bắc đẩu hàng bao nhiêu năm nay. Cô nương nói như thế... cô nương có nghĩ là cô nương đã quá xem thường Thiếu Lâm phái hay không? Huống chi...

- Huống chi thế nào? Thiếu Lâm phái có gì đáng sợ chứ? Các hạ

không thấy sao, đến đuổi theo bản nhân bọn trọc đầu đó còn không đuổi kịp, nói gì đến những việc khác? Tới đây, nếu bọn Thiếu Lâm không nghe theo lời cảnh báo của bản nhân, lúc đó các hạ sẽ thấy tuyệt kỹ của Thiếu Lâm có là gì so với bản nhân không cho biết nhé!

Người ta đã nói như thế thì Văn Đức Chính còn gì nữa để nói thêm! Tuy nhiên, Văn Đức Chính vẫn lẩm bẩm:

- Đợi đến sau này gặp được Thiên Nhất đại sư cô ta ắt hết huênh hoang ngay mà thôi. Cô nương dù có tài thông thiên triệt địa, vẫn không làm sao nghe rõ trọn câu mà Văn Đức Chính vừa lẩm bẩm. Do vậy, cô nàng bèn bực tực, lên tiếng hỏi:

- Các hạ vừa bảo gì? Thiên Nhất là Thiên Nhất làm sao? Thế nào? Các hạ có muốn trả lời hay không nào?

- Trả lời gì? - Thì... trả lời câu hỏi của bản nhân lúc nãy đó! Các hạ muốn mật báo điều gì đến phái Thiếu Lâm?

Nhớ ra, Văn Đức Chính à lên một tiếng, đoạn vừa lắc đầu, vừa đáp: - Đương nhiên thì tại hạ phải đáp, nhưng không phải là bây giờ đâu! - Tại sao chứ! - Đàng nào tại hạ cũng nói ra một lần, sao cô nương không nán chờ thêm một lát nữa? Đợi Không Tâm đại sư đưa người đến, tại hạ nói với họ, và cô nương ẩn thân gần đây vẫn nghe được cơ mà!

Văn Đức Chính thì nói lời thật tâm, nhưng cô nương hồng y thì lại nghĩ khác. Do đó, vừa nghe Văn Đức Chính nói xong, nàng ta đã hừ nhạt bằng giọng mũi, đoạn nói:

- Ra các hạ mắng khéo bản nhân là người chuyên đi nghe lén và thiếu quang minh lỗi lạc ư? Biết nàng ta đã hiểu lầm ý của mình, nên Văn Đức Chính vội vã thanh minh: - Cô nương đừng hiểu sai ý của tại hạ! Tại hạ nào dám nghĩ như thế về cô nương! Cô nương có nghe tại hạ nói không? Cô nương! Tiên nữ! Cô nương gì đó ơi!

Gọi luôn một lúc mấy tiếng, Văn Đức Chính hoàn toàn không nhận được một tiếng hồi âm... Văn Đức Chính lúc đó mới biết là cô nàng đã không còn ở đây nữa! Cô ta đã giận dỗi bỏ đi rồi!

"Hay thật! Công phu này... ta không sao bằng được! Nàng ta là ai? Trú sở nơi nào? Hừ... nữ nhân sao lại mau giận dỗi thế nhỉ?"

Thế là chỉ còn mỗi mình Văn Đức Chính ở lại cánh rừng thưa, hiu hắt giữa đêm trường tịch mịch này.

Để đốt thời gian, Văn Đức Chính vẫn cứ ngồi yên, thổ nạp một lúc để dưỡng thần. Vừa đủ một tiểu chu thiên, Văn Đức Chính mở mắt ra, ngẩng đầu lên nhìn sao đêm để ước lượng thời gian.

"Đã quá canh ba rồi sao không thấy ai đến vậy? Bọn họ không tin lời ta sao?... một khi họ đã không tin thì ta dù có tìm cách lẻn vào

Thiếu Lâm tự tra xét tỏ tường cũng không sao làm được! Làm cách nào vạch mặt Thiên Nhất đại sư để cho họ tin đây?"

Thở dài áo não khi Văn Đức Chính không tìm được kế sách khả thi... "Toi công! Nhưng dù sao những lời mập mờ ta đã nói qua cho Không Tâm đại sư nghe, ắt cũng đủ để cảnh giác bọn họ phần nào về con người của Thiên Nhất đại sư rồi!"

Cũng được an ủi phần nào, Văn Đức Chính vừa nghĩ thầm, vừa băng mình vào bóng đêm dày đặc, ly khai hẳn Thiếu thất sơn.

Văn Đức Chính vừa bỏ đi, thì ngang chỗ đó đã xuất hiện ngay một bóng người vận y phục tuyền một màu đen.

Bóng người này xạ hai tia hàn quang nhìn theo phía sau lưng Văn Đức Chính, đoạn nhẹ gật gù, như đã có định ý, và băng mình đuổi theo Văn Đức Chính.

Chim tước rình bắt bọ ngựa, đâu ngờ phía sau nó lại có gã thợ săn. Bóng đen vừa lướt đi, thì liền có một bóng trắng nhợt nhạt nhẹ nhàng đuổi theo ngay. Thân pháp của bóng người thứ ba này chập chờn, nhẹ nhàng lượn lờ trong gió đêm, khiến cho bóng đen phía trước không làm sao phát hiện được dù cho bóng trắng chỉ cách bóng đen không đầy hai trượng! Trong khi bóng đen đó chỉ dám đuổi bám theo Văn Đức Chính xa xa, khoảng cách ước chừng hơn mười trượng là ít!

Có như thế, Văn Đức Chính mới không phát hiện ra có người theo dấu. Ba người rồng rắn nối đuôi nhau đi hầu như trọn nửa đêm về sáng! Văn Đức Chính đi đâu thì hai người phía sau đi theo đến đấy. Đến khi bóng đen đi giữa hiểu ra rằng Văn Đức Chính đi mà không có chủ đích, liền nản lòng, từ từ ngừng chân lại.

Hắn ta định đứng nghĩ mệt một hồi, sẽ quay về nơi mà hắn đã xuất phát. Nào ngờ, hắn vừa ngừng chân thì đã nghe đau nhói một cái phía sau lưng, và hôn mê bất tỉnh.

Không để thân hình tên này ngã xuống đất, bóng trắng đàng sau đã điểm hôn huyệt tên này liền vươn hữu thủ, xách cổ áo của hắn lên! Và lôi hắn nhẹ như không tạt ngang vào sâu hơn trong vệ đường.

Đến một chỗ thật khuất, bóng trắng nhợt nhạt này bèn đặt tên nọ xuống và giải huyệt cho hắn.

Vừa mở mắt ra, tên này đã lớn tiếng rủa:

- Mẹ kiếp! Tên nào dám phá bĩnh công việc của lão gia? - Bốp! Bốp! Hắn chưa nói tròn câu thì đã ăn ngay hai cái tát tai nảy lửa! Hắn vừa định há miệng mắng tiếp thì đã nghe có tiếng người rít nhẹ vào tai hắn: - Chỉ một lời nhơ bẩn từ miệng ngươi tuôn ra, bản nhân

sẽ cho ngươi về chầu Diêm chúa ngay tức khắc!

Mắt hắn ta chợt hoa lên một cái và liền đó hắn đã thấy ngay trước mặt hắn là một giai nhân tuyệt sắc, nhưng lại có khuôn mặt lạnh toát như băng đang trừng trừng nhìn hắn.

Một lần nữa hắn lại bị hoa mắt! Và gió... gió thổi vào mặt hắn nghe mát rượi. Té ra, chiếc túi vải trùm đầu của hắn đã bị giai nhân nọ vươn tay lột bỏ ra khỏi đầu hắn. - Ra là tên hắc đạo mạo nhận nhà sư! Nói! Ai sai phái ngươi đến đấy? Sao lại phải theo dấu... à... theo dấu gã thư sinh kia?

Cô nàng tưởng đâu tên này nghe lời hăm dọa của nàng nên từ nãy giờ hắn không dám mắng nữa, mặc tình cho nàng muốn làm gì, hỏi gì hắn cũng được. Nào ngờ không phải thế!

Mà là do hắn còn đang ngơ ngẩn ngắm nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng! Đến khi hắn nghe giai nhân tuyệt sắc hùng hùng hổ hổ tra vấn hắn liền một lúc mấy câu hỏi, hắn liền giận lên, há miệng nói liền một thôi, một hồi:

- Tiện tỳ láo xược! Sao dám đánh vào mặt lão gia? Con tiện nhân mi là ai? Bang phái nào? Tư cách gì mà mi dám tra vấn lão gia hử? Mi có biết là mi động phạm đến lão gia là mi đã động phạm đến ai không hử? Con tiện tỳ thối tha! Con tiện nhân có mắt mà không có tròng!

Chắc có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời, cô nàng giai nhân tuyệt sắc này mới bị người mắng, mới "được" nghe những lời "mỹ miều" như thế này. Cho nên, nàng ta đứng chết sững, hoàn toàn quên đi tất cả những lời đã nói trước đó. Kể cả câu hăm dọa nàng đã thốt ra. Nếu một khi tên này tuôn ra những lời nhơ bẩn thì nàng ta sẽ giết hắn ngay!

Nhìn gương mặt hoàn toàn trắng bệch của cô nàng giai nhân tuyệt sắc, tên nọ ngỡ nàng ta đã sợ. Sợ rằng đã vô tình động phạm đến lão gia là động phạm đến... nên hắn cười lên hô hố và nói thêm nữa:

- Hố... hố... hố...! 'i trông bản mặt của con tiện tỳ thật đáng "ghét" chưa! Thôi nào! Nói thế chứ lão gia không có bắt tội mỹ nhân đâu! Nàng còn không mau mau tạ lỗi lão gia à?

- Tạ lỗi này! Bốp! Ngọc thủ của nàng đã theo ngay câu nói, vỗ xuống chiếc đầu của tên hắc đạo đã được cạo trọc bóng, mạo danh nhà sư Thiếu Lâm phái, khiến cho đầu của tên nọ vỡ ra nát bét!

Thế là... rốt cuộc cô nàng vẫn không làm sao tìm hiểu được tên này là ai? Tại sao hắn lại theo dõi gã thư sinh nọ? Và hắn đã tuân theo lệnh của ai?

Chán nản, cô nàng bỏ thi thể hắn ta nằm đó và lao mình bỏ đi.

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 13
Nhờ nhân vật thần bí ra tay chỉ điểm
Hào kiệt kịp thời cứu phái võ đang

T rong một tửu lâu khá sang trọng tại một vùng giáp giới với Giang Nam! Thời gian là lúc chính ngọ của một ngày cận tiết Đông thiên! Thời gian này, tiết trời thế này, chẳng trách tửu lâu bây giờ đông nghịt khách! Và khách nhân đã đông thì đương nhiên bàn ghế phải thiếu và sự phục vụ của các tửu bảo dù tận tụy bao nhiêu vẫn có phần nào sơ sót!

Cộng thêm vào đó là tiếng người nói chuyện huyên náo khiến cho vài vị khách nhân có muốn lên tiếng gọi tửu bảo lấy thêm món này món nọ cũng không sao gọi được.

Và hễ không gọi được tửu bảo, gặp khách nhân khó tính thì việc xảy ra tiếng chửi mắng là việc tất nhiên phải có.

Nhưng dù sao, chỉ đến mức độ chửi mắng là quá lắm rồi, là đủ để cho tửu bảo nào vô phúc nghe lọt vào tai cũng phải muối mặt làm vui, giả lả mà vâng dạ! Miễn sao khách nhân ăn no, uống say, thanh toán tiền sòng phẳng là được rồi!

Ngoại lệ! Đương nhiên ở trên đời không sao tránh được những trường hợp ngoại lệ. Có những khách nhân hoặc muốn tác oai, tác quái, hoặc do có chút men nồng đang hừng hực trong người, khiến cho khách nhân đã khó tính khó nết lại càng có dịp sinh thêm lắm chuyện.

Tại tửu lâu này, vào tiết này, giờ này, quả là có một bàn gồm bốn người đã ở trong tình trạng ngoại lệ vừa mới nói.

Không! Không phải bốn người ngồi chung bàn này là chung một nhóm. Bọn họ gồm hai nhóm riêng biệt rõ ràng! Từ cách phục sức, đến cách ăn cách nói, đủ để biểu hiện bốn người này thuộc hai phe phái khác biệt nhau.

Và không phải mọi phe hai người để cho cân xứng! Vì có nhiều người lầm tưởng như thế! Mà là một phe gồm ba người và phe bên kia độc nhất chỉ có một người.

Thế... sao bọn họ lại ngồi chung một bàn như vậy khi đã không cùng một phe? Như đã nói, đấy là do tiết trời đông tháng giá, do đã đến giờ dùng bữa, do đây là một tửu lâu nên mọi người đổ xô nhau

kéo đến đây để tìm cái gì đó bỏ vào bụng cho no, cho ấm! Và vì đông nên hễ có bàn nào trống thì họ ngồi xen vào ngay, tùy theo ở tại bàn đó đã có bao nhiêu thực khách rồi, và còn chứa thêm được bao nhiêu người nữa!

Vậy có người sẽ hỏi, tại sao vị khách chỉ có mỗi một mình này lại chen vào làm chi cái bàn đã có ba người thực khách ăn to nói lớn, võ phục xênh xang, vũ khí sáng ngời này làm gì?

Có nói ra mới biết là không phải người thực khách này đến sau! Trái lại, chính bọn ba người kia mới là những kẻ đến sau.

Thoạt đầu, cũng có nhiều người vào trước, do thiếu bàn ăn, đã có ý định đến ngồi chung bàn với vị thực khách này. Nhưng qua lần nhận xét đầu tiên, tất cả mọi người đều nghĩ rằng: vị thực khách trẻ tuổi, đẹp người, dung nghi tuấn tú này ắt là đang chờ bạn tình đến dùng bữa trưa. Vì dáng người đó, phong tư đó, tướng mạo đó, chả lẽ vị thực khách lại không có số đào hoa hay sao? Và thêm một điều nữa, làm cho mọi người gần như tin vào nhận định của họ và họ không muốn quấy rầy một thực khách có dáng vẻ bên ngoài đẹp đẽ đến thế. Đó là, chốc chốc, vị thực khách này lại đưa mắt nhìn ra cửa, như đang chờ đón ai đó.

Điều này khiến họ không làm sao tránh được đã nghĩ như thế, vì do thực khách đông, sự phục vụ của tửu bảo có phần nào sơ suất, nên rốt cuộc dù thực khách này ngồi bàn đã lâu, nhưng trên bàn, ngay trước mặt vẫn chưa có tên tửu bảo nào bày dọn món ăn ra cả. Điều này càng khiến cho mọi người dễ hiểu lầm hơn nữa, khi cho rằng thực khách này đợi người nào đó đến nữa rồi mới gọi thức ăn. Bọn họ quả là người cực kỳ tinh tế và cũng rất tế nhị.

Duy chỉ có bọn ba người đã nói là không có chút nhận xét tinh tế nào và cũng không có một chút nào tế nhị cả!

Bọn ba người này ào ào vào, ào ào lao đến chiếc bàn chỉ mới có một người ngồi... ào ào chia ra ngồi xuống... ào ào la lối gọi thức ăn.

Hành vi này, thái độ này và những lời nói này đã khiến cho các vị thực khách đến trước đó, đã nhìn được chỗ trống còn đó, và đã tế nhị nhường lại đó phải nhăn mặt. Họ cùng chung một ý nghĩ:

"Sao người kia trông dáng vẻ bên ngoài nhu mì như thế lại kết bạn với những người như thế được nhỉ?"

Nhưng đây là việc riêng tư của người khác! Mọi người có quyền kết bạn theo ý thích của mỗi người. Tất cả mọi người đều quên đi nhanh chóng việc khác lạ này.

Nhưng sau đó không lâu. Tất cả mọi người đều bị những tiếng vỗ bàn, kèm theo tiếng quát nạt phát xuất từ bàn này làm cho họ phải

lưu tâm trở lại.

Và đến lúc này, bọn họ đều vỡ lẽ ra là vị khách kia không cùng chung phe nhóm với ba người thô lỗ nọ.

Không thô lỗ sao được, khi ba người thực khách võ biền này chẳng những đã vỗ bàn, đã quát tháo lại còn sân si đòi đập tất cả những ai đang ngồi trong tửu lâu này dám nhìn vào họ bằng ánh mắt kỳ lạ.

Kỳ lạ ở đây, theo ý ba người vũ dũng, nhưng cục súc này là nhìn xoi mói, nhìn hàm ý trách móc, hoặc là sợ hãi lại len lén liếc nhìn họ.

Không muốn bỗng dưng gánh việc rắc rối và người, nên mọi người không ai bảo ai đều quay đầu sang hướng khác, không dám nhìn đến bọn họ nữa, kẻo bị vạ vào thân.

Đã lo ngại và đề phòng đến thế rồi, mà bọn ba người thô lỗ nào có buông tha cho đâu.

Bọn họ thấy mọi người đã khiếp oai họ, nên họ càng làm tới hơn nữa! Một tên trong bọn hét toáng lên:

- Thế này là thế nào? Các ngươi khinh dễ bọn lão gia hay sao? Các ngươi cho bọn lão gia là không đáng nhìn, không đáng để vào mắt sao, hử?

Quá lắm! Nhìn thì bọn họ cấm đoán! Không nhìn thì lại bị gán cho tiếng khinh khi. Vậy mọi người biết phải làm thế nào đây?

Bọn họ, các thực khách khác không biết phải làm gì, nhưng vị thực khách lỡ ngồi đồng bàn với bọn chúng thì biết.

Vị này nói:

- Huynh đài nói thế không nghĩ là huynh đài quá độc đoán sao?

Phản ứng tức thì xảy ra ngay. Tên nọ bị vị thực khách này lên tiếng chỉ trích bèn vỗ bàn đánh sầm một tiếng, đoạn quát lên oang oang:

- Tiểu tử thúi! Việc gì đến ngươi mà ngươi xen vào? Trông cái kiểu ăn uống nhỏ nhẹ của ngươi, liệu ngươi được bao nhiêu cân lượng mà dám nói lão gia đây độc đoán? Muốn chết à?

Nói xong, hắn nhìn trừng trừng vị thực khách nọ bằng cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống vị thực khách nọ vậy.

Toàn thể thực khách đang có mặt trong tửu lầu đều lo sợ giùm cho vị thực khách có dung nghi tuấn tú nọ.

Nhưng vị thực khách đó chừng như không biết sợ là gì, nên đã lên tiếng đáp trả: - Huynh đài độc đoán thì tại hạ nói huynh đài độc đoán! Cần gì phải có đủ cân đủ lượng mới nói được. Vả lại, huynh đài mở miệng ra là mắng người, vậy thử hỏi huynh đài được bao nhiêu cân lượng mà to gan thế?

Nếu không vì tình hình thực tế có quá nhiều chênh lệch, bên một, bên ba, thì có lẽ toàn bộ số thực khách ở đây đã vỗ tay hoan nghênh

lối nói ăn miếng, trả miếng của vị thực khách nọ rồi?

Còn bây giờ tình hình ngược lại thì có, bọn họ còn tăng thêm phần lo sợ cho vị thực khách ấy nữa thì đúng hơn.

Nhưng tất cả đều bất ngờ, khi thấy tên võ biền nọ vỗ tay đôm đốp, cười lên hô hố, đoạn nói như khen vậy. Hắn nói:

- Khá! Khá! Nói thế mới là nói! Đáng lắm, đáng được ta kết làm bạn lắm! Hố hố hố... Những tưởng thế là mọi chuyện đã ổn thỏa, sóng đã yên và gió đã lặng. Nào ngờ... Vị thực khách nọ lại nói như rót thêm dầu vào lửa:

- Không dám! Tại hạ nào xứng đáng được kết bạn với những hạng người ăn to, nói lớn... lối như chư vị đây! Xin miễn cho vậy.

Dầu đổ vào lửa, lửa phừng phừng cháy như thế nào, thì lời nói của vị thực lạnh ấy cũng có tác dụng đối với bọn ba người thô lỗ ấy như thế!

Xoảng... Sột... sột..

Choang... choang... Ngay sau câu nói, ba tên nọ liền hất mạnh tay, lật đổ cả bàn chứa đầy thức ăn qua một bên, kéo chiếc ghế xích ra xa... và đá lung tung những chiếc ghế này va vào vách gỗ tửu lâu, khiến cho vài tấm hoành phi bằng ngọc thủy phí giả rơi xuống đất vỡ nát ra trăm mảnh.

Đoạn, cũng tên nọ lên tiếng quát lớn: - Đúng là tiểu tử thúi đã muốn chết rồi! Lão gia cho ngươi chết... Dù người nào vô tư đến mấy đi chăng nữa, thì cũng biết rằng, chỉ cần một tên trong bọn này thôi cũng đủ bóp chết vị thực khách kia rồi. Thế mà, có lẽ vì quá giận dữ, nên âm thanh tiếng chết của tên nọ chưa dứt, cả ba đều đã xông vào vị thực khách từ ba hướng.

Nhìn những nắm quyền của ba tên này, cũng đủ làm cho bất kỳ vị thực khách nào hiện diện ở đây cũng phải chết khiếp đi vì sợ. Nói chi đến vị thực khách có dáng vẻ bên ngoài yếu đuối kia.

Nhưng không hiểu bằng phương cách nào, vị thực khách đó đã đẩy bắn ba khối thịt to đùng kia phải ngã ra sóng xoài, nằm dài trên nền gạch của tửu lâu.

Cả ba tên lồm cồm bò dậy. Giận quá mất khôn, ba tên lại một lần nữa xông vào vị thực khách tuy nhỏ bé thấp người nhưng lại dũng mãnh kia.

Không cần phải có tài thánh mới đoán được kết quả. Một lần nữa toàn bộ số thực khách lại được chứng kiến cảnh châu chấu đá xe. Đúng là châu chấu không ngã mà thực là xe phải nghiêng. Ba tên to xác như ba con gấu dữ, vừa lao vào vừa lớn tiếng gầm rú như đã phát cuồng. Và khi tiếng gầm rú chưa dứt đã lập tức đổi giọng, biến

thành những tiếng kêu đau đớn vang lên chói trời.

Và cũng như lần mới rồi, không hiểu vị thực khách kia đã làm bằng cách nào, họa chăng nếu có ai đó tinh mắt lắm chỉ thấy vị thực khách nọ phẩy nhẹ tay áo một cái, và liền ngay đó, ba tên nọ đã phải lùi người ra xa... loạng choạng... ngã nghiêng thân người... khóe miệng rỉ máu... và sau một lúc cố kìm giữ thân người, bọn chúng ba tên lảo đảo bước đi chếch choáng như người say rượu, đi lần lần ra khỏi tửu lâu!

Toàn bộ số thực khách trong tửu lâu khi nhìn thấy ba tên nọ đã đi khuất thật xa, bọn họ mới nhẹ nhõm thở phào một cái. Và đồng một lúc, tất cả mọi người đều quay đầu lại, nhìn vị thực khách nọ đang chằm chặp nhìn ra cửa, như đang có việc gì đó diễn ra ngay tại cửa tửu lâu khiến cho vị thực khách phải lưu tâm.

Ngay lập tức bọn họ đều phải quay đầu trở ra một lần nhiêu, xem đã xảy ra việc gì... Và những cái miệng đang hé ra định hoan hô đã phải kịp thời ngậm lại ngay. Vì ngay tại cửa tửu lâu, đang sừng sững đứng nhìn lom lom vào mé trong tửu lâu, như đang tìm kiếm ai đó là một bọn gồm bảy tên. Bộ dạng hùng hổ của nhóm người vừa đến, tưởng không khác bọn ba tên đã bị ăn đòn vừa rồi chút nào, nên đã khiến mọi người phải nghĩ ngay:

"Đây ắt là đồng bọn của ba tên nọ, định kéo đến đây trả thù thì phải!"

Nếu đã nghĩ như thế, tất nhiên mọi người làm sao dám hoan hô kẻ vừa gây hấn với bọn đang lừng lừng khí thế vừa xuất hiện được?

Dư biết bọn mới đến đang kiếm tìm ai, vị thực khách nọ phần thì không muốn gây náo động tại đây, nên vị thực khách ấy bèn đứng ngay dậy, ném lại trên mặt đất một nén bạc ròng sáng ngời, đoạn từ tốn đi ra.

Đến ngay trước mặt bọn này, vị thực khách ấy hất hàm một cái và nói tỉnh như không: - Các ngươi đến báo thù à? Mau đấy! Có gan bước ra ngoài kia với ta? Nói xong, bất chấp bọn này có đồng ý hay là không? Bất kể bọn chúng vẫn còn đang áng ngữ cửa tửu lâu, vị thực khách ấy không chút khiếp sợ, đã uy dũng bước thẳng tới.

Không hiểu vì khiếp uy của người này, hay vì một lực lượng bí ẩn nào đó đã khiến bọn kia phải vẹt ra hai bên, nhường lối đi cho vị khách ấy đi ra.

Và rồi cả bọn cũng quay lưng, bước theo vị thực khách đó. Vượt khỏi tửu quán được chừng mười trượng, thân hình của vị thực khách đã phiêu phiêu hốt hốt, chân bước đi nhẹ tênh nhưng lại như gió thoảng, là đà đi về phía trước.

Khi đến một quãng vắng, vị thực khách định bộ lại từ từ quay

ngược người ra phía sau, nhìn bọn người bảy tên nọ đang hộc tốc chạy áp tới!
Vị thực khách ấy nói với giọng nói đầy vẻ khinh khi:
- Các ngươi lại dám theo ta đến đây à? Hóa ra đòn cảnh cáo các ngươi tại tửu lâu không đề tỉnh được các ngươi sao?
Bảy tên nọ lấm lét nhìn nhau, và rồi có một tên trong bọn đã buông lời thóa mạ: - Tiểu tử thối tha kia! Ngươi nói cảnh cáo là cảnh cáo làm sao? Ngươi tưởng bằng vào đòn pháp thuật xô vẹt bọn ta ra là đã làm bọn ta sợ hay sao? Có giỏi thì bằng chân tài thực học đánh thắng bọn ta bảy người xem nào?
Thì ra lúc nãy, tại cửa tửu lâu, vị thực khách này đã dùng nội lực bản thân để vạch đường, xô vẹt bảy tên nghinh ngang đứng áng ngay cửa tạo thành lối đi. Thế mà bọn này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không lấy nó mà suy gẫm xem võ công của chúng có bằng người hay là không?
Đồng thời qua câu đối đáp của tên này, đã nói lên ý định của tất cả bọn chúng là dùng thủ đoạn ỷ chúng hiệp cô. Khi tên nọ lên tiếng thách thức "Có giỏi hãy bằng chân tài thực học đánh thắng bọn chúng bảy tên xem!".
Bằng vào hành vi của ba tên lúc nãy trong tửu lâu, và bằng vào thói quen của bọn này cứ lấn lướt đối phương, mỗi khi thấy đối phương ít hơn chúng, vị thực khách đã bắt đầu thật sự căm giận, nên lạnh giọng nói:
- Nói đi! Các ngươi là người thuộc bang phái nào mà xem chừng bọn ngươi đã quen thói hà hiệp kẻ thế cô?
Những tưởng đối phương đã ngán sợ, cả tốp bảy tên đồng nhao nhao kêu lên: - Bọn ta - Tiểu tử ngươi đã từng nghe biết uy danh của Nhất Thiên Bang bọn ta chưa hử? Bây giờ, dù ngươi có quỳ mọp xuống xin tha chết thì cũng đã quá muộn rồi! Ha ha...
Khoái trá vì vừa nói được một câu đầy vẻ trịch thương, tên nọ cười lên sang sảng, khiến cho đồng bọn của hắn cũng vùng cười lên theo.
Đảo mắt nhìn lần lượt từng tên một, vị thực khách ý chừng như đã có chủ định. Tên nọ vẫn đang theo dõi ánh mắt của đối phương, thấy thế hắn còn nói thêm nữa, xem đối phương như là cỏ rác.
- Muốn chạy ư, tiểu tử? Không được đâu, tiểu tử! Ngươi chết là cái chắc rồi! Khóe mắt đang nheo nheo lại để nhìn chúng cho rõ của vị thực khách bỗng mở bừng ra, phát xạ hai luồng tinh quang chói ngời. Vị thực khách ấy quát lên khe khẽ:
- Nhất Thiên Bang ư? Kẻ chết phải là bọn ngươi! Thường thường

thì khi người nào nói lên một câu như thế ắt phải động thủ trước, huống chi vị thực khách này càng phải tiên hạ thủ vi cường. Vì thực khách chỉ có một mà đối phương thì
những bảy tên.

Nhưng tình hình ở đây thì trái lại! Bọn bảy tên đó, thật ra không cần nghe đối phương đang nói gì cả, dù là van xin cầu khẩn, hoặc nói câu khích bác như vị thực khách đó đã nói, mà đang khi vị thực khách nói, bọn chúng đã nhảy xổ vào, chẳng khác nào bầy dã thú đang tranh nhau miệng mồi ngon!

Và khi vị thực khách đó nói đã tròn câu, thì gần như một lượt, tất cả là mười bốn tay cả quyền lẫn chưởng đều đã lao đến gần rồi.

Không còn gì để dè dặt nữa và không việc gì phải kiêng nể một khi đối phương chính là người của Nhất Thiên Bang! Vị thực khách ấy gầm khẽ lên một tiếng...

- Đi! Đồng với tiếng gầm vị thực khách ấy đã vung nhẹ hữu chưởng, trong lúc thân người xoay tròn trên chân tả làm trụ, tung ra một luồng cương kình nhanh không thể tưởng vào tất cả là bảy tấm thân nhục thể...

Chưởng đánh sau lại đến trước, khiến cho bảy tên đó quyền, chưởng chưa kịp chạm đến người đối phương đã bị chưởng kình của đối phương đẩy văng bắn ra ngoài, mỗi tên một hướng...

Hự... hự... Phịch... Phịch... Phịch... Tiếng kêu uất nghẹn ngay trong cổ chưa tắt, thì thân xác to nặng đã chạm đất phát lên những tiếng giống như tiếng cây thịt bị đốn ngã, và không tên nào chậm chân hơn tên nào, tất cả bảy tên gần như đồng loạt có mặt ngay tại... Quỷ môn quan!

Vị thực khách đó, sau khi một chưởng giết đủ bảy tên, còn đang nhìn lại thảm cảnh do chính mình gây ra, liền biến đổi sắc mặt, vì trong tai vị thực khách ấy đã nghe được một câu của ai đó rót vào tai như tiếng muỗi kêu:

"Tiểu tử khá lắm! Nhưng... giết làm gì bọn đó cho bẩn tay? ao không đến Võ Đang một chuyến xem nào? Dám không..."

Nhảy bật người lên không, cùng lúc với động tác xoay tròn người, đến lúc hạ thân xuống đất, vị thực khách ấy lẩm bẩm:

- Là nhân vật nào có thân pháp kinh thần khiếp quỷ như vậy? Lại còn dám thách thức ta à? Hừm! Đi thì đi! Xem Võ Đang có phải là rừng đao núi biển không cho biết?

Hóa ra vị thực khách đó chính là Văn Đức Chính. Văn Đức Chính sao lại đến đây? Chỉ là Văn Đức Chính đi lang thang không chủ đích thôi! Nguyên gần đây, Văn Đức Chính cũng đã định trên bước

đường phiêu bạt cũng phải đến Võ Đang sơn một chuyến, nhưng bây giờ lại có ai đó thách thức, khiến cho Văn Đức Chính dễ dàng khẳng định chủ đích thêm nữa, quyết tâm thêm nữa.

x X x

Đêm đó đã là đêm mười bốn, đáng lý ra vầng nguyệt phải khoe mình tỏ sắc, đem lại phần nào ấm áp cho người độc hành giữa chốn hoang sơn.

Thế mà những tầng mây dày đặc u ám đã che khuất cho cảnh trời đêm vào ngày đông tháng giá này lại càng thêm thê lương hơn.

Nhưng mặc cho cảnh sắc thê lương ảm đạm, độc hành nhân như đang có việc vội nên vẫn lầm lũi và lặng lẽ lao đi vào giữa đêm đen mịt mù.

Khi độc hành nhân đã đến sát chân núi, trước mặt là con đường sơn đạo rộng rãi dẫn tít lên cao, độc hành nhân vừa lẩm nhẩm thành tiếng, vừa tung mình lướt đi theo sơn đạo.

- Quả là Võ Đang phái đã gặp chuyện chẳng lành rồi. Dù cho bầu trời lúc này tối đen như mực, nhưng khi độc hành nhân vượt đến chân một chiếc cầu treo xinh xắn, bắc ngang giữa hai bên vách núi không cao lắm. Và ngay phía dưới mặt cầu là những làn sương vụ mù mờ bốc lên, hợp với hàng chữ được khắc sâu vào vách núi ngang phía đầu chiếc cầu treo: "Giải kiếm trì".

Thì độc hành nhân biết ngay chỗ có làn sương vụ bốc lên là một chiếc ao nhỏ chứa đầy nước. Bình thường, Giải kiếm trì là nơi đón khách thập phương đến vãn cảnh, hoặc là nơi dừng chân của khách giang hồ, chờ đợi được lịnh của chưởng môn cho vào Tam thanh điện.

Và trước khi khách giang hồ được phép đặt chân lên chiếc cầu treo theo lịnh mời khách của chưởng môn phái Võ Đang thì khách giang hồ phải gởi lại toàn bộ những khí giới mà khách mang theo người cho môn nhân Võ Đang phái gìn giữ cho đến lúc khách ra về. Vì thế nơi đây mới có tên là Giải kiếm trì.

Và vào lúc này, đang đêm, tại đây, Giải kiếm trì, độc hành nhân không sao thấy được bóng dáng bất kỳ một đạo nhân nào thuộc phái Võ Đang đứng ở đây để làm phận sự gìn giữ khí giới cho khách giang hồ tìm đến Võ Đang phái.

Độc hành nhân không phải muốn tìm những đạo nhân này để gởi lại binh khí theo đúng qui định chiêu phái Võ Đang, vì độc hành nhân này hoàn toàn trong người không có một tấc sắc nào cả.

Sự vắng mặt của các đạo nhân tại Giải kiếm trì và những tiếng la

hét theo gió vẳng đưa vào tai độc hành nhân ngay tại chân núi lúc nãy đủ để khẳng định lại một lần nữa lời nhận định của độc hành nhân.

Do đó, không một chút chậm trễ, độc hành nhân đã lao đi nhanh như tên bắn, vượt qua Giải kiếm trì.

Vừa vượt qua chiếc cầu treo dài không đến một trượng, độc hành nhân đã phải dừng chân, đứng lại để xem xét hai thi thể của hai đạo nhân đang nằm chết cứng, sát ngay chân vách núi.

Vết tử thương duy nhất dẫn đến cái chết của hai đạo nhân này là... chiếc mũi vỡ nát. Và cạnh hai thi thể này là trước sau có bốn khúc kiếm gãy. Hai thanh kiếm bị va vào vật nào đó quá cứng rắn đã gãy đôi thành bốn đoạn ngắn.

"Cái chết thật bá đạo. Nhân vật nào có vũ khí cứng và mạnh như thế này?" Tự hỏi mà không sao tự giải thích được, độc hành nhân lại tiếp tục lặng lẽ lao đi, sau khi đã hiểu được nguyên nhân dẫn đến sự vắng mặt của các đạo nhân đáng lý phải hiện diện tại Giải kiếm trì.

Càng lên cao, tiếng la hét và tiếng binh khí va chạm vào nhau càng vang xuống rõ hơn và càng giục giã độc hành nhân nhanh bước hơn nữa.

"Thái thanh động". Hàng chữ được khắc sâu và to ngay trên cổng tam môn to lớn, báo hiệu cho độc hành nhân biết là đã đến trú sở thật sự của phái Võ Đang, nơi toàn thể môn nhân đệ tử của Võ Đang phái thanh tu và luyện võ.

Cánh cổng gỗ dày và nặng, dẫn vào Thái thanh động giờ đây đã mở rộng hoác, và độc hành nhân được tiếp đón bằng hàng loạt những thi thể của các đạo nhân.

Vút! Độc hành nhân bằng thân pháp thượng thừa đã tung người một cái, vượt hơn sáu trượng đường, vượt qua cánh cổng gỗ đang có những đạo nhân nằm chết đó, lọt hẳn vào Thái thanh động.

"Tam thanh điện". Hàng chữ này chỉ lọt được vào khóe mắt của độc hành nhân mà thôi. Vì độc hành nhân đang quan sát cuộc hỗn chiến giữa các đạo nhân phái Võ Đang và những tên thuộc hạ của Nhất Thiên Bang.

"Người thách thức ta đến đây là địch nhân hay bạn hữu? Là bạn sao lại không đường đường xuất hiện ra chỉ giáo? Là địch sao lại muốn ta đến tiếp tay với Võ Đang? Là nhân vật nào kia? Không lẽ là có nàng hồng y giai nhân hôm nọ tại Thiếu thất sơn?"

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng độc hành nhân đã nhanh chóng lao vào cuộc! Vì xét ra lực lượng Nhất Thiên Bang đêm nay kéo đến Võ Đang phái đều là những tay có hạng cả. Bọn chúng đang uy hiệp

hoàn toàn môn nhân phái Võ Đang.

Gần chỗ độc hành nhân nhất đó là một tốp đạo nhân năm người đang vũ lộng trường kiếm vây đánh một tên Nhất Thiên Bang.

Chắc có lẽ năm đạo nhân này là đệ tử vào hàng thứ ba hay thứ tư gì đó, nên tuy đông hơn nhưng vẫn hoàn toàn bị động trước tên Nhất Thiên Bang nọ. Chứ nếu là đệ tử đời thứ hai như Thanh Phương đạo trưởng thì sá gì tên Nhất Thiên Bang này mà phải quần công, liên kiếm.

Độc hành nhân nhanh tay nhanh chân, đứng chen ngay vào giữa hai phe, hữu thủ vỗ thành một luồng chưởng kình vào tên Nhất Thiên Bang đó, rồi lại nhanh chân thoát ra, không thôi sẽ lãnh đủ năm thanh trường kiếm của năm đạo nhân đang trên đà phát chiêu. …m... Tên Nhất Thiên Bang đó quả là không may. Khi không bị một người lạ mặt xuất hiện ngay trước mặt đánh một chưởng chí tử. Hắn chết ngay đương trường, lại còn bị dư kình đẩy thân hình hắn bay vọt đi, lọt vào trận giáp chiếnn ở phía sau giữa đồng bọn hắn và những tên đạo nhân Võ Đang khác.

Sự xuất hiện bất ngờ của tử thi này chen vào giữa trận đã khiến hai phe ngỡ là địch nhân lao vào ám toán, nên ngay lập tức thân xác tên Nhất Thiên Bang này bị ăn thêm một côn sắt và lãnh gọn bốn ngọn trường kiếm của người hai phe đánh nhau. Đùng... Phập... Phập... Phập... Kế đó là tiếng kêu hãi hùng: - Là Từ Bình? Từ đường chủ? Chính nhờ tiếng kêu có phần khác lạ của tên Nhất Thiên Bang sử dụng đoản côn này đã làm cho những đạo nhân lúc nãy và bốn đạo nhân đang giáp chiến với hắn phải tỉnh hồn, nhìn lại và nhận ra sự xuất hiện bất ngờ của vị độc hành nhân không rõ là ai tại nơi đây?

Mơ hồ, bọn đạo nhân đã có cảm nhận vị độc hành nhân này xuất hiện là để tương trợ phái Võ Đang... nhưng họ chưa kịp nói lời đáp ta thì đã nghe vị độc hành nhân này nói với tên Nhất Thiên Bang sử dụng đoản côn:

- Thế nào, các hạ? Gặp lại cố nhân mà khách nhận ra sao? Sau một lúc bất ngờ trước cái chết của đồng bọn mà hắn vừa gọi là Từ đường chủ, hắn cũng đã nhớ ra đối phương! Hắn kêu lên:

- Là ngươi? Té ra ngươi chuyên dòm ngó việc Nhất Thiên Bang chúng ta sao? Ngươi là ai? Độc hành nhân xòe rộng hữu thủ, vừa lắc lắc tay, vừa đáp: - Ta ấy à? Nhìn cái này mà các hạ không biết hay sao? Ta là quỷ đòi mạng, chuyên câu hồn bọn Nhất Thiên Bang đó. Lần trước ngươi may mắn thoát mạng, hôm nay thì đừng hòng nhé. Đỡ!

Tên kia làm sao quên được một chưởng đoạt mạng của đối

phương khi đối chiêu cùng đồng bọn hắn tại Nghiêu long sơn cách đây không lâu. Do đó, vừa nghe đối phương kêu lên và vung ngay hữu chưởng, hắn đã hoảng kinh hồn vía, vừa nhảy tránh chưởng kình của đối phương, vừa kêu lên bài hãi:

- Oái! Khách khanh! Nhị vị khách khanh! Có cao nhân xuất hiện! Có... Dù thân pháp hắn có nhanh đến đâu đi nữa vẫn không làm sao nhanh bằng thân pháp và thân thủ của đối phương. Nên hắn chỉ kêu được đến đấy, liền phải ngậm miệng lại, hội tụ đủ mười thành chân lực dồn vào đoản côn. Vừa ném đoản côn ngay vào giữa mặt đối phương, vừa huy động song chưởng vỗ vào chưởng kình của đối phương đang cuồn cuộn xô đến.

Thủ pháp của độc hành nhân quả đã đạt mức tối thượng. Độc hành nhân vẫn giữ phương vị của hữu chưởng đánh tới, đồng thời khoa nhanh tả thủ bắt gọn đoản côn của địch nhân, sau đó, nhanh hơn cái chớp mắt, lúc cương kình của hai bên đụng nhau, lúc tiếng nổ xé tai còn vang vang, thì độc hành nhân đã ném trả côn bằng tả thủ về cho tên Nhất Thiên Bang...

…m... Vút... Soạt... Tên Nhất Thiên Bang nọ không kịp kêu một tiếng nào, lớp bị chưởng kình của đối phương như quả đấm nặng ngàn cân bổ ngang vào giữa ngực, lớp bị đoản côn của chính hắn xuyên thủng buồng tim. Hắn chết liền tức khắc, không kịp báo danh để vị phán quan chốn Âm phủ ghi tên vào sổ tử trình lên Diêm vương.

Nhưng tiếng kêu trước đó của tên này đã đánh động hết tất cả mọi người đang giao chiến tại Tam thanh điện.

Ngay tức thì có bóng người chớp động giữa hàng trăm ánh binh khí đang chớp lòe dưới hàng chục ngọn đuốc được đốt lên để thắp sáng đấu trường.

Bóng người này cao to, tay đưa cao một vật tròn, dài và đen thùi lủi, lao đến gần vị độc hành nhân, đồng thời bóng người cao to này lên tiếng quát hỏi:

- Tiểu tử to gan! Sao ngươi lại dám cản trở công việc của Độc tửu ta? Liền theo đó, có hai tiếng kêu nữa vang vọng giữa đấu trường hỗn loạn: - Bạch y thư sinh!

- Văn Đức Chính! Văn thiếu hiệp! Độc hành nhân chính là Văn Đức Chính đã kịp thời có mặt tại Tam thanh điện, tiếp trợ một tay cho phái Võ Đang. Không kịp nhìn xem ai đã nhận ra và kêu lớn tên mình là Văn Đức Chính, mà đã vội vàng lùi thân, nhượng cho chiếc bầu rượu bằng sắt luyện của bóng đen cao to tự xưng danh là Độc tửu giáng xuống nền đá Tam thanh điện.

B... u... u... n... g...! Chiếc bầu rượu quả là được luyện bằng sắt tốt. Tuy giáng thẳng xuống nền đá, nhưng bầu rượu vẫn nguyên vẹn không hề hấn gì! Ngược lại, nền đá Tam thanh điện bị soi thủng một lỗ, to bằng cái đấu, khiến cho đá vụn bắn ra tứ tung, văng loạn vào những người vô phước đứng gần đó. Bất kể là đạo nhân Võ Đang hay là bọn thuộc hạ Nhất Thiên Bang.

Đang lúc những người này loi choi nhảy tránh những mảnh đá vụn thì Văn Đức Chính đã nhìn lại cho rõ xem người cao lớn sử dụng chiếc bầu rượu đen tuyền, cực kỳ cứng rắn đó có phải là... Độc tửu tán nhân hay không?

"Đúng là lão Độc tửu thật! Còn ai vào đây nữa là khách khanh của Nhất Thiên Bang, lại sử dụng cái bầu rượu này làm vũ khí? Hóa ra hai đạo nhân chết thảm ở Giải kiếm trì là kiệt tác của lão quỷ này!"

Văn Đức Chính một khi đã xác định được đây chính là Độc tửu tán nhân, một trong Ngũ kỳ tán nhân: Cầm, Kỳ, Thi, Tửu, Họa! Liền nhớ ngay những việc lão đã gây ra cho Văn Đức Chính hồi hai năm về trước.

Văn Đức Chính không biết là nên giận hay nên tạ ơn Độc tửu tán nhân đây? Nhờ lão tham nên Văn Đức Chính thoát tay tên bang chủ Nhất Thiên Bang, nếu một khi tên bang chủ này biết được Văn Đức Chính quả tình có ăn được thiên niên chu quả.

Và cũng vì lão tham nên Văn Đức Chính có lần suýt chết dưới tay lão, nếu không nhờ Văn Đức Chính vô tình phát hiện được con đường ruột dê nhỏ hẹp dẫn vào Tịnh thân động của Âm dương song lão quái hiệp.

Hơn nữa, xét ra Độc tửu tán nhân gần như là không cam tâm làm tay sai cho Nhất Thiên Bang bang chủ.

Nhưng dù sao, việc lão đang lạm sát môn nhân đệ tử Võ Đang phái vào đêm nay quả là đáng trách.

Do đó, Văn Đức Chính dù không muốn gây thương tích cho Độc tửu tán nhân thì cũng phải đề tỉnh lão ta, ít ra là một lần này, để Độc tửu tán nhân biết sợ và xa lánh bọn Nhất Thiên Bang độc ác, tham tàn!

Vì thế, Văn Đức Chính liền nói gần như là cầu khẩn, van xin: - Độc tửu tán nhân! Tiểu bối không muốn xem lão trượng là địch nhân, sao lão trượng lại cam tâm tình nguyện làm tay sai cho phường độc ác? Lão trượng hãy mau mau về qui ẩn đi thôi. Đừng tiếp tay cho tên bang chủ có cuồng vọng đồ bá Trung nguyên ấy nữa.

Độc tửu tán nhân tức thì gầm lên, lão ta không sao chịu đựng được lời khuyên nhủ của một trẻ ranh miệng còn hôi sữa mẹ, lão nói:

- Câm ngay, ngữ như ngươi mà dám lên mặt dạy đời ta sao? Xem thiết đại tửu của ta đoạt mạng ngươi đây.

Vừa dứt tiếng gầm, Độc tửu tán nhân đã theo chiêu Thái sơn áp đỉnh, vỗ ngay chiếc bầu rượu được lão gọi là Thiết đại tửu giáng xuống thiên đỉnh của Văn Đức Chính.

B... u... n... g...! Do Văn Đức Chính chưa muốn làm mất thể diện của Độc tửu tán nhân nếu Văn Đức Chính đương trường đối chiêu cùng lão, nên Văn Đức Chính một lần nữa đảo bộ, để cho Thiết đại tửu với lực đạo hàng ngàn cân giáng xuống nền đá Tam thanh điện, gây nên tiếng động kinh hồn.

Sau đó, Văn Đức Chính nghiêm mặt lại, lạnh giọng nói với lão: - Kính nể lão trượng thành danh không phải dễ, tiểu bối nhượng thêm một kích nữa đó! Nếu...

- Nhượng này! Độc tửu tán nhân hai lần đánh trượt, lại nghe giọng điệu khinh thường của đứa oắt con, tuổi đời chưa đến đôi mươi nói, nên lão Độc tửu giận đến run người, phạt ngang Thiết đại tửu theo chiêu Hoành tảo thiên quân quật mạnh vào giữa lưng Văn Đức Chính một cái.

Vù... - Nếu lão trượng không kịp thời đề tỉnh, đừng trách tiểu bối hạ thủ vô tình! Lại trượt thêm một chiêu nữa, Độc tửu tán nhân như cuồng điên lên, vung loạn Thiết đại tửu quật vù vù vào Văn Đức Chính.

Ngay lúc đó lại có tiếng một nữ nhân kêu lên gióng giã: - Độc tửu thúc thúc. Tên đó là đại kình địch của bản bang. Độc tửu thúc thúc cứ thẳng tay vào. Giết được tên đó, điệt nữ là tổng tuần giám sẽ bẩm báo với bang chủ công này của thúc thúc.

Không cần nói, Văn Đức Chính cũng thừa biết người vừa nói như châm dầu vào lửa đó chính là Liễu Hà Như, nữ ái đồ của Âm phong tán nhân. Hai sư đồ đã rắp tâm bán rẽ lương tâm làm tay sai đắc lực cho bang chủ Nhất Thiên Bang.

Quá giận, Văn Đức Chính quyết loại ngay nữ hồ ly này, trừ hại cho võ lâm. Do đó, một lần nữa, Văn Đức Chính sử dụng thân pháp cao diệu, lạng tránh Thiết đại tửu của Độc tửu tán nhân và lao bổ về hướng phát ra âm thanh của Liễu Hà Như.

Liễu Hà Như đang một mình giao tranh với hai đạo nhân, mà một trong hai đạo nhân chính là Thanh Phương đạo nhân. Cuộc chiến đang nghiêng dần thắng lợi về cho Liễu Hà Như, do đó, Liễu Hà Như mới còn dư bình tĩnh để nghe những lời đề tỉnh của Văn Đức Chính nói với Độc tửu tán nhân. Và cô nàng đã kịp nói chêm vào, gần như là hạ lệnh cho Độc tửu tán nhân, thuộc hàng thúc thúc của

nàng ta, nếu xét theo thứ bậc trong Ngũ kỳ tán nhân.

Liễu Hà Như còn đang chờ đợi Độc tửu tán nhân nghe theo lời xúi bẫy của nàng và quần tơi tả tên thư sinh nọ thì đã thấy tên thư sinh ấy như thiên thần giáng thế, đứng lừng lững ngay trước mặt.
Đã thế tên thư sinh ấy lại còn bảo với hai tên lỗ mũi trâu kia rằng: - Nhị vị đạo trưởng hãy nhượng cho tại hạ con hồ ly cái này.

Liễu Hà Như tức ói máu khi nghe tên thư sinh mặt mày non choẹt kia gọi nàng là Hồ ly cái. Giận quá, Liễu Hà Như đã quên rằng thân thủ của nàng không sao bằng được đối phương. Điều này đã một lần được chứng minh tại Nghiêu long sơn.

Do đó, song chưởng của Liễu Hà Như tức thì được đẩy ra theo thế liên hoàn. Liễu Hà Như còn hét lên lanh lảnh:
- Xem Âm phong thất tuyệt chưởng đây.

Văn Đức Chính cũng không chậm trễ, vừa đẩy hữu chưởng ra ngăn chưởng kình của Liễu Hà Như lại, Văn Đức Chính vừa nói:

- Âm phong thất tuyệt chưởng có gì lợi hại mà phô trương. Xem này! Nói là chưởng liên hoàn, nhưng thật sự đó là Liễu Hà Như chỉ thần tốc đánh ra chưởng này cách chưởng kia với thời gian sít sao mà thôi. Chứ không phải là liên hoàn chưởng như người nghe vẫn tưởng là chiêu này nối tiếp chiêu kia, chiêu sau hỗ trợ cho chiêu trước, giúp chiêu trước phát huy thêm uy lực.

Bởi thế, chưởng kình của Liễu Hà Như toàn bộ đều là thực chiêu, và do chia ra thành nhiều chưởng rốt cuộc chỉ là để lòe mắt địch thủ thì đúng hơn chứ không có tác dụng là bao nhiêu, nhất là đụng phải đối phương là người có nội công thâm hậu là Văn Đức Chính.

Chính vì thế, do ánh mắt tinh tường, Văn Đức Chính mới nói "Âm phong thất tuyệt chưởng không đáng để phô trương" là vì vậy! Và để đối phó lại hàng loạt chưởng Âm phong với chưởng kình giăng bủa tứ bề này, Văn Đức Chính vẫn bằng hữu chưởng xô ra một luồng cương kình cực mạnh. Thế như dời non lấp biển, đỡ thẳng vào chưởng kình của đối phương. Đồng thời, Văn Đức Chính cũng đã thi triển thần công tuyệt thế đưa một phần nội kình bản thể lên toàn thân, sẵn sàng tiếp nhận những luồng kình phong từ ba hướng còn lại đập vào người.

Một đàng thì phung phí chân lực, đưa chưởng kình tuy bao phủ kín mít đối phương nhưng lại không hơn gì những đòn gải ngứa nếu đối phương có công lực cao thâm hơn.

Một bên thì lại chỉ đánh có mỗi một kích, nhưng là một kích chủ lực. Cứ hễ đụng vào đâu là nơi đó sẽ tan nát, dẫu có là đá vàng cũng sẽ chịu chung một hậu quả như vậy.

Thì không cần phải nói cũng đủ đoán định được rằng kẻ bại trận trong hiệp giao tranh này phải là Liễu Hà Như, chứ không là ai khác. Nếu...

Phải! Nếu không nhờ Độc tửu tán nhân chen vào đánh hội thì Liễu Hà Như đã lấp ló ngay cửa Quỷ môn quan rồi.

Độc tửu tán nhân đương nhiên là không phải không biết sĩ diện là gì. Nhưng do lúc đang tức giận Văn Đức Chính trước sau đã nhiều lần kích mà vẫn không đụng đến địch nhân, một cọng lông chân cũng không mảy may rung động, lại bất ngờ Văn Đức Chính bỏ cuộc dở chừng chạy đi mất, thì thử hỏi Độc tửu tán nhân có dễ dàng chịu buông bỏ địch thủ được hay không?

Dĩ nhiên là Độc tửu tán nhân phải đuổi bám theo thôi, không cần biết Văn Đức Chính đi đâu, làm gì hay là quá sợ mà bỏ chạy?

Và lão tuy đã thấy Văn Đức Chính đang cùng Liễu Hà Như (một con nhãi ranh mà Độc tửu tán nhân vẫn gọi) phân tài cao hạ bằng chưởng phong. Nhưng một phần do lão ta đang giận, như đã nói, phần nữa là do đang lỡ ra đòn khó mà thu chiêu được.

Độc tửu tán nhân đành la toáng lên, vừa đánh động đối thủ, vừa cho ra vẻ quang minh lỗi
lạc:

- Tiểu tử chạy đâu cho khỏi Thiết đại tửu của ta nào?

Do đó, do lưỡng đầu thọ địch bắt buộc. Phải, bắt buộc Văn Đức Chính phải dồn kình lực trong người vào tả chưởng, thu bớt một phần chân lực bên hữu chưởng, đỡ thẳng thêm vào... Thiết đại tửu đang từ trên cao giáng xuống như một góc trời sập xuống vậy.

…m...

B... u... u... n... g..! Nhờ thế, nhờ Văn Đức Chính thu lại hơn nửa kình lực đã đánh ra, Liễu Hà Như mới sống còn, nhưng cũng đã hồn bất phụ thể, tóc tai rũ rượi, y phục lếch thếch, loạng choạng lui ra sau một lúc đến sáu bảy thước mới định được thần.

Còn Độc tửu tán nhân lúc này mới biết đá biết vàng. Lão ta mới biết khi Văn Đức Chính đã nói nhượng chiêu là nhượng chiêu thật chứ không là giả. Không phải Văn Đức Chính chỉ giỏi mồm mép mà không có chân tài thực học. Không phải Văn Đức Chính sợ gì Thiết đại tửu của một tán nhân mà phải nói tác rằng nhượng chiêu.

Hoàn toàn không phải thế. Sự thực đã chứng minh điều này. Và sự thực này còn hùng hồn hơn lời nói đến gấp trăm ngàn lần.

Văn Đức Chính đối đầu một lúc đến hai đối thủ. Một là bậc kỳ nhân Độc tửu tán nhân, thuộc hàng cao thủ tiền bối trong võ lâm Trung nguyên đương thời.

Một là đệ tử dấu ái của một tán nhân trong Ngũ kỳ tán nhân, cũng là cao thủ có danh tiếng nổi như cồn trong làng võ lâm hậu bối.

Vậy mà Văn Đức Chính chỉ với một tay, dám đỡ thẳng vào Thiết đại tửu của Độc tửu tán nhân. Hay nói như mọi người thường nói là Văn Đức Chính dám bẽ nạng chống trời.

Tuy thế, đòn đỡ trực diện này của Văn Đức Chính đã làm kinh tâm tán đởm Độc tửu tán nhân. Đã làm cho chúng bang đồ Nhất Thiên Bang đang hiện diện tại đây phải kinh hồn lạc phách.

Cái bầu rượu bằng sắt luyện Thiết đại tửu, sau cú chạm này đã truyền phản kình của Văn Đức Chính vào cánh tay hữu của Độc tửu tán nhân, làm cho hổ khẩu tay hữu của lão ta bị rách toạt mất một mảng, máu hồng tuôn chảy đầm đề, ngược lại với gương mặt của Độc tửu tán nhân lúc này đang xanh tái lại.

Độc tửu tán nhân thì gườm gườm nhìn Văn Đức Chính như nhìn vào một quái vật. Văn Đức Chính thần sắc hơi mệt đi một chút nhưng vẫn tâm bình khí hòa, nhìn trả lại lão Độc tửu.

Hai người, một già, một trẻ, cứ đứng yên nhìn nhau không nói, không rằng. và hai người cũng không lưu tâm đến việc Liễu Hà Như đang phụ nhĩ gì đó với một người, chắc có lẽ mới đến, tay người này cầm ngọn phán quan bút.

Thanh Phương đạo trưởng, do đang rảnh tay, đã nhìn thấy điều này. Và Thanh Phương đạo trưởng lo lắng, sợ rằng địch nhân đang có âm mưu nào đó bất lợi cho vị tiểu anh hùng tuyệt thế là Văn Đức Chính, nên vẫn lặng lẽ theo dõi tiếp.

Thanh Phương đạo trưởng lại thấy mừng khi nhìn thấy người đó, đã cao niên, sau khi nghe Liễu Hà Như phụ nhĩ xong lại lắc đầu quầy quậy, tuồng như không đồng ý thì phải.

Kế đó, lại thấy Liễu Hà Như quắc mắt, móc từ bọc áo ra một vật gì đó, vừa đưa cho người kia xem, vừa nhìn trừng trừng người đó như bắt buộc người đó phải làm một điều trái lương tâm, trái với công đạo.

Đoạn Thanh Phương đạo trưởng thấy người đó, người cầm phán quan bút đang chậm chạp tiến đến chỗ Văn Đức Chính và Độc tửu tán nhân đang gấm ghé nhìn nhau.

Thấy thế, Thanh Phương đạo trưởng há miệng ra, định lên tiếng cảnh giác cho Văn Đức Chính thì đã nghe Văn Đức Chính tuy vẫn tiếp tục nhìn về phía Độc tửu tán nhân nhưng đã lên tiếng nói:

- Bạch tiền bối định vì danh dự lão mà quên sĩ diện con nhà võ sao? Tiền bối chẳng lẽ lại phải thủ tín với một tay ác nhân gây bạo kiếp cho giang hồ sao? Họa điểm tán nhân mà lại có cái nhìn thiển

cận đến thế sao?

Nghe được những lời này, người cầm phán quan bút chính là Họa điểm Lan hoa phất huyệt thủ tán nhân đã phải chững người lại.

Ngay trong lúc này, Liễu Hà Như và Độc tửu tán nhân đồng một loạt hét lên: - Họa thúc thúc dám vi lịnh sao? - Tránh ra, ta không mượn ai xen vào. Hai giọng thét, một lanh lảnh, một trầm trầm, nhưng lại hàm hai ý khác nhau. Độc tửu tán nhân vừa nghe được lời tên non choẹt nói, vừa nhìn thấy sự hiện diện của Họa điểm tán nhân, lão liền biết ngay lão Họa đang muốn hành động gì. Do đó, lão buộc phải lên tiếng, can ngăn hành động muốn xen vào của Họa điểm tán nhân.

Còn Liễu Hà Như thì sau khi nghe được lời nói khích của Văn Đức Chính đã ảnh hưởng đến Họa điểm tán nhân, nàng ta đành phải hét lên như thế để nhắc nhở Họa thúc thúc của nàng nhớ rằng: Họa điểm tán nhân không được kháng lệnh của bang chủ Nhất Thiên Bang mà nàng ta vừa thay mặt hạ lệnh.

Cuối cùng thì tiếng hét của Liễu Hà Như không phát sinh tác dụng kịp lúc với hành động của Độc tửu tán nhân sau khi đã hét xong.

Độc tửu tán nhân không tin rằng một đứa bé con vừa rời vú mẹ đang đứng trước mặt lão đây lại có thể có một công lực đáng gờm đến thế, lại có thể thẳng thừng đối chiêu cùng lão đã có trên năm mươi năm nội lực tu vi như vậy được.

Càng không tin thì Độc tửu tán nhân càng không phục, và hễ không phục thì lão Độc tửu quyết làm cho rõ trắng đen.

Do đó, một lần nữa, Độc tửu tán nhân sau khi đổi tay cầm Thiết đại tửu đã xầm xập lao đến Văn Đức Chính.

- Xem đây tiểu tử. Và thế là Văn Đức Chính bắt buộc phải giao chiêu cùng với Độc tửu tán nhân.

Đang khi đó, toàn thể môn nhân đệ tử của phái Võ Đang nhờ có sự xuất hiện của vị cứu tinh là Văn Đức Chính, và nhờ Văn Đức Chính bằng hai chiêu đã loại hai tên Nhất Thiên Bang, đồng thời lại còn gây cho Liễu Hà Như thương tích trầm trọng, kềm chế bớt thói hung tàn của Độc tửu tán nhân nên hiện tình của phái Võ Đang đã tương đối dễ thở.

Do vậy, trong lúc Văn Đức Chính, Độc tửu tán nhân, Liễu Hà Như và Họa điểm tán nhân cả bốn người đều đang dồn nỗ lực chú tâm lẫn nhau thì môn nhân đệ tử Võ Đang phái đã tranh thủ và bằng vào tuyệt kỹ bí truyền của Võ Đang kiếm pháp trước sau lại đưa thêm năm mạng nữa của phe Nhất Thiên Bang về nơi cửu tuyền.

Tiếng kêu la lúc thảm tử của thuộc hạ khiến cho Liễu Hà Như rối

như bòng bong. Nàng ta không biết phải xử trí làm sao đây.

Lo giết đại địch là Văn Đức Chính? Hay lo hoàn thành nhiệm vụ là tiêu diệt Võ Đang phái? Trong hai điều Liễu Hà Như phải chọn một, khiến nàng ta dụ dự bất quyết.

- Hự! Lại thêm một tên thuộc hạ nữa vừa bị bọn lỗ mũi trâu hạ thủ, khiến cho Liễu Hà Như căm giận. Nàng ta bèn phải thay đổi kế sách.

Thay vì đôn đốc Họa điểm tán nhân liên tay với Độc tửu tán nhân đang có nhiều khó khăn do sự không hài lòng của Độc tửu tán nhân, lão già bướng bĩnh, thì Liễu Hà Như đành phải thôi ngay ý định đó và nói:

- Hoạ thúc thúc sao còn đứng đó? Không thấy bang chúng bản bang đang bị thảm sát sao? Họa điểm tán nhân từ nãy giờ vẫn đang quan sát trận đấu giữa Độc tửu tán nhân và Văn Đức Chính, nghe Liễu Hà Như nói thế, lão Họa Điểm hỏi lại:

- Thế... tổng tuần giám muốn lão phu phải làm gì bây giờ? - Thì thúc thúc hãy lo dẹp bọn lỗ mũi trâu giùm điệt nữ đi. - Bỏ mặc lão Tửu sao, tổng tuần giám? Nghe lão Họa nói kiểu này, dường như lão ta tin rằng trước sau gì lão Tửu cũng phải thất thủ, nên Liễu Hà Như buộc phải nhìn lại trận chiến của Độc tửu tán nhân.

Không nhìn còn đỡ, nhưng đã lỡ nhìn rồi thì Liễu Hà Như càng thêm lo sợ. Vì chỉ mới đó thôi, chắc không quá hai chiêu mà Độc tửu tán nhân thần sắc đã mười phần tiều tụy.

Hổ khẩu tay tả lẫn tay hữu đều đang tóe máu, chiếc bầu rượu Thiết đại tửu tuy vẫn còn đang ở trong tay hữu nhưng cơ hồ như Độc tửu tán nhân không sao chi trì được nữa rồi.

Có thể nói, đối với Độc tửu tán nhân bây giờ, Thiết đại tửu đã quá nặng so với sức lực còn sót lại của lão.

Và bây giờ, cả hai vẫn đang tiếp tục nhìn vào nhau. Độc tửu tán nhân nhìn hàm ý không tin được vào điều mà lão đang chứng kiến, lão Độc tửu tự nghĩ thầm:

"Mười năm trước một tên nhãi ranh khốn kiếp xuất hiện đã làm ta thân bại danh liệt! Bây giờ, từ đâu lại nhảy ra một tên oắt con này nữa vậy?"

Còn Văn Đức Chính nhìn vào Độc tửu tán nhân lại hàm ý bảo lão rằng: "Nếu không sớm biết thân biết phận mà hạ đài sớm thì Văn Đức Chính ta khó thể nương tay được nữa rồi, lão Độc tửu ạ!"

Cả hai nhìn nhau mà không biết cả hai có hiểu ý lẫn nhau hay không? Nhưng Liễu Hà Như đã có ý định rồi, đã có biện pháp xử trí tiện lợi đôi bề rồi! Nên nàng ta hạ giọng nói thật nhanh:

- — đây hãy để mặc điệt nữ! Thúc thúc hãy lo bọn lỗ mũi trâu đi! Bất đắc dĩ, Họa điểm tán nhân phải bỏ mặt lão hữu là Độc tửu tán nhân đó cho Liễu Hà Như còn lão thì, gần như là gượng gạo, xông đến bọn đệ tử Võ Đang, giải nguy cho bọn thuộc hạ Nhất Thiên Bang đang trong tình trạng thập tử nhất sinh.

Thanh Phương đạo trưởng từ khi qua lời Văn Đức Chính nói mới biết lão già sử dụng phán quan bút là Họa điểm tán nhân thì Thanh Phương đạo trưởng không hề lơi lỏng trong việc ngó chừng lão kỳ nhân này! Bây giờ, Thanh Phương đạo trưởng biết rằng hàng đệ tử Võ Đang không có ai là địch thủ của Họa điểm tán nhân cả, cho nên Thanh Phương đạo trưởng liền lớn tiếng, gọi thêm nhiều đồng đạo nữa:

- Thanh Nhân, Thanh Hòa, Thanh Vị, Thanh Diệu, Thanh Huyền và Thanh Trí đâu? Mau hiệp lực bày Thiên Cang bắc đẩu trận nào! Mau lên!

Thế là Thanh Phương đạo trưởng đã quyết định dùng trận pháp bản môn của Võ Đang để đương đầu với Họa điểm tán nhân.

Nghe theo lệnh của Thanh Phương đạo trưởng, các đạo trưởng có đạo hiệu đã nêu liền ứng tiếng đáp lời, và nhanh chân chạy đến, vây kín Họa điểm tán nhân bằng trận pháp Thiên cang bắc đẩu trận.

Đợi cho các đệ tử Võ Đang phái bày trận thế xong đâu đấy, Họa điểm tán nhân rút từ sau lưng ngọn phán quan bút thứ hai, chuẩn bị khai diễn một trận đấu long trời lở đất thì bỗng nghe có tiếng quát lớn của Liễu Hà Như:

- Đánh! Họa điểm tán nhân bèn buông thõng đôi tay đã cầm hai ngọn phán quan bút xuống, quay đầu nhìn lại xem điều gì đang xảy ra ở phía bên kia, chỗ Liễu Hà Như vừa kêu lên. Và Họa điểm tán nhân thoáng nghe tay chân rụng rời.

Nhắc lại phần Độc tửu tán nhân và Văn Đức Chính còn đang nhìn nhau, bất ngờ, Văn Đức Chính nghe rõ ràng tiếng Thanh Phương đạo trưởng kêu một số đạo trưởng đồng môn cùng bày trận Thiên cang bắc đẩu thì Văn Đức Chính buộc phải quay đầu nhìn sang xem địch nhân của Võ Đang phải là nhân vật nào mà Thanh Phương đạo trưởng phải dùng đến trận pháp trấn môn ấy để đối kháng?

Và khi Văn Đức Chính đã biết kẻ đó chính là Họa điểm tán nhân thì cũng chính lúc này Độc tửu tán nhân đã hoàn toàn mất hết thể diện! Độc tửu tán nhân nhân cơ hội này đã dùng đến công phu tuyệt kỹ thành danh đã lâu là Độc tửu công để đánh úp Văn Đức Chính.

Mười năm trước Độc tửu tán nhân thất thủ dưới tay Nhất Thiên Bang bang chủ mà lão ta không hề phục vì lão ta chưa có dịp dùng

đến tuyệt kỹ này. Còn hiện tình bây giờ, trước một đối thủ như thế, Độc tửu tán nhân không thể không dùng đến Độc tửu công để gở lại phần nào sĩ diện.

Nhưng thật đáng trách cho lão Độc tửu là lão đã phải dùng đến biện pháp cực đoan. Lão phải sử dụng hành vi ám muội là: đánh úp!

Có như thế lão Độc tửu tán nhân mới mong giành thắng lợi trọn vẹn trước đối thủ công phu còn hơn gấp nhiều lần tuổi đời.

Độc tửu tán nhân đưa bầu rượu bằng sắt luyện lên miệng, khẽ hớp một hớp rượu đầy, phổ toàn thân công lực lên thượng bàn, khẽ dùng lưỡi đẩy nhẹ vào một phía của hàm răng, đây là sự xảo quyệt của lão Độc tửu tán nhân, để có thể thi triển thành công môn công phu Độc tửu độc dược vừa tan ra trong ngụm rượu thì...

Liễu Hà Như không bỏ sót một chi tiết nào trong một loạt những hành động của Độc tửu tán nhân, và như thế là hoàn toàn phù hợp với ý định độc ác của nàng.

Liễu Hà Như cũng nhanh không kém, nàng thò hữu thủ vào bọc áo lấy ra một nắm Thiết kỳ châm. Khi thấy yết hầu của Độc tửu tán nhân đã phình to ra thì Liễu Hà Như đã biết ngay rằng thời cơ đã đến.

Liễu Hà Như theo tiếng quát bắn vút ra như vãi trấu nắm Thiết kỳ châm trong tay bằng thủ pháp "Mãn Thiên hoa vũ" đẩy hết toàn bộ số Thiết kỳ châm vào đại kình địch của nàng là Văn Đức Chính, kẻ đã dám cả gan gọi nàng là "Hồ ly cái".

Liễu Hà Như đã đoán định đúng thời điểm để ra tay. Vì cùng lúc với tiếng hét của nàng thì Độc tửu tán nhân đã há to miệng phun ra một màn sương vụ trắng đục, sực nức mùi rượu. Và lẫn vào đó, đương nhiên là có độc dược cực mạnh, có thế mới được gọi là Độc tửu công.

Nhưng... tiếng hô "đánh" của Liễu Hà Như vô tình đã cảnh giác Văn Đức Chính! Đồng thời lôi cuốn sự chú tâm về phía này của Họa điểm tán nhân và trước sau bảy đạo nhân do Thanh Phương đạo trưởng cầm đầu.

Bảy đạo nhân này thấy thần tình kỳ lạ của Họa điểm tán nhân đang khi chuẩn bị giao chiến cùng họ, thì cũng phải quay đầu nhìn về hướng mà Họa điểm tán nhân đang quan tâm...

Và Thanh Phương đạo trưởng cùng với sáu đạo nhân đồng môn đều thất kinh hồn vía, lo cho Văn Đức Chính.

Riêng có Thanh Phương đạo trưởng thì không ngại cho Văn Đức Chính trước những điểm hàn quang đang như bảy con đom đóm lao

vào Văn Đức Chính. Vì đạo trưởng đã biết Văn Đức Chính không hề ngán sợ trước loại ám khí kỳ dị, được gọi bằng tên Thiết kỳ châm do Liễu Hà Như ném ra, bởi vì đạo trưởng đã tận mục sở thị thần công của Văn Đức Chính đối phó với Thiết kỳ châm tại Nghiêu long sơn trước đây.

Văn Đức Chính quay người lại thật nhanh, bằng khóe mắt đã nhìn được màn sương vụ bằng rượu do Độc tửu tán nhân phun ra Văn Đức Chính thừa biết đây là Độc tửu công vì hai năm trước Văn Đức Chính đã chứng kiến cảnh quang này một lần khi Độc tửu công của Độc tửu tán nhân đương trường so tài cao hạ về độc với Độc giác long vương.

Nói về độc, thì Văn Đức Chính không chút ngán sợ. Do đó Văn Đức Chính lại thấy hữu thủ của Liễu Hà Như vung ra như vãi trấu, Văn Đức Chính bật cười lên:

- Ha ha ha... Theo tiếng cười, thân người Văn Đức Chính xoay tròn như con vụ, mặc cho Độc tửu đang thấm đẫm vào y phục. Văn Đức Chính quờ tay một cái đã thu tóm hết toàn bộ thiết kỳ châm vào tay, đoạn hất mạnh một cái về cho chủ nhân của nó kèm theo câu nói:

- Trả cho tổng tuần giám đây! Kế tiếp, Văn Đức Chính đẩy mạnh tả chưởng về phía Độc tửu tán nhân còn đang ngơ ngác trước sự tình thập phần quái lạ.

Độc tửu tán nhân kinh hoảng hồn vía khi thấy Văn Đức Chính xem chừng vô hại trước tuyệt kỹ thành danh của lão là Độc tửu công, hỏi sao lão lại không ngơ ngác cho được?

Vì thế Độc tửu tán nhân hoàn toàn đứng yên chịu trận trước chưởng lực của Văn Đức Chính đang xô vào người lão.
Mặc dù Văn Đức Chính khi đánh chưởng ra đã có kêu lên: - Đón chưởng này!

Liễu Hà Như thì hồn vía lên mây trước một màn dày đặc những Thiết kỳ châm đang lao ngược vào người cô nàng.

Độc tửu tán nhân thì lại chờ tử thần đến rước lão đi. Văn Đức Chính thì đã quyết tâm, giữ vững tả chưởng, hy vọng phen này sẽ diệt được một tên ác nhân, vô tình theo đuôi tên đại ác nhân khác làm hại cho giang hồ.

Bất chợt ngay lúc đó, Văn Đức Chính lại nghe một âm thânh quen thuộc rót vào tai: - Hạ thủ lưu tình nào, tiểu tử! Đây không phải là âm thanh của người bí ẩn đã chỉ điểm cho Văn Đức Chính kịp đến Võ Đang sao?

Khẳng định ngay đây là bạn chứ không là địch. Bất đắc dĩ Văn

Đức Chính phải thu lại bớt đến bảy phần chân lực trong chưởng phong được Văn Đức Chính dùng đến tám phần hỏa hầu.
…m... Hự... Phịch... phịch... Oái...
Hừ... - Lui! Một loạt tiếng động vang ra gần như phát cùng một lúc. Đầu tiên là tiếng chưởng kình đập vào thân lão Độc tửu tán nhân. Kế đó là Độc tửu tán nhân ôm ngực, kêu lên một tiếng, đoạn lảo đảo thoái lui.

Sau đó là tiếng kêu hoảng sợ của Liễu Hà Như không tài nào đón đỡ hết toàn bộ số Thiết kỳ châm do Văn Đức Chính ném trả lại.

Thất bại não nề, Liễu Hà Như buộc phải hạ lệnh lui quân. Do Văn Đức Chính còn đang ngơ ngẩn thần tình, suy đoán xem người vừa kêu xin Văn Đức Chính nương tay đó là ai? Có phải là cô nàng y phục toàn hồng hôm nọ không? Nên bọn người Nhất Thiên Bang gồm Liễu Hà Như - cương vị tổng tuần giám - Họa điểm tán nhân, Độc tửu tán nhân - cương vị là hai vị khách khanh - và gồm gần mười tên Nhất Thiên Bang còn sót lại ôm đầu lùi mất.

Vô hình chung những môn nhân đệ tử của Võ Đang phái đều xem theo thái độ của Văn Đức Chính mà hành động, và khi những đạo nhân này thấy Văn Đức Chính đứng lặng thinh, không đuổi theo bọn Nhất Thiên Bang độc ác, thì họ cũng lặng lẽ đứng nhìn...
Thấy đã một lúc lâu Văn Đức Chính vẫn không nói gì, Thanh Phương đạo trưởng liền gọi
khẽ:

- Văn thiếu hiệp! Văn thiếu hiệp! Sực tỉnh, Văn Đức Chính nhìn quanh một vòng, đoạn hỏi: - Đâu cả rồi? Bọn Nhất Thiên Bang đâu cả rồi, đạo trưởng? Đến lúc đó, Thanh Phương đạo trưởng mới biết là từ nãy giờ Văn Đức Chính bận suy tư gì đó, nên không biết rằng bọn Nhất Thiên Bang đã rút lui từ lâu.

Vậy mà bọn họ đã tưởng Văn Đức Chính có từ tâm, đã buông tha bọn Nhất Thiên Bang tàn độc vô cớ kéo đến đánh phá Võ Đang phái...

Thanh Phương đạo trưởng đành phải đáp: - Khiếp oai của thiếu hiệp, bọn chúng đã chạy hết cả rồi. Văn thiếu hiệp đã làm sao vậy? Văn thiếu hiệp đang suy nghĩ điều gì đó?
Lắc đầu, Văn Đức Chính cười gượng gạo giải thích:
- Lỗi quá! Do tại hạ sơ tâm, khiến cho quí phái không trả được hận này. Đạo trưởng thứ lỗi cho.

Thanh Phương đạo trưởng mười phần đã kính phục Văn Đức Chính, huống chi đêm nay nếu không nhờ vào sự tương trợ của Văn Đức Chính, thì vận mệnh Võ Đang phái...

Thanh Phương đạo trưởng không dám nghĩ thêm nữa và nghiêm giọng lại đáp: - Văn thiếu hiệp đừng có quá lời mà tội cho Võ Đang. Tệ phái cảm tạ Văn thiếu hiệp còn không hết, nói chi đến việc bắt lỗi.

Nhún vai, Văn Đức Chính đành nói: - Dẫu sao... đêm nay quí phái bị thiệt hại quá nhiều, tại hạ nào dám nhận lời cảm tạ của quí phái.

Đưa tay chỉ vào Tam thanh điện, phần còn tương đối nguyên vẹn, Thanh Phương đạo trưởng nói:

- Thôi, thôi, thôi! Văn thiếu hiệp chắc đã mệt mỏi rồi. Mời Văn thiếu hiệp ngồi vào đây. Chúng ta cùng đàm đạo nào.

Do tâm tưởng còn vấn vương mối suy tư lúc nãy về người phát âm bí ẩn, nên Văn Đức Chính cứ bước đi theo Thanh Phương đạo trưởng, và ngồi vào ghế tựa lớn theo tay mời của đạo trưởng như người mộng du.

Đến khi Thanh Phương đạo trưởng nói gì đó mà Văn Đức Chính không nghe, và đạo trưởng đã phải lo lắng kêu lớn lên:

- Văn thiếu hiệp đã bị độc thủ rồi sao? Thì Văn Đức Chính mới định được thần hồn: - Lắc đầu, xua bỏ đi điều nghi nan không sao giải đáp được, Văn Đức Chính nói:

- À... không sao! Thế này nhé, đạo trưởng! À... à... chưởng môn nhân quí phái đâu? Sao đạo trưởng không dẫn kiến tại hạ đến hỏi chào?

Thanh Phương đạo trưởng liền sa sầm nét mặt lại.

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 14

Chống nhất thiên bang- cứu võ đang phái
Tầm đến thiếu thất- giải vây mỹ nhân

V ừa hỏi xong, Văn Đức Chính thấy Thanh Phương đạo trưởng sa sầm nét mặt, liền ngĩ rằng đã hỏi điều gì thất thố, hoặc đã phạm phải điều cấm kỵ của phái Võ Đang, bèn nói nhanh:

- Nếu tại hạ có lỡ lời, đạo trưởng thứ cho vậy! Thanh Phương đạo trưởng vội vã xua tay nói: - Không có, không có đâu. Văn thiếu hiệp không có điều gì thất thố đâu. Mà chỉ là chưởng môn gia sư đã...

Thanh Phương đạo trưởng vừa nói được đến đây, thì Thanh Nhàn đạo trưởng, sư đệ đồng môn của Thanh Phương đạo trưởng đang xăm xăm đi đến gần chỗ hai người đang ngồi.

Thanh Phương đạo trưởng vội ngừng lời lại và hỏi: - Thế nào rồi. Thanh Nhàn sư đệ? Thanh Nhàn đạo trưởng tuổi suýt soát Thanh Phương đạo trưởng lễ mạo đáp: - Đại sư huynh! May nhờ thiếu hiệp đây kịp thời cứu ứng nên môn nhân bản phái bị thương vong chỉ có năm người. Số còn lại có một ít vị vài vết thương sơ sài không đáng kể.

- Còn bên bọn Nhất Thiên Bang? - Nhờ hồng phúc của Tam thanh lão tổ và nhờ vào hùng oai của vị thiếu hiệp đây, mối hận của bản phái chẳng những đã đòi lại đủ mà còn dư nữa. Bọn Nhất Thiên Bang trước sau bảy tên đã phải đền mạng rồi.

Sau khi gật đầu và ra hiệu cho Thanh Nhàn đạo trưởng rời đi. Thanh Phương đạo trưởng quay về phía Văn Đức Chính và nói:

- Toàn nhờ công sức của Văn thiếu hiệp đã khiến tệ phái chuyển bại thành thắng. Rồi không để Văn Đức Chính khách sáo đáp từ, Thanh Phương đạo trưởng liền nói ngay trở lại vấn đề đang nói dỡ cho Văn Đức Chính nghe:

- Hôm trước, lúc đầu gặp gỡ Văn thiếu hiệp tại Nghiêu long sơn, là lúc bần đạo định đến Thiếu thất sơn cấp báo tin không lành của gia sư cho chưởng môn phương trượng phái Thiếu Lâm là Thiên Không đại sư biết. Đồng thời bần đạo cũng muốn nhờ vào kiến văn uyên bác của tứ đại cao tăng chỉ giáo cho cách giải cứu gia sư lúc ấy đang bị trọng bệnh.

- Trọng bệnh? Lệnh sư đã bị làm sao? Thanh Phương đạo trưởng lắc đầu đáp nhỏ:

- Nói bệnh chứ thật ra không phải là bệnh. Đúng ra, chỉ vì gia sư đang ở trong mật thất luyện công thì chợt có một tiếng động lớn phát ra, khiến gia sư phải phân thần, dẫn đến việc gia sư bị...

- Bị tẩu hỏa nhập ma ư? Nhìn vẻ mặt thật tình lo lắng của Văn Đức Chính đối với ân sư, Thanh Phương đạo trưởng mỉm cười trấn an, đoạn nói tiếp:

- Không đến nỗi như thế, mà gia sư chỉ bị nội thương do huyết khí sôi động thôi. Nhưng dù sao, nếu gia sư có muốn hồi phục được như trước cũng phải mất không ít thời gian đâu.

Văn Đức Chính không hiểu hết ý tứ của Thanh Phương đạo trưởng bèn lo lắng hỏi: - Thế sao lần đó đạo trưởng lại không cùng đi với Không Tâm và Không Trí đại sư? Lộ vẻ bất an, Thanh Phương đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Sau vài lời đối đáp giữa Văn thiếu hiệp và nhị vị đại sư Thiếu Lâm phái, bần đạo đã biết hiện tình đang rối ren của Thiếu Lâm phái. Hỏi làm sao bần đạo còn dám đến quấy rầy họ cho được.

Nghĩ lại lời của Thanh Phương đạo trưởng hoàn toàn hữu lý, cho nên Văn Đức Chính không bàn đến chuyện cũ nữa, bèn hỏi lại chuyện dã xảy ra đêm nay:

- Đạo trưởng này, đạo trưởng có biết tại sao bọn Nhất Thiên Bang kéo đến đây gây hấn không?

Điều này cũng chính là điều khiến cho Thanh Phương đạo trưởng là đệ tử lớn nhất của Võ Đang phái phải suy nghĩ nhiều nhưng vẫn không sao giải thích được.

- Bần đạo cũng đang tìm hiểu nguyên nhân đây, không biết tệ phái đã có điều gì gây hiềm khích với Nhất Thiên Bang hay không? Việc đêm nay hoàn toàn ngoài sở liệu của bần đạo.

Để tìm hiểu cặn kẻ vấn đề, Văn Đức Chính liên tưởng đến sự việc của phái Thiếu Lâm nên Văn Đức Chính bèn hỏi ướm:

- Hay là... quí phái có tiên đan dược liệu, hoặc có gì đó quí giá đã khêu gợi lòng tham của Nhất Thiên Bang?

Chau mày, nhăn trán, Thanh Phương đạo trưởng cả quyết đáp: - Tệ phái đâu có vật gì quí giá khiến cho người ngoài sanh tâm thèm muốn. Vậy là Văn Đức Chính đã ức đoán sai, do đó Văn Đức Chính càng thấy khó nghĩ hơn nữa. Bỗng Thanh Phương đạo trưởng vỗ đùi đánh bốp một cái, và reo lên:

- À! Hay là...

- Thế nào, đạo trưởng?

Mắt sáng rỡ lên, Thanh Phương đạo trưởng vừa gật đầu vừa giải thích: - Có lẽ Văn thiếu hiệp nghĩ đúng rồi. Đúng là thế thật... Nhìn Văn Đức Chính lộ vẻ sốt ruột, Thanh Phương đạo trưởng đành phải nói ngay: - Chả là thế này! Ba năm trước, nhân một chuyến đi đến miền Lũng Tây, gia sư nhờ mối giao tình thân thiết với vị sư trụ trì Long ẩn tự, đã được vị sư trụ trì biếu cho một nhánh thiên niên linh chi thảo...

Thấy Văn Đức Chính thoáng chốc trở nên xa vắng do suy tư, Thanh Phương đạo trưởng đành phải ngưng lời.

Văn Đức Chính không nghe Thanh Phương đạo trưởng nói tiếp bèn đăm chiêu thúc giục: - Rồi lệnh sư đã làm gì nhánh thiên niên linh chi thảo? Đoán định rằng Văn Đức Chính quan tâm đến thiên niên linh chi thảo ắt là có vấn đề nghiêm trọng nên Thanh Phương đạo trưởng nói tiếp ngay:

- Gia sư vẫn còn lưu giữ cơ mật, không dám khinh suất dùng đến vì gia sư chưa tìm đủ các phương dược cần thiết để chế luyện thành linh đan. Văn thiếu hiệp cho là bọn Nhất Thiên Bang đã vì thiên niên linh chi thảo mà đã xảy ra việc đêm nay sao?

Không đáp lời ngay, mà Văn Đức Chính lại tiếp tục hỏi dò: - Đạo trưởng nhớ lại xem, việc có tiếng động lớn khiến cho lệnh sư phải phân thần trong lúc luyện công có phải là liên quan đến thiên niên linh chi thảo không?

Giật mình ngồi ngay người lên, Thanh Phương đạo trưởng nói gấp: - Đúng rồi. Đêm đó, chính chiếc lò luyện đan trong đan phòng tệ phái đã ngã đổ, đã tạo nên tiếng động lớn, khiến cho...

- Đủ rồi đạo trưởng! Theo tại hạ, bọn Nhất Thiên Bang đang thiên phương bách kế quyết lấy cho được thiên niên linh chi thảo đang nằm trong tay quý phái. Có lẽ đêm đó dạ hành nhân của bọn Nhất Thiên Bang đã lẻn được vào đan phòng. — đó bọn chúng ngỡ lệnh sư lưu giữ thiên niên linh chi thảo và do sơ ý, bọn chúng đã xô đổ lò luyện đan đấy thôi. Việc đêm nay thì cũng chung một chủ đích như đêm trước thôi. Có khác chăng là bọn chúng muốn dùng biện pháp võ lực để đoạt thiên niên linh chi thảo của quí phái.

Lý giải được điều này, Thanh Phương đạo trưởng tỏ vẻ yên tâm. - Trừ phi Võ Đang phái san bằng thành bình địa, bằng không bọn Nhất Thiên bang đưng hòng toại nguyện ý đồ đen tối này.

- Đạo trưởng nói thế có nghĩa là... - Văn thiếu hiệp thứ lỗi cho, đó là điều bí mật của tệ phái. Không phải bần đạo không tin ở Văn thiếu hiệp, nhưng Văn thiếu hiệp cứ an tâm. Thiên niên linh chi thảo không bao giờ lọt được vào tay bọn ác nhân ấy đâu.

Đã là điều bí mật của người ta, dĩ nhiên Văn Đức Chính phải thôi, không tìm hiểu làm chi nữa. Nhưng Văn Đức Chính vẫn phải nói rõ thêm:

- Đạo trưởng đã nói thế tại hạ không hỏi thêm làm gì nữa. Nhưng có điều này thiết tưởng đạo trưởng cũng cần phải biết, đó là nhánh thiên niên linh chi thảo này một khi lọt vào tay bang chủ Nhất Thiên Bang thì giang hồ ắt một phen nổi sóng gió đấy.

Cuối cùng, Văn Đức Chính hỏi với vẻ quan tâm: - Thế lệnh sư đã sắp hồi phục chưa đạo trưởng? Liệu lệnh sư có được an toàn không, trong thời gian điều trị thương thế?

Thanh Phương đạo trưởng mỉm cười bí ẩn, đáp bằng giọng vẻ hài lòng:

- Chỗ gia sư đang điều trị thương thế rất an toàn. Còn thời gian để hồi phục lại thì nếu không có biến động gì, chỉ non một nguyệt kỳ là gia sư sẽ hoàn toàn hồi phục. Đạ ta Văn thiếu hiệp đã có lòng quan hoài.

Đứng lên, Văn Đức Chính vừa vòng tay lại, vừa nói: - Được thế tại hạ rất an lòng. Quí phái giờ còn phải bận bịu nhiều, tại hạ xin phép

cáo từ! Thanh Phương đạo trưởng đáp lễ đầy khiêm cung, đạo trưởng nói: - Để Văn thiếu hiệp an tâm hơn, bần đạo có thể cho thiếu hiệp biết chỗ gia sư đang ẩn thân điều trị.

- Không! Đạo trưởng không cần phải nói ra. Tại hạ không cần biết đến để làm chi. Chỉ xin quí phái ráng cẩn trọng chừng nào thì tốt cho quí phái chừng ấy.

- Đã thế thì bần đạo đành ghi sâu vào phế phủ lời nhắc nhở của Văn thiếu hiệp vậy. Văn thiếu hiệp hãy bảo trọng!

Xá một xá dài, Văn Đức Chính mới quay người bỏ đi. Thanh Phương đạo trưởng đứng yên, dõi mắt nhìn theo bóng dáng của Văn Đức Chính đang khuất lần xa xa dưới Tam thanh điện, giữa lúc bầu trời nhập nhoạng tranh sáng tranh tối, khi bình minh đang đến gần.

Thanh Phương đạo trưởng lẩm nhẩm nói thành tiếng: - Cao đồ ắt phải xuất tự danh sư, không hiểu sư phụ của vị tiểu anh hùng này là cao nhân nào? Quả là thần long xuất thế!

Còn đang tự tán dương vị cứu tinh trẻ tuổi tài cao, bỗng Thanh Phương đạo trưởng nghe có người gọi gấp rút:

- Đại sư huynh! Đại sư huynh! Quay đầu nhìn lại, Thanh Phương đạo trưởng lớn tiếng hỏi: - Có gì mà bắn nhắng thế, Thanh trí? Ra đó là Thanh trí đạo trưởng, sư đệ đồng môn của Thanh Phương đạo trưởng. Nghe đại sư huynh gắt gỏng, Thanh Trí đạo trưởng đáp vội:

- Đại sư huynh, có người đến bái sơn. Tự xưng là con của Chưởng trung thư tán nhân, tên là Hàn Nhược Thuyên.

- Hàn Nhược Thuyên? Là con Chưởng trung thư tán nhân à? Đến có việc gì? Người đó có nói rõ không?

Thanh Trì đạo trưởng do đã hiểu trước, nên đáp rất rành mạch: - Họ Hàn bảo là nghe tin bản phái có kẻ địch lại là Nhất Thiên Bang bang chúng nên họ Hàn khẩn trương đến để tiếp trợ.

Dù có hơi nghi ngờ, nhưng sau một lúc suy nghĩ, không muốn làm bẽn mặt con của một cao nhân, nên Thanh Phương đạo trưởng xuống lệnh:

- Mọi chuyện đã xong, nhưng không sao cả. Sư đệ hãy cho mời họ Hàn lên đây, sư huynh sẽ đích thân tiếp chuyện.

Thanh Trì đạo trưởng xoay người đi xuống không được bao lâu, đã thấy Thanh Trì đạo trưởng cùng với một người dáng vẻ thư sinh, tuổi độ hai mươi sáu, hai mươi bảy, đang mang vẻ mặt trầm trọng lo lắng đồng hành tới Tam thanh điện.

Vừa nhìn thấy Thanh Phương đạo trưởng nghiêm cẩn đứng đó, Hàn Nhược Thuyên liền
nhanh bước tiến đến thi lễ:

- Tiểu sinh là Hàn Nhược Thuyên, đạo trưởng có phải là có đạo hiệu là Thanh Phương không?

Bần đạo đúng là Thanh Phương, Hàn thiếu hiệp không ngại đường xa lặn lội đến đây, không hiểu có gì chỉ giáo?

Hàn Nhược Thuyên thấy không khí có vẻ nặng nề, bèn vội vàng giải thích: - Tuy giao tình giữa gia phụ và lệnh chưởng môn không mật thiết lắm, nhưng tiểu sinh cũng đã có lần diện kiến với lệnh chưởng môn. Lần này được cao nhân chỉ điểm, tiểu sinh đã kiêm trình đến đây mong được tương trợ cùng quí phái một tay. Không hiểu tình hình xảy đến như thế nào rồi? Lúc nãy tiểu sinh cũng chỉ biết qua loa qua lời giải thích ngắn gọn của lệnh sư đệ là Thanh Trì đạo trưởng mà thôi.

Thanh Phương đạo trưởng đã nghĩ đây là câu nói đầu môi chót lưỡi, không phải thật tâm Hàn Nhược Thuyên đến đây là vì ý đó. Nhưng do không có chứng cứ cụ thể, Thanh Phương đạo trưởng bèn khách sáo đáp tạ:

- Hàn thiếu hiệp đã có lòng với tệ phái, Thanh Phương này xin ghi nhận. Cũng may cho tệ phái, đang lúc dầu sôi lửa bỏng đã có cứu tinh kịp đến. Hiện tình lúc này tệ phái đã đổi nguy thành an. Thật đã phiền Hàn thiếu hiệp cất công lặn lội.

Kinh ngạc, Hàn Nhược Thuyên kêu lên hỏi: - Có cứu tinh à? Là nhân vật nào vậy, đạo trưởng? Sao có đủ sức đối kháng lại một lúc hai nhân vật trong Ngũ kỳ tán nhân là Tửu, Họa?

Có phần nào khinh ngạo, dù đấy không phải do công của mình, Thanh Phương đạo trưởng đáp:

- Sá gì Tửu, Họa nhị tán nhân cam tâm nối giáo cho giặc. Vị đại ân nhân đó là một vị tiểu anh hùng có tên là Văn Đức Chính. Chẳng hay Hàn thiếu hiệp có nghe đến danh tự này chưa nhỉ?

Hoàn toàn không quan tâm đến thái độ của đạo trưởng Thanh Phương, Hàn Nhược Thuyên sửng sốt kêu lên:

- Nghe hay không đấy à? Là Văn Đức Chính sao? Hóa ra cậu ta đã đạt được chí nguyện bình sinh rồi đấy à? Hay lắm! Hay, hay lắm!

Nghe Hàn Nhược Thuyên tỏ ra bằng điệu bộ này, chứng tỏ Hàn Nhược Thuyên không xa lạ gì với Văn Đức Chính, Thanh Phương đạo trưởng cất tiếng kinh ngạc hỏi:

- Hàn thiếu hiệp quen biết Văn Đức Chính đại ân nhân của tệ phái sao? Cười gượng gạo, Hàn Nhược Thuyên đáp lấp lửng: - Nào chỉ quen biết không mà thôi. Suýt chút nữa chúng tôi đã là huynh đệ đồng môn rồi đấy! Đến giờ này gia phụ vẫn còn lấy làm tiếc rẽ đấy.

Nhưng dẫu sao, Văn tiểu huynh đệ cũng đã học được tuyệt nghệ thì tiểu sinh cũng đã mãn nguyện lắm rồi. Chẳng hay đạo trưởng có biết sư phụ của Văn tiểu huynh đệ là vị đại kỳ nhân nào không đạo trưởng?

Dẫu có biết rõ điều này chưa chắc gì Thanh Phương đạo trưởng đã tin Hàn Nhược Thuyên mà nói ra. Huống chi chính Thanh Phương đạo trưởng cũng hoàn toàn mù mịt, nên đáp:

- Bần đạo không hỏi đến. Vả lại, Văn thiếu hiệp cũng không một lời nhắc đến, nên bần đạo không sao đáp ứng được nguyện vọng này của Hàn thiếu hiệp.

- Bây giờ Văn tiểu huynh đệ đi đâu, đạo trưởng có hỏi không? Lắc đầu, Thanh Phương đạo trưởng ý nhị đáp:

- Văn thiếu hiệp cũng không nói đến điều này. Bần đạo chỉ biết là Văn thiếu hiệp vừa bỏ đi không bao lâu thì Hàn thiếu hiệp đến, vậy thôi!

Tưởng như đã đoán được Văn Đức Chính đi về hướng nào, nên Hàn Nhược Thuyên tỏ ra lật đật nói:

- Tiểu sinh đến không đúng lúc, khiến cho giữa chúng ta có phần nào không hiểu lẫn nhau. Tâm ý của tiểu sinh thế nào, sau này ắt đạo trưởng sẽ hiểu. Bây giờ tiểu sinh xin được cáo từ! Chào!

- Miễn cho bần đạo khỏi tiễn chân nhé! Chào! Đứng nhìn theo Hàn Nhược Thuyên rảo bước bỏ đi, Thanh Phương đạo trưởng nghĩ ngợi về lời Hàn Nhược Thuyên vừa nói.

Thanh Phương đạo trưởng băn khoăn, không hiểu hành động của đạo trưởng đối với Hàn Nhược Thuyên vậy là đúng hay sai? Liệu có gây hậu quả gì nghiêm trọng không?

Trong thâm tâm, Thanh Phương đạo trưởng thật sự không muốn mất hòa khí giữa Võ Đang và phụ tử Chưởng trung thư tán nhân tí nào cả. Nhưng... biết làm sao được khi trọng trách của Thanh Phương đạo trưởng lúc này quả là quá nặng nề, bắt buộc Thanh Phương đạo trưởng phải có thái độ như thế mà thôi.

Bần thần trong dạ, Thanh Phương đạo trưởng bỏ đi vào trong đến vấn an sư phụ hiện đang ẩn thân chữa trị thương tích.

x X x

Vừa tung thân vọt đi tới tột độ khinh thân pháp, Hàn Nhược Thuyên vừa nghĩ thầm: "Lúc nãy ta đã từ phía bắc đến Võ Đang, nhưng không đụng đầu Văn Đức Chính. †t Văn Đức Chính đã rời Võ Đang và xuôi về nam. Ta phải nhanh chân mới mong đuổi kịp. Chà! Văn tiểu huynh đệ! Văn tiểu huynh đệ! Có lẽ võ công của Văn

tiểu huynh đệ cao thâm lắm mới xua được đại địch cho Võ Đang. Hừm! Mấy tên đạo trưởng Võ Đang thật đáng ghét. Lời nào nói ra cũng đều có ẩn ý cả. Mà ta cũng có lỗi phần nào. Nếu đừng có nghi ngờ lời người nào đó chỉ điểm, ta đã kịp thời có mặt ở Võ Đang rồi, thì làm sao xảy ra việc nghi kỵ này?

Mà người nào đã kêu ta đến Võ Đang? Sử dụng được bí pháp truyền âm nhập mặt, ắt võ công đã đến mức thượng thừa. Nhưng là ai mới được? Trên giang hồ ngoài Ngũ kỳ tán nhân ra, còn ai có thể sử dụng bí pháp truyền âm nhập mật đây? Họa thúc thúc? Vô lý! Càng không phải là Tửu thúc thúc và Kỳ bá bá. Chẳng lẽ là Cầm bá bá sao? Cầm bá bá qua thời gian dài thất tung, không lẽ đến lúc này, Cầm bá bá thấy thật sự cần thiết, nên đã tái xuất sao? Nhưng nếu là Cầm bá bá, tại sao lại không hiện thân, đường đường chỉ bảo? Lại làm ra vẻ thần bí như thế này? Nếu không là Cầm bá bá thì còn ai vào đây?

Vừa nghĩ đến đây, trong tai Hàn Nhược Thuyên lại bỗng có ai đó nói như tiếng muỗi kêu rót vào:

- Tiểu tử họ Hàn kia! Sao còn trùng trình ở đó? Còn không mau đến Thiếu Lâm à? - Cầm bá bá! Có phải Cầm bá bá đấy không? Cầm bá bá... Đang suy nghĩ về sự thất tung kỳ bí của Cầm trung hữu kiếm tán nhân, người đứng đầu trong Ngũ kỳ tán nhân, và do Hàn Nhược Thuyên đang nghi ngờ là người đã dùng bí pháp Truyền âm nhập mật xúi bảo Hàn Nhược Thuyên kíp đến Võ Đang là Cầm trung hữu kiếm, Cầm bá bá. Bây giờ lại nghe cũng chính người này bảo phải đến Thiếu Lâm ngay nên Hàn Nhược Thuyên không kềm được đã lớn tiếng gọi ngay sau khi câu nói nọ vừa dứt.

Nào hay, không gian hoàn toàn vắng lặng, không một bóng người lai vãng, vẫn là sự yên tĩnh vĩnh hằng của vùng núi cao vào lúc sáng sớm. Ngoài tiếng chim hót mừng bình minh ra, đến lá cây cũng không một chút xao động.

Dừng chân lại, Hàn Nhược Thuyên quan sát một vòng thật kỹ, vẫn không phát hiện bất kỳ một điểm nào đáng để nghi ngờ.

Không dám nghi ngờ lời chỉ điểm này, như lần mới rồi, sợ lỡ mất dịp may, nên Hàn Nhược Thuyên phải vội vàng hơn nữa, đi nhanh như tốc về phía nam. Nơi ngã ba đường đàng trước có lối đi đến Thiếu thất sơn, Hàn Nhược Thuyên đã không chậm trễ chút nào, rẽ ngay về lối đó.

Hành trình ba ngày thoáng chốc trôi qua nhanh chóng, Hàn Nhược Thuyên ngày đi, đêm nghỉ bây giờ đã đến được Thiếu thất sơn.

Thời gian bây giờ đang là hoàng hôn, Hàn Nhược Thuyên do dự

dừng lại nhìn mái ngói đỏ của Đại Hùng bảo điện của Thiếu Lâm tự đang bình yên ngự trị lưng chừng núi Thiếu thất.

Hàn Nhược Thuyên lo ngại, không hiểu hiện tình bây giờ Thiếu Lâm phái đã xảy ra điều gì? Đã xảy ra hay là đang xảy ra? Hay là... lại cũng như lần đến Võ Đang mới đây, Hàn Nhược Thuyên đã chậm chân đến trễ?

Dù sao bây giờ Hàn Nhược Thuyên nào dám đường đột đi vào tận cổng Đại hùng môn của Thiếu Lâm phái.

Ngẫm nghĩ một lúc, Hàn Nhược Thuyên đành phải tìm chỗ khuất gần đây, ẩn thân chờ xem có tình hình gì khác lạ trên Thiếu Lâm hay không rồi sẽ tính sau.

Bầu trời dần dần sẩm tối lại. Những ánh sao nhợt nhạt bắt đầu xuất hiện ở cuối chân trời đầu canh một. Canh hai đến...

Canh ba điểm!

Tiếng mõ báo canh từ lưng chừng núi còn đang điểm thì Hàn Nhược Thuyên đã phát hiện có một bóng trắng nhàn nhạt in trên nền trời tối sẫm lao vút qua chỗ Hàn Nhược Thuyên ẩn thân.

Bóng trắng này cứ thẳng theo lối lên Thiếu Lâm tự lao đi vùn vụt. "Thân pháp quả tối diệu!" Hàn Nhược Thuyên tán thưởng người đã sử dụng được thân pháp này và thầm cho đây chính là Cầm bá bá, là người đã bảo Hàn Nhược Thuyên kíp đến Thiếu Lâm tự.

Do nghĩ thế, nên Hàn Nhược Thuyên cho là đã đúng lúc để tiến lên Thiếu Lâm tự. Không chần chừ, Hàn Nhược Thuyên lượn mình, đuổi theo sau bóng trắng nọ.

Nhưng từ khi xâm nhập vào vùng trọng địa của phái Thiếu Lâm thì Hàn Nhược Thuyên không khỏi nghi ngờ, khi thấy rải rác có nhiều tăng nhân bị chế trụ huyệt đạo, trong khi những tăng nhân này đang canh giữ yếu địa.

"Không lẽ đây là địch nhân của phái Thiếu Lâm? Nếu không sao lại điểm huyệt những tăng nhân này? Là ai? Đơn thương độc mã như thế, chắc không phải là Nhất Thiên Bang đâu... Là Ngũ kỳ tán nhân Tửu hay Họa đây? Nhưng dẫu là Tửu thúc thúc hay Họa thúc thúc há không biết thế là mạo hiểm sao? Thiếu Lâm phái nào phải là chốn không người? Bọn họ tuy võ công không cao bằng Ngũ kỳ tán nhân, nhưng với lực lượng hùng hậu đến vài trăm tăng nhân thì... mãnh hổ làm sao địch lại quần hồ?"

Đang lúc suy nghĩ, chân của Hàn Nhược Thuyên không hề dừng lại, vẫn theo đường chính Hàn Nhược Thuyên đi lần lên cao hơn.

Và cứ không hơn mười trượng đường, Hàn Nhược Thuyên lại thấy có một hoặc vài tăng nhân bị chế trụ huyệt đạo, đứng sững như

những pho tượng đá.

Bình thường, vào lúc khác chắc Hàn Nhược Thuyên đã tìm cách giải huyệt cho ít nhất là một tăng nhân để tránh bị hiểu lầm rằng chính Hàn Nhược Thuyên đã gây ra việc này.

Nhưng lúc này nếu Hàn Nhược Thuyên làm thế thì đại họa tức thì giáng xuống đầu Hàn Nhược Thuyên ngay. Sự hiểu lầm ắt khó lòng giải thích được.

Vì thế, Hàn Nhược Thuyên đành bỏ đó, âm thầm tiến lên thêm nữa. Và khi vừa vượt qua một khúc quanh kín đáo, Hàn Nhược Thuyên đã phải vội tràn mình sang một bên, nấp vào chỗ kín.

Vì lúc này, ngay trước mặt Hàn Nhược Thuyên là cánh cổng Đại Hồng môn đang được mở rộng, và được hàng trăm ánh đuốc bập bùng soi tỏ, đến con kiến cũng không thể nào giấu được dưới hàng trăm cặp mặt đang quan sát.

Những cặp mắt đó là những tăng nhân phái Thiếu Lâm. Bọn họ đang chú mục nhìn vào một bóng hồng chứ không phải trắng như lúc nãy Hàn Nhược Thuyên nhìn phớt qua đã nghĩ.

Bóng hồng nhạt này đang đứng uy nghi, đối diện với hàng tăng nhân đông vầy. Đứng đầu, ngay chính điện là một tăng nhân tuổi độ tam tuần, sắc diện mười phần nghiêm trọng.

Hai bên chắc chỉ mới kình nhau đây thôi, vì vị tăng nhân ấy đang mở lời nói:

- Nữ đàn việt hiện thân vào đúng canh ba như thế này, phải chăng nữ đàn việt là người đã có lời báo trước đêm nay, đúng canh ba sẽ trừng phạt phái Thiếu Lâm?

Bóng hồng nhạt té ra là nữ nhân, thảo nào lại vận y phục toàn hồng liền gật đầu và bằng giọng nói lạnh như băng khẳng định:

- Đúng! Mười ngày trước đây, bản nhân đã có lời cảnh cáo trước. Nhưng xét ra Thiếu Lâm phái các ngươi vẫn nhỡn nhơn, vẫn tiếp tục hòa hoãn với Nhất Thiên Bang. Thì đêm nay, việc xảy đến thế này, đừng nói là bản nhân đã không có lời báo trước.

Đang lúc bóng hồng nói, thì sắc diện của vị tăng nhân cầm đầu đã tỏ ra giận dữ. Đợi cho bóng hồng nói xong, vị tăng nhân đó đã hớp vài hơi thanh khí, đè nén cơn giận chực sôi trào lên, giữ cho tâm bình khí hòa, rồi mới nói:

- Hóa ra tờ hoa tiên hôm trước là kiệt tác của nữ đàn việt. Khá lắm! Thân thủ của nữ đàn việt khá lắm đó!

- Quá khen! Bị bóng hồng nói đốp chát chận ngang, vị tăng nhân đó lại thoáng giận lên, nhưng một lần nữa cố kềm lại, đoạn nói: - Bần tăng là Nhất Thiện. Chẳng hay nữ đàn việt đêm nay đã mang

theo bao nhiêu trợ thủ? - Thiên Nhất lão trọc đâu? Là phương trượng lại co đầu rụt cổ như thế này sao phải? Lần này thì Nhất Thiện đại sư đã không thể nào kềm chế được nữa. Vì đối phương đã
không đáp lời thì chớ, lại còn gọi sư phụ của Nhất Thiện đại sư là lão trọc một cách xách mé. Đồng thời lại còn có ý chê bai Thiên Nhất phương trượng là người tham sống sợ chết. Hỏi làm sao Nhất Thiện đại sư kềm nén được?

- Nữ đàn việt hã thận trọng lời nói một chút! Chẳng lẽ gia sư đường đường là một phương trượng lại dễ dàng khinh xuất hiện thân, tiếp đón một kẻ có hành vi mờ ám như nữ đàn việt sao?

- Nghe bản nhân hỏi đây! Tại sao Thiên Không đại sư đang còn sống sờ sờ ra đó lại giao thiền trượng và cương vị phương trượng cho Thiên Nhất? Và ngay sau khi nắm giữ quyền hạn, Thiên Nhất đã công đầu rụt cổ, lệnh cho toàn thể môn nhân không được đối kháng lại Nhất Thiên Bang?

Nhất Thiện đại sư nặng mắt, định nói gì đó đối đáp với đối phương, thì bóng hồng nọ lại tiếp lời:

- Thôi! Bản nhân không cần nghe bất kỳ một lời giải thích nào cả. Có phải đại sư định bảo đấy là việc nội bộ Thiếu Lâm phái phải không? Đêm nay trước khi đại khai sát giới, bản nhân chỉ cần biết có một điều thôi. Có phải Thiếu Lâm phái vẫn giữ quyết định cũ, vẫn giữ thái độ hòa hoãn với Nhất Thiên Bang phải không? Nói đi!

Xem đây là tối hậu thư của đối phương, không riêng gì Nhất Thiện đại sư biết rằng chỉ cần đáp một tiếng thôi là ngay lập tức sẽ xảy ra trận huyết chiến. Mà đến Hàn Nhược Thuyên đang ẩn nấp xa xa cũng có ý nghĩ như thế.

Chỉ cần nghe qua vài lời nói đối đáp đó giữa bóng hồng và Nhất Thiện đại sư, Hàn Nhược Thuyên đã hiểu được ngay bóng hồng là kẻ đối đầu với Nhất Thiên Bang. Nhưng sao lại đến khơi chuyện với với Thiếu Lâm phái thì Hàn Nhược Thuyên hoàn toàn mù tịt, không sao hiểu được?

Và Hàn Nhược Thuyên cũng không tài nào hiểu được người bí mật bảo Hàn Nhược Thuyên đến đây là để tiếp trợ cho bên nào? Thiếu Lâm hay bóng hồng?

Thiếu Lâm thì cũng có phần nào đúng, vì cơ bản Thiếu Lâm tự là chính phái. Nhưng sao theo lời của bóng hồng, phương trượng Thiếu Lâm đã có sự thay đổi ngôi vị? Và sao vị tân phương trượng lại có lệnh kỳ quặc đến thế?

Còn nếu bảo rằng Hàn Nhược Thuyên phải tiếp trợ bóng hồng thì

đến tận lúc này, Hàn Nhược Thuyên cũng chưa biết bóng hồng là nhân vật hà phương? Đến mặt mũi tròn méo thế nào, Hàn Nhược Thuyên còn chưa rõ nữa là.
Do đó, Hàn Nhược Thuyên đành phải chờ xem một lúc nữa mới có thể phân biệt được thực hư.

Đúng lúc đó, Hàn Nhược Thuyên đã nghe tiếng Nhất Thiện niệm phật hiệu rồi nói: - A di đà phật! Môn qui nghiêm ngặt, bần tăng đành trái lời nữ đàn việt chứ không thể không tuân theo lệnh dụ của chưởng môn.

Ngay tức khắc, bóng hồng đã lanh lảnh cười lên: - Ha ha ha! Bất tuân thượng lệnh! Khéo nói! Khéo nói! Vậy đừng trách bản nhân hạ thủ sao không nương tay nhé. Số phận của các ngươi đây quả là không may mắn bằng những tên ở dưới kia rồi. Động thủ đi, đỡ!

Vùng biến sắc mặt, Nhất Thiện đại sư một phần thì phất tay, ra hiệu cho vài vị tăng nhân đang đứng đằng sau tiến lên đối địch cùng đối phương, phần khác, đã cúi đầu phụ nhĩ với một tăng nhân khác, bảo người này đi xuống dưới xem những người đang tuần canh yếu địa đã gặp việc gì?

Đoán biết được ý nghĩ của Nhất Thiện đại sư, bóng hồng vừa đưa tay vung chưởng, công vào một loạt bốn vị tăng nhân vừa ở đàng sau tiến lên, vừa bảo rằng:

- Yên tâm đi! Bản nhân đã bảo canh ba mới hạ thủ thì bản nhân tuy là phận nữ nhi nhưng quyết không hai lời. Lui ra nào!

Nhưng dù thế nào, Nhất Thiện đại sư cũng không thể yên tâm được. Nên Nhất Thiện đại sư vẫn ra dấu bảo tăng nhân kia cứ đi, còn Nhất Thiện đại sư thì bắt đầu điều động toàn thể tăng nhân đang hiện diện tại đương trường cùng chống địch.

Như vẫn còn nương tay, hay sao đó, mà bóng hồng ngay chưởng đầu chỉ dùng đủ lực đạo để đẩy lùi bốn vị tăng nhân kia mà thôi.

Nhưng sau đó, khi thấy Nhất Thiện đại sư điều động nhiều loạt những tăng nhân khác tiến lại hợp công vây đánh, thì bóng hồng liền động nộ ngay:

- Hay lắm! Tiến hết lên một lượt xem nào! Bóng hồng vừa hét lên, vừa bắt đầu vận dụng thân pháp lung linh huyền ảo, như hổ đói nhảy xổ vào giữa bầy chiên con.

Gai gai cả người, Hàn Nhược Thuyên không thể nào ngờ được một người vừa đẹp, vừa trẻ tuổi lại là nữ nhân mà có được một thân võ công quán tuyệt đến thế.

Do nữ giai nhân đó đang thoăn thoắt tới lui giữa hàng chục tăng nhân như chỗ không người, nên Hàn Nhược Thuyên đã nhìn được

đôi lần dung nhan tuyệt thế của bóng hồng đó. Và Hàn Nhược Thuyên đã có cảm nghĩ như trên.

Chỉ sau vài cái đảo bộ, sau vài chiêu có vẻ hời hợt, nhiều tăng nhân đã ôm ngực, ôm bụng lảo đảo và thoái lui ra sau, ngã té vào vòng tay các tăng nhân đồng môn.

Nhất Thiện đại sư đã nghĩ: "Không là mãnh long thì không quá giang!" Nhưng Nhất Thiện đại sư lại không ngờ rằng thân thủ của đối phương lại cao cường đến thế. Đứng nhìn từng tăng nhân một ào lên thế chỗ đồng môn đã bị trọng thương, trông chẳng khác nào con thiêu thân lao vào lửa. Nhất Thiện đại sư biết không thể cứ như thế này mà kéo dài được, bèn lớn tiếng niệm phật hiệu rồi nói:

- A di đà phật! Chư huynh đệ hãy mau bày trận thôi! Trận mà Nhất Thiện đại sư nói đây chính là La Hán đại trận. Gồm đủ một trăm linh tám người chia làm mười hai phương vị, một phương vị có chín người.

Vị chi có tất cả là mười hai trận tiểu La hán kếp hợp lại do mười hai vị cao tăng chủ trì.

La Hán đại trận là trận pháp trấn môn của Thiếu Lâm phái, rất ít khi dùng đến. Nhưng mỗi khi được dụng đến là khi gặp đại địch, thì chưa từng có bất kỳ nhân vật nào thoát được uy lực của La Hán đại trận nghiền nát.

"Xem như là tánh mạng của giai nhân này khó bề sống sót được!" Đây là cảm xúc chân thành xuất phát từ đáy lòng của Hàn Nhược Thuyên. Bây giờ dù cho Hàn Nhược Thuyên có hiện thân tiếp trợ cho giai nhân, thì cũng không sao kịp. Chưa kể đến việc gây sự hiểu lầm giữa Hàn Nhược Thuyên và Thiếu Lâm phái. Họ sẽ cho Hàn Nhược Thuyên là trợ thủ của giai nhân xấc xược kia, và như thế thì Hàn Nhược Thuyên sẽ đồng số phận với giai nhân tuyệt mỹ đó.

Do đó, lòng nóng như lửa nhưng Hàn Nhược Thuyên chỉ biết đứng yên lặng lẽ mà nhìn thế thôi.

Hàn Nhược Thuyên đã nghe phụ thân nói, là một khi La Hán đại trận đã được phát động, thì dù là Đại la kim tiên cũng không sao dừng lại được. Chỉ dừng lại khi địch nhân đã chết, và như thế không có phương cách nào cứu được mạng cho người đó cả.

Nói thì lâu nhưng sự việc diễn tiến thật là nhanh. Vừa nghe hiệu lệnh của Nhất Thiện đại sư thì những hàng tăng nhân đang đứng gần cửa Đại hồng môn đã chuyển động. Bọn họ ùn ùn chạy ra, vòng lại phía sau của bóng hồng nọ. Rồi từ từ khép lại, khép lại. Vòng trong, vòng ngoài, đủ cả ba vòng.

Khi các vòng người này vừa giao nhau, tức thì các tăng nhân nhất

loạt đồng niệm phật hiệu, làm vang động khắp sơn môn Thiếu Lâm tự, vang vọng vào Đại hùng bửu điện oai nghiêm, vào đến Dưỡng tâm đường.

Theo nhịp Phật hiệu niệm đều đều, ba vòng tăng nhân đồng loạt xoay chuyển quanh trung tâm trận là nữ nhân vận hồng y nọ.

Đứng bên ngoài nhìn vào, thì không một người nào hiểu hết được uy lực của La Hán đại trận cả. Duy chỉ có người bên trong trận tức là bóng hồng tuyệt sắc nọ thì biết rõ, biết quá rõ.

Do biết rõ uy lực của La Hán đại trận, nên bóng hồng tuyệt sắc nào dám sơ thất. Nhưng bóng hồng tuyệt sắc này cũng không khởi sự tấn công. E Thiếu Lâm phái khinh thường, cho rằng nàng ta không dám đương trường đối địch với La Hán đại trận.

Bóng hồng tuyệt sắc nọ đợi chờ La Hán đại trận vừa bắt đầu di chuyển, cùng với tiếng niệm Phật hiệu thay cho hiệu lệnh phát động, bóng hồng tuyệt sắc liền bắt đầu một lần nữa sử dụng đến thân pháp quán tuyệt.

- A di đà phật! Tiếng niệm Phật hiệu vẫn tiếp tục vang lên giữa không gian cao lồng lộng, như động tới cõi niết bàn ở thượng giới.

Bóng hồng tuyệt sắc nọ sau vài lần đảo bộ, đã thất sắc kinh hoàng trước uy lực bức người của La Hán đại trận.

Nàng cơ hồ muốn ngộp thở trước bức tường kình lực đang cuốn ào ào vào trung tâm trận, tức là vào ngay chính nàng.

Nàng ta hiểu được ngay đấy chính là luồng kình lực do một trăm linh tám vị sư cùng lúc phát động, hợp lại với nhau thành một bức tường khí kiên cố không có một chướng ngại nào mà nó không vượt qua được, không một trở lực nào ngăn được bước tiến của luồng kình lực di sơn đảo hải này.

Trước luồng hợp lực này, không cần ai nhắc nhở, bóng hồng tuyệt sắc cũng biết là nàng không thể chống cự lại nổi. Hay nói cách khác, nếu nàng dám liều lĩnh đối đầu thì hậu quả tức khắc sẽ xảy ra ngay. Đó là nàng ta sẽ đón nhận ngay cái chết.

Do đoán biết được như vậy nên bóng hồng tuyệt sắc nọ chỉ còn cách là đảo thân liên tục để tìm chỗ lẫn tránh.

Tránh chỗ có áp lực nặng, tìm chỗ có áp lực nhẹ hơn để được dễ thở hơn, để kéo dài thời gian, để tìm phương lược khác, đổi sách khác hầu chống lại La Hán đại trận, một tuyệt kỹ lừng danh của phái Thiếu Lâm.

Thời gian đã kéo dài như thế được hơn nửa canh giờ. Hàn Nhược Thuyên ướt đẫm lưng áo do mồ hôi lạnh và do sương đêm. Nhất Thiện đại sư thì quan chiến với thần sắc càng lúc càng khẩn trương.

Số tăng nhân cầm đuốc soi tỏ cuộc chiến cũng khẩn trương không kém. Một trăm linh tám vị tăng nhân đang bày trận thế La Hán cũng tỏ vẻ bàng hoàng khẩn trương. Dù bọn họ đang vây chặt kín đối phương, không chừa một lối thoát.

Nhìn được điều này, không riêng gì Hàn Nhược Thuyên ngạc nhiên mà chính bóng hồng tuyệt sắc nọ cũng không giấu được vẻ ngạc nhiên.

Quan sát thêm một hồi nữa, Hàn Nhược Thuyên không tìm thấy gì khác lạ, nhưng bóng hồng tuyệt sắc đã nhìn ra điểm lạ đó.
Đó là từ lúc phát động trận thế cho đến bây giờ, áp lực của La Hán đại trận vẫn không thay đổi.

"Bọn họ muốn gì đây? Ta kéo dài thời gian là do ta không đủ lực thì đã đành. Bọn họ sao lại muốn kéo dài thời gian? Muốn hay không muốn kéo dài thời gian vậy? Sao thần sắc bọn họ không lấy gì tươi tỉnh lắm khi đã khống chế, vây chặt được ta? Hắn có gì đó quái lạ!".

Ngẫm nghĩ thêm một lúc nữa, bóng hồng tuyệt sắc đã vỡ lẽ. Từ đầu trận cho đến lúc này nàng ta chưa hề phát ra một chưởng nào cả. Nửa chưởng cũng không. Nàng toàn thi triển thân pháp không mà thôi. "Điều này liên quan thế nào đến áp lức đối phương không đổi?" Chăm chú quan sát thái độ, thần sắc của từng tăng nhân đang tham gia đại trận, bóng hồng tuyệt sắc nghi ngờ, nghĩ thầm.

"Không lẽ do ta không tấn công, nên La Hán đại trận không thể phát huy được uy lực? Bọn họ biết có duy trì áp lực trận pháp như lúc đầu? Nhìn những nét mặt này... bối rối? Do họ cố duy trì áp lực như cũ, nhưng bọn họ đang sợ. Sợ cũng không chi trì được lâu hơn nữa. Quái dị! Thập phần quái dị! Chả lẽ cách phá trận La Hán lại như thế này sao? Hóa ra trận La Hán chỉ dùng để thử xem ai kiên định hơn ai à? Địch không công thì ta không công! Nhưng hễ địch nhân công một thì ta trận La Hán công lại nhiều lần mạnh hơn. Đúng rồi, nguyên lý chỉ có thế thôi!"

Hiểu rõ rành rành, bóng hồng tuyệt sắc dần dần lấy lại điềm tĩnh. Nàng ta cứ điềm nhiên tươi cười, tung tăng giữa trận tiền, bình tĩnh chờ toàn bộ một trăm linh tám vị tăng nhân bày trận từ từ đuối sức, từ từ mỏi mệt và tự động La Hán đại trận sẽ tan rã thôi.

Đứng ngoài lén lút quan chiến, Hàn Nhược Thuyên dù không nghĩ ra đạo lý này, nhưng vẫn thập phần kinh ngạc khi thấy giai nhân tuyệt mỹ nọ càng lúc càng tươi tỉnh thần sắc. Nàng ta cứ như người dạo cảnh xem hoa, không cho đây là trận chiến lưu huyết, không cho

đây là trận pháp chưa từng nhân nhượng bất kỳ một nhân vật nào.

Do giai nhân tuyệt sắc thập phần hớn hở, Hàn Nhược Thuyên cũng không thấy nàng ta ra chiêu đối địch, nên Hàn Nhược Thuyên cứ ngỡ giai nhân tuyệt sắc là tiên nữ giáng trần, đang phất phơ như cánh bướm giữa ngàn hoa trong cảnh bình tịnh chốn dương trần ô trọc.

Hàn Nhược Thuyên kinh ngạc và mừng cho bóng hồng bao nhiêu thì Nhất Thiện đại sư và những tăng nhân khác đứng ngoài càng lo lắng bấy nhiêu.

Không lo sao được khi bóng hồng đó đã biết được nguyên lý phát động của La Hán đại trận. "Thảo nào ả ta lại dám một thân một mình đến gây hấn với bản phái. Nhân vật nào tài trí hơn người đã chủ sự ả này đến đây kiếm chuyện với Thiếu Lâm ta? Là "tiên" mà là tiên gì ở đây? Võ lâm Trung nguyên tự thuở nào phát xuất ra loại tiên này?".

Nhất Thiện đại sư đăm chiêu lo ngại. Toàn thể tăng nhân đương trường lo sợ. Hàn Nhược Thuyên nhìn đăm đăm nửa kinh ngạc, nửa mừng... Không ai thấy được một người nửa vừa xuất hiện tại đương trường. Nhân vật này trông không khác nào những tăng nhân khác trong Thiếu Lâm tự. Có khác chăng là tăng nhân này tuy tay có cầm một thiền trượng nhưng cao đúng một trượng và ở trên đầu trên của thiền trượng có khảm một viên ngọc lục bảo. Nếu người nào tinh mắt, nhìn rõ được trong đêm đen, sẽ thấy viên ngọc lục bảo này được chạm khéo thành hình một bàn tay rành rành năm ngón của Như lai phật tổ.

Hình dạng này, thiền trượng này đủ chứng tỏ vị tăng nhân này chính là phương trượng chưởng môn nhân của phái Thiếu Lâm.

Còn ai nữa đang giữ Lục ngọc Phật trượng, thiền trượng hiệu lệnh tối cao của Thiếu Lâm phái ngoài Thiên Nhất đại sư?

Thiên Nhất đại sư đã biết trước đêm nay sẽ có đại địch đến viếng. Thiên Nhất đại sư đã nghe được tiếng niệm Phật hiệu của La Hán đại trận. Và Thiên Nhất đại sư phải xuất hiện ở đây vì Thiên Nhất đại sư ngạc nhiên khi nghe tiếng niệm Phật hiệu này vẫn đều đều... đều đều. không tăng nhịp độ lên, không mạnh hơn lên.

Nhìn rõ được hiện tình lúc này, Thiên Nhất đại sư khẽ dộng thiền trượng xuống nền gạch lát quanh cổng Đại Hồng môn.
Choang! Đồng thời Thiên Nhất đại sư khẽ vận dụng nội lực quát lên: - Khai trận!

Sao lại là khai trận? Đúng lý ra, nếu theo hiện tình bây giờ thì

Thiên Nhất đại sư phải lệnh cho môn nhân đệ tử kết thúc trận đánh mới đúng chứ! Chớ sao lại hô hào môn nhân đệ tử khai trận?

Đánh lại ư? Một lần đầu không xong, đối phương đã biết được nguyên lý phát động thế trận, thì há lẽ đại sư Thiên Nhất không biết rằng đừng nói là gầy trở lại một lần nữa. Dù chục lần, trăm lần thì kết quả cũng chỉ thế mà thôi. Có chăng là Thiên Nhất đại sư muốn môn nhân đệ tử chết lần chết hồi vì kiệt lực!

Sự thật không phải thế. Như đã nói, ngoại trừ địch nhân chết ngay trong trận thì không có cách nào dừng được trận đầu nửa chừng.

Do đó, Thiên Nhất đại sư buộc phải buông lệnh cho môn nhân đệ tử khai trận. Có nghĩa là gầy lại trận đấu ngay từ đầu.

Muốn gầy cuộc trở lại, thì một trăm linh tám tăng nhân này buộc phải thu hồi lại kình lực của từng người phát ra, giải tỏa bớt áp lực đang đè nặng trên người đối phương. Và trận thế tiếp tục di chuyển, như lần đầu di chuyển để khép vòng vây lại chuẩn bị vây ai đó. Hay nói đúng hơn là không vây ai ả, vì ý của Thiên Nhất đại sư là như thế.

Có thế mới giải khai được La Hán đại trận mà môn nhân đệ tử vẫn còn nguyên vẹn nhân số. chỉ mất đi chút ít chân lực do đã phải phát ra để duy trì áp lực cho trận thế La Hán.

Diễn giải thì lâu, nhưng thật ra, sau tiếng lệnh của Thiên Nhất đại sư thì áp lực trong trận thế liền biến chuyển đi lần lần.

Trong vài cái chớp mắt, áp lực đã hoàn toàn được giải trừ. Kế đó, không đợi vòng người di chuyển, bóng hồng tuyệt sắc đã nhanh như tốc cong người nhảy vọt ra khỏi vòng người loang loáng.

Và ngay tức khắc, Thiên Nhất đại sư đã hạ lệnh: - Đình thân! Giữ nguyên phương vị... Tản! Hào hển thở nặng nhọc, một trăm linh tám vị tăng nhân uể oải lui dần, lui dần. đứng vào phía sau vòng tăng nhân đang đứng cầm đuốc. Và những tăng nhân này chậm chạp lo điều hòa lại chân lực.

Đại hồng môn đang ồn ào náo nhiệt, phút chốc đã trở lại vẻ tĩnh lặng thường thấy ở một nơi sum nghiêm như thế này.

Nhưng thời gian tĩnh lặng này không kéo dài được bao lâu thì Thiên Nhất đại sư đã cất giọng:

- Nữ đàn việt chi trì được La Hán đại trận quả là công phu đã đến thập thành. Lệnh sư là ai? Sao lại buông lung cho nữ đàn việt đến gây náo loạn tại đây?

Giai nhân mặc y phục toàn hồng vẫn giữ giọng nói như đã dùng đối với Nhất Thiện đại sư lúc nãy:

- Thiên Nhất đại sư? Bản nhân không phải đến để cầu tình. Miễn

cho những lời khen tặng. Thế nào? Tại sao Thiếu Lâm tự có thái độ bất chiến với Nhất Thiên Bang?

Thiên Nhất đại sư quả là trầm tịnh nhất mức, không bỏ vào tai những lời ngạo mạn của hồng y giai nhân, Thiên Nhất đại sư hỏi:

- Đởm lược lắm! Quí lệnh sư hà danh, hà tánh? Ăn miếng trả miếng, hồng y giai nhân làm ngơ không đáp. Mà lại hỏi: - Thiếu Lâm phái đã là đồng đạo với Nhất Thiên Bang từ bao giờ? Hai bên, mạnh người nào người ấy hỏi, nhưng không bên nào đáp ứng được cho bên nào cả. Kế đó, hai bên đứng yên nhìn kình nhau. Một bên là phương trượng chưởng môn phái Thiếu Lâm, là lãnh tụ đương nhiên của hào kiệt trên khắp giang hồ võ lâm Trung nguyên.

Một bên là nữ giai nhân tuyệt thế, tuổi còn non choẹt, ẩn tàng một thân võ học kinh nhân, là nghé con không biết sợ cọp.
Được một lúc như vậy, hồng y giai nhân lại lên tiếng: - Đã thế thì... mời động thủ đi, đừng có rườm lời nữa mất công? Như đã có chủ định, Thiên Nhất đại sư gọi lớn:

- Nhất Thiện! Hãy lãnh giáo, thử xem nữ đàn việt đây có bản lãnh kinh thiên động địa thế nào?

Ứng thanh một tiếng, Nhất Thiện đại sư chậm chạp bước ra. Dừng lại cách hồng y giai nhân độ hơn trượng, Nhất Thiện đại sư nói: - Bần tăng xin được hầu tiếp nữ đàn việt, mời! Không cần khách sáo, hồng y giai nhân liền vẫy nhẹ ngọc thủ: - Đỡ chiêu! Luồng sóng kình nhẹ như gió thoảng từ tay hồng y giai nhân đi ra lướt nhẹ nhàng đến gần Nhất Thiện đại sư.

Đã biết qua thân thủ của đối phương, Nhất Thiện đại sư nào dám xem thường. Đại sư cũng từ từ đưa ra song thủ, nhằm ngay sóng kình của đối phương mà bủa tới một lúc hai chưởng thật mạnh.

"Đại lực kim cương chưởng! Nàng ta làm sao đương cự nổi?" Đứng ẩn thân gần đó quan chiến, Hàn Nhược Thuyên thầm lo ngại cho giai nhân. Nhưng kết quả lại ngoài dự liệu của Hàn Nhược Thuyên. Luồng sóng kình nhẹ nhàng của hồng y giai nhân vừa gặp phải luồng cương kình của Nhất Thiện đại sư liền phát sinh hiệu lực.

Đất bằng dậy sóng như thế nào thì tình hình giữa đấu trường cũng diễn biến y như vậy. Kình lực cương mãnh của Nhất Thiện đại sư những tưởng sẽ đè bẹp và cỡi lên trên luồng kình êm nhẹ của đối phương, nào hay, ngay tức khắc sóng kình của đối phương bỗng trở nên rắn chắc chẳng khác nào bức tường bằng kim loại.

Búa bổ vào đá cũng không tạo được tiếng kêu như thế này. Bùng! Chẳng khác nào thuyền con gặp sóng dữ, Nhất Thiện đại sư loạng choạng, lảo đảo lùi về sau hơn hai trượng. Nếu không nhờ hàng

tăng nhân đứng phía sau đỡ lại thì không biết Nhất Thiện đại sư còn thụt lùi thêm bao nhiêu bước nữa.

Hai tăng nhân đỡ người Nhất Thiện cũng bị dư kình của hồng y giai nhân xô dạt tới. Cả hai phải trụ người xuống theo tấn thiên cân trụy mới giữ được Nhất Thiện đại sư trong vòng tay đỡ.

Đã thế, hồng y giai nhân lại còn nói châm chọc thêm vào: - Để cảnh cáo, bản nhân mới chỉ dùng có ba thành chân lực thôi đấy. Còn ai nữa không? Hàn Nhược Thuyên nghe hồng y giai nhân nói mà kinh hoảng hồn vía. Vì đặt vào trường hợp của Hàn Nhược Thuyên, nếu có muốn đẩy bắn Nhất Thiện đại sư như thế, thì Hàn Nhược Thuyên phải dùng ít nhất là bảy thành chân lực, hoặc hơn. Chứ không phải chỉ có ba như hồng y giai nhân đã nói.

Nhưng nhìn kỹ lại sắc diện và thần thái của nàng ta thì Hàn Nhược Thuyên dù không muốn tin cũng phải tin vào điều nàng vừa nói.

Vì hồng y giai nhân vẫn tươi tắn, hớn hở. Sau lời nàng ta nói ra mà vẫn biểu hiện chân lực còn đầy đủ, không hề sút kém đi sau cú chạm chưởng mới rồi.

"Cao nhân nào đã giáo huấn được một môn đồ như thế?" Và Thiên Nhất đại sư cũng trố mắt kinh ngạc, cũng tự hỏi một câu tương tự như thế. Nhưng Thiên Nhất đại sư không thể không đáp lại câu hỏi khiêu khích của đối phương. Bèn đưa cao thiền trượng lên. Thiên Nhất đại sư hạ lệnh:

- Nhất Hoa! Vào Dưỡng tâm đường vời tứ sư thúc đến đây ngay! Nhất Hoa đại sư là người tự lúc đầu đứng gần kề với Nhất Thiện đại sư. Được lệnh, Nhất Hoa đại sư liền cung thân vọt bay biến đi ngay.

Ngay lúc đó, Hàn Nhược Thuyên thầm kinh ngạc trong lòng: "Trong tứ đại cao tăng, Thiên Pháp đại sư đứng hàng thứ tư. Đại sư là giám viện Đạt Ma, cớ sao lại phải vào Dưỡng tâm đường triệu thỉnh? Không phải Dưỡng tâm đường dùng để giam lỏng các tăng nhân đệ tử phạm giới hay sao? Thiên Pháp đại sư đã có lỗi lầm gì mà phải giam vào Dưỡng tâm đường?"

Hàn Nhược Thuyên thì kinh ngạc, còn hồng y giai nhân thì lại bĩu môi. Vừa khinh thị dè bĩu, vừa như ép lòng lắm khi phải chờ đợi:

- Ngài là chưởng môn phương trượng, sao không tự thân ra tay? Ngài ngỡ rằng bản nhân không cam tâm dùng độc thủ sao?

Thiên Nhất đại sư vừa muốn dò xét, vừa muốn kéo dài thời gian, bèn lên tiếng hỏi: - Nữ đàn việt sao lại cứ khăng khăng làm khó dễ tệ phái? Tệ phái chuyên về tu tâm dưỡng tánh, không riêng gì Nhất Thiên Bang, đối với hiện tình giang hồ võ lâm, tệ phái đã gác ngoài tai tất cả rồi kia mà.

- Không sớm, không muộn, ngay lúc thiền trượng lọt vào tay ngài thì lệnh không được gây hiềm khích với Nhất Thiên Bang được ngài ban bố. Vậy là thế nào? Thôi, không cần dông dài nữa. Như bản nhân đã có lời cảnh cáo trước, việc đêm nay trừ phi ngài ban lệnh ngược lại, sẵn sàng đương cự với Nhất Thiên Bang thì thôi. Bằng không, bản nhân quyết san bằng Đại hùng bửu điện.

Lời nói này của hồng y giai nhân quả là lớn lối. Thiếu Lâm phái, từ Đạt Ma sư tổ đến nay, chưa từng có ai dám đứng tại Đại Hồng môn này lớn tiếng nói lời như thế! Khiến cho toàn thể tăng nhân đồng loạt bị khích nộ, dù nhiều tăng nhân không hiểu lắm trước mệnh lệnh phi lý của tân chưởng môn phương trượng.

Do môn qui nghiêm ngặt của Thiếu Lâm tự từ lâu nay, nên dù cho các tăng nhân đang nhất thời động nộ, vẫn không dám có hành động cụ thể nào. Nhưng vẻ mặt của các tăng nhân này vẫn đủ làm cho tình hình nguy ngập thêm lên.

Ngay lúc này, chỉ cần một hiệu lệnh của chưởng môn phương trượng ban ra, thì dẫu cho có chết toàn thể tăng nhân cũng quyết liều sinh tử một phen.

Thiên Nhất đại sư cũng đã biết được điều này và lấy làm mãn nguyện khi hôm nay, lần đầu tiên toàn thể tăng chúng sẵn sàng đứng về phía tân chưởng môn phương trượng. Sẵn sàng hiệp tác và làm hậu thuẫn cho Thiên Nhất đại sư, dù rằng việc nắm giữ cương vị chưởng môn nhân của Thiên Nhất đại sư đã là điều dị nghị trong hàng ngũ tăng nhân của Thiếu Lâm tự.

Hàn Nhược Thuyên đã nhìn rõ được điều này, nên chắt lưỡi than thầm: "Sao cô nàng dại dột thế! Dám nói lời lớn lối, khích nộ toàn thể tăng nhân Thiếu Lâm phái như vậy?"

Nếu có thừa năng lực, và nếu Hàn Nhược Thuyên có quen biết trước với hồng y giai nhân, ắt hẳn Hàn Nhược Thuyên đã dùng bí pháp Truyền âm nhập mật nói rõ ý nghĩ này cho cô nàng giai nhân tuyệt sắc kia nghe rồi.

Nhưng lực bất tòng tâm. May thay, Thiên Nhất đại sư chưa có hành động gì ngay lúc này thì Nhất Hoa đại sư đã từ phía trong chạy đến bẩm báo:

- Thiên Pháp sư thúc hãy nghe lệnh dụ của chưởng môn phương trượng! Một đại sư tuổi trên tứ tuần, gương mặt nghiêm nghị, quì phục dưới chân Thiên Nhất đại sư nghiêm cẩn thưa:

- Đệ tử là Thiên Pháp xin ra mắt pháp giá phương trượng. Qua câu nói này, Hàn Nhược Thuyên bất giác một lần nữa kinh nghi: "Như thế, Thiên Pháp đại sư hầu như chưa tán đồng lắm cương vị

chưởng môn của Thiên Nhất đại sư. Dường như đại sư chỉ tuân theo pháp giá phương trượng do lục ngọc Phật trượng đang được Thiên Nhất đại sư giữ trong tay thôi thì phải?"

Xạ luồng tinh quang vào Thiên Pháp đại sư đang nhẫn nhục dưới chân, Thiên Nhất đại sư chừng như không ưa thích lắm thái độ này của Thiên Pháp, nên nói như muốn dằn mặt Thiên Pháp đại sư:

- Bổn phương trượng lệnh cho Thiên Pháp nội trong ba chiêu phải thu thập cho được người kia đã khinh mạn bản phái ngay trên đất Phật.

Vẫn quì, Thiên Pháp đại sư khẽ liếc nhìn xem Thiên Nhất đại sư vừa bảo phải thu thập ai. Khi đã nhìn thấy rõ qua đuôi mắt, Thiên Pháp đại sư liền kinh ngạc nói:

- Là nữ đàn việt kia à? Thiên Nhất đại sư khẽ run run thiền trượng trong tay, cao giọng hỏi: - Thiên Pháp dám bất tuân thượng lệnh à? Sợ hãi, Thiên Pháp đại sư mọp sát người xuống và đáp: - Đệ tử nào dám!

- Vậy còn chần chừ gì nữa? Thi hành đi! Vội vàng đứng dậy, trước khi quay người bước đi, Thiên Pháp đại sư ném về Thiên Nhất đại sư một cái nhìn khó hiểu.

Dừng chân cách bóng hồng nhạt nọ, Thiên Pháp đại sư trước khi động thủ đã nghiêm mặt lại và hạ giọng nói:

- Nữ đàn việt chắc đã nghe rõ lệnh dụ? Bần tăng đành phải ra tay thôi. Nữ đàn việt cẩn trọng nhé!

Hồng y giai nhân bằng giọng lạnh như băng đáp: - Chính đại sư phải cẩn trọng thì có. Động thủ đi!

- A di đà phật! Nữ đàn việt ra tay trước đi. Do không muốn trùng trình mất thời gian, hồng y giai nhân bèn bảo: - Được, xem đây! Vẫn y cung cách cũ, ngọc thủ của nàng ta liền được đẩy ra, và liền ngay sau tay đẩy là một luồng chưởng kình nhè nhẹ đưa ra.

Thiên Pháp đại sư không hổ danh là một trong tứ đại cao tăng của Thiếu Lâm tự, vừa nhìn thấy kiểu phát chưởng này, đại sư đã bán tín bán nghi, tự hỏi:

"Công phu gì lạ thế này? Không thể xem thường được!" Phần thì đã có lệnh dụ từ trước, phần thì do lòng hiếu thắng của con nhà võ, nên Thiên Pháp đại sư cẩn mật xô ra một luồng chưởng lực cương mãnh, định cuốn phăng đi luồng sóng kình quá đỗi nhẹ nhàng của đối phương.

Cung cách này không khác mấy so với lần đụng độ vừa rồi với Nhất Thiện đại sư nên Hàn Nhược Thuyên thầm lo cho Thiên Pháp.

Quả vậy! Khi vừa gặp phải kình lực cương mãnh của Thiên Pháp

đại sư, thì luồng sóng hình êm nhẹ kia liền biến thành bức tường khí cứng như sắt nguội, khiến cho Thiên Pháp đại sư phải bàng hoàng kinh ngạc, thất thanh kêu lên:

- Quả là công phu hãn thế! Không chỉ kêu lên mà thôi, Thiên Pháp đại sư đã kịp thời tăng thêm hai phần chân lực nữa, và vận dụng toàn bộ chân nguyên trong người lên để hộ vệ tâm mạch, đề phòng sự chấn động của hai luồng cương kình gây nguy hại cho nội thể.

Bùng! Không ngoài sở liệu của Thiên Pháp đại sư là bao. Bằng vào bảy phần hỏa hầu nếu Thiên Pháp đại sư không kịp thời dùng chân nguyên để hộ vệ tâm mạch thì có lẽ Thiên Pháp đại sư đã phải ngã gục dưới sự chấn động này rồi, Thiên Pháp
đại sư nghĩ:

"Có lẽ đối phương đã phải dùng hết sức nên mới chịu nổi một chưởng với bảy thành chân lực của ta!"

Không thể trách Thiên Pháp đại sư đã có ý nghĩ như thế. Vì xét ra đối phương còn quá trẻ, nếu không tận lực bình sinh thì làm sao có được kết quả này?

Nào hay, hồng y giai nhân đang bình chân như vại nói lớn: - Qua được một chiêu với ba thành công lực như thế này của bản nhân, đại sư quả có khá hơn người lúc nãy. Đỡ thêm một chưởng nữa xem.

Còn đang thảng thốt khi nghe đối phương nói như thế, thì Thiên Pháp đại sư đã phải vận dụng hết công phu tuyệt học để đón chận một chưởng nữa đối phương đang công tới.

Đã có kinh nghiệm một lần đối chưởng, lần này Thiên Pháp đại sư phải dùng đến Đại ban nhược thần công, một trong bảy mươi hai bí cấp của Đạt Ma tổ sư lưu truyền.

Luồng sóng kình êm nhẹ của hồng y giai nhân gần như đâm bổ vào đám bông mềm nhũn do Đại ban nhược thần công tạo nên, khiến cho Thiên Nhất đại sư đứng ngoài quan chiến ngỡ rằng phen này hồng y giai nhân phải chuốc lấy thất bại.

Nào ngờ không phải thế. Thiên Pháp đại sư là người trong cuộc, đã phải thất kinh hồn vía khi thấy sóng kình êm nhẹ của giai nhân nọ đã không trở nên cứng rắn như lúc nãy. Ngược lại, vẫn giữ độ mềm mại như tơ lụa, gói gọn luồng nhu kình của Thiên Pháp đại sư lại, đồng thời còn dư lực để đẩy cả hai luồng kình lực ngược lại vào người Thiên Pháp đại sư.

Uy lực của Đại ban nhược thần công Thiên Pháp đại sư đã biết quá rõ. Chỉ nội uy lực này thôi cũng đủ đưa Thiên Pháp đại sư về miền cực lạc rồi. Huống chi lại còn thêm vào đó luồng kình lực của đối phương nữa.

Bất đắc dĩ, Thiên Pháp đại sư phải dùng đến biện pháp thập phần nhục nhã - thường chỉ được dùng phối hợp với địa đao pháp - để nhường cho kình lực vút ngang qua đầu. Đó là... Thiên Pháp đại sư chỉ có nước lăn dài dưới đất, y phục lấm lem, mới thoát được đại nạn.

Thần tình mười phần bấn loạn, Thiên Pháp đại sư đành phải tiên hạ thủ vi cường, kẻo không thôi đại sư đã trái với lệnh dụ của phương trượng:

- Bần tăng đành thất lễ. Chỉ còn một chiêu cuối cùng, sau hai lần nhục bại ê chề, thế nên Thiên Pháp đại sư từ lời nói đến chiêu thế phát động công phu vẫn mười phần từ tốn, hòa nhã. Giữ đúng cương vị một đại tôn sư của một môn phái lớn. Vì dù sao Thiên Pháp đại sư đang là vị sư giám viện của Đạt Ma viện kia mà!

Một phần vì lý do là như vậy, phần khác nữa thì... Thiên Pháp đại sư phải có thái độ như thế vì đại sư đang dùng công phu tuyệt kỹ có tên gọi là Niêm hoa chỉ.

Công phu này đòi hỏi người thi triển phải có đức độ, phải tâm khí bình hòa, không được động đến sát niệm. Như thế mới đúng là hình ảnh của vị Phật tổ đang vươn tay niệm một đóa hoa.

Gương mặt của Thiên Pháp đại sư lúc này nghiêm trang không ra nghiêm trang, tươi cười không ra tươi cười. Mà như là sự trộn lẫn giữa hai thái độ đó.

Hữu thủ vươn ra, ngón tay út và ngón tay vô danh quặp vào lòng bàn tay. Ngón giữa và ngón trỏ chì cong cong đưa ra, hợp với chỉ kình từ ngón tay cái tạp thành một tia chỉ kình mảnh như sợi tơ, chậm chậm đi đến hồng y giai nhân.

Nhìn thấy tuyệt kỹ công phu này của Thiên Pháp đại sư, Hàn Nhược Thuyên thầm nể phục: "Thảo nào Thiếu Lâm phái luôn giữ được vị trí Thái sơn, bắc đẩu trên toàn thể võ lâm Trung nguyên bấy lâu nay. Niêm hoa chỉ quả là thần công tuyệt thế!"

Thiên Nhất đại sư dường như có đôi chút ganh tỵ với thành quả của Thiên Pháp đại sư, là sư đệ của Thiên Nhất, nhưng cũng thầm mong cho Thiên Pháp phen này triệt hạ được ả nhãi ranh láo xược, mồm mép.

Nhưng thật là lạ đời! Hồng y giai nhân tuồng như không biết đến sự lợi hại của Niêm hoa chỉ hay sao đó. Nàng ta vẫn điềm nhiên, ung dung vẫy nhẹ ngọc thủ, vẫn thản nhiên theo cung cách cũ, vẫn dùng công phu đã ba lần sử dụng để đối kháng lại tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm.

Công phu của nàng ta qua ba lần ứng dụng đã tạo sự ngạc nhiên

cho mọi người quan chiến vì trước sau đã thể hiện hai tính năng trái ngược nhau.

Gặp cương kình thì công phu của nàng biến thành cương kình, mạnh hơn nhiều lần so với cương kình của đối phương.
Gặp nhu kình thì lại biến thành nhu kình. Mềm mại dai dẳng hơn gấp bội đối phương. Và đã ba lần chiến thắng.

Lần này, mọi người tuy không thích lắm, vẫn đang chờ đợi xem công phu của nàng ta sẽ thiên biến vạn hóa thế nào đây?

Có biến hóa đấy, nhưng không khác mấy so với lần vừa rồi. Nghĩa là công phu của nàng ta cũng là luồng nhu kình trải dài mênh mông ra biển cả, mềm mại như nước, liên hợp lại làm một, đón chận luồng chỉ kia của Thiên Pháp đại sư.

Tia chỉ kình xuyên qua lá chắn này chẳng khác nào cành cây nhỏ lao vọt xuống mặt biển cả. Tia chỉ kình xuyên đến đấy thì lá chắn này vẹt ra, như nhượng đường cho tia chỉ kình đi qua vậy. Nhưng trong đó, lực cản mềm mại của lá chắn bằng nhu kình này dần dần hóa giải, hóa giải hoàn toàn uy lực hãn thế của Niêm hoa chỉ công phu do Thiên Pháp đại sư thi triển.

Nếu chỉ có thế thì không đáng để nói. Đàng này thì khác hẳn, khác đến độ nguy hiểm cho người phát chỉ Thiên Pháp đại sư.

Cành cây nhỏ lao xuống mặt biển cả sau khi hết đà mà không đụng được đến đáy thì lập tức bị đẩy trồi ngược lên trên và còn dư khả năng lao vọt ngược lên không trung nữa.

Chỉ kình Niêm hoa chỉ quả là đang gặp tình trạng tương tợ. Sau khi bị hóa giải triệt để, Niêm hoa chỉ bắt đầu quay lại, vừa quay lui vừa được luồng nhu kình tiếp trợ, khiến cho Niêm hoa chỉ lao ngược lại nhanh hơn nhiều lần so với lúc lao vào, và lao đúng vào Thiên Pháp đại sư.

Thế là hết, Thiên Pháp đại sư phen này ắt phải mạng vong, nếu không có... Đứng gần Thiên Pháp đại sư nhất, vào lúc này không kể hồng y giai nhân là kẽ đối đầu, chính là Thiên Nhất đại sư. Nhưng Thiên Nhất đại sư hoàn toàn không nhích động thân hình, tuồng như Thiên Nhất đại sư không muốn tiếp viện cho Thiên Pháp đại sư thì phải?

Vì thể diện? Vì lệnh dụ đã ban? Hay vì ý nào khác nữa? Không ai biết cả? Hàn Nhược Thuyên dù muốn tiếp cứu Thiên Pháp đại sư cũng không đủ lực và đủ tư cách để thực hiện, cũng bằng không?

Nhưng ngay lúc tánh mạng của Thiên Pháp đại sư như chỉ mành treo chuông thì đã có một bóng trắng từ trên cổng Đại hồng môn lao vút đến, lướt qua vị trí Thiên Pháp đại sư đang đứng. Vừa quơ tay

hóa giải Niêm hoa chỉ kình đang sắp sửa cắm phập vào Thiên Pháp đại sư, vừa tiện
tay cắp Thiên Pháp đại sư lao như tên bắn vào khoảng không gian tối đen mịt mùng.

Diễn biến này không ai nhìn rõ được ngoài ba người. Tất cả những người khác đều ngỡ là đang năm mộng khi thấy thân hình Thiên Pháp đại sư vụt biến mất.

Ba người đó không ai khác hơn là hồng y giai nhân, Thiên Nhất đại sư đang hiện diện tại đấu trường.

Người thứ ba là... Hàn Nhược Thuyên đang ẩn thân gần đó mà không ai phát hiện được. "Cầm bá bá? Có phải Cầm bá bá không nhỉ?" Nếu không có sự phát sinh của tình hình đấu trường, thì có lẽ Hàn Nhược Thuyên đã len lén rút lui, đuổi theo bóng trắng, xem đó có phải là Cầm bá bá như Hàn Nhược Thuyên đã đoán không?

Sự tình đã phát sinh như sau: Thiên Nhất đại sư giận dữ lên khi thấy Thiên Pháp đại sư đã không hoàn thành nhiệm vụ được giao, lại được ai đó đem đi đâu mất, nên Thiên Nhất đại sư hét lên:

- Người đâu? Sục tìm nội gian và truy lùng Thiên Pháp phản đồ về đây! Hàng ngũ tăng nhân nhất thời rục rịch, tuôn ra các ngã đường tìm tung tích người vô hình và Thiên Pháp đại sư giờ như bóng chim tăm cá.

Hồng y giai nhân một phần vì giận ai đó đã dám xen vào việc của nàng, mà nàng dường như đã đoán được đấy là ai? Phần nữa, khi thấy tăng nhân tại đây nhúc nhích định thừa dịp trốn tránh như nàng đã nghĩ vậy, nên hồng y giai nhân hét lên lanh lãnh:

- Đứng lại! Bất kỳ người nào loạn động thì đừng trách bản nhân hạ độc thủ đấy. Thế là toàn thể tăng nhân bất giác động dung lo sợ, đứng như chôn chân tại chỗ, không dám không tuân lệnh nàng. Và như thế là bọn họ bất tuân lệnh dụ của chưởng môn nhân.

Đoán biết rằng toàn thể môn nhân đệ tử đã vì khiếp oai của giai nhân kia nên không dám nhúc nhích nên Thiên Nhất đại sư phát thinh cười lớn lên:

- Ha ha ha... Sau tràng cười đó, Thiên Nhất đại sư từ từ bước đến, gương mặt đỏ sọng lên do đã huy tụ toàn bộ chân lực, nhìn uy hiệp hồng y giai nhân và nham hiểm nói:

- Được! Ta sẽ thu thập ngươi trước đã, sau sẽ phanh thây viện thủ ngươi sau vậy. Ha ha... tiện tỳ ngông cuồng, ngươi tưởng nơi đây không ai diệt được ngươi sao? Ha ha ha...

Khí thế này của Thiên Nhất đại sư khiến cho hồng y giai nhân có phần kinh ngạc. "Không lẽ lão trọc này lại có tuyệt kỹ gì kinh nhân

lắm hay sao? Gương của hai đại sư còn sờ sờ ra đó, lão không khiếp sợ thì đúng là kỳ quái!"

Kỳ quái hay không thì không biết, chỉ biết lúc này Thiên Nhất đại sư đang xòe rộng hữu chưởng đỏ tợ chu sa, thân mình thì trụ vào thiền trượng cầm trong tay tả. Thiên Nhất đại sư lại còn nói bằng giọng nhất quyết không buông tha đối phương:

- Kể như ngươi là tế vật đầu! Hên đấy... biết không tiện tỳ? Xem này? Tiếng quát vừa lớn, vừa nhanh nhưng cử chỉ thì thập phần từ tốn. Thiên Nhất đại sư vẫn giữ hữu chưởng xòe ra, như nan quạt, từ từ đẩy ra.

Một luồng kình lực đỏ ngời từ hữu thủ của Thiên Nhất đại sư tuôn ra... cuộn chầm chậm... tiến lần lần... phình to lần lần... và lần lần nóng lên. Chẳng khác nào lửa đỏ từ lò bát quái của Thái thượng lão quân trên thiên giới đang đổ ầm ầm vào hồng y giai nhân vậy.

Hàn Nhược Thuyên trợn mắt kinh ngạc trước công phu kỳ bí này, thầm nghĩ: "Đây nào phải là công phu tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm?" Hàng ngũ tăng nhân đứng đó cũng nhìn không chớp mắt vào hiện trường, với trăm ngàn mối vấn vương, nghi ngờ...

Hồng y giai nhân bậm môi mím miệng, trụ cứng thân người, khiếp hãi nhìn luồng hồng kình nhiệt công kỳ lạ này.

Nhưng dù có sợ, hồng y giai nhân càng thêm quyết tâm hơn. Không thể vì sợ mà lui quân không kèn không trống như thế này. Như thế thì hoàn toàn trái ngược với lời huênh hoang lúc nãy của nàng sao?

Do đó, lần đầu tiên từ lúc xuất hiện, hồng y giai nhân dựng đứng song thủ lên, vận dụng tận lực bình sinh tiến lên.

Vừa hét lên, vừa đẩy cả song thủ ra như chớp giật.

- Đánh! Song thủ vừa đẩy ra thì liền xuất hiện hai luồng cương kình mạnh bạo như thác đổ đầu non, sầm sầm lao đi thế như núi lỡ trời sập, đập toàn lực vào luồng kình vừa đỏ vừa nóng của Thiên Nhất đại sư.

Thiên Nhất đại sư mười phần trầm tĩnh đủ mười. vẫn giữ nụ cười độc ác nửa miệng, đại sư Thiên Nhất vẫn tiếp tục phát huy chưởng lực nóng, hồng này...

Và lần này đến lượt hồng y giai nhân ở vào cương vị Thiên Pháp đại sư lúc mới rồi. Nàng ta hoàn toàn thất sắc khi thấy chưởng kình của nàng không là gì so với chưởng kình kỳ lạ của Thiên Nhất lão trọc.

Châu chấu đá xe. Xe không nghiêng mà còn đang nghiền nát châu chấu. Luồng kình lực màu đỏ tợ máu của Thiên Nhất đại sư xé toạc

luồng cương kình của hồng y giai nhân và vẫn giữ tốc độ cũ, cứ từ từ cuộn đến hồng y giai nhân.

Lúc này màu đỏ đã chiếm hết toàn bộ không gian nhỏ hẹp giữa hai người, và sắp sửa nuốt gọn hồng y giai nhân vào đó. Chẳng khác nào con quái vật đang há mồm toàng hoạc nuốt chững con mồi ngon.

Đến nước này thì hồng y giai nhân chỉ còn biết nhắm mắt nhỏ lệ và chờ chết mà thôi. Hàn Nhược Thuyên cắn chặt vào bờ môi, nếu không đã kêu lên thành tiếng trước cái chết thảm thương của giai nhân tuyệt sắc nọ. Và kinh hoàng trước độc thủ của Thiên Nhất đại sư là một vị chân tu, có đạo hạnh sâu dầy mà lại nỡ nhuộm đỏ đất Phật bằng máu của kẻ chỉ có tội là không tán đồng trước thái độ vị ngã của Thiếu Lâm tự.

Phật pháp dạy vong ngã mà Thiên Nhất đại sư lại vị ngã. Hỏi làm sao kẻ khác lại không bất bình?

Hàn Nhược Thuyên đúng là không tán đồng chút nào hành vi này của Thiên Nhất đại sư, nhưng hoàn toàn bó tay, đứng nhìn hồng y giai nhân đang lâm nạn.

Thiên Nhất đại sư còn đang hài lòng trước thành tựu vô tiền khoáng hậu này. Hàn Nhược Thuyên còn đang bất bình và thầm thương hại trước diễn biến này... Hồng y giai nhân còn đang bàng hoàng chờ lưỡi hái tử thần đến rước đi...

…m!

- Đi! Một làn chớp trắng lòa. Không! Không phải là làn chớp mà là một bóng trắng phóng nhanh đến như tia chớp trắng thì đúng hơn, đã đột ngột lao thẳng vào vùng chưởng kình đỏ ối.

Ngay tức khắc, vùng đỏ ối đột ngột chững lại, phình to ra và phát sinh một tiếng nổ long trời lở đất.

Do bóng trắng xuất phát từ phía Hàn Nhược Thuyên đang ẩn thân nên Hàn Nhược Thuyên đã nhìn được tường tận sự kiện này. Và nhờ thế ngay khi tiếng nổ phát ra, Hàn Nhược Thuyên đã nghe được tiếng quát khẽ của bóng trắng kêu "Đi!" một tiếng dứt khoát.

Tiếp liền sau đó là bóng trắng tay giữ tay hồng y giai nhân nhanh như tốc lùi lại, lợi dụng màn chưởng kình màu đỏ còn đang che khuất thị tuyến của Thiên Nhất đại sư để tháo lui cho lẹ.

Bóng trắng đến nhanh như thế nào, thì khi cùng hồng y giai nhân lùi lại cũng nhanh không kém. chứng tỏ hồng y giai nhân cũng đã kịp thời tỉnh táo, dùng đến thân pháp tuyệt luân, theo sự dẫn dắt của bóng trắng mà lao người đi như chiếc bóng u linh.

Như làn gió thoảng khi vượt ngang chỗ Hàn Nhược Thuyên ẩn

nấp, thì Hàn Nhược Thuyên đã nghe có tiếng người thoáng qua tai:

- Còn không lui mau! Thế là Hàn Nhược Thuyên chỉ kịp nhìn qua đấu trường một cái, rồi bẩy người đuổi theo bóng trắng ngay liền đó.

Trong cái nhìn thoáng qua, Hàn Nhược Thuyên thấy Thiên Nhất đại sư còn đang trụ bộ, chờ cho màn kình màu đỏ tan đi để xem kết quả một chưởng vừa qua như thế nào. Thế thôi!

Chừng như bóng trắng và bóng hồng y giai nhân đang muốn cho Hàn Nhược Thuyên kịp đi theo sau, nên hai chiếc bóng nhân ảnh vẫn còn chập chờn lẫn khuất đằng trước. Bằng không với thân pháp kinh thế hãi tục đó, thì Hàn Nhược Thuyên vô phương theo kịp.

Tự thẹn mình là hậu nhân của một kỳ nhân trong Ngũ kỳ tán nhân mà lại không sao bằng được người ta vì nếu chỉ có bóng trắng ở đằng trước mà Hàn Nhược Thuyên vẫn cho là Cầm bá bá thôi thì không đến nỗi, đằng này lại còn có một trang giai nhân tuyệt sắc, tuổi đời nhỏ hơn Hàn Nhược Thuyên nữa nên Hàn Nhược Thuyên nghiến răng nghiến lợi, quyết không chịu kém người tăng tốc đến tột độ, lao đi vùn vụt như tên bắn, bám theo đến cùng.

Hồng y giai nhân phía trước, cách Hàn Nhược Thuyên độ mươi trượng, bỗng vấp người một cái, đoạn nghiêng thân ngã xuống một bên đường.

Hàn Nhược Thuyên đã tận lực bình sinh rồi, tự lo cho mình còn chưa xong, đành lấy mắt ngó hồng y giai nhân lạng người té ra đất.

Nhưng thân pháp của bóng trắng quả là vô thượng. Đang chạy trước đó một chút, chợt biết hồng y giai nhân vấp người, bóng trắng đã thần tốc xoay thân, uốn người chạy thành hình vòng cung đi ngược lại và kịp thời xớt hồng y giai nhân vào tay. Sau đó, không một chút ngừng nghỉ, đã tiếp tục lao xé gió về hướng cũ.

Khi đó, Hàn Nhược Thuyên vừa tiến lên thêm được năm trượng đường, nhưng rốt cuộc, khoảng cách này vẫn giữ nguyên không đổi, mặc dù bóng trắng bây giờ đang kè kè bên thân một trọng lượng ngang bằng bóng trắng. Nghĩa là gấp đôi trước đó.

Tự nhận mình không sao bằng, Hàn Nhược Thuyên chỉ biết ngấm ngầm thán phục và nghĩ rằng;

"Cầm bá bá đứng đầu Ngũ kỳ tán nhân quả là xứng đáng! Thân pháp này đến phụ thân cũng không sao bằng, dù cho công lực người không bị thất tán cũng thế!"

Nhờ quyết lòng đeo đuổi để tỏ tường hư thực nên Hàn Nhược Thuyên khi thấy trời đã mờ mờ sáng, mới biết rằng mình đã vượt qua Thiếu thất sơn rồi.

Đấy cũng chính là lúc Hàn Nhược Thuyên đã hoàn toàn kiệt lực.

Chàng định há miệng ra kêu bóng trắng Cầm bá bá ngừng lại nghỉ một chút, thì Hàn Nhược Thuyên đã thấy bóng trắng tạt người vào một cánh rừng cạnh đó.

Do quá đuối sức, Hàn Nhược Thuyên bất kể bóng trắng có đợi hay không đợi cứ việc ngã quật người xuống bãi cỏ rậm còn ướt đẫm sương khuya gần đó để nghỉ cho lại sức, rồi có muốn gì đó thì tính sau.

Mãi đến khi vầng dương đã ló dạng hẳn mà không thấy bóng trắng Cầm bá bá quay lại kiếm tìm, Hàn Nhược Thuyên giận dỗi đứng dậy, lửng thửng đi vào rừng. Nếu không phải vì Hàn Nhược Thuyên sợ Cầm bá bá trách, chắc có lẽ Hàn Nhược Thuyên đã bỏ đi, không thèm tìm đến để làm gì.

Theo phương hướng lúc nãy bóng trắng đã lần vào, Hàn Nhược Thuyên tiến vào cánh rừng rậm rạp, còn đang tối mù do ánh dương quang không soi sáng đến.

Sau một lúc tìm kiếm vẫn không thấy bóng trắng đâu cả, đến hồng y giai nhân cũng không thấy dạng, Hàn Nhược Thuyên đã ngỡ là mình đã bị bỏ rơi.

Lòng giận dỗi lúc nãy lại bùng lên, khiến Hàn Nhược Thuyên đã định đi trở ra, không màng tìm kiếm nữa.

Bất chợt, Hàn Nhược Thuyên nghe trong lùm cây dày đặc cách đó không xa có tiếng người khẽ gọi:

- Hàn Nhược Thuyên... Hàn nhân huynh!

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 15

Gặp cố nhân mừng vui khôn xiết
Chút nghi ngờ đành phải chia tay
Nghịch đảo càn khôn xưng bất địch
Nào hay thảm bại bởi lưỡng nghi

Đ úng là giọng nói lúc nãy, sao lại kêu ta là Hàn nhân huynh?... Không phải là Cầm bá bá à? Hàn Nhược Thuyên khi nghe được tiếng người gọi đã kinh ngạc nghĩ như thế. Cho nên, Hàn Nhược Thuyên thập phần dè dặt, khi tiến sâu vào lùm cây dày đặc như cánh rừng nhỏ này.

Nào ngờ, phía sau lớp dây leo dày chằng chịt này lại là một khoảng

trống ước độ một trượng vuông, và trong khoảng không này có đến ba, chứ không phải hai người như Hàn Nhược Thuyên đã nghĩ!

Và ba người đó là bóng trắng, giai nhân tuyệt sắc vận y phục toàn hồng và... Thiên Pháp đại sư.

Thiên Pháp đại sư thì đang nằm ngủ ngon lành! Hồng y giai nhân thì đang vận công - chắc là nàng ta đã bị nội thương sau một chưởng kỳ bí của Thiên Nhất đại sư - để trị liệu thương thế!

Còn bóng trắng! Bóng trắng đang ngoẽn miệng cười, nhìn chằm chằm vào Hàn Nhược Thuyên đang kinh nghi trố mắt nhìn lại.

"Thiên Pháp đại sư nằm đây có nghĩa là... chàng thiếu niên mặt ngọc này đúng là nhân vật đã kịp thời xuất hiện giải cứu cho Thiên Pháp đại sư khỏi cái chết trông thấy!... Và cũng chính là người cứu nguy cho nàng kia!... gã là ai? Sao lại nhìn ta mà cười cười vẻ thân thiện? Là nhân vật nào? Lai lịch ra sao? Sao lại có võ công cao thâm nhường ấy? Cùng phe hay không cùng phe với nàng mỹ nhân kia? Cớ sao cả hai lại cùng có võ công cao thâm vô thượng? Gương mặt này, nụ cười này, xem chừng như thân quen với ta lắm thì phải? Là ai? Là ai nhỉ?"

Đoán chừng như Hàn Nhược Thuyên không nhận ra cố nhân, nên thiếu niên thư sinh tuấn tú nọ bèn lên tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Hàn nhân huynh đã phải một phen chạy cật lực, xin thứ cho Văn Đức Chính này đã có phần khiếm lễ!

"Là Văn Đức Chính? Văn Đức Chính đây sao? Đứa bé năm nào đây sao? Có thể như thế này thật sao?"

Còn đang ngổn ngang trăm mối nghi nan, Hàn Nhược Thuyên lại nghe thư sinh tuấn tú vận bạch y nói thêm:

- Hàn Nhược Thuyên nhân huynh đã quên tiểu đệ rồi sao? Không còn nhớ đến Văn Đức Chính đệ hai năm việc trước đã chia tay nhân huynh để đi đến Nghiêu long sơn nữa sao?

Không sợ lầm lẫn nữa, không kém được nỗi vui mừng nữa, Hàn Nhược Thuyên đã phải reo lên:

- Văn Đức Chính! Là Văn tiểu huynh đệ đây mà, phải thế không? Ha ha... làm sao Hàn Nhược Thuyên ta nhìn ra được khi bây giờ Văn tiểu huynh đệ đã thân hoài tuyệt học? Ha ha...

Nỗi vui mừng tràn ngập trong lòng Hàn Nhược Thuyên khi gặp lại đứa bé năm xưa giờ đã thành nhân chưa kịp tỏ bày thì Thiên Pháp đại sư đang nằm gần đó chợt mở mắt ra, do tiếng cười quá lớn của Hàn Nhược Thuyên... Thiên Pháp đại sư ngơ ngác hỏi:

- Bần tăng... sao lại nằm ở đây? Văn Đức Chính nghiêng đầu nhìn vào Thiên Pháp đại sư chưa kịp giải thích thì Thiên Pháp đại sư đã

thất kinh hồn vía nhìn vào nàng giai nhân tuyệt sắc nọ, lắp bắp kêu lên:

- Không phải là... không phải là đêm qua... nữ đàn việt này... nữ đàn việt này... Đặt một ngón tay lên môi, Văn Đức Chính nói: - Suỵt! Đại sư chớ kinh hãi như thế! Nàng ta đã thọ thương dưới tay quí chưởng môn nhân đó! Hãy để nàng điều trị một lúc đã.

- Nhị vị thí chủ là ai? Và làm sao bần tăng lại nằm ở đây? Nhị vị có thể giải thích cho bần tăng rõ được không?

Thiên Pháp đại sư ném cái nhìn dò xét về Văn Đức Chính và Hàn Nhược Thuyên lên tiếng hỏi, khiến cho Hàn Nhược Thuyên không biết phải đối đáp làm sao nữa! Do đó, Hàn Nhược Thuyên đành đưa ánh mắt qua Văn Đức Chính, hàm ý bảo Thiên Pháp đại sư có muốn hỏi thì hỏi... Văn Đức Chính vậy!

Văn Đức Chính khẽ buông tiếng thở dài, và nhẹ giọng đáp: - Nguyên... tại hạ đã đưa đại sư đến đây, sau khi kịp thời hiện thân cứu mạng đại sư thoát chết dưới chỉ kình của chính đại sư.

- Đấy là Niêm hoa chỉ, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ công phu của Thiếu Lâm tự đấy, Văn Đức Chính tiểu huynh đệ!

Hàn Nhược Thuyên muốn nhân dịp này tỏ ra thân thiện với Thiên Pháp đại sư để đại sư hài lòng trước lời tâng bốc này của Hàn Nhược Thuyên, bỏ qua hành vi thất thố của Văn Đức Chính khi bỗng dưng Văn Đức Chính lại đưa Thiên Pháp đại sư đến tận đây.

Không ngờ ngay sau đó, phản ứng của Thiên Pháp đại sư làm Hàn Nhược Thuyên sửng sờ... - Văn Đức Chính? Có phải thí chủ là người mà Không Tâm tệ sư điệt đã nhắc đến không? Có phải thí chủ đã có lần muốn gặp trưởng bối của Không Tâm tệ sư điệt không?

Nhoẽn miệng cười, Văn Đức Chính khiêm tốn nói:

- Chính là tại hạ! Nhưng tại hạ nào dám loạn ngữ như Không Tâm đại sư đã bẩm báo là muốn gặp đại sư? Ngược lại, tại hạ có điều cần mật báo với đại sư! Do vậy, sau khi cứu nguy cho đại sư, tại hạ đành mạo phạm đưa đại sư đến đây, chính là ý đó vậy!

Nghi ngại, Thiên Pháp đại sư hỏi: - Thí chủ muốn mật báo điều gì? Làm thế nào bần tăng tin được thí chủ là Văn Đức Chính? Để chứng minh thân phận thì Văn Đức Chính không có cách nào để chứng minh cả. Vì Văn Đức Chính chỉ mới chân ướt chân ráo bước vào gia nhập giới giang hồ mà thôi, nên Văn Đức Chính nhất thời không biết xử trí làm sao đây? Thì Hàn Nhược Thuyên đã nhanh nhẩu nói xen vào:

- Thiên Pháp đại sư! Liệu đại sư có tin vào lời tại hạ nói hay

không? Gia phụ là Hàn Gia Trọng, đại sư có từng nghe qua hay chưa?

Là một trong tứ đại cao tăng của Thiếu Lâm tự, đối với bọn hậu sinh này thì Thiên Pháp đại sư còn có thể nói là không biết, nhưng các nhân vật đã thành danh từ hai mươi năm trở về trước thì Thiên Pháp đại sư còn xa lạ gì? Do đó, vừa nghe Hàn Nhược Thuyên nhắc đến danh tự Hàn Gia Trọng, Thiên Pháp đại sư liền nhìn chăm chặp vào Hàn Nhược Thuyên một lúc đoạn gật đầu tán thưởng:

- Hổ phụ sanh hổ tử! Bần tăng có thể tin mà không sợ lầm rằng thí chủ đúng là hậu nhân của Chưởng trung thư tán nhân Hàn lão thí chủ! Ngũ kỳ tán nhân Cầm, Thi, Họa, bần tăng có thể tin vào nhân cách của ba vị này! Hàn thí chủ muốn nói điều gì?

Hàn Nhược Thuyên mừng rỡ nói ngay: - Tại hạ có thể đứng ra bảo đảm cho Văn tiểu huynh đệ đây! Đại sư cứ nghe Văn tiểu huynh đệ nói, còn tin hay không tin là quyền của đại sư, đại sư nào có thiệt thòi gì, phải thế không tiểu huynh đệ?

Văn Đức Chính nhỏ giọng đáp: - Ý của đệ cũng chỉ muốn thế mà thôi! Chần chừ một lúc, Thiên Pháp đại sư liền đáp ứng: - Được! Bần tăng xin được nghe lời vàng ngọc của Văn thí chủ! Tuy ngoài miệng nói lời bảo đảm, nhưng Hàn Nhược Thuyên lúc này chẳng khác nào người đi lạc vào vùng sương mù dày được, không biết đàng nào mà lần... Hàn Nhược Thuyên cũng đang hồi hộp không kém gì Thiên Pháp đại sư, chờ nghe Văn Đức Chính nói.

Văn Đức Chính khẽ mỉm cười khi nghe Thiên Pháp đại sư nói lời quá trang trọng, đoạn từ từ giải thích:

- Như Hàn nhân huynh đây đã nói, việc tin hay không là quyền của đại sư! Riêng tại hạ chỉ nói ra đây những gì đích tai tại hạ đã nghe, chính mắt tại hạ đã thấy, và theo đó dĩ nhiên là những nhận định riêng của tại hạ mà thôi!

Chờ cho Thiên Pháp đại sư gật đầu đồng ý, và Hàn Nhược Thuyên khuyến khích bằng ánh mắt xong, Văn Đức Chính liền kể lại những lời bàn định của sư đồ tên Nhất Thiên Bang trước đây hai năm, liên quan đến Thiên Nhất đại sư.

Kể xong, Văn Đức Chính nói tiếp: - Không sao tìm được Lưỡng nghi chân quyết, sư đồ tên ác nhân chắc đã tiến hành ngay âm mưu đã định, nên Thiên Nhất đại sư đã âm thầm tu luyện công phu trong phần Dương quyết do ác nhân trao cho! Điều này chính Không Tâm đại sư đã khẳng định! Còn công phu của Thiên Nhất đại sư đã tịnh tiến một cách bất ngờ mà Hàn nhân huynh đã tận mắt chứng kiến, thì theo tại hạ có lẽ Thiên Nhất đại sư đã nhờ vào linh đan dược liệu gì

đó của quý phái.

- Hồi nguyên bảo mệnh đơn à? Có lý nào lại như thế sao? Nghe Thiên Pháp đại sư thảng thốt kêu lên nho nhỏ, Hàn Nhược Thuyên cũng giật mình lên tiếng hỏi:

- Theo gia phụ, Hồi nguyên bảo mệnh đơn của quí phái là một trong Tam bảo của võ lâm Trung nguyên. Không lẽ Thiên Nhất đại sư lại dám phí phạm của báu để thỏa mãn tham vọng của...

Bắt gặp cái nhìn không mấy hài lòng của Thiên Pháp đại sư, Văn Đức Chính liền xua tay, ngăn không cho Hàn Nhược Thuyên nói nữa! Đoạn Văn Đức Chính hỏi dò Thiên Pháp đại sư:

- Đại sư! Tại hạ có điều này muốn hỏi, liệu đại sư có vui lòng hồi đáp lại không? Còn bán tín bán nghi về sự việc liên quan đến sư huynh Thiên Nhất, nên Thiên Pháp đại sư dè dặt đáp ứng:

- Nếu không có gì quá đáng, bần tăng nào dám sai lời, vọng ngữ! Thí chủ muốn hỏi điều chi? - Theo đại sư thì lệnh huynh Thiên Nhất có bao nhiêu công phu tu vi về nội lực? Ngơ ngác... không hiểu tại sao Văn Đức Chính lại đề cập đến vấn đề này, nhưng do không cần giấu giếm nên Thiên Pháp đại sư đáp:

- Tệ sơ hở nhập môn trước bần tăng ba năm, như vậy thì tệ sư huynh có nhiều lắm cũng không đến ba mươi năm công phu tu vi.

- Theo đại sư ức đoán, thì đối thủ của đại sư đêm qua có nội lực cao hơn đại sư là bao nhiêu? Thiên Pháp đại sư không tin là Văn Đức Chính nhắc lại điều này để làm trò cười, nên cứ thật tâm Thiên Pháp đại sư đáp:

- Nữ đàn việt ấy ít ra cũng có đến bốn mươi năm hỏa hầu! Nghĩa là cao hơn tệ sư huynh đến mười năm! Chắc có lẽ nữ đàn việt ấy hoặc được người tiếp trợ công lực, hoặc có nhờ vào sức thuốc.

Thở một hơi dài nhẹ nhõm, Văn Đức Chính so sánh: - Do đại sư đêm qua không được dịp nhìn tận mắt thần công tuyệt thế của lệnh sư huynh nên có thể đại sư không tin! Chứ đêm qua, chỉ bằng một chiêu một, tí nữa là lệnh sư huynh đã đoạt được mạng nàng ấy rồi! Đại sư thấy đó, đến giờ mà nàng ta vẫn chưa điều trị xong thương thế, thì đại sư cũng...

Còn chưa nói trọn câu thì Văn Đức Chính và Thiên Pháp đại sư, Hàn Nhược Thuyên hai người đã phải giật mình vì bỗng nghe hồng y giai nhân đột ngột lên tiếng:

- Hừ! Dương quyết, Lưỡng nghi thì đã ăn thua gì! Chỉ tại bản nhân nhất thời sơ ý thôi! Còn các hạ, việc các hạ cứu nguy cho bản nhân, công này đủ bù vào việc các hạ tự ý xen vào hành động của bản nhân, nên bản nhân có thể xí xóa, bỏ qua cho lần này! Bản

nhân đi đây!

Rồi không một lời cáo từ, cũng không màng đến việc lưu danh, hồng y giai nhân đã đùng đùng bỏ đi một nước... khiến cho Hàn Nhược Thuyên và Văn Đức Chính dở khóc dở cười.

Riêng Thiên Pháp đại sư thấy nàng kia bỏ đi thì Thiên Pháp đại sư lấy làm nhẹ nhõm nói: - Dường như... giữa chư vị không hề quen biết nhau thì phải? Khẽ gật đầu, và cho đó là điều không quan trọng, nên Văn Đức Chính cũng không muốn nhắc đến làm gì, bèn trở lại vấn đề đang nói, Văn Đức Chính nghiêm giọng hỏi:

- Đại sư nghĩ sao về công lực đột ngột tăng tiến của lệnh sư huynh? Nhìn thấy Thiên Pháp đại sư có phần nào khó nghĩ, khó nói, nên Văn Đức Chính nói luôn nhận định của mình:

- Tại hạ từ khi nghe lệnh sư điệt là Không Tâm đại sư nói qua về việc luyện công của lệnh sư huynh và việc quý phương trượng đột nhiên tâm thần bất an, dẫn đến việc Thiên Nhất đại sư nắm giữ Thiền trượng chưởng môn thì tại hạ đã tin rằng lệnh sư huynh đã và đang cộng sự với bọn người Nhất Thiên Bang rồi! Và những diễn biến đêm qua đã đủ để chứng minh!

Hàn Nhược Thuyên bồi hồi lo âu với điều đã chứng kiến đêm qua, nên dè dặt hỏi Thiên Pháp đại sư:

- Đại sư! Theo kiến thức của gia phụ, thì... dường như công phu đêm qua do đích thân phương trượng Thiên Nhất thi triển thì không giống lắm tuyệt kỹ bí truyền của quí phái thì phải?

Tai thì nghe lời đoan chắc của Văn Đức Chính đủ khiến Thiên Pháp đại sư bàng hoàng rồi! Giờ lại còn nghe Hàn Nhược Thuyên nói như thế nữa, nên Thiên Pháp đại sư không lạnh mà run, hỏi mà thập phần lo sợ:

- Thế... Hàn thí chủ đã nhìn thấy thế nào? Không chậm trễ, Hàn Nhược Thuyên liền tả lại cảnh sắc mà Hàn Nhược Thuyên đã tận mục sở thị cho Thiên Pháp đại sư nghe.

Nghe xong, lòng bàng hoàng khôn xiết, Thiên Pháp đại sư lẩm bẩm: - Là... là công phu gì đây? Chẳng lẽ đúng như Văn thí chủ vừa nói, đó là phần Dương quyết công phu của Âm dương song lão quái sao?... Không thể nào được! Bần tăng quyết phải làm cho rõ vấn đề này!

Nói xong, Thiên Pháp đại sư định động thân đi ngay thì Văn Đức Chính ngăn lại nói: - Đại sư hãy chậm chân đã! Lúc này mà đại sư hồi sơn e có điều chẳng lành sẽ xảy đến cho đại sư! Đại sư nên nghĩ lại xem!

Hàn Nhược Thuyên cũng nói: - Do đêm qua đại sư được Văn tiểu

huynh đệ đưa đi khá nhanh nên đại sư không nghe được điều này! Chính Thiên Nhất đại sư nói đại sư là phản đồ, lại còn hạ lệnh cho môn nhân đệ tử quí phái lùng sục bắt cho được đại sư nữa! Theo tại hạ nghĩ, bây giờ đại sư hồi sơn thì lợi bất cập hại! Đại sư nên tìm phương lược khác thì hay hơn.

Ngẩng mặt nhìn trời xanh lấp ló qua kẽ lá, Thiên Pháp đại sư nói vẻ bất cần: - Vì sự tồn vong của tệ phái, bần tăng bằng giá nào cũng phải hồi sơn thôi! Đa tạ những lời chỉ giáo của nhị vị thí chủ! Bần tăng xin cáo từ!

- Đại sư hãy tự bảo trọng! - Bảo trọng! Đau xót, Văn, Hàn hai người nhìn Thiên Pháp đại sư tự dẫn thân vào miệng hùm mà thương hại cho Thiếu Lâm tự.

Bây giờ, còn lại hai người, đúng là lúc để hàn huyên! Hàn Nhược Thuyên làm mặt giận lên tiếng lục vấn trước:

- Văn tiểu huynh đệ này! Sao hai lần gặp ta, lại làm ra vẻ thần bí, khiến ta phải khốn đốn hết xuôi nam lại ngược bắc thế này? Thật là đáng đánh đòn!

- Hai lần? Gặp nhân huynh? Đâu có! Tiểu đệ cũng có ý kiếm tìm nhân huynh nhưng nào đã gặp! Hôm nay mới đúng là lần đầu tiên huynh đệ ta gặp nhau đó! Đệ không có dối gạt nhân huynh đâu!

Vừa lên tiếng phân minh, Văn Đức Chính vừa cố nhớ lại xem đã có lần nào Văn Đức Chính đã được gặp Hàn Nhược Thuyên hay chưa, dù là gặp phớt qua trong những lúc bôn hành? Nhưng... nào đã gặp?

Còn Hàn Nhược Thuyên thì như một lần nữa lọt vào bẩy sương mù, không biết đường nào mà lần đây? Hàn Nhược Thuyên lẩm bẩm:

"Không là Cầm bá bá, cũng không phải là Văn tiểu huynh đệ, thì ai là người đã hai lần bảo ta đến Võ Đang và Thiếu Lâm phái?"

Hàn Nhược Thuyên hỏi là tự hỏi chính mình bởi sự tình càng lúc càng rối rắm. Nhưng ý Hàn Nhược Thuyên khi nói lên thành tiếng điều này, cũng muốn dùng câu tự vấn để thanh minh cho Văn Đức Chính hiểu nguyên nhân của sự ngộ nhận mới rồi. Vậy thôi!

Nhưng khi Văn Đức Chính nghe lọt vào tai lời nói này của Hàn Nhược Thuyên thì Văn Đức Chính như muốn nhảy dựng lên vì giật mình.

Văn Đức Chính kinh ngạc hỏi lại: - Hàn nhân huynh bảo sao? Cũng có người ám thị, bảo nhân huynh đến Võ Đang và Thiếu Lâm phái sao?

- Sao lại... cũng? - Hàn nhân huynh! Vì chính đệ cũng đã được

người bí ẩn nào đó bảo phải đến Võ Đang! Sau đó, lại còn bảo đệ đến Thiếu Lâm phái nữa! Có phải Hàn nhân huynh cũng đã gặp tình trạng tương tợ như đệ không?

Hóa ra là như thế! Hàn Nhược Thuyên vừa ôm bụng cười, vừa gật đầu biểu thị đúng là Hàn Nhược Thuyên quả là đã gặp tình trạng in như vậy.

Đợi cho Hàn Nhược Thuyên cười xong, Văn Đức Chính kinh nghi hỏi:

đã dùng truyền âm nhập mật ám thị huynh đệ ta có đúng là Cầm bá bá gì đó của nhân huynh không?

Hàn Nhược Thuyên bắt buộc phải suy nghĩ kỹ lại trước sau, liên quan đến việc ám thị này, đoạn lắc đầu giải thích:

- Có phải là Cầm bá bá hay không thì ta không thể đoan chắc được! Nhưng có nhiều khả năng đây chính là do Cầm bá bá! Còn ai vào đây nữa là Cầm bá bá của ta nếu không là Cầm trung hữu kiếm tán nhân, vị đứng đầu của Ngũ kỳ tán nhân, lão hữu của gia phụ? Nhưng nếu quả là Cầm bá bá thì ta không sao hiểu được nổi hành vi bí ẩn của Cầm bá bá! Tại sao Cầm bá bá không hiện thân? Ít nhất là Cầm bá bá đã phải xuất hiện cho cta thấy tại hai nơi đang trong tình trạng nguy ngập là Võ Đang và Thiếu Lâm phái chứ! Hành vi thiếu quang minh chính đại này đâu phải là cung cách xử sự của Cầm bá bá mà ta đã nghe gia phụ nói đến đâu nào! Hừm, quái thật!

Rốt cuộc qua những lời Hàn Nhược Thuyên độc thoại, Văn Đức Chính như người sa vào mê hồn trận, hoàn toàn không hiểu ý Hàn Nhược Thuyên muốn nói gì cả!

Nhưng Văn Đức Chính đành phải cho qua vì Hàn Nhược Thuyên đã lên tiếng hỏi: - Nào! Hai năm nay Văn tiểu huynh đệ đã đi những đâu? Đã gặp được gì? Và một thân võ công mà Văn tiểu huynh đệ đang có là do cao nhân nào truyền thọ? Có phải là do kỳ thư võ học của Âm dương song lão quái, mà lần đó Văn tiểu huynh đệ chia tay ta để đến Nghiêu long sơn có phải hay không?

Mỉm cười, Văn Đức Chính gượng gạo chống chế: - Kỳ thư võ học của Âm dương song lão quái thì huynh đã nghe đệ nói rồi đó, chính sư đồ tên bang chủ Nhất Thiên Bang mới là người thọ nhận chứ đệ nào có liên quan gì đến nó đâu! Còn thân võ công của đệ đương nhiên là do gia sư tài bồi rồi! Nhưng danh tánh của gia sư thì... Hàn nhân huynh thứ cho! Bởi nghiêm lệnh của gia sư nên đệ không thể nào nói ra được.

Điều này khiến cho Hàn Nhược Thuyên buồn lòng không ít! Nhưng

biết làm sao được vì "Gia có gia pháp! Môn có môn qui!", nên Hàn Nhược Thuyên bèn hỏi lảng sang vấn đề khác vậy:

- Cô nàng lúc nãy... Ta đã tưởng là đệ có quen biết từ trước, nếu không thì đệ đã không liều thân để cứu nàng ta! Nhưng sao ta xem chừng như cô nàng không thích việc này lắm thì phải?

Phì cười, Văn Đức Chính đem đầu đuôi tự sự kể cho Hàn Nhược Thuyên nghe những việc liên quan đến cô nàng, và cũng nói luôn nhận định của Văn Đức Chính về thái độ lúc nào cũng ra vẻ ta đây của cô nàng chưa biết tên cho Hàn Nhược Thuyên nghe qua một lượt, đoạn Văn Đức Chính lộ vẻ băn khoăn nói tiếp:

- Mãi đến lần này, đệ mới được diện kiến dung nhan của nàng ta! Nói ra điều này xin Hàn nhân huynh chớ cười đệ. Không hiểu y nữa, khi thấy nàng ta sắp sửa hạ độc thủ hoặc sắp sửa bị độc thủ của người thì đệ không sao chịu được?

- Hay là đệ đã âm thầm để ý đến...

- Không, không! Để ý làm sao được khi nàng ta có vẻ như lớn tuổi hơn đệ? Nhưng, tự trong thâm tâm thì đệ có thể nói là đệ không thể không quan tâm đến nàng ấy! Khó hiểu quá phải không nhân huynh?

Nhìn chàng thiếu niên tuấn tú, tuổi đời chưa phải là đã thành nhân, trường đời chưa trải là bao, nói gì đến tình trường, mà lại có thể phân định rạch ròi chuyện tâm tư lắt léo giữa thái cực này đến thái cực khác, trong việc có liên quan đến tình cảm phát sinh giữa nam và nữ... khiến cho Hàn Nhược Thuyên kinh ngạc thật sự!

Nhưng nhớ lại những việc đã xảy ra trước đây hai năm, Hàn Nhược Thuyên không còn ngạc nhiên được nữa... Hàn Nhược Thuyên nói:

- Ừ! Ta đã quên là... do đệ cô thế từ nhỏ nên đã có cái nhìn về cuộc đời sâu sắc hơn người đồng niên hạn! Được, ta tin đệ điều này. À! Mà này, ta đã có dịp gặp phụ thân! Ta nói qua cho người nghe về trường hợp của đệ, thì người lấy làm tiếc về việc không được gặp đệ sớm hơn, trước khi Họa điểm tán nhân Bạch thúc thúc thi triển Tỏa cân phong mạch đại thủ pháp trên người đệ! Đệ đừng trách ta đã không quyết tâm lắm khi nói với đệ là phụ thân ta không thu truyền nhân nghe.

Thủ pháp này thì Văn Đức Chính đã rõ căn nguyên lý do tại sao Họa điểm tán nhân phải dùng đến, qua lời sư phụ đã nói! Nhưng lần này nghe chính miệng Hàn Nhược Thuyên nói, thì Văn Đức Chính tự hỏi, không hiểu làm sao Hàn Nhược Thuyên lại nghe biết đến danh xưng của thủ pháp này? Hồi tưởng lại, Văn Đức Chính liên

tưởng đến vị lão niên văn nhân khi xưa Văn Đức Chính đã gặp, bèn gật gù ra vẻ đã hiểu:

"Té ra... vị lão niên văn nhân nọ chính là phụ thân của Hàn Nhược Thuyên! Vì chính lão niên văn nhân nọ, khi ấy cũng đã nhìn được thủ pháp này trên người ta, và đã lẩm bẩm nói lên thành tiếng khiến ta nghe được kia mà!"

Tuy đả hiểu cặn kẻ nhưng Văn Đức Chính không dám nói rõ ra vì sợ Hàn Nhược Thuyên hỏi tới thêm nữa thì Hàn Nhược Thuyên sẽ biết được vị trí của Hỗn Nguyên loạn động nơi sư phụ của Văn Đức Chính còn dang cư ngụ. Sau đó, ắt sẽ dẫn đến sự rắc rối cho sư phụ vì có nhiều người đến tìm kiếm.

Cho nên Văn Đức Chính chỉ nói cho qua loa: - Đệ làm sao buồn nhân huynh cho được, vì ngẫm ra, tất cả đều do số phận của mỗi người mà thôi!

Hàn Nhược Thuyên bẽn lẽn, nói: - Đúng là số trời định đoạt thật! Bằng không, bây giờ ta đã không kém hơn tiểu huynh đệ như thế này! Có nghĩa là... giang hồ làm sao có được một cao thủ xuất chúng như tiểu huynh đệ đấy! Ha ha...

Tràng cười dài của Hàn Nhược Thuyên đã giải tỏa những buồn phiền ẩn chứa trong lòng của cả hai người và Văn Đức Chính đã sảng khoái cất tiếng cười theo...

Đến khi tràng cười lơi dần thì Văn Đức Chính và Hàn Nhược Thuyên đã nhảy dựng lên vì đã có tiếng người bí ẩn, lần thứ ba, rót vào tai cả hai:

"Vui sướng lắm hay sao mà cười? Còn không mau đến Thiếu Lâm à?" Văn Đức Chính liền nháy mắt hỏi ý với Hàn Nhược Thuyên... Đoạn cả hai lập tức phân khai thành hai hướng, quyết lòng tìm cho được xem ai là người vừa dùng bí pháp Truyền âm nhập mật để ám thị?

Là tinh hoa trong lớp hậu bối, lại có quyết tâm tìm ra hư thực, nên không phải nói cũng đã biết Văn Đức Chính và Hàn Nhược Thuyên đã tận lực thi triển thân pháp như thế nào rồi...

Nhưng sau một lúc đuổi tìm, cả hai đều thất vọng, trở về vị trí cũ. Nhìn nhau, cả hai đều biết sự thất bại của nhau qua cái cười gượng gạo. Còn chưa kịp nói gì thì... "Đừng tìm hiểu ta là ai cho phí công, nhất là tiểu tử họ Văn kia! Ta tuy võ công không bằng được ngươi nhưng một khi ta đã quyết ẩn mặt, giấu tên thì ngươi đừng hòng tìm được ta! Thôi đi đi! Phen này ả ranh con bướng bỉnh nọ khó lòng toàn mạng được nữa rồi..."

Do đã hiểu sơ lược về tình hình ở Thiếu Lâm tự, nên thoạt tiên, khi

nghe người bí ẩn bảo phải cấp tốc đến Thiếu Lâm thì Văn Đức Chính và Hàn Nhược Thuyên không lấy gì làm sốt sắng lắm! Vì cùng lắm thì cũng chỉ là ẩn tình nội bộ trong Thiếu Lâm phái mà thôi! Chứ Thiếu Lâm phái còn gặp gì hung hiểm nữa một khi phương trượng phái Thiếu Lâm đã là cộng sự của Nhất Thiên Bang!

Nào dè, đây lại là việc liên quan đến hồng y giai nhân. "Quả là bướng bỉnh! Đúng như lời cao nhân bí ẩn nọ đã nhận xét!" Như đã nói, tự đáy lòng Văn Đức Chính, chàng không hiểu tại sao lại thấy cần phải quan tâm đến hồng y giai nhân? Cho nên, vừa lăng xăng luống cuống chạy trở lại Thiếu Lâm tự, Văn Đức Chính vừa thầm mắng nàng ta như trên...

Nhưng, dù vội vã đến đâu, Văn Đức Chính lần này cũng không quên việc còn có Hàn Nhược Thuyên cùng đồng hành! Cho nên, Văn Đức Chính thả chậm cước lực cho Hàn Nhược Thuyên theo kịp.

Còn Hàn Nhược Thuyên thì cũng không hiểu tại sao, chàng ta cũng cảm thấy bấn loạn trong lòng khi biết tin hồng y giai nhân đang gặp nạn?

Vì thế, Hàn Nhược Thuyên hết cả quan tâm đến những lời người bí ẩn vừa nói, đã nhanh chân chạy theo Văn Đức Chính quay trở lại Thiếu Lâm tự.

Rốt cuộc lại Văn Đức Chính như có duyên với Thiếu Lâm phái, nên Văn Đức Chính đã ba lần lén lút tiến nhập Thiếu Lâm phái trong vòng không đầy một tháng!

Và hai lần sau thì chỉ diễn ra không quá mười hai canh giờ! Từ giờ tý đêm qua, đến bây giờ chỉ mới là giờ thìn mà thôi!

Và cũng nhờ thế nên đường đi nước bước dẫn đến cổng Đại hồng môn thì Văn Đức Chính đã quá rành rẽ.

Không bao lâu, nhờ sự đưa đường của Văn Đức Chính, Hàn Nhược Thuyên đã thấy Đại hồng môn thấp thoáng qua những hàng cây Thiết bì tần mọc đầy trên Thiếu thất sơn.

Gỗ Thiết bì tần đúng như tên gọi, được môn nhân đệ tử phải Thiếu Lâm chọn để cắt gọt thành vũ khí tùy thân, được giới giang hồ biết qua tên gọi là Phương tiện sản, một loại vũ khí được giới đệ tử Thiếu Lâm dùng để hộ thân hơn là dùng để đoạt mạng địch thủ, đúng như giới luật nghiêm khắc từ thuở nào của phái Thiếu Lâm!

Vọt thân mình len lõi qua hàng cây Thiết bì tần, theo sau chân của Văn Đức Chính, Hàn Nhược Thuyên thoạt nghi ngờ, sợ Văn Đức Chính đã dẫn đi lạc lối.

Hàn Nhược Thuyên khe khẽ giọng hỏi: - Đi đâu thế này tiểu huynh

đệ! Văn Đức Chính vẫn tiếp tục lạng người đi nhanh vừa thấp giọng đáp trả lời cho Hàn Nhược Thuyên đang bám theo sát gót:

- Đệ chưa rõ là sẽ đi đến chỗ nào trong Thiếu Lâm tự, nhưng đúng là ở đó đang có tiếng chưởng kình chạm nhau! Không lầm đâu, Hàn nhân huynh! Đúng là tiếng hét lanh lảnh của nàng ta rồi! Mau lên nào!

Mặc dù không nghe được chút nào, nhưng do đã biết Văn Đức Chính thân hoài tuyệt kỹ nên Hàn Nhược Thuyên không thể... không nhanh chân.

Vừa nhìn được kiểu dáng của ngôi cổ tự xa xa, Hàn Nhược Thuyên đã kêu lên:

- Sao lại là Tổ sư điện? Nàng ta dám vào tận đây để gây chuyện à? Quả là táo tợn! Đối với Hàn Nhược Thuyên, qua lời đồn đại trên giang hồ và qua lời giáo huấn nghiêm ngặt của Chưởng trung thư tán nhân Hàn Gia Trọng thì Tổ sư điện của Thiếu Lâm tự là một trong những cấm địa của võ lâm. Còn quan trọng hơn cả là Tàng kinh các là nơi tàng chứa toàn bộ kinh sách về Phật học và võ học của phái Thiếu Lâm nữa.

Sự quan trọng hơn trong sự so sánh này là chỉ thuần túy mang tính cách tinh thần mà thôi. Bởi Tổ sư điện là nơi Đạt Ma tổ sư đã diện bích suốt năm năm ròng để suy gẫm từ kinh Phật tìm ra những nguyên lý võ học! Và từ đó, đã lưu truyền lại hậu thế bảy mươi hai tuyệt kỹ, làm nền tảng võ học cho Thiếu Lâm phái và cho võ lâm Trung nguyên.

Biết bao nhiêu loại quyền pháp, kiếm pháp, chưởng, chỉ lưu truyền trên giang hồ đều được thoát thai từ những tuyệt kỹ này của Thiếu Lâm phái!

Bởi thế, hàng bao đời nay, giới giang hồ tôn xưng phái Thiếu Lâm là Thái sơn, bắc đẩu của võ lâm Trung nguyên là vì nguyên nhân này.

Nhưng đối với Văn Đức Chính thì Tổ sư điện hay không là điều không quan trọng. Văn Đức Chính chỉ biết hiện tại ở nơi đó đang diễn ra trận lưu huyết, mà theo lời vị cao nhân bí ẩn nọ, thì phần bại là thuộc về nàng giai nhân bướng bỉnh kia!

Bây giờ đừng kể là Tổ sư điện mà dẫu có là rừng đao, núi kiếm, Văn Đức Chính cũng phải lăn xả vào.

Nhìn dáng vẻ thập phần nôn nóng của Văn Đức Chính, Hàn Nhược Thuyên bất giác cười thầm:

"Vậy mà còn nói là... không do thường tình nhi nữ? Để xem sau này họ Văn ngươi nói sao nhé?"

Ẩn thân kín đáo trên mái ngói dốc đứng của Tổ sư điện, nơi có những cái móc con con để giăng treo những lá cờ, lá phạn mỗi khi Thiếu Lâm tự có tổ chức đại lễ. Hàn Nhược Thuyên làm theo Văn Đức Chính... khẽ tay, nhón chân giở ra một viên ngói đã sạm màu, và đưa mắt quan sát ở phía dưới, trong lòng Tổ sư điện.

— tiền điện, ngay phía trước bức tượng Đạt Ma tổ sư cao hơn trượng ngồi đưa lưng ra ngoài, đúng là hồng y giai nhân đang hùng hùng hổ hổ giao chiến với... Thiên Nhất đại sư.

Gần đó là Thiên Pháp đại sư đang quỳ nhìn như chết sững vào một nhân vật thứ tư đang đứng bình chân như vại quan chiến.

"Thiên Pháp đại sư chắc đã bị chế trụ huyệt đạo qua cung cách quỳ kỳ khôi như thế!" Hướng theo ánh mắt của Thiên Pháp đại sư, Hàn Nhược Thuyên nghe Văn Đức Chính nói vào tai theo bí pháp Truyền âm nhập mật - một lần nữa Hàn Nhược Thuyên kinh ngạc trước võ công cao thâm khôn lường của Văn Đức Chính, tuổi đời chỉ mới mười bảy! - Văn Đức Chính bảo:

- Hàn nhân huynh nhìn kìa, tên nọ chính là bang chủ Nhất Thiên Bang đó! Không thể dùng bí pháp Truyền âm nhập mật đối đáp lại do không đủ lực nên Hàn Nhược Thuyên khe khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu... đoạn đưa mắt theo dõi trận giao phong đang tiếp tục diễn ra và quan sát tên bang chủ thần bí nọ...

Nhìn cặp mắt ngời ngời tinh quang từ chiếc túi vải trùm đầu của tên bang chủ Nhất Thiên Bang thần bí xa lạ, Hàn Nhược Thuyên dư hiểu hắn đang dõi mắt dò xét, hy vọng qua võ công của hồng y giai nhân hắn sẽ tìm được lai lịch xuất thân của nàng ta và biết được ai là người đứng sau lưng, chủ sử nàng nọ...

Và... Hàn Nhược Thuyên cũng đang có ý muốn như thế! Muốn biết xem nàng ta là ai mà lại có võ công cao thâm biến ảo đến thế này?

Ngay lúc đó, có tiếng Thiên Nhất đại sư khả ố nói: - Tiểu liễu đầu! Hết chỗ ngươi tìm phu quân rồi hay sao, sao lại cứ nhằm vào ta hung hãn thế vậy?

- Sư già hổ mang loạn ngữ kia, xem bản nhân lấy mạng lão đây. Chắc có lẽ từ nãy đến giờ, Thiên Nhất đại sư đã vừa giao thủ vừa đấu khẩu hay sao đó, mà hồng y giai nhân xem chừng như đã quá khích động.

Gương mặt nàng lúc này đang đỏ hồng lên vì giận dữ, hồng còn hơn cả màu hồng nơi y phục của nàng nữa!

Theo ngay tiếng hét đòi đoạt mạng, nàng ta đã vẫy mạnh liên tiếp song thủ hướng về Thiên Nhất đại sư đang đùa giỡn với nàng ta vậy.

Thân pháp và thủ pháp của Thiên Nhất đại sư lúc này trông thập phần lợi hại! Cũng là võ công của Thiếu Lâm phái nhưng qua công lực bản thân được tăng tiến, nên Thiên Nhất đại sư cứng đụng cứng với nàng nọ thì không dám nhưng tránh né thì quả là tài tình.

Và đây có lẽ là điều nãy giờ đã diễn biến, nên hồng y giai nhân nọ càng căm tức hơn khi nàng lớn tiếng mắng:

- Có giỏi thì đỡ thử một chiêu của bản nhân xem nào! Đồ rùa đen thụt cổ! Đồ quạ đen trọc đầu chuyên rình cắn trộm.

Thân pháp nàng ta quả là nhanh nhẹn, miệng không ngớt lời chửi rủa nhưng bóng nhân ảnh xoay kín quanh Thiên Nhất đại sư.

Nhưng lão trọc Thiên Nhất quả là cáo già. Lão ta cứ chậm mà chắc, đợi cho luồng kình cương mãnh của đối phương đến gần dù bất kỳ ở phương vị nào đánh tới, thì lão chỉ cần nghiêng người đảo bộ, hoặc tung thân lên cao là đủ để... kình lực của đối phương lao sàn sạt sượt qua người.

Lối giao chiến này hỏi ai mà không tức giận? Nếu là người khác ắt họ đã phải chán nản bỏ
đi rồi. Nhưng hồng y giai nhân thì không như thế. Dường như nàng ta đã quyết lòng phải đập trúng Thiên Nhất đại sư một chưởng mới hả dạ.

Bởi thế, nàng ta không tiếc lời hết châm chọc khích bác lại đến mắng chửi Thiên Nhất đại sư, hy vọng Thiên Nhất đại sư động nộ lên, đối chưởng cùng nàng.

Nhưng cuối cùng, người động nộ lại là nàng ta chứ không phải là Thiên Nhất mà nàng đang nhắm vào.

Và đến khi Thiên Nhất đại sư nhận được ám hiệu của tên bang chủ Nhất Thiên Bang thì lão ta mới gầm lên một tiếng và độc ác bảo đối phương:

- Tiểu liễu đầu mồm mép kia, còn không bó tay quy hàng à? Và Thiên Nhất đại sư đã ngay lập tức trụ vững thân hình, không còn nhảy tránh chưởng kình của hồng y giai nhân nữa, mà ngay lập tức, Thiên Nhất đại sư đưa ra hữu chưởng chạm thẳng vào chưởng kình của đối phương đang lao đến...

…m! Chưởng kình của nàng nọ do liên tục đẩy ra với ý muốn đánh cho hả giận hơn là hy vọng đánh trúng vào người lão Thiên Nhất quỷ quyệt, cho nên, khi bất thình lình lão trọc Thiên Nhất đối chưởng thì hồng y giai nhân không thể nào ứng xử kịp lúc. Vì không thể nào tăng thêm kình lực vào chưởng kình, do đó, cú chạm chưởng này hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng ta!

Tất nhiên, người bị hạ phong chính là hồng y giai nhân bướng bỉnh

nọ, chứ không phải là Thiên Nhất đại sư.

Thân hình trôi tuột về phía sau, hồng y giai nhân nhìn lão trọn Thiên Nhất đang bất động và cười nửa miệng khinh thị nàng thì cơn tức giận trong người nàng bay biến đâu mất.

Nàng biết rằng đã đến lúc đối phương đang có dự mưu nào đó bất lợi cho nàng. Và nếu đã thế thì trước một lão trọc Thiên Nhất ranh ma quỷ quyệt lại còn có một nhân vật trùm đầu che kín chân diện thần bí đang đứng kia, nàng cần phải có sự tỉnh táo, sự trầm tĩnh đứng bậc của một danh gia võ học! Vì võ học của nàng đứng là thừa đủ để được liệt vào hàng ngũ những danh gia võ học.

Nhìn nàng ta như được lột xác, biến đổi thành một người khác hẳn, không riêng gì Hàn Nhược Thuyên và Văn Đức Chính mà Thiên Nhất đại sư và bang chủ Nhất Thiên Bang cũng phải giật bắn thân mình vì kinh ngạc và... lo sợ.

Thiên Pháp đại sư bị chế trụ huyệt đạo đang quỳ đó cũng kinh hãi thầm! Qua khóe mắt đang nhấp nháy của Thiên Pháp đại sư cũng đủ hiểu đại sư đang lấy làm mừng cho bản thân đại sư vì đại sư đã thoát mạng trong lần đối chiêu với nàng ta trong đêm vừa qua. Dù là do người khác cứu mạng cho đại sư, và đến bây giờ đại sư đã hiểu võ công của đại sư không làm sao sánh được với giai nhân tuyệt mỹ đang đứng kia. Không là gì cả!

Vô hình chung, Hàn Nhược Thuyên bất giác nín thở. Văn Đức Chính nắm chặt tay quyền, lo ngại cho nàng giai nhân bướng bỉnh nọ khi thấy tên bang chủ Nhất Thiên Bang đang nhích động thân hình của hắn bước lại gần hơn, thêm hai bước chân nữa...

Thiên Nhất đại sư thôi không cười nửa miệng nữa. Mắt long lên độc ác, hữu chưởng từ từ nâng lên với năm ngón tay xòe rộng. Thiên Nhất đại sư bặm môi, mím miệng đột ngột hất mạnh hữu chưởng ra.

Và Thiên Pháp đại sư thật sự kinh ngạc trước lối phát công kỳ quái khác lạ của Thiên Nhất, nguyên là sư huynh đồng môn của đại sư! Vì đây nào phải là võ học truyền đời của Thiếu Lâm phái.

Luồng chưởng kình truyền một màu đỏ như máu hồng đang từ từ cuốn ra xuất phát từ tâm chưởng xòe rộng của Thiên Nhất đại sư.

Và cái nóng do chưởng kình này toát ra đã làm Thiên Pháp đại sư đang quỳ đó phải tháo mồ hôi hột.

Do nóng ngột ngạt mà đổ mồ hôi? Hay do đại sư Thiên Pháp đang thầm lo cho sự tồn vong của một phái Thiếu Lâm mà phải tháo mồ hôi?

Không ai biết được điều này ngoại trừ bản thân đại sư Thiên Pháp

biết. Lối phát chưởng này, màu đỏ chu sa này, và cái nóng này của loại công phu này, hồng y
giai nhân đã một lần đụng độ ngay đêm qua chứ có lâu la gì? Và nàng cũng đã biết được tên gọi của công phu này qua lời kể của Văn Đức Chính!

Giờ đây, nàng thập phần bình tĩnh không chút nào lo ngại qua tư thế đứng và phương vị phát công đối kháng của nàng trước Dương quyết công phu đã vang danh thiên hạ trước đây gần trăm năm của Âm dương song lão quái.

Thật thế, chính Văn Đức Chính đang từ trên mái ngói của Tổ sư điện nhìn xuống cũng phải nhìn nhận điều này khi thấy nàng phát chưởng đánh trả lại đối phương.

Cũng từ tâm chưởng được hồng y giai nhân dựng đứng lên và đang đẩy ra đã xuất phát một luồng nhu kình dè dặt, nhè nhẹ đưa tới, lao xoáy vào trung tâm màn kình phong đỏ vụ của Thiên Nhất đại sư.

Nhờ vào màn kình phong có màu đỏ dày đặc nọ, mà mọi người quan chiến có thể thấy rõ hiệu năng của luồng nhu kình do hồng y giai nhân phóng ra.

Và đây là đấu pháp duy nhất mà hồng y giai nhân sau một lần thất bại đã nghiệm ra, để có thể hóa giải và triệt hạ được công phu đặc dị này của tên trọc đầu Thiên Nhất.
phải là không có lý do. Công lực của nàng thật quả là cao hơn Thiên Nhất đại sư đôi phần. Nàng ta đã nói không sai!"

Văn Đức Chính tự nhủ thầm và lơi dần tay quyền nãy giờ đã nắm chặt đến nỗi trắng nhợt cả lòng bàn tay.

Không như đêm qua, hồng y giai nhân đã xuẩn ngốc làm điều dại dột: dùng cương đụng với cương. Khiến cho nàng phải chuốc lấy nhục bại, chút nữa đã phải mạng vong.

Lần này, nàng ta đã thay đổi đấu pháp. Dùng nhu để thắng cương. Một khi công phu tu vi của nàng trên bậc Thiên Nhất đại sư.

Và lần này, chính Thiên Nhất đại sư mới là người phải hoảng kinh hồn vía, khi thấy luồng xoáy kình của con nhải ranh mồm mép cứ lao vào lão như không có một sức cản nào trước mặt lão ta vậy.

Màn kình phong đỏ ối cứ bị tâm xoáy của đối phương xô vẹt ra, không cách nào gom tụ lại được. Màn kình phong này không còn phình to dần dần như đêm qua đã từng diễn ra như vậy nữa.

Và đương nhiên, luồng nhiệt phát sinh từ tâm chưởng của Thiên Nhất đại sư đã không cách nào xô đến đối phương để uy hiệp nữa. Mà ngược lại, luồng nhiệt phải có này đã theo tâm xoáy do nhu kình

của hồng y giai nhân đẩy ra đang cuộn ngược lại vào lão trọc Thiên Nhất, khiến Thiên Nhất đại sư đã bở vía lại còn bở vía hơn.

Cuối cùng, Thiên Nhất đại sư đã phải tung thân, lạng người nhảy tránh nhu kình của ả kia ập tới và tránh luồng kình của chính mình quay ập vào bản thân đại sư.

"Gậy ông đập lưng ông!" Thầm tán thưởng, Hàn Nhược Thuyên suýt nữa đã không kềm được tiếng hoan hô chực thoát ra khỏi từ bờ môi.

Gườm gườm đưa mắt nhìn đối phương, Thiên Nhất đại sư hét toáng lên: - Tiện tỳ giỏi thật! Đấy là công phu tà môn gì? Đáp trả, hồng y cười khẩy mà nói: - Chính công phu của lão mới đúng là tà môn đấy lão trọc đầu gian ngoa ạ! Lão tưởng phần Dương quyết của Âm dương song lão quái mà lão học lóm được là vô địch sao? Hừ, chỉ là ếch nằm đáy giếng, đến Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công của bản nhân mà lão không biết đến thì làm sao đủ sức mà hòng xưng hùng trong thiên hạ được?

Thiên Nhất đại sư tròn mắt kinh ngạc khi nghe danh xưng của công phu này do chính miệng hoa anh đào của ả mồm mép tự nói ra.

Văn Đức Chính và Hàn Nhược Thuyên cũng thế, chứ nói gì đến Thiên Pháp đại sư đang quỳ đó lộ vẻ nghi hoặc ra mặt.

Tên bang chủ Nhất Thiên Bang thì nào khác gì mọi người. Nhưng hắn đã khéo che đậy bằng câu nói:

- Hừm! Cái gì là Nghịch đảo càn khôn chứ? Để biết công phu nào cao hơn công phu nào cô nương có dám thử qua Âm dương quyết hợp chưởng không?

- Các hạ là ai? Liên quan gì đến Thiếu Lâm mà xen vào? Và nếu đã là người Thiếu Lâm phái sao lại che kín chân diện? Nói đi, bằng không bản nhân không đủ thời giờ lý đến những việc vô tích sự đâu!

Khoa chân bước lại gần hơn, tên bang chủ Nhất Thiên Bang cười khùng khục đoạn hỏi: - Cô nương chỉ biết một mà không biết hai! Ha ha ha... Vậy chứ... tại làm sao cô nương đến gây hấn với Thiếu Lâm phái?

Khinh khỉnh, hồng y giai nhân vừa nhìn tên che đầu rút cổ nọ bằng nửa mắt, vừa đáp: - Đương nhiên là có lý do. Các hạ lọ là phải hỏi bản nhân điều đó! - Lý do gì? Không dám nói à?

- Ha ha ha... Sợ gì bản nhân lại không dám nói cơ chứ? Chẳng phải bản nhân đã đường hoàng cảnh báo trước cho phái Thiếu Lâm rồi hay sao?

- Là do Nhất Thiên Bang à? - Đúng vậy! Thế nào? Có việc gì không? Tên bang chủ Nhất Thiên Bang ởm ờ hỏi: - Thế tại sao cô

nương không tìm đến người Nhất Thiên Bang mà kiếm chuyện? Sao lại dây dưa ở đây làm chi cho phí thời gian?

Trợn ngược cặp chân mày lá liễu, hồng y giai nhân giận dữ nói: - Bản nhân sợ à? Hừm! Nếu bản nhân tìm được tên bang chủ công đầu rụt cổ đó thì bản nhân không cần đến các hạ nhắc nhở đâu!

Hàn Nhược Thuyên cố nhịn cười trước câu mắng vô tình của nàng nọ mà nàng đã không ngờ đối tượng đang ở ngay trước mặt nàng ta... Tên bang chủ vẫn tiếp tục ởm ờ hỏi: - Thế nếu cô nương tìm được tên bang chủ ấy thì... cô nương sẽ làm gì nào? - Đánh!

- Sao lại đánh? Có thù hằn gì sao? - Ha ha ha... bang chủ Nhất Thiên Bang mà dám gây thù chuốc oán với bản nhân sao? Ha ha ha...

Tên bang chủ Nhất Thiên Bang kinh ngạc thật sự! Cũng như mọi người hiện diện quanh đây cũng đang kinh ngạc vậy!

Hắn hỏi dò: - Không thù, không oán, cớ sao cô nương lại muốn kiếm chuyện với Nhất Thiên Bang? - Không việc gì đến các hạ mà các hạ phải hỏi đến! Bản nhân thích thế nào thì cứ thế mà làm thôi!

- Ít ra cũng có nguyên nhân chứ? - Có! Nhưng các hạ không phải là người mà bản nhân có phận sự giải thích! Trừ phi... - Thế nào?

- Trừ phi các hạ chính là bang chủ Nhất Thiên Bang!

- Ha ha ha... Hồng y giai nhân căm tức nhưng tên che giấu thân phận đang cười ngạo nghễ. Nàng quát lên:

- Câm ngay! Cái gì đáng cười đâu nào? Tên nọ liền ngưng cười! Và vừa nhìn chằm chặp vào nàng nọ, vừa ưỡn ngực nói: - Thì chính bản bang chủ đang hiện diện ngay đây kia mà? Cô nương thật không biết điều này sao?

- Là các hạ? Các hạ là bang chủ Nhất Thiên Bang? Ha ha ha... Đến lượt tên bang chủ Nhất Thiên Bang phải giận dữ quát lên: - Dừng ngay! Sao cô nương lại cười? Nói, bằng không bản bang chủ không khách khí đâu! Nhìn vào dáng cách tên che mặt nạ, hồng y giai nhân vừa gật đầu, vừa cao ngạo nói: - Có thể lắm! Có thể các hạ chính là bang chủ Nhất Thiên Bang lắm! Thảo nào các hạ lại dám thách thức bản nhân thử qua cái gì gọi là Âm dương quyết! Ha ha ha... Đi tìm mòn cả gót sắt thì lại không gặp! Nào ngờ, đến khi gặp thì không khó một chút nào! Khéo lắm! Khéo lắm đấy các hạ!

- Sao lại khéo! Gặp được bản bang chủ rồi nếu cô nương không nói rõ lý do cần gặp bản bang chủ thì...

- Thì sao nào? - Bản bang chủ không phải là hạng người thương hoa tiếc ngọc như phương trượng phái Thiếu Lâm đâu! Nào! Nói

đi! Tại sao cô nương nhất mực chống đối lại bản bang?

Hồng y giai nhân trầm giọng xuống và lạnh lùng đáp: - Không dễ thế đâu, các hạ! Nếu bản thân không chứng thật được các hạ có phải là bang chủ Nhất Thiên Bang thì các hạ đừng mong gì bản nhân nói!

- Thế... làm sao bản bang chủ chứng minh được đây? Nhìn lườm lườm về phía tên che mặt tự nhận là bang chủ Nhất Thiên Bang hồng y giai nhân cương quyết nói:

- Dễ lắm! Cứ động thủ qua là bản nhân khắc biết thôi! - Động thủ? Cô nương thật sự muốn động thủ à? - Khỏi phải nhiều lời! Các hạ không thể không động thủ được đâu! Ra tay đi! Thấy giai nhân tuyệt sắc nọ vừa nói xong đã gườm gườm chực ra tay, tên bang chủ Nhất Thiên Bang giẫy nẫy la lên:

- Khoan! Khoan đã nào! Thế cô nương không tự cho là công phu "Nghịch đảo càn khôn" gì đó của cô nương là vô địch sao? Cô nương không muốn so tài cùng Âm dương quyết hợp chưởng hay sao?

Văn Đức Chính phập phồng lo ngại cho hồng y giai nhân vô tình sa vào bẫy của tên bang chủ Nhất Thiên Bang. Khi nghe hắn ta khiêu khích nàng nọ! Lại còn lập lờ nói trớ đi là Âm dương quyết hợp chưởng chứ không nói rõ là Lưỡng nghi hợp chưởng.

Văn Đức Chính đã mấp máy môi, định dùng ví pháp Truyền âm nhập mật nói qua về lợi hại của Lưỡng nghi hợp chưởng cho hồng y giai nhân kia biết thì... đã không kịp!

Vì nàng ta đã ngạo mạn đáp ứng: - Được! Các hạ muốn thế nào cũng được! Nên nhớ bản nhân không nương tay đâu nhé, lỡ có chết đi, các hạ chớ trách bản nhân, mà hãy tự trách mình khi không lại tự nhận là bang chủ Nhất Thiên Bang nhé! Tiến hành đi nào!

Vậy là lúc này, dù nói được nhưng Văn Đức Chính không dám nói! Vì sợ nàng phân tâm trong lúc nàng đã thốt lời đáp ứng cho đối phương dùng Âm dương quyết hợp chưởng rồi?

Trước sau gì nàng ta cũng phải so tài thôi! Nhưng nếu cho nàng biết trước sự lợi hại thì nàng ta sẽ mất đi hoặc giảm sút đi lòng tự tin. Và như thế thì còn có hại hơn cho nàng ta nữa. Do vậy Văn Đức Chính bồn chồn nôn nóng hơn, khiến cho Hàn Nhược Thuyên phục người cạnh đấy phải đưa tay chạm vào người Văn Đức Chính có ý hỏi xem tại sao Văn Đức Chính lại có thái độ kỳ quặc như vậy?

Văn Đức Chính vừa lắc đầu, vừa dùng bí pháp truyền âm nhập mật giải thích cho Hàn Nhược Thuyên nghe:

"Hàn nhân huynh! Phen này chắc nàng ấy nguy thật rồi! Vì bọn

chúng định dùng đến Lưỡng nghi hợp chưởng hạ thủ nàng! Đấy là công phu tuyệt truyền thập phần lợi hại của Âm dương song lão quái trước đây! Đệ e... nàng ấy vô phương chống lại nổi!

Âm quyết và Dương quyết của Âm dương song lão quái thì Hàn Nhược Thuyên đã nghe Văn Đức Chính nói qua rồi, nhưng còn thế nào là Lưỡng nghi? Và Lưỡng nghi hợp chưởng nguy hiểm đến thế nào thì Hàn Nhược Thuyên làm sao biết được? Nên Hàn Nhược Thuyên nghi ngờ lần này có lẽ Văn Đức Chính nhận định không đúng lắm!

Do đó, Hàn Nhược Thuyên chỉ biết nhún vai một cái, đoạn bình thản khom người, quan sát đấu trường ở dưới.

Không biết làm sao hơn, Văn Đức Chính chỉ còn mỗi một cách là... thầm mong cho nàng ta được bình yên và lo toan hồi hộp, chờ đợi kết cục của trận giao phong giữa Nghịch đảo càn khôn thần công và Lưỡng nghi hợp chưởng...

Tình hình phía dưới, trong lòng Tổ sư điện, không vì sự lo lắng của Văn Đức Chính mà chậm trễ.

Hồng y giai nhân không chút lo sợ, khi thấy tên tự xưng là bang chủ Nhất Thiên Bang đang cùng sóng vai với Thiên Nhất đại sư tiến đến và dừng lại đứng cách nàng khoảng một trượng rưỡi.

Mơ hồ, nàng ta đã hiểu tại sao gã thần bí kia lại nói Âm dương quyết hợp chưởng! Có gì đâu, chẳng qua là gã nọ dùng Âm quyết hợp cùng Thiên Nhất đại sư dùng Dương quyết, nên mới được gọi là Âm dương quyết hợp chưởng.

Hồng y giai nhân an tâm, thầm tính toán để tìm đấu pháp thích hợp chống chọi và thắng được hợp chưởng này.
Dương quyết thì nhu kình của nàng thừa sức thắng, điều này đã được chứng minh rồi.

Còn Âm quyết thì... tuy nàng chưa thấy, nhưng nàng tin rằng... bằng vào cang kình trong Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công sẽ thừa sức đả bại Âm quyết do gã bí ẩn nọ hợp lực.

Bởi thế, khi song thủ đã dựng lên trước ngực rồi, nàng ta lớn giọng hối thúc: - Thời giờ của bản nhân rất hạn hẹn, mời động thủ đi nào!
Bằng giọng âm trầm, bang chủ Nhất Thiên Bang bảo: - Gấp gáp gì thế cô nương? — dưới cửu tuyền vẫn còn đủ chỗ cho cô nương kia mà? - Không rườm lời nữa! Đánh! Hồng y giai nhân là nữ nhân mà xem ra tánh tình còn nóng nảy hơn cả nam nhân nữa. Nói đánh là nàng đánh ngay, không chờ đối phương kịp phản ứng nữa. Và nàng ta đánh thế cũng đúng thôi. Vì so ra nàng thì đơn phương, còn địch thủ lại đến hai kia mà. Nàng không tranh lấy tiên cơ sao được?

Song thủ của nàng vừa đánh ra liền xuất hiện ngay hai luồng nhu kình, chia ra hai hướng cùng một lúc tiến công cả hai người đối phương vào ngay ngang tầm ngực.

Hàn Nhược Thuyên một lần nữa ngấm ngầm thán phục cung cách mau lẹ này của hồng y giai nhân.

Còn Văn Đức Chính thì vầng trán đã chau lại, chờ sự diễn biến của tình hình mà đã mười phần tiên liệu trước kết quả rồi.

Không ngoài dự đoán của Văn Đức Chính, tên bang chủ Nhất Thiên Bang và Thiên Nhất đại sư đã đồng loạt hét lên một tiếng như rung chuyển cả Tổ sư điện, đồng thời song chưởng của cả hai đã kịp thời đẩy ra nhắm vào hai luồng nhu kình của nàng ta mà phát công.

Ngay tức khắc, từ tâm chưởng của Thiên Nhất đại sư đã xuất hiện màn cương kình màu đỏ chu sa, và kỳ lạ thay, từ tâm chưởng của tên bang chủ Nhất Thiên Bang lại xuất hiện một màn sương vụ trắng đục.

Màn sương vụ trắng đục mang theo một khí âm hàn lặng lẽ, hòa nhập vào màn cương kình màu máu khiến cho man cương kình màu máu này phình to ra một cách nhanh chóng.

Đừng tưởng rằng cái lạnh của màn sương vụ trắng sẽ làm nguội lạnh đi cái nóng bức phát sinh từ mà cương kình đỏ rực.

Ngược lại, cái nóng của màn cương kình màu máu này lan tỏa rộng khắp, phủ kín một khoảng là hai trượng vuông chực chờ chụp xuống đầu hồng y giai nhân vẫn đang trụ bộ đứng yên đó.

Đồng thời với cái nóng, thì cái lạnh đã như mũi dùi xuyên thẳng vào luồng nhu kình của nàng ta lại còn làm cô đặc hai luồng nhu kình của nàng ta nữa, khiến cho hai luồng nhu kình này không thể nào biến hóa thành cang kình chống chọi đối lập lại màn sương vụ trắng đục lạnh lẽo của tên bang chủ Nhất Thiên Bang được.

Chẳng những thế mà hai luồng nhu kình của nàng ta cũng không thể phát sinh tác dụng xoáy kình như lần mới rồi đã có hiệu lực xoáy thủng màn cương kình đỏ ối của Thiên Nhất đại sư nữa.
Nghĩa là cang kình đâu không thấy, nhu kình cũng không thấy phát sinh hiệu dụng.

Hồng y giai nhân phen này mới thật là vô kế khả thi. Đang khi đó, tên bang chủ Nhất Thiên Bang và Thiên Nhất đại sư đồng há miệng cười lên đắc ý trước công năng tuyệt diệu của Lưỡng nghi hợp chưởng lần đầu tiên được thi triển mà lúc nãy tên bang chủ Nhất Thiên Bang đã dè dặt, đã lập lờ chỉ dám gọi tên là Âm dương quyết hợp chưởng mà không dám vỗ ngực xưng là Lưỡng nghi hợp

chưởng.

"Kỳ diệu! Thật là kỳ diệu!" Thiên Nhất đại sư thầm tán thưởng như vậy... "Công phu thật là cái thế, vô địch thiên hạ rồi!" Tên bang chủ Nhất Thiên Bang tự mãn, tự cao, thầm kêu lên như thế... "Quái lạ thế này! Sao Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công lại bị như thế này?" Thầm kinh hãi, hồng y giai nhân thất kinh hồn vía tự than lên một câu thầm trong lòng... Hàn Nhược Thuyên đang ẩn thân quan chiến cũng phải rùng mình khiếp sợ cho nàng giai nhân kia, và Hàn Nhược Thuyên phải quay mặt nhìn vào Văn Đức Chính, chờ xem Văn Đức Chính có ra tay cứu nguy cho nàng nọ không? Có biện pháp nào khả thi trong trường hợp cấp bách này không?

Nào ngờ, Văn Đức Chính hoàn toàn bất động thân hình, xem như là việc đang xảy ra dưới kia hoàn toàn không liên can đến Văn Đức Chính, khiến cho Hàn Nhược Thuyên tuyệt vọng, tuyệt vọng trước thái độ bàng quang của Văn Đức Chính. Và Hàn Nhược Thuyên đã định tung người lao xuống Tổ sư điện, dù không cứu cấp được thì ít ra cũng thể hiện tấm lòng quan tâm đến kẻ đang gặp đại nạn...

Nhưng, Văn Đức Chính đã kịp thời giữ Hàn Nhược Thuyên lại... và khi thấy Hàn Nhược Thuyên có vẻ như muốn vùng ra để lao xuống dưới. Sợ gây sự chú ý cho những tên đang ở phía dưới, bất được dĩ Văn Đức Chính phải điểm huyệt định thân và điểm luôn vào á huyệt của Hàn Nhược Thuyên.

Hàn Nhược Thuyên long mắt lên sòng sọc, trợn đến rách khóe mắt giận dữ nhìn Văn Đức Chính...

Văn Đức Chính lắc đầu, đưa tay chỉ xuống dưới có ý bảo Hàn Nhược Thuyên hãy bình tĩnh, và hãy tiếp tục theo dõi...

Vẫn còn giận đến sôi gan, Hàn Nhược Thuyên nhìn xuống phía dưới và kinh hãi kêu lên... May mà Văn Đức Chính đã điểm á huyệt của Hàn Nhược Thuyên, bằng không... Lúc này hồng y giai nhân cũng thầm kêu lên: "Phải chạy mới được, bằng không..."

Nhưng... lực bất tòng tâm! Nàng đã không làm được theo ý định nữa rồi! Vì vòng ngoài thì màn cương kình màu đỏ của Thiên Nhất đại sư đã vây chặt lấy thân nàng. Còn bên trong thì luồng sương vụ trắng mờ mờ lạnh lẽo của tên bang chủ Nhất Thiên Bang cứ lù lù lao đến bó chặt tay chân nàng, làm lạnh cóng tay chân khiến nàng vô phương nhích động thân hình, và khiến cho nàng chỉ còn mỗi một cách là bó tay chịu chết.

Nàng mấp máy môi, không hiểu muốn trăn trối điều gì trước khi chết? Nhưng cũng không thể nào thốt lên thành tiếng được, và ngay lúc đó, thần trí của nàng bất giác mờ đi, không còn biết đến gì

nữa cả.
— trên mái ngói Tổ sư điện, Văn Đức Chính nhẹ thở phào một tiếng. Vừa đưa tay giải huyệt cho Hàn Nhược Thuyên, Văn Đức Chính vừa nói bằng pháp Truyền
âm nhập mật:
"Đừng manh động! Nàng ta không chết đâu! Hình như bọn chúng chỉ muốn bắt nàng ta thôi! Hãy nghe thêm một lúc nữa nào!"
Nói gì thì nói, bảo Hàn Nhược Thuyên gì thì bảo, nhưng Hàn Nhược Thuyên vẫn đang tức anh ách trong lòng, và có phần khinh thường Văn Đức Chính tuy có võ công cao cường nhưng lại tham sanh húy tử!
"Hừ... không chết bây giờ, thì sau này cũng chết! Có gì đâu mà nghe với ngóng nữa, hở tên tiểu tử tham sống sợ chết kia? Hàn Nhược Thuyên này có mắt mà như mù đã hy vọng vào ngươi! Đã xem lầm ngươi rồi đó, Văn tiểu tử ạ!"
Thế là nhân lúc Văn Đức Chính ít nghi ngờ nhất, Hàn Nhược Thuyên đã tung lộn ngược người ra sau, nhảy rời hẳn mái ngói Tổ sư điện và... đi đâu không biết!
Ngay lập tức, Văn Đức Chính cong người chờ đợi... "Đây quả là dịp may cho ta! Nếu... Hàn nhân huynh gây loạn động, hi vọng sẽ vô tình tạo kế điệu hổ ly sơn! Ta có thể nhân lúc này cứu nguy cho nàng nọ!"
Nào ngờ, kế đâu không thấy mà Văn Đức Chính lại nghe người bí ẩn nọ như một âm hồn bất tán nói như rót vào tai:
- Văn tiểu tử! Sao lại để tên họ Hàn kia đi đâu vậy? Hỏi, có nghĩa là chờ được đáp! Nhưng Văn Đức Chính biết đáp cho ai nghe đây? Vì người bí ẩn nọ đang ở phương vị nào? Cách chỗ Văn Đức Chính bao xa? Văn Đức Chính không rõ thì làm sao phát thoại để đối đáp đây?
Do đó, Văn Đức Chính chỉ biết nhún vai thay lời đáp và Văn Đức Chính tin chắc rằng người bí ẩn nọ đã thấy được hành động bất ngờ của Hàn Nhược Thuyên thì chắc chắn sẽ thấy được mọi cử chỉ của Văn Đức Chính...
Quả nhiên, người bí ẩn nọ đã nhìn được tường tận và lại còn lên tiếng nói: - Ngươi hãy hướng về phía tả ngươi. Ta đang ẩn thân tại đó! Ta hi vọng rằng Truyền âm nhập mật không phải là điều mà ngươi không làm được! Nói đi!
Gật đầu ra hiểu, Văn Đức Chính giải thích: - Có lẽ Hàn nhân huynh hận tại hạ không ra tay tương trợ cho nàng kia nên đã bỏ đi! Còn Hàn nhân huynh đi đâu thì tại hạ làm sao biết được?

Người bí ẩn nọ bèn nói tiếp: - Thế... ta cũng nghĩ như thế! Nhưng sao ngươi lại tọa thủ bàng quang mà không ra tay tương trợ?

Giọng nói Văn Đức Chính như chùng xuống đến hai ba cung bậc khi đáp lại: - Tại hạ tuy bất tài, nhưng nào phải là kẻ bất trí...

- Sao lại bất trí? - Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng! Tại hạ tự biết mình vô phương đương cự nổi Lưỡng nghi hợp chưởng của hai tên đầu sỏ này! Chẳng lẽ đã biết thế mà tại hạ lại nạp thân vào miệng cọp sao?

- Lưỡng nghi hợp chưởng? Sao lúc nãy ta lại nghe là Âm dương hợp chưởng? Bằng Truyền âm nhập mật, Văn Đức Chính cười khẩy một cái đoạn đáp: - Hừ! Hắn ta chưa chắc thắng thì nào dám huênh hoang? Đó, hãy nghe tiếp xem nào! Hắn ta đang bắt đầu khoe khoang rồi đấy...

Đúng như thế thật! Ngay lúc Văn Đức Chính và người bí ẩn nọ nói đến đây thì ở phía dưới, sau cái thắng lợi ngoài sức tưởng tượng, tên bang chủ Nhất Thiên Bang vừa nhìn chằm chặp vào con mồi là hồng y giai nhân, vừa cao giọng nói lớn:

- Phó bang chủ thấy thế nào? Lưỡng nghi hợp chưởng này liệu còn có ai là đối thủ hay không hở phó bang chủ?

Chắc có lẽ người bí ẩn nọ nghe được câu nói này đã phải giật mình vì Văn Đức Chính đã nêu đúng danh xưng của hợp chưởng, không sai một mảy may.

Nhưng riêng Văn Đức Chính và Thiên Pháp đại sư vẫn còn đang quỳ bất động thì lại giật mình bàng hoàng vì cái danh vị mới của phương trượng chưởng môn phái Thiếu Lâm Thiên Nhất đại sư, đó là phó bang chủ Nhất Thiên Bang.

Không kềm được cơn xúc động và tuyệt vọng, Thiên Pháp đại sư hộc ra một búng máu tươi. Và vẫn bất động quỳ tại chỗ. Thiên Pháp đại sư lần này bất động hẳn, bất động luôn cả tri giả, do đã hôn mê bất tỉnh.

Ném cái nhìn đầy ý nghĩa về hồng y giai nhân và Thiên Pháp đại sư, trong cương vị mới là phó bang chủ, Trung nguyên cười nịnh nọt đáp:

- Hà hà...! Thái bang chủ liệu việc như thần, hạ nhân tin rằng thần công này đã là vô địch rồi! Bang chủ về bẩm lại Thái bang chủ việc xưng hùng xưng bá đã là việc trong tầm tay của Thái bang chủ rồi đó! Đồng thời bang chủ cũng bẩm lên thái bang chủ hộ hạ nhân là hạ nhân xin được đem hết sức khuyển mã để phục vụ bản bang, đền đáp lại công ơn tài bồi của Thái bang chủ và bang chủ!

Gật đầu, tên bang chủ Nhất Thiên Bang xòe tay ra hỏi: - Hồi nguyên

bảo mệnh đơn đâu? Lật đật đưa tay vào bọc áo, Thiên Nhất đại sư lôi ra ba hoàn thuốc được bao bọc phía ngoài
bằng sáp, vừa đưa bằng hai tay cho tên bang chủ Nhất Thiên Bang vừa nói:

- Đây! Bang chủ đã biết rồi đó. Hồi nguyên bảo mệnh đơn của Thiếu Lâm phái tất cả là có năm hoàn! Theo lệnh Thái bang chủ, hạ nhân đã dùng hết hai hoàn, còn lại ba hoàn. Hạ nhân đã sắp đặt sẵn sàng để khi bang chủ hỏi đến thì hạ nhân đưa ra ngay.

Tên bang chủ Nhất Thiên Bang không dấu được sự khích động khi hắn hỏi:

- Một hoàn Bảo mệnh hồi nguyên đơn này giúp cho ta tăng được bao nhiêu năm công lực? - Mười năm! Như đang có toan tính riêng tư gì đó nên tên bang chủ Nhất Thiên Bang nói vội, trong khi đưa tay cầm lấy ba hoàn sáp cho vào bọc áo:

- Được! Bản bang chủ sẽ tấu trình lên Thái bang chủ về sự tận tâm tận lực này của phó bang chủ! Bây giờ, phó bang chủ hãy tạm thời lưu lại đây, giải quyết cho xong những việc nội bộ đi. Bản bang chủ đưa con tiện tỳ này về trình Thái bang chủ và... tùy Thái bang chủ quyết định sẽ có biện pháp thích đáng xử trí con tiện tỳ này!

Chỉ cần nghe đến đây đã đủ cho Văn Đức Chính nên Văn Đức Chính vội vàng phát thoại nói với người bí ẩn nọ:

- Tên bang chủ định đi về đâu vậy? - Ta không biết! - Được! Có lẽ hắn sẽ đi một mình? Tại hạ bám theo hắn đây. Việc giải nguy cho nàng nọ tùy thuộc vào dịp may này mà thôi!

- Ừ! Ngươi đi đi! Còn tên Hàn Nhược Thuyên kia để đây ta lo cho! - Bảo trọng!

- Ừ! Đi đi! Này... Tất cả những lời còn lại của người bí ẩn nọ đã rơi vào khoảng không! Vì sau tiếng "bảo trọng" thì Văn Đức Chính đã rời đi ngay bằng thân pháp mà người bí ẩn chưa lần nào được nhìn thấy do bất kỳ nhân vật nào thi triển trước đây.

Theo người bí ẩn nọ thì hiện tình trên giang hồ vào lúc này không còn nhân vật nào đáng để người bí ẩn nọ kỳ vọng vào ngoài Văn Đức Chính. Tuy sư môn của Văn Đức Chính như thế nào thì người bí ẩn nọ hoàn toàn không biết rõ, nhưng hễ chống lại Nhất Thiên Bang là đã đủ cho người bí ẩn nọ đặt lòng tin tưởng rồi. Quá đủ là đằng khác!

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 16
Sinh mạng nữ nhân ngàn cân treo sợi tóc
Bất chấp nguy nan đi về tu di sơn

V ừa tung người lao đi, Văn Đức Chính vừa thầm tán dương người bí ẩn nọ: "Vị cao nhân này quả là thần bí! Ta đã nhân lúc tung thân một cách đột ngột định phát hiện xem người này là ai? Nhưng cũng không sao tìm hiểu được! Đúng là cao nhân tắc hữu cao nhân trị!" Đúng như thế thật, Văn Đức Chính đôi mắt nào kém tinh tường, nhưng ở mé tả, nơi Văn Đức Chính đã hướng về đó để phát thoại một hồi lâu mà Văn Đức Chính nào phát hiện được điều gì khả nghi ngoài một cây bồ đề xum xuê, xòe tán thật rộng, cao hơn mái nhà, nơi Tổ sư điện có nhiều lỗ thông gió.

Người nào ẩn thân ở đây thì thập phần kín đáo. Người từ phía ngoài nhìn vào thì vô phương phát hiện được người nấp bên trong. Ngược lại, từ bên trong tán cây bồ đề rậm rạp này, người trong Tổ sư điện đồng thời cũng thừa năng lực quan sát được mọi động tĩnh ở trên mái ngói Tổ sư điện, nơi Văn Đức Chính và Hàn Nhược Thuyên đã ngỡ là kín đáo lắm rồi.

Tiếc rẽ vì đã bỏ lỡ mất một dịp may tìm hiểu xem người bí ẩn kia là nhân vật nào, Văn Đức Chính dồn hết nỗ lực vào khinh thân pháp. Hi vọng sẽ ly khai Thiếu Lâm sớm hơn một cách mau chóng để qua đó, tìm hiểu xem tên bang chủ kia về đâu, và Văn Đức Chính sẽ kịp thời đuổi bám theo hắn.

Sự thiếu vắng bạn đồng hành là Hàn Nhược Thuyên cũng phần nào khiến cho Văn Đức Chính buồn lòng vì Văn Đức Chính biết rằng Hàn Nhược Thuyên đã do hiểu lầm mà ra! Nhưng vào trường hợp cụ thể này, sự vắng mặt một người như Hàn Nhược Thuyên cũng phần nào làm cho Văn Đức Chính đỡ lo hơn! Vì ít ra có Hàn Nhược Thuyên mà võ công sút kém hẳn so với tên bang chủ Nhất Thiên Bang thì... chẳng thà không có còn hơn là có mặt!

Bận tâm cho một người đã là quá lắm rồi, có đâu lại đi lo cho một lúc những hai người! Lo cho người này thì sơ tâm cho người nọ. Nguy vẫn hoàn nguy.

Do vậy, nên bây giờ Văn Đức Chính hoàn toàn gạt bỏ hết mọi nỗi ưu tư ra khỏi tâm trí để tập trung lo cho một và mỗi một. Đó là hồng y giai nhân, bây giờ đang nằm trong tay tên ác nhân là Nhất Thiên Bang bang chủ.

Ẩn thân vào một vách núi cao hơn mặt đất chừng mười trượng, Văn Đức Chính băn khoăn nhìn về phía con đường dẫn từ Thiếu Lâm tự ra đây.

"Sao tự nãy giờ vẫn không thấy tên bang chủ nọ đi đến đây kìa. Hắn còn có việc ở Thiếu Lâm phái sao?"

Bồn chồn trong dạ nhưng Văn Đức Chính nhìn như dán mắt vào mặt đường, sợ chỉ lơ là một chút là tên bang chủ sẽ biến thành con kiến bò ngang qua mà Văn Đức Chính vô phương thấy được.

Sự kiên trì và lòng kiên nhẫn của Văn Đức Chính thì có thừa! Không phải từ khi còn bé, Văn Đức Chính đã từng có nhiệm vụ tuần phòng như thế này tại một phân đà của Nhất Thiên Bang hay sao?

Và không phải Văn Đức Chính chưa hề mắc một khuyết điểm nào trong lúc thừa hành nhiệm vụ hay sao?

Cho nên, từng giờ từng khắc trôi qua, nhưng Văn Đức Chính vẫn cứ như bức tượng đá, im lìm ngồi đó mà quan sát.

Ngọ qua... Mùi đến... Trước sau đã hai giờ trôi qua, nhưng tịnh không thấy bóng dáng của tên nọ đâu cả. Người khác thì càng chờ càng nôn nóng, hết cả mọi sáng suốt để suy tính, nhưng đối với Văn Đức Chính thì ngược lại.

Ai khác thì không biết, nhưng một khi địch thủ của Văn Đức Chính, lúc này là tên bang chủ Nhất Thiên Bang thập phần gian ngoa thì Văn Đức Chính càng chờ đợi càng điềm tĩnh hơn, càng suy nghĩ lung hơn nữa.

Hồi tưởng lại những điều đã nghe đã thấy tại Tổ sư điện, Văn Đức Chính thầm suy nghĩ: "Dường như hắn ta có phần nào khích động khi đưa tay nhận lấy Hồi nguyên bảo mệnh đơn thì phải? Xem nào! Đúng là hắn đã khích động khi hỏi và nghe rõ được điều này. Hắn muốn gì? Hắn toan tính điều gì khi bảo Thiên Nhất lão trọc lưu lại đó, đừng đi theo hắn? Xem nào! Xem nào! Cố nghĩ xem nào! Hắn muốn gì nào? Ba mươi năm công lực à? Phải rồi! Đúng rồi, ba mươi năm công lực về dương kình, lại biết rõ phần Dương quyết. Có khả năng dám hắn vì ba mươi năm công lực này mà sẵn sàng bán rẽ sư môn! Còn gì nữa mà không dám kia chứ. Một khi hắn đã tận mắt chứng kiến uy lực của Lưỡng nghi hợp chưởng? Hừm! Bọn này mỗi tên đều nuôi một tham vọng giống nhau về mục đích nhưng khác nhau về động cơ! œa! Nhưng mà dù hắn có muốn đi nữa, không lẽ hắn dám ở lại Thiếu Lâm tự mà thực hiện ý đồ sao?... Sao hắn giờ này không thấy xuất hiện ở đây? Hắn phải ly khai Thiếu thất sơn thì đúng rồi. Khoan đã nào! Hắn phải ly khai Thiếu thất sơn! Phải rồi!... Hắn muốn tìm một chỗ kín đáo để luyện Lưỡng nghi

chưởng thì không nơi nào tốt hơn là Thiếu thất sơn. Hắn gian ngoa thật. Nhưng còn cô nàng kia thì sao đây? Chết rồi, nguy thật rồi! Phen này cô nàng ắt phải mạng vong rồi!

Gấp gáp như lửa cháy xém chân mày, Văn Đức Chính tức tốc tung người chạy biến đi. Văn Đức Chính lao đi như tên bắn, lùng sục kỹ từng hang động, hốc đá trên khắp Thiếu thất sơn!

Tìm một cây kim chìm trong lòng biển cả khó khăn như thế nào thì việc tìm tung tích tên bang chủ Nhất Thiên Bang gian ngoa xảo quyệt này cũng khó như vậy.

Giờ mùi sắp hết, thế mà hạ lạc của tên này Văn Đức Chính không sao tìm được. Giờ thân điểm! Chính lúc hoàng hôn chực chờ buông phủ xuống khắp dãy núi Thiếu thất rồi.

Dư biết rằng khi màn đêm buông phủ xuống vạn vật là Văn Đức Chính vô phương tìm được tung tích tên nọ. Và dù tìm được hắn thì cũng đã chẳng muộn lắm hay sao?

Liệu cô nàng kia có còn sống đến lúc Văn Đức Chính tìm được hay là không? Và nếu còn sống thì liệu tấm thân trinh bạch kia có còn nguyên vẹn hay không? Nếu có bề gì, nếu nàng ta gặp bất kỳ một kinh biến nào thì liệu Văn Đức Chính có an tâm mà sống hay không?

Không hiểu một sức lực huyền bí nào xui khiến Văn Đức Chính cật lực đến thế? Trong việc này, theo thâm tâm của Văn Đức Chính thì không thể nào lý giải được cho đúng tâm trạng của Văn Đức Chính. Mãnh lực tình yêu ư? Vô lý! Khi hai bên nào đã có sự hứa hẹn, hoặc thầm yêu trộm nhớ gì cho cam!

Còn đây là đạo lý làm người ư? Tình người với người đồng loại ư? Cũng phần nào có lý, nhưng không đến nỗi gây bấn loạn đến thế này cho Văn Đức Chính.

Vậy là vì nguyên nhân nào?

Không sao giải thích được. Chỉ biết là lúc này Văn Đức Chính như đang chạy đua với thời gian, giành giật từng giây, từng giây một.

Đến khi Văn Đức Chính đã quá mỏi mòn, không phải là mỏi mòn về sức lực, mà là mỏi mòn về tinh thần, về niềm tin sắc đá không gì lay chuyển nổi. Thì Văn Đức Chính thoang thoáng trong gió nghe một tiếng rên yếu ớt...

Văn Đức Chính quả có định lực hơn người khi đã không kêu lên vì mừng rỡ một khi tìm được điều mà Văn Đức Chính cần tìm.

Hít đầy lồng ngực một luồng thanh khí làm nguội đi cấp tốc bao ý định cháy bỏng trong tâm trí, và làm nguội đi cảnh sôi sục trong lòng. Văn Đức Chính đã vận dụng tột độ khinh thân pháp làm thân người nhẹ nhàng, như một bóng u linh đi ngược theo chiều gió, tìm

cho bằng được nơi vừa xuất phát ra tiếng rên yếu ớt của một nữ nhân. Và... Văn Đức Chính đã tin mà không cần đến sự suy xét của lý trí rằng đấy chính là tiếng rên của cô nàng hồng y giai nhân.

"Điều này sẽ xét đến sau!" Thầm định như thế, Văn Đức Chính thận trọng hơn nữa khi vừa nghe một tiếng rên nữa, gần hơn, rõ hơn...

Và... như một quả đấm sắt vừa đấm ngang lồng ngực, Văn Đức Chính uất nghẹn tâm can khi nghe được tiếng cười khả ố và lời nói dâm ô của tên nọ:

- Hà hà...! Ôi giai nhân mỹ miều ơi! Ta sẽ đưa nàng vào giấc Vu sơn, nàng tiên kiều diễm của ta ơi! Lạc thú lắm nàng ơi! Hà hà...

Cung thân vọt mạnh người một cái, Văn Đức Chính qua ánh trời chiều nhập nhoạng đã thấy cái mà Văn Đức Chính đang thấy, không muốn thấy...

"Không sao! Không sao! Ta vẫn còn kịp lúc cứu tấm thân trinh bạch của nàng!" Nhặt một hòn sỏi, Văn Đức Chính búng mạnh vào một bờ đá gần ở động khẩu nhỏ hẹp nọ... Cách!

Là cao thủ võ lâm, lại là bang chủ một bang phái đang khuếch trương thế lực khắp giang hồ, hắn nào dám để vì một chút dục niệm thấp hèn làm mất đi mạng sống của hắn, tắt đi niềm tham vọng đang nung đốt tâm can hắn. do vậy, tên bang chủ Nhất Thiên Bang đã nhanh như tốc lao vọt ra ngoài động khẩu.

Cạch! Một hòn sỏi nữa xé gió la đến va vào hòn đá, gần nơi hắn đang đứng! Hắn đã phát hiện được hướng xuất phát của hòn sỏi thứ hai này. Hắn không la toáng lên hoặc quát tướng lên làm gì, vì cương vị một bang chủ không cho phép hắn được làm như thế! Và vì hiện tình lúc này không cho hắn cái quyền làm kinh động đến bất kỳ một ai! Vì như thế có khác nào "lạy ông tôi ở bụi này!"

Hắn hoàn toàn tin rằng hắn thừa sức phát hiện, thừa sức giết bất kỳ ai dám đến tận đây phá bỉnh hắn! Vì hắn đường đường là bang chủ Nhất Thiên Bang kia mà!

Ngoại trừ sư phụ hắn ra thì hắn đâu còn sợ ai nữa? Giai nhân kia thì hơn hắn đấy, nhưng giờ đây nàng ta khác gì cá đang nằm trên thớt, tùy ở hắn muốn băm muốn chém gì mà chẳng được? Còn Thiên Nhất đại sư ư? Không đáng kể! Ngũ kỳ tán nhân ư? Còn tệ hơn Thiên Nhất đại sư nữa! Thế thì việc gì hắn phải hét toáng lên làm chi để giai nhân đang nằm đợi kia phải kinh tâm tỉnh mộng chứ?

Như trường tiễn rời cung cứng, hắn lao qua lùm cây nhỏ, nơi đã phát ra hòn sỏi phá bỉnh hảo sự của hắn!

Và hắn tức tốc lao mình đuổi theo một bóng người vận y phục

trắng toát, lộ rõ trên nền đá sẫm, đang lúp xúp bỏ chạy xa xa ở phía dưới.

Mèo đuổi chuột có tâm trạng thế nào thì tên bang chủ Nhất Thiên Bang cũng đang có một tâm trạng y như thế.

Hắn cứ câm lặng như mèo, đuổi theo người kia, quyết không tha, cũng không thèm đánh động bằng tiếng gừ gừ trong cổ.

Vụt! Hắn nhe miệng cười đanh ác nhìn tay thư sinh tuổi đời non choẹt đang lấm lét len lén nhìn lại hắn.

Hắn thấp giọng, âm hiểm hỏi con mồi tơ đứng trước mặt: - Nào! Tiểu tử! Sao không im lặng mà nhìn, lại dám phá bỉnh hảo sự của lão gia, hử? Bắt tận tay, dạy tận mặt, hắn công khai thừa nhận hảo sự của hắn nên Văn Đức Chính, đúng là Văn Đức Chính long mắt lên nhìn hắn và ngang nhiên hỏi lại hắn:

- Tham vọng hơn người! Dâm dật hơn người! Đó là sự hăn người của một bang chủ sao? - Ngươi là ai? Đứng trước bản bang chủ mà còn hống hách lớn giọng ư? "Hắn đã sợ! Hừ... đúng hơn là hắn sợ âm mưu thầm lén của hắn bị bại lộ!" Văn Đức Chính thập phần khoan thai, lên giọng dạy dỗ hắn:

- Phải chi ngươi sau khi lấy được ba hoàn Hồi nguyên bảo mệnh đơn hãy mau ẩn thân thì tốt cho ngươi biết mấy! Có khi ngươi sẽ hoàn thành được tham vọng xưng hùng của ngươi một khi luyện tập xong Lưỡng nghi chưởng. Đằng này, đã tham lại còn hiếu sắc! Có chết cũng đừng oán than gì nhé!

Theo từng lời từng lời do Văn Đức Chính nói ra, tên bang chủ Nhất Thiên Bang từng phen, từng phen rúng động thân hình!

May mà khuôn mặt hắn vẫn còn được chiếc túi vải che kín, bằng không Văn Đức Chính đã được nhìn thấy sự thảm não trên gương mặt hắn rồi.

Chực nhớ lại là trên đời này còn ai đáng để cho hắn nể sợ nữa, nên hắn vừa lao đến vừa vung chưởng vừa luôn miệng quát lên:

- Tiểu tử đáng chết! Tiểu tử láo xược! Đáng chết! Láo xược! Láo xược! Mười mấy chưởng đã lao vào quãng không cũng như lời quát tháo của hắn cầm bằng gió thoảng qua tai.

Vì tên tiểu tử đáng ghét kia đã không chết như hắn đã quát, đã không láo xược như hắn đã rủa mà trái lại! Vì cơ bản là tên tiểu tử kia chẳng những còn sống sờ sờ mà chừng như tên tiểu tử đó thừa đủ năng lực, đủ thẩm quyền để dạy dỗ hắn thì phải!

Vì tên tiểu tử đó đang khinh khỉnh nhìn hắn và tiếp tục lên mặt giáo huấn hắn: - Đừng nóng vội! Như vậy sao xứng là bang chủ Nhất Thiên Bang? Chừng như đoán định được đối phương không vừa gì,

hắn cố nén nhịn hỏi: - Ngươi là ai? Môn phái nào? Sao bản bang chủ không từng nghe nói đến vậy? Văn Đức Chính bằng giọng châm chọc: - Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công ngươi còn không nghe nói đến thì làm sao ngươi biết được ta. Phần ta, ta thừa biết ngươi đang có âm mưu muốn phỗng tay trên sư phụ ngươi ba hoàn Hồi nguyên bảo mệnh đơn để có đủ năng lực tu luyện phần Dương quyết, có phải thế hẳn không?

Dẫu cho trời sập hắn cũng không thể nào kinh hoàng cho bằng khi nghe những lời vạch trần âm mưu đen tối này của hắn.

Hắn thối lui hai bước, lắp bắp hỏi: - Làm sao... làm sao ngươi... biết... biết rõ như thế? Văn Đức Chính không đáp, mà chỉ nói tiếp: - Thế nào? Thế ngươi có muốn ta đem điều này nói cho sư phụ ngươi biết không? Ngay lập tức hắn đua mắt lấm lét nhìn quanh tuồng như sư phụ hắn đang ẩn nấp đâu đây chờ lấy mạng hắn vậy!

Đoạn cố trấn tỉnh lại, hắn dường như đã có chủ định! Hắn bước tới gần hơn... Hắn vươn ngay song thủ ra... và chầm chậm vừa bước tới thêm nữa, vừa đẩy song thủ ra... Văn Đức Chính thập phần trấn tĩnh, nhìn ngay vào từng cử chỉ của hắn và Văn Đức Chính lạnh giọng lại, thốt:

- Sao? Ngươi định giết ta diệt khẩu à? Ngươi có tin chắc rằng Âm quyết của ngươi lấy mạng được ta không? Nào động thủ đi nào?

Đúng lý ra, Văn Đức Chính đã nhân dịp này giết ngay tên bang chủ thối mạt đi cho rồi. Nhưng bằng vào thính giác tinh tường, Văn Đức Chính đã phát hiện có tiếng chân người đang bước gần đến.

Ngại cho hồng y giai nhân nằm cách đây hơn hai mươi trượng bị người mới đến này giết mất, nên Văn Đức Chính cố kéo dài thời gian để khẳng định xem người đang đi đến này là bạn hay là địch?

Một khi đã biết chắc đây là bạn thì ngay tức khắc Văn Đức Chính sẽ một chưởng giết thác tên nọ ngay.

Còn nếu là địch thì Văn Đức Chính sẽ liệu cách đối phó, vừa đuổi được địch vừa bảo toàn sanh mạng cho nàng kia.

Vì thế, tuy toàn bộ chân lực đã được Văn Đức Chính huy động lên song thủ, nhưng Văn Đức Chính vẫn còn buông thỏng hai tay, chờ đợi cho đến lúc cuối cùng.

Và thật là may cho Văn Đức Chính. - Đỗ Thiên Hạo! Đố ngươi dám. Âm thanh của người đang lén lút đến đột ngột vang lên khiến cho cả tên kia và Văn Đức Chính đồng loạt giật mình.

Văn Đức Chính nghĩ thật nhanh. "Sao lại là sư phụ tên này? Ha ha ha... chính lão cũng không tin ở tên đồ đệ lão! Lão sợ tên đồ đệ lão nuốt mất của lão Hồi nguyên bảo mệnh đơn!"

Còn tên bang chủ Nhất Thiên Bang thì không phải nói cũng biết là hắn sợ đến chừng nào, khi biết người vừa kêu tên hắn chính là sư phụ hắn, cũng là người mà hắn sợ nhất trên cõi đời này!

Do đó, hồn bất phụ thể, có tịch thì nhúc nhích. Hắn nhúc nhích thật. nhưng không phải để quỳ xuống đợi lịnh mà là quay người bỏ chạy đi ngay.

Một lão già tuy cũng có vuông khăn che kín chân diện, nhưng qua khóe mắt đã nhăn và qua chòm râu bạc mà khăn vuông không che kín được hết. Văn Đức Chính khẳng định đấy là lão già sư phụ của tên ác nhân nọ hiện thân ngay trước mặt Văn Đức Chính, cất giọng dọa nạt Văn Đức Chính:

Việc ngươi biết và thách thức công phu Âm quyết của đồ đệ lão phu đủ để lão phu lấy mạng ngươi rồi. Nhưng do lão phu đang gấp, và do ngươi có công giúp lão phu vạch trần âm mưu của hắn nên lão phu tạm thời tha ngươi đấy! Đi! Cút đi.

Một lần nữa, Văn Đức Chính thầm suy tính lợi hại: "Nếu ta choảng với lão thì tên kia nghe động sẽ quay lại! Và nếu hắn uy hiếp hoặc giết nàng kia đi sau đó cao bay xa chạy thì cái lợi không bằng cái hại! Tốt hơn, nên tha cho lão phen này vậy! Hừ, lần sau ta sẽ cho biết tay!"

Do đó, Văn Đức Chính quay người, từ từ đi về động khẩu, nơi có nàng bướng bỉnh nọ đang còn nằm ở đó.

Còn lão già nọ ngay lúc Văn Đức Chính quay người lão đã lóe lên một tia mắt động sát cơ. Nếu không bận thu hồi Hồi nguyên bảo mệnh đơn thì có lẽ lão đã động thủ giết người rồi. Và lão tung thân, đuổi theo hướng tên đồ đệ bất nghĩa bất trung của lão vừa bỏ chạy đi.

x X x

Biết lão đã bỏ đi, Văn Đức Chính tức tốc lao ào đến động khẩu. Và khi nhìn được suốt tóc mây óng ả của nàng kia đang xập xòa che ngang nửa gương mặt lộ rõ trong ánh dương quang chập choạng sắp tắt của buổi chiều tà, Văn Đức Chính mới thật sự mừng vui.

Quét ánh mắt nhìn qua một lượt khắp thân thể của nàng bằng cái nhìn của người sành sõi về huyệt đạo, Văn Đức Chính chỉ thoáng ngượng ngùng qua một cái, đoạn nhanh nhẹn đắp đếm lại, cài lại từng dải dây cho nàng ta.

Dây ngắn có, dài có, thấp có, cao có và giữa lưng chừng cũng có. Văn Đức Chính nào phải là thánh nhân, nhưng do khẩn trương, sợ nguy cho nàng ta và nguy cho mình nếu một khi tên bang chủ kia

quay lại đây, kéo theo lão già nọ cũng quay lại.

Phần nữa là do Văn Đức Chính tuổi đời còn non trẻ, chưa từng nếm trải tình trường, nên cũng không đến nỗi nào bị hỏa dục bốc lên làm mờ lý trí.

Thêm nữa, đó là do Văn Đức Chính có võ công thâm hậu, định lực hơn người nên dễ dàng trấn áp dục niệm chực xông lên trong người một trang nam nhi đang huyết khí phương cường.

Thở phào một hơi nhẹ nhõm khi Văn Đức Chính nhìn nàng ta đã chỉnh tề trang phục. Sau đó, Văn Đức Chính đỡ nàng ta ngồi lên, tựa lưng vào vách động, tránh cho nàng ta sợ ngỡ ngàng hoặc hiểu lầm nếu một khi nàng ta tỉnh lại thấy nàng ta đang ở trong tư thế khó coi.

Không chậm trễ, Văn Đức Chính đã vung tay điểm loạn xạ khắp các huyệt đạo trên toàn thân nàng bằng phương pháp cách không điểm huyệt.

Một lát sau, nàng ta ú ớ kêu lên: - Mẫu thân... mẫu thân! Hài nhi... hài nhi không xong rồi. Biết nàng ta còn chưa tỉnh hẳn, có lẽ đây là câu nói cuối cùng của nàng mà nàng không sao kịp thốt ra lúc bị Lưỡng nghi hợp chưởng đánh vào, Văn Đức Chính nhẹ giọng kêu để đánh thức nàng:

- Cô nương! Cô nương! Tỉnh lại nào cô nương. Miệng khẽ nhép, mắt khẽ mỡ, nàng ta thều thào nói: - Mẫu thân... mẫu thân! Hài nhi... không sao về Tu di sơn... gặp lại mẫu thân và... ngoại tổ mẫu rồi.

Văn Đức Chính kinh ngạc nghĩ:

"Sao ta đã dùng biện pháp giải khai, đến như Tỏa cân phong mạch đại thủ pháp cũng giải khai được nhưng sao nàng ta xem ra vẫn hôn mê thế này?"

„n tay vào mệnh môn huyệt của nàng, Văn Đức Chính khẽ thúc kình lực vào, thăm dò lại toàn bộ kinh mạch trong người nàng.

Và Văn Đức Chính lo lắng đến xanh mặt mày, vì tám đại mạch môn của nàng ta đã bị khí âm hàn xâm nhập hết thảy rồi. nàng ta còn thều thào nói được là nhờ một mạch duy nhất còn lại vẫn còn lành lặn.

Dương kình trong người Văn Đức Chính thì thừa đủ cứu mạng nàng ta, nhưng điều này rất là mạo hiểm. Vì nếu một khi Văn Đức Chính sơ tâm, chỉ một chút thôi thì số dương kình còn lại trong nội thể Văn Đức Chính không đủ trấn áp âm kình vẫn song hành tồn tại tự thuở nào, thì Văn Đức Chính chẳng những phải chết mà còn kéo nàng ta chết theo nữa.

Biện pháp duy nhất trong lúc này là Văn Đức Chính liên tục duy trì mạng sống cho nàng ta bằng chút kình lực dương cương vào ngay đại mạch duy nhất còn nguyên lành, đồng thời cấp tốc đưa nàng ta về Tu di sơn để mẫu thân nàng, ngoại tổ nàng tìm phương chữa trị cho nàng ta vậy.

Vì Văn Đức Chính tin chắc rằng là trưởng bối của một người có võ công thâm hậu như nàng này thì họ thừa năng lực để điều trị nội thương này. Không phải họ có thần công tuyệt thế là Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công sao?

Đã có cang có nhu, thì chút âm hàn trong người cô nàng này làm sao mà không trị được? Và một khi Văn Đức Chính muốn duy trì mạng sống cho nàng ta, đồng thời đưa nàng ta còn đang hôn mê trầm trọng đến nói một cũng không sao nói được ngoài những lời mê sảng thì Văn Đức Chính phải bồng lấy nàng và mang vác nàng ta suốt chặng đường từ đây về đến Tu di sơn.

Có nghĩa là sự đụng chạm thân xác giữa Văn Đức Chính và nàng này trong một thời gian dài là điều không tránh khỏi.

Nam nữ hữu biệt. Hay nam nữ thọ thọ bất tương thân. Văn Đức Chính đã thấm nhuần đạo lý làm người thì làm sao không nghe biết đến những điều cấm kỵ này?

Nhưng, Văn Đức Chính nghĩ thầm: "Ngộ biến phải tùng quyền. Chuyện ta làm ta biết, đất trời biết, thế là đủ! Không thể vì những ngăn trở về lễ giáo mà để nàng ta thiệt mạng, đi!"

Đã qua một lần nhìn thấy và đụng chạm vào thân thể không có một mảnh vải nào của nàng rồi, thì lần đụng chạm này cách nhiều lần vải Văn Đức Chính thừa đủ định lực để trấn áp dục niệm. Huống chi cứu người như cứu hỏa thì Văn Đức Chính còn tâm tình nào nghĩ đến tất cả những việc khác nữa?

Thế là không ngại bóng đêm dày đặc đã và đang bao trùm vạn vật, Văn Đức Chính nhẹ nhàng bồng nàng lên, và sẽ giọng nói như rót vào tai nàng, thần trí còn chư mấy tỉnh táo:

- Cô nương! Để tại hạ đưa cô nương về gặp lệnh tổ mẫu và lệnh đường nhé. An tâm, cô nương cứ an tâm.

Rồi như cánh chim đi ăn đêm, Văn Đức Chính với một giai nhân tuyệt sắc trong tay đã lướt đi khuất vào bóng đêm...

x X x

Một người mạnh khỏe chăm sóc cho một người bệnh nặng trên vạn dặm đường dài đã là một điều thập phần gian nan, vất vã! Huống hồ Văn Đức Chính phải chăm lo cho một nữ nhân? Ăn làm sao? Ngủ làm sao? Và tắm rửa làm sao cho nàng đây? Như đã nói,

tự đáy lòng của Văn Đức Chính có một điều gì đó khó lý giải được, đã buộc Văn Đức Chính phải quan tâm đến nàng này. Nhưng điều đó hầu như không phải là tình cảm phát sinh từ nam thanh nữ lịch, không phải là tình yêu đơn thuần giữa trai tài gái sắc.

Do đó, Văn Đức Chính không có một ý nghĩ nào mờ ám, nhưng để tránh cho nàng ta cái ngượng ngùng về sau hoặc có sự hiểu lầm nào đó sau này, thì ngoài những lúc cần cho nàng tỉnh táo để ăn, uống và vận động chút ít, hầu hết thời gian còn lại Văn Đức Chính đã điểm vào thụy huyệt của nàng ta.

Dù thần trí vẫn không mấy tỉnh táo, dù cơ thể đang suy sụp dần đi nhưng qua cảnh quang mỗi nhày mỗi thay đổi, nàng nọ bất giác phải thều thào hỏi Văn Đức Chính:

- Các hạ đã hai lần cứu ta. Lại còn đưa ta hồi sơn nữa, vậy ý các hạ muốn gì? Để giữ sự cách biệt rõ ràng, ít ra là qua những lời nói, nên Văn Đức Chính lãnh đạm nói: - Đơn giản thôi, cô nương. Đạo lý làm người sống trên đời buộc tại hạ không thể để cô nương một mình trong tình trạng này. Đưa Phật thì phải đưa đến tận tây thiên. Tại hạ đã định sẵn hết rồi, sau khi giao cô nương tận tay lệnh đường xong là tại hạ tức khắc cáo từ ngay. Không có một lời đòi hỏi sự báo đáp của cô nương hoặc của lệnh gia thân, cô nương yên tâm đi.

Nói xong, Văn Đức Chính thấy đã đủ cho ngày hôm nay, bèn điểm thùy huyệt của nàng ta. Lần kế đó, cô nàng lại hỏi:

- Các hạ tên là Văn Đức Chính? Các hạ quan tâm đến ta thế này khiến ta áy náy... áy náy không yên!

Giả vờ cười khẩy một cái, Văn Đức Chính đáp: - Không riêng gì đối với cô nương, dù là ai khác đi chăng nữa, tại hạ cũng phải quan tâm như thế thôi. Thôi, cô nương ngủ đi!

Ngày thứ ba, lần thứ ba, cô nàng nêu lên một nhận xét. Một nhận xét tinh tế mà bất kỳ nữ nhân nào cũng có.

- Dường như đã nhiều ngày qua đi, nhưng ta vẫn thấy trong người sạch sẽ. Phải chăng... phải chăng các hạ đã... đã quan tâm chu đáo... chu đáo đến ta?

Nghiêm mặt lẫn nghiêm giọng, Văn Đức Chính đáp: - Không phải tại hạ thì còn ai vào đây? Cô nương chớ có nghĩ sai về hành động của tại hạ. Cô nương hãy luôn nghĩ như thế này, cô nương là bệnh nhân, còn tại hạ là một y sư. Một y sư chăm sóc chu đáo cho một bệnh nhân, đó là chuyện thường tình kia mà. Thôi, đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Cứ thế đã được năm ngày đường. chỉ còn một ngày nữa là Văn

Đức Chính sẽ làm xong bổn phận một y sư bất đắc dĩ.

Cuối ngày thứ sáu, khi Văn Đức Chính đang bồng nàng ta tìm chỗ trú chân, thì bất chợt Văn Đức Chính kêu lên:

- Ai? Kẻ nào dám lén lút theo dõi hành tung của ta? Liền ngay sau đó, có hai bóng người hiện thân đứng chắn đường đi tới của Văn Đức Chính. Hai người này không xa lạ gì với Văn Đức Chính. Một người trên tay cầm cái bầu rượu to đùng, đó là Độc tửu tán nhân. Người thứ hai đã lưu nhiều ấn tượng nhất trong tâm tưởng Văn Đức Chính, đó là Âm phong tán nhân, đứng hàng thứ hai trong Ngũ kỳ tán nhân Cầm, Kỳ, Thi, Tửu, Họa!

Lão Âm phong tán nhân hỏi lão hữu của lão là Độc tửu tán nhân: - Có đúng là hắn không lão Tửu? Gật đầu một cái, Độc tửu tán nhân không thèm lên tiếng. Âm phong tán nhân lại hỏi, ý chừng như không tin lắm: - Là đứa bé mặt còn búng ra sữa như thế này ư? Khó tin thật! Khó mà tin đứa bé này làm nên chuyện động địa kinh thiên tại Võ Đang sơn.

Độc tửu tán nhân ném cái nhìn sắc lạnh về phía Văn Đức Chính nói: - Tin hay không tin thì đàng nào lão Kỳ cũng phải ra tay kia mà. Lệnh của bang chủ đã ra thì lý đương nhiên lão Kỳ không thể không tuân, phải thế không nào?

Hiểu được nguyên nhân sự có mặt của hai lão tán nhân tại đây, Văn Đức Chính chán nản khi thấy hai lão thản nhiên trò chuyện, xem Văn Đức Chính như là món đồ trong túi, muốn thu thập lúc nào cũng được.

Để khỏi mất thời giờ một cách vô ích, Văn Đức Chính hất hàm hỏi: - Hai lão muốn bắt ta à? Nào, ra tay đi! Đừng rườm lời nữa! - Khoan đã nào tiểu tử! Ngươi định đưa con bé ấy đi đâu? "Thì ra hai lão đã theo thượng lệnh, định tìm hiểu thân thế và lai lịch xuất xứ của nàng này!"

- Tu di sơn! Hai lão dám tìm đến đấy không? Lão thái bang chủ các ngươi dám vác mặt đến đấy không mà hỏi chứ? Nếu không còn gì để hỏi nữa thì hãy tránh sang một bên để ta đi nào.

- Ha ha ha... tiểu tử quả là phách lối. Hỏi nữa thì không có đâu, nhưng lão phu không tin tiểu tử có ba đầu sáu tay, đã gây náo loạn tại Võ Đang phái.

- Nghĩa là lão muốn đánh? Ừ! Thì đánh đi! Ta chấp hai lão cùng vào một lúc đó!

Thừa biết qua thần công quán tuyệt nhân trần của Văn Đức Chính nên Độc tửu tán nhân giả vờ như không thấy cái nháy mắt ra hiệu của Âm phong tán nhân, ý bảo lão Độc tửu động thủ trước cho lão

Âm phong xem qua đã.

Phần thì giận lời nói ngạo mạn của Văn Đức Chính, phần thì tức Độc tửu tán nhân nhát gan, nên Âm phong tán nhân gầm lên:

- Bỏ con bé xuống nào. Lão phu sẽ cho ngươi biết trời cao đất dày như thế nào cho biết. Càng lúc càng căm ghét thái độ làm ra vẻ trưởng thượng của lão Âm phong tán nhân, Văn Đức Chính càng mỉa mai lão hơn:

- Sá gì Âm phong thất tuyệt chưởng mà lão phải bảo ta bỏ người xuống. Xuất thủ đi. Đến thế này rồi thì Âm phong tán nhân không sao chịu được nữa. Lão vừa quật chưởng ra, vừa quát lớn:

- Đáng chết! Đỡ! Hữu thủ vẫn đỡ lấy thân hình cô nàng nọ, Văn Đức Chính xô mạnh tả chưởng ra, quyết dạy cho lão Âm phong tán nhân một bài học nhớ đời, đồng thời Văn Đức Chính cũng nạt khẽ:

- Cút đi! Luồng kình Âm phong thất tuyệt chưởng ngay tức khắc bị luồng cương kình do Văn Đức Chính đẩy ra hóa giải, lại còn đủ lực đạo xô bắn thân hình Âm phong tán nhân lùi ra sau đến hơn một trượng.

Sau đó, Văn Đức Chính lại còn hỏi: - Như thế đã đủ chưa? Còn không chịu tránh đường à? Thất bại trước một đối thủ còn quá trẻ, lại có sự chứng kiến của Độc tửu tán nhân khiến Âm phong tán nhân giận đến run người. Âm phong tán nhân một lần nữa lại xông vào:

- Ngươi không chết thì ta chết! Đỡ! Với ý đồ cảnh tỉnh Âm phong tán nhân, nên vừa rồi Văn Đức Chính dùng có bốn thành chân lực mà thôi. Nhưng thấy lão ta vẫn ngoan cố, bướng bỉnh nên Văn Đức Chính liền tăng thêm một phần lực đạo nữa, đồng thời nhanh tốc lao người bỏ đi.

…m! Trong tai của Kỳ, Tửu nhị tán nhân còn nghe văng vẳng tiếng nói của Văn Đức Chính vọng lại: - Đây là lần cuối cùng ta cảnh cáo hai lão, nếu còn tiếp tay với bọn ác nhân gây loạn trên giang hồ thì lần sau ta không tha thứ đâu.

Âm phong tán nhân sau lần chạm chưởng này đã thọ nội thương trầm trọng, nên dù nghe Văn Đức Chính lên giọng giáo huấn, Âm phong tán nhân cũng không sao làm gì được đối phương nữa rồi. Lão lẩm bẩm thành tiếng:

- Sóng trường giang sóng sau đùa sóng trước. Bọn ta đã già thật rồi! Lời Âm phong tán nhân nói ra nghe thật cay đắng. Đủ hiểu lòng hai lão bây giờ đã nguội lạnh lắm rồi, còn đâu thuở vẫy vùng nam bắc, thét gió gào mây lúc còn trai tráng?

Suốt đêm đó và trong ngày thứ bảy đi về Tu di sơn, Văn Đức Chính

day dứt không yên, luôn bận tâm đến câu hỏi:

"Lão thái bang chủ Nhất Thiên Bang muốn gì khi cố tìm cho được xuất xứ võ học của cô nương này? Không lẽ nào lão ta cho đây là mối hiểm họa đối với giấc mộng xưng hùng của lão, nên lão muốn tìm đến để hủy diệt sao?"

Do luôn luôn bận tâm như thế nên Văn Đức Chính đã phải giật mình khi có tiếng người đột ngột vang lên bên tai:

- Tiểu tử dừng lại. Ngươi đi đâu vậy? Âm thanh này ẩn ước như gần ngay bên mà như xa ngoài dặm. Văn Đức Chính ngơ ngẩn thần tình một lúc đoạn đoán định có lẽ đây là mẫu thân hoặc ngoại tổ gì đó của cô nàng đang được Văn Đức Chính bồng trên tay. Vì qua cách truyền âm này, Văn Đức Chính thừa hiểu người vừa vận công truyền âm đó phải có công lực vào hàng tuyệt đỉnh chứ chẳng không. Do đó, vừa giải huyệt đánh thức cô nàng dậy, Văn Đức Chính vừa thấp giọng bảo nhỏ: - Cô nương nghe xem, có phải lệnh đường đang hỏi đấy hay không? Lướt nhìn qua quang cảnh nơi này, nàng ta vẫn thều thào hỏi: - Đã đến Tu di sơm rồi sao? Các hạ hãy đặt ta xuống nào! Vừa đặt cô nàng đứng xuống đất, Văn Đức Chính lại nghe có tiếng nói vang lên, lần này
thật gần như ở sát bên, giọng nói đầy vẻ kinh ngạc hỏi:

- Thái Phi Ngọc Bội? Con đã làm sao rồi? Một luồng nhu kình nhè nhẹ đẩy Văn Đức Chính dời xa cô nàng nọ, và ngay lập tức có một vị nương nương tuổi ngoại tứ tuần kịp thời hiện thân đỡ lấy thân hình đang xiêu xiêu ngã của
nàng nọ.

Rồi liền theo đó, vị nương nương có sắc diện mỹ miều này lớn tiếng hỏi Văn Đức Chính: - Là ngươi to gan dám gây thương tích cho ái nữ ta sao? Thần thình lúc này của Văn Đức Chính đang mười phần nghi hoặc nên Văn Đức Chính không nghe được lời vị nương nương đó hỏi...

May thay, nàng nọ đã kịp thời gắng gượng lên tiếng đáp thay: - Mẫu thân đừng... đừng có quá... quá vội vàng. Chính vị các hạ này... đã đưa... hài nhi về đây đó.

Tuy chưa hiểu được rõ ràng, nhưng vị nương nương này cũng đại khái hiểu được Văn Đức Chính là ân nhân chứ không phải là...

Nên vị nương nương liền nói: - Vì quá lo cho ái nữ, nên ta có lỡ lời. Thiếu hiệp đã lỡ đến đây, vậy hãy tạm lưu lại vài ngày để ta có lời đáp tạ.

Gặp được thân mẫu, cô nàng nọ chừng như được tiếp thêm sức lực, nên nàng còn đủ lực để nói thêm:

- Mẫu thân! Nhưng còn cấm lệ của chúng ta thì sao? Còn ngoại tổ mẫu thì sao?

Theo dự định lúc trước Văn Đức Chính đã có nói cho nàng kia nghe thì Văn Đức Chính sẽ cáo từ ngay một khi đã giao cô nàng cho mẫu thân của nàng. Nhưng vụt cái, Văn Đức Chính đổi thay ý định, Văn Đức Chính chen lời nói:

- Một khi đã có cấm lệ thì không phải bàn đến, nhưng nếu cô nương đã có lòng thì tại hạ cung kính bất như tòng mạng vậy!

Do cũng có chủ định riêng trong lòng nên vị nương nương nọ đáp nhanh: - Cấm lệ thì có, nhưng đôi khi cũng phải có biệt lệ. Nào, mời thiếu hiệp theo chân ta nào. Dường như nàng nọ cũng có ý như vậy, nên trước khi được mẫu thân đưa đi, nàng ném cái nhìn đầy ý nghĩa cho Văn Đức Chính.

Văn Đức Chính theo chân họ với gương mặt trầm xuống, nặng nề ưu tư... Văn Đức Chính sao lại đổi thay ý định? Văn Đức Chính đang ưu tư điều gì? Hay là Văn Đức Chính đang lo việc thái bang chủ Nhất Thiên Bang đang dòm ngó chốn này nên mới đồng ý lưu lại đây?

Không ai biết được điều này trừ chính bản thân Văn Đức Chính đang ngổn ngang trăm mối, theo sau vị nương nương kia!

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 17
Tỏ tường người gây hận sư môn
Thái phi tam dại nương độc tôn
Nghịch đảo càn khôn là gì tá ?
Trổ tài cho biết thái dương công

L uồn lách qua nhiều hang động sâu hun hút và ngoằn ngoèo, đến nỗi Văn Đức Chính là người tâm cơ mẫn tiệp vẫn không thể nào nhớ hết được đường đi lối lại. Cuối cùng một cảnh sắc tuyệt vời mở ra trước mắt Văn Đức Chính, khiến cho Văn Đức Chính tưởng rằng đã lọt vào bồng lai tiên cảnh. Không là cảnh tiên sao được khi một hàng đại tự đập ngay vào mắt Văn Đức Chính, đó là: "Thái Phi tiên cảnh." Không hiểu do xúc cảnh sinh tình hay sao đó, mà Văn Đức Chính đang có thần tình mười phần xúc động?

Bỏ mặc Văn Đức Chính ngơ ngẩn trước động khẩu, vị nương

nương liền đưa cô nàng nọ là ái nữ của bà ta lao nhanh vào động khẩu có tên là Thái Phi tiên cảnh.

Một lúc sau, vị nương nương kia đã trở ra mà Văn Đức Chính cũng không hay biết. Trong lúc Văn Đức Chính nhìn trân trối vào hàng chữ Thái Phi tiên cảnh thì vị nương nương cũng đang bàng hoàng ngắm nhìn Văn Đức Chính...

- Giống lắm! Giống hắn lắm! Rồi không kềm được nữa, vị nương nương đã phải kêu lên, hỏi: - Thiếu hiệp! Thiếu hiệp! Giật mình sực tỉnh, Văn Đức Chính thu liễm lại hàn quang đang rực sáng trên đôi mắt, đoạn hỏi lại bằng giọng cực kỳ lãnh đạm: - Nương nương kêu tại hạ? Đáp lại giọng nói lãnh đạm của Văn Đức Chính, vị nương nương lạnh lùng nói: - Thiếu hiệp quí danh đại tánh là gì?
"Không lẽ qua thái độ của ta, đối phương đã phần nào đoán được sao?" Tuy thầm nghĩ như thế nhưng Văn Đức Chính cũng lên tiếng thờ ơ đáp: - Tại hạ là Văn Đức Chính! Có việc gì không nương nương? - Văn Đức Chính? Văn không thôi sao? Biến sắc, Văn Đức Chính hỏi lại: - Nương nương hỏi thế nghĩa là sao?
Vị nương nương nhìn đăm đăm và Văn Đức Chính và trầm giọng hỏi:

- Thiếu hiệp khẳng định lại xem nào, thiếu hiệp họ Văn hay Vũ Văn? Cố trấn tĩnh lại phần nào, do câu hỏi trước của đối phương, Văn Đức Chính hồi đáp: - Nương nương sao lại hỏi thế? Có việc gì quan trọng lắm sao, nương nương? Thở một hơi dài nặng nhọc, vị nương nương cao giọng lên nói: - Thiếu hiệp tuy có công đưa ái nữ về đến đây nhưng ta không thể không làm rõ vấn đề này. Tiếp chiêu xem nào!

Đường đường là một người đang hàm ân của người, không lẽ vị nương nương lại có thái độ vô lý đến thế hay sao? Lẽ nào đem oán để báo đáp ân tình sao?

Văn Đức Chính do chưa làm rõ nhiều mối nghi nan trong đầu, nên không muốn chưa gì đã gây mối hiềm khích vô cớ. Vì thế, Văn Đức Chính lạng người, lảng tránh chiêu chưởng thăm dò của vị nương nương nọ.

- Ngừng tay lại nào! Đây là lề thói tiếp khách của quí tiên cảnh sao? Đánh trượt một chiêu, vị nương nương nọ vẫn không chịu dừng tay, mà lại tiếp tục đẩy nhẹ hữu thủ và nói:

- Bản lãnh khá lắm đấy. Nhưng có dám tiếp chiêu không nào?
"Đối phương đang thăm dò ta điều gì? Chẳng lẽ qua võ công của ta đối phương có thể tìm hiểu được lai lịch ta hay sao?"

Nhưng một lần nữa, Văn Đức Chính vẫn tiếp tục nhảy tránh. - Kính nể nương nương là bậc trưởng thượng, tại hạ nhượng thêm

chiêu này nữa đó. Nếu nương nương không chịu đình thủ thì tại hạ không khách sáo được nữa đâu!

- Ai cần thiếu hiệp khách sáo? Không dám tiếp chiêu thì đâu phải là bản sắc một anh hùng. Đỡ xem nào!

Lần thứ ba vị nương nương lại vung chưởng đánh ra, khiến cho Văn Đức Chính đang đầy lòng ngờ vực cũng phải bỏ qua một bên và vung chưởng đánh lại.

- Đỡ thì đỡ, xem đây! Cuồng phong mạnh như vũ bão đã từ tâm chưởng của Văn Đức Chính xuất hiện, lao ầm ầm vào luồng nhu kình nhẹ nhàng của đối phương.

Đã từng tận mục sở thị sự biến hóa khôn lường của thần công Nghịch đảo càn khôn cang nhu của cô nàng kia nên Văn Đức Chính nào dám khinh suất khi đối chưởng với vị nương nương này lại là mẫu thân của nàng nọ, ắt hẳn công phu tu vi phải cao hơn nàng nọ nhiều là điều chắc chắn.

Do đó, Văn Đức Chính đã phải dùng đến bảy phần chân lực, hy vọng bấy nhiêu đó cũng đủ để bình thủ.

Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công quả là biến ảo khôn lường. Luồng nhu kình của vị nương nương vừa va vào cương kình của Văn Đức Chính lập tức đã biến thành bức tường khí cứng rắn, ngăn chận không cho luồng cương kình mãnh liệt của Văn Đức Chính lao tới thêm nữa.

Cuối cùng cứng đụng cứng, hai luồng kình phong lập tức đập vào nhau gây ra một tiếng nổ long trời lở đất. …m! Và dư kình đã đẩy thân hình Văn Đức Chính lùi về sau một bước chân. Còn vị nương nương kia thì khác hơn đôi chút. Tuy chân vẫn còn nguyên vị, nhưng thân hình của vị nương nương đó cũng phải chao đảo.

Những tưởng sau một chưởng này sẽ khiến đối phương giận dữ lên và trận giao phong sẽ lại tái diễn nên Văn Đức Chính vừa trụ bộ, ổn định thân người xong liền vận dụng công lực lên song thủ và chờ đợi.

Nào ngờ vị nương nương ấy đã bỏ tay xuống, vừa gật đầu vừa nói, như nói với chính bản thân vị nương nương đó nghe:

- Khá lắm! Thân thủ khá lắm! Nhưng công phu này không phải là công phu đó. Ta đã lầm... đã lầm rồi sao?

Vị nương nương kinh ngạc một thì Văn Đức Chính kinh ngạc đến mười. Không hiểu vị nương nương vừa mới nói thế nghĩa là sao?

Rốt cuộc, hai bên đều đang có điều nghi kỵ về nhau mà không sao làm rõ ra được. Nhưng sau một chưởng này, vị ngươi ngươi nọ cũng phải phần nào thay đổi thái độ đối với Văn Đức Chính. Nghĩa

là niềm nở hơn, hòa nhã hơn.
Vị nương nương cười nhẹ, đoạn hỏi:
- Văn thiếu hiệp vừa dùng công phu đó, chẳng hay tên gọi là gì nhỉ? Văn Đức Chính do vẫn còn có mối nghi ngờ, phần nữa do sự cấm đoán nghiêm ngặt của sư phụ, nên lấp lửng đáp:
- Thần công của nương nương mới thật đáng để nói đến. Tại hạ đã nghe lệnh ái nói qua, có phải đấy là Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công không, nương nương? À... như vậy chẳng hay bệnh tình của lệnh ái liệu có cơ phục hồi rồi phải không?
Nghe Văn Đức Chính hỏi thế, vị nương nương do vội đáp nên quên khuấy đi điều vừa hỏi: - Tệ nhi đương nhiên là sẽ khỏi thôi. Hừm! Kẻ nào ác độc thật, đã gây nội thương trầm trọng cho tệ nhi. Hừ!
- Đấy là do Nhất Thiên Bang bang chủ. Nương nương này! Thế nương nương có biết nguyên nhân vì đâu mà lệnh ái cứ tìm cớ gây hấn với Nhất Thiên Bang không? Không đáp lời Văn Đức Chính, ngược lại vị nương nương đó lại hỏi: - Nó gây hấn với Nhất Thiên Bang à? Vậy theo Văn thiếu hiệp, thì có phải lúc này trên giang hồ Nhất Thiên Bang là một bang phái nổi cộm nhất phải không? Võ công cao cường nhất phải không nào?
Văn Đức Chính hoàn toàn không hiểu ý tứ của vị nương nương nọ nhưng vẫn cứ theo sự thật mà trả lời:
- Đúng thế! Nhưng... - Đủ rồi! Chỉ cần một lý do duy nhất đó cũng đủ cho tệ nhi tiêu diệt Nhất Thiên Bang rồi.
- Nói sao? Chẳng lẽ lệnh ái rỗi hơi, chuyên tìm kẻ nào có võ công cao trên giang hồ để tiêu diệt sao?
Vị nương nương dẫu môi lên, cao ngạo nói:
- Không phải là bất kỳ kẻ nào có võ công cao, mà chỉ kẻ nào có võ công cao nhất giang hồ thôi.
- Ngoài ra không còn có một nguyên nhân nào khác, tỷ dụ như vì tư thù, vì công đạo chẳng hạn?
- Tư thù? Kẻ nào dám kiếm chuyện với dòng dõi Thái Phi ta mà lại có tư thù? Còn công đạo ư? Ha ha ha... luật luôn đứng về phía của kẻ mạnh, nằm trong tay của kẻ mạnh. Vậy làm sao trên đời này lại có công đạo được cơ chứ? Hoài hơi mà lo nghĩ cho công đạo. Dòng dõi ta đã là độc tôn thì công đạo chính là luật của dòng dõi Thái Phi ta mà thôi. Văn thiếu hiệp không phục à?
Nén cơn giận đang sôi trào trong lòng, Văn Đức Chính cố hết sức hòa hoãn để hỏi: - Không phải là tại hạ bất phục, nhưng có điều tại hạ không rõ lắm. - Văn thiếu hiệp không rõ ở điểm nào? Ta cứ tưởng ta đã nói quá rõ rồi đấy chứ? Đâu! Thiếu hiệp nêu thử xem

nào!

Gật đầu đầy vẻ lãnh đạm, Văn Đức Chính nghiêm sắc mặt hỏi: - Dòng dõi của nương nương là Thái Phi, truyền đời cho các hậu nhân là Thái Phi? Đưa tay chỉ hàng chữ khắc to trên động khẩu vị nương nương nọ đắc ý đáp: - Thì Văn thiếu hiệp đã nhìn thấy rồi đấy. Bằng không, hàng chữ này mất đi hết ý nghĩa rồi sao?

Lạnh như băng, Văn Đức Chính lại hỏi như để khẳng định: - Có nghĩa là để duy trì một dòng dõi độc tôn cho xứng với danh hiệu này thì các vị luôn luôn tiêu diệt bất kỳ ai có võ công cao nhất, quán tuyệt nhất trên võ lâm giang hồ, có phải ý của nương nương là thế không nào?

Lạnh giọng nhưng Văn Đức Chính luôn giữ cho lời nói và thái độ luôn luôn ôn hòa, hầu tạm dằn lại cơn giận tím ruột bầm gan đang sục sôi trong lòng.

Nghe thế, vị Thái Phi nương nương nọ liền gật đầu đáp: - Không sai! Văn thiếu hiệp thế là chẳng đã rõ ý tứ của ta rồi sao? - Ắt phải có nguyên nhân chứ nương nương? - Cần gì phải có nguyên nhân? Ai dám luận bàn về hành vi của một người có trong tay quyền sanh sát chứ?

Hít một hơi dài thanh khí làm nhẹ đi đầu óc đang ngổn ngang trăm mối, Văn Đức Chính thấp giọng xuống nữa, nói:

- Kiến văn quả là uyên bác. Ta đã đọc được điều này trong Độc tôn Thái Phi ký sự. Sao? Văn thiếu hiệp bất bình à?

- Không! Tại hạ cần gì phải bất bình. Chính Thái Phi nương nương thì đúng hơn! - Nghĩa là sao?

- Nghĩa là lệnh ái bị nội thương là do chính tuyệt kỹ Lưỡng nghi hợp chưởng của song lão lưu truyền đó thôi.

- Ha ha ha... Lưỡng nghi hiệp chưởng, ha ha ha... - Khi người, khi ta! Có gì đáng để Thái Phi cười đâu nào? - Sao lại không chứ? Có gì đâu khi đây là dịp để một lần nữa chứng minh rằng thần công của dòng họ Thái Phi ta là độc tôn kia mà.

Kinh ngạc, Văn Đức Chính ngỡ tâm trí của vị Thái Phi nương nương này không còn bình thường nữa. Nên Văn Đức Chính vội hỏi:

- Độc tôn? Nhục bại dưới tay người mà lại là độc tôn được sao? Kiêu hãnh, vị Thái Phi nương nương liền đáp: - „u trĩ! Thế Văn thiếu hiệp có biết Ngọc Bội đã học được bao nhiêu thành về Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công không chứ?

- Bao nhiêu? Đưa một ngón tay lên, vị Thái Phi nương nương ỡm ờ nói: - Một! Thế Văn thiếu hiệp thử tưởng tượng xem, lần này

Ngọc Bội xuất sơn thì Ngọc Bội có thêm được bao nhiêu thành hay không?

Thầm hốt hoảng, Văn Đức Chính ướm hỏi: - Bao nhiêu? Hai ư? - Hừ! Sao lại là hai? Năm thành cơ! Như vậy, liệu đã đủ là độc tôn chưa, Văn thiếu hiệp? Tái mặt lại, Văn Đức Chính không sao nói được nên lời. Vị Thái Phi nương nương thấy thế liền hỏi tiếp, như muốn dò xét về tâm ý của Văn Đức Chính:

- Hình như Văn thiếu hiệp có điều gì bất bình thì phải? Phải chăng Văn thiếu hiệp không tán thành hành vi của Thái Phi tiên cảnh?

Nhẹ gật đầu, Văn Đức Chính nói: - Để chứng tỏ cương vị độc tôn, dòng dõi Thái Phi của nương nương không chút đắn đo khi tìm và tiêu diệt tất cả những nhân vật có võ công cao hơn hẳn trên giang hồ hay sao?

- Điều này không phải là ta đã nói qua rồi sao? Cất giọng run run vì giận, Văn Đức Chính hỏi: - Ba mươi năm trước khiêu chiến và hủy diệt hai chi dưới của Thái Hư thượng nhân đích xác là hành vi của chư vị Thái Phi?

- Văn thiếu hiệp cũng nghe biết đến việc này sao? Không đáp, Văn Đức Chính quay đầu sang một bên, nhìn lại một lần nữa hàng đại tự Thái Phi tiên cảnh. Và cũng giữ nguyên tư thế này, Văn Đức Chính lạc giọng đi, khi hỏi tiếp:

- Mười hai năm trước, hủy diệt toàn gia của lầu chủ Vũ Văn Hóa Quang cũng là hành vi của Thái Phi tiên cảnh à?

Chếch về phía sau của Văn Đức Chính, giọng nói của Thái Phi nương nương chợt vang lên chừng như xúc động lắm:

- Lầu chủ? Toàn gia? Vũ Văn Hóa Quang đã có gia đình sao? Hắn đã chết rồi sao? Ngươi... sao ngươi lại nhắc đến việc này?

Quay phắt người lại thật nhanh, Văn Đức Chính quát hỏi ý như buộc tội đối phương: - Thế không phải do Thái Phi gây ra hay sao? Không phải mới rồi đây nương nương đã không hỏi tại hạ về họ Vũ Văn hay sao? Không phải vào thời điểm đó Vũ Văn lầu chủ đã là thiên hạ đệ nhất nhân sao? Không phải là Thái Phi tiên cảnh luôn luôn hủy diệt tất cả những nhân vật vào hàng tuyệt đại cao nhân sao? Nói đi! Đáp đi! Giải thích đi xem nào?

Đáp lại một tràng dài những lời buộc tội liên miên bất tuyệt của Văn Đức Chính, vị Thái Phi nương nương nọ phát thinh không cười lên sằng sặc:

- Ha ha ha! Hắn mà là thiên hạ đệ nhất nhân à? Ha ha ha... Hàng trăm nghi vấn đầy ứ trong tâm trí khiến Văn Đức Chính nghe như muốn nổ tung đầu óc. Và cơn giận căm gan đang sôi bùng lên trong

người, khiến cho Văn Đức Chính không sao chịu nổi tràng cười này của đối phương, nên chàng quát lên một tiếng cực lớn:

- Câm! Lần đầu tiên từ khi xuất đạo, Văn Đức Chính đã phải vận dụng hết mức công phu có thể vận dụng được cho nên tiếng quát này lọt vào màng nhĩ vị Thái Phi nương nương khiến cho vị Thái Phi nương nương phải kinh hoàng thất sắc.

- Công phu này quả là bất phàm. Thì ra lúc nãy Văn thiếu hiệp vẫn còn nương tay à? Hừ! Vậy xét ra Văn thiếu hiệp mới đúng là người khiến cho địa vị độc tôn của Thái Phi tiên cảnh phải lung lay, chứ không phải là Nhất Thiên Bang nào cả. Đúng thế không nào?

Không xác nhận cũng không phủ nhận, Văn Đức Chính chỉ hỏi lại:

- Việc của Vũ Văn lầu chủ có đúng như tại hạ nói không? Thái Phi nương nương không dám nhận à?

Đến lượt vị Thái Phi nương nương nổi giận vì lời nói khích của Văn Đức Chính, Thái Phi nương nương liền quát lên:

- Câm! Tự nhận là dòng dõi độc tôn, nếu đã làm thì việc gì không dám nhận chứ? Vừa ngay lúc đó, có một giọng nói từ trong động khẩu vang ra:

- Việc gì thế Phụng Ngọc? Có kẻ nào dám đến tận Thái Phi tiên cảnh để gây hấn à? Nhìn Thái Phi nương nương khom người, hướng về phía động khẩu thi lễ, Văn Đức Chính bèn đưa mắt nhìn theo.

Ngay lập tức Văn Đức Chính đã phải kinh ngạc khi thấy cô nàng nọ, được gọi là Thái Phi Ngọc Bội đã hoàn toàn bình phục đang đưa tay dìu một lão bà tuổi ước độ lục tuần từ trong bước lần ra.

Nhìn nghi biểu của lão bà, tay cầm long trượng, Văn Đức Chính thầm kính nể. Vì dáng vẻ bên ngoài của lão bà, nếu có thêm nghi vệ của cung đình ở đây nữa, thì ắt hẳn Văn Đức Chính đã tin rằng người đang đi ra đó đúng là một Thái Phi - Thái Phi của một hoàng đế đương triều.

Đang lúc vị Thái Phi nương nương thuật lại mọi việc, có lời giải thích thêm của cô nàng Ngọc Bội cho vị lão bà nghe thì Văn Đức Chính cũng đang trăn trở một vấn đề:

"Liệu có phải họ là thủ phạm trong huyết án toàn gia họ Vũ Văn ta không?" Văn Đức Chính quan tâm đến điều này là rất đúng đắn, vì không phải vị Thái Phi nương nương đã vừa bảo thế hay sao? Họ đã là độc tôn, tự cho là độc tôn, thì việc gì họ đã làm, sợ gì họ phải chối chứ?"

Vậy thì ai là thù gia đây?

Còn đang suy nghĩ, vị lão bà nọ đã lên tiếng khiến Văn Đức Chính không thể không lưu tâm: - Tiểu oa nhi quan tâm nhiều đến việc của bản Thái Phi là có ý gì? Nếu không vì việc ngươi đã đưa tiểu Bội về đây thì bản Thái Phi không bỏ qua đâu.

Đã già cả, lại nghi biểu đường đường, thế mà lời thốt ra cửa miệng lại không thể nào nghe lọt vào tai được.

Thái Phi nương nương đã không một lời cảm tạ công khó của Văn Đức Chính thôi thì cũng cho là vì có sự hiểu lầm lúc đầu, nên vị Thái Phi nương nương khó mở miệng nói ra.

Nhưng đàng này, ắt lão bà Thái Phi lão nương nương đã có thời gian nghe cô nàng Ngọc Bội thuật qua rồi, thế mà lại dễ dàng đem công khó của Văn Đức Chính đánh đổi lấy lời hăm dọa.

Đành rằng võ công của họ là độc tôn đó. Đành rằng Văn Đức Chính thừa hiểu võ công hiện giờ của Văn Đức Chính không sao bì được với họ. Nhưng hận sư môn không thể không trả, nên Văn Đức Chính quắc mắt lên, đáp rằng:

- Hừ! Các ngươi bỏ qua cho ta, nhưng còn cái hận hủy diệt hai chân của gia sư há lẽ ta bỏ qua được sao?

- Lệnh sư là ai? Thái Phi lão nương nương vừa hỏi vừa gắt gỏng, vừa xạ hai luồng tinh quang sáng rực nhìn về Văn Đức Chính.

Còn Thái Phi nương nương thì kinh ngạc kêu lên: - Hủy diệt hai chi dưới à? Té ra tiểu tử ngươi là đồ đệ của Thái Hư thượng nhân sao? Đang lúc Thái Phi Ngọc Bội thất sắc vì lo sợ cho Văn Đức Chính thì mụ già Thái Phi lão nương nương đã cười lên ngạo nghễ hỏi:

- Hé hé hé... Phụng Ngọc, con bảo sao? Đây là đồ đệ của Thái Hư thượng nhân lão mũi trâu à? Chẳng trách nào tiểu oa nhi lại không lớn lối? Ngọc Bội đâu! Hãy chứng minh cho hắn xem thế nào là thần công vô thượng độc tôn của dòng dõi Thái Phi ta nào!

Cô nàng Thái Phi Ngọc Bội giật bắn thân mình lên khi nghe lệnh này. Nàng run run giọng thưa khẽ: - Ngoại tổ! Hắn đã đưa hài nhi về... Dộng long đầu trượng xuống nền đá phát lên tiếng kêu chát chúa, Thái Phi lão nương nương cười gằn lên một tiếng, đoạn nói:

- Hừ! Không đành tâm à? Phụng Ngọc! Ngươi có nhìn kỹ hắn chưa? Ta đồ chừng hắn là dòng dõi của tên thất phu nọ đó. Hỏi hắn xem nào!

Thái Phi nương nương có tên là Phụng Ngọc, vội vàng bẩm báo:

- Mẫu thân! Hài nhi cũng đã có ý nghi ngờ, nhưng hắn nói hắn ở họ Văn... Thoạt nghi ngờ, chừng như bọn họ đang nói đến phụ thân Văn Đức Chính nên Văn Đức Chính đã há miệng ra định hỏi thì...

Thái Phi Ngọc Bội đã vội lên tiếng phân minh:

- Mẫu thân! Hắn họ Văn thật mà, không liên quan gì đến Vũ Văn lão thất phu đâu. - Câm! Thiếu gia đây đúng là hậu nhân của Vũ Văn Hóa Quang lầu chủ đây! Hà cớ gì các người lại mắng gia phụ một cách vô cớ thế hử?

Giận quá, Văn Đức Chính đã bất chấp mọi sự, đã tự khẳng định là con của Vũ Văn Hóa Quang. Mà đã từ lâu nay, vì cái chết mờ ám của phụ thân, Vũ Văn Đức Chính đã giấu bớt nửa họ để mong truy tìm được thù gia.

Lời thú nhận bất ngờ của Vũ Văn Đức Chính đã khiến cho Thái Phi Ngọc Bội bất ngờ. Vì nàng ngỡ Văn Đức Chính cố tình nói thế để gây hấn với dòng dõi Thái Phi độc tôn.

- Sao các hạ khi không lại muốn chuốc khổ vào thân? Các hạ thật sự không phải họ Vũ Văn kia mà, phải thế không? Sao các hạ không mau rút lời lại?

Vũ Văn Đức Chính ngẩng cao đầu cười lớn, đoạn một lần nửa khẳng định: - Ha ha ha! Thiếu gia vì cái chết mờ ám của gia phụ nên phải cải sửa họ tên. Chứ thật ra, thiếu gia đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, đích thị ta là Vũ Văn Đức Chính đây! Gia phụ có động chạm gì đến các người, mà các người lại mắng chứ?

Thần tình hoàn toàn biến đổi ngược lại. Thái Phi Ngọc Bội đã không chờ ngoại tổ mẫu và mẫu thân hối thúc, đã lạng người phi thân đến và quát lên:

- Thất phu! Thất phu! Ta mắng lão đó, ngươi cấm được ta hay sao? Tuy hoàn toàn không hiểu gì hết, nhưng Vũ Văn Đức Chính nào chịu được sự vũ nhục này, cho nên Vũ Văn Đức Chính cũng đưa cao hữu chưởng lên và quát to như sấm:

- Tội này khó tha được rồi. Xem đây! Đoán biết công lực của nàng nọ, nhờ vào bí pháp độc môn đã tăng tiến lên gấp bội, nhưng Vũ Văn Đức Chính không tin là Thái Phi Ngọc Bội hơn được mẫu thân nàng cho nên Vũ Văn Đức Chính chỉ dùng đến bảy thành chân lực mà thôi.

Bùng! Cú chạm chưởng kinh thiên động địa này khiến cho Vũ Văn Đức Chính khôn xiết bàng hoàng. Vì công lực của đối phương thật sự cao trên chỗ tưởng.

Lúc này, Vũ Văn Đức Chính đã thật sự khẳng định cái dòng dõi Thái Phi độc tôn này đúng là đối phương của Văn Đức Chính rồi.

Nội cái hận sư môn cũng đủ cho Vũ Văn Đức Chính xem bọn họ là kẻ thù không đội trời chung rồi, huống chi lại còn kèm theo tội vũ nhục gia phụ.

Vì thế, tuy sau một chưởng đã bị ở thế hạ phong, Vũ Văn Đức Chính nhanh như tốc điều hòa chân lực, hội tụ đầy đủ nội công trong người lên song chưởng. Quyết định dùng đến tuyệt kỹ bí truyền của sư môn để tránh thắng phụ.

Song thủ của Vũ Văn Đức Chính đẩy ra, kịp phát kình chống lại Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công của Ngọc Bội đang tung ra.

Lần này khác hẳn lần mới rồi, kình lực từ tâm song chưởng của Vũ Văn Đức Chính xuất ra
đã có một khí thế bức người.

Nội kình ào ào tuôn ra ngỡ cứ như tượng đồng vách sắt, khiến luồng nhu kình của Thái Phi Ngọc Bội vô phương biến hóa.

- Thái dương thần công à? Xoay chuyển Càn khôn nghịch đảo cang nhu mau! Lời nhắc nhở kịp thời của Thái Phi lão nương nương đã giúp cho Thái Phi Ngọc Bội đảo
ngược lại tình thế, và làm cho Vũ Văn Đức Chính rơi vào thế bị động.

Thoạt dùng Thái dương thần công, một tuyệt kỹ hơn đời của sư phụ là Thái Hư thượng nhân, Vũ Văn Đức Chính như đã cầm chắc thắng lợi trong tay. Vì luồng nhu kình của nàng nọ xoáy xuống luồng sóng kình vào lớp chưởng phong cứng rắn của Vũ Văn Đức Chính cũng không sao làm được. Và ngược lại, luồng nhu kình này bị công chặt lại, khiến cho Thái Phi Ngọc Bội muốn biến hóa thành màn cương kình cũng phải vô phương.

Thế mà vừa nghe lời của ngoại tổ mẫu nàng, thì Thái Phi Ngọc Bội đã bằng cách nào không rõ, đã đưa luồng nhu kình phân khai làm hai, biến thành một càn khôn, kẹp chặt hai bên và công vào tả hữu của Vũ Văn Đức Chính còn đang kinh ngạc đứng trố mắt nhìn.

Lạng nhanh thân hình sang một bên để tránh, nhưng... Bùng! Thân pháp của Vũ Văn Đức Chính dù nhanh cũng không sao nhanh bằng kình phong một cang một nhu của Thái Phi Ngọc Bội được.

Cuối cùng, Vũ Văn Đức Chính đã nhận một luồng cang kình của đối phương vào người. Một dòng máu đỏ thắm đang rỉ ra từ một bên miệng của Vũ Văn Đức Chính, làm cho Vũ Văn Đức Chính không sao kềm nén cơn giận được nữa.

Vũ Văn Đức Chính quên béng đi lời khuyên của sư phụ là không được dùng quá nửa phần cương kình trong người.

Nhưng dù có nhớ, Vũ Văn Đức Chính cũng phải cãi lệnh thôi. Vì hận sư môn chẳng lẽ gặp mặt đây mà tha được sao? Huống chi danh dự của gia phụ bị bọn họ phỉ báng, vũ nhục?

Vì thế Vũ Văn Đức Chính đã giận dữ xông đến, miệng gào lên dữ

dội: - Nạp mạng đây! Không ngờ đối phương lại liều lĩnh đến thế, đang khi đã bị nội thương - là do Thái Phi Ngọc Bội thấy Vũ Văn Đức Chính đã ứa máu ra ngoài mà nghĩ thế - nên Thái Phi Ngọc Bội không cam lòng vung chưởng đánh tiếp.

Nào ngờ, chưởng phong thoát ra từ tay Vũ Văn Đức Chính đã làm cho chính Thái Phi lão nương nương phải tán đởm kinh tâm.

Vì chưởng phong này của Vũ Văn Đức Chính toát ra một màu vàng chói lòa, đến nhìn cũng không sao nhìn được nữa là...

Vừa thét lên, lão bà Thái Phi lão nương nương vừa nhanh như tốc xen vào đỡ hộ cho ngoại

tôn là Thái Phi Ngọc Bội:

- Tránh ra nào! Tiểu oa nhi to gan!

Kinh hồn lạc phách, Thái Phi Ngọc Bội làm theo lời ngoại tổ mẫu như một cái máy. Đứng bên ngoài rồi mà Thái Phi Ngọc Bội còn không dám nhìn loại chưởng phong kỳ hình quái trạng của Vũ Văn Đức Chính nữa. Cho nên nàng chỉ biết thầm khấn vái cho ngoại tổ mẫu bình yên vô sự.

Còn Thái Phi lão nương nương thì mím môi, mím lợi, tả thủ vẫn giữ long đầu trượng, hữu thủ quật thẳng vào màn huỳnh cương của Vũ Văn Đức Chính một chưởng cực mạnh đến mười thành công lực đã được lão bà kịp thời quy tụ.

Phần Vũ Văn Đức Chính thì chưởng kình Thái dương thần công được Vũ Văn Đức Chính xô ra với hầu như toàn bộ số cương kình trong người do hiệu năng của thiên niên chu quả mà có. Lập tức số âm kình trong nội thể Vũ Văn Đức Chính từ lâu bị đè nén lại đã dâng lên khắp châu thân, khiến cho Vũ Văn Đức Chính nghe trong người phát lạnh lên, lạnh đến buốt xương buốt tủy, lạnh đến tê buốt hết cả tâm não.

Nhưng Vũ Văn Đức Chính cố gượng, cố giữ cương kình trong chưởng phong Thái dương thần công. Hy vọng trước khi ngất đi, sẽ chứng kiến được sự bại trận của bọn người vỗ ngực tự xưng là độc tôn này.

Vũ Văn Đức Chính đã không phân biệt được lúc này, người đối chưởng cùng Vũ Văn Đức Chính không còn là Thái Phi Ngọc Bội nữa, mà là hợp kình giữa Thái Phi lão nương nương và Thái Phi nương nương nhị đại.

Quả đúng như thế thật. Phần Vũ Văn Đức Chính thì do mụ mị tâm trí nên không thấy đòn hợp công này cũng là điều hữu tình hữu lý.

Nhưng còn Thái Phi Ngọc Bội thì sao? Do nàng quá kinh hãi trước thần công tuyệt đỉnh này của Vũ Văn Đức Chính, nên nàng không

dám mở mắt ra nhìn. Sợ kết quả tất yếu sẽ xảy đến mà cái nhục bại ắt là thuộc về ngoại tổ mẫu của nàng.

Vì thế, nàng đã không nhìn thấy mẫu thân nàng là Thái Phi Phụng Ngọc nương nương đang tấp cập công lén vào hậu tâm Vũ Văn Đức Chính đang khi Vũ Văn Đức Chính mím miệng, nghiến răng giữ vững song chưởng đã phát về hướng chính diện.

Nàng không ngờ, Vũ Văn Đức Chính không biết, còn Thái Phi lão nương nương thì dù có biết, có phát giác cũng phải lờ đi, làm ngơ đi, miễn sao triệt hạ được tên tiểu oa nhi miệng còn hôi sữa mà thân hoài tuyệt học. Một tuyệt học có nguy cơ làm lung lay địa vị độc tôn của dòng họ Thái Phi mà bọn họ đang tự cao tự đại và tự mãn. Bùng! …m! Vút! Phịch, phịch, phịch...

Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công đã như là muối bỏ bể trước công phu hãn thế kinh nhân của Vũ Văn Đức Chính là Thái dương thần công với một nội lực kinh thần khiếp quỷ là gần hai giáp tý tức một trăm hai mươi năm công phu tu vi.

Nếu không phải vì trước đó một chưởng ám muội của Thái Phi Phụng Ngọc nương nương đã không đập vào hậu tâm của Vũ Văn Đức Chính, khiến nội công của Vũ Văn Đức Chính phần nào bị thất tán thì Thái Phi lão nương nương đã ô hô, ai tai!

Nhờ thế, may là nhờ vậy, thế mà Thái Phi lão nương nương đã phải lùi người ra sau đến hàng trượng. Sau khi Vũ Văn Đức Chính bay bổng người lên không và...

Nhìn lại đấu trường tan hoang, chiếc long đầu trượng cong queo nằm đó. Thái Phi Phụng Ngọc ôm ngực lảo đảo, Thái Phi Ngọc Bội thảng thốt trố mắt nhìn về phía Vũ Văn Đức Chính bay văng đi mất. Thái Phi nương nương gượng không nổi phải té ngồi xuống, thất vọng đến ảo não nói như nói trong mơ:

- Công phu thật đáng sợ! May mà... Thái Phi Phụng Ngọc nương nương gắng gượng tiếp lời, vẻ trấn an: - May mà tiểu tử đó đã chết. Chúng ta vẫn là độc tôn thôi, mẫu thân! Không sao hiểu được lòng mình, Thái Phi Ngọc Bội thẫn thờ nói lảm nhảm: - Rơi xuống Hỏa dung tuyệt địa, một địa ngục trần gian thì còn gì nữa mà không chết được! Thật đáng thương cho đệ đệ...

- Câm! Hắn là loài súc sanh, đệ đệ gì đó mà ngươi thương hại chứ? Thái Phi Ngọc Bội gục mặt xuống khi nghe ngoại tổ mẫu giận dữ mắng như thế. Để mẫu thân bớt giận, Thái Phi Phụng Ngọc tiến đến đỡ Thái Phi lão nương nương đứng lên nói:

- Ngọc Bội chỉ lỡ lời thôi. Mẫu thân đừng để tâm làm gì. Ta vào thôi mẫu thân. Thế là trước, sau Thái Phi dòng dõi tam đại đều bỏ đi

vào Thái Phi tiên cảnh. Một chốn bí ẩn nhất trong võ lâm Trung nguyên. Đến lòng người ở đây cũng bí ẩn vô thường.

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 18
Hoả Dung tuyệt địa sa hiểm cảnh
Ngộ tử kỳ, gặp lối đào sanh
Dùng oán trả ân: Ngụy như Tào
Trong bế tắc khai thông tử lộ

T hần trí đang hôn mê trầm trọng, thân người đang buốt cóng tái tê, Vũ Văn Đức Chính bất giác bật kêu lên:

-Ôi chao! Nóng quá! Phản ứng của con nhà võ buộc Vũ Văn Đức Chính phải vùng thân lăn sang một bên.

Cốp! Đầu va vào một vách đá khiến cho Vũ Văn Đức Chính phải hồi tỉnh lại và... - Nóng! Nóng quá! Nhìn làn hơi mù mờ giăng giăng trước mặt đang như phả vào người Vũ Văn Đức Chính một luồng hơi nóng đến tối tăm mặt mũi. Vũ Văn Đức Chính kinh hoàng đến tột cùng, không hiểu mình đang ở chỗ nào đây?

- 'i chao! Chỗ này cũng nóng! Nhìn xuống chân, Vũ Văn Đức Chính thất kinh hồn vía khi thấy có làn khói bốc lên từ đôi giày vải của Vũ Văn Đức Chính.

Bịch... bịch... bịch... Hai chân thay nhau lúc công lúc đứng, Vũ Văn Đức Chính mới biết là đôi giày vải đang ngún cháy do chỗ Vũ Văn Đức Chính đứng là một bờ đá, cũng đang nóng đến kinh người.

Nhìn lại y phục, Vũ Văn Đức Chính cũng thấy nó đang ngùn ngụt bốc khói. - Không xong rồi! — đây một lúc nữa chắc ta bị thiêu ra tro mất. Kinh tâm tán đởm, Vũ Văn Đức Chính nhớn nhác nhìn quanh, trong khi hai chân không ngớt di động để giữ cho đôi giày vải không chạm lâu vào bờ đá nóng như nung, để chúng khỏi cháy rụi đi.

Không nhìn thì không sao, một khi đã nhìn thì Vũ Văn Đức Chính không còn lòng nào để mà tính toán nghĩ suy nữa.

Vì khắp nơi, qua lớp hơi nóng mù mờ, đâu đâu Vũ Văn Đức Chính cũng thấy toàn đá là đá. Đá nơi Vũ Văn Đức Chính đang đứng thì nóng, vậy toàn bộ những mõm đá mà Vũ Văn Đức Chính nhìn thấy cũng phải nóng như thế mà thôi.

Có nghĩa là dù Vũ Văn Đức Chính có chạy nhảy đến đâu cũng

chung một tình trạng như thế này thôi. Như thế có khác nào là cái chết? — đâu cũng chết!

Quay nhìn lại chỗ có làn hơi mù mờ dày đặc nhất. Vũ Văn Đức Chính nghe ớn lạnh khắp người, và tưởng tượng rằng nơi đó ắt còn nóng hơn bội phần.

Quả thế thật, chỉ cần Vũ Văn Đức Chính chồm người ra mé ngoài bờ đá một chút thôi, thì Vũ Văn Đức Chính cơ hồ không chịu nổi với luồng hơi nóng hổi phà vào mặt.

Nước mắt nước mũi tuôn ra ồ ồ, Vũ Văn Đức Chính gần như tuyệt vọng khi đang ở trong tuyệt cảnh này.

Bũm! Đang lúc Vũ Văn Đức Chính thay đổi chân trụ đỡ thân hình, thì vô tình mũi giày của Vũ Văn Đức Chính chạm vào một viên đá nhỏ, khiến cho viên đá nhỏ, khiến cho viên đá nhỏ rơi tỏm xuống khỏi mép bờ đá, mất hút vào nơi có làn hơi mù mờ dày đặc nhất mà Vũ Văn Đức Chính đã cho là nơi nóng nhất trong những chỗ đang nóng quanh đây.

Và tiếng chạm của viên đá vào nơi nào đó ở phía dưới, khiến Vũ Văn Đức Chính nghe được và phải động tâm.

Kinh nghi, Vũ Văn Đức Chính hất thêm một viên đá nữa, viên nữa xuống phía dưới. Bũm... bũm... bũm...

Trước sau ba viên, và ba lần tiếng âm thanh vang ra khiến Vũ Văn Đức Chính không khỏi nghi ngờ, thầm nghĩ trong lòng:

"Nước? Một nơi nóng thế này lại còn có nước được sao? Là địa nhiệt tuyền ư? Ngẫm nghĩ thêm một lúc nữa, Vũ Văn Đức Chính chợt hiểu tất cả. Thì ra chưởng kình Thái dương thần công được Vũ Văn Đức Chính đánh ra với toàn bộ nội lực dương cương có sẵn trong người đã làm cho Vũ Văn Đức Chính mừng vui khôn xiết, khi thấy một màu vàng chói lòa xuất hiện.

Với uy lực đến vàng đá cũng phải tiêu tan này, Vũ Văn Đức Chính tin rằng cái hận này của

sư môn ắt là sẽ trả được.

Chính vì niềm tin sắt đá này mà Vũ Văn Đức Chính dù đang bị toàn bộ số nội lực âm nhu trong người tràn lên xâu xé làm tê buốt toàn thân, nhưng vẫn còn trụ vững trong chốc lát để chờ xem đối phương ngã gục, rửa lại cái hận ngày nào của sư phụ.

Nào ngờ, ngay giây phút quyết định đó, toàn thân Vũ Văn Đức Chính bất giác rúng động đỡ một chưởng tập kích của ai đó? Thái Phi Ngọc Bội hay Thái Phi Phụng Ngọc? Và ngay hậu tâm, hậu quả tất yếu là Vũ Văn Đức Chính không còn biết gì nữa.

Không biết đối phương Thái Phi lão nương nương đã như thế

nào? Không biết rằng Vũ Văn Đức Chính đã văng người bay vọt khỏi ngang động khẩu Thái Phi tiên cảnh và lọt xuống đây.

Nếu không nhờ dòng địa nhiệt tuyền (suối nước nóng) này, ắt Vũ Văn Đức Chính đã tan xác và chết mà không sao nhắm mắt được.

Mừng vì đã thoát cảnh thảm tử thì ít, Vũ Văn Đức Chính căm giận thì nhiều hơn, nhiều hơn gấp bội.

Do đó, bất kể dòng địa nhiệt tuyền đang ngùn ngụt hơi nóng từ hướng nào chảy đến? Và chảy về phía nào? Nhưng Vũ Văn Đức Chính tin rằng cứ theo dòng chảy xuôi của địa nhiệt tuyền thì sẽ thoát nạn, thoát khỏi cảnh địa ngục trần gian này.

Vì thế, Vũ Văn Đức Chính liền vận khởi công lực đn, định dùng nội công thâm hậu trong nội thể để phi thân ngay bên trên dòng địa nhiệt tuyền, hầu xác định xem phía nào là phía hạ lưu của con suối, và đó chính là lối thoát thân duy nhất.

Nhưng công lực vừa được Vũ Văn Đức Chính đề tựu thì Vũ Văn Đức Chính đã bàng hoàng thất sắc, người tức thì run bắn lên vì lạnh.

Theo đà chuẩn bị phi thân đi, Vũ Văn Đức Chính ngã nhào xuống dòng địa nhiệt tuyền, chẳng khác nào hòn đá to được vất xuống khỏi mép bờ đá vậy.

Bũm! May cho Vũ Văn Đức Chính, hay đây là tấu xảo kỳ lạ của đất trời. Vì toàn thân đang cóng lạnh, đột ngột được ngâm vào dòng địa nhiệt tuyền, Vũ Văn Đức Chính liền cảm thấy sảng khoái, bình an vô sự. Ngoại trừ làn hơi mù mờ dày đặc và nồng nặc mùi diêm sinh làm cho Vũ Văn Đức Chính bất giác khó thở ra thì còn lại, Vũ Văn Đức Chính không hề thấy khó chịu khi đang ngâm người vào lòng nước nóng, cái nóng tưởng chừng bỏng đến lột da.

Một lần nữa Vũ Văn Đức Chính mừng vì đã hiểu rằng trong nội thể của Vũ Văn Đức Chính song song tồn tại hai luồng nội lực trái nghịch nhau. Nhưng do quá trình rèn luyện theo nội công tâm pháp thuần dương, Vũ Văn Đức Chính đã tập quen thành điều hiển nhiên tất yếu: đó là đè nén luồng nội kình âm nhu, do nội đơn và huyết của con Độc giác long vương phát sinh ra, và sự thực là luồng nhu kình âm nhu này vô phương phát tác, không gây tác hại cũng không làm nên điều lợi.

Nhưng hôm nay, trong lần đụng độ quyết liệt này, Vũ Văn Đức Chính vô tình đã để cho luồng nhu kình âm nhu dâng trào lên, bộc phát lên sau nhiều năm đè nén. Lực lượng này, dù bây giờ Vũ Văn Đức Chính có muốn dùng nội kình dương cương để đè nén nó lại cũng vô lực. Và điều này có thể dẫn đến hậu quả nghiêm trọng là

luồng nội kình dương cương bị co lại, gom lại sẽ thiêu hủy tâm can của Vũ Văn Đức Chính. Còn bên ngoài, toàn thể châu thân phía ngoài vùng đan điền sẽ hóa lạnh, hóa băng mà chết.

Thái Hư thượng nhân, sư phụ của Vũ Văn Đức Chính, do kiến văn uyên bác, đã dự đoán được điều này nên đã bao lần căn dặn Vũ Văn Đức Chính đừng bao giờ khinh suất dùng quá nửa công lực thuần dương.

Điều này đã xảy ra và nếu Vũ Văn Đức Chính không có dòng địa nhiệt tuyền nóng đến cực độ này hóa giải cái lạnh từ nội thể của Vũ Văn Đức Chính trào ra, thì cái chết sẽ đến là tất nhiên.

Như đã nói, đang khi Vũ Văn Đức Chính vận khởi công lực lên, thì không phải luồng nội kình dương cương dâng lên, mà chính là luồng nội kình chí âm chí nhu dâng lên. Nhờ đó, Vũ Văn Đức Chính hầu như an toàn trong lúc đắm mình dưới dòng địa nhiệt tuyền đang sục sôi này.

Đã từng ước mơ, hoặc hòa hợp được hai luồng nội kình xung khắc này làm một, tạo thành một thể nhất quán hầu phát huy như Lưỡng nghi chưởng của Âm dương song lão quái hiệp, hoặc hóa giải được một trong hai luồng nội kình này đi, chỉ chừa lại một thôi, thì bây giờ Vũ Văn Đức Chính còn ước ao nào hơn có một dịp ngàn năm một thuở như thế này?

Vũ Văn Đức Chính thầm tính toán: "Một trăm hai mươi năm công lực thuần dương! Bấy nhiêu đó cũng đã đủ để báo thù rửa hận rồi, nếu không muốn nói là thừa. Vì qua lần vừa rồi, chính bọn người Thái Phi tự xưng là độc tôn cũng không sao chống nổi một chưởng Thái dương thần công của ta với hơn một trăm năm công lực kia mà. Vậy còn nuối tiếc gì nữa, không xả bỏ luồng nội kình âm nhu bất lợi này đi cho rồi?"

Nghĩ thế nên Vũ Văn Đức Chính vẫn trầm mình đứng yên dưới lòng địa nhiệt tuyền và tiếp tục vận công lên, hầu trút bỏ hết hai giáp tý công lực chí âm chí nhu trong nội thể đi.

Thu thập, hoặc tu luyện để có được hai giáp tý công tu vi thì tất nhiên đòi hỏi một thời gian dài, lâu, rất lâu.

Nhưng để xả bỏ thì mau, rất mau nữa là đằng khác. Và bất chợt, Vũ Văn Đức Chính phải đình lại công việc đang tiến hành dang dở này, vì như có một luồng chớp giật đã lóe lên trong tâm trí Vũ Văn Đức Chính:

"Nguy! Chí nguy!" Sao lại nguy? Giữ lại trong người mới là nguy, chứ xóa bỏ thì có gì nguy mà Vũ Văn Đức Chính phải sợ?

Không sợ sao được khi Vũ Văn Đức Chính nhìn lại chỗ mình đang

đứng và đưa mắt nhìn quanh.

Vũ Văn Đức Chính thầm nghĩ: "Nếu ta xả bỏ công lực âm nhu ngay tại đây, thì sau khi xả bỏ xong, liệu ta có còn sống được hay không? Trong người thì chỉ còn luồng công lực chí dương, cộng với cái nóng tự nhiên ở quanh ta đây thì dù không chết bởi luồng âm kình công phạt, ngược lại cũng phải chết vì cháy, vì nóng thôi! Không được!

Lần thứ ba trong ngày Vũ Văn Đức Chính phải cảm tạ đấng hóa công, vì đã làm cho Vũ Văn Đức Chính phát hiện được điều này.

Đương nhiên, sau khi đã phát hiện kịp lúc, Vũ Văn Đức Chính dễ dàng tìm được cách giải quyết thỏa đáng.

Đi ngược dòng địa nhiệt tuyền thì đương nhiên cái nóng sẽ tăng lên - chết! Đi xuôi dòng thì cái nóng thuyên giảm - sống! Hay hơn hết là Vũ Văn Đức Chính cứ vừa đi xuôi dòng, vừa xả bỏ công lực chí âm. Vì như thế thì luồng âm kình sẽ giảm đồng bộ với cái nóng của dòng địa nhiệt tuyền.

Tìm được biện pháp thích hợp, Vũ Văn Đức Chính bèn hăm hở bước đi, sau khi nhận định kỹ dòng nước chảy về hướng nào rồi.

Do không biết dòng địa nhiệt còn kéo dài bao xa? Liệu có thoát kịp cái nóng tự nhiên này một khi luồng âm kình đã xả bỏ hết hai là không? Nên Vũ Văn Đức Chính cố tìng sái bước nhanh hơn, chạy nhanh hơn.

Và khi làn hơi nóng từ dòng địa nhiệt tuyền bốc lên đã bớt đi ít nhiều, khi Vũ Văn Đức Chính nhìn thấy xa xa một mảng trời trong xanh, cách vị trí của Vũ Văn Đức Chính độ chừng non một trăm trượng, thì Vũ Văn Đức Chính chợt nghe từ một góc tối, ngay trong lòng địa nhiệt tuyền có một tiếng rên rỉ phát ra.

"Là ai? Sao lại có mặt ở địa ngục trần gian này? Không lẽ là kẻ địch của bọn người Thái Phi độc tôn giống như ta? Nếu thế thì... nếu người này chịu đựng được cái nóng này ắt là người có nội công âm hàn giống như ta, nhưng không bằng ta. Và người này đang gặp hung hiểm?"

Đồng bệnh tương lân, đồng thân tương trợ. Không chút chậm trễ, Vũ Văn Đức Chính lướt nhanh người đến ngay góc tối. Bằng nhãn quang tinh tường, Vũ Văn Đức Chính đã nhìn thấy một lão già râu bạc trắng, có gương mặt thập phần đoan chính đang ngồi tọa công ngay trong dòng nước địa nhiệt tuyền.

Lão già này vừa vận công trong người lên để chống lại cái nóng tự nhiên của dòng địa nhiệt tuyền vừa luôn miệng rên rỉ, tưởng chừng như sắp chết đến nơi vì kiệt lực.

Không dừng được, Vũ Văn Đức Chính bước vòng ra phía sau lão già nọ, đặt hữu thủ vào ngay linh đài huyệt, và kịp thời trút sang cho lão ta một ít nội kình âm hàn trong người mà Vũ Văn Đức Chính đàng nào cũng phải xả bỏ.

Và khi thấy lão già nọ đã thôi không rên rỉ nữa, Vũ Văn Đức Chính nhỏ giọng để lão không giật mình và hỏi:

- Tiền bối là ai? Sao lại ở nơi chốn này? Thoát cơn nguy ngập, lão già biết là có ân nhân kịp thời tương trợ bèn cảm thán đáp: - Nguy hiểm thật! Lão phu định dùng cái nóng tự nhiên của trời đất này để khổ luyện làm tăng thêm công phu âm nhu, nào ngờ...

- Sao, tiền bối? Lão già cảm khái thở dài một hơi đoạn nói tiếp: - Nhân định không sao thắng được thiên định. Nếu không nhờ tiểu hữu ra tay tiếp trợ, thì lão phu kiếp này không sao nhìn được ánh dương quang nữa rồi. Chà! Hiểm địa! Đúng là Hỏa dung tuyệt địa. Công phu âm nhu tăng đâu không thấy chỉ suýt nữa đã mất sạch sành sanh cả rồi.

Như chợt nghĩ ra, lão già nọ liền ngưng lời than oán, mà nghi ngờ hỏi lại: - Tiểu hữu là ai? Công phu âm nhu của tiểu hữu quả là bất phàm, chẳng những đủ để chống chọi lại cái nóng khiếp người này mà lại còn dư để tiếp trợ cho lão phu nữa. Tiểu hữu là ai?

Do còn đang dụ dự bất quyết, không hiểu nên sử dụng danh xưng nào? Vũ Văn Đức Chính thì chưa đúng lúc lắm, khi kẻ thù gia là ai còn chưa tìm được? Còn Văn Đức Chính thì... sao đúng là nam nhi đại trượng phu khi cải danh đổi họ, không khác nào kẻ tiểu nhân đang làm điều mờ ám?

Cho nên Vũ Văn Đức Chính bèn nói khác đi, lờ đi danh tự của mình và giải thích: - Tiểu bối từ phía tít trên kia rơi xuống, do... độc xà cắn phải. Không hiểu sao trong người tiểu bối sau đó lại phát lạnh, nếu không nhờ sức nóng của dòng nước này ắt tiểu bối đã phải chết vì lạnh rồi. Còn tiền bối là ai?

Không hiểu là do nghi kỵ hay bởi lời giải thích của Vũ Văn Đức Chính nghe không xuôi tai hay sao đó, mà lão già chỉ nói:

- Bao năm qua, lão phu đã thoái ẩn giang hồ, nên danh hiệu trước đây của lão phu không muốn nhắc đến làm gì nữa. Có điều... tiểu hữu đã có ân tiếp trợ, lão phu không thể không nói. Tên của lão phu là Ngụy Như Tào. Trên đời này ngoài lão phu và tiểu hữu ra, chắc không còn ai biết đến danh tự này đâu. Ha ha ha...

Vẫn còn đang rót luồng hàn âm kình tiếp trợ lão già nọ, Vũ Văn Đức Chính chợt nghe lão xưng tên họ kỳ quặc kia xong, lại vùng cười lên bằng giọng cuoi nham hiểm, thì Vũ Văn Đức Chính biết là

có biến.

Rụt nhanh tay lại, Vũ Văn Đức Chính kêu lớn lên hỏi: - Sao Ngụy tiền bối lại... Âm cuối cùng là âm "cười"? Vũ Văn Đức Chính bỗng nghe lạnh toát ở ngực, và ngã sấp mình vào lòng địa nhiệt tuyền khi âm cuối cùng chưa thoát ra khỏi bờ môi.

Trước khi ngập hẳn thân người vào dòng nước nóng, Vũ Văn Đức Chính kịp nghe được những lời cuối cùng của lão già nọ, trước khi lão bỏ chạy biến đi.

- Tiểu tử trá ngụy, dám dối gạt lão phu. Trên đời này ta chuyên lừa gạt người, há dễ để người gạt được ta sao? Ha ha ha...

Ngay sau đó, cái lạnh trên lồng ngực Vũ Văn Đức Chính được thay thế bằng cái nóng thấu tâm can. Cái nóng do dòng nước nóng thấm vào khiến cho Vũ Văn Đức Chính dù đang đau nhói, dù đang muốn ngất đi cũng phải tỉnh lại ngay!

Không tỉnh cũng phải tỉnh, vì bằng không Vũ Văn Đức Chính sẽ phải hết thở vì ngộp nước! Đứng thẳng được thân hình lên, Vũ Văn Đức Chính căm hận khi nhìn thấy một ngọn liễu kiếm ngắn đang cắm phập trên vùng ngực gần tâm thất!

Điểm huyệt chỉ huyết quanh chỗ ngọn liễu kiếm đâm vào, cắn chặt răng Vũ Văn Đức Chính nhổ ngọn liễu kiếm ra và định ném đi.

Chợt nghĩ lại, Vũ Văn Đức Chính nhét vào bọc áo, lòng thầm nghĩ: "Ngụy Như Tào? Đúng là lão già quỷ quái trá nguy! Dám lừa gạt ta bằng cái tên không thể nào có được! Hừ! Thù này chẳng báo chẳng thể làm người! Cây có bóng, người có tên! Ta không tin ta không tìm được lão qua thanh liễu kiếm này!"

Gom chút ít kình lực âm hàn còn sót lại trong người, Vũ Văn Đức Chính nhịn đau đi lần về khoảng nhỏ trời trong xanh trước mặt! Lối thoát thân duy nhất trong Hỏa dung tuyệt địa này, theo lời lão già gian ngoa nọ đã cảm thán kêu lên lúc nãy.

Lấp ló sau một ghềnh đá gần vòm động, nơi dòng Địa nhiệt tuyền thoát ra ngoài không gian rộng lớn, Vũ Văn Đức Chính phần thì mỏi mệt, phần thì sợ lão già trá ngụy nọ còn đang chực chờ phía ngoài phát giác và giết Vũ Văn Đức Chính đi, cho nên Vũ Văn Đức Chính không dám thẳng bước tiến ra! Ngược lại, Vũ Văn Đức Chính tìm đường leo lên phía sau ghềnh đá!

Một là để ẩn thân, hai là cần phải điều trị ngoại thương, và điều hòa lại chân lực đã quá mỏi mòn?

Lần dò từng chỗ đặt chân, rốt cuộc Vũ Văn Đức Chính đã được thoải mái trong một tiểu động ngay trên chốc ghềnh đá, khuất hẳn mọi cặp mắt tò mò nhìn từ dưới dòng Địa nhiệt tuyền lên, và từ phía

ngoài vòn động nhìn vào...

Ngồi xếp bằng, việc đầu tiên cần làm là Vũ Văn Đức Chính phải kiểm tra lại xem luồng nội kình âm hàn có còn sót lại chút nào trong nội thể hay không đã?

Vũ Văn Đức Chính hoàn toàn yên tâm khi biết chắc là toàn bộ luồng nội kình âm nhu đã được hoàn toàn xả bỏ!

Sau mười hai vòng châu thiên, luồng nội lực thuần dương đang tuôn chảy tràn đầy khắp các kinh mạch trong nội thể của Vũ Văn Đức Chính, khiến cho Vũ Văn Đức Chính sảng khoái tinh thần.

Không, không phải là tuôn chảy khắp các kinh mạch! Dù luồng nội kình thuần dương chí cương đã lấp đầy chỗ trống trước đây chàng đã nén chặt luồng nội khí chí âm vào đó, nhưng Vũ Văn Đức Chính cũng không mãn nguyện lắm khi luồng nội lực chí cương này còn bị tắt nghẽn lại tại cuối mạch Nhâm và cuối mạch Đốc.

Dù đã nhiều cố gắng, tận lực nhưng Vũ Văn Đức Chính không sao đưa nội lực bản thể xung phá được ải quan này!

Từ Bách hội huyệt, xuyên qua đan điền, vòng xuống hội âm, Vũ Văn Đức Chính không thể đưa nội kình vòng qua phía sau để xông thẳng lên Thiên đình, vì nghẽn ở cuối mạch Đốc.

Ngược lại, từ Bách hội huyệt, xuống thẳng Hội âm, Vũ Văn Đức Chính cũng không thể rót hết số nội lực này vào đan điền, phối hợp với số nội lực còn tích tụ trong đan điền để đưa thẳng xông lên Trùng lâu! Vì nghẽn ở cuối mạch Nhâm!

Thập nhị tiểu chu thiên thì được, nhưng để được Thập nhị trùng lâu thì không! Nội lực cao thâm hơn người thì có... nhưng đạt đến cảnh giới vô thượng thì chưa! Hai giáp tý công phu tu vi thì thừa nhưng để đến Đăng phong tạo cực thì thiếu! Chán nản, Vũ Văn Đức Chính xả công, mặc nhiên chấp nhận câu "Nhân định bất thắng thiên mệnh!"

Ô kìa! Một điểm hàn quang lấp lánh sát phía trong, phía trên tiểu động đập vào mắt Vũ Văn Đức Chính như một chớp lóe lên giữa đêm đông lạnh lùng!

Một điểm sáng trong một không gian tối mịt. Tiểu động tối, phía dưới dòng Địa nhiệt tuyền cũng tối. Vậy đây không thể nào là một điểm sáng do dòng Địa nhiệt tuyền phản quang chiếu lên tiểu động được!

"Vậy là do vật gì? Của ai!" Chỉ khẽ xoay thân một cái, Vũ Văn Đức Chính đã mó, đã đụng vào vật đó! Không những chỉ riêng vật đó không mà thôi! Mà Vũ Văn Đức Chính lại còn thấy rõ, nhờ ánh sáng phát ra từ vật đó, ngay phía dưới vật đó là một chiếc hộp bằng gỗ đen mun!

Lòng hiếu kỳ dâng lên, Vũ Văn Đức Chính cầm vật phát sáng lên tay, và quan sát... Vật phát sáng có hình vuông vắn thành một khối tứ bề được chạm hình con rồng uốn khúc quanh khối ngọc.

Bốn chân mãnh long vấn vào bốn góc, với móng vuốt xòe rộng chụp vào, nhưng chỉ có ba móng vuốt ở mỗi chân mà thôi!

Còn đầu rồng thì chồm thẳng xuống mặt dưới của khối ngọc, nơi có khắc hàng chữ: Đại Tống Thái Vương Tử. Cầm lấy đuôi rồi nhô cao lên tạo thành chỗ nắm, Vũ Văn Đức Chính nhờ vào kiến văn uyên bác của sư phụ truyền dạy đã biết được rằng đây là ấn triện của Thái tử con của Hoàng đế cựu triều thời Đại Tống cách đây hơn trăm năm!

Cảm khách, Vũ Văn Đức Chính thở dài và ngẫm nghĩ: "Vật đổi sao dời, Đại Tống nay sụp, Tống triều tan rã! „n triện còn đây, người đâu rồi? Mất nước tan nhà, quyền hạn gì nữa một Thái tử con vua đã một thời vàng son rực rỡ?"

Mở chiếc hộp gỗ ra, Vũ Văn Đức Chính hi vọng tìm hiểu được tại sao „n triện của Thái tử lại lưu lạc đến đây? Và ai là người dấu „n triện vào tận chỗ kín này?

Nhờ ánh sáng của „n triện này, Vũ Văn Đức Chính đã nhìn được trong hộp gỗ có chứa một tờ hoa tiên và một quyển sách mỏng bằng lụa!

Vừa nhìn được chỗ thự danh của tờ hoa tiên, Vũ Văn Đức Chính thiên hạ rúng động thân hình!

Vì chỗ thự danh có ghi rõ... không thể lầm lẫn được! Hàng chữ ghi: Vũ Văn Hoá Quang.

- Phụ thân? Tay cầm „n triện để soi sáng, Vũ Văn Đức Chính run run đọc: "Tự bạch! Ta nguyên là một đứa bé mồ côi, thân cô, thế cô! Ngay từ lúc lên mười được Thái Phi Kim Phụng nương nương thương tình cưu mang nuôi dưỡng!

Do đã hiểu thế nào là cái hận của kẻ bị người hiếp đáp nên ta khó lòng chấp nhận thói uy hiếp người của dòng dõi Thái Phi để giữ mãi địa vị độc tôn!

Chống đối lại thì không dám bởi vô lực, ta đành bỏ trốn Thái Phi tiên cảnh khi Thái Phi Kim Phụng nương nương sai phái ta nhập giang hồ tìm và hủy diệt nhân vật nào có võ công cao hơn hết!

Hỏa dung tuyệt địa tuy là hiểm cảnh nhưng lại là chỗ duy nhất để thoát vòng kềm tỏa của dòng dõi Thái Phi! Bởi họ sẽ nghĩ là ta phải chết! Vì chưa từng có ai thoát chết một khi nhảy xuống Hỏa dung tuyệt địa!

Vì an nguy của giang hồ, những sinh linh về tội của lòng tự tôn độc

đoán dòng dõi Thái Phi độc tôn, ta chấp nhận may rũi! Chấp nhận bỏ lại thê nhi ta là Thái Phi Phụng Ngọc cùng Thái Phi Ngọc Bội!

Hi vọng có ai đó nhận được vật này, tùy thời, tùy lúc, tùy theo nhận định mà xét xem ta phải hay ta sai? Trả hoặc không trả lại kinh thư cùng ấn triện này cho dòng dõi Thái Phi độc tôn tại Thái Phi tiên cảnh?

Để hậu nhân hiểu được uyên nguyên, ta ghi lại đây tự sự phát sinh dòng dõi Thái Phi này! Lúc đương thời, thái tử của Đại Tống đương triều đã yêu thương một nàng giai nhân hiệp lữ, định bụng đem nàng về trình tấu Hoàng đế để tấn phong nàng làm Thái Phi!

Nhưng, dù là bậc tài hoa về võ thuật, giai nhân nọ cũng chỉ là hạng dân dã, Hoàng đế đương triều nào dễ dàng ưng thuận tấn phong nàng làm Thái phi.

Vì uất ức, nàng đã bỏ đi, ly khai thái tử và mối tình tuyệt vọng! Khi đi nàng đã mang theo „n triện của thái tử với hi vọng rằng ngoài nàng không ai còn được tấn phong là Thái Phi nữa, một khi „n triện thái tử không còn!

Đồng thời nàng cũng đánh cắp bí cấp Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công và Bí phổ khai thông sanh tử huyền quan quyết là báu vật truyền ngôi của vua nước Đại Tống.

Lưu „n triện, luyện tập Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công với sự khai thông sinh tử huyền quan bí phổ giúp sức, nàng nghiễm nhiên là một độc tôn Thái Phi.

Để truyền đời dòng dõi độc tôn này, nàng đã tìm bạn tình một đêm để phối giống, sanh được một ái nữ được nàng gán cho cái họ là Thái Phi!

Cứ tiếp tục như thế, đến đời Thái Phi Kim Phụng nương nương, nhạc mẫu của ta là đã đến đời Thái Phi thứ ba!

Để biểu hiện sự truyền đời, tên của người đời trước được đặt nối tiếp cho tên người đời sau! Để biểu hiện sự độc tôn, mỗi đời Thái Phi phải xuất hiện giang hồ một lần để chứng minh dòng dõi Thái Phi là thiên hạ đệ nhất nhân!

Cứ thế mãi thì giang hồ sao tránh được sự hao tổn nguyên khí? Sao tránh được sự loạn lạc, nhiễu nhương?

Ta mang theo „n triện và bí phổ khai thông sinh tử huyền quan này là có lòng hi vọng rằng, rốt cuộc dòng dõi Thái Phi vẫn còn đó, nhưng dừng, và không đủ lực để xưng là độc tôn nữa!

Thế là thuận thiên, hợp đạo lý! Không biết ta sống chết thế nào sau khi nhảy xuống Hỏa dung tuyệt địa! Nhưng dù sao ta cũng vẫn tin rằng dòng dõi Thái Phi sẽ không là độc tôn! Bởi đã mất Bí phổ

khai thông sinh tử huyền quan rồi!

Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công dù cao thâm tuyệt thế, nhưng một khi nội lực bất túc do Nhâm Đốc nhị mạch bất tương thông thì cũng không đáng sợ.

Chuyện ta làm ta biết, trời đất biết! Nếu ta sai, trời đất chẳng dung ta! Ta còn sống, và rời được Hỏa dung tuyệt địa, ấy là trời đã chứng cho lòng ta.

Vũ Văn Hóa Quang lưu tự." Quả là trời đã chứng cho phụ thân vì phụ thân đã sống sót sau khi rơi vào Hỏa dung tuyệt địa! Phụ thân đã không sai khi làm như thế này!"

Tâm tình xúc động, Vũ Văn Đức Chính đã nghĩ thế khi đã đọc xong lời tự bạch của phụ thân lưu lại. Có điều Vũ Văn Đức Chính không sao hiểu được là tại sao phụ thân không đem theo người mà lưu lại đây „n triện và Bí phổ này?

Phải chăng phụ thân sợ trước sau gì nguyên phối trước của phụ thân là Thái Phi Phụng Ngọc nương nương sẽ truy tìm được hành tung của phụ thân và họ sẽ thu hồi lại được „n triện cùng Bí phổ? Và như thế có nghĩa là tâm nguyện của phụ thân sẽ như đổ sông đổ biển?

Hay là vì phụ thân lúc thoát được đến đây, đã sức cùng lực kiệt ngỡ trước sau gì cũng chết. Có nghĩa là trời xanh không chứng cho hành động này của phụ thân nên phụ thân ném đại lên đây, hi vọng trả lại cho Thái Phi tiên cảnh những vật gì thuộc về Thái Phi tiên cảnh?

Vũ Văn Đức Chính không sao suy đoán được điều gì đã xảy đến cho phụ thân! Mà Vũ Văn Đức Chính chỉ biết rằng phụ thân đã an bày khi rời khỏi Hỏa dung tuyệt địa! Đã tạo nên một sự nghiệp lẫy lừng là Vũ Văn lầu chủ! Đã có một thanh danh trượng nghĩa rõ ràng! Và đã có gia đình, đã có một hậu nhân đang ngồi đây là Vũ Văn Đức Chính!

Nhớ lại thuở còn trong vòng tay chăm sóc và giáo huấn của phụ thân cách đây mười hai năm. Vũ Văn Đức Chính thừa hiểu di chí của phụ thân lưu lại khi đặt tên con là Đức Chính! Và cho đến tận bây giờ, Vũ Văn Đức Chính chưa hề có một hành động nào làm ô uế thanh danh dòng họ Vũ Văn!

Không phải đến bây giờ mà thôi, mà từ đây về sau, Vũ Văn Đức Chính phát nguyện với lòng, rằng chàng sẽ không bao giờ quên đi lời giáo huấn của tiên phụ.

Bất giác, Vũ Văn Đức Chính xót xa khi lần dỡ quyển Bí phổ khai thông sanh tử huyền quan quyết bằng lụa mỏng.

Tấu xảo thay! Phải chăng đây là do tiên phụ sống khôn thác thiêng đã dẫn dắt Vũ Văn Đức Chính tìm được hai món báu vật này?

Phải chăng đây là trách nhiệm mà tiên phụ muốn Vũ Văn Đức Chính phải hoàn thành: để dòng dõi Thái Phi vẫn tồn tại nhưng không được để họ giữ mãi địa vị độc tôn?

Và nếu muốn được như thế, thì Vũ Văn Đức Chính phải có võ công cao hơn họ, phải khai thông sanh tử huyền quan, phải chế trụ được họ nhưng không được quyền hủy diệt!

Thể theo ý trời xui khiến, thể theo lời di chí của tiên phụ, Vũ Văn Đức Chính liền lắng đọng tâm tư, đè nén lại mọi xúc cảm để đọc cho kỹ, hiểu cho rõ ràng kinh văn được ghi trên khai thông sanh tử huyền quan quyết bí phổ.

Nguyên lý võ học không khác nào nguyên lý của trời đất, hay nói đúng hơn, người xưa đã vận dụng nguyên lý trời đất vào võ học.

Âm tàn thì Dương hiện, ngược lại Dương khứ thì Âm lai. Nhưng giữa cái chí âm và chí dương vẫn có thời khắc cho âm dương tương giao, thiên địa giao thái. Đó là lúc bình minh hoặc lúc chiều buông!

Khai thông sanh tử huyền quan quyết là nguyên lý này được vận dụng triệt để! Nấu những ai có được một nội lực trên một giáp tý, khi muốn tự khai thông sinh tử huyền quan phải chia thành hai lực đạo. Một theo mạch Nhâm, một theo mạch Đốc.

Mạch Nhâm dẫn một nửa lực đạo được xem là dương, còn mạch Đốc dẫn nửa lực đạo còn lại được xem là âm.

Thiên địa chỉ giao thái được khi mạch Nhâm và mạch Đốc tương thông với nhau. Muốn thế thì âm không thể thịnh hơn dương, ngược lại dương không cường hơn âm. Mà phải là ngang bằng.

Người tự khai thông sanh tử huyền quan theo quyết của bí phổ này phải có trước hết là nội lực bản thể cao, đồng thời phải có một định lực vững vàng.

Bằng không ắt sẽ chuốc họa vào thân. Đối với người có nội lực không đủ một giáp tý thì cần phải có một cao nhân trợ thủ. Tự thân người này dùng nội lực bản thân để tự xem là dương nếu là nam, hoặc xem là âm nếu là nữ giới. Âm thì theo Đốc mạch còn dương thì theo Nhâm mạch.

Còn cao nhân trợ lực, bất luận nam hay nữ, đều phải bổ sung vào người kia bằng một nguồn nội lực ngang bằng và xung phá vào mạch còn lại để có được Thiên địa giao thái, tức là đạt mức khai thông Nhâm Đốc nhị mạch.

Hiểu được yếu quyết này, Vũ Văn Đức Chính không ngần ngại bắt tay vào việc khai phá sanh tử huyền quan ngay. Vì không nơi đâu

an toàn và kín đáo bằng nơi này, và không lúc nào yên tĩnh bằng lúc này. Nội lực thì có dư! Định lực thì có thừa.

Khi những tia sáng nhợt nhạt từ mặt nước của dòng Địa nhiệt tuyền phản chiếu lên tiểu động thì Vũ Văn Đức Chính đã đại công cáo thành.

Thu liễm chân lực, để lại vào hộp gỗ „n triện cùng bí phổ lưu lại tiểu động, Vũ Văn Đức Chính chỉ mang theo bất ngờ mình mãnh hoa tiên có di tự của tiên phụ ly khai khỏi Hỏa dung tuyệt địa theo dòng chảy của Địa nhuyệt tuyền thoát ra mà đi.

Tuân theo di chí của tiên phụ, Vũ Văn Đức Chính tạm thời bỏ qua, không nói gì đến Thái Phi Tiên cảnh, để sau gặp lại tỷ tỷ, ái nữ của đại mẫu cùng tiên phụ, Vũ Văn Đức Chính sẽ định liệu phương sách giải quyết sau.

Còn bây giờ, Vũ Văn Đức Chính có hai việc cần làm là: - Truy tầm thù gia của dòng họ Vũ Văn. - Tìm cho được kẻ đã lấy oán báo ân, đã trá ngụy khai tên giả dối là Ngụy Như Tào để trả thù.

Thế thôi đã.

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 19
Một lần nữa xuất hiện giang hồ
Giải cứu cho cừu nhân họ liễu

M ột trang thư sinh mặc y phục màu trắng nho nhã, được ánh nắng đầu ngày chiếu vào y phục tỏa lên gương mặt một màu bạch ngọc tinh khôi, khiến cho mọi người đi đường đều lấy làm thích mắt khi nhìn một mỹ nam tử đang đi du xuân. Gió xuân thổi bay lất phất tà áo trắng nho sinh của vị thư sinh này càng khiến cho mọi người đều ngỡ đấy là Phan An tái thế, Tống Ngọc tái sanh.

Dáng đi khoan thai, đầu ngẩng cao thẳng tắp, vị thư sinh này đúng là biểu hiện tiêu biểu cho giới văn nhân, chân yếu tay mềm, trói gà không chặt.

Thưởng xuân thì có năm bảy đường, nhưng đa số những người nhàn tản hoặc những văn nhân đều thích vào những trà đình để hưởng hết thú tiêu dao bên chung trà thơm ngát.

Chỉ có trang thư sinh này là có lối thưởng xuân khác thường. Mới giờ này mà vị thư sinh bạch y đã tìm đến tửu lâu. Đệ tử Lưu linh

chăng? Hay là suốt đêm qua trằn trọc tiên tử thơ không được nên đói bụng sớm? Rồi mọi người đều thầm tiếc cho một văn nhân nho nhã đã làm cho mọi người mất hứng du xuân.

Như đã có chủ định từ trước, nên vừa nhìn thấy cánh cửa của Tửu lâu xịch mở là trang thư sinh bạch y này liền đưa chân đi vào ngay, nhưng không phải là vội vã quá đáng.

Trước liễn cơm bốc khốc và trước số thức ăn ê hề, trang bạch y thư sinh từ tốn ăn! Vậy là không phải vì quá đói mà thư sinh vào đây!

Bầu rượu trên bàn còn nút kỹ, chung rượu đặt gần đó vẫn chưa được lật ngữa lên, chứng tỏ vị bạch y thư sinh này không là đệ tử của Lưu linh.

Nhưng tại sao mới giờ này mà bạch y thư sinh đã vào một tửu lâu. Không sao biết được điều này! Mãi đến khi hàng đầu lũ lượt những nhân vật giang hồ thảo dã kéo nhau vào tửu lâu, và đến khi bạch y thư sinh biểu lộ thái độ đang lắng tai nghe những người giang hồ kháo chuyện nhau thì mới rõ là bạch y thư sinh đang nghe ngóng những chuyện đã và đang xảy ra trên giang hồ.

Nếu đã như thế thì chẳng lẽ bạch y thư sinh cũng là người thuộc giới giang hồ sao? Thuộc giới giang hồ sao được khi lưỡng huyệt thái dương của thư sinh bạch y không nhô cao như mọi người mà lại bằng phẳng thế kia?

Mắt của những tay giang hồ khác thì ánh hàn quang lồ lộ, còn bạch y thư sinh thì chỉ như là một thường nhân, vậy thì thuộc giới giang hồ sao được?

Nhưng nếu hai điều trên thì đòi hỏi công phu luyện tập về nội hoặc ngoại công, thì bạch y thư sinh không sao đủ sức lực mà khổ luyện và ít ra bạch y thư sinh cũng phải đeo mang, vác khiêng theo người khí giới chứ? Như thế trông mới giống những nhân vật giang hồ khác chứ? Có đâu lại như thế này.

Nghĩa là bạch y thư sinh đến một tấc sắt cũng không, vậy thì thuộc giới giang hồ ở chỗ nào? Ai nghĩ thế nào mặc họ! Bạch y thư sinh vẫn từ tốn ăn, đang khi đôi tai không hề bỏ sót bất kỳ một âm thanh nào! Tuy rằng bạch y thư sinh ngồi quay lưng hướng ra ngoài nhưng không một nhân vật nào bước vào tửu lâu mà bạch y thư sinh lại không biết!

Mỗi người tùy theo công phu nông sâu mà họ có những bước chân nặng nhẹ khác nhau. Công phu cao thâm thì bước chân nhẹ như gió thoảng. Ngược lại, công phu thấp kém thì bước chân nặng nề, không khác nào những hạng người vũ dũng, phàm phu tục tử! Ăn

đã gần xong bữa, nghe ngóng đã được một lúc lâu, bạch y thư sinh sắc mắt không dấu được vẻ thất vọng vì đã không nghe được điều cần nghe nên bạch y thư sinh đã định bỏ đi, thì...

"Bước chân nhân vật nào? À! Đến hai! ' không! Ba nhân vật này là ai? Để xem nào!" Bạch y thư sinh tự nhủ với lòng như thế và giả vờ ngồi ngay lại để... ngắm bước tường ngay trước mặt mình!

Ba cao nhân này bước đi đã nhẹ, thật nhẹ, bọn họ lại còn nói chuyện nhỏ nhẹ hơn thế nữa. Nếu bạch y thư sinh không phải là hạng cao thủ tuyệt thế thì có lẽ bạch y thư sinh không thể nào nghe được.

Âm thanh của một người nói; - Lão Kỳ nè! Phen này lão Kỳ đương nhậm chức vụ tổng đường chủ, hiển hách quá hé! Bạch y thư sinh chừng như muốn rúng động thân hình... Người được kêu là lão Kỳ lên tiếng đáp: - Lão Tửu đâu có vừa gì! Lão làm phó cho ta thì đâu có gì hèn kém! Vì đằng nào lão cũng là lão đệ của ta mà!

Tiếng của vị thứ ba xen vào, ra vẻ châm chọc hai lão kia: - Hừ! Hai lão cam tâm làm thuộc hạ dưới quyền của lão trọc Thiên Nhất sao? Bạch y thư sinh thầm giật mình, sau khi đã xác định được ba nhân vật này là ai? Bọn họ chính là Kỳ, Tửu, Họa tán nhân, b trong Ngũ kỳ tán nhân, cao nhân đương đại. Đã và đang làm tay sai cho bọn Nhất Thiên Bang giả nhân giả nghĩa. Kể cả Thiên Nhất đại sư, phương trượng Thiếu Lâm cũng thế.

Trấn tĩnh lại, bạch y thư sinh lắng nghe tiếp... Âm phong tán nhân thở dài chán nản đáp: - Bì sao được với người bán rẻ môn phái.

- Thiên Nhất lão trọc bán rẻ cái gì nào? Độc tửu tán nhân chừng như khinh khi Thiên Nhất đại sư khi hỏi câu đó. Âm phong tán nhân đáp:

- Ba hoàn Hồi nguyên bảo mệnh đơn, đánh đổi chức vị phó bang chủ! Giọng nói của Độc tửu tán nhân vang lên: - Sao nghe nói là do Thiên Nhất có võ công cao hơn bọn Ngũ kỳ tán nhân chúng ta? Họa điểm tán nhân chen vào giải thích: - Đánh đổi cũng đúng, mà võ công cao hơn cũng đúng. Nguyên là thế này: Thiên Nhất lão trọc đem ba hoàn Hồi nguyên bảo mệnh đơn tra ra, đổi lại là nửa phần công phu của bang chủ! Từ đó, lão trọc có võ công cao hơn nên chức vị cao hơn là đúng rồi.

Bạch y thư sinh nghe đến đây thầm chán nản cho bọn người được xưng tụng là Ngũ kỳ tán nhân này! Bọn họ đang tâm vì quyền lợi và danh vọng, sẵn sàng tiếp tay cho bọn người ác nhân không kể đến lời phỉ báng của đồng loại.

Rồi bạch y thư sinh nghe tiếp nữa. - Lão Kỳ nè! Liệu ngày khai

sơn lập phái tới đây, tên oắt con hôm nọ có đến phá rối hay không? Và nếu hắn đến, thì ai sẽ là người đối phó với hắn vậy?

Đáp lời của Độc tửu tán nhân, Âm phong tán nhân nói quả quyết: - Đương nhiên là phó bang chủ hoặc là bang chủ rồi! Vì ta e dẫu cho ba người chúng ta hợp lực lại cũng khó mà đương cự với hắn!

Độc tửu tán nhân lại hỏi: - Xuất xứ của hắn ta thế nào? Lão Kỳ biết không hử? Âm phong tán nhân đáp nhẹ: - Công phu của hắn thật là kỳ lạ, ta không làm sao nghĩ ra sư môn của hắn ta. Họa điểm tán nhân kinh ngạc hỏi:

- Hai lão đang nói đến ai vậy? Âm phong tán nhân không đáp, còn Độc tửu tán nhân thì xẻn lẻn trả lời: - Còn ai nữa mà lão Họa hỏi? Lão Họa không nhớ lần ở Võ Đang phái à? Đoạn Độc tửu tán nhân thuật lại cho Họa điểm tán nhân nghe chuyện đụng độ ở khu vực gần chân núi Tu di giữa hai lão, hay nói đúng hơn là giữa Âm phong tán nhân và tên oắt con nọ.

Nghe xong Họa điểm tán nhân lửng lờ nói: - Ta xem ra... họa may phải có sự hợp lực giữa bang chủ và lão Thiên Nhất mới có hy vọng thắng được gã này!

- Sao lão Họa biết? Nghe Âm phong tán nhân nghi ngờ hỏi thế, Họa điểm tán nhân ấm ớ một lúc mới đáp được: - Thì... thì không lẽ ba người chúng ta lại kém lão trọc nọ được sao? Mà không phải lão Kỳ vừa nói, dẫu cho ba người bọn ta cũng không bằng gã này, thì có lý nào lão trọc Thiên Nhất một mình đương cự nổi sao? Ta nói như vậy không đúng sao nào?

Âm phong tán nhân đuối lý, bèn gắt gỏng bảo, ra vẻ hạ lệnh cho oai:

- Thôi nào! Ăn cho xong đi! Nói mãi thức ăn nguội hết rồi! Đã lỡ bộ, bạch y thư sinh đành chờ ba vị tán nhân này ăn xong. Chừng nào họ bỏ đi thì bạch y thư sinh mới đi ra được.

Và khi ba lão Kỳ, Tửu, Họa vừa xô ghế đứng dậy, thì bạch y thư sinh lại nghe có tiếng với việc rót vào tai:

"Nếu ngươi muốn gây mâu thuẫn trong nội bộ bọn này, ngươi hãy mau đến Duyệt Lai khách điếm ở trong trấn này. Nhớ nhé, Duyệt Lai khách điếm và ngay trong đêm nay nhé."

Bạch y thư sinh hoàn toàn có thần tình ngơ ngẩn! Vì đây không phải là âm thanh của vị cao nhân bí ẩn hôm nào đây sao? Tại sao vị cao nhân này có mặt ở đây mà ta không hề hay biết? Thân pháp cao đến thế này sao? Chẳng lẽ ta đã khai thông được Nhâm Đốc nhị mạch mà vẫn không phát hiện được, không qua được thân pháp này sao? Vũ Văn Đức Chính ta không tin là thế được! Không tin là ta không phát giác được cao nhân này!

Hóa ra bạch y thư sinh này chính là Vũ Văn Đức Chính đã từ Tu di sơn đến thẳng nơi này! Do nghĩ như thế, nên Vũ Văn Đức Chính vội xoay người đứng lên, nhìn quanh một lượt khắp trong tửu lâu để tìm xem ai là người vừa mới dùng bí pháp Truyền âm nhập mật ám thị cho Vũ Văn Đức Chính?

Cử chỉ đột ngột này của Vũ Văn Đức Chính khiến cho toàn bộ nhân vật võ lâm hiện đang hiện diện tại tửu lâu phải kinh ngạc và đưa mắt dò xét nhìn lại. Như thế này thì càng dễ hơn, giúp cho Vũ Văn Đức Chính quan sát tường tận hơn, tuy rằng Vũ Văn Đức Chính quét mắt nhìn qua mà thôi.

Với nhãn quang tinh tường, Vũ Văn Đức Chính liền tỏ vẻ thất vọng khi không tài nào phát
hiện được người vừa phát âm.

Đứng lên đột ngột, và vẻ mặt thiểu não của Vũ Văn Đức Chính làm cho những nhân vật giang hồ ở đây hiểu lầm rằng: bạch y thư sinh vừa nghe tiếng ai kêu trong đám đông bát nháo này nên mới đứng lên dáo dác tìm, nhưng sau đó, do không tìm được bạn hữu nên mới thất vọng.

Do họ hiểu lầm như thế nên bọn họ đã dễ dàng cảm thông và bỏ qua cho Vũ Văn Đức Chính cái ánh mắt nhìn xổ vào mặt người khác này.

Hơn nữa, tất cả bọn họ đều nhún vai, cho Vũ Văn Đức Chính chỉ là một văn nhân bạc nhược, không đáng cho bọn họ gây hấn.

Rồi bọn họ cứ để mặt kệ cho bạch y thư sinh đi ra... "Muốn đi đâu thì đi! Đi phứt cho rồi! Đồ cái thứ trói gà không chặt!" Họ vừa ăn uống tiếp tục, vừa nghĩ thế. Vũ Văn Đức Chính tuy không hiểu vị cao nhân kia nói thế nghĩa là gì nhưng đã ba lần ám thị trước đây rồi nên Vũ Văn Đức Chính không thể không tin.

Cam Lương trấn là một trấn không lớn lắm ở một vùng phụ cận Chung Nam sơn này. Cam Lương trấn chỉ là một chỗ cho thương nhân hoặc khách giang hồ tạm dừng chân trước khi đi vào các vùng trù phú ở phía Nam Trung nguyên mà thôi.

Do đó, nhân số ở đây không đông lắm, và những người làm nghề buôn bán hoặc mở khách điếm cũng không lấy gì làm nhiều! Do đó, không bao lâu Vũ Văn Đức Chính đã tìm được dễ dàng cái khách điếm có tên là Duyệt Lai này.

Thuê một phòng ở phía sau hậu viên của khách điếm, Vũ Văn Đức Chính vẫn còn băn khoăn:

"Vị cao nhân đó muốn ta tìm gì ở khách điếm nhỏ bé này?" Mãi đến khi màn đêm đã buông xuống, và khi các phòng trọ ở Duyệt Lai

khách điếm đều đã lên đèn thì Vũ Văn Đức Chính mới giật mình thầm kêu lên:

"Ai như cô nàng Liễu Hà Như, tổng tuần giám của bọn Nhất Thiên Bang thì phải?" Nhìn một dáng người thon nhỏ đang lần bước tìm phòng ở Duyệt Lai khách điếm này một cách tất tả, Vũ Văn Đức Chính mơ hồ đoán lấy chính là Liễu Hà Như, ái đồ của Âm phong tán nhân.

Không muốn đánh động khi chưa khẳng định đấy là ai, Vũ Văn Đức Chính vọt người ra bằng cửa sổ, đoạn bế khí, bước nhẹ theo sau.

Đến một phòng, khuất mãi đằng sau một góc của khu hậu viên, người có vóc dáng thon nhỏ đưa tay khẽ gõ vào cánh cửa.

Cộc... cộc cộc... Từ bên trong vang lên một tiếng hỏi nhỏ: - Ai? Người có vóc dáng nhỏ nhắn đứng bên ngoài vội vàng đáp: - Là hạ nhân! Bang chủ triệu mời hạ nhân có việc gì sai bảo? Người bên trong thở ra một hơi dài, tỏ vẻ khoan khoái ứng tiếng mời: - Ra là Liễu tổng tuần giám! Vào đây! Vào đây đã nào! Vũ Văn Đức Chính nghe gai gai khắp người, không ngờ vô tình tìm được tên bang chủ Nhất Thiên Bang đang trú ngụ tại Duyệt Lai khách điếm này.

"Sao hắn lại ở đây? Sự có mặt đồng lúc của hắn và ba vị tán nhân tại vùng này dẫn đến mâu thuẫn nội bộ?... Mâu thuẫn gì ở đây giữa một tên bang chủ và một thuộc hạ?"

Bởi công lực của Vũ Văn Đức Chính lúc này đã đến mức thượng thừa, nên Vũ Văn Đức Chính không cần phải đến sát phòng nọ mới nghe được cuộc đàm đạo bên trong! Mà Vũ Văn Đức Chính chỉ cần đứng cách đấy một quãng, giả như người đang ngắm nghía bầu trời đêm, là mọi người nói ở bên trong được Vũ Văn Đức Chính nghe không sót một tình tiết nào.

Tiếng của Liễu Hà Như kinh ngạc hỏi: - Bang chủ sao lại ngụ ở đây mà không về tổng đàn? Tên bang chủ ra vẻ chán nản đáp: - Gia sư cứ nghi ngờ rằng bản bang chủ bất trung nên bản bang chủ lúc này... chỉ muốn xông xáo bên ngoài mà thôi!

- Hạ nhân e là... do bang... bang chủ tưởng tượng mà ra thôi! Chứ theo hạ nhân thì thái bang chủ lúc nào cũng tỏ ra ưu ái bang chủ cả! Mà bang chủ triệu hạ nhân đến đây có việc gì?

Lời Liễu Hà Như nói xong, tên bang chủ chừng như cũng có phần nào yên tâm, nên hắn đáp nhanh:

- Bản bang chủ cũng nghĩ thế nhưng bản bang chủ muốn được biết đích xác hơn, nên đang đêm tối, bản bang chủ cho vời tổng tuần giám đến đây để bàn với tổng tuần giám một việc.

- Việc gì thế, bang chủ? - Ngồi! Ngồi đi! Tổng tuần giám cứ ngồi

cho thư thả, vì chuyện cũng khá dài kia mà. Hình như có tiếng Liễu Hà Như ngồi xuống ghế, sau đó Vũ Văn Đức Chính nghe có tiếng Liễu Hà Như lo lắng hỏi:

- Việc gì mà dài thế, bang chủ? - Chẳng là bản bang chủ muốn bàn với tổng tuần giám là... À! Mà không! Nói đúng ra là bản bang chủ muốn nhờ tổng tuần giám tiếp cho một tay!

- Tiếp tay? Hạ nhân làm sao đủ năng lực để tiếp tay cho bang chủ? - Đủ! Chẳng những đủ mà tổng tuần giám có thừa năng lực nữa là đằng khác. - Là việc gì mà hạ nhân có thừa năng lực? Giọng nói của tên bang chủ ra vẻ bí ẩn khi hắn nói: - Việc gì thì lát nữa bản bang chủ sẽ nói sau! Nhưng... - Thế nào? Sao bang chủ làm cho hạ nhân lo lắng quá! - Chủ đích của bản bang chủ là muốn cùng tổng tuần giám làm một chuyện kinh thiên động địa, để chứng tỏ lòng trung của bản bang chủ đối với gia sư! Để gia sư không nghi kỵ bản bang chủ nữa! Việc như thế đó, liệu tổng tuần giám có chịu bản bang chủ hay không?

Liễu Hà Như hăm hở đáp: - Tưởng thế nào, chứ giúp bang chủ biểu hiện lìng trung thì hạ nhân sẵn sàng ngay thôi! Tên bang chủ mừng vui nói: - Nếu thế thì bản bang chủ có lời đa tạ tổng tuần giám trước. Rồi không để cho tổng tuần giám Liễu Hà Như kịp hỏi rõ thêm, tên bang chủ Nhất Thiên Bang đã nói:

- Nào! Trước khi bàn vào việc cụ thể, bản bang chủ kính mời tổng tuần giám cùng uống một chung rượu gọi là chúc mừng nào!

Không hiểu rượu đã được rót hồi nào, vì Vũ Văn Đức Chính không nghe tiếng rót rượu mà bây giờ đã nghe tiếng hai người nâng ly và ngửa cổ nốc cạn.

Ực ực... Sau đó Liễu Hà Như liền hỏi: - Là việc gì, bang chủ hãy nói đi nào! Không nghe tiếng tên bang chủ đáp mà chỉ nghe hắn cười hềnh hệch hỏi: - Liễu tổng tuần giám thấy hương vị của chung rượu ra sao nào? Kinh nghi, Vũ Văn Đức Chính nghe tiếng Liễu Hà Như hốt hoảng kêu lên: - Độc? Bang chủ! Hạ nhân đã sơ suất điều gì khiến cho bang chủ nổi cơn thịnh nộ? Tên bchu hạ thấp giọng nói trấn an Liễu Hà Như:

- Đâu nào? Bản bang chủ cảm tạ không hết chứ đâu có thịnh nộ gì với Liễu tổng tuần giám? Yên tâm đi nào?

- Thế... không phải rượu độc thì hạ nhân vừa mới uống gì? - Hà hà... Xem Liễu tổng tuần giám kìa! Có ai bảo là rượu độc đâu mà Liễu tổng tuần giám lộ vẻ hốt hoảng vậy? Ta đã bảo yên tâm thì Liễu... à à... Liễu cô nương cứ việc yên tâm! Đừng kinh hãi thế!

- Bang chủ! - Thế nào? Liễu cô nương đang cảm thấy thế nào?

Rượu nồng đấy chứ? Chà chà, chắc là Liễu cô nương không quen uống rượu hay sao vậy? Chặc...! Chỉ mới có một chung mà đã đỏ hồng hết khuôn mặt! Hà hà...
- Bang chủ! Nếu không có việc gì nữa, thì hạ nhân đi đây! Vũ Văn Đức Chính nghe có tiếng chân di động trong phòng! Đoạn có tiếng tên bang chủ
nói:
- Việc chưa xong mà Liễu cô nương định đi đâu? - Còn việc gì nữa chứ? - Thì ta đã không có nói rồi sao? Ta đang định cùng Liễu cô nương làm một chuyện kinh thiên động địa kia mà! Và không phải Liễu cô nương đã đồng ý giúp ta, tiếp ta một tay đó sao? Sao Liễu cô nương mau quên quá vậy?
- Ự! Bang chủ! Bang chủ buông tay hạ nhân ra nào! Bang chủ làm gì vậy? Tiếng tên bang chủ cười khả ố vang lên, khiến cho Vũ Văn Đức Chính muốn quay người bỏ đi không muốn nghe tiếp nữa...
Nhưng, tiếng la hốt hoảng của Liễu Hà Như chợt kêu lên, khiến Vũ Văn Đức Chính phải ngừng chân nghe:
- Bang chủ định...định vũ nhục hạ nhân sao? Đừng! Đừng! Xin bang chủ đừng làm thế! Xin bang chủ buông tha... buông tha cho hạ nhân mà! - Bang chủ! Lúc mới rồi, trước lúc Vũ Văn Đức Chính định bỏ đi, là vì Vũ Văn Đức Chính biết rằng không có điều gì đáng nghe ở đây cả! Mà đây chỉ là chuyện mèo mở gà đồng thôi! Chắc có lẽ đây là chuyện đã từng xảy ra giữa hai tên khả ố, dâm đãng này!
Nhưng khi nghe tiếng kêu hốt hoảng của Liễu Hà Như đã vang lên thì Vũ Văn Đức Chính biết là mình đã hiểu lầm, hiểu sai về sự đoan chính của Liễu Hà Như.
Kế đó, Vũ Văn Đức Chính còn nhớ lại câu ám thị của người bí ẩn đã nói là: "Muốn gây mâu thuẫn nội bộ... hãy tìm đến Duyệt Lai khách điếm... trong đêm nay!". Và Vũ Văn Đức Chính lúc này mới hiểu vị cao nhân kia bảo mình cái gì và phải làm gì?
Ra đây đúng là dịp may cho Vũ Văn Đức Chính! Vì nếu Vũ Văn Đức Chính cứu được Liễu Hà Như khỏi bị dập liễu vùi hoa thì ngay tức khắc Âm phong tán nhân và Liễu Hà Như sẽ quay lưng lại với Nhất Thiên Bang! Không chừng còn kéo theo hai vị tán nhân kia cùng quay lại nữa.
Vì dù sao họ cũng là lão hữu với nhau từ bao lâu nay kia mà! Kịp đến lúc Vũ Văn Đức Chính nghe tên bang chủ cười lên khả ố, và nói: - Hà hà hà... Giai nhân đừng có chống cự nữa, vô ích! Hà hà... càng chống cự, Mê hồn dược càng chóng phát tác hơn! Hà hà... ngoan ngoãn chiều ý ta nào... giai nhân!

Thì Vũ Văn Đức Chính không sao dừng được nữa! Cúi xuống, nhặt một hòn sỏi vào tay, Vũ Văn Đức Chính búng mạnh viên sỏi một cái. Vèo!

Cạch! Viên sỏi va ngay vào cánh cửa phòng, bấy giờ đã được đóng chặt, vang lên một tiếng động khô khan. Ngay lập tức, tiếng cười của tên dâm tặc chuyên hái hoa bẻ nhụy liền ngưng ngay. Đồng thời mọi tiếng động ở trong phòng cũng lắng lại, chỉ trừ tiếng nức nở của Liễu Hà Như là vẫn còn ấm ức vang ra.

Cạch! Viên sỏi thứ hai lại được Vũ Văn Đức Chính búng ra... (thiếu 3 trang)

... bang chủ đến lão Kỳ muốn nói gì thì nói, ta hoàn toàn không chịu trách nhiệm đâu nhé! Cho đến lúc này dù Vũ Văn Đức Chính đang giả giọng để phát thoại nhưng đôi tai thì vẫn giương lên để nghe ngóng nên Vũ Văn Đức Chính mới nghe được tiếng động do tên bang chủ đang lén mở cửa sổ về phía sau hậu viên phát ra! Do đó, Vũ Văn Đức Chính biết rằng tên bang chủ Nhất Thiên Bang chỉ úy kỵ mỗi một mình sư phụ hắn là thái bang chủ mà thôi.

Để làm cho hắn sợ hơn, bỏ chạy mau hơn, Vũ Văn Đức Chính lại nhại giọng Độc tửu tán nhân mà nói tiếp:

- Úy, chừng như Thái bang chủ đang đến kia kìa phải không lão Kỳ? Chuột sợ tiếng động như thế nào thì tên bang chủ cũng sợ in như thế! Vũ Văn Đức Chính chỉ nghe trong gió tiếng phần phật nho nhỏ do y phục tên bang chủ bay ra, lẫn khuất theo lối sau hậu viên của khách điếm là Vũ Văn Đức Chính đã biết ngay được hai điều:

Một là tên bang chủ đã đào thoát, ắt phen này hắn ta không sao dám chường mặt trình diện trước sư phụ hắn nữa!

Hai là hắn chỉ đào thoát có một thân một mình, không giết cũng không có đem Liễu Hà Như theo! Vì nếu hắn mang Liễu Hà Như theo thì khinh công của hắn không được nhanh nhẹn hoặc nhẹ nhàng như thế!

Yên tâm về việc này xong, Vũ Văn Đức Chính lại băn khoăn đến việc giải quyết cho xong chuyện của Liễu Hà Như.

Nếu đường đột vào để cứu tỉnh nàng ta, không chừng Vũ Văn Đức Chính sẽ bị nàng ta hiểu lầm! Từ đó sẽ dẫn đến chuyện... Họa hổ bất thành, chẳng khác nào xúi đẩy nàng và Âm phong
tán nhân tận tâm tận lực với Nhất Thiên Bang hơn.

Còn nếu không vào để cứu tỉnh Liễu Hà Như, thì không lẽ suốt đêm nay Vũ Văn Đức Chính cứ đứng ngoài này để... canh chừng giấc ngủ cho nàng ta sao?

Không vào cũng dỡ mà vào thì... càng dỡ hơn. Đắn đo một lúc, Vũ

Văn Đức Chính nghĩ ra một cách. Cách này chỉ thực hiện được nhờ vào võ công cao cường của Vũ Văn Đức Chính mà thôi. Vũ Văn Đức Chính lăng không phi thân vào phía sau căn phòng, đoạn từ bên ngoài cánh cửa sổ còn đang mở toang, Vũ Văn Đức Chính dùng thủ pháp cách không để giải huyệt đánh thức Liễu Hà Như đang ngồi gục mặt trên bàn.

Sau đó, bằng thân pháp thượng thặng, Vũ Văn Đức Chính vừa kêu lên, vừa lao đi, giả như rượt đuổi:

- Đứng lại! Tên trộm hái hoa định chạy đi đâu? Tiếng kêu lớn này của Vũ Văn Đức Chính đã đánh động mọi người đang trú ngụ tại Duyệt Lai khách điếm, khiến cho bọn khách trọ ùn ùn chạy ra xem đã có chuyện gì xảy ra.

Sau đó, Vũ Văn Đức Chính vẫn bằng thân pháp thượng thừa, đã ngoặc trở lại phòng mình! Rồi giả như người đang ngủ bị tiếng động đánh thức dỡ chừng.

Vũ Văn Đức Chính trà trộn với bọn người đang huyên náo, đứng xa xa chỉ trỏ vào căn phòng còn sáng đèn. Vũ Văn Đức Chính vờ ngáp dài một cái đoạn nói với người đang đứng bên cạnh:

- Có phải tiếng kêu từ chỗ đó phát ra không? Còn chờ gì nữa sao không đến đó tiếp cứu cho nạn nhân?

Nói xong, giả như người không có võ công nhưng lại thừa đởm lược, Vũ Văn Đức Chính lăng xăng đi đến đó.

Phần thì không biết rõ tiếng động từ nơi nào phát ra, phần thì sợ mất dịp để khoe khoang ta đây là người hiệp nghĩa bên bọn họ liền giở hết tốc lực khinh thân pháp để chạy đến tranh nhau mà chạy.

Vờ như chạy không nổi nữa do đã kiệt lực, Vũ Văn Đức Chính dừng lại ra vẻ tiếc nuối nhìn bọn kia đang phá cửa phòng.

Có người nhanh miệng nhận định: - '! Đúng là có biến thật. Xem cô nàng đang gục kia thì biết. không phải ở trên bàn có hai chung rượu sao? Bọn trộm đạo ngang nhiên dám lộng hành.

Người khác cũng lớn tiếng chứng tỏ mình đây cũng có đầu óc nhận xét tinh tường. - Cánh cửa sổ mở! Cánh cửa sổ đang mở! Ái chà tên hái hoa đã chạy trốn mất rồi! Rồi mọi người nhao nhao lên bàn cách cứu tỉnh nàng nọ. Có một người do lịch duyệt phong phú, hay do đã quen dùng Mê hồn dược thì không biết đã nhanh nhẩu khẳng định:

- Đúng là Mê hồn dược! Loại này nếu không biết thì cho là khó, nhưng nếu đã biết thì cũng dễ cứu tỉnh.

- Dễ, dễ cái gì? Nếu không biết thì câm đi, còn biết thì nói phứt ra cho rồi, ở đó mà rườm rà mãi.

Người vừa quát nạt chắc có lẽ là người có vóc hình dễ nễ lắm cho nên người vừa bảo dễ cứu tỉnh đã vội vã giải thích:

- Nước lạnh! Chỉ cần đắp nước lạnh vào mặt cô nàng là cô nàng sẽ tỉnh lại ngay! - Nước đây! Nước trà nguội được không?

- Được rồi! Rồi để xem cô nàng tỉnh dậy nói sao cho biết, khi... - Khi làm sao?

- À... à! Thì ý tại hạ muốn bảo là khi cô nàng phát hiện cô nàng vẫn còn nguyên vẹn, không mất mát gì hết!

- Nói sao? Các ngươi là ai? Sao lại kéo cả vào đây thế này? Ta... ta! À các hạ vừa bảo gì, điệt nữ không có... chưa có bị làm sao hết phải không?

Thì ra Liễu Hà Như vừa mới tỉnh lại, do Vũ Văn Đức Chính đã giải huyệt trước đó, sau lại còn đánh động mọi người quanh đây kéo đến để tìm biện pháp giải Mê hồn dược cho nàng ta. Và Liễu Hà Như đã nghe được đoạn sau, những lời bàn bạc của bọn người này.

Nghe nàng ta ngớ ngẩn hỏi thế, mọi người tranh nhau đáp, chắc là muốn được giai nhân lưu tâm và mang ơn họ. Họ nói:

- May cho cô nương là tại hạ... - Tại hạ đã nghe có tiếng kêu... - Là tại hạ đây cô nương! - Chính tại hạ đã giải Mê hồn dược cho cô nương đó thôi. Nghe đến đây, Vũ Văn Đức Chính thở phào nhẹ nhõm, gánh nặng đã được trút bỏ xong, định quay trở lại phòng mình thì lại nghe nữa...

"Tiểu tử khá lắm chuyện ở đây đã tạm xong, để ta lo nốt cho! Bây giờ tiểu tử hãy đi ngay đến Thiếu Lâm tự đi! Nhớ chú ý ở trên đường nhé! Đi đi!

Quái quỷ thật! Vừa lẩm bẩm, Vũ Văn Đức Chính vừa quay tròn người quanh thân và phát thoại bằng bí pháp Truyền âm nhập mật:

- Tiền bối... tiền bối đâu rồi? Bặt vô âm tín! Vũ Văn Đức Chính không sao chịu đựng được nữa khi chỉ là thiên lôi, người ta bảo sao làm vậy.

Vùng vằng, Vũ Văn Đức Chính đi trở về phòng, leo lên giường cố tìm giấc ngủ. Năm được một lúc, Vũ Văn Đức Chính nghĩ lại và thấy thẹn trong lòng... "Bởi ta có năng lực và có lòng trượng nghĩa, nên vị cao nhân này mới chỉ điểm cho ta làm! Và có lẽ đấy những việc mà vị cao nhân đó tuy biết rõ nhưng không đủ năng lực để hành động. Sao ta lại kém nghĩ suy, lấy đó làm chuyện bực mình? Hừ, lần này nếu hỏng việc thì là do ta đã chậm trễ mà thôi! Đi!"

Hiểu rõ như thế, và khó chối bỏ mình là dòng dõi của bậc quân tử đại trượng phu, nên Vũ Văn Đức Chính vùng dậy ngay tức khắc.

Lưu lại tại bàn trong phòng một nén bạc, dư để thanh toán tiền

phòng, Vũ Văn Đức Chính lao người theo đường cửa sổ, nhanh như tốc bay biến đi mất vào bóng đêm.

Lúc này chỉ chừng canh ba trên đường đi, duy nhất chỉ có một mình Vũ Văn Đức Chính đang kiêm trình, không khác nào người cô đơn lẻ bóng, không chốn nương thân, không nơi trú ngụ! Trong khi đó, giờ này, mọi người đang say giấc điệp trong một tổ ấm của một mùa xuân đẹp đẻ mà đất trời ban cho.

Cô độc! Từ bao lâu nay, Vũ Văn Đức Chính vẫn chỉ là người cô độc!

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 20
Khi rõ ra: là bạn không phải thù
Chậm một bước thành hận thiên thu

H ầu như Vũ Văn Đức Chính có duyên phần với Thiếu Lâm phái thì phải. Tái đi tái lại, Vũ Văn Đức Chính không sao dứt bỏ được những việc liên quan đến Thiếu Lâm.

Lần này, trên đường về Thiếu thất sơn, trong lòng Vũ Văn Đức Chính tin chắc là việc lần này chắc không là việc gì khác ngoài việc giải cứu cho Thiên Pháp đại sư, Thiên Không đại sư và Thiên... gì nữa. Cũng bởi Thiên Nhất đại sư phản bội môn phái hợp thành tứ đại cao tăng của phái Thiếu Lâm.

Do tin chắc là như thế, nên suýt chút nữa Vũ Văn Đức Chính đã quên khuấy đi lời dặn dò của vị cao nhân bí ẩn đã ngầm chỉ điểm, là lưu ý ở trên đường đi.

Chực nhớ ra, thì Vũ Văn Đức Chính chỉ còn khoảng hai mươi dặm đường nữa là đã đến được Thiếu thất sơn rồi.

Lo lắng, Vũ Văn Đức Chính dừng chân lại, không biết có nên đi tiếp tục hay là... quay trở lại để dò xét đoạn đường đã qua, xem đã có gì quan trọng mà Vũ Văn Đức Chính đã bỏ qua không?

"Nếu không phải là việc liên quan đến Thiên Pháp, Thiên Không đại sư thì còn có việc gì nữa buộc ta phải đến Thiếu Lâm? Còn việc gì nữa xảy ra xuất phát từ Thiếu Lâm chứ?"

Nhìn trời nắng chang chang lúc đúng ngọ này, Vũ Văn Đức Chính thầm quyết định: "Đến Thiếu Lâm ngay bây giờ thì... không hợp lúc cho lắm! Hay là ta hãy tìm chỗ tạm nghĩ chờ lúc tối trời hẳn hay!"

Quan sát một vòng, ngoài một tàng cây cao to khuất xa xa bên vệ

đường thì Vũ Văn Đức Chính không tìm được chỗ nào khác nữa để tạm dung trong lúc giữa trưa này.

Do đó, Vũ Văn Đức Chính đã không chần chừ, lao nhanh đến tàng cây cao to đó. Ngồi tựa người vững chãi trên một chãng ba cây vững chắc và kín đáo, Vũ Văn Đức Chính lim dim mắt để dưỡng thần.

Bóng nắng xiên dần dần khiến tàng cây cao to in bóng xuống mặt đất càng lúc càng dài ra... Hợp với lòng nôn nóng của Vũ Văn Đức Chính cũng càng lúc càng băn khoăn lo nghĩ...

Khi tia nắng nhợt nhạt cuối cùng của buổi hoàng hôn tắt đi. Khi Vũ Văn Đức Chính định phi thân lao xuống khỏi tàng cây, để tiếp tục đi đến Thiếu thất sơn như đã trù tính.

Lọc cọc... lọc cọc...

Tiếng vó ngựa đi đến Thiếu thất sơn vang vọng đến tai Vũ Văn Đức Chính nghe rõ mồn một...

"Gì thế này? Sao lại có tiếng vó ngựa từ Thiếu Lâm phái đi đến đây? Điều này lạ đây!" Vũ Văn Đức Chính nghĩ như thế mà đúng thật! Vì từ lâu đời lắm rồi, từ khi Phật đạo được truyền bá trên đất Trung nguyên thì không bao giờ có vấn đề những tăng nhân di chuyển bằng tuấn mã.

Chẳng những thế mà đây lại là một cỗ xa mã hẳn hoi. Phải, vì Vũ Văn Đức Chính lo ngồi ở vị trí cao nhất ở vùng này đã nhìn thấy đàng xa một cỗ xa mã đơn độc đang di chuyển từ Thiếu thất sơn đến đây.

Quả là tuấn mã! Vì đây là cỗ xe độc mã, đang bỗng bỗng chạy trên hướng sơn đạo gập ghềnh mà tốc độ vẫn nhanh như thường, vẫn nhanh như đang chạy trên đường quan đạo vậy.

Cũng may là nhờ bầu trời vẫn còn ửng sáng do những tia sáng chiều còn sót lại chiếu thẳng lên những vòm mây bàng bạc trôi dần về Thiếu thất sơn nên Vũ Văn Đức Chính đã phát hiện được cỗ xe độc mã từ xa.

Và lại còn nhìn được người xa phu đơn độc chính là một tăng nhân, do cái đầu trọc bóng, không một sợi tóc.

Chắc có lẽ là do gấp nên người tăng nhân xa phu liên tục ra roi, quật vào không khí nghe rành rọt...

Đét... đét... đét... "Không quật roi vào ngựa là do muốn dưỡng sức ngựa, không muốn ngựa đau tuy đang giục ngựa đi nhanh! Chứng tỏ hành trình còn xa! Cỗ xa mã chở gì? Hay là đưa ai đi? Mà đi đâu mới được? Nếu là đi chữa bệnh thì không phải vì nền y đạo của phái Thiếu Lâm đã nổi danh từ lâu rồi hay sao? Nếu không phải con

bệnh thì gấp làm gì phải đi nhanh? Phải khởi trình vào lúc trời sắp tối này?"

Đến khi Vũ Văn Đức Chính nhìn rõ tăng nhân xa phu kia là ai thì Vũ Văn Đức Chính đã mơ hồ hiểu được phần nào...

"Sao lại là lão trọc Thiên Nhất? Lão ta mà tự thân làm xa phu thì người ở bên trong cỗ xe ắt phải là nhân vật quan trọng? Nhưng là ai? Ai xứng đáng để lão trọc Thiên Nhất đích thân làm xa phu đưa đi? Không thể nào là Thái bang chủ được, vậy chúng cần gì phải di chuyển bằng phương tiện này? Vừa chậm lại vừa gây sự chú ý cho những kẻ bàng quang! Nhưng địa vị trên lão trọc Thiên Nhất ngoài sư đồ tên bang chủ ra thì còn là ai nữa? Thiên Không đại sư? Đúng rồi! Vậy là lão ta đang đưa Thiên Không đại sư đi! Mà đi đâu đây?...

Suy nghĩ đến rối rắm tâm trí, Vũ Văn Đức Chính mới nhớ lại những lời bàn luận của ba vị tán nhân hôm nọ, tại một tửu lâu ở Cam Lương trấn...

"Khai bang lập phái? Thiên Nhất lão trọc quả là to gan! Dám đem chính sư huynh của lão dâng nạp cho bọn ác nhân ắt là để khai đao tế cờ nhân ngày khai bang ra, lập phái quỷ! Hừm! Gặp ta đây lão trọc Thiên Nhất khó mà toại nguyện!

Đợi đến khi Vũ Văn Đức Chính hiểu ra thì Thiên Nhất đại sư phó bang chủ Nhất Thiên Bang đã giục ngựa kéo cỗ xe độc mã đi qua rồi!

Nhưng không mất đâu mà lo, khi võ công của Vũ Văn Đức Chính lúc này đã đến bậc thượng thừa.

Đuổi theo cỗ xe, Vũ Văn Đức Chính tự minh định một điều... "Trước tiên phải tìm hiểu kỹ càng, xem có phải là Thiên Không đại sư đang bị cầm giữ ở trong cỗ xe không đã! Kẻo bị hố to!"

Không một tiếng động, Vũ Văn Đức Chính đã nhẹ nhàng nằm úp thân mình trên nóc xe. Đưa ngón tay đã vận dụng kình lực, Vũ Văn Đức Chính xoi thủng lớp gỗ làm mui xe một lỗ nho nhỏ, và hé mắt nhìn...

"Hàn Nhược Thuyên?" Vũ Văn Đức Chính thầm kêu lên trong lòng khi phát hiện ra người ở trong xe không phải là Thiên Không đại sư như đã ước đoán mà lại là Hàn Nhược Thuyên, hậu nhân của Chưởng trung thư tán nhân Hàn Gia trọng.

Do lúc bàng hoàng như thế nên Vũ Văn Đức Chính vô tình xả công khiến cho trọng lượng thân người đè nặng lên cỗ xe, làm cho tuấn mã phải chạy chậm hẳn lại. Điều xảy ra kỳ lạ này đã không qua được sự nhận xét của lão trọc Thiên Nhất.

Vút! Tróc... tróc... Biết có dạ hành nhân đang đu bám theo xe, nên sẵn roi ngựa cầm tay, Thiên Nhất lão trọc quất veo véo theo hai bên thành xe! Lão đâu ngờ đến việc dạ hành nhân không đeo bám hai bên thành xe mà lại nằm ngay trên nóc xe.

Vì lão không tính đến người có võ công cao hơn lão. Thật sự là như vậy! Vì cá tính riêng những đối thủ của Nhất Thiên Bang cũng chính là đối thủ của lão, thì lão không hề gặp nhân vật nào trội hơn lão cả.

Có chăng chỉ là ả tiện tỳ hôm nọ nhưng không phải ả ta đã bị khống chế và được bang chủ của lão giết rồi hay sao?

Nhắc lại, khi Vũ Văn Đức Chính phát hiện được người đang bị hôn mê ở trong cỗ xe độc mã chính là Hàn Nhược Thuyên lại nghe tiếng roi của lão trọc Thiên Nhất vung loạn lên, nên Vũ Văn Đức Chính lập tức lao lên đứng ngay trước đầu con tuấn mã.

Vận công vào hữu thủ đang giữ hàm thiếc con tuấn mã, Vũ Văn Đức Chính ghì ngay đầu

con ngựa xuống, kềm thật chặt không cho cỗ xe theo trớn chạy thêm tới, đồng thời quát lên:

- Lão trọc định đưa người đi đâu? Nhìn thần lực của trang thiếu niên thư sinh có nghi biểu đương đường, Thiên Nhất đại sư đã không khiếp oai lại còn rống miệng nạt lên:

- Hay cho tiểu tử! Còn không mau tránh đường à? Miệng nạt tay thì vung tới, Thiên Nhất đại sư quyết không nhượng bộ.

Vũ Văn Đức Chính là mãnh long nào sợ gì việc quá giang, cho nên hữu thủ vẫn kềm cứng đầu ngựa, tả thủ đưa lên chụp ngay vào đầu roi đang như con độc xà mổ vào mặt, miệng lại kêu lớn:

- Buông! Luồng nội kình đã theo tả thủ của Vũ Văn Đức Chính chuyển thật nhanh đến hữu thủ của lão trọc khiến Thiên Nhất đại sư dù không muốn cũng phải buông roi ra ngay.

Nhảy ào xuống, Thiên Nhất đại sư giáng một chưởng cật lực vào... cỗ xa mã, định hủy diệt ngay tên tù phạm...

Không lường trước được hành vi độc ác này của lão trọc, nhưng không uổng công Vũ Văn Đức Chính đã khai thông Sanh tử huyền quan.

Vì dù Vũ Văn Đức Chính có muốn buông xe ra để đỡ chưởng kình của lão trọc Thiên Nhất cũng không sao kịp, vì chưởng phong của lão đã ập đến rồi.

Nhưng, kịp thời lanh trí, nội kình đang còn trong song thủ, Vũ Văn Đức Chính liền tăng nhanh thêm kình lực vào song thủ, và kéo mạnh vừa ngựa vừa cỗ xe sang một bên để cho chưởng kình của Thiên

Nhất lão giáng trượt, đập xuống mặt đất.

…m! Nhân lúc bụi đất còn tung lên mịt mù, Vũ Văn Đức Chính nhanh chân chạy đến mở cỗ xa, giải thoát cho Hàn Nhược Thuyên.

Cỗ tù xa đã được mở ra rồi nhưng Vũ Văn Đức Chính vẫn thấy lâu quá mà Hàn Nhược Thuyên không lao ra...

Kịp nghĩ ra là có lẽ do Hàn Nhược Thuyên hoặc bị chế trụ huyệt đạo hoặc đã bị hôn mê do đang mang nội thương, nên Vũ Văn Đức Chính nhảy tọt vào trong cỗ xa mã, định xốc Hàn Nhược Thuyên dậy và nhảy ra...

Ngay lúc đó, chừng như đoán được hành động của tên thiếu niên tiểu yêu, nên Thiên Nhất lão trọc liền cật lực giáng ngay vào cỗ xe một lần nữa một chưởng với tận lực bình sinh hy vọng diệt ngay một lúc hai tên này.

Nào ngờ, trong lúc Vũ Văn Đức Chính không hay biết gì hết về việc tử thần đang lởn vởn trên đầu thì ở bên ngoài cỗ xa mã có tiếng hét lên lanh lảnh:

- Hay cho lão trọc, xem đây! Vũ Văn Đức Chính nhất thời rúng động vì không ngờ ở ngỏ hẹp mà oan gia lại chạm mặt. Đây không là giọng hét đầy căm hận của Thái Phi Ngọc Bội thì còn là của ai nữa? B... u... ù... n... g! Lần này không như lần vừa rồi.

Con tuấn mã vừa nghe được tiếng nổ xé tai do hai luồng chưởng kình chạm nhau thì đã cong đuôi bỏ chạy, lôi theo cỗ xe đi vùn vụt, ngã nghiêng trên đường sơn đạo gập ghềnh.

Lúc nãy, khi tiếng động do chưởng kình của lão trọc chạm vào mặt đất kêu lên thì nhờ Vũ Văn Đức Chính vẫn còn kềm giữ hàm thiếc của con tuấn mã, nên dù con tuấn mã có sợ muốn bỏ chạy cũng không sao chạy được.

Còn lần này thì nào có ai cản đầu ngựa lại đâu, chẳng trách con tuấn mã điên cuồng lên vì sợ mà bỏ chạy loạn lên...

... (thiếu 1 trang) Giữ chặt Hàn Nhược Thuyên trong vòng tay, phần thì muốn giữ cho đầu của họ Hàn không va đùng đùng vào thành xe, phần thì muốn thăm dò luồng kình lực cương mãnh của đối thủ công vào nội tạng tạo ra. May mà Hàn Nhược Thuyên vào lúc sau cùng đã kịp thời thu công, đồng thời đã kịp đem một chút nội lực còn sót lại trong nội thể lên để hộ vệ tâm mạch, bằng không, giờ này Hàn Nhược Thuyên đã chết, không phải làm mất công Thiên Nhất lão trọc dùng cỗ xe độc mã đưa đi.

Tự thân lão trọc Thiên Nhất đưa đi, và qua việc Hàn Nhược Thuyên bị nội thương bởi nội kình dương cương, Vũ Văn Đức Chính dễ dàng minh định được kẻ đã gây nội thương cho Hàn Nhược

Thuyên không ai khác hơn ngoài Thiên Nhất lão trọc với công phu đặc dị trong phần Dương quyết của Âm dương song lão quái lưu lại, mà lão trọc đã luyện được nhờ có tên bang chủ Nhất Thiên Bang trao cho để đánh đổi ba mươi năm công lực cho lão già sư phụ của hắn, tức là ba hoàn Hồi nguyên bảo mệnh đơn chí báu của Thiếu Lâm tự.

Vũ Văn Đức Chính vừa dùng Tỏa cân phong mạch đại thủ pháp do sư phụ truyền thọ xong, kịp ngăn trở sự công phạt của luồng nội kình dương cương ngoại xâm vào người Hàn Nhược Thuyên, kế đó, Vũ Văn Đức Chính định trút vào người Hàn Nhược Thuyên một chút kình lực để dẫn đạo cho số nội kình bản thể của Hàn Nhược Thuyên chu lưu khắp nội thể, đả thông toàn bộ số kinh mạch bị tắt nghẽn thì trong tai Vũ Văn Đức Chính đã nghe một tiếng hớt hơ hớt hãi kêu lên bằng bí pháp truyền âm nhập mật:

Tiểu tử..." tiểu tử hãy để đấy cho ta, mau đi tiếp trợ cho nàng kia, vì ta thấy... in như tên bang chủ khốn kiếp nọ đã xuất hiện rồi đó! Mau đi đi!"

Đã có bậc cao nhân nhận lời chăm sóc cho Hàn Nhược Thuyên, lại nghe có tên bang chủ Nhất Thiên Bang đang liền tay cùng lão trọc Thiên Nhất uy hiếp Thái Phi Ngọc Bội, Vũ Văn Đức Chính do tình máu mủ huyết thống thúc giục nên đã vội vàng đặt Hàn Nhược Thuyên nằm lại đó và nhanh chân bỏ chạy đi...

Chừng được nửa thời gian để uống một tuần trà, Vũ Văn Đức Chính đã có mặt tại vị trí lúc nãy Vũ Văn Đức Chính đã cản lộ lão trọc Thiên Nhất!

Nhưng lạ thay, tại đương trường ngoài số đất đá lổn ngổn văng tứ tung cho biết đấy là chỗ đã xảy ra trận giao phong thì Vũ Văn Đức Chính tịnh không thấy một bóng người nào cả. Không gian chung quanh hoàn toàn yên lắng, như vốn nó vẫn yên tĩnh như vậy. Chạy tiếp một đỗi đường... Chạy loạn xạ bên tả đường một vùng rộng lớn... Kiểm soát một quãng khoảng chừng một trăm trượng vuông phía bên hữu đường sơn đạo. Vũ Văn Đức Chính vò đầu bức tóc, khi nhìn lại một lần nữa số đất đá văng lên ngổn ngang... "Lạ thế này! Muốn giết hoặc muốn bắt một người như Thái Phi Ngọc Bội nào phải chuyện dễ dàng, mặc dù Thiên Nhất lão trọc được tên bang chủ liền tay. Thế nhưng... sao lại không có ai thế này? Ai thắng? Thái Phi Ngọc Bội mà bại thì thật là phi lý, còn nếu bảo Thiên Nhất lão trọc và tên bang chủ bại trận thì Thái Phi Ngọc Bội đi đâu?"

Lửng thửng quay trở lại chỗ đã đặt Hàn Nhược Thuyên, Vũ Văn Đức Chính càng nghĩ càng tin chắc rằng kẻ thắng phải là Thái Phi

Ngọc Bội, bất chấp Lưỡng nghi hợp chưởng hay không hợp chưởng! vì hiện tình trên giang hồ lúc này, theo Vũ Văn Đức Chính thì không ai có đủ khả năng đương cự được Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công do Thái Phi Ngọc Bội đánh ra, trừ có một mình Vũ Văn Đức Chính!

Và Vũ Văn Đức Chính tin rằng Thái Phi Ngọc Bội sau khi đả bại đối phương xong đã không giết họ mà đã đưa họ đi! Nhưng đi đâu thì Vũ Văn Đức Chính nghĩ không ra!

Do đó, Vũ Văn Đức Chính đành bỏ mặc kệ nàng Thái Phi Ngọc Bội muốn đi đâu thì đi, còn Vũ Văn Đức Chính thì quay về với Hàn Nhược Thuyên.

Đây chính là điều sau này gây họa cho Vũ Văn Đức Chính và khiến cho Vũ Văn Đức Chính ân hận suốt đời.

Đã nói thân pháp của Vũ Văn Đức Chính lúc này cao siêu vô thường, nên khi Vũ Văn Đức Chính về đến chỗ Hàn Nhược Thuyên nằm thì Vũ Văn Đức Chính đã phải đưa tay bụm miệng lại, không thôi đã làm kinh động đến việc chữa thương của Hàn Nhược Thuyên do... đích thị vị cao nhân từ bao lâu nay bí ẩn chỉ điểm cho Vũ Văn Đức Chính và cho Hàn Nhược Thuyên nữa đang tự thân điều trị.

"Sao lại là Họa điểm Lan hoa phất huyệt thủ tán nhân lão Bạch?" Quả thế thật! Đúng là lão Họa, một trong Ngũ kỳ tán nhân đang điều trị cho Hàn Nhược Thuyên thật!

Kinh ngạc, Vũ Văn Đức Chính lần hồi nhớ lại những chuyện đã qua, và kiểm chứng lại tất cả, mới đích xác tin rằng, tất cả những lời ám thị trước đây cho Vũ Văn Đức Chính đúng là do lão Họa ám thị cả.

Chính lão Họa khi được lệnh liên tay cùng lão Độc tửu tán nhân cùng Liễu Hà Như và thuộc hạ Nhất Thiên Bang đến tiêu diệt Võ Đang phái, đã ám thị cho Vũ Văn Đức Chính đến tương trợ khi lão thấy Vũ Văn Đức Chính đang hành xử bọn Nhất Thiên Bang côn đồ tại một nơi gần Giang Nam.

Rồi cũng tại Võ Đang, lão Họa đã kêu lên bảo Vũ Văn Đức Chính hạ thủ lưu tình cho Độc tửu tán nhân...

Sau đó, lại hai ba lần bảo Vũ Văn Đức Chính đến Thiếu Lâm phái! Và mỗi lần như vậy là mỗi lần đều có chuyện xảy ra!

Nếu không phải là người nằm bên trong Nhất Thiên Bang, thì làm sao tin tức lại thông linh đến mức như vậy?

Gần đây nhất, không kể lần này, không phải là Vũ Văn Đức Chính không phát hiện được lão Họa trong tửu lâu sao? Vì bởi chính lão Họa đã cùng vào tửu lâu với lão Kỳ, lão Tửu và do Vũ Văn Đức

Chính không ngờ đấy là chính lão Họa đã ám thị nên Vũ Văn Đức Chính đã không nghĩ đến lão Họa được.

Té ra từ bấy lâu nay Vũ Văn Đức Chính đã hoàn toàn nghĩ sai về lão Họa điểm tán nhân họ Bạch!

Vũ Văn Đức Chính đã thống trách lão, trong thâm tâm, là lão đã cam tâm tiếp tay cho bọn ác nhân! Quên những lời giáo huấn lúc xưa của sư phụ khi sư phụ đã chỉ điểm thủ pháp Tỏa cân phong mạch cho lão.

Bởi thế, nên lúc này, Vũ Văn Đức Chính đã phải tự thống trách mình, và Vũ Văn Đức Chính đứng yên lặng đó để ngắm nhìn lão đang lao tâm khổ trí điều trị nội thương cho Hàn Nhược Thuyên.

Có lẽ Họa điểm tán nhân định giữ mãi bí ẩn này hay sao đó mà khi vừa thấy Hàn Nhược Thuyên đã tỉnh lại, Họa điểm tán nhân liền đưa tay điểm vào Thụy huyệt của Hàn Nhược Thuyên.

Điểm huyệt xong, Họa điểm tán nhân vừa định quay người rút lui thì lão đã phải chững người lại khi nhìn thấy Vũ Văn Đức Chính đang đứng gần đó. Đang đứng nhìn lão bằng thần tình xúc động.

Họa điểm tán nhân trấn tĩnh lại thật nhanh, lão nói: - Ta không xuống tay với người ngã ngựa đâu, ngươi đừng lo lắng thái quá! Vì đường đường, ta cũng là thúc thúc của hắn kia mà! Thôi! Hãy đến chăm sóc bạn ngươi đi! Ta đi đây!

- Lão Họa! - Sao? Thế nào? Ngươi định làm khó ta sao? Thì động thủ đi! Vũ Văn Đức Chính cung thân, vòng tay thi lễ Họa điểm tán nhân một cái, đoạn bằng giọng xúc động, Vũ Văn Đức Chính nói: - Tiểu đệ là Vũ Văn Đức Chính xin được ra mắt Bạch huynh! Gia sư vẫn hằng hoài niệm về Bạch huynh luôn! Bấy lâu nay tiểu đệ đã lấy dạ tiểu nhân mà lường lòng độ lượng của người quân tử là Bạch huynh! Xin Bạch huynh thứ cho!

Như vậy là Vũ Văn Đức Chính đã nói quá rõ, khiến cho Họa điểm tán nhân hết đường phủ nhận, giả tảng như không biết!
Nhưng Họa điểm tán nhân cũng phải sửng sốt vì những lời Vũ Văn Đức Chính vừa nói, lão
hỏi: - Lệnh sư là ai? Còn sao tiểu tử ngươi lại tự xưng là Vũ Văn Đức Chính? Vũ Văn Đức Chính không vội đáp mà tiến lại gần hơn, đang thủ kình cách không giải huyệt cho Hàn Nhược Thuyên! Xong đâu đó Vũ Văn Đức Chính mới nói:

- Tiểu đệ có nhiều chuyện nhân đây muốn làm rõ hơn, vậy Bạch huynh có thể nán chờ cho Hàn nhân huynh đây tỉnh dậy không?

Còn nhiều băn khoăn, lý đâu lại không muốn nghe giải thích, huống chi chuyện bí ẩn của lão Họa đã không còn bí ẩn nữa rồi, nên Họa

điểm tán nhân liền gật đầu đồng ý.

Không bao lâu, Hàn Nhược Thuyên đã tỉnh lại, sau một thời gian dài hôn mê. Nhìn thấy Vũ Văn Đức Chính và Họa điểm tán nhân ngồi gần đó, Hàn Nhược Thuyên kinh ngạc hỏi:

- Văn tiểu huynh đệ! Sao ta lại nằm đây? Còn... đây không phải là... Mỉm cười để trấn an Hàn Nhược Thuyên, Vũ Văn Đức Chính nói: - Hàn nhân huynh đừng nghĩ quấy cho Bạch thúc thúc mình mà phải tội! Nhân huynh còn không mau tạ lỗi và ra mắt Bạch thúc thúc sao?

Ngờ nghệch, Hàn Nhược Thuyên hoàn toàn không hiểu Vũ Văn Đức Chính đang lắp bắp gì! Nhưng... việc thi lễ trước Họa điểm tán nhân là việc mà Hàn Nhược Thuyên không lẫn tránh được, tuy trong bụng vẫn còn nghi kỵ lão Họa là tay sai cho bọn Nhất Thiên Bang! Hàn Nhược Thuyên nhổm người, hướng về Họa điểm tán nhân mà thi lễ: - Tiểu điệt là Hàn Nhược Thuyên, xin ra mắt Bạch thúc thúc. Vuốt râu, cười xòa lên, Họa điểm tán nhân cứ thản nhiên nhận một lễ của Hàn Nhược Thuyên, khiến cho Hàn Nhược Thuyên càng thêm căm ghét lão hơn.

Chưa hết, Hàn Nhược Thuyên còn giật mình kinh ngạc hơn nữa, khi nghe Họa điểm tán nhân nói như muốn đùa cợt:

- Ta miễn lễ cho hiền điệt đấy! Còn đây là tiểu sư thúc, ngươi hãy đến thi lễ đi nào! Nhìn theo hướng tay chỉ của Họa điểm tán nhân, Hàn Nhược Thuyên nào thấy có ai khác ngoài Văn Đức Chính mà Hàn Nhược Thuyên đã quá quen thuộc rồi! Do vậy, Hàn Nhược Thuyên há hốc mồm ra, không kêu lên được một tiếng, không nói được một lời, vì ngỡ đây là chuyện bỡn cợt mà Họa điểm tán nhân muốn tạo ra để chọc tức Hàn Nhược Thuyên thôi.

Nhưng nghe Vũ Văn Đức Chính nói kia: - Bạch huynh! Chuyện vai vế và bối phận là chỉ tính giữa tiểu đệ và Bạch huynh thôi! Tiểu đệ nào dám với cao, đòi làm sư thúc của Hàn nhân huynh đây!

Hàn Nhược Thuyên tức mình, kêu to lên: - Thế này là thế nào? Các ngươi về hùa với nhau trêu chọc Hàn mỗ hay sao? Nghiêm mặt lại, Họa điểm tán nhân bảo Hàn Nhược Thuyên: - Đây là sư đệ đồng môn của lão Họa này, ngươi còn dám không nhận là tiểu sư thúc sao? Phen này để ta gặp lão Thư, xem lão Thư giáo huấn nhi tử như thế nào cho biết? Hừ!

Biết Hàn Nhược Thuyên còn đang hoang mang, phần thì không rõ thực hư, phần thì còn nghi kỵ lão Họa là người của Nhất Thiên Bang, nên Hàn Nhược Thuyên mới có thái độ như thế! Nên Vũ Văn Đức Chính bèn giải thích ngay:

- Hàn nhân huynh! Chính vị cao nhân này đã bao lần ám thị chỉ điểm cho huynh đệ ta bấy lâu nay đó. Hàn nhân huynh đừng có nghi ngờ nữa! Hơn nữa, mới vừa rồi đây, chính lão Họa đây đã không tiếc sức điều trị nội thương cho Hàn nhân huynh đó!

Bán tín bán nghi, Hàn Nhược Thuyên kêu lên hỏi: - Nói sao? Vậy ra chính Bạch sư thúc đã làm như thế thật sao? Lần trước đây không lâu, đã chính Bạch thúc thúc đã...

- Phải! Chính ta đã giải thích cho ngươi nghe về việc của Vũ Văn Đức Chính tiểu sư thúc ngươi! Sau đó, còn bảo ngươi đi, đừng héo lánh đến Thiếu Lâm tự làm gì nữa! Nào ngờ ngươi vẫn cứng đầu cãi lệnh, khiến cho ta và tiểu sư thúc ngươi phải bôn ba vất vã thế này! Tội này ngươi tính sao đây?

Một tiếng tiểu sư thúc, hai tiếng tiểu sư thúc, khiến cho Hàn Nhược Thuyên khi đã hiểu việc làm tốt bấy lâu nay của Họa điểm tán nhân, nên không thể không bước đến thi lễ:

- Tiểu sư thúc... - Đừng! Hàn nhân huynh!... Giữa chúng ta vẫn là huynh đệ như... Họa điểm tán nhân chợt lên tiếng cắt lời của Vũ Văn Đức Chính toan chối từ bối phận tiểu sư thúc của mình:

- Không được! Sư đệ không biết đấy thôi chứ nề nếp và sự giáo huấn của nhà họ Hàn rất mực nghiêm khắc! Nếu sư đệ không chấp nhận bối phận này thì sau này đừng trông mong gặp mặt lão Thư nữa! Ta nói thế có đúng không Hàn Nhược Thuyên?

Hàn Nhược Thuyên tôn kính nhất mực thưa: - Lời Bạch thúc thúc dạy rất đúng, không riêng gì tiểu sư thúc mà chính bản thân điệt nhi cũng không còn mặt mũi nào về gặp mặt phụ thân! Tiểu sư thúc, hãy cho điệt nhi được bái kiến nào!

Bất đắc dĩ, Vũ Văn Đức Chính phải nhận lễ ra mắt của Hàn Nhược Thuyên. Nhưng sau đó, Vũ Văn Đức Chính cũng phải nói thêm là: - Bạch huynh! Lúc nãy tiểu đệ nói như thế là vì gia sư không chính thức công nhận Bạch huynh là môn đồ! Người chỉ nhận là người có chỉ điểm cho Bạch huynh chút ít về bút pháp thôi, để Bạch huynh củng cố thêm danh vị Họa điểm tán nhân của Bạch huynh! Cách xưng hô này cũng là do gia sư bảo đệ phải nói thế thôi! Bằng không...

- Sư đệ! Vậy là sư đệ không hiểu sư phụ rồi! Nếu người thâu ta làm môn đồ thì tại sao người lại bảo sư đệ kêu ta là sư huynh! Huống chi dù người không xem ta là môn đồ thì lòng họ Bạch này vẫn nghiêm cẩn xem người là sư phụ! Hàn Nhược Thuyên, ngươi đọc sách nhiều, vậy ngươi bảo ta làm thế có đúng hay không vậy?

Hàn Nhược Thuyên gật đầu đáp: - Cổ nhân đã dạy: Nhất tự vi sư,

bán tự vi sư! Đó là đối với người học chữ, còn chúng ta là người thuộc giới giang hồ thì dù là một chiêu hay nửa thức, một khi ta đã thọ nhận của người, mặc nhiên ta là môn đồ, còn người truyền dạy ta đúng là sư phụ của ta! Tiểu sư thúc đừng đắn đo, băn khoăn gì nữa. Hơn nữa, được một vị tiểu sư thúc như thế này, điệt nhi còn trông chờ gì hơn nữa chứ? Ha ha ha...

Họa điểm tán nhân cười theo, đoạn bảo với Vũ Văn Đức Chính: - Sư đệ thấy không? Chưa gì hắn đã đòi quà ra mắt của tiểu sư thúc rồi đấy! Ha ha ha... Gật đầu vui vẻ, Vũ Văn Đức Chính cũng góp thêm vào đó tràng cười sảng khoái. Sau đó, để mọi người khỏi băng khoăng, cũng như để trả lời hai điều nghi nan lúc nãy của Họa điểm tán nhân, Vũ Văn Đức Chính liền đem mọi việc liên quan đến cuộc đời cô thân độc thế của mình mà thuật lại một lượt.

- Gia phụ của đệ là Vũ Văn Hoá Quang...

- Vũ Văn lầu chủ? Một vị đại hiệp lừng danh? - Thật thế sao sư đệ? Rớt nước mắt ra, Vũ Văn Đức Chính vừa gật đầu xác nhận một lần nữa, vừa tiếp tục thuật lại...

... Kể từ lúc lên năm, sau khi đi chơi về, Vũ Văn Đức Chính đã bắt gặp song thân và đệ đệ đã bị ai đó thảm sát!

Một thân một mình sau khi tự tay chôn cất song thân và đệ đệ xong, Vũ Văn Đức Chính giấu đi nửa họ, và bắt đầu phiêu bạt, quyết tìm minh sư, luyện một thân võ công để báo thù tiết hận,

Tuần tự, Vũ Văn Đức Chính thuật lại tỉ mỉ toàn bộ sự việc đã xảy ra cho bản thân, khiến cho Họa điểm tán nhân và Hàn Nhược Thuyên bùi ngùi cảm thán và mừng thầm cho Vũ Văn Đức Chính vì hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm! Ngày nay kể như Vũ Văn Đức Chính đã là thiên hạ đệ nhất nhân, đã phát dương quang đại dòng họ Vũ Văn...

Nghe chuyện của dòng dõi Thái Phi độc tôn, Hàn Nhược Thuyên hậm hực: Trên thế gian này lại còn có hạng người phách lối một cách phi lý thế sao? Vũ Văn lầu chủ làm thế là đúng lắm!

Vũ Văn Đức Chính thấy mừng vì vẫn có người tán đồng cách xử sự của tiên phụ! Còn Họa điểm tán nhân thì kêu lên: - Té ra sư phụ của ta lại là Thái Hư thượng nhân! Hà hà hà...! Sư đệ coi đó, có ai tệ như tên sư huynh này không? Đến danh tánh của sư phụ mà mãi đến bây giờ ta mới được biết!

Nói xong, cười xong, Họa điểm tán nhân liền nhún vai một cái nói: - Thôi! Còn chuyện đối xử thế nào với Thái Phi này nọ là việc của sư đệ! Vì xét ra, chỉ có sư đệ mới may ra có thể thắng được cái gì gọi là...

- Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công! Có phải Bạch thúc thúc muốn nhắc đến thần công này của bọn họ không?

Gật đầu, Vũ Văn Đức Chính đáp: - Để xem, phen này hành vi của gia tỷ là Thái Phi Ngọc Bội ra sao đã, rồi đệ sẽ liệu tính sau! Đoạn thò tay vào bọc áo, Vũ Văn Đức Chính lấy ngọn liễu kiếm ngắn ra hỏi Họa điểm tán nhân:

- Bạch huynh xem này! Đây là hung khí của cái lão già tự xưng là Ngụy Như Tào đây! Bạch huynh có nhận biết hung khí này là của ai không? Vì xét ra thân thủ của lão đó cũng cao thâm lắm đấy!

Vừa cầm vào tay ngọn liễu kiếm này, chưa kịp xem kỹ vì đang lúc tối trời thì Họa điểm tán nhân đã bàng hoàng kêu lên:

- Nghĩa hiệp liễu kiếm? Sao lại là Nghĩa hiệp liễu kiếm? Có ai có đá lửa không nào? Hàn Nhược Thuyên mò mò trong mình đoạn kêu lên kinh ngạc: - Điệt nhi có! Nhưng rơi đâu mất rồi?

Phần Vũ Văn Đức Chính thì cũng không có nhưng Vũ Văn Đức Chính không đợi được nữa, liền hỏi đáp len tiếng hỏi:

- Nhưng là của ai thế, Bạch huynh? Họa điểm tán nhân hồn vía rụng rời, lắp bắp nói: - Không... không thể thế được! Lão ta đâu phải họ Ngụy!... Không phải là lão đâu!... Không phải lão đâu!

Càng lúc càng hoang mang hơn, Vũ Văn Đức Chính thì vì lo lắng nên không sao nói được, trong khi lão Bạch thì lại không chịu nói!

Hàn Nhược Thuyên chen vào giải thích: - Bạch thúc thúc không muốn nói vì không tin, vậy tiểu sư thúc nói đi! Tiểu sư thúc hãy nói quan nhân dạng của lão già Ngụy Như Tào đó cho Bạch thúc thúc nhận định lại xem nào!

- Ý kiến thật là xác đáng. Họa điểm tán nhân lên tiếng thúc giục: - Đúng rồi đó! Sư đệ hãy kể sơ qua cho ta nghe xem nào! Gật đầu đáp ứng, Vũ Văn Đức Chính liền thuật lại, không phải sơ sài như Họa điểm tán nhân vừa bảo, mà là thuật tỉ mỉ từ tầm vóc, dáng người, vẻ mặt đến cả giọng nói của lão già đó nữa! Vì hôm đó Vũ Văn Đức Chính đã đứng thật gần lão, không những thế, Vũ Văn Đức Chính lại còn tiếp trợ thêm cho lão một ít công lực âm hàn nữa kia mà! Trong thời gian tiếp trợ đó, do không biết lão là ai nên Vũ Văn Đức Chính đã quan sát lão ta rất kỹ.

Nghe đến đâu, Họa điểm tán nhân giật bắn thân mình đến đó... Cuối cùng, Họa điểm tán nhân tức giận gầm lên một tiếng: - Hay! Hay cho lão Cầm! Hàn Nhược Thuyên thất sắc kêu lên: - Lão Cầm nào Bạch thúc thúc? Có phải là... Họa điểm tán nhân dậm chân kêu lên: - Còn lão Cầm nào nữa hử? Là Cầm bá bá của ngươi đó! Đến lượt Vũ Văn Đức Chính kêu lên kinh ngạc: - Sao? Cầm trung hữu

kiếm là lão đấy sao? Bạch huynh có lầm không? Họa điểm tán nhân hậm hực đáp:
- Nghĩa hiệp liễu kiếm nè! Nhân dạng như thế nè! Còn không là lão thì là ai nữa. Hừ! Té ra bấy lâu nay lão thất tung là vì do luyện công, nhưng... bản chất của lão đâu phải là như thế này! Sao lão lại nói lão chuyên lừa dối đời? Sao lão lại xưng danh tánh là Ngụy Như Tào?

Do có một túi kinh luân, nên Hàn Nhược Thuyên giải thích: - Lão... xưng thế cũng đúng thôi! Bạch thúc thúc không nhớ đến Tào Tháo thời tam chiến sao? Thà lão phụ người còn hơn để người phụ lão! Hừ, ngữ này, trước sau gì lão cũng xưng hùng xưng bá. Thôi! Vì Tào Tháo nguyên là một tên gian hùng kia mà!

Một lúc sau nữa, khi tia sáng nhợt nhạt của ánh nắng ban mai vừa xuất hiện, Họa điểm tán nhân cầm ngọn liễu kiếm lên xem kỹ ở đốc kiếm... lão nói:
- Sư đệ xem này! Đây không phải có hình cái cổ cầm được khắc ở đây sao? Lần lượt, Hàn Nhược Thuyên và Vũ Văn Đức Chính xem chỗ đốc kiếm nơi Họa điểm tán
nhân chỉ! Và họ đều đã thấy hình chiếc cổ cầm được chạm khắc tỉ mỉ trên thân đốc kiếm.

Họa điểm tán nhân còn giải thích thêm: - Nguyên nhân là ngọn liễu kiếm được lão Cầm đặt ẩn tàng trên cây cổ cầm của lão, với danh xưng nghe rất kêu là Nghĩa hiệp liễu kiếm. Lúc trước, khi ta biết rõ được điều này, ta có hỏi lão sao lại xưng là Cầm trung hữu kiếm, thì ta thầm tiếc cho lão... vì đây nào phải là hành vi quang minh lỗi lạc của một bậc chính nhân quân tử. Trong khi lão... ta, và lão Thư đều được giang hồ liệt vào hàng chính phái! Hừ! Chính phái! Chính phái mà như vậy đó hả?

Nỗi mừng vui cho việc Vũ Văn Đức Chính đã có được một thân võ công tuyệt thế chưa trọn vẹn, thì đã câu chuyện của lão Cầm trá ngụy làm mờ nhạt đi, khiến cho bọn họ ba người buồn rũ rượi.

...Nhìn trời đã sáng, Họa điểm tán nhân mới nhớ lại việc đêm qua liền hỏi Vũ Văn Đức Chính:

- Còn chuyện của cô nàng kia ra sao rồi? Vũ Văn Đức Chính liền thuật lại mọi sự, rồi lên giọng trấn an: - Bạch huynh an tâm đi! Đệ không tin là gia tỷ bị thất bại đâu? Có lẽ gia tỷ đã buộc chúng dẫn đường cho gia tỷ đi đâu đó mà thôi!

- Hay là về Chung Nam sơn? - Về đó để làm chi, Bạch huynh? - Hai ngày nữa, Nhất Thiên Bang sẽ chính thức ra mắt võ lâm! Và tổng đàn đặt tại Chung Nam sơn!

Vũ Văn Đức Chính nghe khắp người gai gai lên, đoạn thúc giục Họa điểm tán nhân và Hàn Nhược Thuyên:
- Đi!

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng
Hồi 21
Cầm trung hữu kiếm rõ là ai
Thái phi ngọc bội sao ở đây
Cận kề người ngọc, Tên gian xảo
Nửa là phu quân, nửa tay sai

S au tiếng hô đi thúc hối vẻ cấp bách của Vũ Văn Đức Chính, Hàn Nhược Thuyên không giấu được vẻ sửng sốt kêu lên:
- Đi mà đi đâu? Nhìn Họa điểm tán nhân cũng có vẻ ngơ ngác, không hiểu, Vũ Văn Đức Chính lo lắng đáp:
- Đến tổng đàn Nhất Thiên Bang, chứ còn đi đâu nữa? Không chừng lần này gia tỷ đến gây náo động tại Nhất Thiên Bang đấy!
Càng kinh ngạc hơn, Hàn Nhược Thuyên không cầm được bèn hỏi lại: - Đến thì đến, có sao đâu? Không lẽ tiểu sư thúc không muốn đánh tan tác Nhất Thiên Bang sao?
Cau có vì Hàn Nhược Thuyên chậm hiểu, Vũ Văn Đức Chính cố giữ giọng điềm tĩnh, để giải thích rõ hơn:
- Đánh bọn Nhất Thiên Bang không còn manh giáp nào thì ai lại không muốn! Nhưng chúng ta cùng nghĩ lại mà xem! Một bang phái sắp đến ngày khai tông lập phái thì không phải nói cũng dư biết là bọn chúng đã có sự chuẩn bị đâu đó rõ ràng, đề phòng địch nhân lẻn vào phá hoại! Hơn nữa, lão thái bang chủ đâu có vừa gì! Lão là hồ ly đã thành tinh, rất gian ngoan quỷ quyệt, chưa kể là lão đã tự luyện được Lưỡng nghi chưởng! Nên nhớ đây là Lưỡng nghi chưởng chứ không phải là Lưỡng nghi hợp chưởng như trước đây tên bang chủ hợp lực cùng Thiên Nhất lão trọc đâu nhé! Uy lực của chưởng đơn độc này còn cao thâm hơn hợp chưởng Lưỡng nghi nhiều! Nếu vậy, liệu khi gia tỷ đến đó xông pha một mình thì có an toàn không? Hay là...
Phải chờ Vũ Văn Đức Chính nói rõ đến thế, nên Hàn Nhược Thuyên và Họa điểm tán nhân mới hiểu! Sau đó, Họa điểm tán nhân còn nhớ ra thêm nhiều điều nữa, lão nói:

- Ừ! Sư đệ có nhắc ta mới nhớ! Không nói chi ở tổng đàn, chỉ riêng đoạn đường dẫn nhập vào tổng đàn thôi, lão Thái bang chủ đã cắt đặt nhiều cơ quan ẩn tàng rất nguy hiểm! Nhưng...
- Nhưng sao? Bạch huynh muốn nói gì nữa, sao không nói ra luôn?
Trầm ngâm một lúc, Họa điểm tán nhân chưa mới đáp lời: - Không lẽ bọn ta cứ thế này mà đi được sao?

Thì Hàn Nhược Thuyên đã nhanh nhẩu hỏi lại: - Tại sao lại không được? Nghe Hàn Nhược Thuyên nhanh nhẩu hỏi thế, Họa điểm tán nhân mắng Hàn Nhược Thuyên một tiếng xong mới giải thích:

- Tâm trí ngươi hôm nay làm sao vậy? Có thế mà không hiểu nữa sao? Nghe đây! Ta dù sao cũng phải giữ kín đáo, vì đường đường ta vẫn còn là một vị phó tổng đường chủ, không lẽ đi chung với ngươi mà được sao? Cả sư đệ cũng thế, bọn Nhất Thiên Bang từ hàng đường chủ trở lên nếu thấy sư đệ hoặc tên Hàn Nhược Thuyên này mà bọn chúng không đổ xô đến gây sư đó mới là lạ! Và nếu thế thì chúng sẽ nghĩ về ta như thế nào? Và bọn ngươi làm sao xâm nhập vào tổng đàn của bọn chúng được chứ?

Gừng càng già càng cay! Lời Họa điểm tán nhân vừa nói không một điểm nào sai cả! Do đó, Vũ Văn Đức Chính bèn tán đồng lập luận này của lão và đề nghị: - Thôi thì thế này vậy! Bạch huynh cứ đi một mình như lúc trước đi, và liệu theo tình hình mà Bạch huynh cảnh tỉnh hai lão Kỳ và Tửu và làm nội ứng cho đệ! Còn đệ và Hàn Nhược Thuyên cũng không cần phải chung đường...

- Tiểu sư thúc đi đâu? Vũ Văn Đức Chính lấp lững đáp: - Cước trình của mỗ mau hơn, để mỗ đến đấy trước xem thử tình hình của gia tỷ ra sao đã! Họa điểm tán nhân đồng tình nói: - Đúng rồi! Sư đệ cứ như thế mà hành động! An tâm về phần Hàn Nhược Thuyên đã có ta đây tiếp ứng! Vì xét ra cước trình của hắn cũng không kém ta là bao! Phải thế không Hàn Nhược Thuyên?

Hàn Nhược Thuyên khiêm tốn đáp: - Bạch thúc thúc quá khen! Điệt nhi không kham nổi đâu! Làm sao điệt nhi bì được với... Ngũ kỳ tán nhân kia chứ?

Nói được đến đây, giả tảng như bị Họa điểm tán nhân đuổi đánh nên Hàn Nhược Thuyên tung người bỏ chạy trước.
Phối hợp theo hành động này của Hàn Nhược Thuyên, Họa điểm tán nhân vờ quát lên: - Tiểu tử họ Hàn kia đứng lại! Có gan nói sao lại bỏ chạy... Vũ Văn Đức Chính chỉ biết nhìn theo bọn họ và mỉm cười. Đoạn Vũ Văn Đức Chính cũng tung thân chạy biến đi bằng tuyệt đỉnh thân pháp.

x X x

Từ Thiếu Lâm phái về đến Chung Nam sơn thì không đến năm ngày đường nếu là thường nhân di chuyển bằng lừa hoặc ngựa. Còn là nhân vật giang hồ hữu danh thì hai ngày đường đã là quá đủ.

Riêng đối với một cao thủ vào hạng thượng thừa tuyệt đỉnh như Vũ Văn Đức Chính thì chỉ cần già nửa thời gian đó mà thôi! Nhưng do đang cấp bách nên Vũ Văn Đức Chính không muốn trùng trình làm gì cho mất thời gian trên đường đi! Vì thế khi đã di chuyển được nửa ngày đường, Vũ Văn Đức Chính cơ hồ không màng lưu tâm đến bóng nhân ảnh của hai người đang đi ở xa xa phía trước đột nhiên tẻ vào cánh rừng thưa bên tả đường sơn đạo làm gì!

Nhưng dù không muốn lưu tâm đến, Vũ Văn Đức Chính cũng buộc phải lưu tâm, vì có tiếng ai đó đang cười vang dội trong cánh rừng thưa khi bóng hai nhân ảnh này vào trong cánh rừng không được bao lâu...

Và tiếng cười này đối với Vũ Văn Đức Chính không phải không quen thuộc. "Là ai? Tiếng cười này không phải là ta đã không từng nghe qua sao? Nhưng mà là ai kìa?"

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Vũ Văn Đức Chính lạng người phi thân lao đi vùn vụt vào cánh rừng thưa, nhẹ nhàng như cơn gió thoảng.

Không được bao xa, những ngoài bốn mươi trượng Vũ Văn Đức Chính đã nhìn được nó trong một khoảng trống khá rộng có đến bốn người, hai nam nhân, hai nữ nhân đang chia làm hai phe đứng kình lẫn nhau.

Một phe là một lão niên và một giai nhân tuyệt sắc. Phe còn lại là một đôi trai thanh gái lịch. Và điều làm cho Vũ Văn Đức Chính ngạc nhiên nhiều hơn hết đó là ba trong bốn người này đều không xa lạ gì với Vũ Văn Đức Chính!

Vị lão niên chính là Âm phong tán nhân đang cùng đứng sóng vai với nữ ái đồ là Liễu Hà Như.

Đối phương của họ chính là Thái Phi Ngọc Bội đang tình tứ đứng với một trang nam tử có dung mạo khá tuấn tú.

Giọng cười lúc nãy Vũ Văn Đức Chính đã nghe được chắc hẳn là của trang nam tử hán này, vì âm thanh đó là do một nam nhân phát ra, mà giọng cười của Âm phong tán nhân thì Vũ Văn Đức Chính đã từng nghe lại không phải thế!

Nép người vào một chỗ khuất, cách bốn người này khoảng mười trượng, Vũ Văn Đức Chính còn đang nghi vấn trùng trùng thì đã nghe Âm phong tán nhân cất tiếng hỏi:

- Nhị vị là ai? Sao lại ngăn đường sư đồ của lão phu? Cũng đúng là lúc Vũ Văn Đức Chính đang tự hỏi: "Gã này là ai mà sao ta nghe

giọng cười quá quen thuộc? Gã có gương mặt loắt choắt gian giảo sao tỷ tỷ lại có vẻ như... thân thiết với gã thế?"

Gã đó nghe Âm phong tán nhân hỏi, gã bèn cười to lên, đoạn nói bằng giọng ngạo nghễ: - Ha ha ha...! Ta là ai các ngươi không cần phải biết! Nhưng hãy nghe ta hỏi đây! Các ngươi là môn nhân thuộc hạ của Nhất Thiên Bang sao lại đi vào đây? Sao không cứ thẳng đường về Chung Nam sơn hử?

Vụt biến sắc, Âm phong tán nhân nhìn dò xét kỹ hai người đối phương, đoạn nhỏ giọng xuống mà hỏi:

- Nhị vị đối với Nhất Thiên Bang có thái độ ra sao, sao lại hỏi lão phu câu này? Sao các hạ dám cả quyết sư đồ của lão phu là người của Nhất Thiên Bang chứ?

Lại một tràng cười nữa của gã nọ vang lên... Và khi gã chưa kịp đáp thì Thái Phi Ngọc Bội đã vội lên tiếng bằng giọng lạnh lùng nói: - Phàm là người Nhất Thiên Bang thì bản nhân giết bỏ không tha. Âm phong tán nhân thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, cao giọng lên đáp lớn: - May quá! Sư đồ lão phu không phải là người Nhất Thiên Bang, xin nhị vị nhượng đường
cho!

Nghe đến đây, Vũ Văn Đức Chính kinh ngạc, không ngờ Âm phong tán nhân lão này sao quá nhân nhượng, không nhận lão là Tổng đường chủ và nữ ái đồ của lão là tổng tuần giám của Nhất Thiên Bang! Vũ Văn Đức Chính nghĩ:

"Hay là lão và Liễu Hà Như đang có mưu đồ gì đây?" Ắt hẳn Thái Phi Ngọc Bội cũng đang nghĩ như thế, nên nàng đã nạt lên: - Nói láo! Thế không phải lão đang là tổng đường chủ của Nhất Thiên Bang sao? Còn vị cô nương này không là tổng tuần giám hay sao?

Vũ Văn Đức Chính còn đang chờ nghe xem Âm phong tán nhân đối đáp thế nào thì Liễu Hà Như đã vội nói xen vào, chắc do nàng nghĩ dù sao nàng và vị cô nương kia đều là phận nữ ni, dù gì cũng dễ thông cảm hơn, Liễu Hà Như nói:

- Đúng là trước đây thư thư và gia sư là thuộc hạ của Nhất Thiên Bang như muội muội vừa nói! Nhưng hiện tại thì sư đồ thư thư đã tìm được cho mình con đường sống! Như muội muội đang nhìn thấy đó, không phải thư thư cùng gia sư đang rời bỏ Chung Nam sơn và đang đi về cố sơn để ẩn cư sao?

Cặp mắt của gã mặt choắt kia sau khi lộn thinh một vòng, liền cao ngạo hỏi: - Âm phong tán nhân! Lão tưởng nói thế là qua mặt được ta sao? Còn cô nàng họ Liễu kia ai là muội muội gì của cô nương mà cô nương cứ thư thư, muội muội thân mật thế hử? Nghe đây!

Tất cả những ai đã từng có liên quan đến Nhất Thiên Bang thì đừng hòng chạy tội! Nương tử ta đây không phải hạng người dễ lừa gạt đâu!

Té ra đối phương chừng như đã biết tỏ tường danh tính và thân phận của sư đồ lão rồi, cho nên nở trên môi một nụ cười cầu tình, Âm phong tán nhân nhất mực khiêm cung nói:

- Đành là vậy, sư đồ lão phu nào dám dối gạt lệnh phu nhân! Nhưng, thật ra sư đồ lão phu quả là đã ly khai Nhất Thiên Bang rồi, và đang đi về chốn cũ để quy ẩn đây! Phu phụ nhị vị niệm tình mà nhượng lối cho!

Vũ Văn Đức Chính càng lúc càng kinh nghi, khi nghe gã kia gọi gia tỷ là nương tử và sau đó dường như Thái Phi Ngọc Bội tỏ vẻ thích thú khi nghe Âm phong tán nhân cứ luôn miệng gọi Thái Phi Ngọc Bội và gã kia là phu phụ! Vũ Văn Đức Chính tức tối nghĩ thầm:

"Bộ hết người rồi sao mà tỷ tỷ lại chọn gã này làm nơi trao thân gởi phận? Ta đã định phen này gặp tỷ tỷ sẽ liệu lời nói về Hàn Nhược Thuyên, sau này sẽ tạo dịp cho hai người tương kiến! Biết đâu Hàn Nhược Thuyên tốt số, lọt vào mắt xanh của tỷ tỷ! Bây giờ thì..."

Thích thì có thích nhưng do Thái Phi Ngọc Bội được gã kia tâng bốc nên hét lớn: - Chớ rườm lời, bản nhân không tin đâu! Cứ qua được song chưởng của bản nhân rồi thì muốn đi đâu cứ việc đi!

Đã hết sức nhẫn nại, nhưng xem chừng đối phương được đằng chân lại lân đằng đầu, nên Âm phong tán nhân cười gằn lên một tiếng đoạn nói:

- Hừ! Quả là bọn không biết trời cao đất rộng là gì! Bộ Ngũ kỳ tán nhân ta dễ bị hiếp đáp lắm sao? Động thủ thử xem nào!

Đúng là hôm nay thái độ của Âm phong tán nhân đã có phần thay đổi! Vũ Văn Đức Chính tin vào lời lão nói là lão cùng Liễu Hà Như thật sự đã ly khai Nhất Thiên Bang! Do đó, Vũ Văn Đức Chính sợ hai bên hiểu lầm và phần thiệt hại chắc chắn sẽ thuộc về sư đồ Âm phong tán nhân! Nhưng khi Vũ Văn Đức Chính định hiện thân can thiệp thì bất ngờ có tiếng người oang oang kêu lên:

- Lão Kỳ! Người nào to gan dám giao thủ với lão vậy? Không cần nhìn, chỉ cần nghe giọng nói âm thanh này, Vũ Văn Đức Chính đã biết đấy chính là Độc tửu tán nhân ngay!

Vừa nhìn thấy Độc tửu tán nhân xuất hiện, gã kia liền chỉ và nói với Thái Phi Ngọc Bội: - Vị này là phó tổng đường chủ của Nhất Thiên Bang đấy nương tử! Quả là nương tử đã gặp may một lúc được hội diện và thử sức với Kỳ, Tửu hai vị trong Ngũ kỳ tán nhân đó!

Phần thì giận vì Độc tửu tán nhân bảo mình là to gan, dám giao thủ

với lão tặc nhân kia, phần thì do lời nói của gã nọ như châm thêm dầu vào lửa, nên Thái Phi Ngọc Bội sa sầm nét mặt... nàng đẩy nhẹ ngọc thủ ra, miệng thì lạnh lùng bảo:

- Ngũ kỳ tán nhân thì đã làm sao? Được! Bản nhân chấp cả hai đó! Sự việc diễn biến thật là nhanh khiến cho Vũ Văn Đức Chính muốn can thiệp cũng không sao can thiệp được!

Âm phong tán nhân nhếch môi khinh bỉ, nhìn luồng nhu kình như đường tơ của nàng nọ đẩy ra, lão muốn dằn mặt nàng ta một lần cho nhớ đời nên cũng quát lên: - Không giáo huấn bọn ngươi là không được rồi! Xem đây! Thêm phần hoa mỹ để đối phương biết sợ mà rút lui, nên Âm phong tán nhân dùng hết tuyệt kỹ công phu, vung liên tiếp bảy chưởng liên hoàn là Âm phong thất tuyệt chưởng khiến cho đất trời chừng như u ám đến nơi vậy.

Luồng kình lực do Âm phong thất tuyệt chưởng tạo ra cứ thế lao ầm ầm vào người Thái Phi Ngọc Bội.

Đang khi đó, gã kia dương dương tự đắc, khi thấy Độc tửu tán nhân vẫn tự thủ bàng quang xem lão hữu của lão là Âm phong tán nhân đang trị cô nàng láo xược kia một mẽ. Gã cười hềnh hệch xông tới Độc tửu tán nhân! Gã cũng vung chưởng vừa đánh vừa nói bằng giọng cực kỳ cuồng ngạo:

- Phần lão đây lão Tửu! Kẽo đường đi đến Cửu Tuyền lão Kỳ thấy lạnh lẽo cô quạnh! Từ tay gã lập tức xuất phát một luồng nhu kình mờ mờ một màu trắng nhợt nhạt, lao nhanh như tốc đến Độc tửu tán nhân.

Độc tửu tán nhân vốn không muốn đánh, nhưng thấy vẻ mặt nhâng nháo của gã thì không đánh cũng phải đánh thôi! Cho nên Độc tửu tán nhân liền vung chiếc bầu rượu to đùng lên, Thiết đại tửu vừa đỡ chưởng kình của gã vừa cười lên sằng sặc đáp:

- Ha ha ha... Đom đóm mà dám đòi sánh với vầng trăng ư? Xem Thiết đại tửu của lão phu đây!

Thiết đại tửu của lão liền phát ra một luồng kình lực cương mãnh, chọi thẳng vào màn khí trắng mờ đục của gã nọ.

Đến lúc này, Vũ Văn Đức Chính thần tình thập phần luống cuống, không biết phải làm sao đây? Vì xem ra chưởng kình của gã mặt choắt gian giảo nọ khá quen thuộc với Vũ Văn Đức Chính. Nhưng nếu Vũ Văn Đức Chính xen vào tiếp cứu cho lão Độc tửu tán nhân thì bên này chắc chắn Âm phong tán nhân sẽ không sao toàn mạng trước công phu Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công của Thái Phi Ngọc Bội! Còn nếu lo cứu mạng Âm phong tán nhân thì Vũ Văn Đức Chính lỡ dịp khảo nghiệm xem công phu của gã kia, cùng phe

với Thái Phi Ngọc Bội là công phu gì mà Vũ Văn Đức Chính tin chắc rằng là đã có dịp thấy qua.

Còn đang chần chừ như thế thì Âm phong tán nhân đã gặp cảnh hiểm nguy tột cùng. Liễu Hà Như không tin vào điều cô nàng đang tận mắt chứng kiến, khi thấy vị cô nương kia thuộc loại vô danh tiểu tốt lại đang uy hiếp và hầu như nắm giữ sinh mạng gia sư trong tay.

Hét lên một tiếng, không ngại tiếng đời khinh chê, Liễu Hà Như liền phát chưởng, liên tay cùng sư phụ, hi vọng giải được thế nguy cho sư phụ:

- Bản cô nương ra tay đây này! Thái Phi Ngọc Bội khinh khỉnh tiếp lời Liễu Hà Như mà nói châm chọc: - Thêm vào thì đã làm gì bản nhân! Tốt! Cho hai sư đồ ngươi cùng xuống quỷ môn quan luôn cho tiện.

Thế là chỉ trong vài cái chớp mắt hai phe đã cùng nhau động thủ, hay nói đúng hơn là Kỳ, Tửu nhị tán nhân và Liễu Hà Như đồng loạt cùng nạp mạng, chấm dứt chuỗi ngày ô nhục tiếp tay cho bọn ác nhân! Nếu...

- Dừng tay! Vũ Văn Đức Chính không sao dừng được, không thể lấy mắt mà nhìn ba người kia chết thảm nếu thật sự như lời họ nói là họ quyết lòng ly khai Nhất Thiên Bang! Huống chi chưởng kình của gã kia xem ra kỳ bí nhưng quá đỗi quen thuộc với Vũ Văn Đức Chính, Do đó, Vũ Văn Đức Chính nhất thời hét lên bảo dừng tay, hi vọng gã nọ và Thái Phi Ngọc Bội nương tay một phần nào cho bọn họ ba người khi đột nhiên có người xen vào can thiệp.

Đúng là thế thật!

Khi Thái Phi Ngọc Bội chợt nghe tiếng quát vang lên bằng một nội lực cực kỳ hùng hậu thì nàng bất giác động tâm, lo sợ bị cao nhân chưa lộ diện công đến bất ngờ, nên nàng liền thu hồi đến nửa phần chân lực đã đánh ra, hầu tự bảo vệ lấy bản thân.

Âm phong tán nhân, Liễu Hà Như và đến cả Độc tửu tán nhân đang lúc gặp nguy cũng đã định nhân cơ hội này để tháo lui mà không đến nỗi mang tiếng là chưa đánh đã chạy!

Nhất là Độc tửu tán nhân, vì đang lúc đó, tánh mạng của lão đã như chỉ mành treo chuông, chỉ cần một sát nữa thôi là Độc tửu tán nhân coi như vong mạng! Nên tiếng quát này đã là dịp may ngàn năm có một cho Độc tửu tán nhân!

Nhưng đối thủ của lão là gã mặt choắt gian giảo kia dù bị tiếng quát làm tay phải chững lại một chút, nhưng gã dường như đã động sát cơ, nên gã vẫn quyết lòng giết cho được Độc tửu tán nhân. Vì thế, tiếng quát bảo dừng thì mặc kệ tiếng quát. Độc tửu tán nhân tháo lui

thì mặc kệ lão tháo lui, luồng nhu kình màu trắng mờ của gã lại tiếp tục đưa ra, lao đến, cuộn chặt toàn thân Độc tửu tán nhân...

Một lần nữa Vũ Văn Đức Chính vừa hiện thân xong đã phải quát lên vang dội: - Ta đã bảo dừng rồi kia mà! Các hạ không nghe sao? Vẫn thấy gã thản nhiên xem như không có lời nói của mình, Vũ Văn Đức Chính liền tức tốc đẩy chưởng ra, xô bắn vào người gã nọ, hi vọng gã biết sợ mà buông tha cho Độc tửu tán nhân.

Thái Phi Ngọc Bội vừa nhận ra đấy là ai vừa mới xuất hiện, nàng lo sợ cho tánh mạng đồng bạn của nàng, nên nàng liền buông tha Âm phong tán nhân cùng Liễu Hà Như, quay sang, vừa xô một kích vào Vũ Văn Đức Chính nàng đồng thời kêu lên một tiếng não nùng:

- Chớ hại mạng phu quân ta! Đỡ! Thập phần tinh nhạy, gã nọ khi phát hiện có người đang công vào gã, lại nghe biết Thái Phi Ngọc Bội đang công lại vào người đó! Gã liền làm mặt giận, nổi xung lên, gã quật ngọc chưởng về. Thay vì công tiếp vào Độc tửu tán nhân để đoạt mạng lão thì lại hiệp lực cùng Thái Phi Ngọc
Bội tiền hậu cùng đánh vào người vừa to gan dám phá bỉnh việc của gã.

Gã thét lên: - Đáng chết! Vũ Văn Đức Chính khi thấy việc can thiệp đã có kết quả như thế, phần thì không muốn tiếp tục tạo sự hiểu lầm với Thái Phi Ngọc Bội gây thương tích cho trượng phu của nàng bèn vùng cười lớn lên:

- Ha ha ha... Theo sau tiếng cười, Vũ Văn Đức Chính tung thân vọt lên cao như tên bắn, đoạn như đại bàng triển dực, Vũ Văn Đức Chính bằng tuyệt đỉnh thân pháp đã từ trên không đảo người liệng sang một bên, hạ thân an toàn kề cận với Kỳ, Tửu nhị tán nhân cùng Liễu Hà Như...

Vừa hạ thân, Vũ Văn Đức Chính đã lên tiếng trấn an bọn họ:

- Chư vị bất tất phải lo lắng! Một khi chư vị bỏ tối về đầu sáng, tại hạ cam đoan không một ai gây khó khăn cho chư vị đâu.

Nói xong, không chờ bọn họ kịp phản ứng, Vũ Văn Đức Chính đã bật cười lên khi thấy gã nọ đang luống cuống lăn toài người sang một bên cố tránh chưởng kình của Thái Phi Ngọc Bội đang lao đến, thẳng ngay vào luồng nhu kình của gã, một khi đối phương đang đứng ở giữa đột nhiên biến đi đâu mất.

Thái độ này của gã hỏi sao mà Vũ Văn Đức Chính lại không cười? Vì Vũ Văn Đức Chính dư biết rằng Thái Phi Ngọc Bội thừa sức thu kình về vì nàng đã có võ công đạt đến mức thu phát tùy tâm! Gã kia luống cuống lo sợ chỉ là lo sợ hão! Có sợ chẳng là Thái Phi Ngọc Bội sợ mới phải, vì nếu nàng ta thu kình về mà gã kia không đủ

năng lực để thu hồi kình lực lại thì ai là người bị ăn chưởng nếu không phải là nàng ta?

Tuy nhiên rốt cuộc rồi tất cả đều an toàn, không một chút suy suyển. Nhận thấy Vũ Văn Đức Chính đang nhìn đồng bạn mình mà cười mai mỉa, Thái Phi Ngọc Bội nổi giận đùng đùng, quát lên:

- Vũ Văn Đức Chính! Ngươi còn sống đây là may mắn lắm rồi, cớ sao lại còn dám chường mặt ra để gặp bản nhân? Cười gì mà cười hử?

Thu lại nụ cười chế giễu, Vũ Văn Đức Chính nghiêm sắc mặt, vừa thi lễ vừa đáp: - Ngọc Bội tỷ tỷ! Đệ còn sống đây là nhờ hoàng thiên hữu nhãn! Đệ đã tưởng kiếp này tỷ đệ ta không mong gì trùng phùng, gặp tỷ tỷ đây, đệ vui mừng khôn xiết.

- Câm! Ai là tỷ tỷ ngươi? Gã nọ sau khi té lăn người, quần áo chưa kịp sửa sang chỉnh lại đã hùng hùng hổ hổ la to lên, trong khi cặp mắt thì lấm la lấm lét liếc nhìn về Vũ Văn Đức Chính! Gã la rằng:

- Nương tử! Nếu tên tiểu tử này không phải là đệ đệ của nàng thì nàng hạ thủ hắn ngay cho ta! Bằng không ta không màng đến nàng nữa đâu! Chúng ta chia tay vậy!

Không để Vũ Văn Đức Chính kịp lên tiếng phân minh gì cả, Thái Phi Ngọc Bội đã vội quát lên lần nữa:

- Vũ Văn Đức Chính! Nếu ngươi xem ta là tỷ tỷ thì hãy cút đi ngay! Từ nay về sau đừng xen vào việc của ta nữa! Cút đi! Cút đi!

Sợ sự hiểu lầm càng lúc càng bị đào sâu hơn, sau này khó lòng hàn gắn lại, nên Vũ Văn Đức Chính nhân nhượng nói:

- Được! Đã thế thì đệ đệ sẽ đi ngay! Nhưng... - Không nhưng gì hết! Ngươi có cút đi không? Thấy Thái Phi Ngọc Bội càng lúc càng giận dữ, Vũ Văn Đức Chính vừa đưa tay chỉ ba người đang đứng gần bên vừa nói:

- Bọn họ đã không còn là đối tượng của tỷ tỷ nữa rồi, vì đệ biết bọn họ đã ly khai Nhất Thiên Bang. Tỷ tỷ hãy buông tha cho họ đi, rồi đệ sẽ đi ngay, không làm phiền tỷ tỷ nữa.

Gã nọ chừng như không hài lòng lắm, nên gã lại kêu lên be be: - Nương tử đừng tin lời hắn! Nếu nương tử không đang tay hạ thủ thì ta đi đây! Nói xong gã liền vùng vằng bỏ đi, khiến cho Thái Phi Ngọc Bội phải chạy theo giữ tay gã lại, và nói:

- Phu quân! Phu quân đừng bỏ đi mà. Tại phu quân không biết đấy thôi, công phu của hắn cao thâm lắm, thiếp không sao đánh lại hắn đâu!

Dường như là không tin, gã hầm hầm sắc mặt hỏi lại: - Nói sao?

Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công của nương tử mà đánh không lại hắn sao? Ta không tin đâu! Nàng đừng hòng nói dối ta!

Cuống quít, Thái Phi Ngọc Bội phải lên tiếng giải thích: - Phu quân nghe này, đến đích thân ngoại tổ mẫu và mẫu thân của thiếp cùng liên tay đánh hắn mà hắn vẫn sống sờ sờ ra đó! Ngược lại, ngoại tổ mẫu đến nay thương tích vẫn chưa hồi phục lại! Vậy đó, phu quân nghĩ sao nào?

Thần sắc của gã hoàn toàn biến đổi, ngẫm nghĩ một lúc gã đề nghị sau khi nói: - Ta tin nàng! Nhưng... nhưng ta không tin hắn ba đầu sáu tay, đương cự nổi chúng ta, nếu chúng ta cùng liên tay đánh hắn! Huống chi... bọn này ta đoan chắc đều là bọn Nhất Thiên Bang đấy, không sai chạy đâu!

Chắc có lẽ Thái Phi Ngọc Bội cũng biết ít nhiều về công phu của gã nọ, nên vừa nghe hắn nói xong, Thái Phi Ngọc Bội liền hướng về Vũ Văn Đức Chính mà nói:

- Nếu ngươi cương quyết bắt buộc ta tha mạng cho bọn người này thì... ngươi dám đối chưởng cùng bọn ta không? Nếu không dám thì ngươi cút đi, bọn này hãy để ta tự giải quyết lấy vậy!

Không ngờ Thái Phi Ngọc Bội lại nghe lời xúi bẫy của gã này, phần thì không lẽ bỏ mặc Kỳ, Tửu nhị tán nhân và Liễu Hà Như cho nàng ta xử quyết, nên Vũ Văn Đức Chính cười buồn và nói:

- Tỷ tỷ! Thật tình thì đệ không muốn tỷ đệ ta tương tàn tương sát nhau! Nhưng nếu tỷ tỷ đã quyết lòng thì đệ phải chiều theo vậy.

Tại sao Vũ Văn Đức Chính lại nói như thế? Đạo lý làm người, phàm phải tôn trọng sự công bằng và lẽ phải, vì Vũ Văn Đức Chính không muốn sự bất công được tồn tại, nhất là sự bất công ấy được tạo ra từ kẻ tự cho mình là kẻ mạnh, là độc tôn.

Do nghĩ thế nên Vũ Văn Đức Chính muốn lần này, chỉ một lần này thôi, cảnh tỉnh và dập tắt hoàn toàn thói tự tôn tự đại, mục hạ vô nhân, xem trời bằng vung của tỷ tỷ mình là Thái Phi Ngọc Bội.

Dẹp bỏ luôn lòng tham vọng trước sau gì cũng có một khi ngay bên mình Thái Phi Ngọc Bội có một gã tự tư, tự kỹ luôn muốn Thái Phi Ngọc Bội lúc nào cũng chiều theo ý muốn vô lối của gã.

Nội cái việc nằng nặc đòi hủy diệt Kỳ, Tửu nhị tán nhân và Liễu Hà Như không phân biệt phải trái của Thái Phi Ngọc Bội này, Vũ Văn Đức Chính dư hiểu thái độ độc đoán, chuyên quyền ỷ mạnh của Thái Phi Ngọc Bội đang còn ngự trị trong tâm trí nàng.

Vậy thì thử hỏi, nếu sau này, Thái Phi Ngọc Bội được gã kia mà nàng đang xem là trượng
phu luôn luôn tâng bốc và xúi bẫy thì tình hình giang hồ sẽ ra sao?

Thà Thái Phi Ngọc Bội cứ tiếp tục đi theo chủ ý trước đây của dòng dõi Thái Phi độc tôn đã tự qui định thì giang hồ xem ra vẫn còn có thời gian yên tĩnh nhiều hơn là cứ để như thế này!

Bởi thế, Vũ Văn Đức Chính đành tự nén lòng, tự xem nhẹ tình cảm tỷ đệ chung một huyết thống, để sửa lại tật xấu của Thái Phi Ngọc Bội.

Nhìn gã kia đang sóng vai cùng Thái Phi Ngọc Bội tiến ra theo cùng cách: thắng thì lấn lướt, còn hễ thấy bại thì rục rịch bỏ chạy lấy thân, Vũ Văn Đức Chính thấy đau xót và thương tiếc cho nàng! Do đó, Vũ Văn Đức Chính càng thấy quyết tâm hơn.

Vũ Văn Đức Chính cắn chặt răng, hữu thủ đưa ra chừng như phải gắng gượng lắm, cố sức lắm Vũ Văn Đức Chính mới đối chiêu cùng tỷ tỷ được.

Nhưng Thái Phi Ngọc Bội nào nghĩ thế! Vì từ thuở mở mắt chào đời cho đến bây giờ, Thái Phi Ngọc Bội nào có xem nàng ta là người của dòng họ Vũ Văn đâu! Nàng ta là hậu nhân của dòng dõi Thái Phi độc tôn kia mà!

Xem kìa, gương mặt nàng ta lạnh lùng như băng tuyệt, song chưởng nàng thật vững chãi ngang lồng ngực, nhìn trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống Vũ Văn Đức Chính vậy.

Và khi gã kia đã đề tụ công lực đầy đủ, gã vừa hét lên một tiếng như hiệu lịnh cùng công ra, Thái Phi Ngọc Bội đã không một chút ngần ngừ, không một chút nao lòng bởi tình máu mủ. Ngược lại, nàng ta còn nhanh tay hơn cả trượng phu của nàng nữa là khác.

Song thủ đẩy mạnh, Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công nhất tề cùng xuất hiện. Như dẫn đạo cho luồng nhu kình có mang màu trắng mờ của gã kia cùng lao đi. Như xô như đẩy luồng nhu kình mờ đục nọ lao đến Vũ Văn Đức Chính mau hơn, lấy mạng Vũ Văn Đức Chính nhanh hơn, gọn hơn.

Lần này đứng bên ngoài quan chiến, Âm phong tán nhân, Độc tửu tán nhân và Liễu Hà Như mới thật sự biết đá biết vàng, mới thật sự biết rằng võ công của họ không là gì hết trước khí thế uy uy lẫm lẫm của gã mặt choắt nọ, chứ nói gì đến công phu thập phần kỳ bí của cô nàng luôn nằng nặc xem họ như món đồ trong túi, muốn giết hay tha gì cũng được.

Và bọn họ thật sự ngạc nhiên khi nhìn công phu đánh trả của người thiếu niên nọ, người thiếu niên mà đã hai độ tha chết cho hai người! Lần lượt là Độc tửu tán nhân được tha trước, sau đến Âm phong tán nhân.

Riêng Liễu Hà Như thì không sao quên được dung mạo này! Một

dung mạo đã từng ám ảnh tâm trí nàng, đã từng làm cho Liễu Hà Như phải sợ từng chập trong suốt chuỗi ngày dài từ lúc đụng độ ở Võ Đang đến tận bây giờ.

Ba người ba tâm trạng đang thoạt lo thoạt buồn rồi thoạt đổi thành vui khi theo dõi luồng kình lực cương mãnh màu vàng chói lòa chẳng khác nào những tia sáng xuất phát từ một vầng dương đang độ rực rỡ nhất, thoát ra, xuất hiện từ tâm chưởng của người thiếu niên ấy, đã chận đứng, rồi bao vây và rồi từ từ đẩy lùi hợp kình thập phần uy mãnh của đôi trai gái đối phương.

Diễn biến này hoàn toàn trong sơ liệu của Thái Phi Ngọc Bội, và ngược lại, nó hoàn toàn ngoài dự tính của gã vô danh nọ.

Do Thái Phi Ngọc Bội phần nào đoán được kết quả, nên khi nàng ta thấy hợp lực này không làm gì được đối phương, nàng ta bèn thu chiêu lại thật nhanh cùng lúc với sự nhảy tạt thân người sang một bên và miệng thì hô lên: - Chạy. Vũ Văn Đức Chính đã đoán đúng từ trước, khi nhận định được tâm tánh xảo trá của gã tự xưng là trượng phu nọ.

Không đợi Thái Phi Ngọc Bội kịp hô thì hắn đã cong thân tháo chạy trước rồi! Không! Phải nói là gã đã tự động tháo chạy, dù là di chuyển sau Thái Phi Ngọc Bội! Chỉ trước là trước khi nàng ta kêu lên thôi!

Bởi vì võ công của gã kém nhất trong ba người đang cùng động thủ nên gã không sao kịp nhận định tình thế ai sẽ thắng, ai sẽ bại, nên gã không sao kịp thu chiêu và nhảy tránh trước khi Thái Phi Ngọc Bội làm như thế trước gã! Đó mới điều ngoài dự tính của gã.

May mà gã vốn là người tính nhanh gian giảo nên gã cũng còn kịp tháo chạy khi Thái Phi Ngọc Bội chưa kịp kêu lên...

Vũ Văn Đức Chính cốt ý chỉ muốn cảnh tỉnh mà thôi, nên khi thấy hai người đối phương thu chiêu thì Vũ Văn Đức Chính cũng nhanh tay thâu liễm lại toàn bộ chân lực.

Thật là kỳ lạ, gần như là phép thần thông vậy. Trước mắt Kỳ, Tửu nhị tán nhân và Liễu Hà Như diễn biến đang là thế mà đột ngột tan biến đi chẳng khác nào vầng dương vừa hiện đó, lại mất đi ngay đó.

Nếu có nhân vật nào xem và kể lại sự việc này, ắt hẳn không bao giờ Kỳ, Tửu nhị tán nhân tin lời được, và hai vị Kỳ nhân này sẽ cười, xem như là chuyện vui đùa trong lúc trà dư tửu hậu mà thôi!

Nhưng, đằng này bọn họ đã tận mục sở thị kia mà! Và họ còn nghe rõ ràng lời Vũ Văn Đức Chính gọi với theo:

- Cứ từ từ mà đi! Đệ không làm gì hai người đâu. Thế là Độc tửu tán nhân, Âm phong tán nhân và Liễu Hà Như chỉ biết há hốc mồm

nhìn đăm đăm vào Vũ Văn Đức Chính mà không nói được một lời nào, dù là lời thán phục...
Họ không lên tiếng, thì người khác lên tiếng. Tiếng nói của người này vừa vang ra thì Vũ Văn Đức Chính biết đấy là ai rồi. - Thần công quả là vô thượng. Điệt nhi đành phải tâm phục, khẩu phục tiểu sư thúc thôi! Vũ Văn Đức Chính đoán được thì ba người kia cũng đoán được.

Liễu Hà Như tuy cùng sực tỉnh nhưng lại kêu lên trước: - Hàn Nhược Thuyên? Ai là tiểu sư thúc ngươi ở đây? Đợi đến khi Hàn Nhược Thuyên bước đến thi lễ thì Liễu Hà Như mới biết vị nào là tiểu sư thúc của Hàn Nhược Thuyên.

Bước đến trước Kỳ, Tửu nhị tán nhân, Hàn Nhược Thuyên thi lễ trước: - Nhị bá, tứ thúc! Tiểu điệt là Hàn Nhược Thuyên chúc mừng nhị bá và tứ thúc đã ly khai được bọn Nhất Thiên Bang ác nhân!

Đoạn Hàn Nhược Thuyên quay sang Vũ Văn Đức Chính mà nói: - Mới chia tay đó, bây giờ lại gặp! Điệt nhi bái kiến tiểu sư thúc! - Liễu sư tỷ không quên đệ chứ? Ba người này bàng hoàng khi nghe Hàn Nhược Thuyên lại gọi thiếu niên nọ là tiểu sư thúc! Đã thế thiếu niên nọ lại còn kêu lên:
- Bạch huynh! Đã là lão hữu với nhau sao Bạch huynh còn không mau đến hội ngộ? "Ai vậy kìa?"

Cả ba người cùng tự hỏi như thế, đến khi họ thấy Họa điểm tán nhân xuất hiện và nói: - Bái phục! Bái phục! Cách xa ba mươi trượng mà sư đệ biết là ta có mặt ở đây, công phu này dễ mấy ai có!

Thì bọn ba người mới biết đích xác, đúng là vị thiếu niên ấy là tiểu sư thúc của Hàn Nhược Thuyên.

Thế là bọn họ cùng nhau mừng mừng tủi tủi vì bây giờ chẳng những bọn họ là lão hữu, mà lại còn là người chung một chiến tuyến!

Chưa kịp hàn huyên thì Âm phong tán nhân vừa lắc đầu, vừa cảm thán nói lên: - Phải chi có lão Thư ở đây... Âm phong tán nhân chưa dứt lời thì vị thiếu niên ấy đã ngắt lời và nói: - Bạch huynh còn chờ gì nữa, không đưa Hàn lão hữu của mọi người đến đây à? Thế là Họa điểm tán nhân bỗng không vỗ tay đôm đốp, cười lên khoái trá và nói: - Lần này ta mới đích thật là phái phục sư đệ đó! Chứ lúc nãy, có khi sư đệ trông thấy Hàn Nhược Thuyên lại đoán càn là có mặt ta ở đấy! Còn lần này thì khác hẳn! Khá! Khá lắm!

Từ xa đã nghe tiếng một người nói, sửa lại lời khen của Họa điểm tán nhân: - Là giỏi chứ! Sao lại chỉ là khá thôi? Lão Họa học ở đâu được thói keo kiệt đấy hử? Nhìn về hướng có tiếng nói phát ra, mọi

người cùng thấy một lão niên văn nhân, trên tay cầm quyển sách đang đủng đỉnh đi đến.

Không nói không rằng, Độc tửu tán nhân đã chạy ra đến, dìu đỡ vị lão niên văn nhân, đồng thời lại còn oang oang kêu lên ước ao:

- Được lão Cầm ở đây nữa thì Ngũ kỳ tán nhân chúng ta thế là đông đủ! Lão Tửu đang cười vui chợt nghiêm mặt lại. Lão Họa đang vuốt vuốt tóc Liễu Hà Như liền bỏ tay xuôi xuống. Hàn Nhược Thuyên đang bô lô ba la cùng Âm phong tán nhân bỗng không lại câm miệng như hến.

Và Vũ Văn Đức Chính thì cúi đầu xuống, ái ngại cho tình hảo hữu của Ngũ kỳ tán nhân! Độc tửu tán nhân kêu lên hỏi thay Âm phong tán nhân và Liễu Hà Như đang cùng lấy làm lạ trước những vẻ mặt đột nhiên biến đổi này! Lão lớn tiếng hỏi:

- Sao thế này? Đã có việc gì xảy ra cho lão Cầm sao?

Lắc đầu, Họa điểm tán nhân lôi từ trong bọc áo ra thanh Nghĩa hiệp liễu kiếm, và thất vọng kể cho mọi người nghe chuyện của lão Cầm đã lén lút hạ thủ Vũ Văn Đức Chính như thế nào? Lão đã nói điều gì? Và đã tự xưng danh tánh ra làm sao?

Nhất nhất thuật lại hết, xong Họa điểm tán nhân nói như muốn lấy lòng Kỳ, Tửu nhị lão hữu:

- Lão Kỳ và lão Tửu thì từ tối về sáng, còn đàng này lão Cầm thì... Liễu Hà Như nghe lão Họa nói thế liền ngượng ngùng gầm mặt xuống! Độc tửu tán nhân thì giận dữ, quở mắng lão Cầm không tiếc lời! Còn Âm phong tán nhân thì khác hẳn. Lão ta đột nhiên đăm chiêu lại, sau lại còn nhấp nháy mắt lấp lóe hàn quang...

Phát hiện được điều lạ lùng này, Họa điểm tán nhân hỏi nhỏ: - Gì thế lão Kỳ? Bộ lão biết... tung tích lão Cầm ở đâu sao? Thính tai, tinh mắt, Độc tửu tán nhân chen vào hỏi: - Lão Kỳ biết tung tích lão Cầm thật sao? Hồi nào tới giờ ta có nghe lão nhắc đến đâu, vậy mà lão hữu đó hả?

Ngần ngại một lúc, Âm phong tán nhân mới giải thích: - Chứ ta có biết lão ở đâu mà nói bây giờ? Có điều... - Có điều thế nào? Độc tửu tán nhân ngờ vực hỏi! Âm phong tán nhân lắc đầu nói tiếp: - Thật sự là ta không biết tung tích của lão Cầm thật! Nhưng nhân tiện nhắc đến lão Cầm, ta cứ ngờ ngợ...

- Ngờ ngợ cái gì? Sao lão không nói phứt ra? Họa điểm tán nhân thấy Độc tửu tán nhân cứ luôn miệng hối thúc lão Âm phong tán nhân đành phải lên tiếng:

- Lão Tửu này lạ chưa! Thì cứ để từ từ lão Kỳ nói! Chứ lão Tửu không biết là bọn ta đã già lắm rồi hay sao? Muốn nhớ lại một việc

gì thì cũng phải chậm chậm mới nhớ được chứ?

Độc tửu tán nhân biết lỗi bèn cười hề hề, nói đỡ cho lão Kỳ: - Thì ta cũng biết vậy, nhưng ta cũng tin chắc là lão Kỳ không hề biết chút gì về tung tích của lão Cầm nên ta phải làm thế để lão Kỳ không nói thì thôi, chứ nếu đã nói thì không thể cứ ngờ ngợ mà được!

Mặc cho ai muốn nói sao thì nói, lão Kỳ vẫn cứ tiếp tục nhớ lại, đoạn lão nói tiếp: - Lão Họa này! Ta tin chắc một người chuyên về Họa như lão một khi đã nhìn được ai thì chắc là khó quên lắm phải không?

Họa điểm tán nhân gật đầu, tự phụ đáp: - Phải thế mới được, sao?

Không thèm để tâm vẻ mặt đang tự phụ của lão Họa, lão Kỳ lại hỏi:

- Thế nếu là một người, trước kia còn bé, sau mười năm hai mươi năm gặp lại, liệu lão Họa có nhớ ra không?

Cứ như trò đánh đố này, khiến cho Độc tửu tán nhân đang lúc Họa điểm tán nhân còn đang suy nghĩ đã lại kêu lên:

- Sao kỳ lạ vậy lão Kỳ? Bọn ta đang bàn về lão Cầm kia mà?

Chưởng trung thư tán nhân đến lúc này mới lên tiếng: - Lão Kỳ thâm trầm từ thuở nào đến bây giờ, lão hỏi thế ắt là có nguyên do, sao lão Tửu không chờ nghe cho hết mà nóng nảy quá vậy?

Thế là Độc tửu tán nhân phải chịu phép! Vì tự thuở nào, đến lúc này cũng thế, Độc tửu tán nhân không nể phục ai trong Ngũ kỳ tán nhân bằng nể phục lão Thư. Lời của lão Thư là khuôn vàng, thước ngọc, là lịnh đối với Độc tửu tán nhân. Mặc dù bây giờ nghĩ mà tội cho lão Thư, đến một thường nhân cũng thừa sức đánh ngã lão Thư, do lão đã mất hết võ công.

Trong khi đó thì Họa điểm tán nhân đã nghĩ xong, lão đáp: - Đối với một người đã quá tuổi thành nhân thì lão Họa ta có thể đoan chắc là không sao quên được. Nhưng đối với một đứa trẻ, lớn lên có nhiều đổi thay thì ta không chắc chắn lắm. Dù sao, mười phần thì ta cũng chắc được bảy tám phần. Nói đi, lão Kỳ hỏi thế ắt là có nguyên nhân phải không?

Âm phong tán nhân bèn nói: - Lão Họa xem gã lúc nãy có giống chút nào tên đồ đệ của lão Cầm không? Đích thị là trời sập lão Độc tửu tán nhân cũng không thể nào giật mình hơn lúc này. Rồi không đợi lâu, Họa điểm tán nhân đã vỗ đùi la lên: - Đúng rồi, đích thực là hắn rồi. Xem ra sư đệ ta tiên đoán quả là không sai! Hừ! Đúng là lão Cầm đang có âm mưu gì đây! Chắc mẫm là lão đang muốn xưng hùng xưng bá rồi đây.

Mọi người còn đang kinh hoàng thì lại nghe có tiếng Liễu Hà Như nhỏ nhẹ nói: - Sư phụ, sư phụ đã nói thế thì đồ nhi mới dám nói! Gã

đó có giọng nói tiếng cười đồ nhi nghe quen tai lắm! Chừng như gã ta là...

- Là ai? Độc tửu tán nhân đã vội làm tuồng như lão không thể chờ đợi được nữa vậy. Liễu Hà Như lo lắng nói:

- Chừng như gã ta chính là bang chủ... - Bang chủ Nhất Thiên Bang phải không? Thảo nào công phu của hắn trông thật quen mắt! Đích thị là công phu trong phần Âm quyết của Âm dương song lão quái hiệp!

Hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, mọi người không sao hiểu được tại sao Vũ Văn Đức Chính đã gọi là Âm dương song lão quái lại còn thêm vào đó chữ hiệp?

Đoán được nghi vấn này của mọi người nên Vũ Văn Đức Chính một lần nữa kể lại sự oan khiên của Âm dương song lão quái hiệp do dòng dõi Thái Phi độc tôn đã gây ra cho song lão. Chứ thật ra song lão là chính chứ không phải là tà như mọi người đã nghĩ.

Nhân đó, Vũ Văn Đức Chính cũng nói qua về A di đà phật nhị quyết cho mọi người nghe, và những âm mưu đen tối của sư đồ tên bang chủ Nhất Thiên Bang mà Vũ Văn Đức Chính khi đó đã tình cờ nghe được.

Vừa nhắc đến danh tự của tên bang chủ mà lão già nọ đã gọi, Họa điểm tán nhân liền chận lại và kêu lên:

- Đỗ Thiên Hạo! Đúng rồi, đấy chính là tên gọi của gã đó, của đồ đệ của lão Cầm đấy. Thế là mọi người đã rõ sự hạ lạc của lão Cầm trung hữu kiếm, vị đứng đầu Ngũ kỳ tán nhân, hiện giờ đang ở đâu? Đang làm gì? Và âm mưu gì?

Độc tửu tán nhân lại kêu lên: - Thảo nào lão lại không có nói là lão chuyên lừa người, dối đời. Lão Họa nhớ lại xem, không phải lão Cầm đã vừa như thân thiện với lão Thư và lão Họa, lại vừa tỏ ra tương đắc với lão Kỳ và lão Tửu ta đấy sao?

Còn Chưởng trung thư tán nhân thì ôn tồn nói: - Có thế chứ! Nếu không phải nhờ vào phần Âm quyết này thì làm sao đã một chiêu tên Đỗ Thiên Hào đã chiếm được thượng phong trước Ngũ kỳ tán nhân bọn ta được?

Đấy là do lão Thư khiêm tốn, tự đánh đồng lão với lão Kỳ, lão Tửu và lão Họa! Thật ra lão Thư đã chống cự được đến ba chiêu. Tuy bị mất hết võ công vào dịp này, nhưng cái bại của lão Thư là cái bại trong vinh quang. Là cái bại mà ba lão còn lại dù có muốn được như thế cũng không sao có được.

Nhân đó, Vũ Văn Đức Chính đòi xem xét và phục hồi võ công cho Chưởng trung thư tán nhân.

Do Chưởng trung thư tán nhân đang trên đường đến dự thịnh hội ra mắt Nhất Thiên Bang mà toàn thể nhân vật giang hồ võ lâm Trung nguyên đều đang bàn tán xôn xao thì gặp nhi tử và Bạch lão hữu. Qua đó Chưởng trung thư tán nhân đã biết Vũ Văn Đức Chính thân hoài tuyệt kỹ. Vì thế, vừa nghe Vũ Văn Đức Chính đề nghị phục hồi võ công cho lão thì lão Thư liền tán đồng ngay.

- Được Tửu lão đệ quan tâm, họ Hàn ta quả là có phước từ kiếp trước. Động thủ đi tiểu lão đệ, ta đang chờ xem diệu thủ của tiểu lão đệ đây.

Trong lúc Vũ Văn Đức Chính bằng công phu thượng thừa, dùng Tỏa căn phong mạch đại thủ pháp giải khai toàn bộ kinh mạch bị tắt nghẽn từ lâu của lão Thư, để phục hồi công lực lại cho lão, thì Họa điểm tán nhân đã nhân cơ hội này đem những hiểu biết về sư thừa cũng như những kỳ duyên mà Vũ Văn Đức Chính nhờ trời thương tưởng ban cho, nói cho Kỳ, Tửu nhị lão hữu nghe. Liễu Hà Như cũng nghe không bỏ sót một chi tiết nào.

Do đó, Âm phong tán nhân, Độc tửu tán nhân đã nhớ lại và nhận ra Vũ Văn Đức Chính chính là đứa bé năm xưa mà hai lão đã từng biết mặt.

Riêng Liễu Hà Như thì làm sao quên được đứa bé ngày ấy, suýt chút nữa Liễu Hà Như đã đôi ba lần xuống tay hạ độc thủ rồi. Đâu còn có đến ngày hôm nay.

Tuy đang chữa thương cho Chưởng trung thư tán nhân, nhưng Vũ Văn Đức Chính cũng nghe được những lời Họa điểm tán nhân đang nói. Cho nên Vũ Văn Đức Chính vội đánh tiếng xác định:

- Liễu tuần giám ngày đó còn nhớ đến tại hạ không? Hai ngọn Thiết kỳ châm thuở trước tại hạ vẫn còn giữ đây, hôm nọ gặp mặt tại Võ Đang, không hiểu sao tại hạ không nỡ gởi vật hoàn lại cố chủ? Để lát nữa tại hạ sẽ hoàn lại nhé Liễu tổng tuần giám.

Để cho Liễu Hà Như dễ nhớ, thoạt đầu Vũ Văn Đức Chính phải gọi nàng ta bằng chức vụ cũ trước đây. Sau đó mới gọi nàng ta là tổng tuần giám.

Nghe Vũ Văn Đức Chính nói xong, Liễu Hà Như nhăn mặt thè lưỡi, đoạn cuống quít nói: - Tiểu sư thúc, tiểu sư thúc à! Tha thứ cho điệt nữ đi, điệt nữ làm sao dám nhận Thiết kỳ châm do đích tay tiểu sư thúc gởi lại.

Nàng nhại giọng ngây thơ thật dễ thương, khiến cho Họa điểm tán nhân phải nói: - Tiểu Liễu đầu này thật là... nếu tiểu sư thúc ngươi ghét bỏ ngươi, thì hôm nọ đâu đã giải thoát ngươi khỏi tay con quỷ háo sắc đó.

Đến nước này, quả là sư đồ Âm phong tán nhân đội ơn Vũ Văn Đức Chính không biết bao nhiêu mà nói.

Đợi cho Họa điểm tán nhân thuật lại việc này xong, Âm phong tán nhân liền đa tạ: - Hóa ra mọi việc phần nào cũng nhờ lão Họa tiếp một tay, vậy mà lúc trước ta đối xử với lão Họa thật là...

Bất chợt Chưởng trung thư tán nhân cất giọng sang sảng nói xen vào: - Thôi! Tất cả hãy bỏ qua đi nào. Dù sao không phải chúng ta là huynh đệ hay sao? Không là Ngũ kỳ tán nhân sao?

Giọng nói của lão Thư với trung khí đầy dẫy, khiến cho mọi người biết rằng, thế là công phu lão Thư đã được hồi phục. Và tất cả đều nhờ vào Vũ Văn Đức Chính cả.

Độc tửu tán nhân kêu toáng lên: - Hảo, hảo! Tiểu lão đệ quả là bất phàm. Tứ kỳ nhân bọn ta thế là lại được một phen vẫy vùng rồi, ha ha ha...

Mọi người đều sảng khoái cười theo, nhưng trong thâm tâm thì ai ai cũng đều cảm thấy xốn xang khi nghe lão Tửu rút lại chỉ kêu là Tứ kỳ tán nhân.

Bỗng Vũ Văn Đức Chính lao người chạy biến đi, mọi người chỉ nghe Vũ Văn Đức Chính gởi nhắn lại:

- Do gia tỷ còn đang kề cận với tên Đỗ Thiên Hạo ác nhân, nên tiểu đệ mạn phép đi trước. Hẹn gặp lại tại Chung nam sơn...

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 22
Ai là thủ phạm giết Vũ văn gia
Hậu duệ Vũ văn vào tận hang hùm

V iệc ra đi đột ngột của Vũ Văn Đức Chính khiến mọi người sửng sốt. Nhưng do tầm quan trọng của việc tên Đỗ Thiên Hạo ác nhân háo sắc đang quấn quít theo chân Thái Phi Ngọc Bội nên mọi người dễ cảm thông cho sự nôn nóng của Vũ Văn Đức Chính.
Đưa mắt nhìn theo cho đến khi khuất dạng, Chưởng trung thư tán nhân chắt lưỡi, tán dương Vũ Văn Đức Chính không tiếc lời.

Quả là đóa kỳ hoa của võ lâm đương đại, trăm năm khó gặp. Tuyệt nghệ này ta e sau này không ai bằng được Vũ Văn đệ, hậu duệ của Vũ Văn lầu chủ.

Họa điểm tán nhân cũng nói: - Hổ phụ sinh hổ tử. Tiếc cho Vũ

Văn lầu chủ thời gian oanh liệt không kéo dào được bao lâu, bằng không bọn Nhất Thiên Bang làm sao dám ho hết kia chứ.
Mọi người còn đang nhất mực tán dương, thì nghe Âm phong tán nhân thở dài một hơi và
nói:

- Vũ Văn tiểu lão đệ vội đi quá, khiến cho ta không sao hỏi thêm được nhiều. Bằng không ta có thể nói được ai là kẻ đã gây huyết án toàn gia nhà Vũ Văn lầu chủ được rồi. Tiếc thật!

Nghe lão Âm phong tán nhân nói thế, Độc tửu tán nhân thảng thốt kêu lên: - Làm sao lão biết được, lão Kỳ? Còn nữa, nếu lão biết, sao lúc nãy lão lại không nói ra? Giờ lại nói là tiếc là tiếc làm sao chứ?

Thấy lão Độc tửu tán nhân làm dữ, Chưởng trung thư tán nhân liền can ngăn và nói: - Coi lão Tửu kìa! Không phải lão Tửu vừa bảo là lão Kỳ còn muốn hỏi thêm ở tiểu lão đệ hay sao? Lão vẫn tánh nào tật nấy, không bỏ được sao, lão túy lúy bét nhè kia?

Nhớ lại, đúng là lão Kỳ đã có nói thế thật nên khi lão Thư gọi lão là lão túy lúy bét nhè, lão Tửu nào dám giận. Đã thế, lão Tửu còn dịu giọng hỏi:

- Thế lão Kỳ muốn hỏi gì sao? Mọi người đều chờ nghe, xem lão Âm phong tán nhân giải thích làm sao? Thế là Âm phong tán nhân đành phải nói:

- Chư vị huynh đệ thử nhớ lại coi, Vũ Văn lầu chủ cùng toàn gia bị thảm sát trước việc của bọn ta là bao lâu nào?
Lão Họa đáp ngay: - Ta cũng đã tính rồi, đó là hai năm! Rồi sao? Có việc gì liên quan không? Âm phong tán nhân giải thích:

- Nếu cho đó là hành vi của lão Cầm thì huynh đệ nghĩ sao? Mọi người bất giác động tâm, cùng ngẫm nghĩ đến khía cạnh này. Riêng Hàn Nhược Thuyên và Liễu Hà Như thì có biết gì đến chuyện xưa, nên hai người chỉ biết kinh nghi, đứng không yên, hết nhìn tán nhân này đến tán nhân khác. Chờ xem bọn lão thành này nghĩ sao, suy đoán ra sao?

Được một lúc Chưởng trung thư tán nhân liền nói: - Cũng có thể là đúng mà cũng có thể là sai. - Sao lạ vậy lão Thư? Đúng là đúng, mà không đúng chứ! Bộ lão Thư đọc sách nhiều quá rồi đâm ra quẩn hay sao vậy?

Không chấp nhất lời lão Họa vừa nói, vì xét ra dường như lão Họa rất quan tâm đến sư đệ của lão là Vũ Văn Đức Chính, nên lão Họa mới phải nói thế. Chưởng trung thư tán nhân tiếp tục giải thích:

- Độc thủ này nếu cho là hành vi của lão Cầm thì ta cho rằng đúng. Còn không đúng là tại vì công phu của lão Cầm dù cho là đã học

phần Âm quyết đến thập thành đi chăng nữa, thì cũng chẳng sao hại được Vũ Văn lầu chủ, đã có Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công. Đúng thế không?

- Nhận xét của lão Thư quả là tinh tế, nhưng đấy là vì lão Thư không thử tự đặt mình vào trường hợp lão Cầm mà suy tính. Vì lão Cầm không phải đơn giản như lão Thư nghĩ đâu.

Ai nói như thế thì không đáng nghe chứ nếu là đã do lão Kỳ nói, thì không thể không suy nghĩ lại.

Độc tửu tán nhân không chịu được nữa, liền lên giọng thúc hối: - Ai không biết lão Kỳ là tuyệt đại cao thủ. Lão nghĩ thế nào thì lão cứ nghĩ, nhưng lão hãy nói thẳng ra xem nào.

Âm phong tán nhân không vội đáp mà lại hỏi Liễu Hà Như: - Liễu nhi! Con là đồ đệ của ta, con đã từng biết qua tâm tánh của lão... của tên Thái bang chủ, tức là Cầm bá bá của con. Vậy con nói đi, nếu con là Cầm bá bá, con phải làm gì nếu con muốn triệt hạ một đối thủ đáng gờm như Vũ Văn lầu chủ chẳng hạn?

Nghe sư phụ nói thế, Liễu Hà Như không cần suy nghĩ đã đáp ngay: - Vô độc bất trượng phu. Nếu quả Cầm bá bá là hạng người như các vị thúc thúc vừa nói, thì một khi Cầm bá bá muốn dẹp bỏ một chướng ngại mà võ công cao hơn Cầm bá bá nhiều, Cầm bá bá ắt phải dùng đến âm mưu thấp hèn, nhưng không kém phần độc hại. Phải thế không sư phụ?

Chưởng trung thư tán nhân giật mình: - Minh thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng. Điệt nữ nói đúng lắm. nếu lão Cầm giở thủ đoạn ám muội thì Vũ Văn lầu chủ khó lòng mà lẫn tránh được.

Họa điểm tán nhân trở lại vấn đề lúc đầu đã có nói: - Thế lão Kỳ định hỏi thêm gì ở Vũ Văn sư đệ? Âm phong tán nhân đáp:

- Qua thương tích của Vũ Văn lầu chủ, qua cách chết của Vũ Văn lầu chủ, ta có thể khẳng định thủ phạm có phải là lão Cầm hay không. Vậy thôi!

Họa điểm tán nhân thở dài nói: - Lúc đó Vũ Văn sư đệ chỉ là đứa bé lên năm, thì biết gì mà nhận xét chứ? Cũng bằng không?

Mọi người nghe vậy đều chán nản... Duy có Âm phong tán nhân thì không, lão lớn tiếng khẳng định: - Dù chỉ là một đứa bé, nhưng một khi nó gặp chuyện đau lòng đến tột độ thì từng chi tiết nhỏ nhặt liên quan đến người thân, liên quan đến cái chết của họ thì đứa bé ấy phải thấy và phải nhớ, nhớ kỹ, nhớ đến cuối đời. Các ngươi hãy nhớ kỹ nhận định này của ta nhé. Xem có đúng không nào. Ha ha ha...

Bỏ qua chuyện này, Họa điểm tán nhân hỏi lại lão Kỳ và lão Tửu: -

Thế nào? Bây giờ hai lão định đi đâu? Sợ à? Không dám đến Chung nam sơn à? Nhất thời sừng sộ lên, Độc tửu tán nhân quát lớn: - Sợ à? Ai bảo lão Tửu ta sợ? Tứ kỳ tán nhân có chết thì chết, chứ không biết sợ đâu. Lão Họa định khích ta sao, hử?

Nói xong, Độc tửu tán nhân vác bầu rượu to đùng Thiết đại tửu là vật bất ly thân của lão lên xăm xăm đuổi theo lão Họa lúc này đã chạy xa được hai trượng và đang cười lên khanh khách.

Nhìn hai lão Tửu, lão Họa lúc giỡn thì giỡn như trẻ con, còn lúc giận thì cứ như hai đối thủ không đội trời chung. Hai lão tán nhân còn lại nhìn nhau cười.

Rồi Âm phong tán nhân dắt tay Liễu Hà Như đi trước. Còn Chưởng trung thư tán nhân cùng Hàn Nhược Thuyên đi theo sau.

Tất cả đều hướng về phía Chung nam sơn. Tất cả đều hối hả, vì ngày mai còn phải kịp có mặt tại tổng đàn Nhất Thiên Bang để cùng với Vũ Văn Đức Chính tiêu diệt bọn ác nhân. Thế mà lúc này, bọn họ đều không rõ tổng đàn Nhất Thiên Bang ở Chung nam sơn thật sự là ở đâu.

Không riêng gì bọn họ, không riêng gì Vũ Văn Đức Chính là những người thuộc chính phái, có chủ đích rõ ràng khi kéo đến tổng đàn Nhất Thiên Bang, vì còn có một lực lượng khác nữa, cũng kéo đến tổng đàn Nhất Thiên Bang với một ý đồ khác.

Lực lượng đó là lực lượng nào? Của ai? Không một ai biết đến cả.

x X x

... Đêm đó, đêm cuối cùng, đêm rạng ngày bọn Nhất Thiên Bang tổ chức điển lễ khai bang lập phái của bọn chúng.

Vì là đêm cuối cùng của sự chuẩn bị nên lúc này đã là canh ba rồi mà bọn thuộc hạ Nhất Thiên Bang vẫn còn bận bịu, vẫn còn lăng xăng đi tới, đi lui tấp nập.

Không như một điển lễ bình thường của tất cả mọi môn phái bình thường hay tổ chức. Đây là một điển lễ của bọn Nhất Thiên Bang đang dự mưu trong việc xưng hùng trên võ lâm Trung nguyên, vì danh xưng của bọn chúng là Nhất Thiên Bang, là bang phái duy nhất, mạnh nhất dưới gầm trời này kia mà!

Bởi thế, bọn Nhất Thiên Bang không phải lăng xăng để sắp xếp một điển lễ huy hoàng, rực rỡ mà bọn chúng đang lăng xăng để tổ chức một mẻ lưới tóm gọn toàn thể quần hào võ lâm Trung nguyên kéo đến trong dịp này.

Vì bọn Nhất Thiên Bang thừa biết là hầu như những nhân vật giang

hồ dịp này kéo đến đây trước là để dò xét ý đồ của bọn chúng, sau đó sẽ gây náo loạn hoặc có thể cùng liên tay chống lại bọn chúng.

Từ một chỗ khuất, kín đáo, Vũ Văn Đức Chính đã nhìn thấy tất cả những hành động tất cả những hành động chuẩn bị này của bọn Nhất Thiên Bang, nên Vũ Văn Đức Chính dễ dàng luận đoán được ý đồ thâm hiểm của bọn chúng.

Nhất là khi Vũ Văn Đức Chính nhìn thấy bọn thuộc hạ Nhất Thiên Bang đang tìm những chỗ cao, trống trải để treo những tấm vải lụa trắng, mà phần lớn đều có ghi sẵn một hàng chữ, đại khái như thế này:

"Võ Đang phái chúng tôi nhất mực suy tôn và ngưỡng mộ tôn chỉ hành hiệp trượng nghĩa của Nhất Thiên Bang".

Hoặc là: "Côn Luân phái chúng tôi nhất mực tuân theo mọi sự điều động của Nhất Thiên Bang đã thế thiên hành đạo!".

Và Vũ Văn Đức Chính để ý thấy ở ngay những chỗ có treo những dải lụa này đều có cài đặt đủ loại cơ quan, bẫy rập, tất cả đều độc địa, hiểm ác cả.

Nào là hỏa khí, nào là hầm chông hoặc là lưới sắt, hoặc là mê hồn hương. Tối độc hơn hết là những chiếc ỷ được phủ toàn bằng gấm đoạn, nơi dành cho các vị thượng khách an tọa. Đó là những người có danh vị cao trong võ lâm, đa phần là những chưởng giáo, chưởng môn, bang chủ, bảo chủ. Phía dưới những chiếc ỷ này đều được sắp bày sẵn những âm mưu nham hiểm.

Mỗi chiếc ỷ có một mưu kế khác nhau, nhưng nhìn vẻ ngoài hiền lành của chiếc ỷ thì dù người nào có đa nghi nhất cũng không sao phát giác được. Vì tất cả những chiếc ỷ này hoàn toàn giống nhau theo dáng vẻ bên ngoài.

Tất cả bọn thuộc hạ Nhất Thiên Bang dưới sự điều động của những tên đường chủ đều thản nhiên bày bình bố trận. Vì chúng không tin là có người đang theo dõi từng cử động của bọn chúng.

Bọn chúng không thể tin thế cũng phải, vì tổng đàn Nhất Thiên Bang tuy không là long đàm hổ huyệt, nhưng chí ít cũng là chỗ không ai vào được. Hoặc giả có ai đó vào được thì cũng không có lối ra. Ngoại có thể nhập, nhưng nội thì bất xuất.

Vì đây là tử địa của bất kỳ nhân vật võ lâm nào dám đến đây dò thám hành tung của bọn Nhất Thiên Bang.

Điều này có thể đúng với bất kỳ một nhân vật nào trên võ lâm Trung nguyên đương đại, nhưng không thể đúng duy chỉ đối với một người, đó là Vũ Văn Đức Chính. Vì võ công của Vũ Văn Đức Chính lúc này đã đạt đến mức đăng phong tạo cực rồi.

Nhìn bọn chúng đang tất bật ngược xuôi, Vũ Văn Đức Chính thầm nghĩ: "Xạ nhân tiên xạ mã, cầm giặc trên cầm tướng. Đánh bọn chúng lúc này e bứt dây động rừng. Hừ! Hồ ly thì đến đâu cũng là Hồ ly. Ta không tin là ta không tìm được hang ổ của tên đại ác nhân cầm thú Cầm trung hữu kiếm. Hừ! Chồn cáo thì lúc nào cũng có nhiều ngõ ngách, hang hẻm. Đường lối ở đây ta đoan chắc là không khác gì mấy kiểu lão đã bố trí ở Nghiêu long sơn!"

Trên đường lẻn xâm nhập vào tận đây, Vũ Văn Đức Chính đã bằng thân pháp thượng thừa dựa vào công phu nội lực của cả một trăm hai mươi năm công phu tu vi để thám thính qua một lượt. Cho nên địa thế ở đây Vũ Văn Đức Chính đại khái có thể nắm qua phần nào đại thể. Do đó, vừa nghĩ đến đây, Vũ Văn Đức Chính đã âm thầm lẻn lượn người đi theo chân một tên có vẻ là có chức vụ cao hơn hết.

Nhận định của Vũ Văn Đức Chính quả đã không lầm. Vì tên này sau khi đi quanh qua quẹo lại nhiều lần, đã dừng chân trước một động thất.

Và từ chỗ đứng bên ngoài, tên này khom người bẩm báo: - Thuộc hạ là Từ Minh, có việc cần xin ý kiến của Thái bang chủ! Ngay tức khắc, âm thanh của lão Cầm trung hữu kiếm đã vang ra. Nhưng lạ một điều là âm thanh của lão đã không từ động thất vang ra. Ngược lại, hướng xuất phát của âm thanh này theo đôi tai tinh tường của Vũ Văn Đức Chính lại từ trần đá gần chỗ Từ Minh đang đứng vang ra.

- Việc gì? Tổng đường chủ nói đi! Tên tổng đường chủ Từ Minh vội báo: - Bọn phạm nhân thuộc các phái hiện còn đang giam trong tử lao, Thái bang chủ định xử trí ra sao?

Nghe đến đây Vũ Văn Đức Chính rùng mình mấy lượt, vì đã nghiệm ra được mấy điều. Trước hết là tên Thái bang chủ quả là cáo già đã thành tinh! Lão không hiện diện trong động thất như tên Từ Minh đã tưởng! Thật sự lão ẩn thân ngay bên trên trần động! Đây không khác nào Tịnh thân động lúc xưa ở Nghiêu long sơn, nơi Vũ Văn Đức Chính lúc đó đã được nghe lén được cuộc đàm đạo của lão ở bên dưới, tức là Âm dương động.

Điểm thứ hai là lão Cầm trung hữu kiếm đã biết đích xác Âm phong tán nhân, Độc tửu tán nhân và Liễu Hà Như đã bỏ rơi lão nên lão mới thăng chức cho Từ Minh lên chức vị tổng đường chủ, thay thế cho Âm phong tán nhân.

Điểm kế đó là Vũ Văn Đức Chính đã biết tên Từ Minh này rồi! Nguyên hắn là đường chủ Thanh Thiên đường, thượng cấp trực tiếp

của tên hương chủ có danh hiệu là Tam bộ thôi sơn La Giải! Chính là tên trước đây đã chứa chấp Vũ Văn Đức Chính khi còn bé trong cương vị giả tạo là chấp sự.

Và điểm sau cùng mà Vũ Văn Đức Chính đang bồi hồi lắng nghe, đó là những tù phạm mà bọn Nhất Thiên Bang đang giam giữ.

Vũ Văn Đức Chính tin chắc rằng, trong số những tù phạm này, thế nào cũng có Bát quái du thân, chưởng môn Bát quái môn, cùng bạn hữu là Kim Xà kiếm Lưu Thái Hào đại hiệp! Vì từ khi xuất đạo đến nay, Vũ Văn Đức Chính đã không còn nghe đến danh tự hai nhân vật này nữa! Cũng như Vũ Văn Đức Chính cũng tin là thế nào cũng có Thiên Không đại sư cùng những nhân vật thành danh khác nữa đang bị bọn Nhất Thiên Bang giam giữ. Bởi thế nên Vũ Văn Đức Chính vẫn giỏng tai nghe tiếp: - Tổng đường chủ hãy đến hỏi bọn chúng lần cuối cùng xem! Nếu không quy hàng thì giết tất cả bọn chúng. Sáng mai, tổng đường chủ hãy bày thi thể bọn này ra để bọn ngày mai lấy đó làm gương. Đi đi!

Từ Minh khom mình xuống, thi lễ một lượt nữa, rồi quay người lãnh lịnh đi ra. Thế là Vũ Văn Đức Chính đành phải bỏ ý định tìm và giết lão Cầm, vì đã không còn cách lựa chọn nào khác nữa! Nếu chậm trễ, e số tù phạm này sẽ lâm nguy ngay! Bởi nếu bọn họ chịu quy phục Nhất Thiên Bang thì đã không bị giam giữ đến bây giờ.

Nhờ tên tổng đường chủ Từ Minh dẫn đạo, Vũ Văn Đức Chính đã nhìn thấy tử lao, nơi đang giam giữ những tù phạm đều là đồng đạo giang hồ hiệp nghĩa, cương quyết chống lại Nhất Thiên Bang đến cùng.

Vừa đến gần sát tử lao, Vũ Văn Đức Chính đã lao vút người đến, áp sát vào tên Từ Minh, án hữu thủ vào ngay Linh đài huyệt của hắn và hỏi nhỏ:

- Ngươi muốn chết hay muốn sống? Vừa hỏi, Vũ Văn Đức Chính vừa nhả một chút kình lực thúc vào Linh đài huyệt của gã Từ Minh khiến toàn thân gã như không còn hơi sức nữa.

Hắn phều phào đáp: - M... muốn... s... sống... ạ! - Được! Nghe ta hỏi đây, và nhớ là phải thành khẩn đáp lại, nghe chưa? Chỉ cần nửa lời nói dối thôi thì ngươi sẽ hồn du địa phủ ngay. Thế nào?

Do Vũ Văn Đức Chính không thúc lực đạo vào Linh đài huyệt nhiêu nên gã đáp được rõ lời: - Nhớ rồi! Kiểu này có lẽ do Từ Minh không phục nên hắn đáp bằng một giọng không chút gì nao núng! Hiểu thế, Vũ Văn Đức Chính liền nói ngay cho hắn rõ: - Từ Minh! Ngươi bất phục phải không? Võ công ngươi so với Ngũ kỳ tán nhân thì sao? So với lão trọc Thiên Nhất nữa? Nói!

Nghe đối phương nêu ra toàn là những nhân vật vào hàng thượng đỉnh cả, nên Từ Minh không rét mà run, hắn ấp úng đáp:

- Hạ... nhân... hạ nhân không... không sao... dám so bì! - Cho ngươi biết dù lão trọc Thiên Nhất và tên bang chủ khốn kiếp của ngươi có liên tay cũng không là đối thủ của ta đâu! Ngay cả lão Thái bang chủ cũng vậy! Đó, lúc nãy ta theo chân ngươi vào đến tận chỗ lão ẩn mặt, ta nghe không sót một lời nào giữa lão và ngươi nói ra, vậy mà lão có phát hiện được ta đâu? Đáng lý ta đã lấy mạng lão Thái bang chủ của ngươi rồi,
nhưng vì những người tù phạm này, ta đành lưu mạng lão ở đấy thôi! Ngươi tính sao nào?

Đối phương nói vậy thì đúng quá rồi! Dù không tin Từ Minh cũng phải tin thôi. Do đó, hắn kinh hãi đáp:

- Các hạ hỏi đi! Nhưng... hãy tha mạng! Vũ Văn Đức Chính cười khẩy một tiếng hỏi: - Yên tâm! Ta không xuống tay với những ai ngã ngựa bao giờ! Nghe đây, tất cả phạm nhân của bọn ngươi đều bị giam ở đây phải không?
Từ Minh gật đầu đáp: - Đúng! Tất cả đều ở đây! - Chìa khóa tử lao đâu? - Không có! Từ Minh thoáng có vẻ chần chừ... Vũ Văn Đức Chính liền áp nhanh hữu thủ vào Linh đài huyệt của hắn, lạnh giọng nói: - Ngươi chắc không muốn sống?
Từ Minh run người vì sợ, hắn vội đáp: - Muốn mở cửa tử lao phải điều động cơ quan! - Cơ quan đặt ở đâu? Vừa hỏi, Vũ Văn Đức Chính vừa vỗ nhè nhẹ vào Linh đài huyệt của hắn.

Thất kinh hồn vía, Từ Minh lập cập vừa đáp, vừa đưa tay chỉ: - — đó, ấn vào núm đá đó ba lần. - Còn nếu muốn đóng lại thì sao? - Cũng vỗ vào đó ba cái! - Sao lạ vậy? Ngươi bịa chuyện dối gạt ta à? Từ Minh nhanh miệng giải thích: - Không có, không dám dối gạt đâu! Tuy chỉ có một động tác, nhưng nếu cửa tử lao đang đóng, thì sau động tác này sẽ mở! Ngược lại cũng y như thế! Các hạ không tin, tại hạ sẽ làm thử cho các hạ xem!

Cười gằn một tiếng, Vũ Văn Đức Chính nghiêm giọng bảo hắn: - Hừ! Nếu sau động tác đó, tín hiệu báo động được phát ra, ngươi có biết là ai sẽ chết trước hay không vậy?

Toàn thân gã Từ Minh run lên một cái, cố trấn tĩnh, hắn đáp bằng giọng thập phần cương quyết, tự tin:
- Tại hạ biết chứ! Đắn đo một chút, Vũ Văn Đức Chính nín thở nói một hơi: - Được! Ngươi làm đi! Nhớ! Chỉ cần một động tác thừa thôi là ta sẽ giết ngươi ngay!

Thế là Từ Minh động thân đi trước, Vũ Văn Đức Chính đi sát phía

sau. Vừa đi vừa nghe ngóng động tĩnh.

Những vẫn không có gì xảy ra khi Từ Minh ấn vào núm đá ba lần. Duy có một điều khiến Vũ Văn Đức Chính thoáng nghe lo ngại, là gã Từ Minh ấn hai cái đầu liền nhau, sau một lúc dừng, hắn mới ấn thêm cái thứ ba!

Đến khi Vũ Văn Đức Chính nghe hắn nói trong khi cánh cửa tử lao đang dịch chuyển ở gần đó, về mé hữu của Vũ Văn Đức Chính:

- Xong rồi đó! Các hạ cho tại hạ đi ngay chứ? Thì Vũ Văn Đức Chính biết ngay là có biến. Vì bình thường đúng ra Từ Minh trong lúc lo bảo toàn mạng sống, thì đáng lý hắn phải nói: "Các hạ buông tha tại hạ chứ!" Đằng này hắn lại nói khác, cho nên Vũ Văn Đức Chính do đã quen nhiều âm mưu thủ đoạn của bọn Nhất Thiên Bang này liền kinh nghi!

Và khi đôi tai tinh tường của Vũ Văn Đức Chính kịp nghe tiếng y phục xao động trong không khí, trong khi gã Từ Minh chưa đi được hơn trượng, Vũ Văn Đức Chính liền tức tốc lao người đến gần hắn.

Vũ Văn Đức Chính vừa vỗ vào hậu tâm hắn một chưởng vừa lên tiếng nạt nhỏ: - Đồ gian trá, xảo quyệt! Đáng chết! Thân hình của gã Từ Minh theo ngay chưởng lực của Vũ Văn Đức Chính rơi ngay tít xa về phía trước, rơi vào vòng tay của người vừa nhanh chân chạy đến.

Vừa nhận dạng được người mới đến là ai, Vũ Văn Đức Chính liền hiểu rõ mọi sự.

Thì ra tên Thái bang chủ đã lường trước mọi việc sẽ, hoặc có khả năng xảy ra, nên lão đã căn dặn Từ Minh ở cương vị là tổng đường chủ, để hắn làm theo ám hiệu đã sắp đặt trước, đánh động cho lão đang ẩn thân ti chỗ riêng của lão biết.

Do đó, thay vì ấn vào núm đá ba cái liên tục một cách bình thường, hắn đã ngắt quãng ra! Và đây chính là cách thức báo động cho lão Thái bang chủ kịp chạy đến!

Nhưng đấy chỉ là lão Thái bang chủ đề phòng bất kể tất cả những nhân vật nào trên giang hồ, đều có võ công không sao bằng được lão. Chứ lão đâu có lường trước được nhân vật đó lại là Vũ Văn Đức Chính.

Bởi thế, Vũ Văn Đức Chính sau khi hiểu ra còn lấy làm thích thú hơn, mãn nguyện hơn, khi thấy người vừa xuất hiện lại là lão già hôm nọ đã xưng tên là Ngụy Như Tào.

Phần lão Thái bang chủ, tuy ngạc nhiên khi biết có người xâm nhập vào tận tử lao hòng giải thoát những phạm nhân của lão, thì lão càng ngạc nhiên hơn khi thấy nhân vật đó lại là tay thiếu niên hôm

nào mà lão đã ám muội hạ thủ đang khi thiếu niên đó đã giúp lão đủ lực để thoát được Hỏa dung tuyệt địa, và thiếu niên đó đang còn sống sờ sờ ra đấy.
Nhưng dù ngạc nhiên, lão Cầm trung hữu kiếm vẫn lấy làm mãn ý vì lão đã kịp có mặt đây rồi.

Có mặt lão ở đây, có nghĩa là đối phương hết đất sống! Dưới gầm trời này, còn có ai cãi được lệnh lão ban ra? Lão muốn ai sống thì người đó sống, và lão muốn ai chết thì kẻ đó phải chết!

Tay thiếu niên có đởm lược này một lần thoát chết dưới thủ đoạn của lão, thì hôm nay lão sẽ làm lại, hạ thủ lại, đến khi nào đối phương chết thì thôi!

Do đó, lão vừa nhìn vào mặt Từ Minh đã chết, còn đang nằm trong tay lão, vừa nói, như muốn nói với hương hồn của Từ Minh còn đang lẩn quất đâu đây.

- Từ tổng đường chủ yên lòng, người nào tận trung với ta sẽ không chết uổng! Sẽ không chết mà không nhắm mắt! Ngay bây giờ đây, ta sẽ đòi lại sự công bằng cho Từ tổng đường chủ.

Nghe lão nói mà Vũ Văn Đức Chính muốn bật cười vì lão mà lại biết đến sự công bằng sao? Do đó, Vũ Văn Đức Chính ngạo nghễ hỏi:

- Thật thế sao, Ngụy Như Tào lão tặc? Đang lúc lão Thái bang chủ còn đang kinh ngạc vì Vũ Văn Đức Chính không quên được lão, vẫn nhớ tên lão đã xưng ra mặc dù lúc đó, ở tại chỗ đó không gian tối như hũ nút! Vũ Văn Đức Chính lại hỏi tiếp:

- Lão không ngờ ta còn sống sau hành vi ám muội của lão, phải không Thái bang chủ? Đã biết lão là Thái bang chủ thế mà thiếu niên ngông cuồng này lại dám vào tận đây sao? Lão còn đang sửng sốt, kinh nghi thì Vũ Văn Đức Chính lại hỏi tiếp:

- Ta gọi thế nào cho đúng đây? Ngụy Như Tào? Thái bang chủ? Cầm trung hữu kiếm tán nhân? Hay là kẻ đã lén học được Lưỡng nghi chưởng của Âm dương song lão quái hiệp? Lão muốn ta gọi thế nào đây?

Thế này thì... lão không sao kềm được nữa nỗi kinh ngạc tột độ một khi đối phương đã vanh vách nói rõ ra như nhìn vào bàn tay vậy.

Do đó, do quá kinh hãi, lão đã buông rơi thân hình tên Từ Minh nọ xuống đất đánh phịch một tiếng! Và lão thất thanh hỏi:

- Làm sao ngươi biết được? Có phải tên phản đồ của lão phu đã nói hết cho ngươi nghe không?

Nhìn thần tình của lão, Vũ Văn Đức Chính đã muốn gật đầu nhận

càn cho lão một phen hốt hoảng chơi! Nhưng đó lại không là bản tánh tự thuở nào của Vũ Văn Đức Chính nên chàng liền lắc đầu nói:

- Muốn người không biết thì đừng có làm. Thật ra ta chỉ hồ nghi vậy thôi, nếu lần này lão không để Lư sơn chân diện mục mà hiện thân thì ta không dám chắc. Nhưng đã như thế này thì ta thừa sức để minh định được thực hư!

Có phần nào an tâm, sát cơ lại dậy lên, lão tặc Cầm vừa nở nụ cười đanh ác vừa nói: - Tiểu tử giỏi thật! Nhưng... ngươi đành phải đem những bí ẩn này xuống Hoàng tuyền mà đầu cáo với Diêm vương thôi! Hà hà hà...

Vũ Văn Đức Chính vờ ngạc nhiên hỏi lại lão cho rõ hơn:

- Tại sao? Sao lại phải đầu cáo với Diêm vương? Ta không cáo tri cho thiên hạ biết được hay sao?

Khoa chân bước lần đến, lão Thái bang chủ vừa xạ luồng tinh quang độc ác vào đối phương vừa đanh giọng bảo:

- Vì... ngày này năm sau đã là ngày giỗ đầu của ngươi rồi! Còn giả ngộ nữa sao, tiểu tử láo xược?

Vũ Văn Đức Chính vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên khi hỏi: - Nghĩa là lão định giết ta? Lão định sát nhân diệt khẩu sao, lão tặc? Bằng vào đâu mà lão đòi lấy mạng ta?

Không chịu được nữa thái độ bỡn cợt và châm chọc của tay thiếu niên vô danh tiểu tốt nọ, lão gầm lên:

- Bằng vào đâu à? Ta sẽ dùng thân xác ngươi thử nghiệm lần đầu uy lực Lưỡng nghi chưởng! Xem đây!

Tuy nãy giờ vẫn cười cười châm chọc lão, nhưng thật ra, Vũ Văn Đức Chính đã đề tụ chân lực lên sẵn rồi! Nên khi thấy lão bất thình lình động thủ, Vũ Văn Đức Chính vẫn cứ điềm nhnh, vừa vung chưởng đánh trả, vừa giả vờ bài hãi la lên:

- Giết gà sao lại dùng dao mổ trâu thế lão tặc? Ngữ như ta mà lão phải dùng đến Lưỡng nghi chưởng sao? ‘i chao! Chết mất! Chết ta mất Cầm tặc tán nhân ôi!

Miệng thì la nhưng chưởng kình với bảy phần hỏa hầu đã vừa xuất phát, chận đứng ngay luồng Lưỡng nghi chưởng thập phần hung hiểm của lão Thái bang chủ.

Đúng là hung hiểm thật. Vì Lưỡng nghi đơn chưởng rõ ràng là có uy lực hơn Lưỡng nghi hợp chưởng bội phần. Ba mươi năm công lực tu vi nội kình dương cương lão có được từ ba hoàn Hồi nguyên bảo mệnh đơn, vật chí báu của Thiếu Lâm phái đã hòa hợp với gần bốn mươi năm công phu âm nhu của lão, tạo thành một luồng chưởng phong thập phần kỳ bí, thập phần huyền ảo, xảo diệu mà Vũ

Văn Đức Chính không sao tưởng tượng được.

— Lưỡng nghi hợp chưởng mà có lần Vũ Văn Đức Chính đã thấy Thiên Nhất lão trọc và tên Đỗ Thiên Hạo bang chủ Nhất Thiên Bang, đồ đệ của lão Cầm trung hữu kiếm Thái bang chủ, cùng nhau đánh ra tại Tổ sư điện của phái Thiếu Lâm thì Vũ Văn Đức Chính đã thấy đó là hai luồng cương nhu âm dương rõ ràng! Tuy hai luồng nội kình này không tiêu diệt lẫn nhau do tự thân bản chất chúng là xung khắc, nhưng cũng không hợp lại với nhau thành một thể nhất quán được.

Lúc đó, luồng dương cương đỏ một màu máu thì bao phủ, tỏa rộng ở bên ngoài, còn luồng kình âm nhu mang màu trắng đục thì tụ lại ở vùng trung tâm. Nghĩa là vẫn có sự phân biết rõ ràng đâu là Âm quyết, còn đâu là Dương quyết của Âm dương song lão quái hiệp lưu lại!

Còn đằng này, ở tại đây, Lưỡng nghi chưởng do lão đại ác nhân Cầm trung hữu kiếm đánh ra thì tạo thành một cơn xoáy kình cuộn thành hình trôn ốc! Trong đó, luồng huyết vụ và luồng bạch vụ cuộn chặt vào nhau, hợp nhất lại với nhau thành một thể thống nhất, thành một luồng xoáy kình ào ào lao tới chớp ngời hai màu đỏ trắng trông thật hoa mỹ.

Và chính trong sự hoa mỹ này là một uy lực cực kỳ kinh khiếp, sẵn sàng xuyên thủng bất kỳ một trở lực nào, sẵn sàng phá nát bất kỳ một vật chắn nào dám to gan đương đầu hầu ngăn chận đường đi đến của nó, của Lưỡng nghi đơn chưởng.

Chính tại cái không ngờ đến này, tại cái không thể tưởng này mà Vũ Văn Đức Chính đã tự se dây trói lấy mình, tự chuốc họa vào thân khi Vũ Văn Đức Chính đã bằng một chưởng lực bình thường, tuy với một nội lực hùng hậu đẩy ra nhằm đương cự lại Lưỡng nghi đơn chưởng của lão đại gian hùng mạo xưng tên là Ngụy Như Tào.

Nếu không nhờ vào thân pháp thượng thừa đã đạt mức tuyệt đỉnh công phu thì tánh mạng của Vũ Văn Đức Chính kể như hi hữu!

Ngàn cân treo sợi tóc đã là chí mạng, nhưng tình trạng của Vũ Văn Đức Chính lúc này lại còn chí nguy hơn nữa! Thậm nguy! Cực kỳ hung hiểm!

Thoát được cái chết trong đường tơ kẽ tóc, Vũ Văn Đức Chính kinh tâm táng đởm, vẫn còn ngỡ là chiêm bao khi tự nhủ thầm như thế!

Lão tặc nhân Cầm trung hữu kiếm tuy ngạc nhiên khi thấy tên thiếu niên đó vẫn đủ bản lãnh để thoát được Lưỡng nghi chưởng của lão, nhưng vẫn giương giương tự đắc, ngẩng mặt lên không cười một tràng dài ngạo nghễ:

- Ha... ha... ha... Nghe lão đại gian hùng cười mà Vũ Văn Đức Chính bắt ứa gan. Nhưng nghĩ lại, Vũ Văn Đức Chính không sao quên được câu: Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng!

Cứ để lão ta ngông cuồng tự cao tự đại đi! Cứ để lão ta mặc tình mà đắc ý đi! Cứ để lão ta vọng tưởng lão ta là anh hùng cái thế, là thiên hạ đệ nhất nhân đi! Để lão ta càng tự phụ chừng nào thì lão ta cũng mau chết ngần ấy.

Vì do lão ta quá chắc thắng nên lão ta sẽ không cần dùng đến những âm mưu, những thủ đoạn đê hèn, ám muội.

Do lão ta tin tưởng chắc chắn là chiến thắng đang ở trong tầm tay lão, lão sẽ không bỏ chạy trước Vũ Văn Đức Chính lấy mạng lão, chấm dứt một cuộc đời gian ngoa quỷ quyệt xảo trá của lão!

Càng giả vờ sợ hãi hơn, kinh hoàng hơn, Vũ Văn Đức Chính càng vờ hỏi lão: - Đấy là... là công phu... gì thế, lão... lão tặc nhân kia? Nghe Vũ Văn Đức Chính hỏi, lão vừa cười xong lại tiếp tục cười thêm một hồi nữa, đoạn cao ngạo giải thích:

- Tiểu tử kia, danh tánh là gì? Nói đi, nói đi rồi chết! Nhưng tên tuổi của ngươi, ngàn sau thiên hạ còn nhắc đến! Vì ngươi là người đầu tiên được chết bởi một môn công phu độc tôn trên dương trần này! Ha ha ha... Không phải tiểu tử ngươi đã biết rồi sao? Đấy chính là độc tôn chưởng pháp, Lưỡng nghi thần công đấy! Ha ha ha...

"Tại sao bất kỳ ai một khi luyện được một công phu nào đấy bất phàm đều nuôi dưỡng một ý định cao ngạo, tự xưng mình là độc tôn chứ? Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công là độc tôn, Lưỡng nghi chưởng cũng là độc tôn! Vậy đích thực công phu nào mới là độc tôn đây? Tiếc quá, phải chi có dòng dõi Thái Phi độc tôn ở đây để khảo nghiệm thử xem thì hay biết mấy nhỉ!"

Phần thì buồn cười trước lối huênh hoang kỳ khôi của lão Thái bang chủ, phần thì cũng muốn bật cười trước ý niệm kỳ quặc đang diễn ra trong tâm trí, nên Vũ Văn Đức Chính không sao nhịn được cười, bèn cười toáng lên:

- Ha ha ha... Thoạt căm giận, nhưng sau đó nghĩ lại, lão Thái bang chủ Cầm trung hữu kiếm ngỡ tên thiếu niên đang đứng trước mặt do đã sợ quá hóa cuồng nên lão thôi không thèm lên tiếng ngăn cản nữa, cứ để mặc tên tiểu tử rồ dại đó cười cho đã rồi sẽ giết cũng không muộn!

Quả nhiên, ngay sau khi Vũ Văn Đức Chính đã chấm dứt tràng cười, lão liền tiếng lạnh lùng hỏi:

- Cười xong chưa? Tên gì, sao không mau báo? Để khi chết

không phải làm quỷ vô danh! Cũng do tràng cười thả cửa này, mà Vũ Văn Đức Chính đã động nộ, quên đi những điều đã toan tính, nên chàng đã trở lại bản tánh cố hữu. Vũ Văn Đức Chính nói:

- Ta, đi không đổi họ, ngồi không đổi tên, Vũ Văn Đức Chính là ta đây. - Vũ Văn...? Có phải phụ thân ngươi là... Ngỡ lão đã sợ phần nào khi ức đoán được lai lịch mình, nên Vũ Văn Đức Chính không cần gì phải giấu giếm! Gật đầu, Vũ Văn Đức Chính cao giọng, đáp với vẻ tự hào:

- Phải! Gia phụ chính là Vũ Văn lầu chủ Vũ Văn Hóa Quang. Thế nào? Lão đã biết sợ rồi phải không?

- Ha ha ha... Sợ à? Lão phu sao lại phải sợ? Dưới gầm trời này lão phu còn phải sợ ai nữa? Đáng chết, tiểu tử trăm lần đáng chết! Đỡ!

Chừng như phen này lão đã quyết không cho đối phương dùng thân pháp ma muội để lẫn tránh nữa hay sao đấy, nên lão vừa quát xong đã tận lực đẩy ra một lần nữa công phu Lưỡng nghi chưởng! Bởi vì luồng xoáy kình đỏ trắng lần này đã nhanh hơn lần mới rồi đến gấp đôi. Nhanh đến kinh nhân, nhanh đến vô tưởng!

Cùng với cái nhanh đó, đương nhiên là một khí thế bức người! Khí thế như bài sơn đảo hãi! Khí thế như dời non lấp biển, chừng như vũ trụ trở lại thời kỳ hồng hoang, thuở hoang sơ tự khai nguyên vậy!

Không cần diễn tả cũng đủ biết luồng xoáy kình đỏ trắng này đã làm khung cảnh trước tử lao thập phần rùng rợn, trông chẳng khác nào địa ngục a tỳ lúc Diêm vương khai điện phán xử những vong hồn nặng tội trần gian vừa mới nhập điện vậy.

Những vách đá gần đó phản quang những màu đỏ trắng nhập nhòe nhập nhoạng, và lại còn rú rít lên do luồng xoáy kình cuốn hút tất cả không khí xung quanh tạo thành.

Ánh sáng đỏ trắng này cũng phản quang đập vào gương mặt đang thập phần kiêu hãnh của lão đại ác nhân...

Không kiêu hãnh sao được khi lão tự thân nhìn và thưởng lãm thành tựu của lão sau bao năm dài mòn mỏi trông chờ và hi vọng! Hi vọng rồi cũng có ngày tâm nguyện được hoàn thành.
Và giờ đây, lão hoàn toàn mãn nguyện trước thành công của lão. Lão không kiêu hãnh sao được?

Nhưng! Niềm kiêu hãnh của lão càng đến nhanh chừng nào thì lại càng sớm tắt chừng ấy! Niềm kiêu hãnh càng lớn thì nỗi chán chường cũng phải càng lớn! Vì lão không sao ngờ được, tin được vào một hiện thực rõ ràng ngay trước mặt lão. Đất trời đang u ám bỗng được vầng dương chiếu sáng chói lòa như thế nào thì hiện

cảnh cũng diễn ra y như thế.

Bởi vì lần này không như lần mới rồi. Bởi vì lần này lòng quyết tâm sắt đá của Vũ Văn Đức Chính đã mạnh hơn lần mới rồi đến bội phần.

Bởi vì lần này Vũ Văn Đức Chính đã dùng đến tuyệt kỹ trùm đời của sư môn là Thái dương thần công với toàn bộ nội lực không ai sánh bằng là đến một trăm hai mươi năm công lực, hiệu năng của Thiên niên chu quả mà lão tặc hằng ao ước, hằng thèm muốn, và luôn luôn tìm cách chiếm đoạt cho bằng được!

Của chí báu trời ban đâu đã đến phần bọn tặc nhân thụ hưởng! Có chăng là lão chỉ có quyền nhìn, bị nhìn mà thôi! Có quyền thưởng thức bị thưởng thức mà thôi!

Bắt buộc phải nhìn, bắt buộc phải thưởng thức! Không muốn cũng không được. Ngay khi Vũ Văn Đức Chính vừa đẩy song thủ ra, thì từ hai tâm chưởng đã như xuất hiện đến hai vầng thái dương đến chói lòa mọi mắt nhìn!

Và kể từ lúc hai vầng thái dương chói lòa này xuất hiện thì ngay tức khắc toàn bộ khung cảnh xung quanh đều đổi khác đi. Sáng hẳn lên, không còn nhập nhoạng, không còn mờ mờ ảo ảo nữa! Và không có gì huyền bí, u ám tồn tại được khi vầng thái dương xuất hiện!

Luồng xoáy kình đỏ trắng những tưởng không lực nào cản nổi thì bây giờ đã phải dừng lại! Đứng chửng lại ngay tức khắc trước luồng kình dương cương chói lòa một màu vàng rực rỡ...

Chẳng những thế, chẳng những luồng xoáy kình đỏ trắng đã phải dừng lại, mà còn dần dần tan đi, hóa giải đi!

Phần nào không tan, không bị hóa giải thì ngay tức khắc bị đẩy lùi! Bị đẩy lùi thật nhanh theo sức tiến thật nhanh của luồng kình có màu vàng chói rực rỡ... Lão không tin? Ừ, lão không tin thì đã đành đi! Nhưng ngay lúc đó còn có hai người đang ẩn ở gần đó cũng không thể nào tin được!

Bởi hai người này không tin, nên để muốn cứu mạng cho lão già quỷ quái kia, buộc họ phải hiện thân, buộc phải tiếp ứng, buộc phải xuất thủ để cứu ứng!

- Sư phụ! - Đỡ nào!

Hoàn toàn bất ngờ trước diễn biến này, nên bắt buộc Vũ Văn Đức Chính phải thu kình lại hoành tay lo bảo vệ bản thân.

Bùng! Bùng! Một sự bất ngờ! Không! Mà là nhiều sự bất ngờ đã như đồng một lúc diễn ra. Dù Vũ Văn Đức Chính đã thu kình, nhưng cũng đã kịp thời hóa giải hết toàn bộ chưởng kình do Lưỡng nghi

chưởng của lão tặc Cầm trung hữu kiếm đã đánh ra.

Dù Vũ Văn Đức Chính đã thôi không phát kình nữa, nhưng Thái dương thần công nào chỉ có bấy nhiêu hiệu năng đó thôi. Cho nên, Thái dương thần công cũng đã kịp thời bao bọc lấy toàn thân Vũ Văn Đức Chính như một lớp thuẫn được làm bằng khí lực, bằng cương kình. Lớp cương kình này mềm tợ bông, cứng tợ sắt, và toát ra một màu vàng rực rỡ chói lòa.

Cũng bởi Vũ Văn Đức Chính đã thu kình cho nên hai luồng chưởng kình, một trắng đục, một êm nhẹ như tơ do hai người vừa mới xuất hiện phát ra đã lao thẳng vào người Vũ Văn Đức Chính mà không có bất kỳ một lực nào ngăn trở cả.

Cũng bởi Thái dương thần công chưởng đã biến thành vầng cương khí sáng lòa bảo bọc, che chở toàn thân Vũ Văn Đức Chính cho nên hai luồng chưởng kình vừa mới xuất hiện đã bị hất ngược trở lại cho chính chủ nhân của nó.

Cũng bởi bản chất là gian trá, xảo quyệt, nên Đỗ Thiên Hạo là người phát ra luồng nhu kình có màu trắng đục đã không màn lưu tâm đến kết quả do chưởng kình tập kích, lén đánh ra, mà hắn đã nhanh chân tràn tới, nắm tay sư phụ hắn là lão Thái bang chủ lôi đi xoành xoạch, chạy biến khỏi tử lao này.

Cũng bởi không ngờ đến tác dụng kỳ diệu của công phu tuyệt đỉnh của Vũ Văn Đức Chính, nên Thái Phi Ngọc Bội là người thứ hai đã cùng xuất hiện với Đỗ Thiên Hạo đã không sao tránh thoát được luồng phản kình Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công quật ngược lại vào người nàng ta.

Hai tiếng nổ đinh tai nhức óc là do hai luồng chưởng kình của Thái Phi Ngọc Bội và Đỗ Thiên Hạo va vào màn cương khí bảo vệ Vũ Văn Đức Chính gây ra, khiến cho Thái Phi Ngọc Bội kịp thời đề tỉnh.

Tuy không sao thoát kịp phản kình của chính nàng ta đập vào nàng ta, nhưng nàng ta đã không hổ danh là hậu nhân của dòng dõi Thái Phi độc tôn. Nàng đã kịp thời vung ra thêm một chưởng thứ hai, dùng chưởng thứ hai để hóa giải chưởng kia của chính nàng. Nhờ đó, Thái Phi Ngọc Bội chỉ loạng choạng người muốn ngã mà không hề suy xuyển đến một sợi tóc.

Còn luồng phản kình kia do tên Đỗ Thiên Hạo xảo trá đánh ra, sau khi Thái Phi Ngọc Bội đã tự hóa giải chưởng của nàng xong, đã lao vào chỗ không người, đập ầm ầm vào vách đá nơi nãy sư đồ tên Đỗ Thiên Hạo đã đứng.

…m! …m! …m! Và lúc này, thần tình của Vũ Văn Đức Chính thập phần ngơ ngác.

Ngơ ngác vì sự hiện diện bất ngờ của Thái Phi Ngọc Bội tại đây thì ít mà Vũ Văn Đức Chính ngơ ngác vì cái kích của nàng ta vào chính bản thân Vũ Văn Đức Chính thì nhiều hơn.

Vì Vũ Văn Đức Chính thầm nghĩ: "Không phải đối tượng của tỷ tỷ là bọn Nhất Thiên Bang sao? Sao tỷ tỷ lại công vào ta mà không công vào lão bang chủ? Nếu bảo là do tỷ tỷ không biết lão là Thái bang chủ của Nhất Thiên Bang thì không lẽ địch nhân của Vũ Văn Đức Chính ta ở đây lại không phải là người Nhất Thiên Bang sao? Điều này nghĩa là tỷ tỷ đã biết lão là Thái bang chủ và như thế là tỷ tỷ thừa biết trượng phu của tỷ tỷ chính là bang chủ Nhất Thiên Bang! Nếu không phải thế thì ta phải lý giải làm sao bây giờ?"

Do bận tâm suy nghĩ đến điều này, và cũng vì Vũ Văn Đức Chính quyết tâm làm cho rõ nghi nan này, cho nên Vũ Văn Đức Chính không màng lưu tâm đến việc sư đồ lão tặc nhân kia đã chạy biến đi. Mà Vũ Văn Đức Chính chỉ lên tiếng hỏi Thái Phi Ngọc Bội:

- Tỷ tỷ... - Câm! Ta không phải là tỷ tỷ ngươi! Tái mặt vì giận, Vũ Văn Đức Chính cố kềm lại nói: - Được! Đã thế thì đệ... à tại hạ có điều muốn hỏi Thái Phi. - Có gì đáng hỏi chứ? - Có đấy! Thứ nhất, không phải Nhất Thiên Bang là đối tượng mà trước đây Thái Phi luôn truy tìm để hủy diệt sao?

Thái Phi Ngọc Bội câng câng mặt lên đáp: - Đúng đấy! Rồi sao nào? - Thế Thái Phi có biết trượng phu của Thái Phi là ai không? Thái Phi có biết trước đây kẻ nào đã gây thương tích trầm trọng cho Thái Phi không? Thái Phi có biết lão già lúc nãy cùng tại hạ giao đấu là ai không?

Càng nói Vũ Văn Đức Chính càng giận, và càng nghe thì Thái Phi Ngọc Bội càng thản nhiên. Đã thế, vừa nghe Vũ Văn Đức Chính hỏi xong, Thái Phi Ngọc Bội còn thản nhiên hơn để đáp lại:

- Biết! Tất cả những điều ngươi vừa hỏi ta đều biết rất rõ. Rồi sao? Giận quá, không kềm lại được, Vũ Văn Đức Chính quát lên: - Đã biết Đỗ Thiên Hạo là người đã gây thương tích cho mình đến thiếu sống thừa chết, vậy mà Thái Phi còn mặc nhiên nhận hắn là trượng phu? Đã biết hắn là bang chủ Nhất Thiên Bang, và lão già lúc nãy là Thái bang chủ Nhất Thiên Bang mà Thái Phi buông tha cho bọn họ, ngược lại, Thái Phi còn đánh tại hạ là đánh làm sao chứ?

Nhìn vào Vũ Văn Đức Chính như nhìn một quái vật. Một lúc sau, Thái Phi Ngọc Bội lạnh giọng lại và nói:

- Có một điều mà ngươi không biết đến. Thảo nào ngươi lại hỏi ta những câu thừa đến thế. - Điều gì mà tại hạ không biết chứ? Có chăng đấy là sự việc Thái Phi nhận giặc làm cha, nhận kẻ thù là

trượng phu. Đấy chính là điều tại hạ không sao hiểu được?

Đanh mặt lại, Thái Phi Ngọc Bội nói bằng giọng lạnh lùng hơn lúc nãy nữa: - Ta làm thế nào, đấy là việc của ta. Ta bảo ngươi không được xen vào kia mà. Thế nào? Ngươi còn muốn nghe điều ta bảo là ngươi không biết nữa không?

Cắn chặt môi, Vũ Văn Đức Chính bần thần gật đầu không đáp. Hiểu ý, Thái Phi Ngọc Bội đưa một ngón tay chỉ lên không, vừa cười châm biếm vừa nói: - Qui định duy nhất của dòng dõi Thái Phi độc tôn là... - Diệt trừ người nào võ công cao nhất. Có phải Thái Phi muốn nói vậy phải không? - Hừ! Kiến văn khá đấy! Bây giờ ngươi đã hiểu vì sao rồi chứ? Như bị một quả chùy sắt giáng ngay vào lồng ngực, Vũ Văn Đức Chính nhất thời bàng hoàng không biết phải nói thế nào đây.

Vì Vũ Văn Đức Chính biết, quả nhiên đấy đúng là qui định kỳ quặc từ bấy lâu nay để duy trì cho được dòng dõi Thái Phi độc tôn.

Có nghĩa là lúc này, đối tượng của Thái Phi Ngọc Bội không còn là Nhất Thiên Bang nữa, mà chính là bản thân Vũ Văn Đức Chính.

Bởi vì hiện tình trên giang hồ l1uc này, Vũ Văn Đức Chính chính là người có võ công cao hơn hết, tuyệt đỉnh hơn hết.

Vậy thì Thái Phi Ngọc Bội đã có thái độ như thế thì đâu có gì khó hiểu. Vì Thái Phi Ngọc Bội đã tuân thủ đúng theo qui định của dòng dõi Thái Phi độc tôn kia mà. Mặc dù qui định đó thập phần phi lý, bất chấp đạo lý, bất chấp thiện ác, chánh tà...

Cuối cùng, Vũ Văn Đức Chính đành phải hỏi một câu khác, một câu cuối cùng: - Dù sao tỷ tỷ cũng không nên nhận một tên xảo quyệt như thế làm trượng phu mới phải chứ? Tại sao vậy?

Đỏ bừng khuôn mặt, khách hiểu do giận hay do nàng ta đang thẹn thùng, Thái Phi Ngọc Bội đáp trong mơ màng:

- Thế ngươi bảo ta phải chọn ai làm trượng phu đây? Chọn ngươi chăng? Huống hồ... Nghe Thái Phi Ngọc Bội nói đến đây, Vũ Văn Đức Chính dường như muốn nghẹt thở vì tức giận. Vì Thái Phi Ngọc Bội hỏi thế thì rõ ràng nàng đã không xem Vũ Văn Đức Chính là đệ đệ của nàng, nàng đã không màng quan tâm đến luân thường đạo lý.

Đã thế, nghe nàng nói thêm ít lời nữa, Vũ Văn Đức Chính đã chực giết nàng ta đi cho rồi. Vì nàng ta vừa nói thêm: - Huống hồ chi ta và chàng đã như ván đóng thuyền rồi! Như thế thì còn gì là nhân phẩm? Còn gì lễ giáo?

Tuy là người giang hồ võ biền, nhưng há lẽ một nữ nhân như nàng lại không từng biết đến câu nam nữ hữu biệt sao?

Há nàng không biết rằng nàng làm thế là đã vượt quá vòng lễ giáo sao? Dòng họ Vũ Văn lại có một nữ nhân như nàng sao? Như vậy, Vũ Văn Đức Chính không giết nàng sao được?

Nhìn thấy Vũ Văn Đức Chính mắt tóe hào quang, hữu thủ nâng cao lên. Thái Phi Ngọc Bội ưỡn ngực lên, thách thức:

- Giết ta đi! Giết ta đi nào! Ta biết võ công ta bây giờ không bằng ngươi nên ta không quan tâm đến việc kháng cự lại. Giết ta đi! Giết ta đi! Bằng không, sau này gặp lại, ta quyết giết ngươi cho hả giận. Lúc ấy đừng có mà hối tiếc.

Vũ Văn Đức Chính nhìn Thái Phi Ngọc Bội cam lòng chịu chết mà nghĩ lại: "Phụ thân ta đã từ bỏ tỷ tỷ từ lúc bé thơ, nên chẳng trách tỷ tỷ thiếu sự giáo huấn. Bây giờ, ta giết tỷ tỷ mà được sao? Giết được sao? Giết được... sao?"

Câu hỏi này cứ ong ong trong tâm trí của Vũ Văn Đức Chính, khiến cho Vũ Văn Đức Chính phải công rúm người lại vì tự hận mình không biết phải xử trí làm sao đây? Tự thống trách mình nỡ đành tâm hay sao?

Nét mặt của Vũ Văn Đức Chính lúc này càng làm cho Thái Phi Ngọc Bội khiếp sợ hơn. nàng ta muốn nói, muốn van xin cũng không sao lên tiếng được, vì ngỡ Vũ Văn Đức Chính hận nàng quá, sắp sửa xuống tay giết nàng.

Nào ngờ Thái Phi Ngọc Bội dường như không tin vào điều mà nàng vừa nghe. Vì Vũ Văn Đức Chính đang nói:

- Đi đi! Đi đi! Cút đi! Cút ngay đi! Chưa dứt tiếng quát, Thái Phi Ngọc Bội đã chạy biến đi. Còn Vũ Văn Đức Chính thì đứng đó, nhưng lại đứng yên như đã hóa thành tượng đá vậy. Một lúc thật lâu, nhưng tiếng rên rỉ, ồn ào lọt vào tai Vũ Văn Đức Chính như tiếng vọng trong màn sương mù dày đặc làm Vũ Văn Đức Chính sực tỉnh.

Không gian chung quanh vắng lặng, chỉ còn một mình Vũ Văn Đức Chính ở tại đây mà thôi. Không! Không phải chỉ có một mình Vũ Văn Đức Chính ở tại đây mà còn ai nữa thì phải? Còn nhiều người hiện diện quanh đây thì phải? Vì rõ ràng Vũ Văn Đức Chính đã nghe có tiếng huyên náo, rên rỉ kia mà?

Là ai? Là những ai vậy? Nhận định lại không gian chỗ Vũ Văn Đức Chính đang đứng, Vũ Văn Đức Chính mới nhớ đây là đâu? Và Vũ Văn Đức Chính đã vào đây để làm gì? Đó là nhờ tử thi tên Từ Minh tổng đường chủ còn đang nằm đó.

Đúng là có tiếng rên rỉ, tiếng ồn ào từ trong tử lao vang ra. Không chút chậm trễ sợ có biến, Vũ Văn Đức Chính lao vào tử lao, mà cánh cửa đá của tử lao giờ đây đang mở rộng.

Bằng vào mục lực tinh tường, Vũ Văn Đức Chính đã nhìn rõ trong tử lao tối tăm một nhóm gần hai mươi người. Tất cả đều đã bị chế trụ huyệt đạo lâu ngày, nên thần sắc tất cả bọn họ đều rũ rượi, mệt mỏi.

Trong số đó, Vũ Văn Đức Chính quả thật đã nhìn thấy hai vị đại sư phái Thiếu Lâm và Kim Xà Kiếm đại hiệp Lưu Thái Hào.

Đột nhiên có ngươi xuất hiện, khiến tất cả đều nín bặt tiếng ồn ào bàn tán. Do bọn họ đã nghe được tiếng chưởng kình chạm nhau vào lúc nãy.

Tất cả bọn họ đều nghi ngờ, cố giương mắt vô hồn nhìn vào bóng mờ mờ vừa mới vào, để nhận định xem đây là bọn Nhất Thiên Bang đến tra tấn, ép uổng họ qui hàng hay là bạn hữu đồng đạo giang hồ vào đây để giải thoát bọn họ?

Đến khi Vũ Văn Đức Chính nhất loạt giải huyệt cho bọn họ, thì bọn họ đều nhao nhao cả lên, khiến cho Vũ Văn Đức Chính phải bảo bọn họ rằng:

Tất cả hãy yên lặng, kẻo bọn Nhất Thiên Bang nghe được, chừng kéo đến đây thì khốn! Đợi tất cả im lặng xong, Vũ Văn Đức Chính mới nói tiếp: - Tạm thời chư vị hãy lo điều tức, khôi phục lại chân lực để hộ thân. Chư vị nên nhớ rằng, chư vị vẫn còn đang ở trong long đàm, hổ huyệt chứ chưa thoát hẳn đâu.

Tất cả đều nghe theo lời Vũ Văn Đức Chính vừa bảo đều ngồi yên điều tức vận công. Ước được một bữa ăn, Vũ Văn Đức Chính mới tiếp tục lên đường, sau khi đã suy nghĩ sắp bày kế sách.

Nhân đó, Vũ Văn Đức Chính cho họ biết những âm mưu mà bọn Nhất Thiên Bang đang ngấm ngầm chuẩn bị cho ngày mai. Không đầy một canh giờ nữa là trời đã sáng bạch rồi. Vũ Văn Đức Chính cũng nói thêm:

- Chư vị cứ yên tâm tụ tập ở đây, và nhớ là hãy lưu tâm đến mấu chốt điều động cơ quan ở tử lao này. Ngày mai, lúc trời đã sáng to, tứ kỳ tán nhân gồm Kỳ, Thư, Tửu, Họa sẽ từ ngoài đánh vào. Lúc đó chư vị hãy xuất phát, ngoại công nội ứng, phen này bọn Nhất Thiên Bang nhất định phải tan tác. Thế nhé! Còn tại hạ bây giờ phải đi tìm xem tên bang chủ và lão Thái bang chủ đang ẩn ở đâu đã.

Nói xong, Vũ Văn Đức Chính quay người đi ra. Chợt có người lên tiếng nói: - Thiếu hiệp là ai? Danh xưng như thế nào? Muốn giúp cho bọn người này vững tâm hơn, nên Vũ Văn Đức Chính liền hồi đáp: - Tại hạ là hậu nhân của Vũ Văn lầu chủ, Vũ Văn Hóa Quang là tiên phụ, chư vị biết chứ? Thế là tiếng trầm trồ kinh ngạc và khen

ngợi nhất loạt nổi lên. Nhưng lúc này, Vũ Văn Đức Chính đã không còn ở đây nữa.

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 23
Thủ phạm diệt vũ văn gia tự thú
Trút căm hờn diệt sạch nhất thiên ban

K hông bao lâu, Vũ Văn Đức Chính đã quay trở lại động thất, nơi lúc nãy Vũ Văn Đức Chính do đã theo chân Từ Minh vào đến đây mà phát hiện được đấy là chỗ ẩn thân của lão Thái bang chủ. Và Vũ Văn Đức Chính chợt thấy gai gai khắp người khi nghe từ trần đá bên trên có giọng nói của tên Đỗ Thiên Hạo vang ra...

"Bọn chúng còn dám lưu lại đây sao? Bộ chúng tưởng đây là tường đồng vách sắt hay sao kìa? Chúng không sợ ta phát hiện ra và đánh tung nơi này để diệt chúng sao?"

Nhưng, đang lúc Vũ Văn Đức Chính nhẹ chân đi quanh hầu tìm cho được lối vào chỗ ẩn thân bí ẩn này thì câu nói của lão Thái bang chủ vang ra làm cho Vũ Văn Đức Chính phải động tâm và lắng nghe.

Lão đang nói: - Tiểu liễu đầu đó là ai?

Tên Đỗ Thiên Hạo giải thích: - Sư phụ! Nàng là người có võ công cao thâm nhất mà đồ nhi đã tìm được làm tay trợ thủ cho sư phụ.

- Hừ! Chắc lại là do tánh háo sắc của ngươi mà ra cả, phải thế không? - Sư phụ tha thứ cho đồ nhi, nhưng đây mới đúng là hảo sự của đồ nhi, dẫn đến một hậu quả tốt đẹp. Tốt cho đồ nhi và cũng tốt luôn cho cả sư phụ nữa.

- Sao lại tốt cho ta? - Sư phụ! Sư phụ có tin không, công phu của nàng thừa sức đả bại Lưỡng nghi hợp chưởng do đồ nhi cùng Thiên Nhất đánh ra. Nếu vậy...

- Nói sao? Cao thâm đến thế kia à? Làm sao ngươi biết chứ? Đã động thủ rồi sao? - Đã!

- Thế sao ả lại không thù ghét gì ngươi? Đỗ Thiên Hạo lúc này mới cười hềnh hệch và tự khoe khoang: - Cũng do đồ nhi che kín chân diện đó. Sau khi thất thủ, đồ nhi bỏ khăn che mặt đi và theo dõi nàng ta và đã phát hiện được chỗ trú của cô nàng.

- Lúc nào? — đâu? - Gần Thiếu thất sơn. Lúc đó là lúc đồ nhi còn đang... - Ngươi đang bỏ trốn ta phải không? Ngươi sợ ta bắt tội bởi

hành vi đốn mạt của ngươi đối với liễu đầu họ Liễu phải không?

- Dạ! Nhưng... - Thôi bỏ đi! Rồi sao nữa? Chuyện của cô nàng mà ngươi đang nói đấy? - Sư phụ! Sau khi phát hiện được chỗ trú của nàng cũng ở gần đó, đồ nhi đã... - Hừ! Vẫn ngựa quen đường cũ phải không? Thế tại sao, sau đó nàng không hận gì ngươi vậy?

Đỗ Thiên Hạo lại cười khả ố và nói tiếp: - À à... thì nàng thoạt đầu cũng hận, cũng giận. Nhưng sau đó, đồ nhi vờ hối hận, giả vờ bảo nàng cứ việc xuống tay giết đồ nhi đi, thì nàng lại... Hề hề... lại tha thứ! Còn bảo đồ nhi phải hứa là phải chung thủy với nàng. Tất nhiên là đồ nhi đã hứa, sau đó đồ nhi và nàng lại tái diễn.

- Thôi! Không cần phải nói rõ ra. Thế sư môn nàng ra sao? Liệu nàng ta có hạ thủ được thằng lõi con lúc nãy không? Sao tự nãy giờ ta không thấy nàng quay lại?

Đỗ Thiên Hạo ngắc ngứ một lúc rồi đáp: - Nàng... nàng không bì được với tiểu tử đó đâu. Nhưng sư phụ yên tâm đi. Vì tiểu tử đó đồ nhi biết chắc là không dám hạ thủ với nàng đâu.

- Tại sao vậy? Sao ngươi lại bảo võ công nàng ta cao thâm lắm kia mà? Hừ! Đỗ Thiên Hạo bối rối một lúc sau mới nhỏ giọng đáp: - Đồ nhi không hiểu sao nữa. Bởi chính nàng ta cũng không biết võ công của tiểu tử đó xuất xứ từ đâu nữa?

"Hóa ra mọi việc đã xảy ra như thế sao? Vậy là ta đã trách sai tỷ tỷ sao? Đỗ thiên Hạo, Đỗ Thiên Hạo ơi! Tội ngươi thật đáng chết trăm lần. Vũ Văn Đức Chính ta không phanh thây ngươi, không lột da ngươi thì hận này không sao nguôi được. Tỷ tỷ ôi! Tất cả đều do đệ đệ mà ra cả. Do đệ không quan tâm đến tỷ tỷ nên tỷ tỷ đã lọt vào tay tên tham dâm hiếu sắc. Tỷ tỷ ôi! Đệ mới chính thật là người đáng chết. Tỷ tỷ cứ thống hận đệ đệ đi, vì đệ quả có tội. Có tội đối với tỷ tỷ, có tội đối với phụ thân chúng ta, có tội đối với dòng họ Vũ Văn. Đệ đệ cũng có tội được dòng dõi Thái Phi độc tôn của đại mẫu nữa. Hoàng thiên ôi! Vũ Văn Đức Chính này làm sao dám gặp mặt tiên phụ dưới cửu tuyền đây? Vũ Văn Đức Chính này còn đáng để sống không? Có còn là trang nam tử hán đại trượng phu nữa không? Hoàng thiên hỡi! Hoàng thiên ơi!

Bởi đang căm hận tên Đỗ Thiên Hạo gian ngoa, xảo quyệt, dâm tà. Bởi đang tự thống trách bản thân, nên Vũ Văn Đức Chính không còn lưu tâm để ý nghe sư đồ tên Đỗ Thiên Hạo đáng bị phanh thây kia đang nói gì.

Mãi đến khi có tiếng cười cuồng ngạo của lão đại ác nhân Cầm trung hữu kiếm kia vang lên lồng lộng, Vũ Văn Đức Chính mới sực tỉnh, động tâm và tiếp tục lắng nghe...

Dứt tràng cười ngạo nghễ, lão đại gian hùng nọ bèn nói với Đỗ Thiên Hạo: - Hảo, hảo! Mưu kế này của đồ nhi thật là hay lắm! Đáng khen! Đáng khen thật! "Âm mưu gì nữa đây! Đáng tiếc thật! Vậy là ta đã sơ tâm, đã bỏ sót đi một thông tin đáng giá rồi". Vừa tự trách, Vũ Văn Đức Chính vừa tiếp tục theo dõi.

Bất chợt, tên Đỗ Thiên Hạo đâm ra lo lắng khi hắn lên tiếng hỏi lão tặc nhân, sư phụ của hắn:

- Sư phụ! Xuất xứ cũng như lai lịch của tên tiểu quỉ Vũ Văn Đức Chính ấy như thế nào, sư phụ có thể suy đoán được không?

- Ha ha ha! Dẫu cho xuất xứ của hắn là từ đâu đi nữa, phen này hắn còn sống được sao? Ha ha ha... còn lai lịch của hắn thì...

Nghe lão tặc huênh hoang, Vũ Văn Đức Chính bỗng nghe sôi giận lên, Vũ Văn Đức Chính đã định vỗ ngay một chưởng thôi sơn vào ngay nóc trần động, nơi có âm thanh của sư đồ lão hồ ly vang ra cho bỏ ghét, thì đã gạt bỏ đi định ý. Vì lão đang nhắc đến lai lịch của Vũ Văn Đức Chính.

Sau một thoáng ngần ngừ, lão đại ác nhân bèn nói tiếp: - Ha ha ha! Đến lúc này thì sư phụ không cần phải che giấu đồ nhi. Cũng không cần phải che giấu thiên hạ làm gì nữa. Ha ha ha! Đồ nhi biết hắn ta là hậu nhân của ai không?

- Của ai, sư phụ? - Ha ha ha! Mặt đất này quả nhiên là quá hẹp! Mười hai năm! Ha ha ha! Mười hai năm, hai lần ta đụng độ với hai đời dòng họ Vũ Văn. Ha ha ha...

- Sư phụ nói thế nghĩa là sao? Chính ngay lúc này, Vũ Văn Đức Chính cũng đang kinh nghi tự hỏi như thế... "Phải! Lão tặc nhân nói như thế là ý tứ gì? Không lẽ chính lão là..." Không phải đợi lâu, không cần phải thúc hối vì lúc này lão đang cao hứng, lão đang sôi nổi tự thuật lại chiến tích của lão.

Lão nói: - Ha ha ha... mười tám năm trước phụ thân của hắn là một tay võ dũng hơn đời. Danh vọng của phụ thân hắn trùm thiên hạ, làm lu mờ đi uy danh của Ngũ kỳ tán nhân. Trong đó, đương nhiên là có ta. Vì ta là người đứng đầu Ngũ kỳ tán nhân kia mà. Ha ha ha... đồ nhi! Nếu là ngươi, ngươi sẽ làm gì khi uy danh ngươi bị người khác chiếm mất? Ngươi sẽ làm gì khi thiên hạ đang chỉ biết đến ngươi, thế mà không bao lâu, thiên hạ đã không còn nhớ gì đến ngươi nữa?

Tất nhiên là tên Đỗ Thiên Hạo phải đáp: - Bằng mọi cách đồ nhi cũng phải tiêu diệt kẻ đã làm uy danh của đồ nhi bị lu mờ. Không phải sư phụ đã từng dạy dỗ đồ nhi là thà ta phụ người chứ không để người phụ ta sao?

Nghe đến đây, Vũ Văn Đức Chính mười phần đã hiểu được tám chín, nhưng... Vũ Văn Đức Chính còn chờ nghe chính miệng lão đại ác nhân tự thú nhận nữa, mới tin chắc được mười mươi.

Và lão ta đã nói: - Ha ha ha! Ngươi quả là đã không phụ công ta dạy dỗ, giáo huấn. Ha ha ha! Phải! Khi đó phụ thân hắn là một trang hào kiệt, tuy tuổi đời không là bao nhưng uy danh thật là hiển hách. Lúc bấy giờ thiên hạ chỉ biết có Vũ Văn lầu chủ Vũ Văn Hóa Quang, chứ thiên hạ không còn biết gì đến Ngũ kỳ tán nhân nữa. Không còn tán tụng nghĩa hiệp liễu kiếm của ta nữa. Cầm trung hữu kiếm thế là không đất dụng võ nữa. Công lao gầy dựng một cơ nghiệp thế là đổ sông đổ biển. Ta hỏi ngươi, lúc đó ta phải làm gì đây? Ta phải làm sao đây nào? Hử?

Nhắc lại việc cũ, mà lão cho là đã làm ô uế thanh danh của lão, mà lão còn căm giận đến thế, thì thử hỏi mười hai năm trước lão còn tức tối đến đâu nữa?

Và lúc này, Vũ Văn Đức Chính đã cảm thấy toàn thân như đông cứng lại, máu trong người như không còn chảy trong huyết quản nữa. Hàm dưới bạnh ra, mũi không ngớt phập phồng... mắt tóe hung quang dữ tợn.

Cùng với song quyền nắm chặt, Vũ Văn Đức Chính lúc này nếu có ai nhìn thấy, trông không khác nào một hung thần ác sát, sẵn sàng giết bất kỳ kẻ nào dám ngăn cản những hành động trả thù tiết hận cho song thân và toàn gia của Vũ Văn Đức Chính.

Vũ Văn Đức Chính đã sôi sục đến thế rồi, vậy mà lão đại ác nhân đó còn nói thêm: - Ha ha ha... Hoàng thiên đã không phụ kẻ có lòng. Sau ba năm sống trong tủi nhục ê chề, ta đã tìm được di cảo của Âm dương song lão quái, và thêm ba năm được thù hận nung nấu, ta đã khổ luyện xong phần Âm quyết của mụ Âm lão bà và ta đã...

- Và sư phụ đã công bằng quyết đấu với lão Vũ Văn đó? - Không! Ngươi cho là thế sao? Ngươi nghĩ ta ngốc đến thế sao? Ta mà lại công bằng quyết đấu với một kẻ mà ta chưa khẳng định được võ công ta đã hơn hẳn chưa à? Lầm! Nghĩ như ngươi, hành động như ngươi thì cầm chắc cái bại thôi.

- Vậy là sư phụ đã... - Phải! Vô độc bất trượng phu! Ta vờ đến thăm lầu chủ, vờ vĩnh tán dương công đức của lầu chủ. Ta ru Vũ Văn lầu chủ bằng những lời tâng bốc cao đến tận trời xanh, bằng những
chung mỹ tửu có dư vị ngon ngọt, nồng say. Rồi sau đó...

- Sau đó... - Sau đó ta dâng tặng Vũ Văn lầu chủ, tên tạp chủng

một ngọn Nghĩa nhân liễu kiếm vào ngay đan điền...

- Lão ta chết ngay đương trường à? - Hừ! Được thế quả là may cho ta. Nhưng dẫu sao tên tạp chủng ấy không sao còn đủ năng lực để chống cự lại công phu Âm quyết của ta nữa. Ha ha ha...

- Câm! Câm ngay tên đồ tể khát máu kia. Ta giết ngươi! Ta giết ngươi! Cùng với tiếng thét căm hận của Vũ Văn Đức Chính vang tít vào trong chỗ ẩn thân của hai tên táng tận lương tâm đó là những phát chưởng kinh thiên động địa được Vũ Văn Đức Chính vỗ ầm ầm vào trần động, vào trong lòng động thất, vào tất cả những vật nào trong tầm chưởng của Vũ Văn Đức Chính. Tạo thành một chuỗi âm thanh chát chúa chấn động khắp nơi trong tổng đàn Nhất Thiên Bang, chấn động khắp nơi trong lòng núi Chung nam.

Bùng! …m! …m!

Đá núi dù cứng, vẫn không sao còn toàn vẹn trước công phu Thái dương thần công chưởng của Vũ Văn Đức Chính đánh ra với thập thành công lực, với toàn bộ nội lực hàng hai giáp tý, với luồng nội lực dồi dào, liên miên bất tuyệt của một cao thủ vào hàng thượng đỉnh đã được khai thông sanh tử huyền quan.

Công lực vừa cạn đó lại tái sanh tiếp tục đó. Chưởng kình này vừa được đánh... (thiếu 2 trang)...

...mà Vũ Văn Đức Chính bắt gặp trên đường chạy. Vũ Văn Đức Chính chạy đi đâu? Không biết! Vũ Văn Đức Chính hễ thấy có lối đi là Vũ Văn Đức Chính lại chạy. Chạy bừa, đánh bừa. Chạy loạn xạ, đánh loạn xạ.

Đánh mà không cần phân biệt đây là đồ vật gì, cảnh quan gì? Không cần phân biệt đấy là vật vô tri hay là người nữa.

Tiếng chấn động đùng đùng, tiếng kêu thét hãi hùng, đã đánh động toàn thể bang chúng của Nhất Thiên Bang đang hiện diện tại tổng đàn này khiến cho tất cả bọn thuộc hạ Nhất Thiên Bang đang còn say giấc điệp sau một đêm cật lực chuẩn bị một đại điển lễ, chuẩn bị một bẫy rập to lớn để chào đón, để tóm gọn toàn thể quần hùng đến dự lễ, bất kể là nam hay nữ, là già hay trẻ đều phải giật mình tỉnh giấc. Bọn chúng tỉnh ngủ hẳn để sục tìm cho bằng được ai là tác giả của những tiếng la hét này? Ai đã gây nên những tiếng chấn động kinh khiếp này tại đây? Tại long đàm hổ huyệt này? Tại nơi đã, đang và sẽ là nơi mà bất kỳ một động thái nhỏ nào cũng sẽ làm rúng động võ lâm Trung nguyên, làm rung chuyển đất trời? Ai? Ai mà to gan đến thế? Bộ không muốn sống thêm ít ngày nữa để tận hưởng lạc thú ở đời sao?

Ai mới là người không muốn sống nếu không phải là bọn Nhất

Thiên Bang? Vì bọn chúng vừa chạy túa ra để dò xét thì những cảnh tượng kinh khiếp đã đập ngay vào những ánh mắt kinh hoàng của bọn chúng.

Không kinh hoàng sao được khi mà tất cả những gì chúng đã cật lực thâu thập về để chuẩn bị đều đổ vỡ, đều tan hoang tất cả?

Không một cơ quan bẫy rập ám muội nào còn nguyên vẹn. Hậu sảnh, đại sảnh, tiểu sảnh, tiền sảnh... tất cả đều tan nát. Ghế to, ghế nhỏ, bàn dài, bàn vuông, mâm bé, mâm lớn, chén rượu lớn, bầu rượu con... tất cả đều tiêu tán.

Còn kinh khiếp hơn nữa là khi bọn chúng nhìn thấy kẻ đang gây những thiệt hại đó đang lao vào bọn chúng với một tư thế không khác chút nào một hung thần ác sát.

Một người hay một hung thần? Nếu là người sao lại ẩn trong một màn cương khí vàng chói đến như thế? Còn nếu bảo là hung thần sao lại còn phân biệt được đâu là bọn Nhất Thiên Bang, đâu là quần hùng đang từ trong tử lao chạy ùa ra?

Hay nói cho đúng hơn đây là một hung thần của bọn Nhất Thiên Bang mà lại là một con người vẫn còn tri giác đầy đủ đối với bọn tù phạm đang từ tử lao chạy ra.

- Hung thần...

- Sát tinh! Sát tinh! - Chạy! Chạy mau! - Báo cho Thái bang chủ hay, mau lên! Có sát tinh đến... - Tổng đường chủ! Tổng đường chủ đâu rồi. Á!

- Hự!

- Ôi chao!

- Chết ta rồi...

- Chạy! Chạy ra mau! Chạy ra...

- Ôi trời! — bên ngoài có địch nhân đang kéo vào đó.

- Ôi da! Chạy đi đâu bây giờ! Hự! Đây là điều hoàn toàn bất ngờ đối với bọn Nhất Thiên Bang. Lớp thì vị sát tinh kia, bóng nhân ảnh nhanh như ma muội, cứ sầm sập lao vào bọn chúng, cứ đánh vào bọn chúng, cứ mặc tình mà giết tất cả bọn Nhất Thiên Bang ngay trong tầm chưởng vàng hực kia.

Lớp thì bọn tù phạm, do bị giam giữ lâu ngày không nơi phát tiết. Bây giờ gặp được dịp này dễ gì chịu bỏ qua cho bọn Nhất Thiên Bang giả nhân giả nghĩa, đã từng xem mạng người không hơn gì mạng một con thú.

Phần nữa thì một số đông anh hùng nghĩa hiệp trong thiên hạ đang kéo rốc vào đây. Do tứ kỳ tán nhân dẫn đầu, khóa chặt đường chạy của bọn Nhất Thiên Bang tham sanh húy tử.

Mọi sự căm phẫn dồn nén bấy lâu nay đang được mọi người trút ra bằng hết vào đầu bọn Nhất Thiên Bang bấy lâu nay vênh vênh tự phụ, xem trời bằng vung, xem mạng người như cỏ rác.

Thuở vũ trụ nguyên sơ cũng không hỗn độn như thế này. Dẫu cho núi lở, biển động cũng không khủng khiếp như thế này. Đây là một cuộc đồ sát, không tiền khoáng hậu. Mà nạn nhân là ai? Chủ hung đâu mà bao nhiêu nạn nhân đây phải gánh tội? Thiên Không, Thiên Pháp đại sư hai cao tăng của Thiếu Lâm chợt tỉnh hồn lại. Từ Thanh đạo trưởng chưởng môn phái Võ Đang đã cùng lúc với Thanh Phương đạo trưởng, đại đồ đệ của Từ Thanh đạo trưởng, cũng tỉnh hồn lại...

- A di đà phật! Dừng tay... - Vô lượng thọ phật! Đình thủ...

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 24
Chánh tà vốn dĩ bất lưỡng lập
Nhưng hào kiệt há gì quên nét nghĩa nhân
Dẫu xa xôi cũng quyết tầm thù

Đáng khen cho công phu thượng thừa Sư tử hống của phái Thiếu Lâm. Đáng phục cho tiếng Long ngâm mang Vô cực chân khí cao thâm của phái Võ Đang.

Tiếng gầm bảo dừng tay, tiếng ngâm bảo đình thủ được bốn tay cao thủ của hai đại môn phái đứng đầu thất đại môn phái vang lên đã kịp cảnh tỉnh toàn thể quần hùng, đã kịp đánh thức lương tri của mỗi một nhân vật trong võ lâm chính phái đang say máu, bắt buộc tất cả phải dừng lại.

Bóng người ẩn hiện trong lớp hào quang chói ngời một màu vàng cũng phải dừng lại. Và tất cả đều bàng hoàng nhìn vào cảnh tượng ghê khiếp có một không hai đang bày ra trước mặt bọn họ.

Vũ Văn Đức Chính, phải, chính bóng người ẩn hiện trong màn cương khí nọ là Vũ Văn Đức Chính cũng thảng thốt nhìn thảm cảnh do chính bàn tay mình tạo ra.

Và rồi, từng tiếng thở dài não ruột bắt đầu vang lên. Tiếng thở dài trước lôi kéo tiếng thở dài sau... Tiếng chắt lưỡi trước khuyến khích tiếng chắt lưỡi sau. Và nổi cộm hơn hết là tiếng kêu áo não của Vũ Văn Đức Chính: - Trời! Ta đã làm gì này? Tay ta... chính tay ta đã

gây nên cảnh tượng này sao? Ta có còn là người nữa không? Tại sao ta đã tạo nên cảnh đồ sát sinh linh thế này?

Tiếng thống trách của Vũ Văn Đức Chính như tiếng dao đâm vào lòng của mỗi một người hiện diện ở đây ở đây, khiến cho tất cả bọn họ đều cúi gầm mặt xuống, không dám nhìn vào hiện trường nữa.

Đã thế, tiếng cảm thán của Hàn Nhược Thuyên lại vang lên lồng lộng: - Chúng ta quả là đáng trách vì dẫu sao bọn chúng chỉ là những kẻ tay sai mà thôi. Bọn chúng chỉ a dua về hùa với kẻ mạnh mà thôi. Bọn chúng chưa đáng để chết như thế này.

Tiếng cảm thán của Hàn Nhược Thuyên càng làm cho mọi người tự trách mình hơn, tự nguyền rủa bản thân mình nhiều hơn.

Chính Vũ Văn Đức Chính cũng đang trong tình trạng như thế, tệ hơn thế. Vì người khởi đầu, người khai cuộc đồ sát này chính là Vũ Văn Đức Chính.

Trách nhiệm của cảnh thảm tuyệt nhân hoàn này Vũ Văn Đức Chính phải gánh chịu, chứ không thể là ai khác được.

Vũ Văn Đức Chính thầm quyết định: "Suốt máu oan ức này ta chỉ còn cái chết để tạ tội mà thôi!" Nhưng, đang lúc mọi người đang trong tình trạng mê muội này, thì một giọng nói đã sang sảng cất lên, một lần nữa đánh thức trí giác của mọi người, kể cả Vũ Văn Đức Chính nữa.

Giọng này nói: - Hàn Nhược Thuyên! Ngươi nói gì thế? Ngươi là người đọc sách thánh hiền đến vạn quyển mà ngươi nói như thế được sao? Mọi lời giáo huấn ta đã dạy dỗ ngươi đâu rồi? Ngươi có còn là người của Hàn gia nữa không? Ngươi có còn là con của ta nữa không?

Hóa ra đây chính là lời của Chưởng trung thư tán nhân Hàn Gia Trọng đang khiển trách con của lão là Hàn Nhược Thuyên.

Và chính những lời mào đầu này của Chưởng trung thư tán nhân đã làm toàn thể quần hùng kinh ngạc, phải chú tâm nghe lão tiếp tục giáo huấn Hàn Nhược Thuyên.

Hàn Nhược Thuyên run bắn người khi thấy phụ thân giận dữ ra mặt, khi nhe phụ thân lớn tiếng quát mắng tại chỗ đông người.

Lập cập một lúc, Hàn Nhược Thuyên không sao đáp được một lời. Thấy thế, Chưởng trung thư tán nhân Hàn Gia Trọng cao giọng tiếp tục nói, như nói cho toàn thể quần hùng nghe:

- Tà chánh bất lưỡng lập. Sách thánh hiền nào mà không dạy thế hử? Tà luôn luôn tìm thiên phương bách kế hãm hại chánh, ai mà không rõ hử? Chánh luôn luôn đối lập với tà, cải sửa uốn nắn tà. Là nhân vật chánh phái ai mà không tâm niệm như vậy hử? Nhưng uốn

nắn mà được sao khi tà đang gươm kề cổ người chánh phái? Cải sửa mà được sao khi kẻ ác tâm đang quyết đưa người chánh tâm hồn du địa phủ? Hừ! Nhân với kẻ ác là bất nhân với chính bản thân mình. Mọi người hãy nhìn vào những nhân vật này mà xem.

Vừa nói, Chưởng trung thư tán nhân vừa đưa tay chỉ vào những gương mặt hốc hác tiều tụy đang đứng lẫn vào quần hùng. Bọn họ là những tù phạm bấy lâu nay của Nhất Thiên Bang. Trong đó cũng có mắt Thiên Không đại sư và Thiên Pháp đại sư nữa.

Chưởng trung thư tán nhân nói tiếp: - Nếu hôm nay âm mưu của bọn Nhất Thiên Bang thành công, thì liệu những nhân vật này có còn sống không sau khi đã bao năm dài nhất mực không qui hàng bọn chúng?

Lác đác có một vài người vừa được Chưởng trung thư tán nhân đưa tay chỉ đã phải gật đầu đồng tình...

- Còn nhị vị đại sư. Nhị vị đại sư là đệ tử Phật môn, nhị vị đại sư đã thấm nhuần Phật pháp. Nhị vị đại sư sẵn sàng vào địa ngục để phổ độ chúng sanh. Vậy thử hỏi sau khi nhị vị đại sư đã tự hy sinh bản thân mình thì phái Thiếu Lâm của nhị vị đại sư sẽ ra sao? Công đức của Đạt Ma tổ sư và biết bao đời phương trượng tiền nhiệm sẽ ra sao? Phật pháp có còn truyền bá khắp thiên hạ không? Chúng sinh rồi sẽ ra sao khi bọn ác nhân Nhất Thiên Bang ngự trị khắp đất trời Trung nguyên này?

Thảng thốt, Thiên Không đại sư không biết nói gì, còn Thiên Pháp đại sư chủ trì Đạt Ma viện, chịu trách nhiệm về sự dạy dỗ công đức của Đạt Ma sư tổ thì cúi đầu xuống, niệm nhỏ một
câu:

- A di đà phật! Quay sang Tử Thanh đạo trưởng cùng chư đạo trưởng chưởng môn phái Võ Đang, Chưởng trung thư tán nhân hỏi:

- Còn đạo trưởng, nếu điển lễ này của Nhất Thiên Bang thành tựu thì Tam thanh điện cùng Thái thanh, Thiếu thanh nhị động của đạo trưởng liệu sẽ ra sao? Có còn nguyên vẹn như thuở nào không? Có còn là chốn thanh tu cho những ai tôn thờ Tam Thanh lão tổ không? Đạo trưởng liệu còn có ngày giờ nào để duy trì, để truyền bá tư tưởng đạo gia không, hử?

Chưởng trung thư tán nhân lên giọng như thế chỉ vì Chưởng trung thư tán nhân là một trong Ngũ kỳ tán nhân mà các tán nhân còn lại cũng phải kiêng nể, nói gì đến người giang hồ các phái.

Bởi thế, Tử Thanh đạo trưởng vừa nghe lời chất vấn của Chưởng trung thư tán nhân xong liền hoàn toàn thất sắc, ú ớ, không nói được lời nào. Vì lẽ, Chưởng trung thư tán nhân đã nói quá đúng,

không sai chạy mảy may nào!

Nếu bọn Nhất Thiên Bang, sau điển lễ ra mắt này, mà không hủy diệt được Võ Đang thì chỉ trừ phi mặt trời mọc đằng tây mà thôi.

Đến lúc đó, Võ Đang liệu có được một cứu tinh có mặt kịp lúc như lần trước không? Võ Đang phái liệu có còn tồn tại hay không?

Nghĩ thế, Tử Thanh đạo trưởng, chưởng môn Võ Đang tuy không sao đáp được, vẫn khe khẽ lắc đầu, biểu thị rằng tất cả những gì Chưởng trung thư tán nhân vừa nêu lên đều không sao còn nữa.

Đưa mắt nhìn khắp quần hùng một lượt, mắt lấp lóe hàn quang của một người đã khôi phục trọn vẹn võ công đang giận dữ. Chưởng trung thư tán nhân Hàn Gia Trọng lại nói tiếp:

- Đành rằng trong số bọn người này vẫn còn có một ít chưa đáng tội phải chết. Đành rằng hành động của chúng ta lúc này có hơi bất nhân! Nhưng liệu số ít đó, sau này khi nhớ lại quá khứ, một quá khứ uy trùm thiên hạ, một quá khứ đã từng ngẩng cao đầu, bắt kẻ khác phải phục tùng họ thì chừng đó sẽ ra sao? Chút vụn than hồng trong đống lửa tàn liệu có ngày phát cháy bùng lên hay không? Số ít đó liệu sẽ sanh dã tâm góp nhóp lại lập thành một Nhất Thiên Bang khác không?

Gườm gườm nhìn mọi người một lượt nữa, đoạn Chưởng trung thư tán nhân Hàn Gia Trọng với tướng mạo phương phi uy lẫm đã phải làm mọi người giật mình khi nói:

- Nếu quả là sẽ có một ngày như vậy! Sẽ có một lần nữa võ lâm Trung nguyên điên đảo, thì mọi người chúng ta oán trách ai đây? Trách nhiệm lúc đó ai trong chúng ta là người phải gánh chịu nếu ngày hôm nay chúng ta nương tay cho bọn Nhất Thiên Bang đáng chết này? Là đại sư chăng? Là đạo trưởng? Hay là ngươi, Vũ Văn Đức Chính tiểu lão đệ của ta?

Chưởng trung thư tán nhân hỏi đến nhân vật nào, nhân vật ấy đều nghiêng đầu lẫn tránh cái nhìn dò xét của Chưởng trung thư tán nhân Hàn Gia Trọng.

Chỉ riêng có mỗi một mình Vũ Văn Đức Chính là không lẫn tránh cái nhìn này! Ngược lại, Vũ Văn Đức Chính còn nhìn trả lại.

Nhưng cái nhìn lúc này của Vũ Văn Đức Chính không còn mang ý nghĩa là thống khổ, là ân hận nữa! Mà là cái nhìn đầy nhiệt huyết, sáng ngời một niềm chính khí!

Vũ Văn Đức Chính lên tiếng trong sự chờ đợi của Chưởng trung thư tán nhân: - Đa tạ Hàn lão huynh đã kịp thời đề tỉnh! Chỉ suýt chút nữa là đệ đã vì ân hận mà tự hủy rồi! Hàn lão huynh nói phải! Tuy trảm thảo trừ căn là việc mà bất kỳ ai tự xưng là chính nhân

quân tử đều không làm, không dám làm. Nhưng nếu loại cỏ ấy là loại cỏ độc thì sao? Há lẽ chúng ta là người chính phái lại để mầm mống của giống cỏ ấy lại được có ngày mọc lại sao? Nhưng...

- Nhưng thế nào, tiểu lão đệ? Trong đôi mắt của Chưởng trung thư tán nhân chợt lấp lóe lên một thoáng ánh nhìn hi vọng, đang khi lo ngại hỏi Vũ Văn Đức Chính câu đó.

Và Hàn Gia Trọng, lão Thư chợt thở một hơi dài nhẹ nhõm khi nghe Vũ Văn Đức Chính nói: - Hàn lão huynh! Nhưng đệ vẫn hằng mong sự việc như ngày hôm nay đừng có bao giờ tái diễn nữa! Mọi người trong chúng ta đừng có ai lạm sát nữa! Vì...

- A di đà phật! Vũ Văn Đức Chính thí chủ luận việc rất xác đáng! Sao thí chủ không tiếp lời để mọi người cùng nghe cao kiến?

Phật gia đệ tử thì bao giờ cũng là Phật gia đệ tử! Thiên Không đại sư từ khi bị bọn Nhất Thiên Bang giam giữ tại tổng đàn này thì thần trí mười phần đã khôi phục lại đầy đủ! Tuy đại sư chỉ mới gặp Vũ Văn Đức Chính lần này là lần thứ nhất, nhưng mọi hành vừa trước đây của Vũ Văn Đức Chính, Thiên Không đại sư đã từng nghe Thiên Pháp đại sư nói qua! Có hơi khác một chút là ở cái họ Văn trước đây và Vũ Văn bây giờ! Do đó, Thiên Không đại sư với tâm từ bi hỉ xả vẫn hi vọng vào đức độ của Vũ Văn Đức Chính, khi đại sư biết và tin chắc rằng Vũ Văn Đức Chính ngay bây giờ và sau này sẽ là chỗ dựa của võ lâm Trung nguyên.

Vì thế, Thiên Không đại sư rất mừng, khi nghe Vũ Văn Đức Chính kêu gọi mọi người tránh một sự việc như ngày hôm nay trong tương lai.

Thiên Không đại sư hỏi thế là đúng với ý đồ của Chưởng trung thư tán nhân! Vì chính lão cũng đang lên giọng thúc hối Vũ Văn Đức Chính:

- Chưởng môn phương trượng và mọi người đang chờ đợi đây! Tiểu lão đệ cứ nói đi! Vũ Văn Đức Chính phấn khởi hùng tâm khi nghe Thiên Không đại sư, thay mặt cho Thất đại môn phái, và Chưởng trung thư tán nhân, thay mặt cho số quần hào còn lại, đang lắng nghe lời nói của mình!

Vì thế, bằng giọng nói hùng hồn, Vũ Văn Đức Chính vừa giải thích vừa đưa mắt nhìn bao quát một vòng rộng:

- Chư liệt vị! Tại hạ không dám cho đây là cao kiến, mà chỉ vì Vũ Văn Đức Chính tại hạ nghĩ đơn giản thế này thôi! Đó là nếu chúng ta làm như thế thì chúng ta đâu khác gì bọn họ! Dùng bạo lực để ngăn chận một bạo lực thì chúng ta không khác chút nào những người chúng ta cho là tà phái cả...

- Thế thì phải làm sao, sư đệ? Phấn khích trước lời nói hùng hồn và thập phần đúng đắn của Vũ Văn Đức Chính, Họa điểm Lan hoa phất huyệt thủ bèn kêu lên hỏi.

Vũ Văn Đức Chính cao giọng hơn nữa, đáp: - Chúng ta phải giương cao lá cờ chính nghĩa! Phải bằng nhân nghĩa để chiến thắng bạo tàn! Không kềm được nữa! Bất giác mọi người hiện diện tại đây đồng loạt vỗ tay hoan nghênh, và lũ lượt thi nhau kéo đến gần Vũ Văn Đức Chính! Để nếu, không nói được câu nào với Vũ Văn Đức Chính thì ít nhất cũng được nhìn tận mặt một vị anh hùng tài hoa tuyệt thế, mà tuổi độ chừng mười tám, còn đang độ hoa niên, huyết khí còn đang phương cương mà lại nói được những lời nhân nghĩa như thế.

Ai ai cũng làm như vậy cả. Duy chỉ có hai người là đang có thái độ khác thường! Một là Âm phong tán nhân, lão Kỳ trong Ngũ kỳ tán nhân! Lão đang theo dõi hành vi thất thường của người thứ hai là Chưởng trung thư tán nhân!

Chưởng trung thư tán nhân Hàn Gia Trọng sau khi nghe Vũ Văn Đức Chính nói xong, lão liền lùi người lại đứng xa xa, chừng như lão Thư đang muốn nhượng lối cho mọi người đang thi nhau kéo lại gần chỗ Vũ Văn Đức Chính vậy!

Nhưng thật ra Âm phong tán nhân đã nhìn được rõ ràng, Chưởng trung thư tán nhân chỉ lùi lại phía xa để... đứng im đó và dùng tay áo che lấy mặt! Vì... lão Thư đang khóc! Lão khóc âm thầm, lặng lẻ! Và do lão Thư che kín mặt nên lão không biết rằng Âm phong tán nhân đang theo dõi, quan sát lão!

Kinh ngạc, Âm phong tán nhân liền dùng bí pháp Truyền âm nhập mật để hỏi lão Thư, lão hữu của lão:

- Việc gì thế, lão Thư? Sao lão lại rơi lệ? Chưởng trung thư tán nhân vẫn bưng kín mặt, nhưng đã lên tiếng đáp trả: - Thật khó có việc gì qua mắt được lão Kỳ! Lão Kỳ này! Những lời ta đã nói lúc nãy, lão nghe thấy thế nào?

Lão Kỳ đáp ngay: - Lão Thư đâu một túi kinh luân, đương nhiên là những lời lúc nãy phải hùng hồn rồi! Nhưng đối với lão Kỳ ta thì...

- Thì sao?

- Lão Thư! Ta nói thật nghe! Ta nghe nó thế nào ấy! Dường như đó không phải là những lý lẽ thường nhật của lão Thư vậy! Phải thế không lão Thư!

- Lão Kỳ quả là... sâu sắc! Đúng thế thật! Hôm nay ta đã vận dụng tim óc, uốn ba tấc lưỡi, là để làm gì, lão Kỳ có hiểu được không?

Sau một lúc suy nghĩ, lấy Âm phong tán nhân hỏi: - Có phải là vì

thái độ của mọi người không? Có phải là thái độ của... Vũ Văn...? - Phải! Thật ra tất cả đều là vì Vũ Văn Đức Chính cả đấy! Lão Kỳ không thấy sao? Nếu ta không ngụy biện, nếu ta không dùng những lời cưỡng từ đoạt lý thì thằng bé ấy sẽ ra sao? Võ lâm Trung nguyên chúng ta rồi sẽ ra sao? Lão có thông cảm được cho ta không, lão Kỳ?

- Thảm nào... - Thế nào? - Bởi vì nếu nói như lão Thư thì còn gì mạng của lão Kỳ ta và luôn cả mạng của lão Tửu kia nữa chứ?

- Vì thế cho nên ta phải... - Lão phải khác thường phải không? Ta hiểu rồi! Vì không muốn thằng bé ấy tự hủy, uổng phí đi một đóa kỳ hoa của võ lâm, lão Thư đã phải nói thế! Nhưng sau đó, vì Vũ Văn Đức Chính lại nói lên được điều nhân nghĩa, nên lão mừng quá, phát khóc lên phải không?

- Thế là lão Kỳ đã hiểu được tất cả rồi đấy! Lão đúng là tri kỷ của lão Thư này! Lão Kỳ... - Gì? - Xong việc này, chắc ta phải rửa tay gác kiếm, phải, quy ẩn à nha! Mọi việc trên giang hồ bây giờ đâu đã có đến một lão già như ta nữa?

- Này lão Thư! Lão cho ta theo chân với nha? - Sao? Lão cũng muốn thoái ẩn giang hồ nữa sao? - Nếu không phải lão và lão Họa khích ta, thì không phải lão Kỳ này đã không có mặt ở đây rồi sao?

- Hay! Hay! Được, ta thì tha hồ nghiền ngẫm chữ sách thánh hiền, đang khi đó lão Kỳ thì biết tìm ai cùng lão chơi cờ đây hở lão Kỳ? Ha ha ha...

- Ha ha ha... Hai lão Kỳ, Thư vì vui quá nên không giữ được tiếng cười trong bí pháp Truyền âm nhập mật, rốt cuộc tiếng cười của hai lão cũng phải phát lộ thành tiếng...

- Ha ha ha... - Ha ha ha... May cho hai lão Kỳ và Thư thì vừa lúc đó lão Tửu đang nói gì vui nhộn, nên lão Tửu cũng đang cười lớn lên. Vì thế tràng cười của hai lão không vang lên mấy chậm so với lão Tửu khiến mọi người đều nghĩ rằng hai lão tán nhân đang cười vì lão Tửu đã nói gì đó rất tức cười!

Lão Họa không lẽ không góp tiếng sao? Thế là phát không bốn vị tán nhân đồng cười lên làm cho mọi người đồng nghĩ "cũng nên phải cười".

Và... Ha ha ha... Ha ha ha... Mọi người sau khi đã cười xong, quay lại nhìn thì đã không thấy Vũ Văn Đức Chính đâu nữa!

Sau một lúc kiếm tìm nhưng vẫn không hiểu là Vũ Văn Đức Chính đi đâu, mọi người đành phải giải tán và mạnh người nào, người ấy trở về môn phái của họ, về trú xứ trước đây của họ.

x X x

Mãi đến khi mọi người giải tán đi hết, thì từ phía ngoài cổng tổng đàn lần lượt có sáu bóng người xuất hiện.

Sáu bóng người này không cùng từ một hướng mà đến đây. Bọn họ chia làm bốn cánh, từ bốn chỗ khác nhau, nhưng khi hiện thân thì gần như là một lượt như có hẹn nhau vậy.

Sáu người, bốn cánh! Gồm hai cánh có hai người đơn độc, và hai cánh còn lại thì mỗi cánh có hai người.

Đến khi nhận ra nhau thì tất cả đồng cười lên. Bốn giọng cười trầm trầm, còn hai giọng cười kia thì trong hơn! Nhưng bọn họ cười thật sảng khoái...

Dứt tràng cười, một người trong bốn người cao niên, có giọng cười trầm trầm, liền nói trước, ắt là do thứ bậc cao hơn, người này nói:

- Nếu mười năm trước đây, tất cả bọn chúng ta đều tương thông tương ý nhau như thế này thì tên oắt con đáng hận đó đã dễ gì khuất phục được bọn ta?

Một người nữa liền tiếp lời: - Thì bây giờ đã có gì gọi là muộn đâu? Chúng ta không phải vẫn còn sống đây hay sao? Người thứ ba oang oang nói:

- Nhưng dù sao... cũng uổng phí đi mười năm vô ích! Người cao niên cuối cùng không chịu, lên tiếng chỉnh lại: - Lão Tửu nói đi, sao lại vô ích chứ? Nếu không nhờ mười năm trôi qua trong tủi nhục đó, thì bây giờ đã chắc gì bọn ta hiểu được nhau? Phải không lão Kỳ?

Một giọng nữ nhân chợt vang lên: - Nhị vị thúc thúc ai cũng đúng cả! Phí mười năm thì quả là có phí. Nhưng vô ích thì không, phải thế không, Hàn thúc thúc?

Sau cùng, một giọng nói của nhân vật thứ sáu cất lên, cắt đứt việc đang tranh cãi: - Ô hay! Không lẽ chúng ta quay trở lại đây là không có việc gì làm sao? Chừng như sực tỉnh, tất cả đồng reo lên: - Vũ Văn tiểu lão đệ! Vũ Văn tiểu lão đệ đâu rồi? - Tiểu sư thúc còn chưa chịu hiện thân sao?

Bốn lão già kêu kên trước, đưa âm thanh dội vào tít trong xa, nơi mà bọn họ đoan chắc là Vũ Văn tiểu lão đệ của bọn họ đang ở trong đó!

Sau đó là một nữ một nam hai giọng hòa vào nhau cùng kêu lên tiếp nối, tuồng như hai người này biết chắc là tiểu sư thúc của họ không những phải ở đây, mà còn tin chắc là tiểu sư thúc của họ đã hiện diện nhưng lại không chịu hiện thân!

Và tất cả bọn họ đều không lầm! Vì ngay lúc mọi âm thanh còn chưa tan vào không khí thì đã có một bóng người xuất hiện.

Người này đưa mắt nhìn cả sáu người, đoạn kinh ngạc hỏi: - Tứ vị

lão huynh và nhị hiền điệt sao lại biết Vũ Văn Đức Chính ta còn lưu lại đây mà gọi lên như thế?

Nữ nhân duy nhất ở đây liền dẫu môi lên đáp: - Tiểu sư thúc à! Nếu không biết được việc này, không lẽ thanh danh của Tứ kỳ tán nhân phải vất đi hết hay sao? Điệt nữ nói cho tiểu sư thúc nghe, không những bọn này biết tiểu sư thúc ở đây không thôi mà còn biết chắc tiểu sư thúc ở tại chỗ nào nữa kìa!

Vũ Văn Đức Chính bây giờ đã quen với cương vị tiểu sư thúc của mình, nên không ngần ngại khi gọi Hà Như bằng hiền điệt để hỏi:

- — đâu? Hiền điệt nữ nói thử xem nào? - Tử lao! Đúng không nào, tiểu sư thúc? Vũ Văn Đức Chính giật mình, vì Liễu Hà Như đã đoán đúng ngay phóc! Sau đó, Vũ Văn Đức Chính lại hỏi:

- Làm sao mà chư vị đoán hay vậy? Đến lúc này, Chưởng trung thư tán nhân mới lên tiếng giải thích: - Tiểu lão đệ lẫn tránh mọi người vì lý do gì, đương nhiên bọn ta đều hiểu! Nhưng chỉ trong phút chốc là biến mất, trong khi mọi người đều nhìn về phía ngoài tổng đàn Nhất Thiên Bang thì không thể nào có được! Trừ phi tiểu lão đệ lẩn vào trong! Và bên trong đó còn có chỗ nào kín đáo và nguyên vẹn bằng Tử lao? Luận việc như thế có xác đáng không nào?

Vừa gật đầu, Vũ Văn Đức Chính vừa hỏi tiếp:

- Đúng lắm! Nhưng không lẽ tất cả các người đều đoán được, mà số người kia lại không đoán được sao?

Chưởng trung thư tán nhân đưa mắt nhìn ba lão kia... Cả ba lão đầu gật đầu thay cho lời đáp! Thấy thế Chưởng trung thư tán nhân liền giải thích:

- Đúng là bọn ta đều tự suy đoán ra, nên không ai bảo ai đều quay về đây tìm hiểu lão đệ! Nhưng tiểu lão đệ cứ yên tâm! Bọn ta đoán được cũng chỉ vì bọn ta quá quan tâm đến tiểu lão đệ mà thôi! Còn mọi người thì... có lẽ vì việc riêng của môn phái họ nên họ không nghĩ ra đấy thôi.

Từ tấm bé đã đơn côi, bây giờ Vũ Văn Đức Chính lại được biết có đến bốn, à không, đến sáu người vì quan tâm đến mình mà bọn họ đã quay trở lại để tìm!

Xúc động mối chân tình, nhưng cố dằn nén lại, Vũ Văn Đức Chính hỏi: - Chư vị tìm ta có ý gì? Có việc gì cần chỉ giáo chăng?

Nếu là ai khác đã cất công đi tìm thế này mà lại nghe Vũ Văn Đức Chính hỏi thế ắt họ sẽ nổi giận và quay lưng bỏ đi ngay tức khắc!

Nhưng đây đã nói là vì bọn họ quan tâm kia mà! Nên không ai thèm giận Vũ Văn Đức Chính! Vì hễ giận, là đã mắc mưu của Vũ

Văn Đức Chính rồi!

Do đó, Độc tửu tán nhân liền oang oang nói: - Tiểu lão đệ này! Tiểu lão đệ định mưu toan điều gì bọn ta đều biết tỏng cả rồi nhé! - Mưu toan gì? Không giận trước lối nói cộc lốc của Vũ Văn Đức Chính, đây là một điều lạ đối với Độc tửu tán nhân mà Độc tửu tán nhân lại oang oang:

- Có phải tiểu lão đệ định truy tìm sư đồ của lão Cầm không? Và vì tiểu lão đệ ngại mọi người gặp nguy hiểm nên tiểu lão đệ muốn tránh tất cả phải không? Sao tiểu lão đệ khinh thường bọn ta quá thế? Là tán nhân không lẽ bọn ta lại là nhược nhân sao? Không lẽ bọn ta lại sợ chết tham sống đến thế sao? Nếu không vì tiểu lão đệ là tiểu lão đệ của bọn này, và nếu không vì cái chết oan uổng của Vũ Văn lầu chủ thì...

- Nói sao? Chư vị đã biết kẻ nào đã giết thác tiên phụ sao? Là ai? Chư vị biết từ lúc nào vậy?

Họa điểm Lan hoa phất huyệt thủ tán nhân liền thấp giọng ôn tồn bảo: - Sư đệ! Sư đệ nghe ta nói đây! Tất cả bọn chúng ta đều không ai biết gì về vấn đề này cả! Nhưng qua sự việc sư đệ đã kể lại, thì bọn ta tự suy luận lấy! Cứ lấy việc mà luận việc cứ xem tình hình giang hồ trong vòng mười mấy năm trở lại đây mà đoán, có vậy thôi! Và bọn ta có thể khẳng định đến chín phần, thủ phạm không ai ngoài lão Cầm đâu! Chắc lão đệ cũng đã từng có ý nghĩ này, phải không?

Nếu đúng như lời lão Họa nói thì quả đúng là Tứ kỳ tán nhân đã thật sự vì quan tâm đến Vũ Văn Đức Chính nên mới quay lại đây! Và bằng vào lời của lão Họa vừa nói thì Vũ Văn Đức Chính đành phải nói hết sự thật ra thôi.

Bởi thế, nên Vũ Văn Đức Chính vừa trợn mắt vừa đáp: - Đệ ngu muội nên đã không suy đoán được! Nhưng chư vị lão huynh đã nói đúng lắm, vì chính tai đệ đã nghe lão thuật lại toàn bộ sự việc trước đây cho đồ đệ lão biết!

- Nói sao? Chính lão đã nói thế à? Mà làm sao sư đệ nghe được? Sư đệ nghe được mà không làm gì lão ta sao? Sao lạ vậy?

Thế là Vũ Văn Đức Chính bèn lần lượt thuật lại toàn bộ những việc đã xảy ra trong đêm qua cho Tứ kỳ tán nhân cùng Hàn Nhược Thuyên và Liễu Hà Như nghe.

Vừa nghe xong, Hàn Nhược Thuyên liền nói:

- Thảo nào tiểu sư thúc đã không nổi xung thiên lên, đập phá thành bình địa tổng đàn Nhất Thiên Bang này!

Còn Âm phong tán nhân thì nói:

- Mưu ma chước quỷ, dối người, lừa đời! Hừ! Đến ta mà cũng không sao ngờ được lão Cầm chỉ vì chút danh vọng nhỏ nhen mà lại tán tận lương tâm đến thế! Mười hai năm lão Cầm qua mặt được ta quả là đáng phục thật!

- Phục! Phục! Phục! Như thế mà lão Kỳ lại phục được sao? Còn ta, ta không sao chịu được sự đốn mạt của lão Cầm được! Cầm gì lão chứ? Có lão là loài cầm thú thì có! Hừ!

Độc tửu tán nhân hoàn toàn nói đúng theo ý nghĩ của Vũ Văn Đức Chính! Vì thế Vũ Văn Đức Chính mới nói:

- Chư vị lão huynh! Vì thế đệ đây quyết phải tìm cho được lão tặc nhân để báo thù cho toàn gia Vũ Văn đệ! Và lần này chư vị lão huynh đừng có ai trách đệ sao quá tàn nhẫn, trách sao Vũ Văn Đức Chính này trảm thảo trừ căn.

Chưởng trung thư tán nhân Hàn Gia Trọng liền lên tiếng tán đồng:
- Không ai trách tiểu lão đệ đâu! Vì không phải tiểu lão đệ đã nói rồi hay sao? Đây là cỏ độc kia mà? Không trảm thảo trừ căn mà được sao, tiểu lão đệ?

- Nhưng sao tiểu lão đệ định tách bọn này ra? Có phải đúng như lão Tửu đã nói, đó là vì tiểu lão đệ khinh thường bọn ta là hạng người tham sanh quý tử không?

Ai hỏi thì không cần phải đáp nhưng nếu đã là Âm phong tán nhân hỏi thì Vũ Văn Đức Chính không thể không nói! Do đó, Vũ Văn Đức Chính vừa khom mình thi lễ bốn vị tán nhân một lượt đoạn giải thích:

- Chư vị lão huynh đã hiểu sai tấm lòng của đệ rồi. Thật ra, cũng chỉ vì đây là việc riêng tư của đệ, là việc riêng của dòng họ Vũ Văn, đệ không muốn bất kỳ một ai xen vào việc của đệ cả! Chư vị lão huynh hãy hiểu và hãy cảm thông cho đệ.

Chỉnh sắc mặt lại, Chưởng Trung Thư tán nhân trách: - Tiểu lão đệ sai rồi! Lão Cầm không riêng gì là thù nhân của tiểu lão đệ! Há tiểu lão đệ không nhớ rằng chính lão Cầm đã làm cho bọn tán nhân chúng ta thân sơ thất sở sao? Không phải võ công ta bị mất hết rồi sao? Không phải mười mấy năm qua vì lão Cầm mà bọn ta đã sống trong tủi nhục ê chề sao? Tiểu lão đệ nói sao nào? Không lẽ tiểu đệ biết báo thù, còn bọn tứ kỳ tán nhân chúng ta lại không biết rửa hận sao?

Biết lỗi, Vũ Văn Đức Chính liền vòng tay lại một lần nữa thi lễ và nói:
- Đệ thật sự đã sai! Chư vị lão huynh thứ cho! Rồi quay sang Hàn Nhược Thuyên và Liễu Hà Như hai người, Vũ Văn Đức Chính cũng nói: - Hàn, Liễu nhị hiền điệt, đừng trách ta nhé!
- Có thế mới được chứ! Ha ha ha... Bắt chước theo Độc tửu tán

nhân, tất cả cùng cười lên... Nhưng, sau đó Âm Phong tán nhân chợt lên tiếng hỏi: - Tiểu lão đệ định đi đến nơi nào để tìm sư đồ lão gian tặc? Lắc đầu, Vũ Văn Đức Chính đáp:

- Đất trời bao la! Thật sự đệ không biết phải tìm bọn chúng ở đâu? Nhưng có một nơi, đệ hy vọng sẽ tìm được bọn chúng!

Thâm trầm và sâu sắc, Âm phong tán nhân hỏi, nhưng dường như lão ta cũng biết Vũ Văn Đức Chính muốn nói đến nơi nào rồi! Bởi vì lão hỏi như thế này:

- Nơi nào? Tiểu lão đệ nói thử xem? Chứ ta thì cũng nghi ngờ một nơi! Tiểu lão đệ cứ nói trước đi!

Nhìn sâu vào đôi mắt của Âm phong tán nhân, Vũ Văn Đức Chính cả quyết nói chắc như đinh đóng cột:

- Còn đâu nữa ngoài hang ổ cũ của bọn chúng chứ, phải Kỳ lão huynh cũng đã nghĩ thế phải không?

Gật đầu, Âm phong tán nhân chưa kịp nói, thì Độc tửu tán nhân đã oang oang kêu lên, nửa như hỏi còn nửa như khẳng định: - Là Nghiêu long sơn à? Nói xong, hỏi xong, nghe xong, tất cả bọn họ đều gật gù tán đồng sau khi đã ngẫm nghĩ xong!

Thấy tứ kỳ tán nhân và Hàn, Liễu hai người đều cùng chung một ý nghĩ với mình, Vũ Văn Đức Chính liền hối thúc:

- Đi nào!

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 25
Chân trời góc bể tìm thù nhân
Nghiêu sơn còn đó thù gia đâu

T ừ Chung nam sơn để đi về Nghiêu long sơn, đoàn người gồm Tứ Kỳ tán nhân, Hàn Nhược Thuyên và Liễu Hà Như cùng Vũ Văn Đức Chính phải trải qua hơn hai mươi ngày bôn hành vất vả! Phải đi như thế là vì tất cả mọi người đều nương theo cước lực của Hàn, Liễu hai người cao đồ của hai vị tán nhân! Nói như thế không phải là nói Hàn, Liễu hai người đi chậm, vì dù sao hai người cũng là cao thủ vào hàng đệ nhất lưu, là hai người có võ công cao cường nhất trong hàng hậu bối, nếu không kể đến Vũ Văn Đức Chính mà chỉ vì bọn họ không muốn kiêm trình, đi luôn trong đêm, vì đi như thế, đến lúc chạm mặt sư đồ lão tặc nhân kia thì liệu còn sức lực đâu mà giao

chiến?

Không riêng gì Hàn Nhược Thuyên và Liễu Hà Như, cả Tứ kỳ tán nhân đều nuôi hy vọng là làm sao bọn họ sáu người cố giết cho được một trong hai tên đại gian ác đó! Như thế mới gọi là rửa hận chứ?

Còn một thì giao cho Vũ Văn Đức Chính! Do tính toán như thế, nên không ai bảo ai, tất cả đều bảo Vũ Văn Đức Chính đừng có vội, và yêu cầu Vũ Văn Đức Chính nhân dịp lúc nghỉ đêm hãy truyền thụ ít công phu cho Hàn, Liễu hai người.

Y lời, và do nghĩ cũng cần có quà ra mắt cho hai người, nên Vũ Văn Đức Chính đã không ngần ngại trao cho Hàn, Liễu hai người, mỗi người mười năm công lực!

Đây là điều mà Hàn, Liễu hai người dù ước ao cũng không sao có được! Nên dù cho Tứ Kỳ tán nhân ngăn cản, Hàn Nhược Thuyên và Liễu Hà Như vẫn hễ hả tiếp nhận.

Vì Vũ Văn Đức Chính đã có nói với Tứ kỳ tán nhân rằng: - Chư vị lão huynh yên tâm! Công lực của đệ cũng vẫn còn đủ hai giáp tý công phu tu vi đây! Không bị suy suyễn đâu mà lo!

- Sao lạ vậy? Đã trút ra bớt mà lại nói là không suy suyễn à? Đáp lời Họa điểm tán nhân hỏi, Vũ Văn Đức Chính giải thích: - Nguyên là thế này, thiên niên chu quả giúp cho đệ được một trăm hai mươi năm công lực, nhưng vẫn còn một ít dược liệu ẩn tàng trong nội thể, chưa chuyển hóa hết thành nội lực bản thể! Điều này trước đây đệ không sao biết được, dù sau này đã khai thông được sinh tử huyền quan! Mãi đến lúc sau này, lúc ở Chung nam sơn, ngay lúc đệ vận khởi toàn bộ chân lực lên để đập phá cho hả cơn tức giận thì đệ tình cờ phát hiện được công phu nội lực đột nhiên tăng lên! Và tăng đến hai mươi năm công phu tu vi nữa! Phần này, đệ xin trao tặng lại cho hai sư điệt để gọi là quà diện kiến! Đồng thời cũng là để cho đệ khỏi phải cái việc truyền thọ võ công vì đệ chưa được phép gia sư nên không dám phạm quy!

Cách giải quyết của Vũ Văn Đức Chính hoàn toàn hợp tình hợp lý! Vừa không phạm đến môn quy, vừa không làm mất lòng Tứ kỳ tán nhân! Vừa có lợi cho Hàn, Liễu hai người, vừa không gây thiệt hại gì mấy cho Vũ Văn Đức Chính!

Không thiệt hại là vì ở dưới gầm trời này còn ai nữa có được một nội lực hùng hậu bằng Vũ Văn Đức Chính? Bằng nửa của Vũ Văn Đức Chính họa may chỉ có lão tặc nhân nọ mà thôi!

Thế là tất cả đều hoàn toàn yên tâm, không việc gì đáng kể để lo ngại cả! Đúng ngày thứ hai mươi, bảy người đều cảm thấy nôn nao

trong dạ khi nhìn thấy lối vào tổng đàn Nhất Thiên Bang cũ, ở xa xa phía trước, ngay chân dãy núi Nghiêu long!

Càng đến gần chừng nào, tất cả bảy người càng dè dặt chừng ấy! Và khi đến gần thật gần, không ai bảo ai tất cả đều có một dự cảm chẳng lành! Theo dự cảm này, bọn họ không biết phải lý giải làm sao cho đúng đây?

Hoặc là sẽ gặp sư đồ tên đại gian ác nọ rồi có một kết cục chẳng hay! Hoặc là không gặp bất kỳ bóng dáng một người nào ở đây, không có lão sư phụ cũng như không có tên đồ đệ.

Dự cảm này có được là vì khung cảnh tại đây hoàn toàn vắng lặng! Vắng lặng một cách đáng ngờ hay vốn dĩ nó vẫn vắng lặng như thế?

Đường dẫn vào tổng đàn Nhất Thiên Bang cũ phủ đầy bụi. Không một vết chân của bất kỳ một con người nào, một sinh vật nào được ghi lại trên lớp bụi! Cũng không có bất kỳ một dấu vết nào chứng tỏ rằng tại tổng đàn Nhất Thiên Bang cũ này gần đây có người đến trú ẩn.

Có phải là không có ai ở đây chăng? Có phải chăng lão tặc nhân Cầm trung hữu kiếm và tên đồ đệ Đỗ Thiên Hạo đã không lủi chạy việc đây để ẩn thân không?

Vũ Văn Đức Chính thấy khó mà tin được việc này đã xảy ra! Tứ kỳ tán nhân cũng không tin! Cả Hàn Nhược Thuyên và Liễu Hà Như cũng không biết phải nghĩ thế nào đây nữa? Để chứng minh rằng sư đồ lão tặc nhân đã không hiện hữu ở đây, bảy người Vũ Văn Đức Chính bắt buộc phải xục tìm cho kỳ hết mọi ngóc ngách ở đây.

Thoạt đầu Vũ Văn Đức Chính đi riêng một cánh còn sáu người còn lại họp nhau mà đi. Sau đó, sáu người này lại chia thành hai tốp, đi ra hai cánh. Cuối cùng tất cả mọi người do đã mười phần tin đến chín là không có sư đồ lão tặc nhân ở đây nên chia ra riêng lẻ để tìm...

Tàn một nén hương... Thời gian để tàn một tiệc rượu... Và rồi một buổi đã qua đi! Mọi người hội họp nhau tại phía trước, nhìn nhau chán nản, lắc đầu vì không tìm được một dấu vết gì khả quan cả.

Nhưng bọn họ vẫn còn đứng đó để chờ thêm một lúc nữa vì vẫn không thấy Vũ Văn Đức Chính đến để hội diện với mọi người!

Hoàn toàn cảm thông cho nỗi căm hận tột cùng của Vũ Văn Đức Chính khi đã không tìm được sư đồ của lão tặc nhân nọ ở đây, nên bọn họ đứng chờ mà không sốt ruột lắm.

Nhưng sau đó, sau khi đã chờ một thời gian khá lâu, họ vẫn không thấy Vũ Văn Đức Chính đi ra!

Mơ hồ, bọn họ lại có một dự cảm chẳng lành! Dự cảm này không khác mấy so với dự cảm lúc đầu ngày bọn họ đã có.

Thế là bọn họ chạy bổ đi, tìm kiếm một lần nữa! Lần này là tìm Vũ Văn Đức Chính chứ không cần phải tìm sư đồ lão tặc nhân kia nữa cho phí công!

Một người, hai người, và tất cả mọi người rốt cuộc cũng đã tìm được! Không phải tìm được đích thị Vũ Văn Đức Chính mà bọn họ chỉ tìm được dấu vết của Vũ Văn Đức Chính mà thôi! Họ tìm được lưu thư của Vũ Văn Đức Chính ghi lại trên nền đá của Tịnh thân động, nơi nguyên đã từng là nơi hóa thân của Âm dương song lão quái!

Suốt ngày nay, họ cũng đã vài lần sục tìm ở đây, sục tìm sư đồ lão tặc nhân nọ. Nhưng họ chỉ nhìn phớt qua để tìm sự hiện hữu của một con người, nên bọn họ nào có lưu tâm đến hàng chữ được lưu lại ràng ràng trên nền đá, do chính Vũ Văn Đức Chính lưu lại!

Mãi đến lần này, do bọn họ đi tìm Vũ Văn Đức Chính, cho nên bọn họ đã không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào!

Bây giờ, bọn họ, tất cả sáu người đều đã biết nguyên nhân tại sao Vũ Văn Đức Chính đã không cùng đi ra phía trước để hội diện với họ! Vì Vũ Văn Đức Chính đã viết là:

"Thù gia một ngày không báo là đệ một ngày ăn không ngon, ngủ không yên! Chư vị lão huynh hãy thứ cho vì đệ ra đi mà không một lời giã biệt!

Dù ở chân trời góc bể nào, đệ hằng luôn luôn tưởng nhớ đến chư vị lão huynh và Hàn, Liễu nhị hiền điệt.

Đệ, Vũ Văn"

Đọc xong, thâm trầm và sâu sắc nhất là Âm phong tán nhân, nên lão vừa đắn đo tìm lời vừa nói: - Sao lại luôn luôn tưởng nhớ? Bộ thằng bé ấy không còn muốn gặp lại bọn ta sao? Nếu thế thì... chả lẽ thằng bé ấy đã ức đoán được bọn kia đang ở đâu sao? Vì nếu không phải thế, đáng lý ra hắn phải liên lạc với bọn ta thường xuyên, phòng khi bọn ta tình cờ biết được tin tức của bọn kia chứ!

Tam kỳ tán nhân còn lại và Hàn, Liễu hai người nghe như uống từng lời suy luận của Âm phong tán nhân! Vì tất cả đều biết, đều phục tài thần cơ diệu đoán của lão Kỳ! Nếu không phải thế thì lão Kỳ đã không tự xưng là đệ nhất Kỳ thủ.

Và tất cả đều tán đồng luận điểm của lão Kỳ cho đến lúc này!

Đợi một lúc, bọn họ lại vẫn không nghe lão Kỳ nói gì thêm nữa thì họ lại đâm ra rối ruột! Và họ bắt đầu suy đoán lung tung, xem nếu Vũ Văn Đức Chính đã ức đoán được chỗ ẩn thân của bọn tặc nhân

kia, thì chỗ đó là chỗ nào?
Tiếng ồn ào huyên náo làm loạn cả lên, khiến cho Âm phong tán nhân bực bội! Lão lên tiếng
nạt:

- Luận việc như các ngươi mà ồn ào như vậy thì làm sao ta suy nghĩ được? Các ngươi không thể yên lặng được một lúc sao? Hà Như! Đến ngươi mà cũng bối rối và gây huyên náo sao? Ta đã từng giáo huấn ngươi như thế nào, hử?

Được sư phụ nhắc nhở, Liễu Hà Như liền bình tâm lại... và nàng ta bắt đầu luận lại mọi việc theo trình tự rõ ràng, bằng vào cảm tính thiên phú của một nữ nhân.

Lại thêm một lúc nữa, quá đỗi sốt ruột, Độc tửu tán nhân dậm chân la lên: - Ta không chịu được nữa rồi! Kiểu đứng yên như phỗng thế này, không phải là khả năng của lão Tửu ta! Các ngươi muốn nghĩ gì thì nghĩ , ta đi đây!

Vừa may! Ngay lúc đó Liễu Hà Như chợt vỗ tay và kêu toáng lên: - Có rồi! Có rồi!... Cũng chính lúc đó, Âm phong tán nhân cũng đã tự cười thích thú... Âm phong tán nhân nghe Liễu Hà Như reo lên như thế, liền gật đầu tỏ vẻ tán thưởng, đoạn bảo Liễu Hà Như:

- Hà Như! Ta cũng vừa nghĩ ra, nhưng để xem con đoán thể nào? Nào, nói đi, Hà Như! Xem con đáng là đệ tử chân truyền của Âm phong tán nhân ta không?

Độc tửu tán nhân ngoài miệng tuy bảo là đi, nhưng cũng vẫn còn chần chờ đứng đó! Cho nên lão đã nghi sư đồ lão Kỳ tâng bốc lẫn nhau. Bực tức, Độc tửu tán nhân nạt khẽ:

- Thôi đi! Cái trò con hát má khen hay lão Kỳ hãy để lúc khác vậy! Lão không biết mọi người đang chờ nghe tiểu liễu đầu nói hay sao? Cứ tâng bốc lẫn nhau đi, phen này lại đoán không đúng đừng trách lão Tửu ta không nhìn mặt lão đâu đấy, lão Kỳ ạ!

Phần thì do sư phụ đang muốn thử tài, phần thì do Độc tửu tán nhân và mọi người đang chờ đợi cho nên Liễu Hà Như chỉ nói ngắn gọn một câu:

- Đích thị là bọn này phải liên tay với bọn Thái Phi độc tôn kia! Phải thế không sư phụ? Tất cả đều hướng ánh mắt nhìn về phía Âm phong tán nhân, chờ xem lão tặc phản ứng ra sao đây?

Và tất cả đều mừng và bàng hoàng khi nghe Âm phong tán nhân khẳng định: - Đúng lắm! Làm sao con nghĩ ra được vậy, Hà Như? Độc tửu tán nhân đâu cần nghe thêm chi nữa những cái chi chi, mà mà! Vừa biết được đấy là đâu, Độc tửu tán nhân vừa tung người chạy biết đi, vừa ném lại một câu:

- Sư đồ lão cứ ở đấy mà thẩm tra lẫn nhau, còn ta đi đây! Họa điểm tán nhân giật mình trước thái độ đột ngột này của lão Tửu nên kêu lớn lên hỏi với theo:
- Lão Tửu biết đấy là chỗ nào mà đi?
Từ xa, vẳng lại tiếng lão Tửu: - Lão Họa có theo thì nhanh chân lên! Đi Tu Di sơn chớ còn đi đâu... nữa... Lão Họa giật bắn thân mình quay lại nhìn Âm phong tán nhân như muốn hỏi có phải Độc tửu tán nhân đã nói đúng là Tu di sơn hay không?
Hàn Nhược Thuyên cũng bồn chồn dõi theo từng cử chỉ của lão Kỳ. Còn Chưởng trung thư tán nhân vừa đi đi lại lại, vừa vuốt vuốt hàm râu đã bạc chừng như đã sốt ruột lắm rồi.
Âm phong tán nhân đưa mắt nhìn vào khoảng không và nói: - Trời thì sắp tối, có đi Tu Di sơn thì đáng lý lão Tửu không nên nôn nóng như thế mới phải, có đâu lại...
Vù! Vù! Vù! Âm phong tán nhân còn định nói nữa, nào ngờ lão Thư, lão Họa và Hàn Nhược Thuyên đã lao người chạy đi.
Rốt cuộc Âm phong tán nhân và Liễu Hà Như cũng đành phải đi mà thôi, dù là trời đang sập tối.

Thái Dương Huyền công

Đánh máy: Phan H Hùng

Hồi 26
Đến Tu di quyết lòng báo phục
Người anh hùng cực nhọc nhiêu khê
Công tư khó nỗi vẹn bề
Anh hùng ngỡ chết nào ngờ nên danh

T ất cả mọi người đã đoán đúng! Đích thị là Vũ Văn Đức Chính đang kiêm trình gấp rút đến Tu Di sơn, nơi hạ lạc Thái Phi tiên cảnh mà dòng dõi Thái Phi độc tôn đã lưu trú hàng trăm năm nay!
Thoạt đầu, Vũ Văn Đức Chính đã dự định là hy vọng tìm được sư đồ lão đại ác nhân tại giòng Địa nhiệt tuyền, nơi trước đây Vũ Văn Đức Chính đã tìm gặp lão tặc nhân ngồi ngâm mình trong giòng suối với cao vọng nhờ vào nhiệt độ của giòng suối để nâng cao kháng lực trong người. Nghĩa là tăng thêm công phu âm nhu của lão lên.
Không ngờ, sau bao nhiêu ngày bôn hành vất vả, Vũ Văn Đức Chính đã không phát hiện được dấu vết gì tại giòng Địa nhiệt tuyền.

Cũng may chiếc hộp gỗ trong đó có chứa đựng ấn triện của Thái vương tử triều Tống và bí phổ khai thông sinh tử Huyền quan quyết mà lúc trước Vũ Văn Đức Chính đã lưu lại tiểu động nơi đây vẫn còn đó...

Ngần ngừ một lúc, sau khi đã ngồi dưỡng thần xong, Vũ Văn Đức Chính nhét chiếc hộp vào người đoạn ly khai tiểu động...

Đứng nhìn đỉnh Tu Di sơn cao ngất trời, Vũ Văn Đức Chính bắt đầu theo đường sơn đạo nhỏ đi lần lên phía trên! Lên Thái Phi tiên cảnh.

Nếu quả thật sư đồ lão tặc nhân nọ đã kéo đến đây để dụ hoặc bọn người Thái Phi độc tôn, và bắt đầu gầy dựng lại mưu đồ bá nghiệp thì việc Vũ Văn Đức Chính không dẫn bọn Tứ kỳ tán nhân đến đây cũng là việc dễ hiểu.

Vì dù cho tất cả cùng kéo đến đây thì không khác nào bọn họ tự nạp mạng! Không nạp mạng sao được khi đối phương của họ lúc này đều là hàng cao thủ có võ công thượng thừa.

Thái Phi Kim Phụng lão nương, Thái Phi Phụng Ngọc đại mẫu nương nương, Thái Phi Ngọc Bội tỷ tỷ và hai sư đồ lão tặc nhân nọ, tất cả là năm người, bọn Tứ kỳ tán nhân liệu có đối địch được với ai trong năm người đối phương không? Đó là chưa kể lão trọc phản môn Thiên Nhất nữa! Dòng dõi Thái Phi độc tôn thì có công phu cao tuyệt là Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công! Còn lão tặc nhân Cầm trung hữu kiếm thì với Lưỡng nghi chưởng, công phu tuyệt đỉnh của Âm dương song lão quái hiệp di lưu lại! Còn tên dâm tặc Đỗ Thiên Hạo thì có công phu phần Âm quyết cũng đủ hơn Tứ kỳ tán nhân bốn người hợp lực lại rồi, chưa kể đến là thời gian qua không chừng Thái Phi Ngọc Bội còn thương tình truyền thụ lại cho hắn thêm về công phu võ học của dòng dõi Thái Phi độc tôn nữa! Còn phần Dương quyết thì lại có lão trọc Thiên Nhất.

Đó là nói về phần công phu võ học, bọn người Tứ kỳ tán nhân đã không nên kéo đến. Còn nếu nói về tư sự thì đây đúng là việc có tính cách hoàn toàn riêng tư giữa dòng họ Vũ Văn và dòng dõi Thái Phi độc tôn! Vì thế bọn họ càng không nên kéo đến đây.

Chính Vũ Văn Đức Chính cũng chưa biết phải xử trí làm sao đây nếu một khi sự thật diễn ra đúng như ý nghĩ?

Một bên là gia thù, một bên là người trong thân tộc. Vì Vũ Văn Đức Chính đã hiểu hết mọi sự, cho nên Vũ Văn Đức Chính phải gọi Thái Phi Kim Phụng lão nương là ngoại tổ mẫu, gọi Thái Phi Phụng Ngọc nương nương là đại mẫu và Thái Phi Ngọc Bội thì Vũ Văn Đức Chính đã gọi là tỷ tỷ rồi.

Và phía bên thù gia thì bây giờ lại có vấn đề nữa rồi. Vì nếu Đỗ Thiên Hạo thật sự được dòng dõi Thái Phi độc tôn xem là nhạc tế thì Vũ Văn Đức Chính có còn tầm thù được nữa hay không?

Việc giết lão tặc nhân kia sợ còn không được dòng dõi Thái Phi độc tôn chấp nhận nữa là. Càng nghĩ càng rối trí, do đó Vũ Văn Đức Chính không dám băng băng chạy ào lên Thái Phi tiên cảnh, mà chỉ dám bước đi chầm chậm.

Vừa đi vừa suy nghĩ tìm giải pháp thỏa đáng:

"Làm thế nào trả được thù mà không gây động nộ cho dòng dõi Thái Phi độc tôn đây?" Tiếng khua động trong người của Vũ Văn Đức Chính vang lên theo từng bước chân đã làm Vũ Văn Đức Chính phải động tâm.

Đấy là tiếng ấn triện Thái vương tử va vào hộp gỗ mà thành. Qua đó, Vũ Văn Đức Chính đã tạm thời tìm được biện pháp thích đáng để xử trí. Bầu trời lúc này đã tối hẳn, thuận tiện cho việc đi lên Thái Phi tiên cảnh của Vũ Văn Đức Chính.

Đã là lúc thuận tiện lại thêm phần đã tìm được giải pháp để xử trí nên Vũ Văn Đức Chính nhanh như tốc lao người lên phía trên cao, như luồng gió thoảng qua vậy.

Và Vũ Văn Đức Chính chợt nghe hụt hẫng trong người một cái khi nhìn rõ trong đêm đen một lá đại kỳ to lớn được treo trên một ngọn cây thật cao, ngay trước động khẩu đã từng là Thái Phi tiên cảnh.

Lá đại kỳ màu sáng, có lẽ màu vàng, nổi rõ trên nền trời đen thẫm đang phất phới bay trong gió, lộ hẳn lên ba chữ được thêu bằng chỉ sậm màu hơn, ngay giữa lá đại kỳ.

Đó là ba chữ "Nhất Thiên Giáo". Nhìn mà không tin vào mắt mình, Vũ Văn Đức Chính dừng chân lại, tức giận nghĩ thầm:

"Hừ! Ta đã không đoán sai! Quả là bọn đốn mạt đó đã đến đây. Hừm, hết Nhất Thiên Bang giờ lại bày trò cải lại là Nhất Thiên Giáo! Dòng dõi Thái Phi độc tôn quả nhiên đã bị sư đồ lão ác ma dụ hoặc rồi. Thật tức chết đi thôi.

Bởi quá tức giận nên Vũ Văn Đức Chính cong người vọt nhanh về tàng cây cao nọ, vụt về phía lá đại kỳ một chưởng cực mạnh...

Bùng! …m... …m... …m... Chưởng kình vừa chạm vào lá đại kỳ lập tức Vũ Văn Đức Chính bị rơi ngay vào tử lộ, vì cùng với tiếng chạm của chưởng kình là hàng loạt tiếng nổ xé tai đã vang xa...

Chưa hết, cùng với hàng loạt tiếng chấn động này là một biển lửa bùng cháy lên, phủ kín luôn cây cổ thụ cao to, bủa vây dày đặc quanh thân hình Vũ Văn Đức Chính còn đang lơ lửng trên không...

Qua khóe mắt, Vũ Văn Đức Chính từ trên cao nhìn xuống thấy chỉ

còn có mỗi một chỗ tạm có thể để cho Vũ Văn Đức Chính hạ thân được, sau đó sẽ lo đối phó với biển lửa sau.

Không chút chậm trễ, Vũ Văn Đức Chính uốn thân một cái, quẫy đạp vào khoảng trống để tạo đà, nhanh như tốc lao người đến đó...

Đó là một mô đá nhỏ ngay phía trên Thái Phi tiên cảnh động khẩu. Thật là họa vô đơn chí, vì khi Vũ Văn Đức Chính vừa chạm chân đến mô đá nhỏ thì ngay tức khắc mô đá nhỏ đã nổ tung lên. …m! Đầu ngón chân vừa chí vào mô đá thì làm sao Vũ Văn Đức Chính kịp lấy đà để phóng người lao đi?

Hét lên một tiếng thật lớn đầy phẫn nộ, và trong lúc thập tử nhất sinh này, Vũ Văn Đức Chính chỉ kịp vận khởi công lực toàn thân lên để vừa bảo vệ châu thân vừa nương theo sức chấn động của tiếng nổ đang đẩy bắn thân hình của Vũ Văn Đức Chính bay đi...

Soạt... Soạt... Bịch! Những mảnh đá nhỏ từ mô đá bị sức nổ chấn động đẩy bật ra lao như cắm vào thân người của Vũ Văn Đức Chính.

Nhưng cũng may sao vì Vũ Văn Đức Chính đã kịp đưa công lực lên khắp người tạo thành một vầng cương khí thừa đủ để che chắn cho Vũ Văn Đức Chính không bị các mảnh đá sắc nhọn xẻ toạc thịt da.

Nhưng! Thoát được nạn này lại đến tai kiếp khác. Tâm trí của Vũ Văn Đức Chính bỗng chốc như hóa thành đá khi nhìn rõ hướng bay văng đi của mình! Đó chính là một vực thẳm sâu không thấy đáy. "Chẳng lẽ đời ta lại kết thúc như thế này sao?"

Điều suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trở lại với Vũ Văn Đức Chính sau đó không lâu chính là câu hỏi thầm kín này.

Không dễ dàng đầu hàng trước nghịch cảnh, do công lực đã được đề tụ sẵn trong người, Vũ Văn Đức Chính một lần nữa uốn mạnh toàn thân làm giảm lại hẳn đà đang rơi xuống...

Giữa bóng tối mịt mù, lại còn có sương vụ dày đặc từ phía dưới bốc lên, khiến cho Vũ Văn Đức Chính không sao nhận biết được quanh mình lúc này hướng nào là hướng có bờ vách đá của vực sâu ngàn trượng này?

Thân người của Vũ Văn Đức Chính lúc này lại tiếp tục rơi nhanh xuống nữa. Hồn bất phụ thể, cố hết sức Vũ Văn Đức Chính lại uốn thân hình một lượt nữa. Trong lượt uốn thân này, Vũ Văn Đức Chính cấp thời kịp nghĩ ra một cách. Trí não chưa kịp nghĩ ra tròn ý thì Vũ Văn Đức Chính đã nhanh tay đẩy ra một loạt mười mấy luồng kình phong, đẩy tròn ra tứ phương tám hướng.

…m... Duy nhất có một luồng kình phong đã va được vào một vật

chắn gây thành tiếng động lớn, vang lên lồng lộng.

Chỉ cần bấy nhiêu đó thôi là đã đủ cho Vũ Văn Đức Chính rồi. Nhận định rõ ràng và cố nhớ cho chính xác hướng vừa phát ra tiếng va chạm, Vũ Văn Đức Chính đã xoài người ra, dang rộng hai tay và hai chân cùng một lúc để làm giảm đà rơi và liệng thân chếch xeo xéo về phía đó. Đó chính là vách đá dựng đứng tạo thành vực sâu.

Để đề phòng toàn thân lao vào vách đá gây nguy hiểm cho bản thân, Vũ Văn Đức Chính phát chưởng liên tục về phía đó để thăm dò khoảng cách....

…m... …m... …m... …m... Bằng vào cách này rốt cuộc Vũ Văn Đức Chính đã đến được vách đá! Và bằng nội lực truyền vào mười đầu ngón tay, bây giờ toàn thân của Vũ Văn Đức Chính đang trụ vững chắc sát bờ vách đá.

Hai chân lúc này vẫn chưa được ngừng nghỉ, trái lại còn được Vũ Văn Đức Chính linh hoạt sử dụng để quờ quờ vào khoảng không, vào vách đá để tìm chỗ chắc chắn hầu đặt được chân.

Đến khi tìm được, Vũ Văn Đức Chính thở phào nhẹ nhõm vì "rốt cuộc rồi ta vẫn còn sống! Ôi chao! Thật là xuẩn động! Đã biết lão ác nhân mưu mô xảo quyết, vậy mà ta còn vướng bẫy của lão! Đáng hận thật!"

Đang lúc đu đưa thân hình vừa đứng yên đó, vừa điều hòa lại chân lực thì Vũ Văn Đức Chính đã nghe từ phía trên miệng vực có tiếng người nói vang xuống:

- Ha ha ha... tên tiểu tạp chủng thế là hết kiếp! Ha ha ha... Còn chưa phân tích được đó là giọng nói của ai trong hai tên sư đồ lão tặc nhân, thì Vũ Văn Đức Chính lại nghe một giọng nam nhân khác truyền xuống nghe rõ mồn một:

- Mưu chước của sư phụ quả là cao thâm, nhưng công này phải kể là công của giáo chủ! Ha ha...

- Đúng lắm, đúng lắm! Đồ nhi nói không sai! Giáo chủ mới đúng là viễn kiến! Nhìn xa trông rộng như thế này, chẳng mấy chốc Nhất Thiên Giáo sẽ là giáo phái mạnh nhất trong thiên hạ! Giáo chủ vạn tuế.

- Vạn tuế! Vạn... vạn tuế...! "Bọn ngươi thật giỏi tâng bốc! Hừ! Kẻ tung người hứng như thế hỏi ai mà không bị sư đồ ngươi dụ hoặc? Nhưng sư đồ lão nói thế chẳng hóa ra Thái Phi lão nương nương là giáo chủ Nhất Thiên Giáo sao?... Lão gian hùng mà cam chịu ở thế kém sao?"

Nghe được những lời này, Vũ Văn Đức Chính cảm thấy mừng vì đã nhận định được đến ba điều:

Điều thứ nhất là âm mưu hiểm độc này có cả sự nhúng tay của dòng dõi Thái Phi độc tôn nữa! Thế là sau này Vũ Văn Đức Chính có ra tay động thủ cũng không đến nỗi kiêng dè. Điều thứ hai là từ lúc rơi xuống đến lúc này không là bao lâu, chỉ mới đây thôi. "Vậy mà ta tưởng trải qua lâu lắm rồi!" Thầm trấn an như thế, Vũ Văn Đức Chính tiếp tục ngẫm nghĩ về những nhận định của mình...

... Điều thứ ba mới là điều then chốt! Đó là khoảng cách từ chỗ Vũ Văn Đức Chính đang đeo bám đây không sâu đến hai mươi trượng! Bằng không Vũ Văn Đức Chính khó mà nghe được những lời này vào tai.

Đến lúc này mới nghe giọng nói hớn hở của Thái Phi Ngọc Bội! Nàng ta nói: - Đây đúng là liên hoàn kế! Công đầu phải kể đến Đệ nhất phó giáo chủ, sau đó là tôn nữ tế của ngoại tổ, phải thế không giáo chủ?

Vậy là Vũ Văn Đức Chính đã không đoán sai chút nào cả! Lão là đệ nhất phó giáo chủ ư?

Có đệ nhất ắt hẳn là phải có đệ nhị! Vậy là ai vậy? Không lẽ Thái Phi Phụng Ngọc đại mẫu nương nương là đệ nhị phó giáo chủ? Để xem nào!

Vừa nghĩ đến đây, Vũ Văn Đức Chính đã nghe tiếng mụ Thái phi Kim Phụng lão nương

nương nói:

- Ngọc Bội nói đúng lắm! Ta không tranh công với đệ nhất phó giáo chủ đâu. Đúng là ta có đoán rằng trước sau gì tiểu oa nhi đó cũng tìm đến đây thôi! Còn hủy diệt hắn bằng phương cách này các ngươi không nhớ là ta đã không bằng lòng đó sao? Nhưng dẫu sao cũng đã diệt được hắn rồi, do đó cái công đầu đúng là thuộc về đệ nhất phó giáo chủ! Ha ha ha...

Nghe tiếng mụ ta cười thật ứa gan, nhưng dù sao Vũ Văn Đức Chính cũng phải khen mụ ta ở chỗ vẫn còn đôi chút lương tri, mụ ta không muốn dùng xảo kế!

Tiếng Thái Phi Ngọc Bội lại nói: - Phải công nhận tiểu tử đó quả có bản lãnh hơn người! Nhìn thân pháp của hắn cũng đủ biết! Một biển lửa như thế mà vẫn không hề làm hắn suy suyển! Đến các mảnh đá sắc nhọn như dao cũng vẫn không làm sây sát hắn một chút nào! Vậy mà ngoại tổ lại đòi công bằng quyết đấu với hắn ta!

- Hừ! Ta không tin công phu của hắn lại hơn được ta! Ta cho các ngươi biết, nếu bí phổ về khai thông sanh tử huyền quan không bị mất đi, thì đừng nói chi hắn, khắp gầm trời này còn ai là địch thủ của ta chứ? Hừ!

Mụ Thái Phi Kim Phụng vừa dứt lời thì mụ Thái Phi Phụng Ngọc đã tiếp nối: - Mẫu thân! Cùng với sự mất tích của tên thất phu Vũ Văn Hóa Quang là bí phổ cũng thất lạc luôn! Hài nhi nghĩ rằng chính tên thất phu đó đã lấy cắp bí phổ của mẫu thân chứ không là ai khác.

Lão tặc nhân liền lên tiếng: - Phó giáo chủ nương nương, Vũ Văn thất phu đó không có lấy bí phổ đâu. - Sao ngươi biết, La Toàn Trung? Nhờ mụ Thái Phi Kim Phụng hỏi câu này nên Vũ Văn Đức Chính mới biết tên của thù nhân là La Toàn Trung.

"Hừ! Lão mà là trung thì thế gian này không còn ai dám xưng hô là trung nữa! Hừ!" - Bẩm giáo chủ nương nương! Hạ nhân biết là vì sau khi hạ nhân thanh toán tên Vũ Văn thất phu đó, hạ nhân nào có tìm thấy gì đâu? Hoàn toàn không một bí kíp, một bí phổ nào cả!

- Hóa ra chính đệ nhất phó giáo chủ đã thay ta giết tên thất phu đó à? Hay lắm! Vậy kể ra công của đệ nhất phó giáo chủ không phải là nhỏ! Hầu như đây là điềm báo trước về việc liên minh của chúng ta ngày hôm nay vậy! Ha ha ha...

Nghe mụ Thái Phi Phụng Ngọc toại ý mãn lòng khi biết có người thay mụ giết Thái trượng phu mụ đi mà Vũ Văn Đức Chính thầm nghĩ:

"Quả đúng là cá mè một lứa! Mụ ta nào có thương yêu gì phụ thân! Mụ đúng là lòng lang dạ sói! Đáng chết!"

Bỗng Thái Phi Ngọc Bội chừng như đã quá nôn nóng để về nghỉ ngơi với trượng phu nên lên tiếng nói lớn:

- Thôi! Thế là mối họa tâm phúc đã trừ khử xong, chúng ta về phòng nghỉ thôi! - Ừ! Chúng ta đi về nào, sư phụ! Ngày mai chúng ta còn tiếp tục bàn định kế sách lâu dài nữa kia mà!

Đỗ Thiên Hạo và Thái Phi Ngọc Bội chừng như ý hợp tâm đầu, nên cả hai đều nằng nặc đòi về phòng sớm.

Thái Phi Phụng Ngọc lớn tiếng hỏi: - Thế còn chỗ lửa đang cháy này thì sao nào? Đã nghe tiếng của Thái Phi Ngọc Bội ở xa hơn đáp lại: - Cứ để đấy mẫu thân ạ! Cứ xem như là lửa tàn để đưa vong hồn tiểu tử về Quỷ môn quan cũng được! Ha ha...

Một lúc nữa, trước khi bỏ đi hẳn, mụ Thái Phi Kim Phụng vẫn còn tiếc rẽ nói: - Tiểu oa nhi! Ta thật lấy làm tiếc vì không phải chính tay ta hủy diệt mi! Đáng tiếc thật! Rồi đây còn ai xứng tay là đối thủ của ta?

Rồi lại một lúc nữa, Vũ Văn Đức Chính mới nghe lão tặc nhân La Toàn Trung ma đầu nói vọng xuống:

- Tiểu tử! Ta không tin là lần này ngươi thoát được Hỏa Dung tuyệt địa! Ha ha ha... ngươi không biết sao. Phúc bất trùng lại mà! Mấy

ai mà có đến hai lần may mắn ở cùng một chỗ chứ?

Thế là hết! Vũ Văn Đức Chính không còn nghe tiếng ai nói nữa! Họ đã về để tiếp tục nghỉ ngơi rồi! Họ đã hoàn toàn an tâm rồi! Họ đã vững tin là Vũ Văn Đức Chính đã chết, thật sự đã chết!

Chờ thêm một lúc lâu nữa, Vũ Văn Đức Chính mới dám từ từ dùng Bích hổ công để leo lên dần dần...

Sau hai lần dùng tuyệt đỉnh thân pháp để tự cứu lấy thân, rồi lại sau một lúc khá lâu để trụ vững thân hình trên mười đầu ngón tay với sự trợ lực không lấy gì vững chắc lắm của mười đầu ngón chân, Vũ Văn Đức Chính tưởng không còn hơi sức đâu để leo lên vách đá dựng đứng được nữa! Vũ Văn Đức Chính cứ ngỡ như không còn khả năng đâu để thoát được hiểm cảnh này nữa!

Thường thường, ai trong hoàn cảnh này cũng đều nghĩ như thế cả! Nhất là đối với Vũ Văn Đức Chính! Bởi vì Vũ Văn Đức Chính bị rơi vào hoàn cảnh này là hoàn toàn chỉ tại Vũ Văn Đức Chính đã quá sơ tâm, một sự sơ tâm không thể nào tha thứ được!

Không phải là Vũ Văn Đức Chính đã từng nhìn thấy thủ đoạn này của thù nhân ở tại tổng đàn Nhất Thiên Bang sao?

Đã thế mà Vũ Văn Đức Chính lại ngoan ngoãn chui đầu vào bẫy do lão tặc nhân sắp đặt sẵn. Vũ Văn Đức Chính đã ngu xuẩn khi nổi xung lên vung chưởng đánh vào lá đại kỳ treo như trêu ngươi, đến nỗi phải bị sập bẫy! Chính nhờ vào lòng cầu sinh, chính nhờ vào mối thù không đội trời chung, và chính nhờ vào lòng căm tức này mà Vũ Văn Đức Chính đã tận dụng lực tàn để leo lên được hơn mười lăm trượng, trong sự mệt nhọc toàn thân, trong sự tuyệt vọng vô chừng! Lấp lóe trên miệng vực, Vũ Văn Đức Chính bây giờ đã nhìn được ánh lửa đang bập bùng
cháy sáng...

Nhờ vào ánh sáng này, Vũ Văn Đức Chính đã tìm được một chỗ tạm thời có thể đứng vững được trên đôi chân để thở, để điều hòa lại toàn bộ chân lực đã tổn hao trong suốt thời gian qua...

Cũng nhờ chính ánh lửa cháy đỏ rực một góc trời này mà ngay từ xa cách Tu Di sơn chừng năm dặm, một đoàn người ngựa đã nhìn thấy được mục tiêu.

Bọn họ chính là Tứ kỳ tán nhân cùng hai cao đồ trong bọn, là Hàn Nhược Thuyên và Liễu Hà Như!

Lần bôn hành này, bọn họ biết là gấp rút và cực kỳ nguy hiểm! Vì thế, bọn họ đã không ỷ trượng vào công lực nữa! Ngược lại, bọn họ đã phải di chuyển bằng ngựa!

Ăn trên lưng ngựa, nghỉ ngơi dưỡng thần trên lưng ngựa. Ngày

cũng như đêm, lúc nào bọn họ cũng ở trên lưng ngựa.

Và bọn họ cũng thừa biết là không có một tuấn mã nào chịu nổi một cuộc hành trình gian khổ này! Vì thế bọn họ luôn luôn phải thay ngựa.

Ngựa này mệt, bọn họ thấy bằng ngựa khác! Nhỡ có con nào gục ngã giữa chừng mà không có ngựa kịp thay thế thì bọn họ tạm phải dùng đến cước lực đôi chân, để chạy nốt một đoạn! Đến chỗ có ngựa, bọn họ lại tiếp tục di chuyển bằng ngựa! Cho đến tận bây giờ. Vừa nhìn thấy ánh lửa ở lưng chừng núi, Độc tửu tán nhân lắc đầu lè lưỡi và nói:

- Cước lực của thằng bé ấy quả là kinh nhân! Không hiểu hắn đã đến được bao lâu rồi nhỉ? Nhìn ngọn lửa đó dư hiểu là hắn đã đụng độ bọn Thái Phi và gia thù của hắn rồi! Chúng ta chắc là đã muộn mất rồi, lão Kỳ ạ!

Âm phong tán nhân, khuôn mặt đã quay quắc vì mệt mỏi, lại còn cau có hơn khi bảo: - Đã biết là muộn lại không mau mau ra roi, còn nói gì nữa chứ? Thế là không ai bảo ai, bọn họ sáu người sáu ngựa phi như điên cuồng tiến về chân dãy Tu Di sơn, bất kể bây giờ đã là cuối canh tư, họ chưa kịp nghỉ ngơi! Đích đến của họ là nơi đang có ánh lửa!

Vũ Văn Đức Chính ngao ngán nhìn năm trượng vách đá đứng sừng sững ở trên đầu, cũng đã nghĩ in như vậy:

"Đến được chỗ lửa cháy là thoát nạn!" Không ngao ngán sao được khi năm trượng cuối cùng nhiêu lại quá đỗi gian nan! Chỗ Vũ Văn Đức Chính đang đứng thì hõm sâu vào, còn ở phía trên thì ngày càng đưa ra! Bám leo lên thì cực kỳ nguy hiểm, còn từ chỗ này phi thân lên thì cũng được! Nhưng với điều kiện là Vũ Văn Đức Chính phải phục hồi cho bằng được nội lực bản thân! Phải như thế mới hy vọng vào thân pháp tuyệt đỉnh để thoát được chốn này!

Mà muốn được như thế, ít ra Vũ Văn Đức Chính phải có chỗ ngồi an toàn, tuyệt đối an toàn để tọa công! Tọa công thật sự chứ không phải chỉ là dưỡng thần không thôi!

Nhưng tìm làm sao có được một chỗ ngồi an toàn ngay tại đây? Ngộ biến phải tùng quyền! Vũ Văn Đức Chính lần lần qua mặt ra ngoài, áp lưng vào sát vách đá, hai bàn tay hạ xuống phía dưới thắt lưng và cũng áp vào vách đá.

Đang là vị thế đứng, Vũ Văn Đức Chính nhắm mắt lại để nghĩ là đang nằm! Đổi thế tọa công thành ngọa công! Vũ Văn Đức Chính bắt đầu hành công, tụ kình lực về Đan điền, chỉ trừ một ít ở hai chưởng tay vì đang bám víu vào vách đá! Và bắt đầu dẫn lưu nội

kình đi khắp châu thân! Qua Sanh tử huyền quan đưa nội kình từ dưới xông thẳng lên Thiên đình! Và cũng dựa vào ngã Sanh tử huyền quan này dẫn nội kình đi đủ thập nhị trùng lai!

Thời gian qua mau. Thái dương đã xuất hiện, xua đi bóng đêm mù mịt. Thái dương thần công cũng đã xuất hiện, xua đi mệt nhọc trong người Vũ Văn Đức Chính. Thời gian thấm thoát trôi!

Ánh bình minh đã đến, xua đi sương mù sáng sớm! Và con đường dẫn lên chỗ đang có lửa cháy sáng nhạt nhòa đã xuất hiện, xua đi cơn bực bội trong người Tứ kỳ tán nhân cùng Hàn, Liễu hai người?

Tin chắc rằng lúc này Vũ Văn Đức Chính đang bị bọn Thái Phi độc tôn quần công cùng với lão gian ngoa Cầm trung hữu kiếm và đồ đệ của lão là tên ác tặc vô sĩ là Đỗ Thiên Hạo nên Tứ kỳ tán nhân cùng Hàn, Liễu hai người cùng nôn nóng lao lên phía trên...

Hận bị qua mặt là lão Âm phong tán nhân! Hận bị thất tán võ công là lão Chưởng trung thư tán nhân! Hận hơn mười năm sống trong phận tôi đòi, tay sai mà lòng bất phục là Độc tửu tán nhân cùng Họa điểm Lan hoa phất huyệt thủ tán nhân.

Hận chỉ chút nữa bị thất tiết là Liễu Hà Như. Hận cho giang hồ, hận bọn gian hùng mưu đồ bá nghiệp võ lâm là Hàn Nhược Thuyên! Sáu người với sáu cái hận đã nôn nóng tột bực lao nhanh như tốc lên chỗ đang có lửa cháy! Bọn họ còn niềm hy vọng là vẫn còn đến kịp lúc đang khi chỉ mới bắt đầu một ngày mới. Ngày mới của họ cũng là ngày mới của Vũ Văn Đức Chính! Vì lúc này Vũ Văn Đức Chính đã vừa mới xả công xong! Và ánh sáng một ngày mới đến đã đập vào nhân quang của Vũ Văn Đức Chính, thay cho bóng đêm và ánh lửa của niềm căm hận!

Nhìn xuống đáy vực sâu thăm thẳm, Vũ Văn Đức Chính bàng hoàng cả người! Vì lão tặc nhân đã nói thật chí lý, phúc bất tòng tâm! Vũ Văn Đức Chính cũng không dám tin rằng nếu lần này Vũ Văn Đức Chính rơi xuống Hỏa Dung tuyệt địa mà vẫn sống!

Sống làm sao được một khi phía dưới đó là một địa ngục với cái nóng khủng khiếp mà Vũ Văn Đức Chính bây giờ lại không có lấy một chút nào nội lực âm nhu để kháng lại?

Ngước nhìn lên miệng vực, hào khí trong người Vũ Văn Đức Chính bốc lên tận mây xanh! Ngửa cổ lên, Vũ Văn Đức Chính đã định đưa chân khí lên hết ở thượng bàn để lao người vọt lên thì đã phải ngưng lại!

Vì ngay bên trên miệng vực, Vũ Văn Đức Chính đã nghe một giọng quen thuộc đang oang oang kêu lên:

- Lão Cầm đốn mạt đâu? Còn ẩn nấp được nữa sao lão Cầm? Dù

sao cũng vẫn là lão hữu lâu năm, nên Độc tửu tán nhân còn khách khí một chút khi gọi lão tặc nhân là lão Cầm!

Còn đang sửng sốt khi chợt nghe có tiếng của Độc tửu tán nhân ở đây, ở Thái Phi tiên cảnh này, thì Vũ Văn Đức Chính đã nghe tiếp ngay sau đó là tiếng cười cuồng ngạo của lão tặc nhân Cầm trung hữu kiếm La Toàn Trung.

- Ha ha ha... Nhất Thiên Giáo của ta đang còn khuyết vài người giữ cương vị đường chủ. Tứ vị lão hữu kịp đến lúc này quả là may cho tứ vị! Ha ha ha...

- Lão Cầm! Giờ này lão còn hy vọng ta đần độn, tiếp tay với bọn người ác nhân như lão nữa sao?

- Ha ha ha...! Sao lại nói thế lão Kỳ? Không phải trước đây lão đã cúc cung tận tụy với ta đấy sao? Sao bây giờ lại trở mặt với nhau thế hử? Ha ha ha...

- Lão Cầm! Lão không cần nói dài dòng nữa! Mối hận một chưởng nhục bại năm xưa bây giờ lão hãy trả lại đây cho ta nào!

Lời của Độc tửu tán nhân vừa dứt thì đã có tiếng của tên dâm tặc Đỗ Thiên Hạo: - Sao? Lão Tửu nói gì thế? Hôm nay lão Tửu đã uống mật gấu rồi sao? Hận gì lão muốn đòi thì hãy đòi ở Đỗ Thiên Hạo thiếu gia đây!

- Phu quân nói chi cho rườm lời, còn không hóa kiếp mấy lão già vô dụng này đi cho rồi? "Mở miệng ra là đòi giết người, để ta lên thử xem nàng có dám giết ta hay không? Hừ!" Không dám chần chờ vì sợ bọn Tứ kỳ tán nhân lâm nguy, Vũ Văn Đức Chính liền đề tụ chân khí lên thượng bàn, vừa bắn người bay bổng lên không. Vũ Văn Đức Chính vừa há miệng ra hú lên một tiếng:

Vút!

H... u... ú... ú... ú...! Ngay lúc này, ở phía trước động khẩu Thái Phi tiên cảnh, cách không xa lắm chỗ cây cổ thụ đã bị thiêu cháy, Thái Phi Ngọc Bội sau khi đã cao ngạo bảo phu quân của nàng là Đỗ Thiên Hạo hóa kiếp cho Độc tửu tán nhân thì liền theo sau câu nói, nàng đã vung chưởng đánh ra!

Bất chợt Thái Phi Ngọc Bội nghe tiếng hú lồng lộng lên đến tận trời xanh, không phải từ chân núi vang lên, không phải từ trên trời vọng xuống, nhưng lại nghe như gần đâu đây, khiến nàng rung động thân mình, ngỡ như oan hồn quỷ dữ đến đòi mạng vậy!

Không riêng gì Thái Phi Ngọc Bội mà ngay lão tặc nhân Cầm trung hữu kiếm La Toàn Trung và Đỗ Thiên Hạo, tên dâm tặc vô sĩ cũng phải bàng hoàng, thảng thốt.

Cả hai tên đều đưa mắt nhìn dáo dác, xem xem bọn Tứ kỳ tán

nhân đã đưa viện thủ nào đến, mà qua tiếng hú này, cả hai tên đều phập phồng lo ngại đến tái xám mặt mày.

Duy chỉ có bọn Tứ kỳ tán nhân cùng Hàn, Liễu hai người do chưa biết tin dữ của Vũ Văn Đức Chính nên cả sáu người đều phấn khởi và mừng ra mặt, càng làm cho bọn kia kinh nghi hơn.

Và Thái Phi Ngọc Bội, Cầm lão tặc nhân cùng Đỗ Thiên Hạo dâm tặc đều tán đởm kinh tâm khi phát hiện có một bóng người đang lơ lửng trên không, ngay trên miệng vực!

Rồi không ai bảo ai, cả ba tên ác tâm đều rùng rùng gom lại gần nhau, và cùng nhau lùi lại, lùi lại một lúc đến hơn hai trượng, lọt luôn vào động khẩu Thái Phi tiên cảnh, và luôn vào hai bóng người đang từ trong lòng động thất lao ra!

Cả ba cùng chung một tâm trạng, nghĩa là hồn vía bay đi đâu mất, tay chân run lẫy bẫy, miệng không phát ra được một âm thanh nào! Chỉ vì bọn chúng đã nhận diện được bóng người vừa từ vực sâu bay lên là ai?

Người hay hồn ma? Mười phần bọn chúng tin đủ mười đấy là bóng ma, do đó hỏi làm sao bọn chúng lại không hồn xiêu phách lạc?

Hai người vừa từ trong lòng động chạy ra đã hé miệng định mắng ba người này sao làm chậm trễ bước chân họ thì cũng đã đứng ngây như phỗng đá khi thấy một người uy nghi lẫm liệt đứng sững đó, ngay phía trước cửa động khẩu!

Sợ thì ít, kinh nghi thì nhiều, Thái Phi Kim Phụng lão nương nương, là một trong hai người vừa từ lòng động chạy ra, run giọng kêu lên:

- Là... là... là ngươi? Tiểu oa nhi không chết? Là Vũ Văn Đức Chính ngươi đấy sao? Thoạt thấy Vũ Văn Đức Chính từ phía dưới đất nhảy vọt lên, và kịp thấy thần tình kỳ quặc của bọn người ở đây, Tứ kỳ tán nhân và Hàn, Liễu hai người không hiểu là nên vui mừng vì sự hiện diện của Vũ Văn Đức Chính hay là mừng Vũ Văn Đức Chính may mà thoát nạn?

Nhưng dù sao, Độc tửu tán nhân cũng đã kịp reo lên: - Tiểu lão đệ! Ha ha ha... tiểu lão đệ đây rồi! Bọn ta còn đến kịp! Ha ha ha... Không có thời gian để nói hết lại mọi việc, Vũ Văn Đức Chính chỉ gật đầu tỏ vẻ đáp lễ số người Tứ kỳ tán nhân, đoạn quay sang bọn kia năm người hỏi:

- Thế nào? Có phải phúc khả dĩ trùng lai không? Bọn ngươi không ngờ phải không? Còn mụ lão bà kia, vẫn còn có người xứng tay đối địch cùng mụ phải không? Đây, ta đây! Vũ Văn Đức Chính ta đứng

đây này! Sao mụ không ra đây hủy diệt ta đi? Mụ ngán sao?

Xô vẹt ba người đang bất động phía trước ra, mụ Thái Phi Kim Phụng lão nương nương chống Long đầu trượng bước đến, đoạn kinh ngạc hỏi:

- Làm sao ngươi sống được? Ngươi đã không rơi xuống dưới đó sao? Nhắc lại chuyện cũ, Vũ Văn Đức Chính tức tối gầm lên, bảo mụ ta: - Nếu mụ không động thủ đừng trách ta sao lại không khách khí nhá! Ra tay đi! - Được! Được! Để xem lần này thần nhân nào cứu được ngươi đây! Xem chưởng nào! Tuy vẫn còn ngờ vực, không hiểu tại sao Vũ Văn Đức Chính lại không chết, nhưng trước sự cuồng ngạo của Vũ Văn Đức Chính, mụ ta không sao kềm được cơn giận, nên theo sau tiếng nạt, mụ ta đã ra tay.

Ngay chiêu đầu, mụ ta đã dùng đến thần công vô thượng là Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công! Chắc là mụ ta muốn chỉ một chiêu thôi là sẽ đoạt ngay hồn đối phương!

Luồng nhu kình êm nhẹ theo tay mụ bay ra, đã hoàn toàn cao thâm, biến ảo hơn so với Thái Phi Ngọc Bội!

Vì luồng kình của mụ thoặt dương thoặt âm, lúc nhu lúc cương không biết đâu mà lường. Nếu đối thủ của mụ là ai khác chứ không phải là Vũ Văn Đức Chính thì sẽ hoàn toàn hoang mang, không biết phải dùng cương kình hay nhu kình để chống lại đây?

Nhưng, Vũ Văn Đức Chính lại không quan tâm đến sự biến ảo này chút nào! Vì dù là cương hay là nhu, dù chưởng kình của mụ ta là dương hay là âm thì Vũ Văn Đức Chính chỉ có một đấu pháp duy nhất để đương cự mà thôi.

Do đó, không nhanh mà cũng không chậm tí nào, đến khi luồng kình lực của mụ ta đi được quá nửa đường, Vũ Văn Đức Chính mới xuất chiêu!

Và đương nhiên là Vũ Văn Đức Chính phải dùng đến công phu thượng thừa của đạo gia là Thái dương thần công chưởng để chọi lại công phu tuyệt đỉnh của mụ ta rồi.

Ngay lập tức, từ tâm chưởng của Vũ Văn Đức Chính đã xuất hiện một luồng kình có một màu vàng chói lóa lao thẳng vào luồng kình lực của đối phương.

Công phu này mụ Thái Phi Kim Phụng đã thấy qua một lần, cũng do Vũ Văn Đức Chính đánh ra lúc tối hậu vào lần trước.

Và ở lần đó, tuy là do mụ phát công sau, thế mà mụ chỉ bị nội thương còn Vũ Văn Đức Chính thì đã thất bại, phải bay người xuống Hỏa dung tuyệt địa.

Còn lần này, chủ công là mụ ta, lại với tận lực bình sinh nữa thì thử

hỏi mụ ta sao lại không tự tin!

Bởi thế mụ ta vẫn hoàn toàn trầm tĩnh, trông chờ kết quả của một chiêu này. Số người Tứ kỳ tán nhân tuy tin tưởng vào thần công tuyệt thế của Vũ Văn Đức Chính, nhưng vẫn có phần nào lo sợ khi thấy đối thủ của Vũ Văn Đức Chính là một mụ già, đi còn phải chống gậy, ấy thế mà vẫn điềm nhiên tiếp chưởng của Vũ Văn Đức Chính! Nói bấy nhiêu đó thôi cũng đủ biết mụ ta phải là một bậc kỳ đại kỳ nhân! Mà đã là bậc đại kỳ nhân thì Tứ kỳ tán nhân lo sợ là phải!

Sư đồ lão tặc đang trố mắt nhìn song phương đối chưởng, cả hai cùng bán tín bán nghi, không biết mụ già giáo chủ và tên tiểu tạp chủng kia ai là người thắng đây? Do đó, cả hai vẫn bất động, chờ xem kết quả, rồi sẽ liệu chước...

Thái Phi Phụng Ngọc thì lo lắng cho mẫu thân, vì mụ biết thần công này của Vũ Văn Đức Chính mẫu thân mụ không sao bằng được! Vì mẫu thân mụ đâu có biết lần trước thắng thế được một chút là nhờ mụ lanh tay tập kích lén vào hậu tâm đối thủ! Lần này thì không như vậy được rồi! Vì mẫu thân của mụ đang đứng quay lưng về phía này còn Vũ Văn Đức Chính thì đang sừng sững đứng đối diện đó!

Nhưng không lẽ khoanh tay đứng nhìn mẫu thân thiệt mạng được sao? Thế là mụ ta khẽ đẩy vào người Thái Phi Ngọc Bội đang đứng ngay trước mặt mụ một cái để ra dấu.

Thái Phi Ngọc Bội thì trước sau hai lần đã chứng kiến thần công này của Vũ Văn Đức Chính nên nàng ta thừa biết uy lực của nó! Bởi thế nàng ta cũng đang hồi hộp lo lắng cho tính mạng của ngoại tổ mẫu!

Nên ngay khi nhận được cái ra hiệu của mẫu thân, Thái Phi Ngọc Bội do đã huy tụ sẵn công lực, liền hét lên một tiếng và lao vút đến đẩy một chưởng ra tiếp tay cho ngoại tổ mẫu.

Thái Phi Phụng Ngọc cũng theo chân liền sau đó. Nhưng thần thái này của mẫu tử mụ Thái Phi không làm sao qua được mắt bọn người Tứ kỳ tán nhân! Nên khi thấy mẫu tử mụ chơi trò loạn đả vây công thì Tứ kỳ tán nhân đã định phản ứng...

Nhưng vẫn không sao nhanh bằng Vũ Văn Đức Chính là người đương cuộc được! Bằng khóe mắt tinh tường, hành vi liên tay của tam đại dòng dõi Thái Phi độc tôn Vũ Văn Đức Chính đều thấy rõ ràng.

Vì thế, cùng lúc với tiếng hét của Thái Phi Ngọc Bội và của Thái Phi Phụng Ngọc nương nương, Vũ Văn Đức Chính cũng đã gầm lên theo ngay:

- Ngoại tổ thứ cho!

- Tiếp chiêu! - Mẫu thân chớ trách hài nhi! - Tiểu tử xem đây nào! - Đánh... Ba người ba tiếng hét! Song phương, trước sau bốn luồng kình! Một phía thì ba luồng kình hợp lại làm một do cùng chung một thần công vô thượng là Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công!

Còn một bên thì đơn độc, nhưng không phải vì thế mà Vũ Văn Đức Chính phải chịu hạ phong.

Thái dương thần công nào kém cạnh gì Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công? Còn về nội lực thì tam đại dòng dõi Thái Phi độc tôn có hợp lại thì cũng vẫn không sao bằng được Vũ Văn Đức Chính có đến hai giáp tý công phu tu vi.

Vì thế, Vũ Văn Đức Chính chỉ cần tăng thêm ba phần chân lực nữa, ba phần chân lực cuối cùng vào Thái dương thần công thì không việc gì phải lo sợ trước hợp kình nọ.

Do đó, Vũ Văn Đức Chính mới gầm lên như thế, như để báo cho mọi người biết rằng Vũ Văn Đức Chính sẵn sàng lấy một chọi ba...

B... u... ù... n.... g...

- Va! - Hự! Phịch... phịch... - Hự! Phịch... phịch... Tiếng chưởng kình chạm nhau, thật là ghê khiếp. Đến quỷ khốc thần sầu! Tiếng nổ do Thái dương thần công và Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công tạo ra thật là kinh thiên động địa! Khiến cho động thất Thái Phi tiên cảnh phải lung lay, rung chuyển, ngỡ như sắp sập lỡ đến nơi vậy.

Dư kình còn đẩy sư đồ lão tặc nhân phải ngã lăn nghiêng vào lòng động thất. Bọn Tứ kỳ tán nhân sáu người cũng không hơn gì. Tất cả đều lảo đảo nghiêng ngã như thuyền con gặp sóng dữ.

Bọn họ chỉ bị như thế chỉ là vì bọn họ đang đứng ở ngay đằng sau Vũ Văn Đức Chính, mà Vũ Văn Đức Chính thì rõ ràng là đang thắng thế, cho nên hầu hết dư kình đều bị Thái dương thần công của Vũ Văn Đức Chính đẩy về phía bọn kia. Bọn Tứ kỳ tán nhân chỉ bị ảnh hưởng đôi chút mà thôi.

Nói là thắng thế chứ thật ra Vũ Văn Đức Chính sau cú chạm chưởng này cũng bị đảo lộn khí huyết, tối tăm mặt mũi. Tuy không đến nỗi bị nội thương nghiêm trọng nhưng thật ra nội kình cũng đã phần nào sút giảm đi.

Mắt đổ hào quang, ngực dồn dập thở, cộng với hai cánh mũi phập phồng, thần tình chưa được ổn định lắm. Vì thế Vũ Văn Đức Chính không kịp thấy có hai bóng người đang thần tốc lao đến gần.

Sau một lúc loạng choạng, ngã nghiêng, Tứ kỳ tán nhân dần dần trầm ổn được cước bộ, nhưng liền ngay sau đó Tứ kỳ tán nhân cơ hồ như hoàn toàn bất lực trước hành vi đê tiện, đốn mạt của sư đồ

lão tặc nhân nọ.

Vì hai bóng người đang phân khai thành tả hữu lao đến Vũ Văn Đức Chính đích thực chính là lão Cầm trung hữu kiếm và môn đồ lão là tên dâm tặc vô sĩ Đỗ Thiên Hạo.

Lão tặc nhân La Toàn Trung không hổ là cáo già thành tinh, lão chỉ sau một lúc thảng thốt trước chưởng kình thập phần lợi hại của Vũ Văn Đức Chính liền nhanh chóng lượng định tình thế trước mắt lão.

Tình thế lúc này cơ hồ là dịp ngàn năm có một đối với lão khi lão nhìn rõ được sắc diện của Vũ Văn Đức Chính.

Lão không để cho Vũ Văn Đức Chính kịp có thời gian điều hòa khí lực, không để cho tên tiểu tạp chủng kịp lấy lại hơi sức sau khi đã một mình đối chọi với dòng dõi Thái Phi độc tôn ba đời liên tay hợp chưởng. Và lão cũng không rỗi hơi đâu để xem xét thương tích của đồng bọn phe lão mà lão đã tự thân kết minh tạo thành một giáo phái mới là Nhất Thiên Giáo. Một giáo phái chưa có một giáo đồ.

Lão tặc nhân quyết khai thác triệt để hoàn cảnh thuận lợi này, nên sau một lúc lăn chiêng dưới nền động thất, lão ác nhân đã nhanh chóng vùng dậy và lao nhanh như gió về hướng Vũ Văn Đức Chính.

Khi đã tiến sát gần vào Vũ Văn Đức Chính lão đã nhanh như chớp giật bổ ngay vào tâm thất Vũ Văn Đức Chính một chưởng Lưỡng nghi như sấm sét mà không một tiếng hô hoán báo trước.

Đỗ Thiên Hạo nào kém phần trá ngụy so với sư phụ hắn. Xuất phát sau lão tặc nhân, do võ công kém hơn, nhưng Đỗ Thiên Hạo đã từ xa ngoài hai trượng công vào Vũ Văn Đức Chính một chưởng nhu kình của phần Âm quyết để kịp hợp công với sư phụ diệt trừ hậu hoạn là Vũ Văn Đức Chính.

Tứ kỳ tán nhân dù có phát hiện kịp lúc nhưng vẫn không thể nào can thiệp kịp vì võ công kém hơn người. Dù thế, thâm trầm, sâu sắc nhất cũng là lão Kỳ Âm phong tán nhân, lão không đánh gần được thì lão đánh xa.

Gần như đồng một lúc với lão Kỳ, Liễu Hà Như cũng đã làm y như vậy. Sư đồ lão Âm phong tán nhân liền nhanh nhẹn sử dụng đến tuyệt kỹ ám khí đã thành danh là Thiết kỳ châm để đánh sư đồ lão tặc nhân nọ...

Mọi diễn biến xảy ra đều nhanh không thể tưởng. Sư đồ lão tặc nhân thì âm thầm lặng lẻ phóng chưởng tập kích Vũ Văn Đức Chính còn sư đồ Âm phong tán nhân thì đã liên tay liên miệng vừa đánh vừa kêu lên:

- Hay cho phường vô sĩ dám đánh lén! - Đỗ Thiên Hạo! Đón ám khí đây!

Tiếng hô hoán, tiếng gió rít của Thiết kỳ châm và tiếng xoáy kình của Lưỡng nghi chưởng, tất cả những tiếng động này đã kịp thời đánh động Vũ Văn Đức Chính do luồng nhu kình của tên ác tặc Đỗ Thiên Hạo quá êm diệu nên Vũ Văn Đức Chính đã không nghe được.

Nhãn quang của Vũ Văn Đức Chính tuy chưa được tỏ tường lắm nhưng cũng vẫn nhìn được nhiều bóng nhân ảnh đang nhằm vào mình lao tới.

Biết là nguy trong khi Vũ Văn Đức Chính không kịp vung chưởng chống cự, thế là... Vút! Vũ Văn Đức Chính phóng người vượt lên không. Ngay lúc đó, hàng loạt ngọn Thiết kỳ châm đã lướt qua người Vũ Văn Đức Chính lao thẳng đến sư đồ lão tặc nhân.

Phần thì lanh trí, phần thì tức hận Liễu Hà Như đã từ chối hắn chuyện mây mưa, thế là Đỗ Thiên Hạo đã kịp thời tỏa rộng luồng nhu kình ra, nhằm đẩy gạt hết đi tất cả những ngọn ám khí nguy hiểm, đồng thời hắn đã lẹ miệng hô hoán lên:

- Sư phụ cứ để mặc đồ nhi! Nào xem đây! Tâm ý tương thông, Cầm trung hữu kiếm lão tặc nhân liền hiểu ngay đồ đệ lão kêu lên như thế là có ý tứ gì?

Do đó, lão vẫn giữ nguyên luồng lực đạo, không màng quan tâm đến hàng đống những ngọn Thiết kỳ châm đang như đàn châu chấu lao vào lão, lão ngoặc chưởng Lưỡng nghi lên không đánh đuổi theo Vũ Văn Đức Chính lúc này vẫn còn trong tầm chưởng của lão.

Độc tửu tán nhân quát lên một tiếng cực to: - Cầm lão tặc! Đỡ thiết đại tửu của ta nào! Tay theo miệng, Độc tửu tán nhân đã tận lực bình sinh đẩy bắn bầu rượu to đùng bằng sắt luyện về phía Cầm lão tặc, nhằm gây rối cho lão ta và giải nguy cho Vũ Văn Đức Chính trong lúc kinh biến này...

Cầm lão tặc nhân La Toàn Trung lẽ nào chịu buông bỏ con mồi. Do đó, lão đã nhanh nhẹn phóng người nhảy vọt lên cao. Một là quyết chí đuổi rán giết tuyệt tên tiểu tạp chủng Vũ Văn Đức Chính. Hai là nhảy tránh Thiết đại tửu cứng rắn của Độc tửu tán nhân.

Lúc này Đỗ Thiên Hạo bằng phần Âm quyết công phu đã kịp đẩy dạt toàn bộ số ám khí cực độc của Liễu Hà Như và Âm phong tán nhân và đang đà lao người tới, hắn ta bèn quật luôn luồng dư kình nhằm làm lệch hướng của chiếc Thiết đại tửu của Độc tửu tán nhân đang lao vào sư phụ hắn.

Tình thế của Vũ Văn Đức Chính lúc này thập phần nguy kịch, trong khi Vũ Văn Đức Chính ngỡ đã thoát nguy.

Người còn đang lơ lửng ở trên không, Vũ Văn Đức Chính đã định trầm người rơi xuống trở lại để kịp điều tức trong thoáng chốc thì tai

lại nghe Độc tửu tán nhân kêu lên như thế. Đồng thời lại phát hiện luồng xoáy kình nọ ánh lên hai màu đỏ trắng, vẫn đang tiếp tục lao vào bản thân.

Hồn bất phụ thể, Vũ Văn Đức Chính hét lên một tiếng, đảo người thành đầu dưới chân trên, tận dụng chút sức lực tàn trong nội thể để vẫy ra một luồng kình lực yếu ớt đỡ thẳng vào luồng xoáy kình hai màu đỏ trắng, mà lúc này Vũ Văn Đức Chính đã biết đấy chính là Lưỡng nghi chưởng của thù gia.

Như vậy chẳng phải là quá ư mạo hiểm sao? Tình hình này Vũ Văn Đức Chính không mạo hiểm không được. Nhưng thật ra diễn biến này đã được Vũ Văn Đức Chính dự liệu trước rồi.
Chính là nhờ kinh nghiệm của Vũ Văn Đức Chính đêm qua lúc rơi xuống vực thẳm mà có
cả.

Vũ Văn Đức Chính tạm xem luồng xoáy kình của thù nhân là bờ vách đá, còn luồng kình yếu ớt của Vũ Văn Đức Chính là luồng chưởng lực thăm dò. …m! Hành động mạo hiểm này của Vũ Văn Đức Chính làm cho lão tặc nhân thích chí. Trái lại đã khiến cho Chưởng trung thư tán nhân và Họa điểm tán nhân kinh hồn hoảng vía.

Cả hai đều lo lắng khôn xiết cho Vũ Văn Đức Chính và cả hai đều đoán biết là thế nào Vũ Văn Đức Chính cũng nhẹ thì bị nội thương trầm trọng, còn nặng hơn thì tử vong. Nhưng dẫu sao Vũ Văn Đức Chính cũng bị đẩy văng ra xa.

Vì thế, Chưởng trung thư tán nhân và Họa điểm tán nhân liền đề tụ công lực lên, sẵn sàng tiếp trợ phần nào cho Vũ Văn Đức Chính.

Không ngoài sở liệu của Vũ Văn Đức Chính, và không khác mấy với dự đoán của Thư, Họa tán nhân.

Khi tiếng chưởng kình một mạnh, một yếu chạm vào nhau vang ra thì thân hình của Vũ Văn Đức Chính liền bị đẩy bắn ra ngoài, nhanh như hòn đá bị ném đi vậy. „y là Vũ Văn Đức Chính đã kịp nương theo luồng xoáy kình của đối phương mà bay tránh.

Nhưng sau đó thì Vũ Văn Đức Chính vô phương kềm hãm được đà văng đi nhanh, quá nhanh như thế. Kinh hoảng, Vũ Văn Đức Chính bèn vung loạn tứ chi, rồi không biết làm gì kế tiếp đây để kềm bớt tốc độ này?

May sao, Thư, Họa tán nhân đã lường trước và đã sẵn sàng. Lão Thư thành danh nhờ vào chưởng, vì thế lão đã vung mạnh song thủ ra, đồng thời hét lên một tiếng:

- Nào! Tức thì một luồng chưởng kình tỏa rộng ra, và mềm mại tựa

như chiếc lưới, phủ gọn lấy thân hình của Vũ Văn Đức Chính, và kềm hãm đà bay của thân người Vũ Văn Đức Chính đúng như sự tính toán của Chưởng trung thư tán nhân.

Còn lão Họa, tuy không bàn soạn trước với lão Thư nhưng không ngờ, theo toan tính riêng của lão lại phù hợp với hành động của lão Thư. Vì thế, khi lão Họa định nhún người lao theo để giữ Vũ Văn Đức Chính lại thì lão vẫn giữ nguyên ý định, chỉ cần chuyển hướng lại một chút là xong.

Thế là Họa điểm tán nhân đã ôm trọn thân hình của Vũ Văn Đức Chính vào lòng cùng lúc với câu lão quát lúc nhảy lên:

- Sư đệ hãy yên tâm nào! Lão Họa phải kêu lên như thế là để đề phòng trường hợp Vũ Văn Đức Chính không biết là người cùng phe, sẽ vẫy vùng chống cự lại, khiến cho nội thương càng trầm trọng hơn, khó chữa trị hơn, chứ không phải lão Họa ngại Vũ Văn Đức Chính vung chưởng đánh vào lão, do ngỡ đấy là địch nhân.

Vì lão Họa biết chắc mười mươi rằng Vũ Văn Đức Chính ắt đã bị trọng thương sau sự mạo hiểm vừa rồi.

Nào ngờ, khi giữ được Vũ Văn Đức Chính vào lòng, thân chưa kịp chạm đất thì đôi tai của lão Họa đã nghe tiếng nói của Vũ Văn Đức Chính vang lên:

- Đa tạ Bạch sư huynh. Họa điểm tán nhân ngay một lúc đã có hai nỗi mừng đầy ắp ở trong lòng. Một là Vũ Văn Đức Chính vẫn không bị việc gì. Đây là điều cần phải xem lại, lão Họa ngờ vực tự nhủ.

Hai là lần đầu tiên Vũ Văn Đức Chính đã gọi lão là sư huynh. Nghĩa là Vũ Văn Đức Chính đã thay mặt ân sư nhận lão Họa làm người đồng một môn phái. Chẳng phải đây là điều lão Họa hằng ước ao sao?

Nhưng khi lão Họa vừa trầm ổn được thân hình, lão chưa kịp nói gì thì lại nghe tiếng Vũ Văn Đức Chính kêu lên:

- Giỏi cho tên dâm tặc vô sĩ! Và từ trong lòng Họa điểm tán nhân, Vũ Văn Đức Chính đã lại lao người vọt đi, khiến cho lão Họa vừa giữ yên được cước bộ lại phải loạng choạng ngã lui.

Ngước nhìn lên lão Họa thấy tên Đỗ Thiên Hạo từ lúc nào đang dùng Thiết đại tửu giáng xuống đầu chủ nhân của nó là Độc tửu tán nhân.

Không riêng gì Vũ Văn Đức Chính đang lao đến nhằm giải nguy cho Độc tửu tán nhân đang sắp vong mạng đến nơi mà Chưởng trung thư tán nhân, Âm phong tán nhân, Liễu Hà Như và Hàn Nhược Thuyên cũng cùng một lúc lao đến tiếp cứu.

Bốn, năm loại chưởng đều lao về một phía, tức là vào ngay thân

người tên dâm tặc Đỗ Thiên Hạo, hy vọng hắn biết sợ mà ngưng ngay hành vi sát nhân của hắn mà buông tha ngay cho lão Độc tửu tán nhân.

Nhắc lại lão tặc nhân Cầm trung hữu kiếm, do lão đang ổn định cước bộ sau khi vừa hạ thân xuống, và lão đang nhìn chằm chặp vào thân hình bất động của Vũ Văn Đức Chính trong lòng lão Họa. Lão nhìn và hy vọng sẽ nghe tiếng kêu xé lòng của lão Họa khi thấy tên tiểu tạp chủng nọ đã chết, nên lão hoàn toàn không kịp trở tay khi thấy thân hình đang bất động đấy lại xé gió lao đi, lao về phía môn đồ của lão là Đỗ Thiên Hạo...

Đưa mắt nhìn theo bóng ảnh của Vũ Văn Đức Chính, và quét qua một vòng nhìn quanh toàn trường, lão tặc nhân La Toàn Trung hoàn toàn thất vọng khi thấy phe lão không còn một ai nữa để cứu mạng cho đồ đệ lão.

Thái Phi Kim Phụng thì đã như mụ già đang nằm thoi thóp đó chờ chết sau cú chạm chưởng kinh hồn với tên tiểu tạp chủng.

Thái Phi Phụng Ngọc và Thái Phi Ngọc Bội thì lại đang ngồi tọa công, hy vọng kịp thời hồi sức để tái chiến, phục thù cho mẫu thân và ngoại tổ.

Đang khi đó thì phe đối phương vẫn còn đang có một người đứng ở phía ngoài, đó là Họa điểm tán nhân.

Lão tặc nhân tuy có thất vọng, nhưng lão quyết định thật nhanh: "Bọn ngươi hạ thủ đồ đệ ta thì ta cũng đòi lại một mạng!" Thế là lão lao bổ đến đánh lão Họa trong lúc lão Họa còn đang nhìn xem liệu lão Tửu có bị làm sao hay không?

Mọi việc cứ bát nháo, loạn xạ lên, không đầy thời gian cho nén hương cháy được một nửa kể từ khi Vũ Văn Đức Chính khởi chiến đến bây giờ.

Lão Tửu thần tình hoảng vía, nhưng đã kịp thời trấn tỉnh lại khi thấy quanh lão lúc này có nhiều người lao đến tiếp cứu. Do đã trấn tỉnh, lão Tửu liền cong người lạng ra ngoài, bỏ mặc Đỗ Thiên Hạo cho người phe lão muốn xử trí sao thì xử trí. Và lão Tửu vừa kịp nhìn thấy lão hữu của lão là lão Họa đang trong tình thế nguy kịch mà lão Họa tuồng như không hề hay biết gì cả.

Độc tửu tán nhân vừa lao đi vừa hét lên một tiếng kinh hồn: - Trời! Lão Họa... Họa điểm tán nhân thấy lão Tửu lao được người ra ngoài, lão chưa kịp lên tiếng mừng thì lại nghe lão Tửu kêu lên như thế.

Kinh ngạc, lão Họa đưa mắt nhìn quanh và lão Họa hoàn toàn sững sờ trước luồng kình lực cực kỳ bá đạo, thập phần quái dị trong

hai màu đỏ trắng đang cách thân lão Họa không đầy ba thước.

Còn nữa, cách đó non trượng là gương mặt đanh ác của lão Cầm. Gương mặt một lão hữu của lão mà mười mấy năm nay lão Họa ngỡ là thất tung, biệt tích.

Giờ này vừa gặp lại, một lời hỏi han cũng không có, thế mà lão Họa lại gặp thái độ niềm nỡ bậc này của lão Cầm.

Trước lúc Họa điểm Lan hoa phất huyệt thủ bó tay chờ cho chưởng kình của lão hữu chạm nhằm vào người lão thì tai lão vừa kịp nghe một tiếng quát tựa như sấm nổ:

- Đừng hiếp người! Có phật gia đây! Trong khóe mắt của lão Họa kịp nhìn thấy một màn cương kình màu đỏ xuất hiện. Trong tâm trí lão Họa còn kịp nghĩ đến một điều: "Là Thiên Nhất phản đồ..." Thì lão Họa nghe toàn thân rúng động như nổ tung ra vậy. Và Họa điểm tán nhân không còn biết được gì nữa. Chưởng kình của lão tặc nhân kia đã ập đến nơi đưa hồn lão Họa về cửu tuyền. Lão Họa cũng đã không còn nghe thấy tiếng kêu căm phẫn tột cùng của lão Tửu: - Đồ cầm thú! Tên đốn mạt! Ta thí mạng với ngươi!

Độc tửu tán nhân đau xót vô cùng khi nhìn thấy cái chết thảm thương của lão Họa. Nên lão Tửu bất kể đến sự chênh lệch một trời một vực về võ công giữa lão và lão tặc nhân, Độc tửu tán nhân điên cuồng, vừa quát mắng, vừa lao sầm sập vào tên tán tận lương tâm nọ.

Cũng chính lúc đó, khoái trá vì vừa diệt được một tên, phần nữa thì yên tâm vì đồng bọn là Thiên Nhất đã vừa về đến kịp lúc, nên lão tặc nhân cười cuồng ngạo lên: - Ha ha ha... lão Tửu yên tâm đi! Lão Họa còn chờ lão kia mà! Thế là chưởng tiếp chưởng, Cầm trung hữu kiếm tiếp tục nhả kình theo Lưỡng nghi chưởng xô ngay vào thân hình cao lớn của lão Tửu đang lao thẳng đến. …m! Bùng! Hự... Hự... Hự... Hự....

Đằng này, chưởng kình của lão tặc nhân vừa đập thẳng vào Độc tửu tán nhân kêu lên một tiếng khủng khiếp.

Thì ở trận chiến đàng kia, luồng cương kình màu đỏ tợ máu của lão trọc Thiên Nhất bỗng dưng xuất hiện, kịp phối hợp với luồng nhu kình mang màu trắng đục của tên dâm tặc Đỗ Thiên Hạo, chạm thẳng vào năm luồng chưởng phong của năm người phe Vũ Văn Đức Chính cũng đã gây thành một loạt tiếng động.

Kết cục, Vũ Văn Đức Chính thì vẫn còn đứng nguyên vẹn đó, còn Chưởng Trung Thư Tán Nhân, Liễu Hà Như, Hàn Nhược Thuyên thì ôm ngực lảo đảo. Đồng thời kêu lên một tiếng uất nghẹn vì bị nội thương. Âm phong tán nhân cũng thế.

Phe đối phương hai tên, Đỗ Thiên Hạo và lão trọc chỉ hơi loạng choạng đang nhìn thất bại của đối phương mà cười ngạo nghễ.

Việc này xảy ra một phần nào là do lỗi của Vũ Văn Đức Chính. Vì Vũ Văn Đức Chính ngỡ đã chắc thắng khi thấy một mình tên Đỗ Thiên Hạo đang bị bủa vây trùng trùng bởi đến bốn, năm loạt chưởng kình.

Đến khi có lão trọc Thiên Nhất xen ngang vào thì Vũ Văn Đức Chính đã không còn kịp để sử dụng đến Thái dương thần công chưởng nữa rồi.

Căm hận chồng lên căm hận, sát khí liền bốc lên phủ mờ gương mặt của Vũ Văn Đức Chính. Nhưng Vũ Văn Đức Chính chưa kịp phát tác thì lại nghe tiếng Chưởng trung thư tán nhân cố nén đau để kêu lên:

- Lão Tửu! Lão Họa! Hai lão đã sao rồi? Rồi lại nghe tiếng kêu khóc của Liễu Hà Như: - Sư phụ hãy xem kìa, Họa thúc thúc... Tửu thúc thúc... Đồng một lượt nhiều tiếng kêu não lòng vang lên, dội vào màng nhĩ của Vũ Văn Đức Chính nghe mà nhức nhối.

Đủ biết là có chuyện gì rồi, thế nên Vũ Văn Đức Chính liền gầm lên một tiếng đến rung chuyển cả đất trời:

- Giết! Giết hết! Xem đây này!

Còn đang đứng ngạo nghễ cười khi thấy phe đối phương đã bị thương bốn mạng. Lại còn được nhìn rõ hai tên nữa đã bị đệ nhất phó giáo chủ giết đi thì Đỗ Thiên Hạo và Thiên Nhất lão trọc vùng biến sắc trước thái độ đột ngột và thập phần hung hăng của Vũ Văn Đức Chính.

Lại còn đáng sợ hơn khi hai tên bỗng thấy chói lòa trước mặt một màu vàng hực từ tâm chưởng của đối phương đẩy ra.

Chưa biết sự lợi hại ra sao, lão trọc Thiên Nhất sau một chớp mắt kinh sợ, liền hô lên: - Hợp chưởng nào.

Vừa hô hoán, lão trọc Thiên Nhất vừa đẩy ra một luồng cương kình màu đỏ, đánh thẳng vào luồng huỳnh chưởng kia. Và lão trọc không hề hay biết rằng đồng bọn của lão là Đỗ Thiên Hạo đang ôm đầu, xoài người ra, lăn dài xuống..

(thiếu 2 trang)

... chỉ trừ kẻ chết là không nghe được mà thôi. Vì vậy, tất nhiên là tiếng quát đòi lấy mạng Đỗ Thiên Hạo của Vũ Văn Đức Chính kêu lên đã lọt vào tai Thái Phi Ngọc Bội đang ngồi đó dưỡng thương. Cho nên Thái Phi Ngọc Bội vì quá lo lắng cho trượng phu nên nàng ta đã bất chấp thương thế chưa hồi phục được nửa phần, nàng ta đã vùng dậy, không cần biết ất giáp chi hết đã lao ngay vào thân

hình kẻ mà nàng ghét nhất trên đời này là Vũ Văn Đức Chính, vừa mới quay mặt lại đối diện với đệ nhất phó giáo chủ là sư phụ của trượng phu nàng.
Miệng nàng vừa quát lên: - Xem chưởng đây! Thì tai nàng liền nghe tiếng kêu não ruột của mẫu thân nàng kêu lên một tiếng: - Trời! Mẫu thân...

Tâm trí nàng liền hóa vô tri vô giác, nàng lại càng liều lĩnh hơn bội phần, vung chưởng với tận lực bình sinh để quyết giết Vũ Văn Đức Chính cho hả dạ.

Nàng cũng không nghe tiếng chưởng phong do mẫu thân nàng là Thái Phi Phụng Ngọc vừa thét mắng vừa đánh ra về phía Vũ Văn Đức Chính:

- Súc sinh! Trả mạng mẫu thân ta đây! Thế là trước sau, Vũ Văn Đức Chính cùng một lúc đối đầu với Nghịch đảo càn khôn cang nhu thần công do hai mẫu tử nàng nọ đánh ra, cùng với hai luồng kình biến ảo này là Lưỡng nghi chưởng thập phần tinh kỳ của lão tặc nhân họ La đánh tới.

Như đã nói, sau lần đối chưởng với cả ba người thuộc dòng dõi Thái Phi độc tôn, Vũ Văn Đức Chính đã cạn kiệt phần nào tinh lực, chưa một lúc rãnh rỗi nào để kịp điều hòa bổ sung. Thế mà giờ đây, một lần nữa gặp phải ba luồng chưởng lực nguy hiểm này, Vũ Văn Đức Chính biết phải làm thế nào bây giờ? Nếu tránh né thì chưa chắc đã tránh khỏi. Còn nếu đường hoàng đương cự thì không thể nào đoán được hậu quả.

Nhưng lúc này không còn là lúc cho Vũ Văn Đức Chính chọn lựa được nữa rồi. Một phần là vì tiếng kêu não lòng của Liễu Hà Như đối với cái chết của Tửu, Họa, nhị tán nhân vẫn còn đang văng vẳng trong đầu Vũ Văn Đức Chính. Vì thế, Vũ Văn Đức Chính trợn mắt, bạnh hàm, há miệng quát lên một tiếng kinh thiên động địa:

- Nạp mạng đây! Trắng đỏ vàng lẫn lộn. cương kình, nhu kình hoà quyện vào nhau. Dương lực, âm lực trộn lẫn vào nhau. Làm cho đất trời chừng như sắp đến ngày tận diệt vậy.

Đã thế, ngay lúc đó một luồng kình trắng đục đang tiến dần về phía hậu tâm của Vũ Văn Đức Chính. Đó là kiệt tác thập phần hiểm độc của Đỗ Thiên Hạo.

Nguyên gã đang bỏ chạy đi thì kịp nghe nhiều tiếng quát nạt nhằm vào Vũ Văn Đức Chính. Và gã len lén nhìn lại đàng sau thấy sự việc đang diễn biến thuận lợi cho phe gã. Không bỏ lỡ dịp may, gã liền nhanh như tốc đảo bộ, lao nhanh về phía tên tiểu tạp chủng, dùng hành vi ám muội, lén lút định nhổ cái gai trước mặt là Vũ Văn Đức

Chính.

Và luồng nhu kình phần Âm quyết của gã đã đẩy ra. Tuy đi sau, xuất phát sau nhưng gã vẫn thầm hy vọng đây là chưởng tối hậu, chưởng định đoạt sanh mạng của Vũ Văn Đức Chính.

…m! Bùng! Vút! Phịch... phịch... phịch... Đúng là Đỗ Thiên Hạo đánh sau mọi người thuộc phe gã ta thật. Nhưng đấy chưa phải là chưởng tối hậu đoạt hồn Vũ Văn Đức Chính.

Vi thiên bất dung gian đảng.

Hay phải nói đây là số phần của Vũ Văn Đức Chính chưa đến ngày tận tuyệt. Vì ngay lúc Thái dương thần công chưởng của Vũ Văn Đức Chính chạm trực tiếp với ba chưởng kình thuộc hai loại công phu kia thì Vũ Văn Đức Chính do phản kình chấn dội nên đã ngã người sang một bên, khiến cho đòn tập kích của tên ác tặc vô sĩ đốn mạt đã quạt vào khoảng không, sượt qua người Vũ Văn Đức Chính, đồng thời lại còn dư đà để đập vào ba thân hình ba người đồng bọn là Thái Phi Phụng Ngọc, Thái Phi Ngọc Bội và Cầm trung hữu kiếm La Toàn Trung.

Nguyên bọn này ba người sau khi chạm chưởng bất phân thắng bại với Vũ Văn Đức Chính, còn đang lảo đảo đó liền hứng trọn chưởng kình đánh lén của Đỗ Thiên Hạo, thành thế gà nhà đá nhau. Rốt cuộc lại, hòa mà thành ra bại. Còn Vũ Văn Đức Chính thì chuyển thế thành thắng một cách dễ dàng.

Nói dễ dàng là thế này, Vũ Văn Đức Chính do ngã nghiêng người sang một bên, nên đã nhìn thấy tên ác tặc dâm tà đang còn ngớ ngẩn đứng đó sau một đòn đánh lén không thành công.

Vũ Văn Đức Chính liền không chút chậm trễ, đã bồi cho hắn một luồng lực đạo với số chân lực kịp huy động lên. Đồng thời quát lên:

- Dâm tặc, nạp mạng! Tiếng quát cùng tiếng chưởng kình lao đến đột ngột của Vũ Văn Đức Chính làm cho tên ác tặc luống cuống tay chân. Hắn chỉ kịp đưa song thủ lên, công phu chưa kịp phát ra thì chưởng lực của Vũ Văn Đức Chính đã ập đến rồi.

…m!

- Ôi! Chết! Còn đang đứng nhìn thành quả của mình, Vũ Văn Đức Chính đã phải lật đật hoành thân sang một bên vì kịp nghe tiếng thét cuồng loạn của Thái Phi Ngọc Bội kêu lên:

- Đền mạng trượng phu ta đây! Cái nhảy tránh này của Vũ Văn Đức Chính đã kịp né khỏi luồng lực đạo yếu ớt của Thái Phi Ngọc Bội do nàng quá gấp nên không hội tụ được bao nhiêu công lực.

Ngoảnh nhìn lại đàng sau, Vũ Văn Đức Chính thấy thần tình căm phẫn tột độ của lão tặc nhân La Toàn Trung trước cái chết của đồ

đệ, và thần thái lo sợ của Thái Phi Phụng Ngọc vì quá lo lắng cho ái nữ là Thái Phi Ngọc Bội đang tự lao đầu vào chỗ chết.

Thấy như thế, Vũ Văn Đức Chính hoành tay, điểm vào huyệt định thân của ả Thái Phi Ngọc Bội lúc này do đánh hụt đang theo đà chạy đến gần sát bên Vũ Văn Đức Chính.

Xong đâu đó, Vũ Văn Đức Chính đứng yên một chỗ và quát lên: - Dừng tay lại nào! Thái Phi Phụng Ngọc thần sắc biến đổi, kêu lên hỏi Vũ Văn Đức Chính: - Súc sinh! Ngươi định làm gì Ngọc Bội? Khóe miệng của Vũ Văn Đức Chính chợt giật mạnh lên vì vừa nghe mụ ta mắng là súc sinh. Căm hận, Vũ Văn Đức Chính đã đưa tay lên định vỗ xuống đầu Ngọc Bội, nhưng nghĩ thế nào đó, Vũ Văn Đức Chính lại hạ tay xuống và thò vào bọc áo.

Lấy ra chiếc hộp gỗ, Vũ Văn Đức Chính một tay bật nắp hộp ra, một tay cầm lấy ấn triện của Thái vương tử triều Tống lên và nói lớn:

- Các ngươi chỉ vì một chút ghen giận vô lối, vì một chút danh dị hão mà đã hủy diệt biết anh tài của võ lâm Trung nguyên rồi, còn chưa thỏa mãn sao? Lại còn nghe lời xúi bẫy của tên gian hùng này định mưu đồ nghiệp bá nữa.

Nâng cao ấn triện lên khỏi đầu, khiến cho ánh dương quang chiếu vào ấn triện lấp lóe biết bao nhiêu là ánh hào quang, Vũ Văn Đức Chính hét lên:

- Thiếu gia đã định tuân theo lời di huấn của tiên phụ giao hoàn ấn triện này cho các người. Nhưng các người không đáng nhận.

Bốp! Quật vỡ ấn triện xuống nền đá xong, còn chưa đã nư giận, Vũ Văn Đức Chính lôi ra luôn quyển bí phổ khai thông sanh tử huyền quan quyết, vừa xé bỏ vừa giải thích: - Bí phổ này nguyên tiên phụ cất giấu ở dưới Hỏa Dung tuyệt địa định trao lại cho các người, nhưng các ngươi nào thương tiếc gì tiên phụ nên đã không xuống Hỏa dung tuyệt địa để tìm. Giờ đây thiếu gia hủy nó luôn, để các người không còn mơ tưởng đến vị trí độc tôn nữa.

Soẹt... soẹt... soẹt... Thái Phi Phụng Ngọc chứng kiến hành động này của Vũ Văn Đức Chính tuy tức giận lắm, nhưng lại không dám manh động vì ném chuột sợ vỡ đồ, vì Thái Phi Ngọc Bội đang ở trong tay Vũ Văn Đức Chính.

Nhưng còn lão tặc nhân thì không một chút ngần ngại. Vừa nghe Vũ Văn Đức Chính nói là sẽ hủy bỏ bí phổ thì lão vì quá tham lam nên đã nhảy đến. Lão quát lên:

- Ngươi dám... Vừa tung lên không những mảnh vụn của bí phổ, Vũ Văn Đức Chính vừa tung chưởng sấm sét ra và quát:

- Thù gia! Đền mạng song thân ta đây! Bùng!

Hự! Tham vọng bốc lên làm mờ đi lý trí của lão tặc nhân, khiến lão quên đi, không còn nhớ thần công của Vũ Văn Đức Chính lợi hại như thế nào. Vì thế, khi đang lao người đến định chộp lấy bí phổ, lão chỉ kịp nghe tiếng kêu đòi mạng của đối phương thì lão mới kịp nhớ ra là lão đang nguy rồi.

Nội kình vừa kịp đưa lên song thủ, ánh chớp đỏ trắng còn lấp lóe trong tâm chưởng của lão thì một luồng kình vàng hực đã đập vào tâm thất lão tặc nhân, khiến lão ác nhân bắn người ra sau hàng ba bốn trượng.

Khốn nạn cho lão, lão đã bay người đến gần Âm phong tán nhân. Mối hận trong lòng mười mấy năm nay, bây giờ mới có dịp để phát tác. Âm phong tán nhân đưa hữu chưởng lên định giáng xuống một chưởng cật lực, thì lại nghe tiếng kêu của ba người, hai nam một nữ:

- Lão Kỳ! Còn phần ta nữa! - Bạch thúc thúc, xem điệt nhi báo thù cho Bạch thúc thúc đây. - Tửu thúc thúc chớ đi vội. Chờ xem lão tặc nhân đền mạng nè. Thế rồi...

Bùng... bùng... bùng... bùng....

Nhị kỳ tán nhân còn lại và Hàn Nhược Thuyên cùng Liễu Hà Như chưa kịp nhìn xem lão cầm thú chết như thế nào cho hả dạ thì đã nghe phía đàng kia một tiếng chạm chưởng vang lên.

…m! Quay đầu nhìn lại, bọn họ nhìn thấy Thái Phi Phụng Ngọc một tay ôm giữ Thái Phi Ngọc Bội, còn một tay đang ôm ngực lảo đảo chực ngã dưới sức nặng của ái nữ mụ ta và dưới sức phản chấn của kình lực.

Còn Vũ Văn Đức Chính thì đang ứa một dòng máu đỏ thắm bên khoé miệng, sắc diện thì xanh dờn.

Vũ Văn Đức Chính cố gắng gượng chịu đau và nói trong giọng nói đứt quãng: - Một... một chưởng này... là để... để đáp tạ công lao... công lao dưỡng dục tiên phụ đó. Mẹ con, mẹ con mụ đi đi... Bằng không... bằng không ta sẽ giết bỏ không tha đâu.

Thế là bọn người Âm phong tán nhân đã hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Có lẽ là nhân lúc Vũ Văn Đức Chính quật chưởng vào lão tặc nhân, mụ Thái Phi Phụng Ngọc đã lao đến ôm lấy ái nữ của mụ, rồi tiện tay mụ đã quất một chưởng bằng chút lực tàn vào ngay người của Vũ Văn Đức Chính.

Và qua câu nói của Vũ Văn Đức Chính, mọi người đều biết là Vũ Văn Đức Chính đã xuôi tay, cam lòng nhận chưởng này của mụ ta, để thay mặt tiên phụ là Vũ Văn Hóa Quang lầu chủ báo đáp lại công

dưỡng dục của dòng dõi Thái Phi độc tôn.

Hành động này của Vũ Văn Đức Chính tuy hợp tình hợp lý, nhưng hoàn toàn không hợp lúc. Thế mà Vũ Văn Đức Chính lại còn lên tiếng buông tha, bảo họ đi đi nữa.

Biết là không đúng, nhưng dẫu sao, bọn người của Âm phong tán nhân cũng không sao can thiệp được, vì đây hoàn toàn là việc riêng tư giữa hai dòng họ Vũ Văn và Thái Phi, không liên can gì đến bọn họ.

Và bọn họ chỉ còn biết lấy mắt mà nhìn mụ Thái Phi Phụng Ngọc đang ôm đỡ ái nữ của mụ là Thái Phi Ngọc Bội đi về hướng... có thi thể của lão bà Thái Phi Kim Phụng.

Mụ ta đặt Thái Phi Ngọc Bội đứng gần đó như trời trồng, đoạn mụ ta tiến từ từ lại giữa sân lư bằng...

Vừa nhìn mụ ta đang gom nhặt lại toàn bộ những mảnh ngọc vụn của cái ấn triện do Vũ Văn Đức Chính đập vỡ lúc nãy, đang vương vãi khắp nơi, bọn người aotn vừa nghi ngờ, vừa tự hỏi:

"Sao mụ ta không giải huyệt cho ái nữ mụ? Sao mụ ta nhặt nhạnh làm gì những mảnh vỡ làm gì?"

Vũ Văn Đức Chính cũng vừa đưa tay chận ngang lồng ngực, không cho huyết từ trong nội thể dâng lên trào ra, cũng vừa thắc mắc in như vậy...

Một lúc sau, sau khi đã gom nhặt cho kỳ hết những mảnh ngọc vỡ, sau khi mụ rắc những mảnh ngọc này lên thi thể của mẫu thân mụ ta là Thái Phi Kim Phụng lão nương nương, mọi người mới hiểu được ý định của mụ.

Và khi hiểu ra, thì mọi người đều bàng hoàng và không sao kêu lên được một tiếng để can ngăn.

Vũ Văn Đức Chính cũng bất lực không thể nào ta tay ngăn chận hành động vì cuồng điên và mù quáng của mụ ta được.

Vì khi vừa rắc ngọc vỡ quanh thi thể của mụ Thái Phi Kim Phụng lão nương nương xong, mụ đã đột ngột điểm ngay vào tử huyệt của ái nữ mụ là Thái Phi Ngọc Bội, đồng thời mụ đã tự vỗ xuống thiên linh cái của mụ một chưởng vỡ nát cả đầu và ngã xuống.

Mụ đã hóa điên kể từ khi biết mẫu thân mụ đã chết. Một người võ công cao cường như mẫu thân mụ mà phải chết như thế thì dòng dõi Thái Phi còn là độc tôn được sao? Hơn nữa, chính mắt mụ đã thấy ái nữ của mụ tự lao đầu vào chỗ chết, tuy là không chết nhưng đối với mụ ta như thế cũng kể là xong. Dòng dõi Thái Phi độc tôn như vậy kể như là hết. Và đời mụ cũng kể là kết thúc. Kết thúc kể từ khi ấn triện bị đối phương hủy diệt, từ khi bí phổ truyền đời của

dòng dõi Thái Phi độc tôn bị đối phương hủy bỏ.

Do đó, mụ ta đã mù quáng, đã giải quyết tình thế trước mắt theo cảm tính riêng của mụ. Điều này hợp lý với mụ, nhưng lại phi lý với Thái Phi Ngọc Bội và bọn người còn đang đứng đó nhìn.

Nhất là đối với Vũ Văn Đức Chính. Trong thâm tâm, Vũ Văn Đức Chính chỉ muốn buông tha họ, để họ được tồn tại như di thơ phụ thân đã lưu lại, và kềm hãm họ, không cho họ cao ngạo xưng là độc tôn nữa, là được rồi. Thế mà lại dẫn đến kết cục này.

Lê chân bước đến và nhìn lần lượt ba thi thể của dòng dõi Thái Phi nằm đó, Vũ Văn Đức Chính không sao chịu nổi nữa, đã đưa tay lên định vỗ xuống đầu tự tuyệt thì Chưởng trung thư tán nhân đã kịp thời ngăn lại và nói ngay:

- Không được! Còn lão Bạch thì sao đây? - Lão Bạch! Làm sao ta làm sao? Thẫn thờ, Vũ Văn Đức Chính hỏi lại, tuy không hiểu rõ là mình đang nói gì. Chưởng trung thư tán nhân liền nói tiếp, không để cho Vũ Văn Đức Chính quẫn trí làm càn nữa:

- Tiểu lão đệ đã nhận lão Bạch là sư huynh, đúng thế không? Vậy tiểu lão đệ làm thế nào bẩm trình với lệnh sư đây? Tiểu lão đệ không đưa lệnh sư huynh về ra mắt lệnh sư sao? Tiểu lão đệ không làm cho lệnh sư huynh vui lòng nhắm mắt sao?

Một loạt những câu hỏi do lão Thư nêu ra đã làm cho Vũ Văn Đức Chính sực tỉnh lại. Nếu lúc này Vũ Văn Đức Chính chết đi thì rõ ràng là Vũ Văn Đức Chính lỗi đạo một lúc với hai người. Đó là sư phụ và Bạch sư huynh mà Vũ Văn Đức Chính vừa mạn phép sư môn để thừa nhận.

Chết mà để lỗi đạo thế này thì Vũ Văn Đức Chính làm sao cam lòng được? Hạ tay xuống, Vũ Văn Đức Chính chưa kịp nói gì, vẫn còn đang nhìn vào ba thi thể của dòng dõi Thái Phi như còn khấn nguyện gì đấy, thì Vũ Văn Đức Chính lại nghe Âm phong tán nhân lên tiếng nói tiếp:

- Vũ Văn lão đệ! Lão Kỳ ta tuy không rành mấy về chữ sách thánh hiền, nhưng có câu này ta muốn lão đệ phải nghe.

- Là câu gì? - Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại! Vũ Văn lão đệ còn có bổn phận đối với lệnh tiên tôn nữa đấy.

Như tiếng sấm giữa trời quang, tâm linh Vũ Văn Đức Chính liền bừng sáng lên chẳng khác nào kẻ đang đi giữa đêm đen chợt bắt gặp một ánh đèn vậy.

Chẳng riêng gì Vũ Văn Đức Chính tâm linh được soi sáng mà võ lâm Trung nguyên kể từ đây cũng được thắp sáng lên một ánh sáng chính nghĩa. Do Vũ Văn Đức Chính cầm trịch dưới sự hổ trợ đắc

lực của Âm phong tán nhân và Chưởng trung thư tán nhân cùng đôi trai tài gái sắc là Hàn Nhược Thuyên và Liễu Hà Như.

Hai lão Kỳ, Thư do mất đi hai lão hữu là Độc tửu tán nhân và Họa điểm tán nhân nên hai lão không sao cam lòng hưởng thú thanh nhàn được. Vì thế, hai lão vui vẻ tiếp tay Vũ Văn Đức Chính để nêu cao lá cờ Thế thiên hành đạo, hành hiệp trượng nghĩa, cứu khốn phò nguy.

Hết

Nguồn: Nhạn Môn Quan Tàng kinh các
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA